dan Simmons

căderea lui hyperion

Al doilea volum din seria HYPERION CANTOS

NAUTILUS

science fiction

Dan Simmons s-a născut în 1948 în statul american Illinois şi a crescut în Vestul Mijlociu. În 1970 a absolvit Colegiul Wabash şi a fost recompensat cu Premiul Phi Beta Kappa pentru excelenţă în ficţiune, jurnalism şi artă. A urmat Washington University din St Louis, după care a lucrat optsprezece ani în învăţământul primar. Prima povestire i-a fost publicată în 1982, iar primul roman în 1985. Din 1987 este scriitor liber profesionist. Dan Simmons a devenit faimos în 1989, când a câştigat premiile Hugo, Locus, Ignotus şi Seiun cu romanul *Hyperion,* a cărui structură este inspirată din *Decameronul* şi *Povestiri din Canterbury.* Simmons a abordat de-a lungul carierei sale literare diverse genuri, combinându-le uneori în cadrul aceluiaşi volum: science-fiction, horror, fantasy şi roman poliţist.

Dintre lucrările sale amintim: *Song of Kali* (Premiul World Fantasy, 1986), *Carrion Comfort* (premiile Bram Stoker, Locus şi British Fantasy în 1990), *Entropy's Bed at Midnight* (Premiul Locus, 1991), *The Fall of Hyperion* (premiile Locus şi SF Chronicle în 1991, British SF, 1992 şi Seiun, Japonia, 1996 – în pregătire la Editura Nemira), *Prayers to Broken Stones* (Premiul Bram Stoker, 1992), *Summer of Night* (Premiul Locus, 1992), *Children of the Night* (Premiul Locus, 1993), „This Year's Class Picture" (premiile World Fantasy, Bram Stoker şi Sturgeon în 1993, Seiun, Japonia, 1999), „Death in Bangkok" (premiile Bram Stoker şi Locus, 1994), *Fires of Eden* (Premiul Locus, 1995), „The Great Lover" (Premiul Imaginaire, Franţa, 1996), *The Rise of Endymion* (premiile Locus şi SF Chronicle în 1998), „Orphans of the Helix" (Premiul Locus, 2000), *A Winter Haunting* (Premiul International Horror Guild, 2003), *Ilion* (Premiul Locus, 2004 – Editura Nemira, 2008).

dan Simmons

căderea lui hyperion

traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SIMMONS, DAN
Căderea lui Hyperion / Dan Simmons; trad.: Mihai-Can Popescu - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2009
ISBN print: 978-606-8073-19-4
ISBN epub: 978-606-758-072-3
ISBN mobi: 978-606-758-073-0

I. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Dan Simmons
THE FALL OF HYPERION
© Dan Simmons, 1990

© Nemira Publishing House, 2009
Coperta colecţiei: Coneliu ALEXANDRESCU
Ilustraţia copertei: Gabi DUMITRU
Redactor: Oana IONAŞCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor
Cuprins
Partea întâi

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15

Partea a doua

- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23

- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30

Partea a treia

- 31
- 32
- 33
- 34
- 35
- 36
- 37
- 38
- 39
- 40
- 41
- 42
- 43
- 44
- 45

Epilog
Nota traducătorului
Note

Lui Jon Keats
al cărui nume a fost scris
în eternitate

„Poate oare intra Dumnezeu într-o competiţie serioasă cu creatura sa? Oare un creator, oricare ar fi el, poate intra într-o competiţie serioasă cu creaţia sa?“

Norbert Wiener, *Dumnezeu şi Golem, S. A.*

„…Nu se poate oare ca unele fiinţe superioare să fie amuzate de vreo atitudine fermecătoare, deşi instinctivă, în care e posibil ca mintea mea să se manifeste, aşa cum mă distrează pe mine vioiciunea unei Hermeline sau neliniştea unui Cerb? Deşi o ceartă pe Stradă este un lucru detestabil, energiile ce se desfăşoară în ea sunt minunate… În faţa unei fiinţe superioare, raţionamentele noastre pot să aibă acelaşi ton – deşi eronate, ele pot fi minunate – Acesta-i însuşi faptul în care constă Poezia.“

John Keats, într-o scrisoare către fratele său

„Imaginaţia poate fi comparată cu visul lui Adam – el s-a trezit şi a văzut că era adevărul.“

John Keats, într-o scrisoare către un prieten

Partea întâi

1

În ziua în care armada a plecat la război, în ultima zi a vieţii aşa cum am cunoscut-o noi, am fost invitat la o petrecere. În seara aceea se ţineau petreceri peste tot, pe mai bine de o sută cincizeci de planete din Web, dar *aceasta* era unica importantă.

Am anunţat acceptarea prin intermediul datasferei, mi-am verificat starea de curăţenie a celei mai elegante ţinute oficiale, m-am îmbăiat şi m-am bărbierit pe îndelete, m-am îmbrăcat cu grijă meticuloasă şi am utilizat diskeyul de unică folosinţă din cipul invitaţiei pentru a mă teleproiecta de pe Esperance pe Tau Ceti Central la ora precizată.

În emisfera aceasta a lui TC2 se însera şi o lumină crepusculară bogată se revărsa peste dealurile şi văile din Parcul Căprioarelor, turnurile cenuşii ale Complexului Administrativ aflat hăt spre sud, sălciile plângătoare şi ferigile-de-foc radiante ce mărgineau malurile fluviului Tethys, ca şi peste colonadele albe ale Clădirii Guvernului. Mii de oaspeţi soseau, însă personalul de securitate ne întâmpina pe fiecare în parte, ne compara codurile invitaţiilor cu şabloanele ADN şi ne indica barurile şi bufetele prin gesturi pline de graţie.

– Domnul Joseph Severn? m-a întrebat politicos ghidul.

– Da, am minţit.

Era acum numele meu, totuşi nu avea să fie niciodată identitatea mea.

– Directorul executiv Gladstone doreşte să discute cu dumneavoastră în decursul serii. Veţi fi anunţat când este liberă pentru a vă primi.

– Perfect.

– Dacă doriţi ceva care nu figurează în program, aperitive sau divertismente, este suficient să vă rostiţi dorinţa cu glas tare şi monitoarele de sol vor căuta să v-o satisfacă.

Am încuviinţat din cap, am zâmbit şi m-am îndepărtat. Înainte de a fi parcurs o duzină de paşi, ghidul se întorsese deja spre următorii musafiri care coborau de pe platforma terminex.

Din locul în care mă aflam, pe o colină scundă, puteam vedea mii de invitaţi acoperind o sută de hectare de peluză impecabil întreţinută; mulţi se plimbau prin pădurile de arbuşti şi tufe tunse ornamental. Deasupra porţiunii de iarbă pe care mă găseam, a cărei întindere lată era deja cufundată în umbra lizierei ce se întindea în lungul fluviului, erau grădinile propriu-zise, iar dincolo de ele se ridica structura impunătoare a Clădirii Guvernului. O formaţie cânta pe patioul îndepărtat şi difuzoare camuflate discret purtau muzica până în colţurile cele mai îndepărtate ale Parcului Căprioarelor. Un şir constant de VEM-uri spirala, coborând din portalul teleproiector de deasupra. Câteva clipe am privit pasagerii lor colorat înveşmântaţi, care debarcau pe platforma de lângă terminexul pedestru. Mă fascina varietatea aparatelor de zbor; lumina serii sclipea nu numai pe carcasele Vikkenurilor, Altzurilor şi Sumatso-urilor standard, ci şi pe punţile rococo ale barjelor levitaţionale şi pe fuzelajele metalice ale străvechilor forfecari care fuseseră pitoreşti pe vremea când Vechiul Pământ încă mai exista.

Am coborât pe panta lungă şi lină către Tethys, pe lângă docul unde un asortiment incredibil de ambarcaţiuni îşi revărsa pasagerii. Tethys era unicul fluviu care străbătea Webul, curgând prin portaluri teleproiectoare permanente şi străbătând secţiuni de pe două sute de planete şi sateliţi, iar cei care locuiau pe malurile sale se numărau printre cei mai bogaţi oameni din Hegemonie. Ambarcaţiunile dovedeau lucrul acesta: iahturi măreţe cu creneluri, veliere mici complet acoperite de pânze şi barje cu cinci niveluri, multe echipate cu dispozitive levitaţionale, ambarcaţiuni-locuinţe complexe, dotate

bineînţeles cu propriile lor teleproiectoare, insuliţe mobile importate de pe oceanele lui Maui-Legământul, submarine şi şalupe rapide de sport pre-Hegira, plus o sumedenie de VEM-uri nautice construite manual pe Renaştere Vector şi câteva iahturi contemporane cu acces-universal, cu contururile camuflate de suprafeţele ovoidale reflectante şi fără caracteristici ale câmpurilor restrictive.

Musafirii care coborau din ele erau la fel de flamboaianţi şi impresionanţi ca şi vehiculele lor; stilurile personale se întindeau de la ţinutele de seară conservatoare pre-Hegira, purtate pe trupuri care în mod evident nu fuseseră niciodată atinse de tratamente Poulsen, până la ultima modă a acestei săptămâni de pe TC2, drapate pe siluete modelate de cei mai faimoşi ARN-işti din Web. Am trecut mai departe, oprindu-mă lângă o masă lungă doar atât cât să-mi umplu farfuria cu friptură la grătar, salată, fileu de caracatiţă-aeriană, curry Parvati şi pâine proaspăt coaptă.

Până ce mi-am găsit un loc unde să mă aşez, în apropiere de grădini, strălucirea slabă de pe cer pălise în crepuscul şi stelele răsăreau. Luminile oraşului din apropiere şi ale Complexului Administrativ fuseseră reduse, pentru ca armada să poată fi admirată pe bolta nopţii, iar văzduhul lui Tau Ceti Central era mai limpede decât fusese de multe secole.

O femeie m-a privit şi a surâs:

– Sunt convinsă că ne-am mai întâlnit.

I-am răspuns tot cu un zâmbet, convins că nu ne mai întâlniserăm. Era foarte atrăgătoare, probabil de două ori mai vârstnică decât mine, apropiindu-se de şaizeci de ani standard, dar părând mai tânără decât cei douăzeci şi şase de ani ai mei, graţie banilor şi tratamentelor Poulsen. Pielea îi era atât de deschisă la culoare, încât părea aproape translucidă. Părul îi era coafat într-o coadă împletită. Sânii, mai mult dezvăluiţi decât ascunşi de rochia vaporoasă, erau perfecţi. Ochii ei erau cruzi.

– Poate că da, am rostit, deşi pare improbabil. Mă numesc Joseph Severn.

– Desigur, a aprobat ea. Eşti pictor!

Nu eram pictor. Eram… fusesem… Poet. Însă identitatea Severn, pe care o ocupasem după moartea adevăratei mele personalităţi şi naşterea din urmă cu un an, afirma că eram pictor. Era consemnat în fişierul meu din Totalitate.

– Mi-am amintit, a râs femeia.

Minţea. Îşi folosise costisitoarele implanturi comagendă ca să acceseze datasfera.

Eu nu trebuia s-o accesez… un termen greoi, redundant, pe care-l detestam în ciuda vechimii sale. Am închis ochii, mental, şi *eram* în datasferă, lunecând pe lângă barierele superficiale ale Totalităţii, lunecând pe sub talazurile de date de la suprafaţă şi urmând firul strălucitor al cordonului ei ombilical de acces în adâncurile întunecate ale fluxului „protejat“ de informaţii.

– Mă numesc Diana Philomel, a spus ea. Soţul meu este administrator de transport sectorial în Sol Draconi Septem.

Am încuviinţat şi am strâns mâna care mi se întinsese. Femeia nu spusese nimic despre faptul că soţul ei fusese şeful spărgătorilor de greve ale sindicatului rânitorilor de zoaie de pe Poarta Raiului, înainte ca patronajul politic să-l fi promovat pe Sol Draconi… sau că ea însăşi fusese cândva cunoscută ca Ţâţoasa, fostă ştioalfă, oficial, dar şi pe cont propriu, pentru rezidenţii conductelor-plămâni din Smârcurile Decantoare… sau că fusese arestată de două ori pentru abuz de Flashback, a doua oară rănind serios un medic din centrul de reabilitare… sau că-şi otrăvise fratele vitreg pe când avea nouă ani, după ce acesta o ameninţase că-i va spune tatălui ei vitreg că se întâlnea cu un miner din Oraşul Smârcurilor pe nume…

– Încântat de cunoştinţă, lady Philomel, am rostit.

Mâna ei era caldă. A strâns-o pe a mea o clipă prea mult.

– Nu-i aţâţător? a murmurat.

– Ce anume?

A făcut un gest larg, care includea noaptea, fosfogloburile care tocmai se aprindeau, grădinile şi mulţimea.

– Petrecerea… războiul… *totul!*

Am surâs, am dat din cap şi am gustat din friptură. Era în sânge şi destul de bună, totuşi se simţea urma salină a cuvelor de clonare de pe Lusus. Caracatiţa părea autentică. Apărură stewarzi, oferind şampanie, şi am sorbit din a mea. Era de calitate inferioară. Vinul bun, scotchul şi cafeaua fuseseră cele trei luxuri ce nu putuseră fi înlocuite după moartea Vechiului Pământ.

– Crezi că războiul este necesar? am întrebat-o.

– Cum dracu' să nu fie?

Diana Philomel deschisese gura, dar soţul ei fusese cel care răspunsese. Apăruse din spatele nostru şi acum se aşeza pe buşteanul fals pe care mâncam. Era un bărbat voinic, cu aproape o jumătate de metru mai înalt decât mine. Adevărul însă este că eu sunt scund. Memoria îmi spune că odată am scris o epistolă în care mă ridiculizam ca „…domnul John Keats, înalt de cinci picioare", deşi am cinci picioare şi un inch, destul de puţin pe vremea lui Napoleon şi Wellington, iar înălţimea medie pentru bărbaţi era de cinci picioare şi şase inchi, şi ridicol de scund acum, când bărbaţii de pe planetele cu gravitaţie mijlocie au între şase şi şapte picioare înălţime [1]. Nu deţin musculatura sau conformaţia care să-mi îngăduie să pretind că vin de pe o planetă cu gravitaţie mare, aşa că sunt pur şi simplu scund pentru toţi care mă văd. (Raportez cele de mai sus în unităţile în care gândesc… dintre toate schimbările mentale de după renaşterea mea în Web, adaptarea la sistemul metric este de departe cea mai grea. Uneori refuz să încerc s-o fac.)

– De ce este războiul necesar? l-am întrebat pe Hermund Philomel, soţul Dianei.

– Fiindcă – ce dracu' – ei au cerut-o! a mârâit bărbatul.

Era genul care scrâşneşte mereu din molari şi zvâcneşte din muşchii obrajilor. Aproape lipsit de gât, avea o barbă subcutanată care sfida în mod evident depilarea, briciul şi aparatul de ras. Mâinile îi erau o dată şi jumătate mai mari decât ale mele şi mult, mult mai puternice.

– Înţeleg, am rostit.

– Nemernicii de Expulzaţi *au cerut-o,* a repetat el subliniindu-mi argumentul principal al discursului. Şi-au bătut joc de noi pe Bressia şi-acum încearcă să o facă pe… cum dracu-i zice…

– Hyperion, a zis soţia lui fără să-şi desprindă ochii de la mine.

– Aşa, a făcut soţul şi stăpânul ei, Hyperion. S-au pus cu noi şi-acum trebuie să mergem acolo şi să le-arătăm că Hegemonia nu-nghite aşa ceva. Ai priceput?

Memoria mi-a spus că în copilărie fusesem trimis la Academia lui John Clarke din Enfield şi că acolo existaseră destui gâlcevitori ca acesta, cu creiere mici şi pumnii cât verzele. Când sosisem în şcoală, îi evitam sau le cântam în strună. După moartea mamei, după ce lumea se schimbase, mă repezeam la ei ţinând pietre în pumnii mei mici şi mă ridicam de pe jos ca să lovesc iarăşi, chiar şi după ce-mi însângeraseră nasul şi-mi spărseseră dinţii cu loviturile lor.

– Am priceput, am încuviinţat încet.

Am ridicat şampania proastă care-mi rămăsese şi am închinat spre Diana Philomel.

– Trage-mă, a zis ea.

– Poftim?

– Trage-mă-n poză, domnule Severn. Desenează-mă! Eşti pictor.

– Mă tem că n-am penel, am replicat făcând un gest neajutorat din mâna goală.

Diana Philomel a scotocit în buzunarul tunicii soţului ei şi mi-a întins un creion de lumină.

– Desenează-mă. Te rog!

Am desenat-o. Portretul se materializă în văzduhul dintre noi, cu liniile ridicându-se şi coborând, apoi revenind peste ele însele, aidoma sârmelor de neon dintr-o sculptură filiformă. Un grup mic s-a strâns să privească. Aplauze încete au ropotit, când am terminat. Desenul nu era chiar rău. Prinsesem curba lungă şi voluptuoasă a

gâtului ei, cosiţa înaltă ca o punte a părului, pometii proeminenţi… ba până şi sclipirea vagă şi ambiguă din ochi. Era pe cât de bun îl puteam face după ce medicaţia ARN şi lecţiile mă pregătiseră pentru acest personaj. Adevăratul Joseph Severn ar fi putut desena mai bine… desenase mai bine. Mi-l aminteam cum mă creiona, în timp ce eram întins şi muream.

Lady Diana Philomel a radiat aprobator. Domnul Hermund Philomel s-a încruntat.

– Uite-le! s-au auzit strigăte.

Mulţimea a murmurat, a icnit şi a amuţit. Fosfogloburile şi luminile din grădini s-au diminuat, după care s-au stins complet. Mii de oaspeţi au ridicat ochii spre cer. Am şters desenul şi am vârât creionul de lumină înapoi în tunica lui Hermund.

– Armada, a rostit un bărbat mai vârstnic cu aspect distins, care purta uniforma neagră a FORŢEI. A ridicat paharul pentru a arăta ceva mai tinerei lui însoţitoare: Tocmai au deschis portalul. Mai întâi vor ieşi cercetaşii, după aceea navele-torţă de escortă.

Portalul teleproiector militar al FORŢEI nu era vizibil din locul unde ne aflam noi; bănuiam că nici în spaţiul cosmic n-ar fi apărut decât ca o aberaţie dreptunghiulară în câmpul stelar. Totuşi se distingeau limpede jeturile de fuziune ale navelor-cercetaş; mai întâi ca un roi de licurici sau funigei fosforescenţi, apoi ca nişte comete arzătoare când s-au aprins propulsiile principale şi au traversat regiunea de trafic cislunar a sistemului Tau Ceti. Alt icnet colectiv a reverberat când s-au materializat navele-torţă, ale căror siaje de flăcări erau de o sută de ori mai lungi decât ale cercetaşilor. Cerul nopţii lui TC2 era brăzdat de la zenit la orizont de dâre roşu-aurii.

Aplauzele au izbucnit dintr-un focar şi în câteva secunde peluzele, pajiştile şi grădinile oficiale din Parcul Căprioarelor al Clădirii Guvernului se umpluseră de ovaţii, aplauze şi fluierături, când mulţimea bine îmbrăcată de miliardari, oficialităţi guvernamentale şi membri ai caselor nobile de pe o sută de planete a uitat de toate, cu excepţia naţionalismului şi a unei patimi de război deşteptate după mai bine de un secol şi jumătate de stagnare.

Eu n-am aplaudat. Ignorat de cei din jur, mi-am încheiat toastul – nu către lady Philomel, ci către stupiditatea permanentă a rasei mele – şi am terminat şampania. Se răsuflase.

Pe cer, navele cele mai importante ale flotilei translataseră în interiorul sistemului. Dintr-o infimă atingere a datasferei – acum suprafaţa ei era agitată de talazuri informaţionale, astfel că semăna cu un ocean răscolit de furtună –, ştiam că armada FORŢĂ:spaţiu consta din peste o sută de nave-spin principale: portavioane de atac negru-mat, care semănau cu nişte suliţi azvârlite, cu braţele lansatoare pliate, nave de comandă 3-C, minunate şi greoaie ca meteori din cristal negru, distrugătoare bulbucate ce semănau cu nave-torţă crescute excesiv, ceea ce şi erau, de fapt, patrule de apărare a frontierelor, care erau mai mult energie decât materie şi ale căror masive câmpuri restrictive erau acum setate pe reflexie totală – oglinzi scânteietoare ce reflectau Tau Ceti şi sutele de dâre de foc din jurul lor –, crucişătoare iuţi, care se mişcau ca rechinii printre bancurile de nave mai lente, transportoare mătăhăloase de trupe, în ale căror cale de 0 *g* se aflau mii de puşcaşi marini şi zeci de nave de susţinere – fregate, vânători rapizi, RPB-uri de torpile, patrule de relee pentru sperlumice şi NaveleSalt teleproiectoare în sine, dodecaedre masive cu imense reţele de antene şi sonde automate.

De jur împrejurul flotei, menţinute la o distanţă sigură de controlul traficului, fulgerau iahturile, velierele solare şi navele private din interiorul sistemului, ale căror pânze capturau lumina soarelui şi reflectau gloria armadei.

Oaspeţii de pe domeniul Clădirii Guvernului ovaţionau şi aplaudau. Domnul în uniforma neagră FORŢĂ plângea discret. În apropiere, videocamere camuflate şi imaguri de bandă largă purtau momentele pe toate planetele din Web şi – prin intermediul sperlumicelor – pe zeci de planete ce nu făceau parte din Web.

Am clătinat din cap şi am rămas aşezat.

– Domnul Severn?

O membră a personalului de securitate se oprise lângă mine.

– Da?

Ea a arătat spre clădirea executivului.

– Directorul executiv Gladstone vă aşteaptă.

2

Fiecare epocă asaltată de discordii şi pericole pare să dea născare unui conducător menit doar timpului aceluia, un uriaş politic a cărui absenţă, retrospectiv privind, pare de neconceput când este scrisă istoria acelor vremuri. Meina Gladstone era tocmai un astfel de conducător pentru Vârsta noastră Finală, deşi pe atunci nimeni n-ar fi putut visa că nu voi mai rămâne decât eu pentru a scrie adevărata poveste a lui Gladstone şi a epocii ei.

Meina fusese comparată de atâtea ori cu figura clasică a lui Abraham Lincoln, încât atunci când am fost condus finalmente în prezenţa ei în seara aceea a petrecerii ocazionate de armadă, am fost pe jumătate surprins să n-o găsesc în redingotă neagră şi joben. Directorul executiv al Senatului şi liderul unui guvern care slujea o sută treizeci de miliarde de oameni purta un costum gri de lână moale, pantaloni şi tunică ornamentată simplu cu firet roşu la manşete şi vipuşti. Nu mi s-a părut că seamănă cu Abraham Lincoln… nici cu Alvarez-Temp, al doilea erou străvechi citat în mod obişnuit de presă ca fiind sosia ei. Mie mi se părea că are înfăţişarea unei doamne în vârstă.

Meina Gladstone era înaltă şi subţire, dar chipul îi era mai acvilin decât al lui Lincoln, cu nas coroiat şi bont, pometi ascuţiţi, gură largă şi expresivă, cu buze subţiri, şi păr sur care se ridica într-un val tuns grosolan ce semăna într-adevăr cu nişte pene. Însă, pentru mintea mea, aspectul cel mai memorabil al Meinei Gladstone îl reprezenta ochii ei: mari, cafenii şi infinit de trişti.

Nu eram singuri. Fusesem condus într-o sală lungă şi slab iluminată, cu pereţii acoperiţi de rafturi din lemn pe care se aflau sute de cărţi tipărite. Un holocadru lung care simula o fereastră oferea imaginea grădinii. O întrunire era pe punctul de a se termina şi o duzină de bărbaţi şi femei stăteau în picioare sau aşezaţi într-un semicerc aproximativ care avea drept focar biroul lui Gladstone. Directorul executiv s-a aplecat destins în faţă, rezemându-şi greutatea pe birou, cu braţele încrucişate. A ridicat ochii când am intrat.

– Domnul Severn?

– Da.

– Mulţumesc că ai venit.

Vocea îmi era familiară dintr-o mie de dezbateri Totalitate, cu timbrul răguşit de vârstă şi tonul fluid şi catifelat ca un lichior scump. Accentul ei era faimos, contopind sintaxa precisă cu o tărăgănare aproape uitată a englezei pre-Hegira, care se vorbea acum numai în regiunile deltei de pe planeta ei natală Patawpha.

– Doamnelor şi domnilor, a rostit ea, permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul Joseph Severn.

Câţiva din grup au încuviinţat din capete, evident derutaţi de motivul prezenţei mele acolo. Gladstone n-a mai făcut alte prezentări, dar eu am atins datasfera ca să-i identific pe toţi: trei membri de cabinet, printre care ministrul Apărării, doi şefi de stat-major FORŢĂ, doi consilieri ai lui Gladstone, patru senatori, printre care influentul Kolchev şi proiecţia unui consilier TehNucleu cunoscut sub numele Albedo.

– Domnul Severn a fost invitat aici pentru a contribui la dezbateri cu punctul de vedere al unui artist, a spus directorul executiv Gladstone.

Generalul FORŢĂ:sol Morpurgo a pufnit în râs.

– Punctul de vedere al unui *artist?* Cu tot respectul, doamnă director executiv, ce dracu-nseamnă asta?

Gladstone a surâs. În loc să-i răspundă generalului, s-a întors către

mine.

– Ce crezi despre armadă, domnule Severn?

– Este drăguţă, am răspuns.

Generalul Morpurgo a emis alt sunet.

– *Drăguţă?* Asistă la cea mai mare concentrare de putere de foc a forţelor spaţiale din istoria galaxiei şi zice că-i *drăguţă?*

S-a răsucit spre alt militar şi a clătinat din cap.

Zâmbetul lui Gladstone nu tremurase.

– Şi despre război? m-a întrebat. Ai o opinie despre încercarea noastră de a recupera Hyperion de la barbarii Expulzaţi?

– Este prostească, am spus.

În sală s-a aşternut tăcerea. Sondajele curente în timp real din Totalitate arătau aprobarea în proporţie de 98% a deciziei directorului executiv Gladstone de a lupta, în loc de a ceda Expulzaţilor planeta-colonie Hyperion. Viitorul politic al lui Gladstone depindea de rezultatul pozitiv al conflictului. Bărbaţii şi femeile din încăperea aceasta fuseseră intermediari în formularea politicii, luarea deciziei şi realizarea logisticii. Tăcerea s-a prelungit.

– De ce este prostească? a întrebat încet Gladstone.

Am schiţat un gest din mâna dreaptă.

– De la înfiinţare, acum şapte secole, Hegemonia n-a mai purtat războaie, am zis. Este prostesc ca stabilitatea ei de bază să fie testată în felul acesta.

– N-a mai purtat războaie?! a strigat generalul Morpurgo şi şi-a prins genunchii cu mâinile lui masive. Atunci cum dracu' numeşti Rebeliunea Glennon-Height?

– O rebeliune, am răspuns. O răscoală. O acţiune poliţienească.

Senatorul Kolchev şi-a arătat dinţii într-un zâmbet deloc amuzat. Era de pe Lusus şi părea mai mult o masă de muşchi decât un om.

– Acţiuni de flote, a rostit el, o jumătate de milion de morţi, două divizii FORŢĂ încleştate în luptă pentru mai bine de un an… Ce mai acţiune poliţienească, fiule…

Nu am comentat.

Leigh Hunt, un bărbat mai vârstnic cu aspectul unui bolnav de tuberculoză, despre care se spunea că era consilierul cel mai apropiat al lui Gladstone, şi-a dres glasul.

– Totuşi afirmaţiile domnului Severn sunt interesante. Care ţi se pare diferenţa dintre acest… ă-ă-ă… conflict şi războaiele Glennon-Height, domnule Severn?

– Glennon-Height era un fost membru al FORŢEI, am zis conştient de faptul că repetam un truism. Vreme de secole, Expulzaţii constituie o necunoscută. Forţele rebelilor erau cunoscute, potenţialul lor era uşor de evaluat, în timp ce după Hegira roiurile Expulzaţilor au fost în exteriorul Webului. Glennon-Height a rămas în interiorul Protectoratului, efectuând raiduri pe planete aflate la o datorie temporală de maximum două luni faţă de Web, pe când Hyperion este la *trei ani* de Parvati, cea mai apropiată escală intermediară din Web.

– Crezi că noi nu ne-am gândit la toate astea? a întrebat generalul Morpurgo. Dar Bătălia pentru Bressia? Acolo am luptat cu Expulzaţii? Aceea n-a fost… rebeliune.

– Linişte, vă rog, a spus Leigh Hunt. Continuă, domnule Severn.

Am ridicat din umeri.

– Diferenţa principală este că în acest caz avem de-a face cu Hyperion.

Senatoarea Richeau, una dintre femeile prezente, a încuviinţat ca şi cum în felul acela mă definisem complet.

– Te temi de Shrike, a vorbit ea. Aparţii Bisericii Ispăşirii Finale?

– Nu, am răspuns. Nu sunt membru al sectei Shrike.

– Atunci *ce* eşti? s-a încruntat Morpurgo.

– Un pictor, am minţit.

Leigh Hunt a zâmbit şi s-a întors către Gladstone.

– Doamnă director executiv, sunt de acord că aveam nevoie de acest punct de vedere pentru a ne păstra cumpătarea, a spus el şi arătă spre fereastră şi holoimaginile mulţimilor care continuau să aplaude, dar toate punctele enumerate de prietenul nostru pictor au fost trecute în revistă şi cântărite pe îndelete.

Senatorul Kolchev şi-a dres glasul.

– Detest să menţionez evidenţa atunci când se pare că toţi sunt decişi s-o ignore, însă acest… *domn*… deţine autorizaţia de securitate corespunzătoare pentru a fi prezent la o asemenea discuţie?

Gladstone a fulgerat surâsul scurt pe care atât de mulţi caricaturişti încercaseră să-l captureze.

– Domnul Severn a fost mandatat de Ministerul Artelor să realizeze o serie de reprezentări ale mele în decursul următoarelor zile sau săptămâni. Cred că Ministerul s-a gândit că acestea vor avea o importanţă istorică şi ar putea duce la realizarea unui portret oficial. Oricum, domnului Severn i-a fost acordată o autorizaţie de securitate de nivel Aur-T şi putem discuta liber în faţa lui. De asemenea, îi apreciez candoarea. Poate că sosirea lui slujeşte la a sugera că întâlnirea noastră şi-a atins finalul. Ne vom întâlni în sala Consiliului de Război mâine dimineaţă la ora opt, înainte ca flota să translateze în spaţiul Hyperion.

Grupul s-a destrămat instantaneu. Când a plecat, generalul Morpurgo m-a fulgerat cu privirea. Senatorul Kolchev m-a privit curios, când a trecut pe lângă mine. Consilierul Albedo s-a topit pur şi simplu, dispărând. Leigh Hunt a fost singurul care a rămas cu noi. S-a instalat mai confortabil, trecându-şi un picior peste braţul valorosului scaun pre-Hegira în care şedea.

– Ia loc, a spus el.

Am privit către directorul executiv. Se aşezase în spatele biroului masiv şi acum a aprobat din cap. Am luat loc pe scaunul cu spătar drept pe care-l ocupase generalul Morpurgo. Directorul executiv Gladstone a rostit:

– Crezi cu adevărat că apărarea lui Hyperion este o acţiune prostească?

– Da.

Gladstone şi-a unit vârfurile degetelor şi şi-a ciocănit uşor buza inferioară. Îndărătul ei, fereastra arăta petrecerea armadei care continua în tumult silenţios.

– Dacă ai vreo speranţă de a fi reunit cu… ă-ă-ă… perechea ta, a rostit ea, ar părea că ar fi în interesul tău ca noi să urmăm campania Hyperion.

N-am spus nimic. Imaginea de pe fereastră s-a modificat, arătând cerul nopţii, iluminat în continuare de dârele de fuziune.

– Ai adus cu tine materiale pentru desen? a întrebat Gladstone.

Am scos creionul şi micul bloc pentru schiţe despre care îi spusesem Dianei Philomel că nu le aveam.

– Atunci desenează-mă în timp ce vorbim, a zis Meina.

Am început să schiţez, aproximând postura relaxată, aproape gârbovită, după care am trecut la detaliile feţei. Ochii mă intrigau.

Eram vag conştient de faptul că Leigh Hunt mă fixa cu privirea.

– Joseph Severn…, a rostit el. O alegere interesantă de nume.

Am folosit linii iuţi, apăsate, pentru a reprezenta fruntea înaltă şi nasul puternic al lui Gladstone.

– Cunoşti motivul pentru care oamenii nu au încredere în cibrizi? a întrebat Hunt.

– Da, am răspuns. Sindromul monstrului lui Frankenstein. Teama de

orice care are formă umană, dar nu este complet om. Bănuiesc că acesta este motivul real pentru care androizii au fost scoşi în afara legii.

– Mda, a încuviinţat Hunt. Dar cibrizii sunt *complet* oameni, nu?

– Genetic, da, am zis.

M-am trezit gândindu-mă la mama şi mi-am amintit cum îi citisem în timpul bolii ei. M-am gândit la fratele meu, Tom.

– În acelaşi timp însă ei fac parte din Nucleu, am continuat, şi astfel se potrivesc descrierii „nu complet oameni".

– Tu faci parte din Nucleu? a întrebat Meina, întorcându-şi chipul înspre mine.

Am început o schiţă nouă.

– Nu tocmai, am spus. Pot călători liber prin regiunile în care Nucleul mi-o permite, totuşi seamănă mai degrabă cu accesarea datasferei de către un om, nu cu adevărata abilitate a unei personalităţi din Nucleu.

Chipul femeii fusese mai interesant din profil trei sferturi, dar ochii erau mai puternici din faţă. Am lucrat păienjenişul de linii care radiau din ochii aceia. În mod vădit, Meina Gladstone nu-şi îngăduise niciodată tratamentele Poulsen.

– Dacă ar fi posibil de ascuns secrete faţă de Nucleu, a spus Gladstone, ar fi o nebunie să-ţi acordăm acces liber la consiliile de guvernare. Însă…

A coborât braţele şi s-a sculat. Am trecut la altă filă.

– Însă, a zis doamna director, tu ai informaţii de care am nevoie. Este adevărat că poţi citi mintea perechii tale, prima personalitate recuperată?

– Nu, am răspuns.

Era greu să capturez interacţiunea complicată a liniilor şi muşchilor

din colţurile gurii ei. Am schiţat o tentativă, apoi am trecut la bărbia puternică şi am umbrit zona de sub buza inferioară.

Hunt s-a încruntat şi a privit spre directorul executiv. Doamna Gladstone şi-a ridicat iarăşi degetele împreunate la vârfuri.

– Explică, a zis ea.

Am înălţat ochii de la desen.

– Eu visez, am spus. Conţinutul visului pare să corespundă cu evenimentele ce au loc în jurul persoanei care poartă implantul anterioarei personalităţi Keats.

– O femeie pe nume Brawne Lamia, a rostit Leigh Hunt.

– Da.

Gladstone a aprobat din cap.

– Prin urmare personalitatea Keats originală, cea despre care se credea că ar fi fost ucisă pe Lusus, încă trăieşte?

Am făcut o pauză.

– Încă este conştientă, am răspuns. Ştiţi că substratul personalităţii primare a fost extras din Nucleu, probabil chiar de către cibrid, şi implantat într-un bioşunt buclă Schrön purtat de doamna Lamia.

– Da, a zis Leigh Hunt, dar tu eşti *în contact* cu personalitatea Keats şi, prin intermediul ei, cu pelerinii Shrike.

Trăsături iuţi, întunecate au oferit un fundal umbrit, care să asigure mai multă profunzime schiţei lui Gladstone.

– De fapt, nu sunt în contact, am precizat. Mesajele voastre sperlumice au confirmat că visele pe care le am în legătură cu Hyperion corespund evenimentelor din timp real. Nu pot să comunic cu personalitatea Keats pasivă, nici cu gazda ei şi nici cu ceilalţi pelerini.

Directorul executiv Gladstone a clipit repede.

– De unde ştii despre mesajele sperlumice?

– Consulul le-a spus celorlalţi pelerini despre capacitatea comagendei lui de a sluji ca releu pentru transmiţătorul sperlumic din nava sa. Le-a spus-o chiar înainte să coboare în vale.

Tonul lui Gladstone sugera anii pe care-i petrecuse ca avocat înainte de a intra în politică.

– Şi cum au reacţionat ceilalţi faţă de această dezvăluire?

Mi-am pus creionul înapoi în buzunar.

– Ei ştiau despre existenţa unui spion în mijlocul lor. Le-ai spus-o fiecăruia în parte.

Gladstone s-a uitat la consilierul ei. Hunt îşi păstra chipul inexpresiv.

– Dacă eşti în contact cu ei, a rostit ea, atunci ştii că n-am primit niciun mesaj încă dinainte să fi părăsit Donjonul Cronos, pentru a coborî spre Criptele Timpului.

Am clătinat din cap.

– Visul de astă noapte s-a încheiat pe când ei se apropiau de vale.

Meina Gladstone s-a sculat, s-a apropiat de fereastră, a ridicat o mână şi imaginea s-a opacizat.

– Aşadar nu ştii dacă mai trăieşte vreunul?

– Nu.

– Care era starea lor ultima dată când ai… visat?

Hunt mă privea cu aceeaşi atenţie încordată. Meina Gladstone se uita la ecranul negru, stând cu spatele la noi.

– Toţi pelerinii erau vii, am răspuns, cu posibila excepţie a lui Het Masteen, Adevăratul Glas al Arborelui.

– A murit? a întrebat Hunt.

– A dispărut de pe goeleta-eoliană, pe Oceanul de Iarbă, cu două nopţi în urmă, la numai câteva ore după ce cercetaşii Expulzaţi distruseseră nava-arbore *Yggdrasill*. Însă cu puţin timp înainte să coboare din Donjonul Cronos, pelerinii au văzut o siluetă înveşmântată în mantie care traversa nisipurile spre Cripte.

– Het Masteen? a întrebat Gladstone.

– Ei aşa presupuneau. Nu erau siguri.

– Spune-mi despre ceilalţi, a zis directorul executiv.

Am inspirat adânc. Ştiam, din vise, că Gladstone cunoscuse cel puţin două persoane care participau la ultimul pelerinaj Shrike; tatăl lui Brawne Lamia fusese senator şi coleg cu ea, iar Consulul Hegemoniei fusese reprezentantul personal al lui Gladstone în negocierile secrete cu Expulzaţii.

– Părintele Hoyt are dureri teribile, am spus. A istorisit povestea cruciformului. Consulul a aflat că Hoyt poartă de asemenea unul… mai exact două cruciforme – al său şi al părintelui Duré.

– Aşadar tot mai are parazitul învierii? a întrebat Gladstone.

– Da.

– Îl afectează mai mult pe măsură ce s-a apropiat de bârlogul lui Shrike?

– Aşa cred.

– Continuă…

– Poetul, Silenus, a fost beat în majoritatea timpului. Este convins că poemul lui neterminat a prezis şi determină cursul evenimentelor.

– Pe Hyperion? a întrebat Gladstone, rămânând cu spatele la mine.

– Peste tot.

Hunt s-a uitat la directorul executiv, apoi a revenit cu privirea la mine.

– Silenus e nebun?

I-am întors uitătura, dar am rămas tăcut. Realitatea era că nu ştiam răspunsul.

– Continuă, a repetat Gladstone.

– Colonelul Kassad continuă cu obsesiile sale îngemănate: găsirea femeii Moneta şi uciderea lui Shrike. El înţelege că este posibil ca Moneta şi Shrike să fie unul şi acelaşi.

– Este înarmat?

Glasul lui Gladstone se auzise foarte încet.

– Da.

– Continuă…

– Sol Weintraub, cărturarul de pe Lumea lui Barnard, speră să intre în cripta numită Sfinxul, de îndată ce…

– Scuză-mă, a întrerupt Gladstone, dar fiica lui mai este cu el?

– Da.

– Ce vârstă are Rachel acum?

– Cinci zile… cred. Am închis ochii ca să-mi amintesc mai detaliat visul din noaptea trecută. Da, am aprobat, cinci zile.

– Şi continuă să se deplaseze înapoi prin timp?

– Da.

– Continuă, domnule Severn. Spune-mi, te rog, despre Brawne Lamia şi Consul.

– Doamna Lamia îndeplineşte dorinţele fostului ei client… şi iubit, am spus. Personalitatea Keats considera că trebuia să se confrunte cu Shrike. Doamna Lamia acţionează în numele său.

– Domnule Severn, a început Leigh Hunt, te referi la „personalitatea

Keats“, ca şi cum n-ar avea nicio relevanţă sau conexiune cu tine…

– Leigh, mai târziu, te rog, a spus Meina Gladstone. S-a întors şi m-a privit. Mă interesează Consulul. El şi-a povestit motivul pentru care s-a alăturat pelerinajului?

– Da.

Gladstone şi Hunt au aşteptat.

– Le-a povestit despre bunica lui, am urmat, femeia pe nume Siri care a declanşat rebeliunea Maui-Legământul acum mai bine de o jumătate de secol. Le-a povestit despre moartea familiei sale în timpul Bătăliei pentru Bressia şi a dezvăluit întâlnirile lui secrete cu Expulzaţii.

– Asta-i tot? a întrebat Gladstone.

Ochii ei cafenii erau extrem de intenşi.

– Nu, am răspuns. Consulul le-a spus că el acţionase un dispozitiv al Expulzaţilor care a grăbit deschiderea Criptelor Timpului.

Hunt s-a îndreptat şi a coborât piciorul care spânzura peste braţul scaunului. Femeia a inspirat adânc şi vizibil.

– Asta-i tot?

– Da.

– Cum au răspuns ceilalţi la această dezvăluire a… trădării lui? a întrebat ea.

Am făcut o pauză, încercând să reconstruiesc imaginile visului într-o modalitate mai liniară decât cea asigurată de vis.

– Unii au fost scandalizaţi, am spus, totuşi în prezent niciunul nu simte o loialitate copleşitoare faţă de Hegemonie. Au decis să continue. Cred că toţi pelerinii consideră că pedeapsa va fi împărţită de Shrike, nu de mâna oamenilor.

Hunt a izbit cu pumnul în braţul scaunului.

– Dacă ar fi fost aici Consulul, s-a răstit el, ar fi descoperit rapid cu totul altceva!

– Termină, Leigh!

Gladstone a revenit la biroul ei şi a atins nişte hârtii de acolo. Toate ledurile comunicatorului clipeau nerăbdător. Eram cu adevărat uimit că putea petrece atât timp discutând cu mine în asemenea momente.

– Mulţumesc, domnule Severn, a zis ea. Aş vrea ca în următoarele zile să rămâi alături de noi. Vei fi condus în apartamentul tău din aripa rezidenţială a Clădirii Guvernului.

M-am sculat.

– Mă voi întoarce pe Esperance, ca să-mi iau lucrurile, am spus.

– Nu este nevoie, a zis Meina. Ţi-au fost aduse înainte să fi coborât de pe platforma terminexului. Leigh te va conduce.

Am încuviinţat şi l-am urmat pe bărbatul înalt spre uşă.

– Încă ceva, domnule Severn…, m-a oprit doamna Gladstone.

– Da.

Directorul executiv a zâmbit.

– Ţi-am apreciat candoarea anterioară, a spus ea. De acum încolo însă, vom presupune că eşti un pictor de Curte şi doar atât, *sans* opinii, *sans* vizibilitate, *sans* comentarii. S-a înţeles?

– Am înţeles, doamnă director executiv.

Gladstone a aprobat din cap, cu atenţia deja îndreptată asupra ledurilor clipitoare de pe consola de comunicaţii.

– Perfect. Te rog să-ţi aduci blocul de desen la reuniunea din sala Consiliului de Război, la ora opt.

Un paznic de securitate ne aştepta în anticameră şi a pornit

împreună cu mine către labirintul de coridoare şi puncte de control. Hunt l-a strigat să se oprească şi a traversat holul larg, cu paşii răsunându-i pe gresie. Mi-a atins braţul.

– Ai grijă, mi-a spus. Noi ştim… *ea* ştie… cine eşti, ce eşti şi pe cine reprezinţi.

L-am privit în ochi şi mi-am eliberat calm braţul.

– Asta-i bine, am zis, fiindcă în clipa aceasta sunt perfect sigur că eu *nu* ştiu.

3

Şase adulţi şi un prunc într-un peisaj ostil. Focul lor pare neînsemnat pe lângă noaptea ce se pogoară. Deasupra lor şi în faţa lor, dealurile văii se ridică aidoma unor ziduri, în vreme ce mai aproape, învăluite în bezna văii însăşi, formele uriaşe ale Criptelor par să se furişeze ca nişte apariţii de saurieni dintr-o epocă antediluviană.

Brawne Lamia este obosită; o doare tot trupul şi este foarte iritată. Plânsetele fetiţei lui Sol Weintraub o scot realmente din sărite. Ştie că ceilalţi sunt de asemenea obosiţi; în ultimele trei nopţi, niciunul n-a dormit mai mult de câteva ore şi ziua care tocmai s-a sfârşit a fost plină de încordare şi terori nesoluţionate. Aruncă ultimul lemn în foc.

– Nu mai sunt lemne, se răsteşte Martin Silenus.

Focul iluminează de jos în sus trăsăturile de satir ale poetului.

– Ştiu, spune Brawne Lamia, prea vlăguită ca să-şi transmită prin tonul glasului enervarea sau orice alt sentiment.

Lemnele provin dintr-un morman adus de grupurile de pelerini din anii anteriori. Cele trei corturi mici ale lor se găsesc în zona utilizată în mod tradiţional de pelerini în ultima noapte dinaintea confruntării cu Shrike. Ei au poposit în apropiere de Cripta Timpului numită Sfinxul şi o parte din cer este acoperită de forma neagră a ceea ce poate fi o aripă.

– Când se va stinge, vom folosi lanternele, rosteşte Consulul.

Diplomatul pare chiar mai epuizat decât ceilalţi. Lumina pâlpâitoare proiectează o nuanţă roşiatică peste chipul său trist. Pentru ziua aceasta se îmbrăcase în veşmintele oficiale cele mai bune, dar acum capa şi tricornul arată la fel de murdare şi pleoştite ca bărbatul însuşi.

Colonelul Kassad revine lângă foc şi ridică pe vârful căştii vizorul pentru vedere pe timp de noapte. Kassad poartă echipament complet de luptă şi polimerul cameleonic care a fost activat îi arată doar faţa, plutind la doi metri deasupra solului.

– Nimic, spune el. Nicio mişcare. Nicio amprentă termică. Niciun sunet… în afară de vânt.

Kassad reazemă carabina FORŢĂ de asalt multifuncţională de un bolovan şi se aşază lângă ceilalţi, iar fibrele armurii sale anti-impact se dezactivează în negru mat, nu mult mai vizibil decât anterior.

– Crezi că Shrike va veni în noaptea asta? întreabă părintele Hoyt.

Preotul s-a înfăşurat strâns în mantia neagră şi pare o parte din noapte în aceeaşi măsură ca şi Kassad. Glasul lui este încordat.

Kassad se apleacă în faţă şi răscoleşte focul cu bastonul.

– Nu se poate spune. Pentru orice eventualitate, voi sta de pază.

Brusc toţi şase ridică ochii, când cerul plin de stele zvâcneşte de culoare, cu muguri portocalii şi roşii înflorind silenţios şi ocultând câmpul stelar.

– Se potoliseră în ultimele ore, comentează Sol Weintraub legănându-şi pruncul.

Rachel încetase să mai plângă şi acum încearcă să prindă barba scurtă a tatălui ei. Weintraub îi sărută mânuţa.

– Testează din nou defensivele Hegemoniei, răspunde Kassad.

Scântei se înalţă din focul aţâţat şi plutesc în văzduh, ca şi cum ar

încerca să se alăture flăcărilor mai strălucitoare de acolo.

– Cine a învins? întreabă Lamia, referindu-se la tăcuta bătălie spaţială care acoperise bolta cu violenţă în noaptea trecută şi mare parte din zi.

– Cui pizda mă-sii îi pasă? pufneşte Martin Silenus. Scotoceşte prin buzunarele hainei sale de blană, de parcă ar putea găsi acolo o sticlă plină. Nu găseşte. Cui pizda mă-sii îi pasă? repetă el în şoaptă.

– Mie îmi pasă, spune Consulul obosit. Dacă Expulzaţii răzbat, ar putea distruge Hyperion înainte ca noi să-l găsim pe Shrike.

Silenus râde batjocoritor.

– Vai, dar asta ar fi groaznic, nu? Să murim înainte de a descoperi moartea! Să fim ucişi înainte de momentul programării pentru ucidere! Să murim fulgerător şi fără dureri, în loc să ne zbatem de-a pururi în ţepii lui Shrike! Vai, vai, ce gând teribil!

– Gura, zice Brawne Lamia şi glasul ei este lipsit de orice sentiment, însă de data aceasta nu mai există tonul ameninţării. Îl priveşte pe Consul: Aşadar, unde este Shrike? De ce nu l-am găsit?

Diplomatul rămâne cu ochii aţintiţi asupra focului.

– Nu ştiu. De ce ar trebui să ştiu?

– Poate că Shrike a dispărut, spune părintele Hoyt. Poate că prin colapsul câmpurilor antientropice, l-ai eliberat pentru totdeauna. Poate că şi-a dus urgia altundeva.

Consulul clatină din cap şi nu vorbeşte.

– Nu, zice Sol Weintraub. Pruncul doarme lipit de umărul lui. Va fi aici. Îl simt.

Brawne Lamia încuviinţează.

– Şi eu. Aşteaptă…

Scoate câteva raţii de mâncare din raniţă şi rupe sigiliile de

autoîncălzire şi distribuie raţiile.

– Ştiu că deziluzia-i pivotul lumii, rosteşte Silenus, da-i de-a dreptul ridicol, băga-mi-aş! Toţi ne-am îmbrăcat elegant şi n-avem unde mierli.

Brawne Lamia clocoteşte, dar nu spune nimic şi pentru o vreme toţi mănâncă în tăcere. Văpăile se diminuează pe cer şi stelele dese revin, însă scânteile continuă să se înalţe, ca şi cum ar căuta să evadeze.

Înfăşurat în dezordinea înceţoşată ca visul a gândurilor lui Brawne Lamia simţite la mâna a doua, încerc să reasamblez evenimentele petrecute de când le-am visat pentru ultima oară vieţile.

Pelerinii coborâseră în vale înainte de revărsarea zorilor, cântând, cu umbrele proiectate în faţă de luminile bătăliei care se derula la un miliard de kilometri deasupra lor. Toată ziua exploraseră Criptele Timpului. În fiecare minut se aşteptaseră să moară. După câteva ore, când soarele se ridicase şi frigul deşertului înalt lăsase loc arşiţei, teama şi exaltarea li se estompaseră.

Ziua lungă era tăcută, cu excepţia şuieratului nisipului, strigătelor ocazionale şi suspinului constant, aproape subliminal al vântului în jurul bolovanilor şi criptelor. Atât Kassad, cât şi Consulul aduseseră instrumente pentru măsurarea intensităţii câmpurilor antientropice, dar Lamia observase prima că acestea erau inutile, că fluxul şi refluxul mareelor temporale puteau fi percepute ca o greaţă uşoară, peste care se suprapunea o senzaţie de déjà-vu ce nu dispărea.

Cripta cea mai apropiată de intrarea în vale fusese Sfinxul, apoi urma Cripta de Jad, cu pereţii translucizi doar dimineaţa şi în amurg; după aceea, la mai puţin de o sută de metri depărtare se ridica Obeliscul; poteca pelerinilor suia în continuare prin valea secată până la cripta cea mai mare, amplasată central, Monolitul de Cristal, cu suprafaţa lipsită de orice desen sau deschidere şi cu acoperişul plat la acelaşi nivel cu versanţii văii; apoi erau cele trei Cripte Grote, cu intrările vizibile doar graţie cărărilor tocite ce duceau la ele; şi în cele din urmă – la un kilometru mai departe în

vale – se afla aşa-numitul Palat Shrike, cu protuberanţe ascuţite şi turlele amintind de ghimpii creaturii despre care se spunea că bântuia valea aceasta.

Toată ziua, pelerinii trecuseră de la o criptă la alta, fără ca vreunul să se aventureze singur şi întregul grup se oprise înainte de a pătrunde în artefactele în care se putea intra. Sol Weintraub fusese realmente copleşit de emoţie, când văzuse Sfinxul şi păşise în el, aceeaşi criptă în care fata lui contractase maladia Merlin cu douăzeci şi şase de ani în urmă. Instrumentele instalate de echipa Universităţii erau tot pe trepiede în exteriorul criptei, deşi nimeni din grup nu putea preciza dacă ele mai funcţionau şi-şi îndeplineau sarcinile de monitorizare. Pasajele din Sfinx erau pe atât de strâmte şi labirintice pe cât sugeraseră descrierile din comagenda lui Rachel; şirurile de fosfogloburi şi becuri electrice abandonate de echipele de cercetare erau acum întunecate şi descărcate. Pelerinii folosiră lanterne şi vizorul pentru vedere pe timp de noapte al lui Kassad, ca să exploreze interiorul. Nu exista nici urmă a incintei în care se aflase Rachel când pereţii se strânseseră în jurul ei şi începuse boala. Se depistau doar vestigii slabe ale mareelor temporale cândva puternice. Shrike nu se zărea nicăieri.

Fiecare criptă oferise momentul ei de teroare, de anticipare plină de speranţe şi temeri, care fusese înlocuită, peste o oră sau mai mult, de dezamăgire, când sălile prăfoase şi pustii apăruseră aşa cum le văzuseră turiştii şi pelerinii Shrike din secolele anterioare.

Ziua se sfârşise în decepţie şi oboseală, cu umbrele versantului estic al văii întinzându-se peste cripte şi vale aidoma unei cortine trase la finalul unei piese fără succes. Arşiţa zilei dispăruse şi frigul din deşertul aflat la altitudine revenise iute, adus de vânt cu iz de zăpadă şi piscuri dinspre Lanţul Căpăstrului, aflat la douăzeci de kilometri spre sud-vest. Kassad propusese să ridice tabăra. Consulul îi condusese către locul tradiţional unde pelerinii Shrike aşteptau ultima noapte înainte de a întâlni creatura căutată. Zona plată de lângă Sfinx, cu gunoaie provenite de la grupurile de cercetători şi de la pelerini deopotrivă, îl încântase pe Sol Weintraub, care-şi imaginase că fiica lui campase acolo. Nimeni nu-l contrazisese.

Acum, în întuneric deplin, cu ultimul lemn arzând, am simţit că cei şase se apropiaseră… nu doar de căldura focului, ci şi unul de

celălalt… traşi de legăturile fragile însă tangibile ale experienţelor comune împărtăşite în timpul voiajului în amonte pe barja levitaţională *Benares* şi în călătoria spre Donjonul Cronos. Mai mult chiar, am simţit o unitate mai palpabilă decât legăturile emoţionale; am avut nevoie de un moment, dar mi-am dat seama iute că erau conectaţi într-o microsferă de date partajate şi reţea senzorială. Pe o planetă ale cărei relee primitive de date regionale fuseseră distruse la primul conflict, acest grup conectase laolaltă comagendele şi biomonitoarele ca să partajeze informaţii şi să aibă grijă unul de celălalt pe cât puteau mai bine.

Deşi barierele intrărilor erau evidente şi solide, nu am avut greutăţi să le depăşesc, lunecând pe lângă, prin şi pe sub ele, culegând indiciile numeroase, totuşi finite – puls, temperatura pielii, activitatea undelor corticale, cererile de acces, inventarele de date –, care mi-au îngăduit să ştiu ce gândea, simţea şi făcea fiecare pelerin. Kassad, Hoyt şi Lamia aveau implanturi şi fluxul gândurilor lor era cel mai uşor de perceput. În secunda aceea, Brawne Lamia se întreba dacă nu fusese o greşeală să plece în căutarea lui Shrike; ceva o sâcâia, undeva în adânc, ceva neobosit în solicitarea de a fi ascultat. Ea simţea că ignorase un indiciu teribil de important, care era soluţia la… la ce?

Brawne Lamia detestase dintotdeauna misterele; acela fusese unul dintre motivele pentru care părăsise o viaţă de confort şi tihnă şi devenise detectiv particular. Dar ce mister? Ea fusese cât pe-aci să soluţioneze asasinarea cibridului care-i fusese client… şi iubit… şi venise pe Hyperion pentru a îndeplini lui ultima dorinţă. În acelaşi timp însă simţea că această îndoială sâcâitoare avea o legătură prea mică cu Shrike. Ce era de fapt?

Lamia a scuturat din cap şi a răscolit focul muribund. Avea trupul puternic, crescut pentru a rezista gravitaţiei standard de 1,3 *g* de pe Lusus şi antrenat pentru a dezvolta o forţă şi mai mare, dar nu dormise de câteva zile şi era foarte, foarte obosită. Vag a devenit conştientă că vorbea cineva.

– … doar ca să facem un duş şi să luăm nişte mâncare, zice Martin Silenus. Poate să folosim unitatea ta pentru comunicaţii şi

conexiunea sperlumică pentru a vedea cine câştigă războiul.

Consulul clatină din cap.

– Nu încă. Nava este pentru urgenţe.

Silenus gesticulează spre noapte, Sfinxul şi vântul care sporeşte.

– Crezi că asta nu-i o urgenţă?

Brawne Lamia înţelege că ei vorbesc despre aducerea navei spaţiale a Consulului din oraşul Keats.

– Eşti sigur că absenţa alcoolului nu-i urgenţa la care te referi? întreabă ea.

Silenus o sfredeleşte cu privirea.

– Ar fi ceva rău în a bea ceva?

– Nu, răspunde Consulul, frecându-se la ochi.

Lamia îşi dă seama că şi el este dependent de alcool şi totuşi răspunsul legat de chemarea navei lui fusese negativ.

– Vom aştepta până va fi nevoie, spune el.

– Dar transmiţătorul sperlumic? spune Kassad.

Consulul încuviinţează şi scoate comagenda antică din raniţa lui mică. Instrumentul aparţinuse bunicii sale, Siri, şi anterior bunicilor acesteia. Consulul atinge diskeyul.

– Cu el pot transmite oriunde, însă nu-mi permite să recepţionez.

Sol Weintraub îşi aşezase pruncul adormit în deschiderea cortului cel mai apropiat. Acum se întoarce către foc.

– Ultima dată când ai transmis un mesaj a fost la sosirea noastră în Donjon?

– Da.

Tonul lui Martin Silenus este sarcastic.

– Şi ar trebui să credem asta… din partea unuia care şi-a mărturisit trădarea?

– Da.

Glasul Consulului este un distilat de oboseală pură.

Chipul îngust al lui Kassad pluteşte în întuneric. Trupul, picioarele şi braţele lui se discern doar ca pete negre pe fundalul deja negru.

– Va sluji să chemăm nava dacă va fi nevoie?

– Da.

Părintele Hoyt îşi înfăşoară mai strâns mantia în jurul corpului, pentru a nu mai fâlfâi în vântul puternic. Nisipul scrâşneşte pe lână şi pe ţesătura cortului.

– Nu te temi că autorităţile portuare sau FORŢA vor deplasa nava sau o vor afecta cumva? îl întreabă el pe Consul.

– Nu. Capul Consulului abia se clinteşte, de parcă ar fi prea obosit pentru o mişcare mai amplă. Autorizaţia noastră militară provine direct de la Gladstone. De asemenea, guvernatorul general îmi este… mi-a fost… prieten.

Ceilalţi îl cunoscuseră pe recent promovatul guvernator al Hegemoniei la scurt timp după asolizare; pentru Brawne Lamia, Theo Lane păruse un individ catapultat în evenimente mult prea mari pentru capacităţile sale.

– Vântul se înteţeşte, zice Sol Weintraub în timp ce-şi răsuceşte trupul ca să protejeze fetiţa de nisipul care zboară prin aer. Rămânând cu privirea aţintită în furtună, cărturarul adaugă: Mă întreb dacă Het Masteen este pe-aici…

– Am căutat peste tot, rosteşte părintele Hoyt.

Glasul îi sună înăbuşit, fiindcă şi-a coborât capul în faldurile mantiei.

Martin Silenus râde.

– Iartă-mă, părinte, zice el, da' mănânci căcat. Poetul se ridică şi merge până la marginea cercului de lumină al focului muribund. Vântul îi zbârleşte blana hainei şi-i smulge cuvintele, purtându-le în noapte. În pereţii de rocă, zice Silenus, există o mie de ascunzători. Monolitul de Cristal îşi ascunde intrarea faţă de noi… dar faţă de un Templier? În plus, ai văzut scara spre labirint din camera cea mai adâncă a Criptei de Jad.

Hoyt înalţă ochii, mijindu-i înaintea înţepăturilor particulelor de nisip zburătoare.

– Crezi că-i acolo? În labirint?

Silenus râde şi ridică braţele. Mătasea cămăşii sale largi unduieşte şi se înfoaie.

– De unde pizda mă-sii să ştiu, Padre? Ştiu doar că Het Masteen ar putea fi acolo acum, privindu-ne, aşteptând să se-ntoarcă şi să-şi ceară bagajul înapoi. Poetul gesticulează către cubul Möbius care se află în centrul movilei scunde formate din bagajele lor: Sau poate că-i deja mort. Sau mai rău.

– Mai rău? repetă Hoyt.

Chipul preotului a îmbătrânit în ultimele ore. Ochii lui sunt oglinzi de durere afundate, surâsul e un rictus.

Martin Silenus revine lângă foc.

– Mai rău, spune el. Ar putea să se zbată pe copacul de oţel al lui Shrike. Unde vom fi şi noi în scurt…

Brawne Lamia se scoală brusc şi-l prinde pe poet de piepţii cămăşii. Îl ridică de la pământ, îl scutură, îl coboară până ce faţa lui este la acelaşi nivel cu a ei.

– O singură dată, rosteşte ea încet, şi-o să-ţi fac chestii foarte dureroase. N-o să te-omor, dar o să-ţi doreşti s-o fi făcut.

Poetul îşi etalează zâmbetul de satir. Lamia îi dă drumul şi-i întoarce

spatele. Kassad spune:

– Suntem obosiţi. Culcaţi-vă toţi. O să stau eu de veghe.

Visele mele despre Lamia sunt amestecate cu visele lui Lamia. Nu este neplăcut să împărtăşeşti visele unei femei, gândurile unei femei, nici chiar pe ale unei femei de care mă desparte un hău de timp şi cultură mult mai mare decât orice imaginată prăpastie între sexe. În chip bizar şi straniu de similar, ca în oglindă, ea îl visa pe iubitul ei mort, Johnny, cu nasul prea mic şi maxilarul prea ferm, cu părul prea lung atârnând în cârlionţi peste guler şi ochii prea expresivi, prea destăinuitori ce animau cu prea multă uşurinţă un chip care ar fi putut, cu excepţia ochilor, să aparţină oricăruia dintre o mie de ţărani născuţi la o zi depărtare de Londra.

Chipul pe care ea îl visa era al meu. Glasul pe care ea îl auzea în visul acela era al meu. Dar dragostea carnală pe care o visa – pe care şi-o amintea – nu era ceva ce eu să fi împărtăşit. Am căutat să scap din visul ei, măcar pentru a-l găsi pe al meu. Dacă tot trebuia să fiu un *voyeur*, puteam să fiu în vălmăşagul de amintiri fabricate pe care le consider ca fiind visele mele.

Însă mie nu mi se îngăduia să-mi visez propriile vise. Nu încă. Bănuiesc că am fost născut – şi renăscut de pe patul de moarte – pur şi simplu pentru a visa visele răposatului şi îndepărtatului meu geamăn.

M-am resemnat, am încetat străduniile de a mă deştepta, şi am visat.

Un sunet sau o mişcare o trezesc pe Brawne Lamia, care se înfioară, dintr-un vis plăcut. Pentru o secundă foarte lungă, este dezorientată; este întuneric, se aude un zgomot – nu mecanic – mai puternic decât majoritatea sunetelor din Stupul Lusus unde trăieşte ea; este ameţită de oboseală, dar ştie că s-a deşteptat după un somn foarte scurt; este singură într-un spaţiu mic, limitat, în ceva ce seamănă cu un sac foarte mare pentru cadavre.

Crescută pe o planetă unde locurile închise înseamnă protecţie împotriva aerului viciat, vânturilor şi animalelor, unde mulţi oameni suferă de agorafobie când se confruntă cu spaţiile deschise cu aer rarefiat, însă unde puţini cunosc înţelesul claustrofobiei, Brawne Lamia reacţionează totuşi ca o claustrofobă: se luptă pentru aer, împinge în lături sacul de dormit şi flapsurile cortului în disperarea de a scăpa din micul cocon de fibroplastic, târându-se, propulsându-se înainte cu mâinile, antebraţele şi coatele, până ce simte nisip sub palme şi vede cerul deasupra capului.

De fapt nu este cerul, înţelege ea, zărindu-l şi amintindu-şi brusc unde se află. Este nisip! O furtună de nisip care suflă, şfichiuieşte, roteşte în vârtejuri particulele ce-i înţeapă faţa ca mii de ace. Focul s-a stins şi este acoperit de nisip. Pe partea dinspre care suflă vântul, nisipul s-a depus pe toate trei corturile, ale căror prelate flutură şi pocnesc ca nişte focuri de armă în vijelie, iar în jurul taberei au crescut dune de nisip, lăsând făgaşe, văiugi şi canale îndărătul corturilor şi echipamentelor. Din celelalte corturi nu se aude nici o mişcare. Adăpostul pe care ea îl împărţea cu părintele Hoyt este pe jumătate prăbuşit, îngropat sub dunele care cresc.

Hoyt!

Absenţa lui o trezise. Chiar şi pe când visa, o parte a conştiinţei ei percepuse respiraţia înceată şi gemetele aproape neauzite ale preotului care dormea, chinuit de suferinţă. Cândva în decursul ultimei jumătăţi de oră, el plecase. Probabil cu numai câteva minute în urmă; Brawne Lamia ştia că în timp ce-l visase pe Johnny auzise un fâşâit ca o lunecare, printre scrâşnetul nisipului şi vuietul vântului.

Femeia se ridică în picioare şi-şi fereşte ochii de furtuna de nisip. Este foarte întuneric, stelele sunt ocultate de norii înalţi şi de furtuna de la suprafaţă, dar văzduhul este umplut de o radianţă slabă, aproape electrică, care se reflectă din piatră şi din suprafeţele dunelor. Lamia îşi dă seama că *este* electrică şi că aerul este încărcat cu electricitate statică ce face ca buclele părului ei să se ridice şi să se zbată în mişcări de rotaţie ca pletele Meduzei. Sarcinile statice se târăsc pe mânecile tunicii ei şi plutesc peste suprafeţele corturilor precum focul Sfântului Elmo. Pe măsură ce ochii i se adaptează la nivelul de lumină, Lamia observă că dunele mişcătoare strălucesc în

văpăi pale. La patruzeci de metri spre est, cripta numită Sfinxul este un contur care pulsează şi trosneşte în noapte. Unde de curent se deplasează în lungul apendicelor extinse, numite frecvent „aripi“.

Brawne Lamia priveşte în jur, nu vede nici o urmă a părintelui Hoyt şi se întreabă dacă nu ar trebui să ceară ajutor. Înţelege că vocea nu-i va fi auzită peste mugetul furtunii. Se întreabă pentru o clipă dacă nu cumva preotul s-a dus pur şi simplu la unul dintre celelalte corturi ori la latrina improvizată aflată la douăzeci de metri spre vest, totuşi ceva îi spune că lucrurile nu stau aşa. Se uită la Sfinx şi – pentru o fracţiune de secundă – pare să distingă silueta unui bărbat, cu mantia neagră fluturând ca o flamură căzătoare, cu umerii gârboviţi înaintea vântului, conturat pe strălucirea statică a criptei.

O mână coboară pe umărul ei.

Brawne Lamia se răsuceşte, adoptă o postură de luptă, cu pumnul stâng întins şi mâna dreaptă rigidă. Îl recunoaşte pe Kassad. Colonelul este o dată şi jumătate mai înalt decât Lamia – şi o dată şi jumătate mai slab – şi fulgere miniaturale joacă peste forma lui subţire, când se apleacă pentru a-i striga în ureche:

– S-a dus într-acolo!

Braţul lung şi negru, de sperietoare, se întinde către Sfinx.

Lamia încuviinţează şi răcneşte şi ea, aproape fără să-şi audă vocea în urletul vijeliei:

– Să-i trezim pe ceilalţi?

Uitase că omul rămăsese de pază. Oare el nu dormea niciodată?

Fedmahn Kassad scutură din cap. Vizoarele îi sunt ridicate şi casca este destructurată pentru a forma o glugă pe spatele costumului blindat de luptă. Chipul lui pare foarte alb în strălucirea emanată de costum. Arată spre Sfinx. Carabina FORŢĂ multifuncţională este cuibărită la încheietura cotului stâng. Grenade, binocluri şi obiecte şi mai misterioase atârnă de carabiniere şi centuri-plasă pe armura de impact. Indică iarăşi Sfinxul.

Lamia se înclină spre el şi strigă:

– L-a luat Shrike?

Kassad clatină din cap.

– Îl poţi vedea? arată ea spre binoclu şi vizorul pentru vedere pe timp de noapte.

– Nu, spune Kassad. Furtuna deformează amprentele termice.

Femeia se întoarce cu spatele la vânt şi simte cum particulele îi izbesc ceafa ca acele unei arme cu fleşete. Îşi interoghează comagenda, dar aceasta îi spune doar că Hoyt este viu şi se află în mişcare; nimic altceva nu este transmis pe banda comună. Avansează până lângă Kassad, astfel că spinările lor formează un zid împotriva furtunii.

– Îl urmărim? strigă ea.

Kassad neagă.

– Nu putem lăsa tabăra nepăzită. Am instalat semnalizatoare, dar…

Face un semn în direcţia furtunii de nisip.

Brawne Lamia se repede înapoi în cort, îşi trage cizmele şi iese purtând capa universală şi pistolul automat al tatălui ei. O armă mai convenţională, un paralizator sonic Gier, se află în buzunarul de la piept al capei.

– Atunci mă duc eu, spune femeia.

La început crede că bărbatul n-a auzit-o, după care zăreşte ceva în ochii lui decoloraţi şi ştie că a înţeles. El bate cu degetul în comagenda militară pe care o poartă pe încheietură.

Lamia aprobă şi se asigură că propriul ei implant şi comagenda sunt setate pe lăţimea cea mai mare de bandă.

– Mă-ntorc, spune ea şi începe să suie duna care creşte mereu.

Pantalonii îi scânteiază de descărcări statice şi nisipul pare viu de pulsaţii alb-argintii de curent care gonesc peste suprafaţa lui

pestriţă.

La douăzeci de metri de tabără, n-o mai poate distinge. După alţi zece metri, Sfinxul se ridică deasupra ei. Nu se vede nici urmă de părintele Hoyt; amprenta paşilor nu supravieţuieşte zece secunde în furtună.

Intrarea largă a Sfinxului este deschisă; a fost deschisă de când omenirea a cunoscut locul acesta. Acum este un dreptunghi negru într-un zid vag strălucitor. Logica sugerează că Hoyt ar fi intrat acolo, fie numai pentru a se adăposti de vijelie, însă ceva mai presus de logică îi spune că nu aceasta este destinaţia preotului.

Brawne Lamia trece de Sfinx, se odihneşte câteva momente la adăpostul lui şi-şi şterge nisipul de pe faţă, apoi porneşte mai departe, urmând o potecă aproximativă de sol bătătorit printre dune. În faţă, Cripta de Jad sclipeşte verde-lăptos în noapte; curbele şi crestele ei line par acoperite cu o peliculă luminoasă, de rău augur.

Mijind ochii, Lamia priveşte din nou şi, pentru o clipită, vede pe cineva sau ceva conturat pe lumina aceea. După aceea silueta dispare, fie în interiorul criptei, fie devenind invizibilă pe semicercul negru al intrării.

Lamia lasă bărbia în piept şi înaintează, împinsă şi îmbrâncită de vânt, care pare s-o grăbească spre ceva important.

4

Şedinţa informativă militară se apropia de mijlocul dimineţii. Bănuiesc că asemenea întruniri au avut aceleaşi calităţi – atmosfera alertă totuşi monotonă, ca un zumzet de fundal, gustul de prea multă cafea, aerul îmbâcsit de fum de ţigară, teancurile de hârtii şi vertijul suprapunerii accesurilor corticale – de multe secole. Bănuiesc că era mai simplu pe când eram băiat; Wellington îşi aduna oamenii, cei pe care impasibil şi corect îi numea „drojdiile pământului", nu le spunea nimic şi-i trimitea să moară.

Am revenit cu atenţia asupra grupului. Ne aflam într-o sală mare, ai cărei pereţi cenuşii erau înviorați de dreptunghiuri albe de lumină, mochetă cenuşie, o masă în formă de potcoavă din metal cenuşiu cu diskeyuri negre şi ocazionala carafă cu apă. Directorul executiv Meina Gladstone stătea în centrul arcului mesei, cu senatorii importanţi şi miniştrii Cabinetului lângă ea, ofiţerii şi alţi factori secundari de decizie mai departe pe curba mesei. Îndărătul tuturor, însă fără să stea la masă, erau inevitabilii ciorchini de consilieri, niciunul dintre cei din FORŢĂ nefiind sub gradul de colonel, iar în spatele lor – pe scaune ce păreau mult mai puţin confortabile – consilierii consilierilor.

Eu nu aveam scaun. Împreună cu un pâlc de alţi invitaţi, dar în mod evident lipsiţi de ţel, m-am aşezat pe un taburet lângă un colţ îndepărtat al sălii, la douăzeci de metri de directorul executiv şi chiar mai departe de ofiţerul care făcea informarea: un colonel tânăr cu un indicator în mână şi cu glas lipsit de orice ezitare. În spatele

colonelului se găsea placa sur-aurie a unui panou apelator, iar în faţa lui o omnisferă uşor ridicată din genul celor ce pot fi întâlnite în orice holonişă. La răstimpuri, apelatorul se înceţoşa şi învia; alteori, aerul era tulburat de holograme complexe. Miniaturi ale diagramelor respective sclipeau pe toate plăcile diskeyurilor şi pluteau deasupra unor comagende.

Am stat pe taburet, am privit-o pe Gladstone şi ocazional am creionat.

Trezindu-mă în dimineaţa aceea în camera de oaspeţi din Clădirea Guvernului, cu lumina puternică a lui Tau Ceti strecurându-se printre draperiile de culoarea piersicii care se trăseseră automat la ora 6:30, programată pentru deşteptarea mea, existase o secundă în care mă simţisem pierdut, decalat, încă în urmărirea lui Lenar Hoyt şi temându-mă de Shrike şi Het Masteen. Apoi, ca şi cum o putere mi-ar fi îndeplinit dorinţa de a-mi îngădui să-mi visez propriile vise, urmase un minut în care confuzia se intensificase şi eu mă ridicasem în capul oaselor icnind, privind speriat în jur, aşteptându-mă ca mocheta de culoarea lămâii şi lumina având nuanţa piersicii să se topească precum un vis cauzat de febră, lăsând doar durerea, flegma şi hemoragiile teribile, sânge pe olandă, camera plină de lumină dizolvându-se în umbrele apartamentului întunecos din Piazza di Spagna şi, acoperindu-le pe toate, chipul îngrijorat al lui Joseph Severn aplecându-se înainte, deasupra, privind şi aşteptând ca eu să mor.

Mi-am făcut duş de două ori, mai întâi cu apă şi apoi cu sonice, m-am îmbrăcat într-un costum gri nou, care era aşezat pe patul proaspăt făcut când am ieşit din baie şi am pornit să caut curtea interioară estică, unde – mă anunţase un cartonaş amabil lăsat lângă hainele mele noi – se servea micul dejun pentru oaspeţii Clădirii Guvernului.

Sucul de portocale era proaspăt stors. Şunca era bine rumenită şi autentică. Ziarul anunţa că directorul executiv Gladstone avea să se adreseze Webului prin intermediul Totalităţii şi mass-media la ora 10:30 Web standard. Paginile erau pline de ştiri de război. Fotografii bidimensionale ale armadei străluceau multicolor. Generalul

Morpurgo privea încruntat de pe pagina a treia; ziarul îl numea „eroul celei de-a Doua Rebeliuni Height". Diana Philomel m-a privit de la o masă din apropiere unde dejuna împreună cu soţul ei neanderthalian. În dimineaţa aceasta rochia pe care o purta era mai sobră, albastru-închis, şi dezvăluia mult mai puţine, totuşi un şliţ lateral făcea aluzie la spectacolul de aseară. M-a ţintuit cu privirea în timp ce a ridicat o felie de şuncă cu unghiile lăcuite şi a muşcat uşor. Hermund Philomel a grohăit, citind ceva agreabil în paginile financiare.

– …Grupul de migraţie Expulzat… cunoscut în mod comun sub denumirea Roi… a fost detectat de echipamentele de percepere a distorsiunilor Hawking din sistemul Camn acum ceva mai mult de trei ani, spunea tânărul ofiţer de informare. Imediat după detectare, Trupa de intervenţii FORŢĂ 42, preconfigurată pentru evacuarea sistemului Hyperion, a pornit cu statut C-plus din Parvati, cu ordinul sigilat de a crea o capabilitate teleproiectoare în domeniul de acţiune al portalului Hyperion. În acelaşi timp Trupa FORŢĂ 87,2 a fost expediată din Zona de aşteptare Solkov-Tikata de pe orbita lui Camn III cu ordinul de a realiza joncţiunea cu forţa de evacuare din sistemul Hyperion, de a găsi grupul de migraţie Expulzat, de a-l angaja în luptă şi a-i distruge componentele militare…

Imagini ale armadei au apărut pe panoul apelator şi în faţa tânărului colonel. El a gesticulat cu indicatorul şi o linie de lumină rubinie a trecut prin hologramа cea mai mare şi a iluminat o navă 3-C din formaţie.

– Trupa FORŢĂ 87,2 este comandată de amiralul Nashita, aflat la bordul HS *Hebride*…

– Da, da, a mormăit generalul Morpurgo, toată lumea ştie chestiile astea, Yani. Treci la lucrurile importante.

Tânărul colonel a simulat un surâs, a încuviinţat imperceptibil spre general şi spre directorul executiv Gladstone şi a continuat cu glas mai puţin încrezător:

– Mesaje sperlumice codificate primite de la TF 42 în ultimele

şaptezeci şi două de ore standard raportează bătălii intense între elementele cercetaşi ale forţei de evacuare şi elementele ariergărzii grupului de migraţie Expulzat…

– Roiul, l-a întrerupt Leigh Hunt.

– Da, a zis Yani.

A revenit spre panoul apelator şi cinci metri de sticlă jivrată s-au animat arzător. Pentru mine, displayul era un labirint incomprehensibil de simboluri ezoterice, linii vectoriale colorate, coduri substrat şi acronime FORŢĂ, care se contopeau într-un talmeş-balmeş absolut. Poate că nu avea sens nici pentru ofiţerii superiori şi politicienii din sală, dar niciunul dintre ei nu s-a trădat în această privinţă. Am început o nouă schiţă a lui Gladstone, cu profilul de buldog al lui Morpurgo pe fundal.

– Deşi primele rapoarte sugerau în jur de patru mii de siaje de propulsii Hawking, numărul acesta este fals, a continuat colonelul Yani. (M-am întrebat dacă acela era numele sau prenumele lui.) După cum ştiţi, grupurile… ă-ă-ă… Roiurile pot fi alcătuite din până la zece mii de unităţi de propulsie distincte, totuşi marea lor majoritate sunt mici şi fie neînarmate, fie de importanţă militară neglijabilă. Evaluarea amprentelor de microunde, sperlumice şi alte emisii sugerează…

– Scuză-mă, a rostit Meina Gladstone şi glasul ei răguşit s-a auzit ca un contrast distinct faţă de curgerea mieroasă a ofiţerului de informare, însă ne poţi spune câte dintre navele Expulzate *sunt* importante din punct de vedere militar?

– Ă-ă-ă…, a bâiguit colonelul şi a privit către superiorii săi.

Generalul Morpurgo şi-a dres glasul.

– Noi credem că şase… maximum şapte sute, a răspuns el. Nimic îngrijorător.

Directorul executiv Gladstone a înălţat o sprânceană.

– Şi care este mărimea grupurilor noastre de bătălie?

Morpurgo a făcut semn tânărului colonel să ia pe loc repaus şi a răspuns chiar el:

– Trupa FORŢĂ 42 are şaizeci de nave, doamnă director executiv. Trupa FORŢĂ…

– Trupa FORŢĂ 42 este grupul de evacuare? a spus Gladstone.

Generalul Morpurgo a aprobat din cap şi mi s-a părut că în zâmbetul lui se distingea o urmă de

superioritate.

– Da, doamnă. Trupa FORŢĂ 87,2, grupul de bătălie, care a translatat în sistem acum o oră, va…

– Şaizeci de nave sunt suficiente pentru a se înfrunta cu şase sau şapte sute? a întrebat Gladstone.

Morpurgo a aruncat o privire spre unul dintre camarazii ofiţeri, parcă solicitând răbdare.

– Da, a zis el, mai mult decât suficiente. Doamnă director executiv, trebuie să înţelegeţi că şase sute de propulsii Hawking pot părea multe, dar ele nu sunt îngrijorătoare când acţionează navete, cercetaşi sau unul dintre aparatele de atac pentru cinci persoane pe care Expulzaţii le numesc „lăncieri“. Trupa FORŢĂ 42 constă din aproape *două duzini* de nave-spin de linie, printre care portavioanele *Umbra lui Olympus* şi *Staţia Neptun*. Fiecare dintre ele poate lansa peste o sută de vânători sau RPB-uri.

Morpurgo a scotocit prin buzunar, a scos un fumigen recombinat de mărimea unui trabuc, a părut să-şi amintească faptul că Gladstone le dezaproba şi l-a vârât înapoi. S-a încruntat.

– Când Trupa FORŢĂ 87,2 îşi va încheia desfăşurarea, vom avea o putere de foc mai mult decât suficientă pentru a ne ocupa de o duzină de Roiuri.

Tot încruntat, i-a semnalat lui Yani să continue.

Colonelul şi-a dres glasul şi a arătat cu indicatorul către panoul

apelator.

– Aşa cum se vede, Trupa FORŢĂ 42 n-a avut greutăţi în a curăţa volumul de spaţiu necesar pentru a începe construirea teleproiectorului. Această construire a început acum şase săptămâni, timp Web standard, şi s-a încheiat ieri la ora 16:24, standard. Iniţial, hărţuielile Expulzaţilor au fost respinse fără pierderi pentru TF 42, iar în ultimele patruzeci şi opt de ore s-a desfăşurat o bătălie majoră între unităţile avansate ale Trupei FORŢĂ şi principalele forţe Expulzate. Focarul acestei confruntări a fost aici…, Yani a făcut alt gest şi o secţiune a apelatorului a pulsat cu lumină albastră sub vârful indicatorului…, la douăzeci şi nouă de grade deasupra planului eclipticii, la treizeci unităţi astronomice de soarele lui Hyperion, aproximativ zero virgulă treizeci şi cinci unităţi astronomice de marginea ipotetică a norului Oört al sistemului.

– Pierderi? a întrebat Leigh Hunt.

– În limite destul de acceptabile pentru o bătălie de asemenea durată, a spus tânărul colonel care părea că nu fusese niciodată la mai puţin de un an-lumină de o bătălie. Părul lui blond era pieptănat îngrijit cu cărare într-o parte şi sclipea sub strălucirea intensă a punctelor evidenţiate. Douăzeci şi şase de vânători rapizi de atac ai Hegemoniei au fost distruşi sau daţi dispăruţi, douăsprezece RPB-uri purtătoare de torpile, trei nave-torţă, transportorul de combustibil *Mândria lui Asquith* şi crucişătorul *Draconi III*.

– Câţi *oameni* au murit? a întrebat directorul executiv Gladstone.

Glasul ei s-a auzit foarte încet.

Yani a privit scurt spre Morpurgo, totuşi a răspuns el însuşi la întrebare.

– În jur de două mii trei sute. Se desfăşoară însă operaţiuni de salvare şi există speranţa găsirii unor supravieţuitori din *Draconi.* Şi-a netezit tunica şi a continuat iute: Cifra aceasta ar trebui să fie corelată cu distrugerile confirmate a minimum o sută cincizeci de nave Expulzate. Propriile noastre raiduri în grupul de mig… în Roi au dus la alte treizeci până la şaizeci de vehicule distruse, printre

care ferme de comete, nave de procesare a minereurilor şi cel puţin un grup de comandă.

Meina Gladstone şi-a frecat între ele degetele noduroase.

– Estimările pierderilor – pierderile *noastre* – includ pasagerii şi echipajul navei-arbore *Yggdrasill*, pe care o închiriasem pentru evacuare?

– Nu, a răspuns Yani prompt. Deşi la momentul respectiv se desfăşura într-adevăr un raid al Expulzaţilor, analiza noastră arată că *Yggdrasill* nu a fost distrusă în urma unei acţiuni inamice.

Gladstone a ridicat iarăşi o sprânceană.

– Ce a fost atunci?

– Un sabotaj, din câte ne putem da seama deocamdată, a spus colonelul şi a afişat pe apelator altă diagramă a sistemului Hyperion.

Generalul Morpurgo şi-a privit comagenda şi a rostit:

– Treci direct la defensivele de sol, Yani. Doamna director executiv trebuie să-şi ţină discursul peste treizeci de minute.

Am completat schiţa lui Gladstone şi Morpurgo, m-am întins, dezmorţindu-mă, şi am privit în jur, căutând alt subiect. Leigh Hunt părea o provocare, cu trăsăturile lui inexpresive, aproape zbârcite. Când am ridicat din nou ochii, hologrma globului lui Hyperion încetase să se mai rotească şi se derula într-o serie de proiecţii bidimensionale: echirectangular oblice, Bonne, ortografice, Van der Grinten, Gore, homolozine Goode întrerupte, gnomonice, sinusoidale, azimutale echidistante, policonice, Kuwatsi hipercorectate, escherizate de calculator, Briesemeister, Buckminster, cilindrice Miller, multicoligrafiate şi satelit standard, înainte de a se contopi într-o hartă Robinson–Baird standard a lui Hyperion.

Am zâmbit. Fusese lucrul cel mai plăcut pe care-l văzusem de când începuse informarea. Câţiva dintre oamenii lui Gladstone se foiau nerăbdători. Doreau să discute cel puţin zece minute cu directorul executiv înainte de începerea transmisiunii.

– După cum ştiţi, a început colonelul, Hyperion este o planetă de tip Vechiul Pământ standard, de valoare nouă virgulă optzeci şi nouă pe scara Thuron–Laumier de…

– Pentru Dumnezeu, a mormăit Morpurgo, treci la amplasarea trupelor şi termină odată!

– Da, domnule. Yani a înghiţit un nod şi a ridicat indicatorul. Glasul nu-i mai era deloc încrezător. După cum ştiţi… vreau să spun…

A arătat continentul cel mai nordic, care semăna cu desenul rudimentar al capului şi grumazului unui cal, terminându-se printr-o linie neregulată acolo unde ar fi trebuit să înceapă pieptul şi muşchii greabănului.

– Acesta este Equus. Denumirea oficială este alta, dar toţi l-au numit aşa de când… acesta este Equus. Lanţul de insule care se întinde spre sud-est… aici şi aici… se numeşte Pisica şi Nouă Cozi. De fapt, este un arhipelag cu peste o sută… oricum, al doilea continent major este Aquila şi poate că vedeţi că are oarecum forma unui vultur de pe Vechiul Pământ, cu pliscul aici… pe coasta nord-vestică… şi ghearele întinse aici, spre sud-vest… şi cel puţin o aripă ridicată aici, spre coasta nord-estică. Secţiunea aceasta se numeşte Platoul Pinion şi este aproape inaccesibilă din cauza pădurilor-de-foc, însă aici… şi aici… spre sud-vest, se află principalele plantaţii de fibroplastice…

– *Amplasarea* trupelor, a mârâit Morpurgo.

L-am schiţat pe Yani. Am descoperit că era imposibil să reproduc broboanele de transpiraţie cu ajutorul grafitului.

– Da, domnule. Al treilea continent este Ursus… seamănă puţin cu un urs… dar aici n-au asolizat trupe FORŢĂ, deoarece este sudul polar, aproape nelocuit, deşi forţa de autoapărare Hyperion menţine aici un post de ascultare…

Yani a părut să-şi dea seama că bătea câmpii. S-a îndreptat, şi-a şters buza superioară cu dosul palmei şi a continuat pe un ton mai stăpân pe sine:

– Principalele instalaţii ale FORŢEI:sol se află aici… aici… şi aici.

Indicatorul lui a luminat zone din apropierea capitalei Keats, aflată mai sus pe grumazul lui Equus.

– Unităţile FORŢEI:spaţiu deţin controlul principalului astroport al capitalei şi aeroporturile secundare de aici… şi aici.

A atins oraşele Endymion şi Port Romance, ambele de pe continentul Aquila.

– Unităţile FORŢEI:sol au pregătit instalaţii defensive aici…

S-au aprins două duzini de lumini roşii; majoritatea în zonele coamei şi grumazului lui Equus, dar şi câteva în regiunile Pliscului lui Aquila şi Port Romance.

– Acestea includ unităţi de puşcaşi marini, însă şi defensive sol, cu componente sol–aer şi sol–spaţiu. Comandamentul Suprem se aşteaptă ca, spre deosebire de Bressia, să nu existe bătălii pe planetă în sine, totuşi în cazul în care Expulzaţii ar încerca o invazie, vom fi pregătiţi pentru ei.

Meina Gladstone şi-a controlat comagenda. Până la discursul ei rămăseseră şaptesprezece minute.

– Care sunt planurile de evacuare?

Stăpânirea de sine recâştigată a lui Yani s-a năruit. A privit disperat către superiorii săi.

– Nu va exista o evacuare, a rostit amiralul Singh. A fost un tertip, un şiretlic pentru Expulzaţi.

Gladstone şi-a împreunat vârfurile degetelor.

– Amirale, pe Hyperion se află milioane de oameni.

– Da, a încuviinţat Singh, şi îi vom proteja, dar nu se pune problema să evacuăm nici măcar şaizeci de mii de cetăţeni ai Hegemoniei. Dacă le-am permite tuturor celor trei milioane să intre în Web, ar urma haosul. În plus, aşa ceva nu este posibil din motive de securitate.

– Shrike? a întrebat Leigh Hunt.

– Motive de securitate, a spus din nou generalul Morpurgo.

S-a ridicat şi a luat indicatorul de la Yani. Tânărul a rămas locului o clipă, indecis, nu a văzut nici un loc unde să se aşeze ori să stea în picioare, după care a venit în fundul sălii lângă mine, a luat poziţia de repaus şi a privit ceva din apropierea tavanului – posibil sfârşitul carierei sale militare.

– Trupa FORŢĂ 87,2 se află în sistem, a spus Morpurgo. Expulzaţii s-au retras la centrul Roiului lor, la şaizeci de unităţi astronomice de Hyperion. Practic vorbind, sistemul este sigur. Hyperion se află în siguranţă. Ne aşteptăm la un contraatac, totuşi ştim că-l putem respinge. Din nou, teoretic vorbind, Hyperion face acum parte din Web. Întrebări?

Nimeni n-a pus nicio întrebare. Gladstone a plecat cu Leigh Hunt, un grup de senatori şi consilierii ei. Ofiţerii s-au coagulat în pâlcuri, aparent în funcţie de rang. Consilierii s-au împrăştiat. Puţinii reporteri care avuseseră acces în sală s-au grăbit la echipele lor de imaguri care aşteptau afară. Tânărul colonel Yani a rămas în poziţie de repaus, cu ochii nefocalizaţi, foarte palid.

Am stat locului un moment, privind harta lui Hyperion de pe apelator. Asemănarea continentului Equus cu un cal era mai mare de la distanţa aceasta. Din locul unde mă aflam, abia puteam distinge munţii Lanţul Căpăstrului şi pata galben-portocalie a deşertului înalt de sub „ochiul“ calului. La nord-est de munţi nu erau figurate poziţii ale defensivelor FORŢĂ… absolut nici un simbol, cu excepţia unei luminiţe roşii care ar fi putut să fie abandonatul Oraş al Poeţilor. Criptele Timpului nu erau deloc reprezentate. Era ca şi cum ele nu ar fi avut nici însemnătate militară, nici un rol în acţiunile din ziua aceea. Cumva însă eu ştiam mai bine. Cumva suspectam că întregul război, mişcările a mii de oameni, soarta a milioane – poate miliarde – depindeau de faptele a şase oameni din întinderea aceea neetichetată de portocaliu şi galben.

Mi-am închis blocul de desen, mi-am băgat creioanele în buzunar, am căutat o ieşire, am găsit-o şi am folosit-o.

Leigh Hunt m-a întâlnit pe unul dintre holurile lungi care duceau la intrarea principală.

– Pleci?

Am inspirat adânc.

– Am voie?

Hunt a zâmbit, dacă puteam numi zâmbet plierea în sus a buzelor subţiri.

– Bineînţeles, domnule Severn. Însă directorul executiv Gladstone mi-a cerut să te anunţ că doreşte să discutaţi din nou, după-amiază.

– Când?

Hunt a strâns din umeri.

– După discursul ei, oricând îţi convine.

Am aprobat din cap. Milioane de indivizi gata de lobby, vânători de slujbe, biografi latenţi, oameni de afaceri, fani ai directorului executiv şi asasini potenţiali ar fi fost gata să dea aproape orice ca să aibă acces de un minut la cel mai vizibil conducător al Hegemoniei, câteva secunde cu directorul executiv Gladstone, iar eu o puteam vedea „oricând îmi convenea“. Nimeni n-a spus vreodată că Universul era întreg la minte.

Am trecut pe lângă Leigh Hunt, spre uşa din faţă.

Conform unei vechi tradiţii, Clădirea Guvernului nu avea portaluri teleproiectoare publice în interiorul său. Nu era însă mult de mers pe lângă postul de securitate de la intrare şi prin grădină, până la clădirea albă şi scundă care slujea drept terminex şi cartier general al presei. Reporterii se adunaseră în jurul unei holonişe centrale de vizionare, unde chipul şi glasul familiare ale lui Lewellyn Drake, „vocea Totalităţii“, prefaţau discursul „de o importanţă vitală pentru

Hegemonie“ al directorului executiv Gladstone. Am încuviinţat într-acolo, am căutat un portal nefolosit, mi-am prezentat cardul universal şi am plecat să caut un bar.

Grand Concourse era, o dată ce ajungeai acolo, singurul loc din Web prin care te puteai teleproiecta gratuit. Toate planetele din Web oferiseră cel puţin unul dintre cele mai frumoase cvartale urbane ale lor – TC2 contribuise cu douăzeci şi trei de cvartale – pentru cumpărături, divertisment, restaurante excelente şi baruri. Mai ales, baruri.

Ca şi fluviul Tethys, Grand Concourse se derula între portaluri teleproiectoare de dimensiuni militare, înalte de două sute de metri. Graţie efectului de continuitate circulară, se obţinea efectul unei străzi infinite, un tor de o sută de kilometri de delicii materiale. Puteai să stai, aşa cum făceam eu în dimineaţa asta, sub soarele sclipitor al lui Tau Ceti şi să priveşti pe Concourse spre noaptea de pe Deneb, aflată cam la jumătatea torului, animată de neoane şi holograme, întrezărind Mallul Central cu o sută de niveluri de pe Lusus, ştiind în acelaşi timp că dincolo de el se aflau buticurile împestriţate de umbre de pe Crângul lui Dumnezeu, cu spaţiile sale largi şi ascensoarele către Vârful-arborilor, localul cel mai scump din Web.

Mie nu-mi păsa câtuşi de puţin de toate astea. Eu voiam doar să găsesc un bar discret.

Barurile de pe TC2 erau prea ticsite de birocraţi, reporteri şi oameni de afaceri, aşa că am luat una dintre navetele din Concourse şi am coborât pe zona principală din Sol Draconi Septem. Gravitaţia îi descuraja pe mulţi – m-a descurajat *şi pe mine* –, dar asta însemna că barurile erau mai puţin aglomerate, iar clienţii lor veniseră ca să bea.

Locul pe care l-am ales era un bar la parter, aproape ascuns sub pilaştrii de susţinere şi căile de acces la principala structură comercială, iar înăuntru era întuneric: pereţi negri, lemn negru, clienţi negri – pielea le era tot atât de închisă la culoare, pe cât era a mea de albă. Era un local bun în care să bei şi am făcut-o, începând cu un scotch dublu şi devenind tot mai serios, pe măsură ce

avansam.

Nici acolo n-am scăpat de Gladstone. În capătul opus al localului, un televizor cu ecran plat arăta chipul directorului executiv pe fundalul albastru-auriu pe care obişnuia să-l folosească în comunicatele publice. Câţiva clienţi se strânseseră s-o privească. Am auzit fragmente din discurs:

– …pentru a asigura securitatea cetăţenilor şi… nu li se poate îngădui să pericliteze siguranţa Webului sau a aliaţilor noştri în… de aceea, am autorizat o ripostă militară completă…

– Dă-l dracu' mai încet!

Am fost uluit să-mi dau seama că răcnetul îmi aparţinuse. Clienţii m-au sfredelit cu priviri aruncate peste umeri, totuşi au redus nivelul sonorului. Am privit buzele lui Gladstone mişcându-se pentru câteva clipe, după care i-am făcut semn barmanului să-mi mai aducă un scotch dublu.

După o vreme, poate nişte ore, am ridicat privirea de la pahar şi mi-am dat seama că cineva stătea vizavi de mine în separeul întunecat. Am avut nevoie de o secundă, în care am clipit repede, ca să recunosc cine era în lumina slabă. Pentru un moment, inima mi-a galopat când m-am gândit, *Fanny,* apoi am mai clipit o dată şi am spus:

– Lady Philomel…

Continua să poarte rochia bleumarin în care o văzusem la micul dejun. Cumva, acum părea mai decoltată. Faţa şi umerii ei străluceau în semiîntuneric.

– Domnule Severn, a spus ea aproape în şoaptă, am venit să-ţi ţii promisiunea.

– Promisiunea? I-am făcut semn barmanului, dar nu mi-a răspuns. M-am încruntat şi am privit-o pe Diana Philomel. Ce promisiune?

– Să mă desenezi, desigur. Ai uitat ce ai promis la petrecere?

Am pocnit din degete, însă barmanul insolent nu s-a sinchisit să

privească spre mine.

– Te-am desenat, i-am spus.

– Da, a încuviinţat lady Philomel, dar nu *în întregime.*

Am suspinat şi am sorbit ultimele picături de scotch.

– Beam, i-am zis.

Lady Philomel a zâmbit.

– Văd.

Am dat să mă duc după barman, după aceea m-am răzgândit şi m-am aşezat încetişor pe lemnul tocit al banchetei.

– Armaghedon, am spus. Ei se joacă cu Armaghedonul. Am privit-o cu atenţie pe femeie, mijind uşor ochii ca s-o pot focaliza. Cunoşti cuvântul ăsta, lady?

– Nu cred că-ţi va mai servi alcool, a răspuns ea. Dacă vrei de băut, am la mine acasă. Poţi să bei ceva în timp ce mă desenezi.

Am mijit iarăşi ochii, acum cu viclenie. Poate că dădusem pe gât mai multe pahare, însă ele nu-mi afectaseră iuţeala minţii.

– Soţul? am întrebat.

Diana Philomel a surâs din nou, la fel de radiant.

– Petrece câteva zile în Clădirea Guvernului, a răspuns de data aceasta realmente în şoaptă. Nu poate fi departe de sursa puterii în asemenea momente importante. Vino, vehiculul meu este afară.

Nu-mi amintesc să fi plătit, dar presupun că am făcut-o. Sau a făcut-o lady Philomel. Nu-mi amintesc ca ea să mă fi ajutat să ies, totuşi presupun că trebuie s-o fi făcut cineva. Poate un şofer… Îmi amintesc un bărbat cu tunică şi pantaloni gri, îmi amintesc că mă rezemam de el.

VEM-ul avea calotă curbă, polarizată din exterior, însă transparentă

din locul de unde noi priveam afară, afundaţi în perne. Am numărat unul, două portaluri, apoi am ieşit de pe Concourse şi ne-am înălţat deasupra câmpurilor albastre sub un cer galben. Case complicate, clădite dintr-un lemn ca abanosul, se aflau pe coamele dealurilor, înconjurate de câmpuri de maci şi lacuri de bronz. Renaştere Vector? Era un puzzle prea dificil de atacat atunci, aşa că mi-am rezemat capul de calotă şi am decis să mă odihnesc câteva clipe. Trebuia să fiu odihnit pentru portretul lui lady Philomel… hi, hi!

Peisajul rural a gonit dedesubt.

5

Colonelul Fedmahn Kassad îi urmăreşte pe Brawne Lamia şi pe părintele Hoyt prin furtuna de praf spre Cripta de Jad. O minţise pe Lamia; vizorul şi senzorii lui funcţionau bine, în ciuda descărcărilor electrice care pâlpâiau în jurul lor. Urmărirea celor doi părea ocazia cea mai bună de a-l găsi pe Shrike. Kassad şi-a reamintit vânătorile de lei de pe Hebron – priponeai o capră de un ţăruş şi aşteptai.

Date de la senzorii pe care-i instalase în jurul taberei pâlpâie pe displayul lui tactic şi-i murmură prin implant. Este un risc calculat să-i părăsească pe Weintraub şi fiica lui, pe Martin Silenus şi Consul dormind aici, neprotejaţi cu excepţia automatelor şi a unei alarme. Pe de altă parte însă Kassad se îndoieşte în mod serios că l-ar putea opri de fapt pe Shrike. Ei toţi sunt capre priponite, care aşteaptă. Înainte de a muri, Kassad este decis s-o găsească pe femeie, fantoma numită Moneta.

Vântul, cu intensitate sporită, urlă acum în jurul lui Kassad, reducând vizibilitatea normală la zero şi lovindu-i armura de impact. Dunele strălucesc sub descărcări şi fulgere miniaturale trosnesc în jurul picioarelor şi cizmelor sale, pe când se grăbeşte să păstreze vizibilă amprenta termică a lui Lamia. Informaţiile se revarsă dinspre comagenda ei deschisă. Canalele închise ale lui Hoyt dezvăluie doar că bărbatul este viu şi că se află în mişcare.

Kassad trece pe sub aripa întinsă a Sfinxului şi simte greutatea invizibilă în jurul lui, atârnând acolo ca uriaşul călcâi al unei cizme.

Apoi pătrunde în vale şi zăreşte Cripta de Jad ca pe o absenţă a căldurii în infraroşu, un contur rece. Hoyt tocmai intră în deschiderea emisferică; Lamia se află la douăzeci de metri în urma lui. Nimic altceva nu se clinteşte în vale. Datele senzorilor din tabără, ascunşi de noapte şi de furtună îndărătul lui Kassad, arată că Sol şi pruncul dorm, iar Consulul zace treaz, dar nemişcat; în interiorul perimetrului nu există altceva.

Kassad ridică piedica armei şi înaintează iute, făcând paşi mari cu picioarele lui lungi. În clipa aceea, ar da orice să aibă acces la un satelit de recunoaştere, să aibă complete canalele tactice, în loc să fie nevoit să se descurce cu această imagine parţială a unei situaţii fragmentate. Sub armura de impact, el strânge din umeri şi continuă să înainteze.

Brawne Lamia aproape că nu mai reuşeşte să parcurgă ultimii cincisprezece metri ai călătoriei spre Cripta de Jad. Vântul depăşise forţa unei furtuni, îmbrâncind-o, astfel că de două ori alunecase şi căzuse cu faţa în nisip. Fulgerele sunt reale acum, spintecând cerul în rafale imense care iluminează cripta strălucitoare din faţă. Ea încearcă în două rânduri să-l strige pe Hoyt, pe Kassad sau pe ceilalţi, convinsă că nimeni din tabără nu poate să doarmă în vacarmul acesta, dar comagenda şi implanturile ei nu oferă decât paraziţi, benzile lor largi înregistrează doar bolboroseli. După a doua cădere, Lamia se ridică în genunchi şi priveşte înainte; n-a mai zărit nici o urmă a lui Hoyt, din secunda când a întrezărit pe cineva avansând către intrare.

Lamia strânge pistolul automat al tatălui ei şi se scoală, îngăduind vântului s-o poarte pe ultimii metri. Se opreşte înaintea intrării emisferă.

Fie din cauza furtunii şi a descărcărilor electrice, fie din alte motive, Cripta de Jad străluceşte în verde fosforescent, biliar, care tiveşte dunele şi face ca pielea încheieturilor şi mâinilor femeii să pară ca ieşită din mormânt. Lamia încearcă pentru ultima oară să apeleze pe cineva prin intermediul comagendei, apoi intră în criptă.

Părintele Lenar Hoyt din Societatea lui Iisus veche de o mie două sute de ani, rezident al Noului Vatican de pe Pacem şi slujitor loial al Prea-sfinţitului Papă Urban al XVI-lea, urlă obscenităţi.

Hoyt s-a rătăcit şi este încercat de dureri teribile. Sălile largi de lângă intrarea în Cripta de Jad s-au îngustat, coridorul s-a întors pe propriile sale urme de atâtea ori, încât acum părintele Hoyt este pierdut într-o serie de catacombe, rătăcind între pereţi de un verde strălucitor, într-un labirint pe care nu şi-l reaminteşte din explorările din timpul zilei sau din hărţile pe care le-a lăsat în tabără. Durerea – durerea care-l însoţise atâţia ani, durerea care-i fusese tovarăş de când tribul bikura îi implantase cele două cruciforme, al său şi al lui Paul Duré – ameninţă să-l înnebunească cu noua sa intensitate.

Coridorul se îngustează din nou. Lenar Hoyt urlă, nemaifiind conştient că o face, nemaifiind conştient de vorbele pe care le zbiară – vorbe pe care nu le mai folosise din copilărie. El îşi doreşte eliberarea. Eliberarea de durere. Eliberarea de povara purtării ADN-ului părintelui Duré, personalităţii… *sufletului* lui Duré… în parazitul cu formă de cruce de pe spinarea lui. Şi de purtarea teribilului blestem al propriei sale învieri nelegiuite în cruciformul de pe piept.

Dar chiar în timp ce zbiară, Hoyt ştie că nu bikura, morţi acum, îl condamnaseră la durerea aceasta; tribul pierdut de colonişti înviaţi de propriile lor cruciforme de atâtea ori, încât deveniseră idioţi, simple recipiente pentru propriul lor ADN şi cel al paraziţilor lor, fuseseră de asemenea preoţi… preoţii lui Shrike.

Părintele Hoyt din Societatea lui Iisus adusese un flacon cu agheasmă, binecuvântată de Prea-sfinţitul, anafură sfinţită într-o liturghie solemnă şi un exemplar al străvechiului ritual de exorcism al Bisericii. Toate astea sunt uitate acum, sigilate într-o folie de perspex dintr-un buzunar al mantiei sale.

Hoyt se împleticeşte, se loveşte de un zid şi răcneşte încă o dată. Durerea este o forţă mai presus de descriere şi fiola de ultramorf pe care şi-o injectase cu numai cincisprezece minute în urmă nu mai este de nici un folos. Părintele Hoyt urlă şi-şi înfige degetele ca pe nişte gheare în haine, sfâşiind mantia grea, tunica neagră şi gulerul roman, pantalonii, cămaşa şi lenjeria, până rămâne în pielea goală,

tremurând de durere şi de frig pe coridoarele strălucitoare ale Criptei de Jad, şi zbiară obscenităţi în noapte.

Se împleticeşte iarăşi înainte, găseşte o deschidere şi intră într-o cameră mai mare decât îşi aminteşte din căutările făcute acolo în timpul zilei. Pereţi translucizi lipsiţi de orice caracteristici se înalţă la treizeci de metri pe toate laturile unui spaţiu gol. Hoyt cade în patru labe, priveşte în jos şi-şi dă seama că podeaua a devenit de asemenea transparentă. Se uită într-un puţ aflat sub membrana subţire a podelei; un puţ care coboară un kilometru sau mai mult spre flăcări. Odaia se umple cu pulsaţia roşu-portocaliu a focului din adâncuri.

Hoyt se rostogoleşte pe o parte şi râde. Dacă aceasta este o imagine a iadului apelată pentru el, atunci este un eşec. Imaginea pe care Hoyt o are despre iad este de natură tactilă; este durerea care îl străbate aidoma unei sârme ghimpate care îi este trasă prin vene şi măruntaie. Iadul este de asemenea amintirea copiilor înfometaţi din mahalalele de pe Armaghast şi zâmbetul politicienilor care-i trimit pe tineri să moară în războaiele coloniale. Iadul este ideea Bisericii care moare în timpul vieţii lui, în timpul vieţii lui Duré, ultimii ei credincioşi fiind o mână de bărbaţi şi femei aşezaţi doar în stranele uriaşelor catedrale de pe Pacem. Iadul este ipocrizia rostirii liturghiei de dimineaţă în timp ce răul cruciformului pulsează cald, obscen deasupra inimii.

O pală de aer fierbinte răbufneşte şi Hoyt priveşte cum o secţiune a podelei glisează, creând o trapă către puţul de dedesubt. Camera se umple cu duhoare de pucioasă. Hoyt râde înaintea clişeului, însă în câteva clipe hohotele i se transformă în icnete. Este în genunchi acum şi zgârie cu unghii însângerate cruciformele de piept şi spinare. Rănile în formă de cruce par să strălucească în lumina roşie. Hoyt poate să audă flăcările de jos.

– Hoyt!

Continuând să geamă, se întoarce şi o vede pe femeie – Lamia – în cadrul uşii. Ea priveşte pe lângă el, dincolo de el şi ridică un pistol vechi. Ochii îi sunt foarte larg deschişi.

Părintele Hoyt simte dogoarea îndărătul său, aude vuietul ca un furnal îndepărtat, dar peste toate acestea aude brusc scrâşnetul şi

hârşâitul metalului pe piatră. Paşi… Fără să se oprească din a-şi zgâria iritaţiile însângerate de pe piept, părintele Hoyt se întoarce, julindu-şi pielea genunchilor pe stânca podelei.

Mai întâi vede umbra: zece metri de unghiuri ascuţite, spini, lame… picioare ca nişte conducte de oţel cu o rozetă de tăişuri de iatagane la genunchi şi glezne. Apoi, prin pulsaţiile de lumină fierbinte şi umbre negre, Hoyt vede ochii. O sută de faţete… o mie… sclipind roşii, o scânteiere de laser prin rubine gemene, deasupra gulerului din ghimpi de oţel şi pieptul de mercur care reflectă văpăile şi umbrele…

Brawne Lamia trage cu pistolul tatălui ei. Pocnetele împuşcăturilor răsună ascuţit şi sec, peste uruitul furnalului.

Părintele Lenar Hoyt se răsuceşte spre ea şi ridică un braţ.

– Nu, nu mai trage! urlă el. El îndeplineşte o dorinţă! Vreau să…

Shrike care era *acolo* – la cinci metri depărtare – este brusc *aici,* la depărtare de un braţ de Hoyt. Lamia nu mai trage. Hoyt înalţă ochii, îşi vede propria reflexie în cromul lustruit de foc al carapacei creaturii… în aceeaşi clipă vede altceva în ochii lui Shrike… după care acesta dispare, Shrike dispare şi Hoyt ridică mâna încet, îşi atinge gâtlejul aproape uluit, se holbează o secundă la cascada roşie care îi acoperă mâna, pieptul, cruciformul, abdomenul…

Se întoarce către uşă şi o vede pe Lamia continuând să se uite îngrozită şi şocată, totuşi nu la Shrike, ci acum la el, la părintele Lenar Hoyt din Societatea lui Iisus, şi în momentul acela el constată că durerea *a dispărut* şi deschide gura ca să vorbească, dar se revarsă doar roşu, mai mult, un gheizer roşu. Hoyt coboară din nou ochii, observă pentru prima dată că este în pielea goală, vede sângele picurându-i de pe bărbie şi piept, picurând şi şiroind pe podeaua redevenită întunecată, vede sângele debordând de parcă cineva ar fi răsturnat o găleată cu vopsea roşie, iar după aceea nu mai vede nimic, ci cade cu faţa înainte spre podeaua atât de îndepărtată… atât de foarte îndepărtată… de jos.

6

Trupul Dianei Philomel era pe cât de perfect îl puteau face ştiinţa cosmeticii şi abilitatea unui ARN-ist. După ce m-am trezit, am rămas întins în pat câteva minute şi i-am admirat corpul întors cu spatele la mine; curba clasică a spinării, şoldului şi flancului ofereau o geometrie mai frumoasă şi mai puternică decât orice descoperise vreodată de Euclid, cu cele două gropiţe vizibile pe şale, imediat deasupra lărgirii dătătoare de frisoane a posteriorului alb ca laptele, unghiuri moi intersectându-se cu partea din spate a coapselor cumva mai senzuală şi mai materială decât ar putea spera să fie orice aspect al anatomiei masculine.

Lady Diana dormea, sau aşa părea. Hainele noastre erau împrăştiate pe o suprafaţă întinsă a mochetei verzi. Lumină densă, cu tonuri magenta şi albastre, pătrundea prin ferestrele largi, prin care se zăreau coroanele gri şi aurii ale unor copaci. Foi mari de hârtie erau risipite în jur, sub şi peste veşmintele pe care le lepădasem. M-am aplecat în stânga, am ridicat o coală şi am văzut o schiţă grăbită de sâni, coapse, un braţ refăcut în pripă şi un chip lipsit de trăsături. Tentativa de a face un studiu de nud în timp ce eşti beat şi pe punctul de a fi sedus nu-i niciodată o formulă pentru artă de calitate.

Am suspinat, m-am întors pe spate şi am studiat ornamentaţia cu cartuşe sculptată pe plafon la patru metri deasupra mea. Dacă femeia de alături ar fi fost Fanny, nu mi-aş fi dorit să mă mai fi clintit vreodată. Aşa însă, m-am strecurat de sub pătură, mi-am găsit

comagenda, am observat că pe Tau Ceti Central era dimineaţă – trecuseră paisprezece ore de la întâlnirea pe care ar fi trebuit să o am cu directorul executiv – şi m-am strecurat spre baie, în căutarea unei pastile antimahmureală.

În dulapul cel mare de medicamente al lui lady Diana, puteai alege dintre mai multe sortimente. Pe lângă obişnuitele aspirine şi endorfine, am văzut stimulente, tranchilizante, tuburi Flashback, derme pentru orgasm, şunturi genetice, inhalatoare de canabis, ţigări de tutun nerecombinate şi o sută de droguri mai puţin identificabile. Am găsit un pahar şi am înghiţit nişte pastile antimahmureală, simţind cum greaţa şi durerea de cap se atenuează în câteva secunde.

Când am ieşit, lady Diana era trează şi stătea în capul oaselor în pat, tot în pielea goală. Am dat să surâd, apoi am zărit cei doi bărbaţi de lângă uşa estică. Nici unul nu era soţul ei, deşi ambii erau la fel de masivi şi păreau de acelaşi soi – fără gât, cu pumni cât verzele şi maxilare inferioare uşor întunecate pe care-l perfecţionase Hermund Philomel.

În lungul alai al istoriei umane, sunt sigur că trebuie să fi existat un mascul care să fi putut sta, luat prin surprindere şi în pielea goală, în faţa a doi masculi străini, complet îmbrăcaţi şi potenţial rivali şi ostili, *fără* să se fi gârbovit, *fără* să fi simţit imboldul de a-şi acoperi organele genitale şi *fără* să se fi simţit total vulnerabil şi în inferioritate… dar eu nu sunt masculul acela.

M-am gârbovit, mi-am acoperit zona inghinală, m-am retras către baie şi am rostit:

– Ce… cine…?

Am privit-o pe Diana Philomel, căutând ajutor, şi i-am zărit zâmbetul… un zâmbet pe măsura cruzimii pe care o văzusem întâia dată în ochii ei.

– Prindeţi-l! *Repede!* a cerut amanta mea de anţărţ.

Am reuşit să ajung la baie şi mă întindeam spre comutatorul manual pentru a dilata uşa închisă, când cel mai apropiat bărbat a ajuns la

mine, m-a prins, m-a îmbrâncit înapoi în dormitor şi m-a azvârlit către partenerul său. Ambii erau de pe Lusus, ori de pe altă planetă cu gravitaţie la fel de mare, sau poate că trăiau exclusiv pe baza unei diete de steroizi şi celule Samson, pentru că mă aruncau de la unul la altul fără efort. Nu conta cât de mari erau. Cu excepţia carierei mele de scurtă durată ca bătăuş în curtea şcolii, viaţa mea… memoriile vieţii mele… ofereau puţine episoade de violenţă şi chiar mai puţine episoade în care să fi ieşit învingător dintr-o încăierare. O privire aruncată spre cei doi care se distrau pe seama mea şi am ştiut că erau genul despre care citeşti şi nu prea crezi că ar putea exista în realitate: indivizi care puteau rupe oase, turti nasuri sau fractura rotule fără mai multe scrupule decât aş fi avut eu faţă de aruncarea unui stilus defect.

– *Repede!* a şuierat din nou Diana.

Am apelat datasfera, memoria casei, ombilicul comagendei Dianei, conexiunea firavă a celor două gorile cu universul informaţional… şi cu toate că acum ştiam unde mă aflam: pe domeniul Philomel, la şase sute de kilometri de capitala lui Pirre în centura agricolă a terraformatei Renaştere Minor… şi cine erau gorilele: Debin Farrus şi Hemmit Gorma, personal de pază din sindicatul rânitorilor de zoaie de pe Poarta Raiului… nu aveam nici cea mai mică idee de ce unul se aşezase pe mine, apăsându-mă cu genunchiul între omoplaţi, în timp ce celălalt îmi zdrobea comagenda sub călcâi şi-mi strecura peste încheietură, în sus pe braţ, o manşetă osmotică…

Am auzit şuieratul şi m-am destins.

– Cine eşti?

– Joseph Severn.

– Ăsta-i numele tău adevărat?

– Nu.

Am simţit efectele serului-adevărului şi am ştiut că puteam scăpa de el, pur şi simplu plecând, revenind în datasferă sau retrăgându-mă

complet în Nucleu. Asta ar fi însemnat însă să-mi las corpul la mila celui care punea întrebările. Am rămas locului. Aveam ochii închişi, dar am recunoscut glasul următor.

– *Cine* eşti? a întrebat Diana Philomel.

Am oftat. La întrebarea aceasta era greu să răspund onest.

– John Keats, am zis în cele din urmă.

Tăcerea lor m-a anunţat că numele nu însemna nimic pentru ei. *Şi de ce ar însemna?* m-am întrebat. Cândva prezisesem că va fi un nume „scris în apă". Deşi nu puteam nici să mă clintesc, nici să deschid ochii, n-am întâmpinat greutate în a accesa datasfera şi a le urmări vectorii de acces. Numele poetului figura printre cei opt sute de John Keats pe care le oferise fişierul public, totuşi ei nu păreau interesaţi de cineva care murise de vreo nouă sute de ani.

– Pentru cine lucrezi?

Era vocea lui Hermund Philomel. Am fost uşor surprins.

– Pentru nimeni.

Dopplerul vag al vocilor s-a schimbat când discutară între ei.

– Poate rezista drogului?

– Nimeni nu-i poate *rezista,* a răspuns Diana. Oamenii pot *muri* când li se administrează, dar nu i se pot împotrivi.

– Atunci ce se-ntâmplă? a întrebat Hermund. De ce ar aduce Gladstone un nimeni în Consiliu în ajunul războiului?

– Să ştiţi că vă poate auzi, a intervenit vocea altui bărbat – una dintre gorile.

– Nu contează, a spus Diana. Oricum nu va mai trăi după interogatoriu. Glasul i s-a îndreptat iarăşi în direcţia mea: De ce te-a invitat directorul executiv la Consiliu… John?

– Nu sunt sigur. Probabil ca să audă despre pelerini.

– Care pelerini, John?

– Pelerinii Shrike.

Altcineva a scos un sunet.

– Ş-ş-t, a rostit Diana Philomel după care mi s-a adresat: Este vorba despre pelerinii Shrike de pe Hyperion, John?

– Da.

– În clipa de faţă se desfăşoară alt pelerinaj?

– Da.

– Şi de ce te întreabă Gladstone pe tine, John?

– Eu îi visez.

Se auzi un sunet de dezgust. Hermund a spus:

– E nebun! Chiar şi cu serul-adevărului nu ştie cine-i şi-acum ne-aruncă chestia asta. Haide să terminăm şi să…

– Taci, a spus lady Diana. Gladstone nu-i nebună. L-a invitat, ai uitat? John, cum adică îi visezi?

– Visez impresiile primei personalităţi recuperate Keats, am spus cu glas răguşit de parcă aş fi vorbit în timpul somnului. El s-a hardcablat în unul dintre pelerini când i-au ucis corpul şi acum bântuie prin microsfera lor. Cumva, percepţiile lui sunt visele mele. Poate că acţiunile mele sunt visele lui… nu ştiu.

– Demenţă, a rostit Hermund.

– Nu, nu, a spus lady Diana cu voce încordată, aproape şocată. John, eşti un cibrid?

– Da.

– Hristoase şi Allah, a zis lady Diana.

– Ce-i ăla cibrid? a întrebat o gorilă.

Avea glas subţire şi ascuţit, feminin.

Pentru o secundă a domnit tăcerea, apoi Diana a rostit:

– Idiotule, cibrizii au fost prelungiri umane create de Nucleu. Până în secolul trecut, când au fost scoşi în afara legii, câţiva făceau parte din Consiliul Consultativ.

– Ca un fel de android? a întrebat cealaltă gorilă.

– Gura! a zis Hermund.

– Nu, a răspuns Diana. Cibrizii erau perfecţi din punct de vedere genetic, recombinaţi din ADN existent pe Vechiul Pământ. Nu-ţi trebuia decât un os… un fir de păr… John, mă poţi auzi? John?

– Da.

– John, tu eşti un cibrid… ştii care a fost modelul personalităţii tale?

– John Keats.

Am putut-o auzi trăgând aer adânc în piept.

– Cine este… cine-a fost… John Keats?

– Un poet.

– Când a trăit el, John?

– Din 1795 până în 1821, am răspuns.

– După ce calendar, John?

– Vechiul Pământ, d.H., am spus. Pre-Hegira. Era modernă…

Glasul lui Hermund a intervenit agitat:

– John, tu eşti… tu eşti în contact cu TehNucleul în momentul de faţă?

– Da.

– Poţi… eşti liber să comunici, în ciuda serului-adevărului?

– Da.

– Futu-i! a spus gorila cu voce subţire.

– Trebuie să plecăm imediat de-aici, a vorbit agitat Hermund.

– Doar un minut, a zis Diana. Trebuie s-aflăm…

– Nu-l putem lua cu noi? a întrebat gorila cu voce groasă.

– Idiotule, s-a răstit Hermund, dacă-i viu şi e-n contact cu datasfera şi Nucleul… ce dracu', el *trăieşte* în Nucleu, mintea lui i-acolo… atunci o poate anunţa pe Gladstone, pe secretarul executiv, FORŢA, *pe oricine!*

– Taci, a zis lady Diana. Îl vom ucide imediat ce termin. Doar câteva întrebări. John?

– Da.

– De ce trebuie Gladstone să ştie ce se-ntâmplă cu pelerinii Shrike? Are vreo legătură cu războiul cu Expulzaţii?

– Nu sunt sigur.

– Căcat! a şuierat Hermund. S-o *ştergem!*

– Taci. John, de unde eşti tu?

– În ultimele zece luni am trăit pe Esperance.

– Şi înainte?

– Înainte, pe Pământ.

– Pe care Pământ? a întrebat Hermund. Pe Noul Pământ? Pe Pământul Doi? Oraşul Pământ? Care dintre ele?

– Pe Pământ, am spus apoi mi-am amintit. Pe Vechiul Pământ.

– Pe *Vechiul Pământ?* a repetat o gorilă. Asta-i cu buleală. M-am

cărat.

S-a auzit sfârâitul de slănină în tigaie al unei arme laser. Am simţit un miros mai dulceag decât al slăninii prăjite, după care s-a auzit un bufnet înfundat. Diana Philomel a spus:

– John, te referi la viaţa modelului personalităţii tale de pe Vechiul Pământ?

– Nu.

– *Tu* – cibridul care eşti tu – ai fost pe Vechiul Pământ?

– Da, am răspuns. Acolo m-am trezit din moarte. În aceeaşi încăpere din Piazza di Spagna în care am murit. Severn nu era acolo, dar erau doctorul Clark şi alţi câţiva…

– E *realmente* nebun, a zis Hermund. Vechiul Pământ a fost distrus cu mai bine de patru secole în urmă… sau dacă cibrizii pot trăi mai mult de patru sute de ani…?

– Nu! s-a răstit lady Diana. Taci şi lasă-mă să termin! John, de ce te-a… adus înapoi Nucleul?

– Nu ştiu sigur.

– Are vreo legătură cu războiul civil dintre IA-uri?

– Poate, am spus. Probabil.

Ea punea întrebări interesante.

– Ce grup te-a creat? Esenţialele, Stabilele sau Volatilele?

– Nu ştiu.

Am auzit un oftat de exasperare.

– John, ai anunţat pe cineva unde te afli şi ce se-ntâmplă cu tine?

– Nu, am spus.

Un indiciu al inteligenţei nu foarte impresionante a lui lady era

faptul că aşteptase atât de mult până să pună întrebarea aceasta.

Hermund a suspinat de asemenea prelung.

– Grozav, a zis el. Haide s-o ştergem dracu' de-aici înainte să…

– John, a vorbit Diana, ştii de ce Gladstone a pornit acest război cu Expulzaţii?

– Nu, am zis. Sau, mai precis, pot exista mai multe motive. Cel mai probabil este că ar fi un truc pentru negociere în relaţia ei cu Nucleul.

– De ce?

– Elemente din conducerea ROM a Nucleului se tem de Hyperion, am spus. Hyperion este o variabilă necunoscută într-o galaxie în care au fost cuantificate toate variabilele.

– *Cine* se teme, John? Esenţialele, Stabilele sau Volatilele? Care grup de IA-uri se teme de Hyperion?

– Toate trei, am răspuns.

– Căcat, a murmurat Hermund. Ascultă… John… Criptele Timpului şi Shrike au vreo legătură cu toate astea?

– Da, au o legătură foarte mare.

– În ce fel? a întrebat Diana.

– Nu ştiu. Nimeni nu ştie.

Hermund, sau altcineva, m-a lovit brutal, răutăcios, în piept.

– Vrei să zici că rahatul de Consiliu Consultativ al Nucleului n-a prezis rezultatul războiului, al evenimentelor ăstora? a mârâit Hermund. Te-aştepţi să cred că Gladstone şi Senatul au plecat la război fără nici o predicţie probabilistică?

– Nu, am zis. A fost prezis de secole.

Diana Philomel a scos un sunet precum un copil adus în faţa unui

morman de bomboane.

– *Ce* a fost prezis, John? Spune-ne totul.

Gura mi se uscase. Serul-adevărului îmi înghiţise toată saliva.

– A prezis războiul, am spus. Identitatea celor porniţi în pelerinajul Shrike… Trădarea Consulului Hegemoniei de activare a unui dispozitiv care va deschide – care a deschis – Criptele Timpului… Apariţia calamităţii Shrike… Rezultatul războiului şi calamitatea…

– Care-i rezultatul, John? a şoptit femeia cu care făcusem dragoste cu câteva ore mai devreme.

– Sfârşitul Hegemoniei, am răspuns. Distrugerea Worldwebului. Am încercat să-mi umezesc buzele, dar limba îmi era uscată. Sfârşitul rasei umane.

– Oh, Iisuse şi Allah, a murmurat Diana. Există vreo posibilitate ca predicţia să fie greşită?

– Nu, am zis. Mai precis, doar în privinţa efectului planetei Hyperion asupra rezultatului. Celelalte variabile sunt justificate.

– Ucide-l! a răcnit Hermund Philomel. Ucide-l… ca să putem pleca de-aici şi s-o informăm pe Harbrit şi pe ceilalţi.

– Bine, a rostit lady Diana. Apoi, după o secundă: Nu, nu cu laserul, idiotule. O să-i injectăm doza letală de alcool, aşa cum am planificat. Ia, ţine manşeta osmotică, ca să-i prind perfuzia.

Am simţit o apăsare pe braţul drept. După altă clipă, s-au auzit explozii, bubuituri, un strigăt. Am simţit miros de fum şi aer ionizat. O femeie a ţipat.

– Scoate-i manşeta, a spus Leigh Hunt.

L-am putut vedea, tot în costum cenuşiu, conservator, înconjurat de membri de comando ai Securităţii Executivului în armuri complete de impact şi polimeri cameleonici. Un luptător de două ori mai înalt decât Hunt a încuviinţat din cap, şi-a pus pe umăr biciul-iadului şi s-a grăbit să-i execute ordinul.

Pe unul dintre canalele tactice, cel pe care îl monitorizasem de o vreme, am putut vedea imaginea care era transmisă: eu dezbrăcat şi întins pe pat, cu membrele răşchirate, cu manşeta osmotică pe braţ şi o vânătaie care începuse să se extindă pe cutia toracică. Diana Philomel, soţul ei şi o gorilă zăceau lipsiţi de cunoştinţă, însă vii, în cioburile şi aşchiile ce acopereau podeaua. Cealaltă gorilă era întinsă pe prag, cu jumătatea superioară a corpului având culoarea şi textura unei fripturi uitate pe grill.

– Te simţi bine, domnule Severn? a întrebat Leigh Hunt, ridicându-mi capul şi aşezându-mi o mască de oxigen ca o membrană peste gură şi nas.

– Hrrmmmggh, am spus. Înrgl.

Am înotat spre suprafaţa propriilor mele simţuri, aidoma unui scufundător care s-a ridicat prea iute din adâncuri. Mă durea capul. Coastele mă dureau îngrozitor. Ochii încă nu-mi funcţionau perfect, totuşi prin canalul tactic îl puteam vedea pe Leigh Hunt zvâcnind uşor din buzele subţiri în gestul despre care ştiam că însemna un surâs.

– O să te ajutăm să te îmbraci, a zis el. Pe zborul de întoarcere, o să bei nişte cafea. Apoi revenim la Clădirea Guvernului, domnule Severn. Ai întârziat la întâlnirea cu directorul executiv.

7

În filme şi holouri, bătăliile spaţiale m-au plictisit dintotdeauna, dar vizionarea lor în realitate exercita o oarecare fascinaţie; era ca şi cum aş fi asistat la transmiterea în direct a unei succesiuni de accidente de trafic. De fapt, costurile de producţie ale realităţii – aşa cum, neîndoios, fusese cazul de multe secole – erau mult mai mici decât cele ale unei holodrame de buget moderat. În ciuda energiilor imense implicate, reacţia copleşitoare pe care o aveai faţă de o bătălie spaţială reală era că spaţiul cosmic era *enorm*, pe când flotele, navele, crucişătoarele şi alte vehicule ale omenirii erau *minuscule.*

Cel puţin aşa gândeam eu, stând în Centrul de Informaţii Tactice, aşa numitul Consiliu de Război, cu Gladstone şi papagalii ei militari, şi vedeam cum pereţii deveneau deschideri de câte douăzeci de metri spre infinit, când cele patru holocadre masive ne-au înconjurat cu imagini detaliate, iar difuzoarele au umplut sala cu transmisii sperlumice: discuţii radio între luptători, canale de comandă tactice răpăind, mesaje internave pe bandă largă, canale laser şi sperlumice protejate, şi toate zbieretele, ţipetele, urletele şi atrocităţile bătăliei care au existat înaintea oricăror medii de transmisie alături de aer şi de vocea umană.

Era dramatizarea unui haos total, o definiţie funcţională a confuziei, un balet lipsit de coregrafie de violenţă tristă. Era război.

Gladstone şi câţiva dintre oamenii ei stăteau în mijlocul vălmăşagului aceluia de zgomot şi lumină, cu Consiliul de Război plutind ca un covor dreptunghiular sur printre stele şi explozii; curbura lui Hyperion de o strălucire lapislazuli acoperea jumătate din holoperetele nordic şi ţipetele femeilor şi bărbaţilor care mureau răsunau pe toate canalele şi în toate urechile. Eu eram unul din cei câţiva oameni ai lui Gladstone privilegiaţi şi blestemaţi să fie aici.

Directorul executiv s-a rotit în scaunul ei cu spătar înalt, şi-a ciocănit buza inferioară cu vârfurile degetelor împreunate şi s-a întors către grupul militar.

– Ce credeţi?

Cei şapte bărbaţi acoperiţi de medalii s-au privit între ei, apoi şase din ei l-au privit pe generalul Morpurgo. Acesta mesteca un trabuc neaprins.

– Nu merge bine, a spus el. Îi ţinem departe de locul teleproiectorului… defensivele noastre rezistă bine acolo… însă au avansat prea mult în sistem.

– Amirale? a întrebat Gladstone, înclinând infinitezimal capul spre bărbatul înalt şi slab în uniformă FORŢĂ:spaţiu.

Amiralul Singh şi-a atins barba tunsă scurt.

– Generalul Morpurgo are dreptate. Campania nu se desfăşoară aşa cum a fost plănuită.

A indicat din cap spre al patrulea perete, unde diagrame – în principal elipse, ovale şi arce – erau suprapuse peste o imagine statică a sistemului Hyperion. Pe când priveam, unele arce au crescut. Liniile albastru-strălucitor reprezentau traiectoriile Hegemoniei. Cele roşii erau ale Expulzaţilor. Acestea din urmă erau mult mai numeroase decât cele albastre.

– Ambele portavioane de atac alocate Trupei FORŢĂ 42 au fost scoase din luptă, a spus amiralul Singh. *Umbra lui Olympus* a fost distrus cu toţi cei de la bord, iar *Staţia Neptun* a fost serios avariat, dar revine în zona de andocare cislunară, escortat de cinci nave-

torţă.

Directorul executiv Gladstone a încuviinţat încet şi buza ei a coborât şi a atins vârfurile degetelor împreunate.

– Amirale, câţi oameni erau la bordul *Umbrei lui Olympus?*

Ochii căprui ai lui Singh erau la fel de mari ca ai directorului executiv, totuşi nu sugerau aceleaşi profunzimi de tristeţe. I-a susţinut privirea câteva secunde.

– Patru mii două sute, a răspuns în cele din urmă. N-am pus la socoteală detaşamentul de şase sute de puşcaşi marini. Unii dintre ei au debarcat la staţia teleproiectoare Hyperion, aşa că nu avem informaţii precise asupra numărului rămas la bord.

Gladstone a aprobat şi a revenit către generalul Morpurgo.

– De ce a apărut o dificultate neaşteptată, generale?

Chipul lui Morpurgo era calm, dar aproape că retezase trabucul pe care-l ţinea încleştat între dinţi.

– Unităţile de luptă sunt mai numeroase decât ne aşteptasem, doamnă director executiv, a spus el. În plus, lăncierii lor… vehicule pentru cinci persoane, practic nişte nave-torţă miniaturale, sunt mai rapide şi mai bine înarmate decât vânătorii noştri de rază mare de acţiune… sunt ca nişte viespi ucigaşe. Am distrus sute, însă dacă una singură răzbate poate să se infiltreze în defensivele flotei şi să facă dezastru. A strâns din umeri: Au răzbătut destule.

Senatorul Kolchev se afla de cealaltă parte a mesei alături de opt colegi. Acum s-a rotit astfel ca să poată vedea harta tactică.

– Se pare că aproape au ajuns la Hyperion, a comentat el.

Glasul faimos era răguşit.

– Nu uitaţi scara de reprezentare, domnule senator, a rostit Singh. Noi continuăm să deţinem majoritatea sistemului. Tot ce se găseşte pe o rază de zece unităţi astronomice de steaua lui Hyperion ne aparţine. Bătălia s-a dat dincolo de norul Oört şi noi ne-am regrupat.

– Dar… petele acelea roşii… de deasupra planului eclipticii? a întrebat senatoarea Richeau.

Ea însăşi purta haine roşii; fusese una dintre trăsăturile ei distinctive în Senat.

Singh a dat din cap.

– O stratagemă interesantă, a explicat el. Roiul a lansat un atac de aproximativ trei mii de lăncieri pentru a încheia o mişcare de cleşte asupra perimetrului electronic al Trupei FORŢĂ 87,2. A fost dejucat, totuşi trebuie admirată inteligenţa…

– Trei mii de lăncieri? l-a întrerupt încetişor Gladstone.

– Da, doamnă director executiv.

Gladstone a zâmbit. M-am oprit din desenat şi m-am gândit că eram fericit că nu fusesem beneficiarul acelui surâs.

– Nu ni s-a spus ieri în informare că Expulzaţii ar avea şase… şapte sute de unităţi de luptă, *maximum?*

Cuvintele îi aparţinuseră lui Morpurgo. Directorul executiv Gladstone s-a rotit cu faţa la general. Sprânceana ei dreaptă s-a arcuit.

Generalul Morpurgo a scos trabucul din gură, s-a încruntat la el şi a pescuit un fragment dintre dinţii de jos.

– Aşa ne-au spus serviciile de contrainformaţii. S-au înşelat.

Gladstone a încuviinţat.

– Consiliul Consultativ IA a fost implicat în evaluarea respectivă?

Toţi ochii s-au întors către consilierul Albedo. Era o proiecţie perfectă; stătea în scaunul său, printre ceilalţi, cu degetele uşor curbate pe rezemătoarele pentru braţe într-o postură relaxată şi nu exista pâcla sau fenomenul de transparenţă comune pentru proiecţiile mobile. Avea faţa prelungă, cu pomeţi înalţi şi gură mobilă care sugera o urmă de surâs sardonic chiar şi în momentele

cele mai serioase. Acesta era un moment serios.

– Nu, a spus consilierul Albedo, Grupului Consultativ nu i s-a cerut evaluarea forţei Expulzaţilor.

Gladstone a dat încet din cap.

– Am bănuit, a revenit ea spre Morpurgo, că la sosirea datelor de la contrainformaţiile FORŢĂ, acestea au fost înglobate în predicţiile Consiliului.

Generalul FORŢĂ:sol l-a fulgerat cu privirea pe Albedo.

– Nu, a răspuns el. Deoarece Nucleul nu recunoaşte nici un contact cu Expulzaţii, am considerat că predicţiile sale nu ar fi mai bune decât ale noastre. Am utilizat totuşi reţeaua combinată de IA-uri a RTI:ŞCO pentru a ne rula evaluările.

A înfipt trabucul ciuntit înapoi în gură. Bărbia i-a ieşit în afară. Când a vorbit, a făcut-o printre dinţi:

– Consiliul s-ar fi descurcat mai bine?

Gladstone l-a privit pe Albedo.

Consilierul a schiţat o mişcare măruntă din degetele lungi ale mâinii sale drepte.

– Estimările noastre… pentru acest Roi… sugerau patru până la şase mii de unităţi de luptă.

– Eşti…, a început Morpurgo roşu la faţă.

– Nu ai menţionat asta la informare, a spus directorul executiv Gladstone. Nici în timpul deliberărilor noastre anterioare.

Consilierul Albedo a ridicat din umeri.

– Generalul are dreptate, a zis el. Noi nu avem nici un contact cu Expulzaţii. Estimările noastre nu sunt cu nimic mai demne de crezare decât ale FORŢEI, atât doar că… se bazează pe premise diferite. Reţeaua de Istorie a Tacticii din Şcoala de Comandă

Olympus face o treabă foarte bună. Dacă IA-urile ei ar fi avut cu un ordin de acuitate mai mult pe scara Turing–Demmler, le-am fi adus în Nucleu. A repetat gestul graţios din mână. Aşa însă premisele Consiliului ar putea fi utile pentru planificări viitoare. Desigur vom preda toate predicţiile acestui grup în orice clipă ne-ar fi cerute.

– Fă-o acum, a spus Gladstone.

A revenit spre ecran, urmată de toţi din sală. Percepând liniştea, monitoarele şi-au mărit iarăşi volumul difuzoarelor şi am putut auzi din nou strigătele de victorie, răcnetele după ajutor şi înşiruirile calme de poziţii, direcţii pentru conducerea focului şi comenzi.

Peretele cel mai apropiat era o transmisie în timp real de la nava-torţă HS *N'Djamena*, care căuta supravieţuitori printre resturile rostogolitoare ale Grupului de Bătălie B.5. Mărită de o mie de ori, nava-torţă de care se apropia părea o rodie care explodase din interior, cu seminţele şi pulpa roşie rotindu-se cu încetinitorul, rostogolindu-se într-un nor de particule, gaze, substanţe volatile îngheţate, un milion de piese microelectronice smulse din suporturile lor, raţii alimentare, echipamente încâlcite şi – recognoscibile la răstimpuri din tumbele de marionete ale picioarelor şi braţelor – multe, multe corpuri. Proiectorul de căutare al lui *N'Djamena*, lat de zece metri după saltul coerent de treizeci de mii de kilometri, trecea peste ruina îngheţată şi luminată de stele, focalizând elemente, faţete şi feţe individuale. În mod teribil, era aproape superb. Lumina reflectată făcea ca faţa lui Gladstone să pară mult mai bătrână.

– Amirale, a spus ea, se poate afirma că Roiul a aşteptat până ce Trupa FORŢĂ 87,2 a translatat în sistem?

Singh şi-a atins barba.

– Doamnă director executiv, întrebi dacă a fost o cursă?

– Da.

Amiralul şi-a privit colegii, apoi s-a uitat la Gladstone.

– Cred că nu. Noi credem… eu cred… că atunci când Expulzaţii au

văzut dârzenia luptătorilor noştri, au răspuns cu aceeaşi monedă. Pe de altă parte însă, asta înseamnă că ei sunt decişi să captureze sistemul Hyperion.

– O pot face? a întrebat Gladstone fără să-şi desprindă ochii de la resturile care se învârteau deasupra ei.

Trupul unui tânăr, jumătate în costum spaţial şi jumătate dezbrăcat, se apropia de videocameră. Ochii şi plămânii explodaţi erau perfect vizibili.

– Nu, a răspuns amiralul Singh. Ne pot cauza pierderi masive. Pot chiar să ne împingă pe un perimetru total defensiv în jurul planetei Hyperion. Dar nu ne pot nici învinge, nici alunga.

– Dar să distrugă teleproiectorul?

Glasul senatoarei Richeau era încordat.

– Nu pot nici să distrugă teleproiectorul, a zis Singh.

– Are dreptate, l-a susţinut generalul Morpurgo. Sunt gata să garantez pentru asta cu cariera mea.

Gladstone a surâs şi s-a ridicat. Ceilalţi, inclusiv eu, s-au grăbit să o imite.

– Accept garanţia, i-a şoptit directorul executiv lui Morpurgo. O accept. A privit în jur. Ne vom reîntâlni aici când evenimentele o vor cere. Domnul Hunt va fi legătura mea cu voi. Între timp, doamnelor şi domnilor, guvernul îşi va continua activitatea. Bună ziua!

M-am aşezat înapoi, lăsându-i pe ceilalţi să iasă, până am rămas singur în sală. Difuzoarele şi-au sporit din nou volumul. Pe o frecvenţă, un bărbat plângea. Printre paraziţi răzbăteau râsete demente. Deasupra mea, în spatele meu, de ambele părţi, câmpul stelar se mişca lent pe fundalul negru, iar razele stelelor sclipeau rece peste ruine şi sfărâmături.

Clădirea Guvernului era construită în forma Stelei lui David, iar în

centrul stelei, protejată de ziduri scunde şi arbori plantaţi strategic, exista o grădină: mai mică decât hectarele de flori din Parcul Căprioarelor, dar la fel de frumoasă. Mă plimbam acolo la căderea serii, cu alb-albastrul scânteietor al lui Tau Ceti migrând spre auriu-pal, când s-a apropiat Meina Gladstone.

Pentru o vreme ne-am plimbat amândoi în tăcere. Am observat că ea îşi schimbase costumul cu o robă lungă din felul celor purtate de marile matroane de pe Patawpha; era largă şi înfoiată, cu desene bleumarin şi auriu complexe, care se potriveau cu cerul care se întuneca. Vârâte în buzunare ascunse, mâinile lui Gladstone nu erau vizibile, iar mânecile se mişcau uşor în briză; poalele robei măturau dalele alb-lăptos ale aleii.

– I-ai lăsat să mă interogheze, am spus. Sunt curios de ce ai procedat aşa.

Glasul femeii era obosit.

– Ei nu transmiteau. Nu exista nici un pericol ca informaţiile să fie comunicate mai departe.

Am zâmbit.

– I-ai lăsat totuşi să-mi injecteze serul-adevărului şi să mă interogheze.

– Securitatea dorea să ştie în ce măsură aveau să-şi dezvăluie intenţiile.

– Pe seama oricăror… inconveniente… pentru mine, am spus.

– Da.

– Şi Securitatea ştie pentru cine lucrau?

– Bărbatul a menţionat numele Harbrit, a zis directorul executiv. Sunt aproape siguri că este vorba despre Emlem Harbrit.

– Brokerul de materii prime de pe Asquith?

– Da. Ea şi Diana Philomel au legături cu vechile facţiuni regaliste

Glennon-Height.

– Erau amatori, am zis, gândindu-mă că Hermund menţionase numele lui Harbrit şi amintindu-mi ordinea confuză a întrebărilor Dianei.

– Bineînţeles.

– Regaliştii au legături cu vreun grup serios?

– Doar cu Biserica Shrike, a răspuns Gladstone.

S-a oprit în locul unde poteca trecea un podeţ de piatră peste un pârâiaş. Şi-a strâns roba şi s-a aşezat pe o bancă din fier forjat.

– Ştii că nici unul dintre episcopi n-a ieşit deocamdată din ascunzătoare.

– Nici nu-i învinuiesc dacă ne gândim la răscoale şi represalii, am a zis.

Am rămas în picioare. Nu se zăreau bodyguarzi sau monitoare, dar ştiam că dacă aş fi încercat orice mişcare ameninţătoare spre Gladstone, m-aş fi trezit într-o celulă SecEx. Deasupra noastră, norii şi-au pierdut ultima tiveală aurie şi au început să strălucească cu lumina argintie reflectată a nenumăratelor oraşe-turnuri de pe TC2.

– Ce-a făcut Securitatea cu Diana şi soţul ei? am întrebat.

– Au fost interogaţi în mod amănunţit. Sunt… în detenţie.

Am încuviinţat din cap. Interogarea amănunţită însemna că în clipa de faţă creierele lor pluteau în cuve de şuntare totală. Trupurile aveau să fie stocate criogenic, până ce un proces secret determina dacă acţiunile lor avuseseră caracter de trădare. După proces, corpurile aveau să fie distruse, iar Diana şi Hermund aveau să rămână în „detenţie“, cu toate canalele senzoriale şi de comunicaţii decuplate. Hegemonia nu folosise de secole pedeapsa cu moartea, dar alternativa nu era plăcută. M-am aşezat pe banca lungă, la doi metri de Gladstone.

– Mai scrii poezii?

Întrebarea ei m-a surprins. Am privit în lungul aleii din grădină, acolo unde tocmai se aprinseseră felinare japoneze şi fosfogloburi camuflate.

– Nu tocmai, am răspuns. Uneori visez în versuri. Sau visam…

Meina Gladstone şi-a încrucişat mâinile în poală şi le-a studiat.

– Dacă ai scrie despre evenimentele care se derulează acum, a zis ea, ce fel de poem ai crea?

Am izbucnit în râs.

– L-am început deja şi l-am abandonat de două ori… sau mai degrabă, *el* l-a abandonat. Era despre moartea zeilor şi dificultatea lor de a-şi accepta înlocuirea. Era despre transformare, suferinţă şi nedreptate. Şi era despre poet… despre care *el* credea că suferă cel mai mult din cauza nedreptăţii.

Gladstone m-a privit. Faţa îi era brăzdată de linii şi umbre în lumina tot mai slabă.

– Şi cine sunt zeii ce sunt înlocuiţi de data aceasta, domnule Severn? Este omenirea sau falşii zei pe care noi i-am creat ca să ne detroneze?

– De unde dracu' să ştiu? m-am răstit şi m-am întors ca să privesc pârâul.

– Tu faci parte din ambele lumi, nu? Omenire şi TehNucleu?

Am râs iarăşi.

– Nu fac parte din nici una. Sunt un monstru cibrid aici… un proiect de cercetare acolo.

– Da, însă a cui este cercetarea? Şi în ce scop?

Am ridicat din umeri.

Gladstone s-a ridicat şi am urmat-o. Am trecut pârâul şi am ascultat apa clipocind peste pietre. Poteca şerpuia printre bolovani înalţi

acoperiţi de licheni splendizi care străluceau în lumina felinarelor.

Directorul executiv s-a oprit în vârful unui segment scurt de trepte din piatră.

– Domnule Severn, crezi că Esenţialele din Nucleu vor reuşi să-şi construiască Inteligenţa Finală?

– Dacă îl vor construi pe Dumnezeu? am spus. Există IA-uri care nu doresc să-l construiască pe Dumnezeu. Din experienţa oamenilor, ele au învăţat că a construi pasul următor în conştiinţă este o invitaţie pentru sclavie, dacă nu chiar pentru extincţie.

– Dar un Dumnezeu adevărat şi-ar nimici creaturile?

– În cazul Nucleului şi al ipoteticei IF, am spus, Dumnezeu este creatura, nu creatorul. Poate că un zeu trebuie să creeze făpturile inferioare care sunt în contact cu el, pentru a simţi vreo responsabilitate faţă de ele.

– Se pare însă că, în secolele scurse de la Secesiunea IA-urilor, Nucleul şi-a asumat responsabilitatea pentru făpturile omeneşti, a spus Gladstone.

Mă privea fix, de parcă evalua ceva în funcţie de expresia mea.

M-am uitat către grădină. Poteca strălucea alburiu, aproape misterios în întuneric.

– Nucleul acţionează în propriile sale scopuri, am rostit ştiind pe când vorbeam că nici un om nu cunoştea asta mai bine decât directorul executiv Meina Gladstone.

– Şi tu simţi că omenirea nu mai figurează ca mijloc pentru scopurile acelea?

Am schiţat din mână un gest de îndepărtare.

– Sunt o creatură care nu aparţine nici uneia dintre culturi, am repetat. Nu sunt nici binecuvântat de naivitatea creatorilor neintenţionaţi, nici blestemat de teribila conştiinţă a creaturilor lor.

– Din punct de vedere genetic, eşti complet uman, a zis Gladstone.

Nu era o întrebare. N-am răspuns.

– Se spune că Iisus Hristos ar fi fost pe de-a întregul om, a urmat ea. Şi de asemenea, pe de-a întregul divin. Intersecţia dintre Umanitate şi Divinitate.

Am fost surprins de referinţa la religia aceea străveche. Creştinismul fusese înlocuit mai întâi de Creştinismul Zen, apoi de Gnosticismul Zen, apoi de o sută de teologii şi filozofii mai vitale. Planeta natală a lui Gladstone nu era un depozitar pentru credinţe abandonate şi am presupus – şi am sperat – că nici directorul executiv.

– Dacă el a fost pe de-a întregul om şi pe de-a întregul divin, am rostit, atunci eu sunt imaginea lui antimaterie.

– Nu, a zis Gladstone. Bănuiesc că imaginea aceea este Shrike cu care se confruntă prietenii tăi pelerini.

M-am holbat. Era pentru prima dată când pomenise de Shrike de faţă cu mine, în ciuda faptului că ştiam – iar ea ştia că eu ştiam – că planul ei îl determinase pe Consul să deschidă Criptele Timpului şi să elibereze creatura.

– Poate că ar fi trebuit să fi participat şi tu la pelerinajul acela, domnule Severn, a spus directorul executiv.

– Într-un fel, particip, am răspuns.

Femeia a făcut un gest şi uşa spre apartamentul ei privat s-a deschis.

– Da, a zis ea, într-un fel, participi. Dar dacă femeia care-ţi poartă perechea va fi crucificată pe legendarul arbore de ţepe al lui Shrike, *tu* vei suferi pentru veşnicie în visele tale?

Nu aveam un răspuns, aşa că n-am spus nimic.

– Vom mai vorbi mâine dimineaţă, după conferinţă, a zis Meina Gladstone. Noapte bună, domnule Severn. Vise plăcute.

8

Martin Silenus, Sol Weintraub şi Consulul urcă cu greu dunele spre Sfinx, în timp ce Brawne Lamia şi Fedmahn Kassad revin cu corpul părintelui Hoyt. Weintraub îşi strânge capa în jurul trupului, încercând să-şi apere copila de furia nisipului purtat de furtună şi de trosnetele fulgerelor. Priveşte cum Kassad coboară pe dună, cu picioarele lungi desenate negru pe fundalul nisipului electrizat, cum braţele lui Hoyt se leagănă, mişcându-se uşor la fiecare pas şi alunecare.

Silenus răcneşte, dar vântul îi destramă cuvintele. Brawne Lamia gesticulează către singurul cort rămas întreg; furtuna le-a dărâmat sau smuls pe celelalte. Se înghesuie toţi în cortul lui Silenus, cu colonelul Kassad intrând ultimul, purtând cu blândeţe trupul. La interior, strigătele lor pot acoperi trosnetul învelişului de fibroplastice şi pârâiturile fulgerelor ce seamănă cu sfâşierea unor coli uriaşe de hârtie.

– E mort? strigă Consulul, dând în lături mantia pe care Kassad o învăluise în jurul corpului gol al lui Hoyt.

Cruciformele strălucesc trandafiriu.

Colonelul arată indicatoarele ce clipesc pe meditrusa militară fixată pe pieptul preotului. Ledurile sunt roşii, cu excepţia pâlpâirii galbene a filamentelor şi nodulilor de susţinere a sistemelor. Capul lui Hoyt cade inert pe spate şi Weintraub poate acum să zărească

multipedul sutură care ţine laolaltă marginile tăieturii ce a retezat beregata.

Sol Weintraub încearcă să localizeze manual pulsul; nu reuşeşte. Se pleacă înainte şi-şi lipeşte urechea de pieptul preotului. Nu se aude nici bătaie de inimă, însă forma reliefată de cruciformul de acolo este fierbinte sub obrazul lui Sol. Se uită la Brawne Lamia.

– Shrike?

– Da… aşa cred… nu ştiu. Femeia arată pistolul antic căruia nu i-a dat drumul din mână. Am golit încărcătorul. Douăsprezece focuri în… ceea ce a fost…

– L-ai văzut? îl întreabă Consulul pe Kassad.

– Nu. Am intrat în încăpere la zece secunde după Brawne, dar n-am zărit nimic.

– Şi căcaturile alea de jucării pentru soldaţi? rosteşte Martin Silenus. Stă în fundul cortului, ghemuit aproape ca un fetus. Toate idioţeniile alea ale FORŢEI au arătat ceva?

– Nu.

Un semnal scurt de alarmă se aude dinspre meditrusă şi Kassad scoate alt cartuş de plasmă de la centură, îl introduce în meditrusă şi se leagănă pe călcâie, coborându-şi vizorul pentru a privi uşa cortului. Vocea îi este distorsionată de difuzorul căştii.

– A pierdut mai mult sânge decât putem noi compensa aici. A mai adus cineva cu el echipament de prim-ajutor?

Weintraub scotoceşte prin raniţă.

– Eu am o trusă de bază, deşi nu-i suficient pentru aşa ceva. Gâtul i-a fost complet retezat.

– Shrike…, murmură Martin Silenus.

– Nu contează, spune Lamia strângându-şi umerii cu palmele pentru a-şi potoli tremurăturile. Trebuie să-i aducem ajutoare.

Se uită la Consul.

– E mort, rosteşte Consulul. Nici chirurgia unei nave nu-l mai poate învia.

– Trebuie să-*ncercăm!* strigă Lamia şi se întinde, prinzându-i pieptul tunicii. Nu-l putem lăsa cu… chestiile alea.

Arată cruciformul care străluceşte sub pielea de pe pieptul mortului.

Consulul îşi freacă ochii.

– Putem distruge trupul. Dacă folosim carabina colonelului…

– *O să murim* dacă nu ieşim din nenorocita asta de furtună! urlă Silenus.

Cortul vibrează, iar fibroplasticele lovesc capul poetului şi se depărtează la fiecare rafală. Sunetul nisipului care loveşte ţesătura este ca al unei rachete care ar decola chiar lângă cort.

– Cheamă nava aia-n pizda mă-sii. Cheam-o!

Consulul îşi trage raniţa mai aproape, parcă protejând comagenda antică dinăuntru. Pe obrajii şi fruntea lui sclipesc broboane de transpiraţie.

– Am putea aştepta sfârşitul furtunii într-o Criptă, propune Sol Weintraub. Poate în Sfinx.

– Căcat! exclamă Martin Silenus.

Cărturarul se întoarce în spaţiul strâmt şi se uită la poet.

– Ai făcut tot drumul ăsta ca să-l găseşti pe Shrike. Vrei să spui că te-ai răzgândit tocmai acum, când se pare că ar fi apărut?

Ochii lui Silenus scânteiază de sub bereta coborâtă mult pe frunte.

– Nu vreau să spun decât să-şi aducă aici nava aia nenorocită şi s-o facă *acum!*

– S-ar putea să fie o idee bună, zice colonelul Kassad.

Consulul îl priveşte.

– Dacă există vreo posibilitate de a salva viaţa lui Hoyt, ar trebui s-o încercăm.

Consulul suferă el însuşi.

– Nu putem pleca, spune el. Nu putem pleca acum.

– Nu, încuviinţează Kassad. Nu vom folosi nava pentru a pleca. Dar chirurgia l-ar putea ajuta pe Hoyt. Şi în interiorul ei putem aştepta să se potolească furtuna.

– Poate aflăm şi ce se-ntâmplă acolo sus, zice Brawne Lamia arătând cu degetul mare spre tavanul cortului.

Pruncul, Rachel, plânge ascuţit. Weintraub leagănă fetiţa, ţinându-i căpşorul în palma lui lată.

– Sunt de acord, rosteşte el. Dacă Shrike vrea să ne găsească, ne poate găsi în navă la fel de uşor ca aici. Vom avea grijă să nu plece nimeni. Atinge pieptul lui Hoyt. Oricât de oribil ar suna, informaţiile pe care chirurgia ni le va da despre funcţionarea acestui parazit pot fi inestimabile pentru Web.

– Bine, spune Consulul.

Scoate din raniţă comagenda antică, pune mâna pe diskey şi şopteşte câteva fraze.

– Vine? întreabă Martin Silenus.

– A confirmat primirea comenzii. Va trebui să ne adunăm echipamentul pentru transfer. I-am spus să asolizeze deasupra intrării în vale.

Lamia constată cu surprindere că are lacrimi în colţul ochilor. Îşi şterge obrajii şi surâde.

– Ce este atât de amuzant? întreabă Consulul.

– În ciuda a tot ce se-ntâmplă, răspunde ea, apăsându-şi obrajii cu

dosul palmei, eu nu mă pot gândi decât ce grozav va fi să fac un duş.

– Să beau ceva, zice Silenus.

– Să ne adăpostim de furtună, spune Weintraub.

Fetiţa bea lapte dintr-o trusă de alăptare.

Kassad se apleacă înainte, ieşind cu capul şi umerii din cort. Ridică arma şi o despiedică.

– Indicatoarele, rosteşte el. Ceva se mişcă înapoia dunei. Vizorul se întoarce spre ei, reflectând un grup palid şi strâns laolaltă, ca şi trupul încă mai palid al lui Lenar Hoyt. Mă duc să verific. Aşteptaţi aici până soseşte nava.

– Nu pleca, spune Silenus. E ca un căcat de-ăla antic de holouri horror, în care personajele mor unu' câte unu'… hei!

Poetul amuţeşte. Intrarea cortului este un triunghi de lumină şi zgomot. Fedmahn Kassad a dispărut.

Cortul începe să se năruie, ţăruşii şi ancorele cedează pe măsură ce nisipul se mişcă în jurul lor. Strânşi laolaltă, răcnind pentru a se face auziţi peste urletele vântului, Consulul şi Lamia învelesc corpul lui Hoyt în mantia sa. Ledurile meditrusei continuă să clipească roşii. Sângele a încetat să curgă din sutura grosolană a multipedului.

Sol Weintraub îşi aşază fetiţa în vârstă de patru zile în portbebe, pe piept, se înfăşoară în capă şi se ghemuieşte la intrare.

– Nu se vede nici urmă de colonel! strigă el.

În timp ce priveşte, un trăsnet loveşte aripa întinsă a Sfinxului.

Brawne Lamia se apropie de intrare şi ridică trupul preotului, este surprinsă cât este de uşor.

– Să-l ducem pe părintele Hoyt la navă şi în chirurgie. După aceea

unii dintre noi ne vom întoarce să-l căutăm pe Kassad.

Consulul îşi îndeasă tricornul pe cap şi-şi ridică gulerul.

– Nava are radar de profunzime şi senzori de mişcare. Ne va spune încotro a plecat colonelul.

– Şi Shrike, completează Silenus. Nu ne putem uita gazda.

– Haide, zice Lamia şi se scoală în picioare.

Trebuie să-şi plece corpul mult înainte ca să înainteze împotriva vântului. Falduri nelegate ale mantiei lui Hoyt flutură şi plesnesc în jur şi propria ei mantie îi fâlfâie în urmă. Sub fulgerele intermitente, ea găseşte poteca şi înaintează spre capul văii, uitându-se înapoi doar o singură dată pentru a vedea dacă ceilalţi o urmează.

Martin Silenus iese din cort, ridică cubul Möbius al lui Het Masteen şi bereta purpurie îi este smulsă de vânt şi purtată în înălţimi. Silenus rămâne locului şi înjură impresionant, oprindu-se doar după ce gura i se umple cu nisip.

– Hai! strigă Weintraub, punându-i mâna pe umăr.

Sol simte nisipul lovindu-i chipul, îmbâcsindu-i barba scurtă. Cu cealaltă mână îşi acoperă pieptul, ca şi cum ar proteja ceva infinit de valoros.

– Dacă nu ne grăbim, o pierdem din ochi pe Brawne.

Cei doi se ajută reciproc să înainteze cu vântul în faţă. Haina de blană a lui Silenus unduieşte sălbatic, când bărbatul face un ocol pentru a-şi recupera bereta din locul unde a poposit, la adăpostul unei dune.

Consulul pleacă ultimul, purtând atât raniţa sa, cât şi pe cea a lui Kassad. La un minut după ce părăseşte adăpostul micuţ, ţăruşii cedează, ţesătura se rupe şi cortul zboară în noapte, înconjurat de un halo de electricitate statică. Consulul se împleteşte pe cei trei sute de metri ai potecii, întrezărindu-i ocazional pe cei doi bărbaţi din faţă, rătăcind adesea cărarea şi descriind cercuri până o regăseşte. Criptele Timpului sunt vizibile înapoia lui când furtuna de nisip

slăbeşte puţin şi fulgerele se succed rapid. Consulul vede Sfinxul, încă strălucind din cauza trăsnetelor repetate, Cripta de Jad îndărătul lui, cu pereţii luminescenţi, iar dincolo de ele Obeliscul, unde nu se zăreşte nici lumină, ci este doar o formă verticală de negru pur pe fundalul stâncilor. Apoi Monolitul de Cristal. Kassad nu se vede nicăieri, deşi dunele ce se deplasează, nisipul purtat de vânt şi sclipirile fulgerelor fac să pară că în jurul lor se mişcă multe lucruri.

Consulul ridică ochii şi vede acum intrarea largă a văii şi norii care gonesc jos deasupra ei; pe jumătate, se aşteaptă să zărească lumina albastră de fuziune a navei sale coborând printre ei. Furtuna este teribilă, totuşi nava a asolizat şi în condiţii mai rele. Se întreabă dacă nu cumva este deja pe sol şi dacă ceilalţi îl aşteaptă lângă baza ei.

Dar când ajunge la şaua dintre pereţii de stâncă de la deschiderea văii, vântul îl asaltează din nou şi-i vede pe cei patru ghemuiţi la marginea câmpiei largi şi netede, însă nici urmă de navă.

– N-ar fi trebuit să fi sosit deja? strigă Lamia când Consulul se apropie de grup.

El încuviinţează din cap şi se ghemuieşte, apoi scotoceşte prin raniţă în căutarea comagendei. Weintraub şi Silenus se apleacă peste el, pentru a-l proteja în oarecare măsură de nisipul furios. Consulul scoate comagenda şi se opreşte, privind în jur. Furtuna face să pară ca şi cum ei s-ar găsi într-o incintă dementă, în care pereţii şi plafonul se modifică de la o clipă la alta, apropiindu-se de ei până la numai câţiva metri, pentru ca în clipa următoare să se piardă în depărtare, cu tavanul plutind în sus ca în scena în care camera şi bradul de Crăciun se măresc pentru Clara în *Spărgătorul de nuci* de Ceaikovski.

Consulul pune palma pe diskey, se apleacă şi şopteşte în pătrăţelul vocal. Instrumentul antic îi murmură un răspuns; cuvintele abia sunt audibile peste şuieratul nisipului. El se îndreaptă şi se uită la ceilalţi.

– Navei nu i s-a permis să decoleze.

Protestele se amestecă într-un vacarm.

– Cum adică „nu i s-a permis“? întreabă Lamia când ceilalţi amuţesc.

Consulul strânge din umeri şi priveşte către cer, ca şi când un jet albastru de flăcări ar putea totuşi anunţa sosirea navei.

– N-a căpătat aprobarea astroportului din Keats.

– N-ai zis, băga-mi-aş…, c-aveai aprobarea direct de la regină? urlă Martin Silenus. De la baba Gladiola?

– Autorizaţia lui Gladstone se afla în memoria navei, spune Consulul. Atât FORŢA, cât şi autorităţile portuare ştiau asta.

– Atunci ce dracu’ s-a-ntâmplat?

Lamia îşi şterge faţa. Lacrimile pe care le vărsase în cort lăsaseră pârâiaşe de noroi în învelişul de nisip care-i acoperă obrajii.

Consulul ridică din umeri.

– Gladstone a anulat autorizaţia iniţială. Am primit un mesaj de la ea. Vreţi să-l auziţi?

Pentru un minut, nimeni nu-i răspunde. După săptămâna de călătorie, ideea contactului cu cineva din exteriorul grupului este atât de absurdă, încât nu este percepută imediat; lumea dinafara pelerinajului parcă ar fi încetat să mai existe, cu excepţia exploziilor de pe cerul nopţii.

– Da, rosteşte Sol Weintraub, să-l auzim.

O neaşteptată încetare a vântului face ca vorbele lui să se audă foarte tare.

Se adună şi se ghemuiesc pe vine lângă comagenda veche, cu părintele Hoyt în centrul cercului. În minutul cât a stat nesupravegheat, o dună micuţă începuse să se formeze în jurul corpului. Toate ledurile sunt roşii, cu excepţia monitoarelor pentru măsuri extreme, care strălucesc chihlimbariu. Lamia montează alt cartuş cu plasmă şi se asigură că masca osmotică este fixată bine pe gura şi nasul lui Hoyt, filtrând oxigen pur şi împiedicând

pătrunderea nisipului.

– Gata, anunţă ea.

Consulul acţionează diskeyul.

Mesajul este o arhivare sperlumică, înregistrată de navă acum zece minute. Aerul se înceţoşează cu coloanele de date şi coloidul de imagini sferice care caracterizează comagendele vechi de pe timpul Hegirei. Imaginea lui Gladstone tremură, cu faţa deformându-se bizar şi aproape comic, când este sfârtecată de milioane de fire de nisip purtate de vânt. Chiar şi la volum maxim, glasul i se pierde în furtună.

– Îmi pare rău, rosteşte imaginea familiară, dar încă nu pot îngădui vehiculului tău spaţial să se apropie de Cripte. Ispita de a pleca ar fi prea mare şi importanţa misiunii voastre trebuie să fie mai presus de orice factori. Te rog să înţelegi că soarta planetelor poate depinde de voi. Te rog să fii sigur că speranţele şi rugăciunile mele sunt alături de voi. Gladstone, terminat.

Imaginea se pliază în sine şi dispare. Consulul, Weintraub şi Lamia continuă să privească în gol, tăcuţi. Martin Silenus se ridică în picioare, aruncă un pumn de nisip în locul gol unde chipul lui Gladstone fusese cu câteva secunde în urmă şi răcneşte:

– Futu-ţi morţii mă-tii de curvă politiciană paraplegică care te tăvăleşti cu tac-tu!

Loveşte cu piciorul în nisip, ridicându-l în văzduh. Ceilalţi îşi îndreaptă ochii spre el.

– Asta a fost chiar de mare ajutor, spune Brawne Lamia încet.

Silenus flutură dezgustat din braţe şi se îndepărtează, continuând să tragă şuturi în nisip.

– Mai este şi altceva? îl întreabă Weintraub pe Consul.

– Nu.

Brawne Lamia îşi încrucişează braţele şi se încruntă la comagendă.

– Am uitat cum ai spus că funcţionează chestia asta. Cum treci prin interferenţe?

– Cu un fascicul îngust către un minisatelit de comunicaţii pe care l-am lansat când am plecat din *Yggdrasill*, spune Consulul.

Lamia încuviinţează.

– Aşadar atunci când raportai, expediai mesaje scurte navei, care la rândul ei trimitea mesaje sperlumice lui Gladstone… şi contactelor tale din rândul Expulzaţilor.

– Da.

– Nava nu poate să decoleze fără aprobări? întreabă Weintraub. Stă ghemuit cu genunchii la piept şi braţele trecute peste ei într-o poziţie clasică de oboseală pură. Vocea îi este de asemenea istovită. Nu poate trece pur şi simplu peste interdicţia lui Gladstone?

– Nu, răspunde Consulul. Când Gladstone a spus „nu", FORŢA a activat un câmp restrictiv de clasa a treia peste puţul antişoc în care am coborât-o la venire.

– Ia legătura cu ea, spune Brawne Lamia. Explică-i situaţia.

– Am încercat. Consulul ia comagenda şi o pune înapoi în raniţă. Nu mi-a răspuns. În transmisia iniţială, eu menţionasem că Hoyt era grav rănit şi că aveam nevoie de asistenţă medicală. Doream chirurgia navei să fie pregătită să-l preia.

– Rănit, repetă Martin Silenus revenind la ei. Căcat! Prietenul nostru popă e mort ca şi câinele lui Glennon-Height.

Arată cu degetul mare spre trupul învelit în mantie; toate afişajele monitoarelor sunt roşii.

Brawne Lamia se apropie şi atinge obrazul lui Hoyt. Este rece. Atât biomonitorul comagendei sale, cât şi meditrusa încep să piuie, avertizând moartea cerebrală. Masca osmotică îi pompează în continuare oxigen pur în plămâni, iar stimulatorii meditrusei îi mişcă întruna plămânii şi inima, dar piuiturile se ridică la nivelul unui ţipăt, după care coboară la un ton egal, monoton şi teribil.

– A pierdut prea mult sânge, rosteşte Sol Weintraub.

Atinge chipul preotului mort şi pleacă fruntea, închizând ochii.

– Grozav, zice Silenus. Minunat în morţii mă-sii! Acum potrivit poveştii lui, Hoyt se va descompune şi recompune, mulţumită blestemăţiei ăleia de cruciform… *două* blestemăţii, gagiu-i dotat cu destule asigurări de înviere… şi dup-aia o să revină ca o variantă handicapată mental a fantomei tăticului lui Hamlet. Atunci ce-o să facem?

– Taci, spune Brawne Lamia.

Înveleşte trupul lui Hoyt într-o bucată de prelată pe care o adusese din cort.

– Ba să taci tu! zbiară Silenus. Avem deja un monstru pe-aici. Moş Grendel însuşi bântuie pe-undeva, ascuţindu-şi unghiile pentru următoarea cină. Chiar vreţi ca Hoyt zombie să se alăture grupului nostru vesel? Mai ţineţi minte cum i-a descris pe bikura? Ăia lăsaseră cruciformele să-i învie secole la rând şi când vorbeai cu unul parc-o făceai cu un burete ambulant. Vreţi *cu adevărat* să ne-nsoţească leşul lui Hoyt?

– Două, rosteşte Consulul.

– Ce? Martin Silenus se roteşte, se dezechilibrează şi aterizează în genunchi lângă corp. Se întinde spre bătrânul cărturar. Ce-ai zis?

– Sunt două cruciforme, spune Consulul. Al lui şi al părintelui Paul Duré. Dacă povestea lui despre bikura a fost adevărată, atunci amândoi vor fi… înviaţi.

– Băga-mi-aş…, mormăie Silenus şi se aşază pe nisip.

Brawne Lamia a terminat de învelit corpul preotului. Se uită la el.

– Îmi amintesc despre bikura numit Alfa în povestea părintelui Duré, rosteşte ea, însă tot nu-nţeleg. Ar trebui să acţioneze legea conservării masei.

– O să fie *zombie* pitici, zice Martin Silenus.

Îşi strânge mai mult haina de blană în jurul trupului şi izbeşte cu pumnul în nisip.

– Dacă ar fi venit nava, am fi putut afla multe, spune Consulul. Autodiagnozele ar fi putut… Se opreşte şi ridică mâna: ia fiţi atenţi! În aer este mai puţin nisip. Poate că furtuna…

Fulgeră, apoi începe să plouă şi picăturile reci le lovesc feţele cu mai multă furie decât arătase furtuna de nisip.

Martin Silenus începe să hohotească.

– I-un *deşert* în pizda mă-sii! zbiară el către cer. Probabil c-o să ne-necăm într-un potop!

– Trebuie să ieşim de aici, zice Sol Weintraub.

Chipul fetiţei lui este vizibil prin interstiţiile mantiei saale. Rachel plânge şi este foarte roşie la faţă. Pare cu adevărat abia născută.

– Donjonul Cronos? întreabă Lamia. E la două ore…

– Prea departe, răspunde Consulul. Haideţi să ne adăpostim într-o criptă.

Silenus hohoteşte din nou. Declamă:

> – Au cine-s cei ce vin şi jertfă cer?
> O, cărui verde-altar îi duci ofrande
> Ciudat prelat, juninci mugind spre cer,
> Pe mătăsoase coaste cu ghirlande?

– Asta-nseamnă „da“? întreabă Lamia.

– Asta-nseamnă „de ce nu?“ în pizda mă-sii, râde Silenus. De ce să-ngreunăm căutarea muzei noastre îngheţate? În timp ce aşteptăm, putem privi cum se descompune amicul nostru. Cât zicea povestea lui Duré că-i trebuia unui bikura să se realăture turmei după ce moartea îi întrerupsese păscutul?

– Trei zile, răspunde Consulul.

Martin Silenus se loveşte în frunte cu podul palmei.

– Normal! Cum de-am putut uita? Ce potrivеală minunată, exact ca-n Noul Testament! Între timp poate că lupul-Shrike va mai lua câteva mioare din turma lui. Credeţi că padre s-ar supăra dacă i-aş împrumuta un cruciform, pentru orice eventualitate? Ce dracu', are unu-n plus…

– Haide, spune Consulul. Ploaia i se revarsă de pe tricorn într-un şuvoi continuu. Până mâine dimineaţă vom sta în Sfinx. Eu o să duc bagajul lui Kassad şi cubul Möbius. Brawne, tu ia lucrurile lui Hoyt şi raniţa lui Sol. Sol, ai grijă să păstrezi fetiţa uscată şi la căldură.

– Şi padre? întreabă poetul, arătând cu degetul mare în direcţia corpului.

– Pe părintele Hoyt o să-l duci tu, rosteşte încet Brawne Lamia întorcându-se.

Martin Silenus deschide gura, vede pistolul din mâna lui Lamia, strânge din umeri şi se apleacă să ridice trupul pe umăr.

– Cine-o să-l ducă pe Kassad când o să-l găsim? întreabă el. Bineînţeles, s-ar putea să fie în destule bucăţi ca să putem toţi să…

– Te rog să taci, zice Brawne Lamia pe un ton epuizat. Dacă va trebui să te-mpuşc, o să mai avem de cărat ceva. Dă-i drumul şi taci.

Cu Consulul în frunte, Weintraub urmându-l îndeaproape, Martin Silenus clătinându-se la câţiva metri înapoi şi Brawne Lamia în ariergardă, grupul coboară din nou prin trecătoarea joasă în Valea Criptelor.

9

În dimineaţa aceea, programul directorului executiv Gladstone era încărcat. Tau Ceti Central are ziua de 23 de ore, motiv pentru care guvernului îi convine să lucreze după Timpul Standard al Hegemoniei fără să distrugă complet ritmurile diurne locale. La ora 5:45, Gladstone s-a întâlnit cu consilierii ei militari. La 6:30, a dejunat cu două duzini dintre cei mai importanţi senatori şi cu reprezentanţii Totalităţii şi ai TehNucleului. La 7:15, s-a teleproiectat pe Renaştere Vector, unde era seară, pentru a inaugura Centrul Medical Hermes din Cadua. La 7:40, s-a teleproiectat înapoi la Clădirea Guvernului pentru o şedinţă cu principalii ei consilieri, inclusiv Leigh Hunt, cu care a examinat discursul pe care urma să-l ţină în faţa Senatului şi Totalităţii la ora 10:00. La 8:30, s-a întâlnit iarăşi cu generalul Morpurgo şi amiralul Singh pentru o actualizare a situaţiei din sistemul Hyperion. La 8:45, s-a întâlnit cu mine.

– Bună dimineaţa, domnul Severn, m-a salutat directorul executiv.

Stătea la biroul ei, în cabinetul în care o întâlnisem pentru prima oară cu trei seri în urmă. A indicat din mână spre bufetul de lângă perete, unde se afla cafea fierbinte, ceai şi caffta în recipiente din argint veritabil.

Am scuturat din cap şi m-am aşezat. Trei ferestre holografice arătau lumină albă, dar cea din stânga mea oferea harta tridimensională a sistemului Hyperion pe care încercasem s-o decodific în Consiliul de Război. Mi se părea că acum roşul Expulzaţilor se infiltrase în sistem

aidoma unei vopsele purpurii care se dizolvă şi se amestecă treptat într-o soluţie albastră.

– Vreau să-ţi aud visele, a spus directorul executiv Gladstone.

– Vreau să aud de ce i-ai abandonat, am replicat sec. De ce l-ai lăsat pe părintele Hoyt să moară?

Gladstone nu putea să fi fost obişnuită cu tonul acela, în nici un caz după patruzeci şi opt de ani petrecuţi în Senat şi după un deceniu şi jumătate ca director executiv, totuşi unica ei reacţie a fost să-şi ridice o sprânceană cu câţiva milimetri.

– Deci visezi cu adevărat evenimentele reale.

– Te îndoiseşi?

Ea a lăsat tableta de lucru pe care o ţinea, a deconectat-o şi a clătinat din cap.

– Nu tocmai, totuşi este un şoc să aud despre ceva de care nu mai are habar nimeni din Web.

– De ce le-ai refuzat posibilitatea de a folosi nava Consulului?

Gladstone s-a rotit şi a privit fereastra pe care afişajul tactic se schimba, pe măsură ce actualizările modificau fluxul de roşu, retragerea de albastru, mişcarea planetelor şi sateliţilor, dar dacă situaţia militară făcea parte din explicaţia ei, a abandonat abordarea respectivă. A revenit către mine.

– De ce ar trebui să-ţi explic vreo decizie executivă, domnule Severn? Pe cine reprezinţi?

– Îi reprezint pe cei cinci oameni şi pruncul pe care i-ai abandonat pe Hyperion, am răspuns. Hoyt ar fi putut să fie salvat.

Gladstone şi-a strâns mâna în pumn şi a atins uşor buza inferioară cu arătătorul curbat.

– Poate, a zis ea. Şi poate că el era deja mort. Însă nu acesta era subiectul, nu?

M-am lăsat pe spate în scaun. Nu mă sinchisisem să aduc cu mine blocul de desen şi degetele mă furnicau acum să ţină ceva.

– Care este atunci subiectul?

– Mai ţii minte povestea părintelui Hoyt… cea pe care a spus-o în timpul călătoriei lor spre cripte? m-a întrebat Gladstone.

– Da.

– Fiecare pelerin are dreptul să-i ceară lui Shrike o favoare. Tradiţia spune că Shrike îndeplineşte o singură dorinţă, iar pe celelalte le refuză şi-i ucide pe pelerinii care le-au formulat. Mai ţii minte care era dorinţa lui Hoyt?

Am tăcut. Amintirea evenimentelor din trecutul pelerinilor semăna cu încercarea de a-mi aminti detalii ale viselor de acum o săptămână.

– Dorea să-i fie înlăturate cruciformele, am zis. Dorea eliberare pentru părintele Duré… sufletul lui, ADN-ul, indiferent despre ce ar fi fost vorba… şi pentru sine.

– Nu tocmai, a spus Gladstone. Părintele Hoyt voia să moară.

M-am ridicat, aproape răsturnându-mi scaunul şi m-am apropiat de harta pulsatorie.

– Ăsta-i rahat curat, am rostit. Chiar dacă asta-şi dorea, ceilalţi aveau obligaţia de a-l salva… ca şi tine, de altfel. L-ai lăsat să moară.

– Da.

– Tot aşa cum îi vei lăsa şi pe restul să moară?

– Nu neapărat, a spus directorul executiv Meina Gladstone. Aceasta este dorinţa lor… şi a lui Shrike, dacă o asemenea creatură există cu adevărat. Tot ce ştiu în momentul de faţă este că pelerinajul lor e prea important ca să le îngădui un mijloc de… retragere… în clipa deciziei.

– A cui decizie? A lor? În ce fel vieţile a şase sau şapte persoane… şi

a unui prunc… pot afecta destinul unei societăţi de o sută cincizeci de *miliarde* de oameni?

Desigur, ştiam răspunsul la întrebarea aceea. Consiliul Consultativ IA şi profeţii mai puţin omniscienţi ai Hegemoniei îi aleseseră cu multă grijă pe pelerini. Dar în ce scop? Pentru imprevizibilitatea lor? Ei erau necunoscute în enigma finală a întregii ecuaţii Hyperion. Gladstone ştia asta, ori ştia numai ce-i spuseseră consilierul Albedo şi propriii ei spioni? Am oftat şi am revenit în scaun.

– Visul tău ţi-a spus care a fost soarta colonelului Kassad? a întrebat directorul executiv.

– Nu. M-am trezit înainte ca ei să fi revenit în Sfinx pentru a se adăposti de furtună.

Gladstone a surâs uşor.

– Domnule Severn, îţi dai seama că pentru scopurile noastre ar fi mult mai convenabil să te sedăm, să te injectăm cu acelaşi ser-al-adevărului pe care l-au utilizat amicii lui Philomel şi să te conectăm la subvocalizatoare, pentru un raport permanent al evenimentelor de pe Hyperion?

I-am răspuns zâmbetului.

– Da, am spus, ar fi mult mai convenabil. În acelaşi timp însă ar fi mult mai puţin convenabil pentru voi dacă aş trece în Nucleu prin intermediul datasferei, lăsându-mi corpul în urmă. Şi exact asta voi face dacă aş mai fi supus aplicării forţei.

– Bineînţeles, a aprobat Gladstone. Exact asta aş face *şi eu*, în asemenea circumstanţe. Spune-mi, domnule Severn, cum este în Nucleu? Cum este în locul acela îndepărtat, unde trăieşte de fapt conştiinţa ta?

– Ticsit, i-am răspuns. Doreai să mă vezi pentru altceva, azi?

Gladstone a zâmbit iarăşi şi am simţit că era un zâmbet adevărat, nu arma politicianului pe care o folosea atât de bine.

– Da, a zis ea. Mă gândisem la altceva. Ai vrea să mergi pe

Hyperion? Pe *adevărata* planetă Hyperion?

– Pe adevărata Hyperion? am repetat prosteşte.

Am simţit cum degetele de la mâini şi picioare mă furnică şi m-a cuprins o aţâţare stranie. Poate că adevărata mea conştiinţă trăia în Nucleu, dar trupul şi creierul îmi erau prea omeneşti, prea sensibile la adrenalină şi alte substanţe chimice aleatorii.

Gladstone a încuviinţat din cap.

– Milioane de oameni vor să meargă acolo… Să se teleproiecteze într-un loc nou… Să privească războiul de aproape…. A oftat şi a împins tableta de lucru. Idioţii! A ridicat privirea spre mine şi ochii ei căprui erau serioşi. Vreau însă ca un om să meargă acolo şi să-mi raporteze personal. În dimineaţa asta Leigh va folosi unul dintre noile terminale militare teleproiectoare şi m-am gândit că ai putea dori să i te alături. Poate că nu vei avea timp să cobori chiar pe Hyperion, dar vei fi în sistem.

M-am gândit la câteva întrebări şi am fost stânjenit de prima care mi-a ieşit de pe buze.

– Va fi periculos?

Nici expresia, nici tonul lui Gladstone nu s-au schimbat.

– Posibil. Deşi vei fi mult în spatele liniilor şi Leigh a primit instrucţiuni explicite să nu se expună… sau să te expună pe tine… oricărui risc evident.

Risc evident, mi-am spus. Dar câte riscuri mai puţin evidente existau acolo, într-o zonă de război, lângă o planetă pe care o creatură ca Shrike bântuia după voie?

– Da, am spus, voi merge. Însă mai este ceva…

– Da?

– Trebuie să ştiu de ce vrei să merg. Dacă mă doreşti exclusiv pentru legătura mea cu pelerinii, îţi asumi un risc inutil trimiţându-mă departe.

– Domnule Severn, este adevărat că legătura ta cu pelerinii… deşi oarecum fragilă… mă interesează. În acelaşi timp însă mă interesează observaţiile şi evaluările tale. Ale *tale.*

– Eu nu însemn totuşi nimic pentru tine, i-am zis. Nu ştii cui altuia i-aş putea raporta, deliberat sau nu. Sunt o creatură a TehNucleului.

– Da, a spus Gladstone, dar în acelaşi timp este posibil ca în clipa de faţă să fii persoana cel mai puţin afiliată cuiva de pe Tau Ceti Central sau poate din tot Webul. De asemenea, observaţiile tale sunt cele ale unui poet instruit, ale unui om al cărui geniu îl respect.

Am lătrat un râs.

– *El* a fost un geniu, am precizat. Eu sunt un simulacru. Un trântor. O caricatură.

– Eşti atât de sigur? a întrebat Meina Gladstone.

Am ridicat spre ea palmele deschise.

– În cele zece luni de când sunt viu şi conştient în această ciudată viaţă de apoi, n-am scris nici măcar un rând de poezie, i-am spus. Nu *gândesc* în poezie. Nu-i o dovadă suficientă că acest proiect de recuperare al Nucleului este un fals? Până şi numele meu este o insultă la adresa unui om infinit mai talentat decât voi fi eu vreodată… Joseph Severn a fost o umbră prin comparaţie cu adevăratul Keats, dar eu îi pângăresc numele folosindu-l.

– S-ar putea să fie adevărat, a rostit Gladstone, sau nu. Indiferent însă cum ar sta lucrurile, am solicitat să-l însoţeşti pe domnul Hunt în această scurtă călătorie către Hyperion. A făcut o pauză. Nu ai nici o… obligaţie să te duci. Din mai multe puncte de vedere, nu eşti nici măcar cetăţean al Hegemoniei. Aş aprecia însă dacă te-ai duce.

– O să merg, am repetat auzindu-mi propria voce ca din depărtare.

– Perfect. Vei avea nevoie de haine călduroase. Să nu porţi nimic ce s-ar putea desprinde sau care ar putea cauza probleme în imponderabilitate, deşi există o probabilitate redusă că vei avea parte de aşa ceva. Te vei întâlni cu domnul Hunt în nodul teleproiector primar al Clădirii Guvernului peste… Şi-a privit

comagenda. …douăsprezece minute.

Am aprobat şi m-am răsucit ca să plec.

– Ah, domnule Severn…

M-am oprit lângă uşă. Brusc, femeia bătrână dinapoia biroului a părut micuţă şi foarte obosită.

– Mulţumesc, domnule Severn, a spus ea.

Era adevărat că milioane de oameni doreau să se teleproiecteze în zona de război. Totalitatea insista cu petiţii şi argumente pentru a-i lăsa pe civili să se teleproiecteze pe Hyperion, cereri din partea companiilor de croaziere să organizeze excursii scurte şi solicitări din partea politicienilor planetari şi a reprezentanţilor Hegemoniei de a li se îngădui tururi prin sistem, în „misiuni de descoperire a datelor". Toate cererile acelea fuseseră respinse. Cetăţenii Webului – mai ales cei cu putere şi influenţă – nu erau obişnuiţi să li se refuze accesul la experienţe noi, iar pentru Hegemonie războiul general rămânea una dintre puţinele experienţe încă neîncercate.

Însă biroul directorului executiv şi autorităţile FORŢĂ rămâneau neînduplecate: nici o teleproiectare civilă sau neautorizată în sistemul Hyperion, nici o transmisiune necenzurată de ştiri. Într-o epocă în care nici o informaţie nu era inaccesibilă şi nici o călătorie nu era refuzată, o asemenea excluziune era iritantă şi în acelaşi timp ispititoare.

M-am întâlnit cu domnul Hunt la nodul teleproiector executiv după ce mi-am prezentat permisul la o grămadă de posturi de control. Hunt purta veşminte negre din lână, fără ornamente, care evocau uniformele FORŢĂ prezente peste tot în această secţiune din Clădirea Guvernului. Eu avusesem la dispoziţie puţin timp pentru a mă schimba; revenisem în apartament doar pentru a înhăţa o vestă largă cu multe buzunare, în care să-mi pun materialele pentru desenat şi un imag de 35 mm.

– Gata? a întrebat Hunt.

Faţa lui de baset nu părea încântată să mă vadă. Ducea o valiză neagră, simplă.

Am încuviinţat din cap.

Hunt a făcut un gest spre un tehnician de transport FORŢĂ şi un portal de unică existenţă s-a materializat pâlpâind. Ştiam că era acordat după amprentele noastre ADN şi că n-avea să admită pe nimeni altcineva. Hunt a tras aer în piept şi a păşit prin el. Am văzut cum suprafaţa ca de mercur a portalului a unduit după trecerea lui aidoma unei ape care redevine calmă după o adiere uşoară de vânt, după care am trecut şi eu.

Se spune că prototipul original al teleproiectorului nu oferea nicio senzaţie în timpul tranziţiei şi că IA şi designerii oameni modificaseră maşinăriile pentru a adăuga furnicătura aceea slabă, cu iz de ozon, care să dea călătorilor sentimentul *călătoriei.* Indiferent care ar fi fost adevărul în această privinţă, pielea continua să-mi fie parcă vie de încordare, când m-am îndepărtat cu un pas de portal, m-am oprit şi am privit în jur.

În mod straniu dar adevărat, navele spaţiale destinate bătăliilor fuseseră descrise în ficţiune, filme, holouri şi simstimuri de mai bine de opt sute de ani. Chiar înainte ca omenirea să fi părăsit Vechiul Pământ în altceva decât avioane atmosferice transformate, filmele bidimensionale prezentaseră bătălii spaţiale epice, gigantice crucişătoare interstelare cu arsenale incredibile năpustindu-se prin spaţiu aidoma unor oraşe aerodinamice. Până şi potopul de holouri de război ce urmase Bătăliei pentru Bressia arătase flote uriaşe înfruntându-se de la distanţe pe care doi soldaţi pedeştri le-ar fi considerat dătătoare de claustrofobie, cu nave izbindu-se, trăgând şi arzând ca triremele greceşti înghesuite în strâmtoarea Artemisium.

Nu-i de mirare că inima îmi bubuia şi palmele îmi erau uşor umede, când am păşit în nava-amiral a flotei, aşteptându-mă să ies pe puntea vastă a unei nave de război desprinsă din holouri, cu ecrane gigantice pe care să fie reprezentate navele inamice, cu sirene răcnind şi comandanţi aspri aplecaţi peste panourile de comenzi tactice, pe când nava se înclina mai întâi în dreapta, apoi în stânga.

Hunt şi cu mine stăteam într-un coridor îngust care putea la fel de

bine să fi aparţinut unei centrale energetice. Conducte codificate colorat se răsuceau peste tot; ocazionalele mânere şi chepenguri etanşe dispuse la intervale regulate sugerau că ne găseam într-adevăr într-un vehicul spaţial, diskeyurile ultramoderne şi panourile pentru interactivitate dovedeau că holul avea alt scop decât accesul undeva, însă efectul general era de claustrofobie şi tehnologie primitivă. Pe jumătate, mă aşteptam să văd *cabluri* plecând din nodurile circuitelor. Un puţ vertical ne intersecta coridorul; căi strâmte şi ticsite erau vizibile prin alte chepenguri.

Hunt m-a privit şi a strâns uşor din umeri. M-am întrebat dacă ar fi fost posibil să ne fi teleproiectat la destinaţia greşită.

Înainte ca vreunul dintre noi să fi scos vreun cuvânt, un tânăr stegar FORŢĂ:spaţiu în uniformă neagră de luptă a apărut de pe un coridor lateral, l-a salutat pe Hunt şi a rostit:

– Bun sosit la bordul lui HS *Hebride*, domnilor! Amiralul Nashita m-a rugat să vă transmit complimentele sale şi să vă invit în centrul de comandă. Vă rog să mă urmaţi.

După aceea, s-a întors, s-a întins către o treaptă şi s-a tras într-un puţ vertical îngust.

L-am urmat pe cât de bine am putut, cu Hunt străduindu-se să nu-şi scape valiza şi eu încercând să nu-mi prind mâinile sub călcâiele lui, în timp ce suiam. După numai câţiva metri mi-am dat seama că forţa gravitaţională era mai mică de 1 *g* standard; de fapt, nu era deloc gravitaţie, ci se simţea mai degrabă sub forma unei mulţimi de mâini micuţe dar insistente, care mă apăsau „în jos“. Ştiam că navele spaţiale utilizau un câmp restrictiv de clasă 1, pentru simularea gravitaţiei, totuşi aceasta era prima mea experienţă directă cu aşa ceva. Nu era o senzaţie tocmai plăcută; presiunea constantă aducea mai degrabă cu apăsarea împotriva vântului, iar efectul sporea claustrofobia declanşată de coridoarele înguste, chepengurile mici şi pereţii ticsiţi de echipamente.

Hebride era o navă 3-C, Comunicaţii–Control–Comandă, iar centrul de comandă era inima şi creierul ei… însă nu o inimă şi un creier foarte impresionante. Tânărul stegar ne-a trecut prin trei trape pneumatice etanşe, ne-a condus pe un ultim coridor pe lângă

puşcaşii marini care păzeau acolo şi ne-a lăsat într-o încăpere de vreo douăzeci de metri pătraţi, dar atât de aglomerată de hărmălaie, personal şi echipamente, încât primul impuls era de a ieşi în afara trapei pentru a respira aer curat.

Nu existau ecrane gigantice, dar zeci de tineri ofiţeri FORŢĂ:spaţiu aplecaţi peste displayuri criptice erau prinşi în aparatele simstim ca într-o plasă, ori stăteau în picioare în faţa unor apelatoare pulsatorii ce păreau să se extindă din toţi cei şase pereţi ai incintei. Bărbaţi şi femei erau fixaţi în scaunele lor şi în cadre senzoriale, cu excepţia câtorva ofiţeri – majoritatea semănând mai degrabă cu nişte birocraţi tracasaţi decât cu soldaţi aspri –, care se plimbau prin spaţiile înguste de trecere, bătând subordonaţii pe spate, cerând lătrat mai multe informaţii şi conectându-se la console cu propriile lor jacuri implantate. Unul dintre ei s-a apropiat grăbit, ne-a privit pe amândoi, m-a salutat pe mine şi a întrebat:

– Domnul Hunt?

Am arătat spre tovarăşul meu.

– Domnule Hunt, a rostit tânărul comandor supraponderal, amiralul Nashita vă aşteaptă.

Comandantul tuturor forţelor Hegemoniei din sistemul Hyperion era un bărbat scund, cu păr alb, scurt, piele mult mai netedă decât sugera vârsta lui şi o încruntătură aprigă care părea dăltuită pe chip. Amiralul Nashita purta uniformă neagră cu guler înalt, fără semne de rang, cu excepţia micuţului soare roşu de pe guler. Avea mâini cu degete boante şi aspect puternic, însă unghiile fuseseră lăcuite recent. Şedea pe un postament mic, înconjurat de echipamente şi apelatoare mute. Agitaţia şi nebunia eficientă păreau să curgă în jurul lui ca un curent rapid în jurul unui bolovan insensibil.

– Tu eşti mesagerul lui Gladstone, i s-a adresat lui Hunt. El cine este?

– Consilierul meu, a răspuns Leigh Hunt.

Am rezistat impulsului de a ridica o sprânceană.

– Ce vrei? a întrebat Nashita. După cum poţi vedea, suntem ocupaţi.

Leigh Hunt a aprobat din cap şi a privit în jur.

– Am nişte materiale pentru dumneata, domnule amiral. Putem discuta în vreun loc privat?

Amiralul Nashita a mârâit, a trecut palma peste un reosenzor şi aerul dinapoia mea şi-a crescut densitatea, coagulându-se într-o pâclă semisolidă când s-a materializat câmpul restrictiv. Vacarmul din centrul de comandă a dispărut. Ne găseam într-un mic iglu de tăcere.

– Rapid, a spus amiralul.

Hunt a descuiat valiza şi a scos un plic mic care avea pe spate simbolul Clădirii Guvernului.

– Un mesaj privat de la şeful Executivului, a zis el. Îl poţi citi când doreşti, domnule amiral.

Nashita a mormăit şi a pus plicul deoparte.

Hunt a aşezat pe biroul lui un plic mai mare.

– Iar aceasta este o copie fizică a moţiunii Senatului privind continuarea acestei… ă-ă-ă… acţiuni militare. Aşa cum ştii, Senatul doreşte ca aceasta să fie o aplicare rapidă a forţei în vederea atingerii de obiective limitate, cu cât mai puţine pierderi omeneşti cu putinţă, urmată de oferta standard de ajutor şi protecţie a noului nostru… activ colonial.

Grimasa lui Nashita a zvâcnit uşor. N-a schiţat nici un gest pentru a atinge sau citi mesajul care conţinea voinţa Senatului.

– Asta-i tot?

Hunt nu s-a grăbit să răspundă.

– Asta-i tot, dacă nu doreşti să trimiţi prin mine un mesaj personal pentru directorul executiv, domnule amiral.

Nashita l-a privit. În ochii lui mici şi negri nu exista o ostilitate activă, ci doar o nerăbdare despre care bănuiam că n-avea să se

potolească decât când ochii aceia aveau să fie înceţoşaţi de moarte.

– Am acces sperlumic privat cu şeful Executivului, a rostit el. Mulţumesc foarte mult, domnule Hunt. De data aceasta nu am nici un mesaj de răspuns. Acum te rog să revii la nodul teleproiector de la mijlocul navei şi să mă laşi să continui această *acţiune militară.*

Câmpul restrictiv a colapsat în jurul nostru şi zgomotul a pătruns ca apa peste un zăgaz de gheaţă care se topeşte.

– Mai este ceva, a spus Leigh Hunt şi glasul lui încet aproape că s-a pierdut sub bolboroselile tehnice din centrul de comandă.

Amiralul Nashita şi-a rotit scaunul şi a aşteptat.

– Am dori transport spre planetă, a spus Hunt. Spre Hyperion.

Încruntătura lui Nashita a părut să sporească.

– Oamenii directorului executiv Gladstone n-au spus nimic despre vreo navetă de asolizare.

Hunt nici n-a clipit.

– Guvernatorul-general Lane ştie că am putea sosi.

Nashita a privit un apelator, a pocnit din degete şi a lătrat ceva la un maior de Marină, care s-a apropiat iute.

– Va trebui să vă grăbiţi, i s-a adresat amiralul lui Hunt. Un curier tocmai se pregăteşte să plece de la portul douăzeci. Maiorul Inverness vă va conduce. Veţi fi readuşi la NavaSalt primară. *Hebride* va părăsi poziţia aceasta peste douăzeci şi trei de minute.

Hunt a dat din cap şi s-a întors după maior. L-am urmat. Glasul amiralului ne-a oprit.

– Domnule Hunt, a zis el, spune-i te rog directorului executiv Gladstone că nava-amiral va fi prea ocupată de acum înainte pentru alte vizite politice.

Nashita a revenit către apelatoarele ce pâlpâiau şi un şir de

subordonaţi care aşteptau.

Am plecat după Hunt şi maior prin labirint.

– Ar trebui să existe ferestre.

– Poftim?

Mă gândisem la ceva, nefiind atent la el.

Leigh Hunt şi-a întors capul către mine.

– N-am mai fost niciodată într-o navetă de asolizare fără ferestre sau videcrane. Este ciudat…

Am încuviinţat şi m-am uitat în jur, observând pentru prima dată interiorul strâmt şi aglomerat. Într-adevăr, în cabina pentru pasageri existau doar pereţi integrali, maldăre de echipamente şi provizii şi un locotenent tânăr. Părea în conformitate cu ambianţa de claustrofobie din nava de comandă.

Mi-am îndepărtat privirea, revenind la gândurile care mă preocupaseră de când ne despărţisem de Nashita. Urmându-i pe ceilalţi doi spre portul 20, îmi dădusem brusc seama că nu-mi lipsea ceva de care *mă aşteptasem* să scap. O parte din nelinişstea mea legată de această călătorie constase în ideea de a părăsi datasfera; eram aidoma unui peşte confruntat cu posibilitatea părăsirii oceanului. O parte din *conştientul* meu zăcea scufundat undeva în oceanul acela, oceanul de date şi conexiuni de comunicaţii de pe două sute de planete şi Nucleu, toate legate laolaltă în mediul invizibil numit cândva dataplan şi cunoscut acum doar ca megasferă.

Când îl părăsisem pe Nashita mă surprinsese că tot mai puteam auzi pulsaţiile acelui ocean – îndepărtate, totuşi constante, ca sunetul surfului la un kilometru de ţărm – şi mă căznisem să înţeleg despre ce era vorba în timp ce ne grăbiserăm către naveta de asolizare, ne fixaserăm centurile de siguranţă şi ne desprinseserăm de navă, ca şi în timpul sprintului cislunar de zece minute spre periferia atmosferei lui Hyperion.

FORŢA se mândrea cu faptul că-şi utiliza propriile inteligenţe artificiale, propriile datasfere şi surse de calcul. Motivul aparent era necesitatea de a opera în spaţiile uriaşe dintre planetele Webului, locurile întunecate şi tăcute dintre stele şi aflate dincolo de megasfera Web, dar mare parte din adevăratul motiv era nevoia acută de independenţă pe care FORŢA o dovedise de multe secole faţă de TehNucleu. Cu toate acestea, într-o navă FORŢĂ din centrul unei armade FORŢĂ aflată într-un sistem ce nu făcea parte nici din Web şi nici din Protectorat, eram conectat la acelaşi liniştitor fundal bolborositor de date şi energie pe care l-aş fi găsit oriunde în Web. Interesant…

M-am gândit la conexiunile pe care teleproiectorul le adusese în sistemul Hyperion: nu doar la NavaSalt şi sfera restrictivă a teleproiectorului care plutea în punctul L3 al lui Hyperion ca un satelit nou şi strălucitor, ci la milele de cabluri de fibre optice gigacanal care şerpuiau prin portaluri teleproiectoare permanente din NavaSalt, repetoare de microunde ce pendulau mecanic cei câţiva inchi pentru a-şi repeta mesajele aproape în timp real,cu IA-urile îmblânzite ale navei de comandă solicitând – şi primind – conexiuni noi cu Comandamentul Suprem Olympus de pe Marte şi cu alte locuri. Undeva datasfera se furişase înăuntru, poate neştiut de maşinile FORŢĂ, de operatorii şi de aliaţii lor. IA-urile Nucleu ştiau tot ce se întâmpla aici în sistemul Hyperion. Dacă trupul meu ar fi murit acum, aş fi beneficiat de aceeaşi cale de scăpare ca întotdeauna, fugind pe legăturile pulsatorii ce duceau aidoma unor pasaje secrete dincolo de Web, dincolo de orice vestigii ale dataplanului aşa cum îl cunoscuse omenirea, coborând prin tunelurile conexiuni de date spre TehNucleu în sine. *Nu tocmai Nucleul*, mi-am spus, *fiindcă Nucleul înconjoară, învăluie restul, ca un ocean în care există curenţi separaţi, imenşi Gulfstream care se consideră ca fiind mări distincte.*

– Regret că nu există nici o fereastră, a murmurat Leigh Hunt.

– Da, am spus. Şi eu regret.

Naveta de asolizare a vibrat şi a tresăltat când am pătruns în atmosfera superioară a lui Hyperion. *Hyperion,* am gândit. *Shrike.* Cămaşa mea groasă şi vesta păreau transpirate şi lipicioase. Un susur vag din afară anunţa că brăzdam cerurile lapislazuli cu o

viteză de câteva ori mai mare decât cea a sunetului.

Tânărul locotenent s-a aplecat spre noi pe culoarul dintre fotolii.

– Prima voastră asolizare, domnilor?

Hunt a încuviinţat din cap.

Locotenentul mesteca gumă, arătând cât de relaxat era.

– Sunteţi tehnicieni civili din *Hebride*?

– Da, tocmai am venit de acolo, a răspuns Hunt.

– Mă gândisem eu, a rânjit locotenentul. Eu sunt curier – duc un pachet la baza Marinei de lângă Keats. E a cincea mea coborâre.

Un fior uşor m-a străbătut, când mi-a reamintit numele capitalei; Hyperion fusese repopulată de Tristul Rege Billy şi colonia lui de poeţi, pictori şi alţi inadaptabili care fugiseră din faţa invaziei planetei lor natale de către Horace Glennon-Height – o invazie care nu se produsese niciodată. Cu aproape două secole în urmă, poetul din actualul pelerinaj Shrike, Martin Silenus, îl sfătuise pe Regele Billy în privinţa botezării capitalei. *Keats.* Localnicii numeau Jacktown partea veche a oraşului.

– N-o să vă vină să credeţi ce-i acolo, a zis locotenentul. E realmente capătul anal al Universului. Vreau să zic că nu există datasferă, VEM-uri, teleproiectoare, baruri simstim, nu există *nimic!* Nu-i de mirare că mii de indigeni băşinoşi s-au strâns în jurul astroportului, gata să rupă gardurile ca s-o şteargă de pe planetă.

– Atacă într-adevăr astroportul? a întrebat Hunt.

– Nţ, a făcut locotenentul şi a pocnit din guma de mestecat. Dar sunt *gata* s-o facă, dacă-nţelegeţi ce vreau să spun. De-aia batalionul doi de puşcaşi marini a înconjurat zona şi păzeşte drumul de acces în oraş. În plus, ţărănoii cred c-o să instalăm teleproiectoare dintr-o clipă în alta şi-o să-i lăsăm să iasă din căcatu' în care s-au băgat singuri.

– *Ei* s-au băgat? am rostit.

Locotenentul a strâns din umeri.

– Trebuie să fi făcut ceva ca Expulzaţii să se şucărească pe ei, nu? Noi suntem aici ca să le scoatem stridiile din foc.

– Castanele, a spus Leigh Hunt.

Guma de mestecat a pocnit.

– Mă rog, cum o fi…

Susurul aerului a crescut la nivelul unui şuierat, clar audibil prin carcasă. Naveta s-a zgâlţâit de două ori, apoi a lunecat lin – ameninţător de lin – ca şi cum ar fi întâlnit un tobogan de gheaţă la zece mile deasupra solului.

– Era bine să fi avut o fereastră, a şoptit Leigh Hunt.

În navetă era cald şi înăbuşitor. În mod straniu, scuturăturile erau relaxante, aşa cum ai simţi într-o corăbioară care se ridică şi coboară pe valuri molcome. Am închis ochii pentru câteva minute.

10

Sol, Brawne, Martin Silenus şi Consulul cară bagaje, cubul Möbius al lui Het Masteen şi trupul lui Lenar Hoyt, coborând panta lungă către intrarea în Sfinx. Fulgii cad iute acum, învolburându-se pe suprafeţele deja zvârcolitoare ale dunelor într-un dans complex de particule purtate de vânt. În ciuda afirmaţiei comagendelor lor că noaptea se apropie de sfârşit, spre est nu se întrezăreşte crăpatul zorilor. Apelurile repetate pe legătura radio a comagendelor nu au adus nici un răspuns din partea colonelului Kassad.

Sol Weintraub se opreşte înaintea intrării în Cripta Timpului care a fost numită Sfinxul. El simte prezenţa fiicei sale ca pe o căldură lângă piept, sub capă, simte inspiraţia şi expiraţia caldă a pruncului pe gâtul său. Ridică o mână, atinge mogâldeaţa de acolo şi încearcă să şi-o imagineze pe Rachel ca pe o femeie tânără de douăzeci şi şase de ani, o cercetătoare care se opreşte exact în faţa acestei intrări înainte de a pătrunde pentru a testa misterele antientropice ale Criptei Timpului. Sol clatină din cap. Din clipa aceea au trecut douăzeci şi şase de ani lungi şi o viaţă întreagă. Peste patru zile va fi ziua de naştere a fiicei sale. Dacă Sol nu face ceva, dacă nu-l găseşte pe Shrike, dacă nu cade la o înţelegere cu creatura, *dacă nu face ceva*, peste patru zile Rachel va muri.

– Vii, Sol? strigă Brawne Lamia.

Ceilalţi au depozitat bagajele în prima cameră, la cinci metri mai departe pe coridorul îngust săpat în stâncă.

– Vin, răspunde el şi intră în criptă.

Fosfogloburi şi becuri electrice se întind prin tunel, dar sunt stinse şi acoperite de praf. Doar felinarul lui Sol şi strălucirea uneia dintre lanternele mici ale lui Kassad luminează drumul.

Prima cameră este mică, doar patru metri pe şase. Ceilalţi trei pelerini au pus bagajele lângă peretele din spate şi au întins prelate şi pături în mijlocul podelei reci. Două felinare sfârâie şi proiectează o lumină rece. Sol se opreşte şi priveşte în jur.

– Trupul părintelui Hoyt este în camera următoare, spune Brawne Lamia răspunzând la întrebarea lui nerostită. Acolo este mai rece.

Sol se aşază lângă ceilalţi. Chiar şi în adâncul criptei, tot poate să audă răpăitul nisipului şi zăpezii care lovesc stânca.

– Consulul o să încerce comagenda mai târziu, zice Brawne. O s-o anunţe pe Gladstone care-i situaţia.

Martin Silenus râde.

– Degeaba. Degeaba, băga-mi-aş! Ea ştie ce face şi n-o să ne lase niciodată să plecăm de-aici.

– Voi încerca imediat după răsărit, rosteşte Consulul.

Vocea lui este foarte obosită.

– Stau eu de veghe, spune Sol. Rachel se foieşte şi scânceşte slab. Oricum trebuie să-i dau de mâncare fetiţei.

Ceilalţi par prea istoviţi ca să-i răspundă. Brawne se reazemă de o raniţă, închide ochii şi în câteva secunde respiră regulat şi adânc. Consulul îşi coboară tricornul peste ochi. Martin Silenus încrucişează braţele şi priveşte intrarea, aşteptând.

Sol Weintraub se chinuie să desfacă o trusă de alăptare; degetele lui îngheţate şi artritice au probleme cu sigiliul termic. Se uită în geantă şi vede că mai are doar zece truse şi o mână de scutece.

Pruncul bea lapte şi Sol moţăie, gata să adoarmă, când un sunet îi

trezeşte pe toţi.

– Ce-i? strigă Brawne, bâjbâind după pistolul tatălui ei.

– Ş-ş-ş! se răsteşte poetul, ridicând mâna şi cerând tăcere.

De undeva de dincolo de criptă, zgomotul se repetă. Este sec şi limpede, acoperind vântul şi scrâşnetele nisipului.

– Carabina lui Kassad, spune Brawne Lamia.

– Sau a altcuiva, şopteşte Martin Silenus.

Rămân tăcuţi şi ciulesc urechile. Pentru un timp, care li se pare lung, nu se mai aude absolut nici un sunet. Apoi, într-o clipită, noaptea erupe în vacarm… zgomote ce-i fac pe toţi să se ghemuiască şi să-şi acopere urechile. Rachel plânge speriată, dar ţipetele ei nu pot fi auzite peste exploziile şi tumultul din afara criptei.

11

M-am trezit exact în clipa în care naveta asoliza. *Hyperion,* m-am gândit, abia separându-mi gândurile de fâşiile visului.

Tânărul locotenent ne-a urat noroc şi a ieşit primul, când uşa s-a dilatat ca un iris şi aerul rece şi rarefiat a înlocuit atmosfera înăbuşitoare, presurizată, din cabină. L-am urmat pe Hunt afară, am coborât pe rampa standard de andocare, am trecut prin zidul protector şi am păşit pe beton.

Era noapte şi habar nu aveam care era ora locală, dacă terminatorul tocmai trecuse de punctul acesta de pe planetă sau abia se apropia de el, dar exista senzaţia şi mirosul de oră târzie din noapte. Ploua încet, o bură uşoară purtând izul sărat al oceanului şi o urmă vagă de vegetaţie udă. Reflectoarele câmpului de asolizare străluceau puternic pe perimetrul îndepărtat şi duzină de turnuri iluminate proiectau halouri pe norii joşi. Şase tineri în uniforme de puşcaşi marini descărcau grăbiţi naveta şi l-am zărit pe tânărul nostru locotenent vorbind milităros cu un ofiţer, la treizeci de yarzi în dreapta. Micul astroport părea desprins dintr-un manual de istorie, un port colonial din primele zile ale Hegirei. Puţuri antişoc primitive şi pătrate de asolizare întinse pe o milă sau mai mult spre o îngrămădire întunecată de dealuri în nord, macarale şi turnuri de serviciu dedicate pentru îngrijirea a douăzeci de navete militare şi mici aparate de luptă, zone de asolizare încercuite de clădiri militare modulare, din care se înălţau reţele de antene, câmpuri restrictive violete şi o sumedenie de forfecari şi avionete.

Am urmărit privirea lui Hunt şi am văzut un forfecar ce venea către noi. Simbolul geodezic albastru şi auriu al Hegemoniei de pe unul dintre şorţurile evazate strălucea sub luminile lui de navigaţie; ploaia izbea în cupolele frontale şi se răsfira din pale într-o perdea violentă de stropi ca o ceaţă. Forfecarul a aterizat, o cupolă din perspex s-a desfăcut şi s-a pliat şi dinăuntru a coborât un bărbat care a pornit grăbit spre noi.

I-a întins mâna lui Hunt.

– Domnul Hunt? Sunt Theo Lane.

Hunt i-a strâns mâna şi a încuviinţat din cap către mine.

– Încântat de cunoştinţă, domnule guvernator-general. Dânsul este Joseph Severn.

Am strâns mâna lui Lane şi atingerea a fost însoţită de un şoc de recunoaştere. Mi l-am reamintit pe Theo Lane prin pâclele déjà-vu ale memoriei Consulului, amintindu-mi anii în care tânărul fusese viceconsul; de asemenea, dintr-o scurtă întâlnire cu o săptămână în urmă, când îi întâmpinase pe toţi pelerinii înainte ca ei să plece în amonte pe barja levitaţională *Benares*. Părea îmbătrânit faţă de acum numai şase zile. Totuşi şuviţa dezordonată de păr de pe frunte era aceeaşi, ca şi ochelarii arhaici pe care-i purta şi strângerea de mână scurtă şi fermă.

– Sunt încântat că v-aţi putut găsi timp să asolizaţi pe planetă, i s-a adresat lui Hunt. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le transmit directorului executiv.

– De aceea suntem aici, a replicat Hunt. A mijit ochii în sus, spre ploaie. Avem la dispoziţie cam o oră. Există un loc unde ne-am putea usca?

Guvernatorul-general a afişat un surâs tineresc.

– Astroportul este o casă de nebuni, chiar şi la ora cinci şi douăzeci, iar consulatul este asediat. Ştiu însă un loc…

A indicat forfecarul.

Când am decolat, am zărit cei doi forfecari ai Marinei care ne escortau, totuşi mă surprindea că guvernatorul-general al unei planete Protectorat îşi pilota singur aparatul şi nu avea bodyguarzi permanenţi. Apoi mi-am amintit ce le spusese Consulul celorlalţi pelerini despre Theo Lane – despre eficienţa şi modestia tânărului – şi mi-am dat seama că discreţia aceea făcea parte din stilul diplomatului.

Soarele a răsărit când am decolat de pe astroport şi am virat către oraş. Norii joşi străluceau puternic, iluminaţi de dedesubt, dealurile din nord scânteiau în culori vii, verde, violet şi roşiatic, iar fâşia de cer de sub nori, spre est, era copleşitor de frumoasă, în verde şi lapislazuli pe care mi le aminteam din vise. *Hyperion,* am gândit şi am simţit cum încordarea şi aţâţarea mi-au adus un nod în gât.

Mi-am rezemat capul de cupola care şiroia de ploaie şi am înţeles că o parte din ameţeala şi confuzia pe care le încercam în clipa aceea proveneau din rarefierea contactului de fundal cu datasfera. Conexiunea continua să existe, purtată în principal de microunde şi canale sperlumice, dar era mult mai firavă decât o percepusem vreodată – dacă datasfera ar fi fost oceanul în care înotam, acum mă aflam în ape puţin adânci, ba poate că băltoaca rămasă după reflux ar fi fost o metaforă mai bună, iar apa era tot mai puţin adâncă pe măsură ce părăseam spaţiul astroportului şi al microsferei sale grosolane. M-am silit să fiu atent la ce discutau Hunt şi guvernatorul-general Lane.

– Puteţi vedea colibele şi cocioabele, a spus tânărul, aplecând uşor aparatul pe o aripă, astfel ca să putem zări mai bine dealurile şi văile ce separau astroportul de suburbiile capitalei.

Colibe şi cocioabe era o descriere prea politicoasă pentru adunătura mizerabilă de panouri de fibroplastic, prelate, maldăre de cutii şi cioburi de plastic spongios ce acopereau colinele şi canioanele adânci. Fostul drum pitoresc de şapte–opt mile între astroport şi oraş, printre dealuri împădurite, arăta ca un teren care fusese despuiat de toţi copacii, tăiaţi pentru lemne de foc şi adăpost, pajiştile fuseseră călcate în picioare până deveniseră întinderi sterpe de noroi, şi oraşul de şapte–opt sute de mii de locuitori se lăbărţa pe toate peticele de sol plan care se puteau distinge. Fumul de la o mie de focuri de gătit plutea spre nori şi vedeam mişcare peste tot: copii

alergând desculţi, femei aducând apă din pâraie probabil extrem de poluate, bărbaţi stând pe vine în câmp deschis şi aşteptând la coadă la latrine improvizate. Am observat că de ambele părţi ale şoselei fuseseră instalate garduri înalte de sârmă ghimpată şi bariere violete de câmpuri restrictive, iar puncte de control militar erau vizibile la fiecare jumătate de milă. Pe şosea se deplasau în ambele direcţii linii lungi de vehicule de sol FORŢĂ vopsite în culori de camuflaj şi forfecari.

– …majoritatea refugiaţilor sunt indigeni, spunea guvernatorul-general Lane, deşi sunt şi mii de proprietari de terenuri strămutaţi din oraşele sudice şi de pe plantaţiile mari de fibroplastice de pe Aquila.

– Au venit aici deoarece cred că Expulzaţii vor invada? a întrebat Hunt.

Theo Lane l-a privit pe consilierul lui Gladstone.

– Iniţial panica a fost declanşată de ideea deschiderii Criptelor Timpului, a răspuns el. Oamenii erau convinşi că Shrike va veni după ei.

– Aşa a fost? am întrebat eu.

Tânărul s-a întors în scaun ca să se uite la mine.

– A Treia Legiune a Forţei de Autoapărare a plecat în nord acum şapte luni, a spus el. Nu a mai revenit.

– Ai zis că *iniţial* fugeau de Shrike, a spus Hunt. Ceilalţi de ce au venit?

– Aşteptau să fie evacuaţi, a zis Lane. Toţi ştiau ce au făcut Expulzaţii… şi trupele Hegemoniei… pe Bressia. Nu vor să fie aici când se va întâmpla la fel cu Hyperion.

– Îţi dai seama că FORŢA consideră evacuarea o soluţie la care nu se va recurge decât în caz excepţional? a rostit Hunt.

– Da, însă noi nu i-am anunţat asta pe refugiaţi. Au fost deja revolte de proporţii. Templul Shrike a fost distrus… o gloată l-a asediat şi

cineva a folosit încărcături de plasmă furate din exploatările miniere de pe Ursus. Săptămâna trecută au fost atacuri asupra consulatului şi a astroportului, plus revolte în Jacktown cauzate de lipsa hranei.

Hunt a încuviinţat şi a privit oraşul care se apropia. Clădirile erau scunde; puţine depăşeau cinci etaje, iar pereţii lor albi şi pastelaţi străluceau bogat în razele piezişe ale luminii matinale. M-am uitat peste umărul lui Hunt şi am văzut muntele puţin înalt cu chipul sculptat al Tristului Rege Billy uitându-se peste vale. Râul Hoolie şerpuia prin centrul oraşului vechi, devenind rectiliniu înainte de a se îndrepta către nord-vest spre nevăzutul Lanţ al Căpăstrului, dispărând în mlaştinile de stranilemn din sud-est, unde ştiam că se lăţea în delta lui din lungul Coamei de Sus. După confuzia tristă a mahalalelor de refugiaţi, oraşul părea neaglomerat şi paşnic, dar chiar când am început să coborâm spre râu, am observat traficul militar, tancurile, TAB-urile şi VSA-urile de la intersecţii şi din parcuri, cu polimerii de camuflaj dezactivaţi în mod intenţionat pentru ca să pară şi mai ameninţătoare. Apoi i-am văzut şi pe refugiaţii din oraş: corturi improvizate în pieţe şi fundături, mii de siluete ce dormeau pe trotuare, ca tot atâtea baloturi de rufe murdare de culori închise care aşteptau să fie ridicate.

– Acum doi ani, Keats avea o populaţie de două sute de mii de locuitori, a spus guvernatorul-general Lane. În prezent, dacă includem şi suburbiile de cocioabe, ne apropiem de trei milioane şi jumătate.

– Crezusem că pe toată planeta nu erau nici cinci milioane de oameni, a observat Hunt. Incluzându-i pe indigeni.

– Cifra este corectă, a spus Lane. Acum înţelegeţi de ce se distruge totul. Celelalte două oraşe mari, Port Romance şi Endymion, conţin majoritatea restului refugiaţilor. Plantaţiile de fibroplastic de pe Aquila sunt pustii, iar jungla şi pădurile-de-foc le cotropesc treptat, centurile agricole din jurul Coamei şi celor Nouă Cozi nu produc… sau dacă produc, nu-şi pot aduce marfa pe piaţă din cauza destrămării sistemului de transport civil.

Hunt s-a uitat cum râul se ridica spre noi.

– Ce face guvernul?

Theo Lane a zâmbit.

– Vrei să întrebi ce fac *eu?* Criza asta mocnea de aproape trei ani. Primul pas a fost dizolvarea Consiliului Autoguvernării şi înglobarea oficială a lui Hyperion în Protectorat. După ce am deţinut puteri executive, am trecut la naţionalizarea companiilor de tranzit şi liniilor de dirijabile care mai rămăseseră – acum, numai militarii se mai deplasează aici cu forfecarii – şi la desfiinţarea Forţei de Autoapărare.

– Desfiinţarea? a repetat Hunt. Crezusem că ai fi vrut s-o foloseşti.

Guvernatorul-general Lane a clătinat din cap. A atins omnicontrolerul cu un gest uşor, dar sigur şi forfecarul a spiralat în jos spre centrul vechiului Keats.

– Era mai rău decât inutilă, a zis el, era periculoasă. Nu am regretat prea mult când Legiunea a Treia „Luptătorii" a dispărut pur şi simplu în nord. Imediat după ce au asolizat trupele FORŢĂ:sol şi puşcaşii marini, i-am dezarmat pe restul golanilor din FAA. Ei erau autorii celor mai multe jafuri. Uitaţi, aici putem lua micul dejun şi sta de vorbă.

Forfecarul a coborât mult deasupra râului, a dat un ultim ocol şi a coborât uşor în curtea interioară a unei structuri vechi construite din piatră şi lemn, având ferestre cu un design interesant: Cicero's. Chiar înainte ca Lane să-i fi identificat localul lui Leigh Hunt, l-am recunoscut din călătoria pelerinilor; anticul restaurant/pub/han se afla în centrul lui Jacktown şi se întindea prin patru clădiri şi pe nouă niveluri, cu balcoanele, cheiurile şi pasarelele din stranilemn înnegrit atârnând de o parte peste Hoolie care curgea lent, iar de cealaltă parte peste străduţele şi aleile din Jacktown. Cicero's era mai vechi chiar decât faţa de piatră a Tristului Rege Billy, iar separeurile întunecoase şi beciurile adânci de vinuri fuseseră adevărata casă a Consulului în anii săi de exil.

Stan Leweski ne aştepta în poartă. Înalt şi masiv, cu chipul la fel de înnegrit şi brăzdat de vârstă ca şi pereţii din piatră ai hanului, Leweski *era* Cicero's, aşa cum fuseseră tatăl, bunicul şi străbunicul lui înaintea sa.

– Să dea dracii! a exclamat uriaşul şi l-a pocnit pe umăr pe guvernatorul-general/dictator de facto al planetei cu atâta putere încât Theo s-a clătinat. Te-ai sculat şi tu devreme o dată? Ţi-ai adus prietenii la micul dejun? Bun venit în Cicero's!

Mâna imensă a lui Stan Leweski a înghiţit mâna lui Hunt şi apoi pe a mea într-un salut care m-a făcut să-mi controlez degetele şi încheieturile după aceea.

– Sau este prea târziu – după timpul Webului – pentru voi? a răcnit el. Poate că preferaţi ceva de băut… sau să cinaţi?

Leigh Hunt a mijit ochii la proprietarul pubului.

– De unde ştiai că suntem din Web?

Leweski a emis o rafală de hohote care a pus în mişcare moriştile de vânt de pe acoperiş.

– Ha! Crezi că-i greu de dedus? Vii cu Theo la răsăritul soarelui – crezi că-i plimbă pe toţi din oraş? – şi ai haine de lână, deşi noi n-avem nici picior de oaie. Nu sunteţi din FORŢĂ şi nici barosani de pe plantaţiile de fibroplastic… pe-ăia îi ştiu pe toţi. *Ipso facto toto,* v-aţi teleproiectat în nave din Web şi-aţi coborât aici pentru mâncarea bună. Ia ziceţi – vreţi micul dejun sau băutură pân' la loc comanda?

Theo Lane a suspinat.

– Fă-ne rost de un colţişor liniştit, Stan. Pentru mine, şuncă, ouă şi somon afumat. Domnii?

– Doar cafea, a spus Hunt.

– Da, am încuviinţat.

L-am urmat pe proprietar prin coridoare, am suit scări scurte şi am coborât rampe cu balustrade din fier forjat, după care am străbătut alte coridoare. Locul era mai jalnic, mai întunecos, mai plin de fum şi mai fascinant decât îmi aminteam din vise. Câţiva clienţi au ridicat ochii spre noi pe când treceam, totuşi localul era mult mai puţin aglomerat decât îmi aminteam. Desigur, Lane trimisese trupe ca să-i alunge pe ultimii barbari FAA care ocupaseră stabilimentul.

Am trecut de o fereastră înaltă şi îngustă şi ipoteza aceea mi-a fost verificată, zărind un TAB al FORŢEI:sol staţionat pe stradă, cu soldaţi pe el şi în apropierea lui, purtând arme evident încărcate.

– Aici, a spus Leweski făcându-ne semn către un balconaş suspendat deasupra lui Hoolie de pe care se vedeau acoperişurile ţuguiate şi turnurile de piatră din Jacktown. Dommy o să vină-n două minute cu micul dejun şi cafelele.

A dispărut iute… pentru un gigant.

Hunt şi-a privit comagenda.

– Mai avem patruzeci şi cinci de minute înainte ca naveta să decoleze. Să discutăm.

Lane a aprobat din cap, şi-a scos ochelarii şi s-a frecat la ochi. Mi-am dat seama că stătuse treaz toată noaptea… poate câteva nopţi la rând.

– Perfect, a spus el aşezându-şi ochelarii înapoi pe nas. Ce doreşte directorul executiv Gladstone să ştie?

Hunt a tăcut în timp ce un bărbat foarte scund, cu piele ca pergamentul şi ochi galbeni, ne-a adus cafeaua în căni înalte şi groase şi a aşezat pe masă un platou cu mâncarea lui Lane.

– Directorul executiv doreşte să ştie care crezi că vă sunt priorităţile, a rostit Hunt. Şi trebuie să ştie dacă puteţi rezista în eventualitatea în care luptele vor fi prelungite.

Lane a început să mănânce, fără să răspundă. A sorbit pe îndelete din cafea şi l-a fixat cu privirea pe Hunt. După gust, era cafea adevărată, mai bună decât majoritatea soiurilor cultivate în Web.

– O să încep cu ultima întrebare, a zis el. Defineşte „prelungite“.

– Săptămâni.

– Nişte săptămâni probabil că vom putea rezista. Luni – în nici un caz! Guvernatorul-general a testat somonul. Ai văzut care-i starea economiei noastre. Dacă n-ar fi fost proviziile aduse de FORŢĂ, am

fi avut zilnic, nu săptămânal, revolte cauzate de foamete. Din cauza carantinei, nu mai există export. Jumătate din refugiaţi vor să-i găsească pe preoţii templului Shrike şi să-i ucidă, cealaltă jumătate vrea să se convertească înainte ca Shrike să ajungă la *ei*.

– I-aţi găsit pe preoţi? a întrebat Hunt.

– Nu. Suntem siguri că au scăpat din explozia templului, însă autorităţile nu-i pot localiza. Se zvoneşte că ar fi plecat spre nord, spre Donjonul Cronos, un castel de piatră aflat la marginea stepei înalte unde sunt Criptele Timpului.

Eu ştiam mai multe. Ştiam cel puţin că pelerinii nu văzuseră nici un preot al templului lui Shrike în decursul scurtei lor şederi în Donjon. Dar că acolo existau urmele unui măcel.

– Cât despre priorităţi, spunea Theo Lane, prima este evacuarea. A doua este eliminarea ameninţării Expulzaţilor. A treia este ajutor împotriva sperietorii Shrike.

Leigh Hunt s-a lăsat pe spate, rezemându-se de lemnul lustruit. Aburi se înălţau din cana grea pe care o ţinea în mâini.

– În clipa de faţă, evacuarea nu este o posibilitate…

– De ce? a venit întrebarea lui Lane precum trăsnetul unui bici-aliadului.

– Directorul executiv Gladstone nu deţine… în prezent… puterea politică pentru a convinge Senatul şi Totalitatea că Webul poate să accepte cinci milioane de refugiaţi…

– Rahat, a spus guvernatorul-general. În primul său an de Protectorat, Maui-Legământul a fost invadată de un număr de două ori mai mare de turişti. Ceea ce a distrus o ecologie planetară unică. Puneţi-ne pe Armaghast sau pe vreo planetă-deşert până trece spaima războiului.

Hunt a clătinat din cap. Ochii lui de baset păreau mai trişti ca de obicei.

– Nu-i vorba doar de logistică, a zis el. Ori despre problema politică.

Este…

– Shrike, a rostit Lane şi a tăiat felia de şuncă. Adevăratul motiv este Shrike.

– Da. Ca şi temerea vizavi de o înfiltrare a Expulzaţilor în Web.

Guvernatorul-general a izbucnit în râs.

– Vă temeţi aşadar că dacă instalaţi aici portaluri teleproiectoare şi ne lăsaţi să scăpăm, nişte Expulzaţi de trei metri vor asoliza şi se vor aşeza la coadă fără să fie băgaţi de seamă?

Hunt a sorbit din cafea.

– Nu, a răspuns el, totuşi există posibilitatea reală a unei invazii. Orice portal teleproiector este o deschidere către Web. Consiliul Consultativ se opune.

– Bine, a aprobat bărbatul mai tânăr vorbind cu gura pe jumătate plină. Atunci evacuaţi-ne cu nave. Nu de aceea a sosit prima trupă de intervenţii?

– Acela a fost motivul *aparent*, a răspuns Hunt. Obiectivul nostru real este de a-i înfrânge pe Expulzaţi şi de a readuce apoi Hyperion în Web.

– Cum rămâne atunci treaba cu ameninţarea Shrike?

– Va fi… neutralizată, a spus Hunt.

A tăcut, în vreme ce un grup mic de bărbaţi şi femei a trecut pe lângă balconaşul nostru.

Am ridicat ochii, am dat să revin cu atenţia asupra mesei, pentru ca după aceea să-mi întorc iute capul. Grupul dispăruse mai departe pe hol.

– Acela nu era Melio Arundez? am întrebat, întrerupându-l pe guvernatorul-general Lane.

– Poftim? Ah, doctorul Arundez… Da. Îl cunoşti, domnule Severn?

Leigh Hunt m-a sfredelit cu privirea, însă l-am ignorat.

– Da, i-am spus lui Lane deşi de fapt nu-l întâlnisem niciodată pe Arundez. Ce face pe Hyperion?

– Echipa lui a asolizat acum mai bine de şase luni locale, cu o propunere de proiect din partea Universităţii Reichs de pe Freeholm, pentru cercetări suplimentare asupra Criptelor Timpului.

– Dar Criptele erau închise pentru cercetări şi turişti, am observat.

– Da, însă instrumentele lor – am trimis săptămânal datele prin transmiţătorul sperlumic al consulatului – arătaseră deja modificarea din câmpurile antientropice care înconjoară Criptele. Universitatea Reichs ştia că se deschideau Criptele… dacă într-adevăr acesta este înţelesul schimbării… şi şi-a trimis cei mai buni cercetători din Web ca să le studieze.

– Dar nu le-aţi acordat permisiunea? am întrebat.

Theo Lane a surâs fără căldură.

– Directorul executiv Gladstone nu le-a acordat permisiunea respectivă. Interzicerea accesului la Cripte este un ordin direct de pe TC2. Dacă ar fi fost după mine, aş fi refuzat pelerinii şi aş fi permis accesul prioritar al echipei lui Arundez.

A revenit spre Hunt.

– Scuzaţi-mă, am rostit şi am ieşit din separeu.

L-am găsit pe Arundez şi pe oamenii lui – trei femei şi patru bărbaţi, ale căror îmbrăcăminte şi constituţii fizice sugerau planete diverse din Web – cu două balconaşe mai departe. Erau aplecaţi peste mic dejunurile şi comagendele lor ştiinţifice, discutând în termeni tehnici atât de absconşi, încât ar fi stârnit invidia unui cărturar talmudic.

– Domnul Arundez? am întrebat.

– Da?

A ridicat ochii. Era cu două decenii mai vârstnic decât îmi aminteam, apropiindu-se de vârsta mijlocie, abia trecut de şaizeci de ani. Profilul remarcabil de chipeş rămăsese însă neschimbat şi-şi păstrase pielea bronzată, maxilarul ferm, părul ondulat şi negru, care abia se înspica la tâmple şi ochi castanii sfredelitori. Am înţeles de ce se îndrăgostise de el o proaspătă absolventă de facultate.

– Mă numesc Joseph Severn, am rostit. Nu mă cunoşti, dar eu cunosc o prietenă a ta… Rachel Weintraub.

Arundez s-a ridicat într-o clipă, scuzându-se faţă de ceilalţi, m-a prins de cot şi m-a condus până am găsit un separeu neocupat într-o nişă, sub o fereastră rotundă prin care se zăreau acoperişuri de ţiglă roşie. Mi-a dat drumul şi m-a examinat cu atenţie, observând hainele din Web. Mi-a răsucit încheieturile, căutând urmele vineţii trădătoare ale tratamentelor Poulsen.

– Eşti prea tânăr, a spus. Nu puteai s-o fi cunoscut pe Rachel decât ca fetiţă.

– De fapt, am precizat, îl cunosc mai bine pe tatăl ei.

Arundez a lăsat să-i scape un suspin şi a încuviinţat.

– Desigur, a zis el. *Unde* este Sol? De luni de zile încerc să-i dau de urmă prin intermediul consulatului. Autorităţile de pe Hebron nu vor să spună decât că s-a mutat. Mi-a aruncat din nou căutătura cercetătoare. Ştii despre… boala lui Rachel?

– Da, am spus.

Maladia lui Merlin care cauza regresarea vârstei fetei, însoţită de pierderea amintirilor cu fiecare zi şi oră trecută. Melio Arundez fusese una dintre amintirile acelea.

– Ştiu că în urmă cu cincisprezece ani standard ai fost pe Lumea lui Barnard, ca s-o vezi.

Arundez a făcut o grimasă.

– A fost o greşeală, a murmurat el. Crezusem c-o să vorbesc cu Sol şi Sarai. Când am văzut-o… A clătinat din cap. Cine eşti? Ştii unde

sunt acum Sol şi Rachel? Mai sunt *trei zile* până la ziua ei de naştere.

– Prima şi ultima ei zi de naştere, am aprobat şi am privit în jur. Holul era tăcut şi pustiu, cu excepţia unui murmur îndepărtat de râsete de la un nivel inferior. Mă aflu aici într-o tentativă de culegere de date pentru cabinetul directorului executiv. Am informaţii că Sol Weintraub şi fiica lui au călătorit la Criptele Timpului.

Arundez păru că ar fi primit o lovitură în plexul solar.

– *Aici?* Pe Hyperion? A rămas pentru o secundă cu ochii pironiţi asupra acoperişurilor. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama… deşi Sol a refuzat mereu să revină aici… dar după moartea lui Sarai… M-a privit. Eşti în contact cu el? Ea… ei sunt sănătoşi?

Am scuturat din cap.

– În prezent, i-am spus, nu există legături radio sau datasferă cu ei. Ştiu că au ajuns cu bine. Întrebarea este ce ştii *tu?* Echipa ta? Informaţiile despre ceea ce se întâmplă la Criptele Timpului pot fi foarte importante pentru supravieţuirea lor.

Melio Arundez şi-a trecut mâna prin păr.

– Dacă ne-ar fi lăsat să mergem acolo! Miopia idioată şi stupidă a birocraţilor… Spuneai că eşti din cabinetul lui Gladstone. Le poţi explica de ce-i atât de important pentru noi să ajungem acolo?

– Eu nu sunt decât un mesager, am zis. Spune-mi însă de ce este atât de important şi voi încerca să transmit informaţia cuiva.

Palmele mari ale lui Arundez au cuprins o formă invizibilă din aer. Încordarea şi mânia lui erau palpabile.

– Timp de trei ani, datele au sosit prin intermediul telemetriei în mesajele arhivate pe care consulatul le permitea o dată pe săptămână prin preţiosul lui transmiţător sperlumic. Ele arătau o degradare lentă, dar implacabilă a învelişului antientropic – mareele temporale – în Cripte şi în jurul lor. Era aleatoriu, ilogic, însă constant. La scurt timp după începerea degradării echipa noastră a primit autorizaţia de a veni. Am sosit acum şase luni şi am văzut datele care sugerau că Criptele se deschideau… intrau în fază cu

prezentul… dar la patru zile după ce am ajuns, instrumentele au încetat să mai transmită. Toate! L-am implorat pe nenorocitul ăla de Lane să ne lase doar să ne ducem şi să le recalibrăm, să instalăm senzori noi, dacă nu ne îngăduia să investigăm personal. Nimic! Nici o autorizaţie de tranzit. Nici o comunicaţie cu Universitatea… deşi asta ar fi fost mai simplu după sosirea navelor FORŢĂ. Am încercat să plecăm noi înşine în amonte pe râu, fără permisiune, dar gorilele de puşcaşi marini ai lui Lane ne-au interceptat la ecluzele Karla şi ne-au adus înapoi cu cătuşe la mâini. Am stat patru săptămâni în închisoare. Acum ni s-a îngăduit să ne plimbăm prin Keats, însă vom fi închişi pe termen nelimitat dacă mai părăsim oraşul.

Arundez s-a aplecat spre mine.

– *Poţi* să ne ajuţi?

– Nu ştiu, am răspuns. Vreau să-i ajut pe Weintraubi. Poate că ar fi mai bine dacă ţi-ai putea duce echipa acolo. Ştii când se vor deschide Criptele?

Fizicianul temporal a schiţat un gest furios.

– Dacă am avea date *noi!* A oftat. Nu, nu ştim. Se poate să să se fi deschis deja, ori s-ar putea deschide peste alte şase luni.

– Când spui „să se deschidă", am întrebat, te referi la o deschidere fizică?

– Nu, bineînţeles că nu. Din punct de vedere fizic, Criptele Timpului au fost deschise pentru cercetări din momentul când au fost descoperite, în urmă cu patru secole standard. Când spun „deschise", mă refer la dispariţia perdelelor temporale ce ascund părţi din ele, astfel încât să aducă întregul complex în fază cu fluxul temporal local.

– Prin „local", înţelegi…

– Mă refer desigur la Universul acesta.

– Şi eşti sigur că ele se deplasează înapoi prin timp… venind din viitorul nostru? am întrebat.

– Da, se deplasează înapoi prin timp, dar nu pot preciza dacă vin din viitorul nostru. Nu suntem nici măcar siguri ce înseamnă „viitor“ în termeni fizico-temporali. Ar putea fi vorba despre o serie de probabilităţi sinusoidale sau de un megaunivers ramificaţie decizională, sau chiar…

– Indiferent însă despre ce ar fi vorba, l-am întrerupt, Criptele Timpului şi Shrike vin de acolo?

– Criptele Timpului în mod sigur, a spus fizicianul. Nu ştiu nimic despre Shrike. Propria mea bănuială este că-i o legendă alimentată de aceeaşi dorinţă pentru adevăruri superstiţioase care propulsează alte religii.

– Nu crezi în Shrike nici după cele ce i s-au întâmplat lui Rachel?

Melio Arundez m-a fulgerat cu privirea.

– Rachel s-a îmbolnăvit de maladia lui Merlin, a spus el. Este o boală de îmbătrânire antientropică, câtuşi de puţin un monstru mitic.

– Muşcătura timpului n-a fost niciodată mitică, am rostit surprinzându-mă pe mine însumi cu filozofia aceea ieftină. Întrebarea este: Shrike, sau orice altă putere care locuieşte în Criptele Timpului, o va readuce pe Rachel la fluxul temporal „local“?

Arundez a încuviinţat din cap şi a revenit cu privirea spre acoperişuri. Soarele intrase în nori şi dimineaţa era cenuşie, cu ţiglele roşii uşor decolorate. Reîncepuse să plouă.

– Şi întrebarea este, am continuat surprinzându-mă din nou, dacă o mai iubeşti?

Fizicianul a întors capul încet, fixându-mă cu o uitătură mânioasă. Am simţit cum replica – posibil de natură fizică – creşte, ajunge la apogeu, apoi descreşte. S-a scotocit în buzunar şi mi-a arătat holoinstantaneul unei femei frumoase cu păr sur alături de care se aflau doi adolescenţi.

– Soţia şi copiii mei, a zis Melio Arundez. Aşteaptă pe Renaştere Vector. A îndreptat un deget bont către mine. Dacă Rachel ar fi… ar fi vindecată azi, eu aş avea optzeci şi doi de ani standard până ce ea

ar ajunge iarăşi la vârsta la care ne-am cunoscut. A coborât degetul şi a pus holoul înapoi în buzunar. Însă răspunsul este afirmativ – încă o mai iubesc.

– Gata?

Glasul a rupt tăcerea de o clipă. Am ridicat capul şi i-am văzut în uşă pe Hunt şi Theo Lane.

– Naveta decolează în zece minute, a anunţat Hunt.

M-am ridicat şi i-am strâns mâna lui Melio Arundez.

– O să încerc, am spus.

Guvernatorul-general Lane a trimis un forfecar din escorta lui ca să ne transporte la astroport, iar el s-a întors la consulat. Forfecarul militar nu era mai confortabil decât cel consular, dar era mai rapid. Abia după ce ne fixaserăm centurile de siguranţă la bordul navetei, Hunt a întrebat:

– Ce-a fost cu fizicianul ăla?

– Am reînnoit o legătură veche cu un străin, i-am răspuns.

Hunt s-a încruntat.

– Ce i-ai promis că vei încerca?

Am simţit cum naveta a uruit, a vibrat, după care a ţâşnit, când grila catapultatoare ne-a lansat spre cer.

– I-am spus că voi încerca să-l ajut să viziteze un prieten bolnav.

Hunt a continuat să se încrunte, dar eu mi-am scos blocul de desen şi am mâzgălit imagini din Cicero's până ce am andocat la NavaSalt, după cincisprezece minute.

A fost un şoc să trec prin portalul teleproiector în nodul executiv din Clădirea Guvernului. Alt pas ne-a dus în galeria Senatului, unde Meina Gladstone continua să se adreseze unei săli pline. Imagurile şi microfoanele îi transmiteau discursul în Totalitate şi către o sută

de miliarde de cetăţeni.

Mi-am privit cronometrul. Era 10:38. Lipsisem doar nouăzeci de minute.

12

Clădirea care găzduia Senatul Hegemoniei Omului fusese construită mai degrabă după modelul Senatului Statelor Unite de acum opt sute de ani, decât după cel al structurilor mai imperiale ale Republicii Nord-Americane sau Primului Consiliu Planetar. Sala principală era uriaşă, mărginită de galerii şi îndeajuns de cuprinzătoare pentru cei peste trei sute de senatori de pe planetele Webului şi şaptezeci de reprezentanţi fără drept de vot din coloniile Protectorat. Covoarele aveau culoarea roşu-bogat a vinului şi radiau de la podiumul central unde stăteau Preşedintele Pro Tem, liderul majorităţii Totalităţii şi, astăzi, directorul executiv al Hegemoniei. Măsuţele senatorilor erau din muirlemn, donat de Templierii de pe Crângul lui Dumnezeu, pentru care asemenea produse erau sacre, iar strălucirea şi aroma lemnului lustruit umpleau sala, chiar când era aglomerată ca acum.

Leigh Hunt şi eu am intrat tocmai când Gladstone îşi termina discursul. Am tastat o afişare rapidă pe comagendă. Ca majoritatea discursurilor ei, fusese scurt, relativ simplu, fără condescendenţă sau bombasticitate, totuşi având un ritm foarte puternic al frazelor şi imaginilor. Gladstone trecuse în revistă incidentele şi conflictele care duseseră la actuala stare de beligeranţă cu Expulzaţii, proclamase dorinţa de pace onorată de trecerea timpului, care continua să joace un rol primordial în politica Hegemoniei, şi ceruse unitate în Web şi Protectorat până la trecerea crizei curente. I-am ascultat încheierea.

– …aşa s-a ajuns, concetăţeni, ca după mai bine de un secol de pace

să fim din nou angajaţi în lupta pentru a menţine acele drepturi cărora li s-a dedicat societatea noastră încă dinaintea Mamei Pământ. După mai bine de un secol de pace, trebuie să apucăm – oricât nu am dori-o, oricât ne-ar fi de greu – scutul şi sabia, care ne-au păstrat dintotdeauna dreptul prin naştere şi ne-au garantat binele comun, pentru ca pacea să poată prevala iarăşi.

Nu trebuie şi nu ne vom lăsa amăgiţi de sunetul trâmbiţelor sau de fiorul de bucurie pe care-l produce în mod inevitabil chemarea la arme. Cei care ignoră lecţiile oferite de istorie prin nebunia finală a războiului sunt siliţi la mai mult decât la simpla lor retrăire… ei pot să moară din cauza războiului. Sacrificii mari ne pot aştepta pe toţi. Suferinţe mari ne pot aştepta pe unii dintre noi. Indiferent însă care vor fi inevitabilele succese sau piedici, vă spun că nu trebuie să uităm două lucruri: Mai întâi, că luptăm pentru pace şi ştim că războiul nu trebuie să fie niciodată o stare, ci, mai degrabă, o calamitate temporară, pe care s-o suferim tot aşa cum un copil suferă de febră, ştiind că sănătatea va urma nopţii lungi de durere şi că pacea înseamnă sănătate. În al doilea rând, că nu ne vom preda niciodată… nu ne vom preda, nu vom şovăi şi nu ne vom înclina niciodată înaintea unor glasuri inferioare sau unor imbolduri spre confort… nu vom şovăi până ce victoria nu va fi a noastră, agresiunea va fi stăvilită şi pacea va fi câştigată. Vă mulţumesc!

Leigh Hunt s-a aplecat înainte şi s-a uitat atent cum majoritatea senatorilor s-au ridicat şi au ovaţionat-o pe Gladstone, într-un vacarm ce a reverberat din plafonul înalt şi s-a revărsat în valuri asupra noastră în galerie. Majoritatea *senatorilor.* L-am văzut pe Hunt numărându-i pe cei care rămăseseră aşezaţi, unii cu braţele încrucişate, mulţi cu încruntături vizibile. Războiul nu începuse de nici două zile şi opoziţia apăruse deja… mai întâi din partea planetelor-colonii temătoare pentru propria lor securitate, cât timp FORŢA se concentra asupra lui Hyperion, apoi din partea oponenţilor lui Gladstone – care erau destui, fiindcă nimeni nu rămâne la putere atât de mult cât rămăsese ea fără să-şi atragă duşmani, şi, în cele din urmă, din partea propriei ei coaliţii care considera războiul o distrugere prostească a prosperităţii fără precedent.

Am privit-o părăsind podiumul, strângând mâinile bătrânului

Preşedinte şi tânărului lider al majorităţii, după aceea ieşind pe culoarul central; atingând şi vorbind cu mulţi, arătându-le zâmbetul ei familiar. Imagurile Totalităţii au urmat-o şi am putut percepe creşterea apăsării dezbaterilor din reţea, pe măsură ce miliarde de oameni îşi exprimau opiniile pe nivelurile de interacţiune ale megasferei.

– Acum trebuie să stau de vorbă cu ea, a spus Hunt. Ştii că diseară eşti invitat la un dineu oficial în Vârful-arborilor?

– Da.

Hunt a clătinat uşor din cap, parcă incapabil să înţeleagă de ce directorul executiv mă dorea în jurul ei.

– Se va termina târziu şi va fi urmat de o întâlnire cu FORŢA:comandă. Ea doreşte să participi la ambele.

– Voi fi disponibil, am spus.

Hunt s-a oprit în uşă.

– Ai ceva de făcut în Clădirea Guvernului până la dineu?

I-am surâs.

– O să lucrez la schiţele de portret, am răspuns. După aceea probabil că mă voi plimba prin Parcul Căprioarelor. Iar apoi… nu ştiu… s-ar putea să trag un pui de somn.

A scuturat din nou din cap şi a ieşit.

13

Primul foc îl ratează pe Fedmahn Kassad cu mai puţin de un metru, spărgând un bolovan, iar bărbatul reacţionează înainte ca explozia să-l lovească; se rostogoleşte ca să ajungă la adăpost, cu polimerul de camuflaj complet activat, cu armura de impact rigidă, cu carabina de asalt pregătită, cu vizorul în mod de ţintire total. Rămâne întins acolo câteva clipe, simţind cum inima îi bubuie, şi cercetează dealurile, valea şi Criptele în căutarea celei mai mici amprente termice sau mişcări. Nimic. Începe să rânjească îndărătul oglinzii negre a vizorului.

Cei care au tras în el l-au ratat în mod intenţionat, este sigur în privinţa asta. Au folosit o salvă impuls standard, cu cartuş de 18 mm, şi cu excepţia cazului în care trăgătorul se afla la peste zece kilometri depărtare… era imposibil să nu-l nimerească.

Kassad se ridică, pregătindu-se să alerge spre adăpostul Criptei de Jad, şi al doilea foc îl izbeşte în piept, aruncându-l îndărăt.

De data aceasta el icneşte şi se rostogoleşte într-o parte, mergând în patru labe spre intrarea în Cripta de Jad, cu toţi senzorii activaţi. Al doilea foc a fost un glonţ de carabină. Cel care se joacă cu el foloseşte o armă FORŢĂ de asalt multifuncţională similară cu a sa. Bănuieşte că atacatorul ştie că el poartă armură corporală, ştie că glonţul carabinei ar fi ineficient de la orice distanţă. Însă armele multifuncţionale au şi alte setări, iar dacă următorul nivel al jocului implică un laser ucigător, Kassad este ca şi mort. El se propulsează

prin uşa criptei.

În continuare senzorii nu înregistrează amprente termice sau de mişcare, cu excepţia urmelor roşu-galben, ce se răcesc rapid, ale paşilor tovarăşilor săi pelerini care au intrat în Sfinx acum câteva minute.

Kassad utilizează implanturile tactice pentru a comuta displayurile şi rulează iute prin canale VHF şi optice de comunicaţii. Nimic. Amplifică de o sută de ori valea, introduce în calcule factorii de vânt şi nisip şi activează un indicator de ţinte mişcătoare. Nimic mai mare decât o insectă nu se clinteşte. Emite impulsuri radar şi sonar, ademenindu-l pe ţintaş să se orienteze după ele. Nimic. Apelează displayuri tactice ale primelor două focuri; trasee balistice albastre învie.

Primul foc a venit dinspre Oraşul Poeţilor, situat la peste patru kilometri către sud-vest. Al doilea foc, care a urmat la mai puţin de zece secunde, a venit dinspre Monolitul de Cristal, aflat la aproape un kilometru în vale, spre nord-est. Logica dictează că trebuie să fi fost doi lunetişti. Kassad este convins că nu-i decât unul. Redefineşte scara displayului. Al doilea foc a fost tras de pe Monolit, de la cel puţin treizeci de metri în sus pe faţa verticală.

Colonelul iese afară, măreşte amplificarea şi priveşte prin noapte şi ultimele vestigii ale furtunii de nisip şi zăpadă către structura uriaşă. Nimic. Nici o fereastră, nici o ambrazură, nici o deschidere de vreun fel.

Doar miliardele de particule coloidale lăsate în aer de furtună îngăduie laserului să fie vizibil pentru o fracţiune de secundă. Kassad zăreşte raza verde *după* ce îl izbeşte în piept. Se rostogoleşte înapoi în intrarea Criptei de Jad şi se întreabă dacă pereţii verzi vor ajuta să oprească o suliţă de lumină verde, în timp ce supraconductoarele din armura lui de luptă radiază căldură în toate direcţiile şi vizorul tactic îl anunţă ceea ce ştie deja: s-a tras de sus de pe Monolitul de Cristal.

Kassad simte durere înţepătoare în piept şi coboară ochii la timp pentru a vedea pe podea un cerc de cinci centimetri de fibre topite din armura invulnerabilă. Doar ultimul strat l-a salvat. Aşa însă

corpul lui este scăldat în sudoare în interiorul costumului şi vede cum pereţii criptei strălucesc literalmente de căldura pe care a radiat-o armura. Biomonitoarele ţipă, solicitându-i atenţia, dar nu oferă noutăţi serioase, senzorii costumului raportează unele avarii ale circuitelor, însă nu descriu nimic ce nu poate fi înlocuit şi arma îi rămâne încărcată şi operativă.

Kassad se gândeşte. Toate Criptele sunt comori arheologice inestimabile, păstrate de secole ca un cadou pentru generaţiile viitoare, chiar dacă *se deplasează* înapoi prin timp. Ar fi o crimă la scară interplanetară dacă Fedmahn Kassad şi-ar pune viaţa mai presus de păstrarea acestor artefacte preţioase.

– Mai dă-le-n pizda mă-sii, şopteşte Kassad şi se rostogoleşte în poziţie de tragere.

Împroaşcă cu laser faţada Monolitului, până ce cristalul se topeşte şi curge. Pompează salve de impulsuri explozive în el, la intervale de zece metri, începând de sus. Mii de cioburi din materialul-oglindă zboară în noapte, rostogolindu-se în ralanti spre fundul văii, lăsând goluri hâde, ca ale unor dinţi lipsă, în faţada clădirii. Kassad comută înapoi la fasciculul larg de lumină coerentă şi baleiază interiorul prin găuri, rânjind în spatele vizorului când *ceva* izbucneşte în flăcări la câteva etaje. Kassad trage feeri – fascicule de electroni de energie ridicată –, care străpung Monolitul şi perforează tunele perfect cilindrice largi de paisprezece centimetri şi lungi de o jumătate de kilometru prin roca peretelui văii. Lansează grenade-şrapnel, care explodează în zeci de mii de fleşete ascuţite ca acele după ce trec prin faţada de cristal a Monolitului. Declanşează baleieri aleatorii de impulsuri laser, care vor orbi pe oricine sau orice se uită în direcţia lui dinspre structură. Trimite proiectile căutătoare de surse termice în toate orificiile pe care i le oferă structura asaltată.

Kassad se rostogoleşte înapoi în uşa Criptei de Jad şi-şi ridică vizorul. Flăcările din turnul care arde sunt reflectate în mii de cioburi de cristal împrăştiate prin toată valea. Fumul se ridică în noaptea lipsită brusc de vânt. Dune vermillon sclipesc sub văpăi. Pe neaşteptate văzduhul este umplut de sunetul de clopoţei eolieni, când mai multe bucăţi de cristal se desprind şi cad, unele atârnând la capătul firelor lungi de sticlă topită.

Kassad ejectează încărcătoarele golite şi benzile de muniţie, le înlocuieşte cu altele luate de la centură şi se răsuceşte pe spate, inspirând aerul răcoros care pătrunde prin uşa deschisă. Nu-şi face iluzii că ar fi ucis lunetistul.

– Moneta, şopteşte Fedmahn Kassad.

Închide ochii pentru un moment înainte de a continua.

Moneta venise prima dată la Kassad la Agincourt, într-o dimineaţă de la sfârşitul lui octombrie, în 1415 d.H. Câmpurile fuseseră presărate de leşuri ale francezilor şi englezilor, pădurea înviase prin ameninţarea unui singur duşman, însă duşmanul acela ar fi ieşit victorios, dacă n-ar fi fost ajutorul femeii înalte cu păr scurt şi ochi pe care Kassad n-avea să-i uite niciodată. După victoria lor comună, încă împroşcaţi de sângele cavalerului pe care-l uciseseră, Kassad şi femeia făcuseră dragoste în pădure.

Reţeaua de Istorie a Tacticii din Şcoala de Comandă Olympus era o experienţă simstim mai apropiată de realitate decât orice ar fi putut percepe vreodată civilii, dar amanta fantomă Moneta nu era un artefact al simstimului. De-a lungul anilor, pe când Kassad era cadet al Şcolii de Comandă Olympus FORŢĂ, dar şi mai târziu, în visele post-cathartice de oboseală profundă care urmau în mod inevitabil luptelor, ea venise la el.

Fedmahn Kassad şi umbra Moneta făcuseră dragoste prin cotloanele tăcute ale câmpurilor de bătălie de la Antieram până la Qom-Riyadh. Neştiută de nimeni, nevăzută de alţi cadeţi simstim, Moneta venise la el când era de planton în nopţi tropicale şi când era asediat în zile îngheţate în stepele ruse. Ei îşi murmuraseră pasiunea în visele lui Kassad după nopţile de victorii reale pe câmpurile de luptă ale insulelor de pe Maui-Legământul şi în decursul agoniei reconstrucţiei fizice după ce trecuse pe lângă moarte pe Bressia de Sud. Şi întotdeauna Moneta fusese unica lui iubire – o pasiune copleşitoare amestecată cu iz de sânge şi praf de puşcă, gust de napalm, buze moi şi carne ionizată.

Apoi venise Hyperion.

Nava-spital în care se găsea colonelul Fedmahn Kassad fusese atacată de navele-torţă ale Expulzaţilor, în vreme ce revenea din sistemul Bressia. Numai Kassad supravieţuise, furând o navetă Expulzată şi asolizând forţat pe Hyperion. Pe continentul Equus. În deşerturile înalte şi pustiurile sterpe ale ţinuturilor de dincolo de Lanţul Căpăstrului. În valea Criptelor Timpului. Pe tărâmul lui Shrike.

Şi Moneta îl aşteptase. Făcuseră dragoste… iar când Expulzaţii asolizaseră pentru a-şi găsi prizonierul, Kassad, Moneta şi prezenţa pe jumătate percepută a lui Shrike devastaseră navele Expulzate, le nimiciseră şi măcelăriseră trupele debarcate. Pentru scurt timp, colonelul Fedmahn Kassad din mahalalele Tharsis, copil, nepot şi strănepot de refugiaţi, cetăţean al planetei Marte din toate punctele de vedere, cunoscuse extazul pur de a folosi timpul ca pe o armă, de a te deplasa nevăzut printre inamici, de a fi un zeu al distrugerii în căi nevisate de luptătorii muritori.

După care însă, chiar în timp ce făceau dragoste după carnajul bătăliei, Moneta se transformase. Devenise un monstru. Sau Shrike o înlocuise… Kassad nu-şi putea reaminti detaliile; *nu dorea* să şi le reamintească dacă nu era nevoit s-o facă pentru a supravieţui.

El ştia însă că se întorsese ca să-l găsească pe Shrike şi să-l ucidă. S-o găsească pe Moneta şi s-o ucidă. S-o ucidă? Nu ştia. Colonelul Fedmahn Kassad ştia doar că toate marile pasiuni ale unei vieţi pătimaşe îl aduseseră în acest loc şi în acest moment, iar dacă moartea îl aştepta aici, atunci aşa avea să fie. Iar dacă îl aşteptau dragostea şi gloria şi o victorie care ar fi cutremurat Valhalla, atunci aşa avea să fie.

Kassad îşi coboară vizorul, se ridică în picioare şi iese în goană din Cripta de Jad, urlând. Arma sa lansează grenade fumigene şi panglici antiradar spre Monolit, dar acestea îi oferă puţină acoperire pentru distanţa pe care trebuie s-o străbată. Cineva este încă viu şi trage din turn; gloanţe şi încărcături pulsatorii explodează în lungul căii sale, iar el se fereşte şi plonjează de la o dună la alta, de la un morman de năruituri la altul.

Fleşete îi lovesc casca şi picioarele. Vizorul îi crapă şi încep să pâlpâie leduri de avertizare. Kassad dezactivează displayurile tactice, lăsând doar ajutoarele pentru vedere pe timp de noapte. Proiectile solide de mare viteză îl lovesc în umăr şi genunchi. Kassad cade, este doborât. Armura de impact se rigidizează, apoi se destinde şi el se ridică şi aleargă din nou, simţind cum se formează deja vânătăi profunde. Polimerul cameleonic se străduieşte cu disperare să imite zona pe care o traversează: noapte, flăcări, nisip, cristal topit şi piatră ce arde.

Mai are cincizeci de metri până la Monolit şi panglici de lumină izbesc în stânga şi dreapta lui, transformând nisipul în sticlă printr-o atingere, întinzându-se către el cu o viteză pe care nimic şi nimeni n-o poate evita. Laserele ucigaşe încetează să se mai joace cu el şi lovesc în plin, împungându-i casca, inima şi vintrele cu arsura stelelor. Armura de luptă devine oglindă strălucitoare, schimbându-şi frecvenţele în microsecunde pentru a corespunde culorilor atacatoare ce fluctuează. Un nimb de aer supraîncălzit îl înconjoară. Microcircuitele zbiară sub suprasarcină, radiind căldura şi străduindu-se să realizeze un câmp de forţă subţire de un micrometru, care s-o ţină departe de carne şi de oase.

Kassad se străduieşte din greu pe ultimii douăzeci de metri, folosind asistenţa de amplificare a forţei pentru a sări peste bariere de cristal topit şi solidificat. Explozii erup în toate părţile, doborându-l şi după aceea ridicându-l iarăşi. Costumul este absolut rigid; el nu este decât o marionetă aruncată între mâini de flăcări.

Bombardamentul încetează. Kassad se scoală în genunchi şi apoi în picioare. Ridică ochii spre faţada Monolitului de Cristal şi vede văpăile, fisurile şi nimic altceva. Vizorul îi este fisurat şi mort. Kassad îl ridică, simte fumul şi aerul ionizat şi pătrunde în criptă.

Implanturile îl anunţă că ceilalţi pelerini îl apelează pe toate canalele de comunicaţii. Le închide. Îşi scoate casca şi păşeşte în întuneric.

Este o singură sală, mare, pătrată şi întunecoasă. Un puţ s-a deschis în mijloc şi el priveşte în sus o sută de metri, până la un luminator distrus. O siluetă aşteaptă la nivelul zece, la şaizeci de metri deasupra, conturată pe fundalul flăcărilor.

Kassad îşi pune arma pe un umăr, strânge casca sub braţ, găseşte scara spiralată mare din centrul puţului şi începe să suie.

14

– Ţi-ai tras puiul de somn? a întrebat Leigh Hunt când am păşit în zona de recepţie a teleproiectorului de la Vârful-arborilor.

– Da.

– Vise plăcute, sper, a rostit el fără să se străduiască să-şi ascundă sarcasmul sau opinia despre cei care dorm în timp ce oamenii influenţi din guvern trudesc.

– Nu tocmai, am răspuns şi am privit în jur pe când suiam pe scara largă spre nivelurile dineului.

Într-un Web în care orice oraş din orice provincie din orice ţară de pe orice continent pare să se fălească cu un restaurant de patru stele, unde adevăraţii experţi gastronomici sunt de ordinul zecilor de milioane, iar vălul palatin a fost educat de feluri exotice de pe două sute de planete, chiar şi într-un Web atât de ornat de triumfuri culinare şi localuri de succes, Vârful-arborilor rămâne un unicat.

Amplasat în creştetul unuia dintre cei mai înalţi doisprezece arbori de pe planeta pădurilor gigante, Vârful-arborilor ocupa câţiva acri de ramuri superioare, la jumătate de milă deasupra solului. Scara pe care suiam eu şi Hunt, lată aici de patru metri, era pierdută prin imensitatea de crăci de mărimea unor bulevarde, frunze cât velele corăbiilor şi un trunchi principal – iluminat de spoturi şi doar întrezărit prin interstiţiile frunzişului – mai masiv şi impunător decât mulţi versanţi muntoşi. Vârful-arborilor avea pe ramurile sale

de sus o duzină de platforme pentru dineuri, crescătoare ca rang, privilegii, bogăţie şi putere. Mai ales, putere. Într-o societate în care miliardarii erau aproape banali, unde un prânz în Vârful-arborilor putea să coste o mie de mărci şi să fie la îndemână a milioane de oameni, arbitrul suprem al poziţiei şi privilegiilor era puterea – o valută mereu la modă.

Cina din seara aceasta avea să fie pe puntea cea mai de sus, o platformă largă şi curbă de stranilemn (pentru că pe muirlemn nu se poate călca), cu vedere către cerul de lămâie care se întuneca încet, o infinitate de vârfuri de arbori mai scunzi întinzându-se spre orizontul îndepărtat şi luminile portocalii dulci ale caselor arboricole şi lăcaşurilor de cult ale Templierilor sclipind prin pereţii îndepărtaţi verzi, ocru şi chihlimbar de frunze ce foşneau încetişor. La dineu participau vreo şaizeci de persoane; l-am recunoscut pe senatorul Kolchev, cu părul alb scânteind sub lampioanele japoneze, pe consilierul Albedo, generalul Morpurgo, amiralul Singh, Preşedintele Pro Tem Denzel-Hiat-Amin, liderul majorităţii Totalităţii Gibbons, altă duzină de senatori ai unor planete puternice în Web ca Sol Draconi Septem, Deneb Drei, Nordholm, Fuji, ambele Renaşteri, Metaxas, Maui-Legământul, Hebron, Noul Pământ şi Ixion, ca şi un grup de politicieni mai mărunţi. Era prezent şi Spenser Reynolds, artistul de acţiune, strălucitor într-o tunică protocolară de catifea maro, dar n-am văzut şi alţi artişti. De cealaltă parte a punţii aglomerate am zărit-o însă pe Tyrena Wingreen-Feif; filantroapa devenită editor continua să iasă în evidenţă în rochia ei făcută din mii de petale de piele subţire ca mătasea, cu părul negru-albastru ridicându-se mult într-un val sculptat, dar rochia era un Tedekai original, machiajul era spectaculos, totuşi non-interactiv şi comportamentul ei era mult mai discret decât ar fi fost cu numai cinci sau şase decenii în urmă. Am pornit către ea peste platforma ticsită, în vreme ce musafirii se înghesuiau pe penultima punte, vizitând barurile numeroase şi aşteptând să fie invitaţi la masă.

– Joseph, *dragule!* a strigat Wingreen-Feif când străbăteam ultimii yarzi. Cum *naiba* ai fost invitat la o asemenea plictiseală groaznică?

Am surâs şi i-am oferit o cupă de şampanie. Regina-mamă a modei literare mă cunoştea doar mulţumită vizitei de o săptămână pe care o făcusem în urmă cu un an la festivalul artelor de pe Esperance şi

graţie prieteniei mele cu nume de clasă ale Webului, ca Salmud Brevy III, Millon De Havre şi Rithmet Corber. Tyrena era un dinozaur care refuza să dispară de pe faţa Pământului – dacă n-ar fi existat machiajul, încheieturile, palmele şi gâtul ei ar fi strălucit vineţiu în urma repetatelor tratamente Poulsen. Şi ea petrecuse decenii în croaziere interstelare cu salturi scurte sau în somnuri criogenice incredibil de scumpe, în baze de tratament prea exclusiviste ca să aibă un nume; drept rezultat, Tyrena Wingreen-Feif ţinea scena mondenă într-o strânsoare de fier de peste trei secole şi nu dădea vreun semn că ar fi slăbit-o. Cu fiecare somn de douăzeci de ani, averea ei creştea şi legenda sporea.

– Mai locuieşti pe planeta aceea mică şi *groaznică* pe care am vizitat-o anul trecut? m-a întrebat.

– Esperance, am spus ştiind că ea ştia precis unde trăiau toţi artiştii importanţi de pe planeta aceea lipsită de importanţă. Nu, se pare că deocamdată mi-am mutat domiciliul pe TC2.

Lady Wingreen-Feif a făcut o grimasă. Eram vag conştient că un grup de opt–nouă gură-cască priveau cu atenţie, întrebându-se cine era tânărul acesta îndrăzneţ care intrase pe orbita *ei* interioară.

– Ce groaznic pentru tine, a spus Tyrena, să fii silit să locuieşti pe o planetă de oameni de afaceri şi birocraţi guvernamentali. Sper că-ţi vor da drumul să evadezi în scurt timp!

Am ridicat cupa spre ea, toastând.

– Doream să te întreb, am rostit, tu ai fost editorul lui Martin Silenus, nu?

Regina-mamă şi-a coborât cupa şi m-a fixat cu o căutătură rece. Pentru o clipă mi le-am închipuit pe Meina Gladstone şi femeia aceasta încleştate într-un duel al voinţelor; m-am înfiorat şi i-am aşteptat răspunsul.

– Dragul meu băiat, a zis ea, asta-i o poveste *foarte* veche. De ce să-ţi baţi tu căpşorul drăguţ cu asemenea fleacuri preistorice?

– Mă interesează Silenus, am răspuns. Poezia lui. Eram pur şi simplu

curios dacă mai ţii legătura cu el.

– Joseph, Joseph, Joseph…, a ţâţâit lady Wingreen-Feif, nimeni n-a mai auzit de *decenii* de bietul Martin! Păi, sărmanul de el trebuie să fie o *relicvă!*

Nu i-am atras atenţia că, pe când fusese editorul lui Silenus, poetul fusese mult mai tânăr decât ea.

– Ciudat că pomeneşti de el, a continuat Wingreen-Feif. Recent, vechea mea firmă, Transline, spunea că se gândeşte să lanseze pe piaţă nişte lucrări ale lui Martin. Nu ştiu dacă i-au contactat pe moştenitori.

– *Pământul muribund?* am întrebat, gândindu-mă la volumele nostalgice despre Vechiul Pământ, care se vânduseră atât de bine cu mult timp în urmă.

– În mod straniu, nu. Cred că se gândeau să-i tipărească *Cânturile.* Tyrena a râs şi a ridicat un beţişor de canabis înfipt într-un ţigaret lung de abanos. Cineva din alaiul ei s-a grăbit să-l aprindă. Ce alegere *ciudată,* a spus ea, ţinând seama de faptul că nimeni n-a citit *Cânturile* când bietul Martin trăia. Asta-i, întotdeauna spun că puţină moarte şi obscuritate ajută cel mai bine cariera unui artist.

A chicotit – sunete scurte şi ascuţite, aidoma unei dălţi metalice cioplind piatră. Vreo şase dintre curtenii ei au imitat-o, hohotind.

– N-ar fi rău să te asiguri că Silenus a murit, am zis. Dacă ar fi complete, *Cânturile* ar fi înţelese mai bine.

Tyrena Wingreen-Feif m-a privit straniu şi zurgălăi au sunat printre frunze, anunţând cina. Spenser Reynolds i-a oferit braţul lui *grande dame* şi toţi au început să urce ultima scară către stele; mi-am terminat şampania, am lăsat cupa goală pe o balustradă şi am suit pentru a mă alătura turmei.

Directorul executiv şi anturajul ei au sosit la puţin timp după ce ne aşezaserăm, şi Gladstone a ţinut un discurs scurt, probabil al douăzecilea din ziua asta, excluzându-l pe cel de dimineaţă pentru

Senat şi Web. Motivul iniţial pentru acest dineu fusese demararea unui efort de colectare de fonduri pentru Fundaţia de Ajutorare pentru Armaghast, dar în scurt timp discursul lui Gladstone a abordat războiul şi necesitatea continuării sale cu vigoare şi eficienţă, în timp ce lideri din toate părţile Webului promovau unitatea.

Pe când vorbea, eu priveam peste balustradă. Cerul de lămâie se dizolvase în şofran pal, apoi lăsase loc iute unui amurg tropical atât de bogat, încât se vedea ca şi cum o cortină albastră groasă fusese trasă peste cer. Crângul lui Dumnezeu avea şase sateliţi naturali mici, dintre care cinci erau vizibili de la latitudinea aceasta şi patru goneau peste boltă chiar în vreme ce mă uitam cum răsar stelele. Aerul era aici bogat în oxigen, aproape ameţitor, şi purta un parfum greu de vegetaţie umedă care-mi reamintea de vizita de dimineaţă pe Hyperion. Pe Crângul lui Dumnezeu nu erau însă îngăduite niciun fel de VEM-uri, forfecari sau alte maşini zburătoare – emisiile petrochimice sau siajele celulelor de fuziune nu poluaseră niciodată cerurile acestea – şi absenţa oraşelor, autostrăzilor şi iluminatului electric făcea ca stelele să pară îndeajuns de strălucitoare pentru a concura cu lampioanele japoneze şi fosfogloburile ce atârnau de pe ramuri şi suporturi.

Briza revenise după apusul soarelui şi acum întregul copac se legăna încetişor; platforma largă se mişca la fel de lin ca o navă pe o mare calmă, cu suporturile şi montanţii din stranilemn şi muirlemn trosnind uşor în rafalele blânde. Puteam vedea lumini sclipind printre copaci îndepărtaţi şi ştiam că multe dintre ele veneau din „odăile“ – câteva dintre miile închiriate de Templieri – pe care ţi le puteai adăuga unei reşedinţe multiplanetare conectate prin teleproiectoare, dacă te aflai în posesia sumei de un milion de mărci pentru o asemenea extravaganţă.

Templierii nu se mânjeau cu operaţiunile de zi cu zi ale Vârfului-arborilor sau ale agenţiilor de închirieri, ci se mulţumeau doar să stabilească condiţii ecologice stricte şi inviolabile pentru orice astfel de acţiuni, dar beneficiau de sutele de milioane de mărci aduse de ele. M-am gândit la nava lor de croaziere interstelare *Yggdrasill*, un Arbore lung de un kilometru din cea mai sacră pădure a planetei, acţionată de generatoarele de singularitate ale propulsiei Hawking şi

protejată de cele mai complexe scuturi de forţă şi câmpuri de forţă Erg ce puteau fi transportate. Cumva, inexplicabil, Templierii acceptaseră să trimită *Yggdrasill* într-o misiune de evacuare, care nu era decât o camuflare a invaziei trupei de intervenţii FORŢĂ.

Şi, aşa cum tinde să se întâmple atunci când obiecte inestimabile sunt aduse în calea răului, *Yggdrasill* fusese distrusă pe orbita lui Hyperion, indiferent dacă în urma atacului Expulzaţilor sau a altei forţe încă nedeterminate. Cum reacţionaseră Templierii? Ce ţel posibil îi putuse determina să rişte una dintre cele patru nave-arbore existente? Şi de ce căpitanul navei-arbore, Het Masteen, fusese ales ca unul dintre cei şapte pelerini Shrike şi apoi dispăruse înainte ca goeleta-eoliană să ajungă la Lanţul Căpăstrului pe ţărmurile Oceanului de Iarbă?

Erau al naibii de multe întrebări şi războiul abia începuse.

Meina Gladstone a terminat de vorbit şi le-a urat tuturor să se bucure de cina minunată. Am aplaudat politicos şi am făcut semn unui steward să-mi umple paharul cu vin. Primul fel a fost o salată clasică à la perioada imperială şi am atacat-o cu entuziasm. Mi-am dat seama că toată ziua nu mâncasem decât micul dejun. Înfigând furculiţa într-o foaie de măcriş, mi l-am reamintit pe guvernatorul-general Theo Lane mâncând ouă, şuncă şi somon afumat în timp ce ploaia cădea blând din cerul lapislazuli al lui Hyperion. *Acela fusese un vis?*

– Ce părere ai despre război, domnule Severn? a întrebat Reynolds, artistul de acţiune.

Se afla cu câteva locuri mai departe şi vizavi de mine la masa largă, dar vocea i se auzea perfect. Am văzut-o pe Tyrena ridicând o sprânceană din locul unde stătea, la trei scaune în dreapta mea.

– Ce părere poate să aibă cineva despre război? am replicat, gustând din nou vinul. Era destul de bun, deşi nimic din Web nu se putea compara cu amintirea mea despre Bordeauxul francez. Războiul nu necesită aprecieri, am continuat, ci doar supravieţuire.

– Dimpotrivă, a spus Reynolds, ca multe alte lucruri pe care omenirea le-a redefinit după Hegira, războiul se află pe punctul de a

deveni o formă de artă.

– O formă de artă, a suspinat o femeie cu păr castaniu, tuns scurt.

Datasfera mi-a spus că era Sudette Chier, soţia senatorului Gabriel Fiodor Kolchev şi ea însăşi o redutabilă forţă politică. Doamna Chier purta o rochie de lame albastru-auriu şi o expresie de interes captivat.

– Războiul ca formă de artă, domnule Reynolds! Ce concept fascinant!

Spenser Reynolds era puţin mai scund, dar şi mult mai chipeş decât media bărbaţilor în Web. Părul îi era creţ, însă tuns scurt, pielea îi părea bronzată de un soare binevoitor şi uşor poleită cu subtile vopsele corporale, hainele şi ARN-istica erau costisitor flamboaiante fără a fi neconvenţionale şi întreaga lui ţinută proclama o încredere destinsă la care visează toţi bărbaţii şi pe care o obţin foarte puţini. Spiritul lui era evident, atenţia faţă de alţii sinceră, iar simţul umorului legendar.

M-am pomenit detestându-l imediat pe nemernic.

– *Totul* este o formă de artă, doamnă Chier şi domnule Severn. Reynolds a zâmbit. Sau trebuie să devină. Noi ne aflăm dincolo de punctul în care războiul poate fi doar impunerea crasă a politicii prin alte mijloace.

– Diplomaţia, a rostit generalul Morpurgo din stânga sa.

– Pardon, domnule general?

– Diplomaţia, a repetat Morpurgo. Şi este „extindere“, nu „impunere“.

Spenser Reynolds a schiţat o plecăciune şi a rotit uşor din mână. Sudette Chier şi Tyrena au râs încetişor. Imaginea consilierului Albedo s-a aplecat din stânga mea şi a spus:

– Von Clausewitz, mi se pare.

L-am privit. O unitate proiectoare, nu mai mare decât funigeii

radianţi ce ţâşneau printre crengi, plutea la doi metri deasupra şi în spatele lui. Iluzia nu era la fel de perfectă ca în Clădirea Guvernului, dar mult mai bună decât orice holo privată pe care o văzusem vreodată.

Generalul Morpurgo a încuviinţat spre reprezentantul Nucleului.

– Nu contează, a spus Chier. *Ideea* războiului ca artă este sclipitoare.

Am terminat salata şi un chelner uman a luat castronul, înlocuindu-l cu o supă de culoare închisă pe care n-am recunoscut-o. Avea iz de fum, scorţişoară şi ocean, şi era delicioasă.

– Războiul este un mediu perfect pentru un artist, a început Reynolds ridicând ca pe o baghetă ustensila cu care mânca salata. Şi nu numai pentru acei… meşteşugari care au studiat aşa-zisa ştiinţă a războiului. A surâs către Morpurgo şi alt ofiţer FORŢĂ din dreapta generalului, excluzându-i pe amândoi din definiţia respectivă. Doar cineva care este dispus să privească dincolo de limitele birocratice ale tacticii, strategiei şi dorinţei perimate de a „învinge“ poate mânui cu adevărat tuşa unui artist într-un mediu atât de dificil pe cât este războiul în epoca modernă.

– Dorinţa *perimată* de a învinge? a repetat ofiţerul FORŢĂ.

Datasfera a şoptit că era comandorul William Ajunta Lee, un erou naval al conflictului Maui-Legământul. Părea tânăr – probabil, în jur de cincizeci şi cinci de ani – şi rangul lui sugera că tinereţea i se datora anilor de călătorii interstelare, nu tratamentului Poulsen.

– Bineînţeles că perimată, a hohotit Reynolds. Crezi că un sculptor doreşte să *învingă* lutul? Un pictor se năpusteşte asupra pânzei? Sau, împingând lucrurile mai departe, un vultur ori un şoim Thomas atacă cerul?

– Vulturii nu mai există, a mormăit Morpurgo. Poate că ei *ar fi trebuit* să atace cerul. I-a trădat.

Reynolds a revenit spre mine. Chelnerii i-au îndepărtat salata abandonată şi i-au adus supa pe care eu o terminam.

– Domnule Severn, eşti artist… un ilustrator, a zis el. Ajută-mă să le

explic oamenilor acestora ce vreau să spun.

– Nu ştiu ce vrei să spui.

Pe când aşteptam următorul fel de mâncare, am ciocănit cu degetul în paharul de vin. Mi-a fost umplut imediat. Din capul mesei, la treizeci de picioare depărtare, i-am auzit râzând pe Gladstone, Hunt şi câţiva dintre preşedinţii fundaţiei de ajutor.

Spenser Reynolds n-a părut surprins de ignoranţa mea.

– Pentru ca rasa noastră să atingă adevărata satori, pentru ca noi să trecem la următorul nivel al conştiinţei şi evoluţiei pe care îl proclamă atâţia dintre filozofii noştri, *toate* faţetele activităţilor umane trebuie să devină străduanii conştiente pentru artă.

Generalul Morpurgo a sorbit prelung din pahar şi a mârâit:

– Bănuiesc că se includ şi funcţii ale corpului ca hrănirea, reproducerea şi eliminarea reziduurilor.

– *Mai ales* acele funcţii! a exclamat Reynolds. A deschis braţele, cuprinzând masa lungă şi numeroasele ei delicii. Ceea ce se vede aici este cerinţa animală a transformării componentelor organice moarte în energie, baza devorării altor vieţi, dar Vârful-arborilor a preschimbat-o în *artă!* Reproducerea a înlocuit de multă vreme grosolanele ei origini animale cu esenţa dansului pentru fiinţele umane civilizate. Eliminarea trebuie să devină poezie pură!

– O să ţin minte chestia asta data viitoare când o să mă cac, a spus Morpurgo.

Tyrena Wingreen-Feif a râs şi s-a întors la bărbatul în negru şi roşu de lângă ea.

– Monseniore, biserica voastră… catolică, timpuriu creştină, nu?... nu are o delicios de veche doctrină despre omenire care tinde spre o stare evolutivă exaltată?

L-am privit toţi pe bărbatul micuţ şi tăcut în robă neagră, care purta o capă mică şi stranie. Monseniorul Edouard, un reprezentant al sectei timpuriu creştine aproape uitate, limitată în prezent la planeta

Pacem şi câteva planete coloniale, se afla pe lista invitaţilor din cauza implicării sale în proiectul de ajutor pentru Armaghast şi până acum se ocupase discret de supa sa. A ridicat capul cu o expresie de uşoară surprindere pe chipul brăzdat de decenii de expunere la vreme şi griji.

– Ba da, a aprobat el, învăţăturile Sfântului Teilhard discută o evoluţie către Punctul Omega.

– Punctul Omega este similar ideii noastre Gnostice Zen despre satori practică? a întrebat Sudette Chier.

Monseniorul Edouard şi-a privit necăjit supa, ca şi cum ar fi fost mai importantă decât conversaţia din momentul acela.

– De fapt nu-i tocmai similar, a răspuns el. Sfântul Teilhard considera că toate formele de viaţă, toate nivelurile de conştiinţă organică fac parte dintr-o evoluţie planificată spre contopirea finală cu Divinitatea. S-a încruntat uşor. Teoria lui a fost mult modificată în ultimele opt secole, dar a rămas ideea că noi îl considerăm pe Iisus Hristos un exemplu întrupat a ceea ce ar putea fi conştiinţa finală pe plan uman.

Mi-am dres glasul.

– Nu cumva iezuitul Paul Duré a scris lucrări extinse despre teoria Teilhard?

Monseniorul Edouard s-a aplecat în faţă ca să privească pe lângă Tyrena şi s-a uitat direct la mine. Pe faţa aceea interesantă se citea surprinderea.

– Ba da, a zis el, însă mă surprinde că eşti familiarizat cu lucrările părintelui Duré.

Am întors uitătura bărbatului care fusese prietenul lui Duré, chiar în timp ce-l exila pe Hyperion pentru apostazie. M-am gândit la alt refugiat de pe Noul Vatican, la tânărul Lenar Hoyt care zăcea mort într-o Criptă a Timpului, pe când paraziţii cruciformi care purtau ADN-ul mutant al său şi al lui Duré îşi îndeplineau obiectivul îndârjit al învierii. Cum se potrivea abominaţia cruciformului în

teoria lui Teilhard şi Duré despre inevitabila şi prielnica evoluţie spre Divinitate?

În mod vădit, pentru Spenser Reynolds conversaţia se abătuse prea multă vreme din arena lui.

– Ideea *este,* a spus el, şi glasul său profund a acoperit celelalte discuţii pe jumătate din masă, că războiul, ca şi religia sau orice alte întreprinderi umane care folosesc şi organizează energiile umane la asemenea scară, trebuie să-şi abandoneze preocuparea infantilă de a interpreta în mod literal *Ding an sich* [2] – exprimat de obicei prin fascinaţia servilă faţă de „ţeluri" – şi să se delecteze în dimensiunea artistică a propriei sale opere. Cel mai recent proiect al meu…

– Şi care este ţelul sectei voastre, monseniore Edouard? a întrebat Tyrena Wingreen-Feif, întrerupând verva lui Reynolds fără a-şi ridica glasul sau a-şi abate privirea de la cleric.

– De a ajuta omenirea să-l cunoască şi slujească pe Dumnezeu, a răspuns el şi a terminat supa cu o sorbitură zgomotoasă. Micuţul preot s-a uitat în lungul mesei la proiecţia consilierului Albedo. Consiliere, am auzit zvonuri că TehNucleul urmăreşte un ţel straniu de asemănător. Este adevărat că încercaţi să vă construiţi propriul Dumnezeu?

Zâmbetul lui Albedo era perfect calculat pentru a fi prietenos fără vreun semn de superioritate.

– Nu este un secret faptul că elemente ale Nucleului lucrează de secole pentru a crea cel puţin un model teoretic al aşa-zisei inteligenţe artificiale care depăşeşte cu mult bietele noastre intelecte. A schiţat un gest depreciativ. Nu este nici pe departe tentativa de creare a Dumnezeului, monseniore, ci mai degrabă un proiect de cercetare ce explorează posibilităţile ai căror pionieri au fost Sfântul Teilhard şi părintele Duré.

– Crezi totuşi că este posibil să vă orchestraţi propria evoluţie către o asemenea conştiinţă superioară? a întrebat comandorul Lee, eroul naval care ascultase cu multă atenţie. Să proiectaţi o inteligenţă finală în acelaşi fel în care, cândva, noi v-am proiectat strămoşii din siliciu şi microcipuri?

Albedo a râs.

– Mă tem că nu este ceva atât de simplu sau de grandios. Şi, domnule comandor, nu uita, te rog, că eu nu sunt decât o personalitate într-un ansamblu de inteligenţe la fel de divers ca oamenii de pe această planetă… ba chiar, din întregul Web. Nucleul nu este un monolit. Există multe tabere de filozofii, credinţe, teorii – *religii,* dacă doreşti – aşa cum vor exista în orice comunitate de diversităţi. Şi-a încrucişat braţele şi a surâs ca şi cum s-ar fi bucurat de o glumă numai de el ştiută. Deşi prefer să mă gândesc la căutarea Inteligenţei Finale ca fiind mai degrabă un hobby decât o religie. Asemănătoare, cumva, construirii de corăbioare într-o sticlă, domnule comandor, sau discuţiilor despre câţi îngeri pot sta pe gămălia unui ac, monseniore.

Cei din grup au râs politicos, cu excepţia lui Reynolds, care se încruntase fără să-şi dea seama, întrebându-se fără îndoială cum să recâştige controlul asupra conversaţiei.

– Şi ce este cu zvonul potrivit căruia Nucleul a construit o replică perfectă a Vechiului Pământ în căutarea Inteligenţei Finale? am întrebat, surprinzându-mă cu întrebarea aceea.

Surâsul lui Albedo n-a tremurat, privirea lui prietenoasă nu s-a abătut, dar a existat o nanosecundă de *ceva* transmis prin proiecţie. Ce anume? Şoc? Furie? Amuzament? Nu am ştiut. Albedo ar fi putut să comunice cu mine în mod privat în decursul acelei secunde eterne, transmiţând cantităţi imense de date prin intermediul propriului meu cordon ombilical cu Nucleul sau prin nevăzutele coridoare pe care le rezervasem pentru noi în labirintica datasferă pe care oamenii o concepuseră atât de simplă. Sau ar fi putut să mă ucidă, înfruntându-se cu necunoscutele zeităţi ale Nucleului care controlau mediul pentru o conştiinţă ca mine; ar fi fost la fel de simplu ca ordinul dat de directorul unui institut pentru anestezierea definitivă a unui şoarece de laborator enervant.

Toţi cei aflaţi la masă îşi întrerupseseră orice conversaţie. Până şi Meina Gladstone şi pâlcul ei de ultra-VIP-uri s-au uitat în direcţia noastră.

Consilierul Albedo a zâmbit şi mai larg.

– Ce zvon delicios de straniu! Spune-mi, domnule Severn, cum ar putea cineva… mai ales un organism ca Nucleul, pe care propriii voştri comentatori l-au numit „un vălmăşag dematerializat de creiere, programe dezertoare care au fugit din circuitele lor şi-şi petrec majoritatea timpului extrăgând scame intelectuale din ombilicurile lor inexistente“… cum ar putea oricine construi „o replică perfectă a Vechiului Pământ“?

M-am uitat la proiecţie, *prin* proiecţie, înţelegând pentru prima dată că farfuriile şi cina lui Albedo erau de asemenea proiectate; el mâncase în timp ce noi vorbeam.

– Şi, a continuat el evident foarte amuzat, s-au gândit răspânditorii acestui zvon că „o replică perfectă a Vechiului Pământ“ ar fi *chiar* Vechiul Pământ din toate punctele de vedere? Ce bine posibil ar aduce un astfel de efort în explorarea posibilităţilor teoretice ale unei matrice amplificate de inteligenţă artificială?

Nu am răspuns şi o tăcere stânjenitoare s-a aşternut peste toată partea mediană a mesei.

Monseniorul Edouard şi-a dres glasul.

– S-ar părea, a zis el, că orice… ă-ă-ă… societate care poate să producă o replică perfectă a oricărei lumi – însă mai cu seamă a unei planete care a fost distrusă de patru secole – nu ar avea nevoie să-l caute pe Dumnezeu; *ar fi* Dumnezeu.

– Exact! a râs consilierul Albedo. Este un zvon nebunesc, dar delicios… absolut delicios.

Râsete uşurate au umplut vidul tăcerii. Spenser Reynolds a început să povestească despre următorul lui proiect – încercarea de a-i face pe mai mulţi sinucigaşi să-şi coordoneze săriturile de pe poduri pe o duzină de planete, sub privirea Totalităţii – şi Tyrena Wingreen-Feif a captat atenţia generală, punându-şi braţul în jurul monseniorului Edouard şi invitându-l la petrecerea de îmbăiat în pielea goală pe care o organiza după cină la proprietatea ei plutitoare de pe Mare Infinitus.

L-am văzut pe consilierul Albedo privindu-mă fix, m-am întors la

timp pentru a zări o căutătură întrebătoare din partea lui Leigh Hunt şi a directorului executiv şi m-am rotit ca să-i privesc pe chelnerii ce aduceau antreurile pe platouri de argint.

Cina era excelentă.

15

Nu m-am dus la petrecerea de îmbăiat în pielea goală organizată de Tyrena. Nici Spenser Reynolds, pe care l-am văzut ultima dată vorbind grav cu Sudette Chier. Nu ştiu dacă monseniorul Edouard a cedat ispitelor Tyrenei.

Cina nu se terminase încă, membrii fundaţiei de ajutor ţineau discursuri scurte şi mulţi dintre senatorii mai importanţi începuseră deja să se agite, când Leigh Hunt mi-a şoptit că grupul directorului executiv se pregătea de plecare şi că prezenţa mea era cerută.

Era aproape ora 23:00 Web standard şi presupusesem că grupul va reveni în Clădirea Guvernului, dar când am trecut prin portalul de unică folosinţă – am fost ultimul din grup, cu excepţia bodyguarzilor pretorieni care formau ariergarda –, am fost şocat să privesc printr-un coridor cu pereţi de piatră şi ferestre înalte prin care se zărea un răsărit de soare marţian.

Din punct de vedere teoretic, Marte nu face parte din Web; în mod deliberat, este greu de ajuns pe cea mai veche colonie extraterestră a omenirii. Pelerinii Gnostici Zen care călătoreau spre Stânca Maestrului din Bazinul Hellas trebuiau să se teleproiecteze în Staţia Sistemului Natal şi să ia navete de la Ganymede sau Europa către Marte. Este o inconvenienţă de numai câteva ore, însă pentru o societate unde literalmente totul se află la maximum zece paşi depărtare, conferă senzaţia sacrificiului şi aventurii. Cu excepţia istoricilor şi experţilor în agricultura cactuşilor pentru brandy, puţini

găsesc motive profesionale pentru a fi atraşi spre Marte. În urma declinului treptat al Gnosticismului Zen din ultimele secole, până şi fluxul de pelerini într-acolo s-a redus. Marte nu mai interesează pe nimeni.

Cu excepţia FORŢEI. Deşi birourile administrative FORŢĂ sunt pe TC2 şi bazele sunt risipite prin tot Webul şi Protectoratul, Marte rămâne adevăratul cămin al organizaţiei militare care are în centru Şcoala de Comandă Olympus.

Un grup mic de VIP-uri militare aştepta să primească grupul mic de VIP-uri politice şi în timp ce pâlcurile se învolburau aidoma unor galaxii intrate în coliziune, m-am apropiat de o fereastră şi am privit afară.

Coridorul făcea parte dintr-un complex săpat în buza superioară a lui Mons Olympus, iar din locul unde ne aflam noi, la vreo zece mile înălţime, părea ca şi cum ai putea cuprinde jumătate de planetă dintr-o singură privire. Din punctul acesta, planeta părea să fie *exclusiv* străvechiul vulcan, iar iluzia optică a distanţelor reducea drumurile de acces, oraşul vechi din lungul pereţilor de stâncă şi mahalalele şi pădurile de pe Platoul Tharsis la simple mâzgăleli într-un peisaj roşu, aparent neschimbat din epoca în care primul om păşise pe planeta aceasta, o revendicase în numele unei naţiuni numite Japonia şi făcuse o fotografie.

Priveam un soare micuţ răsărind şi mă gândeam *Acesta este* Soarele *nostru,* bucurându-mă de incredibilul joc de lumini peste norii care ieşeau treptat din beznă, tot mai sus pe versantul muntos interminabil, când Leigh Hunt s-a apropiat de mine.

– Directorul executiv te va primi după conferinţă. Mi-a întins două blocuri de desen pe care un consilier le adusese din Clădirea Guvernului. Sper că-ţi dai seama că tot ce auzi şi vezi în conferinţa aceasta este strict secret.

Nu am privit cuvintele lui ca fiind o întrebare.

Uşi largi de bronz s-au deschis în pereţii de piatră şi s-au aprins lumini indicatoare, arătând rampa mochetată şi scara ce ducea la masa Consiliului de Război din centrul unui loc negru şi vast care

putea fi un amfiteatru imens cufundat într-o beznă absolută, cu excepţia unicei insuliţe de lumină. Consilierii s-au grăbit să arate drumul şi să tragă scaune, apoi s-au contopit iarăşi cu umbrele. Şovăielnic, am întors spatele răsăritului şi am urmat grupul în sală.

Generalul Morpurgo şi o troică de lideri ai FORŢEI au condus în mod direct informarea. Reprezentările grafice erau la ani-lumină de apelatoarele şi holourile grosolane ale informării din Clădirea Guvernului; aici ne găseam într-un spaţiu vast, îndeajuns de mare pentru a-i cuprinde, dacă era nevoie, pe toţi cei opt mii de cadeţi şi personalul de întreţinere, dar acum majoritatea beznei care ne înconjura era umplută cu holouri şi diagrame de calitate omega, de dimensiunile unor terenuri de freebol. Cumva, era înspăimântător.

La fel ca şi conţinutul informării.

– Pierdem bătălia din sistemul Hyperion, a concluzionat Morpurgo. În cel mai fericit caz vom obţine o remiză, ţinând Roiul Expulzat dincolo de perimetru, la cincisprezece unităţi astronomice de sfera singularităţii teleproiectoare, cu hărţuieli ale navelor lor mici care vor fi o sursă constantă de uzură. În cel mai rău caz, va trebui să ne retragem pe poziţii defensive, în timp ce evacuăm flota şi cetăţenii Hegemoniei, îngăduind ca Hyperion să cadă în mâinile Expulzaţilor.

– Ce s-a întâmplat cu lovitura de baros ce ne-a fost promisă? a întrebat senatorul Kolchev din locul său în apropierea capului mesei în formă de romb. Ce s-a întâmplat cu atacurile decisive asupra Roiului?

Morpurgo şi-a dres glasul, dar a privit spre amiralul Nashita, care s-a ridicat. Uniforma neagră a comandantului FORŢEI:spaţiu dădea iluzia că numai chipul său exista acolo, plutind dezgustat în întuneric. Am simţit un fior de déjà-vu la gândul imaginii, însă m-am uitat la Meina Gladstone, luminată acum de hărţile de război şi culorile ce pluteau peste noi ca o versiune holospectrală a faimoasei săbii a lui Damocles, şi am reînceput să desenez. Pusesem deoparte blocul de schiţe şi mi-am folosit stilusul de lumină pe o filă apelatoare flexibilă.

– În primul rând, a început Nashita, informaţiile noastre despre Roiuri au fost în mod firesc limitate. Sondele de recunoaştere şi cercetaşii pe distanţe mari nu ne-au putut comunica natura completă a tuturor unităţilor din flota de migraţie Expulzată. Rezultatul a fost o evidentă şi serioasă subestimare a puterii reale de luptă a acestui Roi specific. Eforturile noastre de a străpunge defensivele Roiului folosind exclusiv vânători cu rază mare de acţiune şi nave-torţă nu au înregistrat succesul pe care-l sperasem. În al doilea rând, cerinţa menţinerii în sistemul Hyperion a unui perimetru defensiv de asemenea magnitudine a impus solicitări atât de mari asupra celor două trupe operative de intervenţie ale noastre, încât în prezent este imposibil să dedicăm suficiente nave pentru o ofensivă.

– Domnule amiral, l-a întrerupt Kolchev, te aud spunând că ai prea puţine nave ca să îndeplineşti misiunea de a distruge sau respinge acest atac al Expulzaţilor asupra sistemului Hyperion. Este corect?

Nashita l-a sfredelit cu privirea pe senator, reamintindu-mi picturile unor samurai în secundele dinainte ca sabia ucigaşă să fi fost trasă din teacă.

– Este corect, domnule senator.

– Cu toate acestea, în informări ale cabinetului, nu mai târziu de acum o săptămână standard, ne-ai asigurat că cele două trupe de intervenţie sunt suficiente pentru a proteja Hyperion de invazie sau distrugere *şi* de a aplica o lovitură de baros acestui Roi Expulzat. Ce s-a întâmplat, domnule amiral?

Nashita şi-a îndreptat ţinuta – era mai înalt decât Morpurgo, totuşi sub media Webului – şi s-a întors spre Gladstone.

– Doamnă director executiv, am explicat variabilele care necesită o modificare a planului nostru de bătălie. Este necesar să reîncep această informare?

Meina Gladstone stătea cu cotul pe masă, iar mâna ei dreaptă îi sprijinea capul, cu două degete rezemate de obraz, două sub bărbie şi degetul mare în lungul maxilarului, într-o postură de atenţie obosită.

– Domnule amiral, a rostit ea încet, deşi cred că întrebarea senatorului Kolchev este absolut pertinentă, apreciez că situaţia pe care ai schiţat-o în această informare şi cele anterioare de azi îi răspunde. S-a răsucit către Kolchev: Gabriel, am evaluat greşit. Cu această concentrare de trupe, obţinem în cazul cel mai fericit o remiză. Expulzaţii sunt mai răi, mai duri şi mult mai numeroşi decât crezuserăm. A revenit cu privirea ei obosită asupra lui Nashita. Domnule amiral, de câte nave vei mai avea nevoie?

Nashita a inspirat adânc, surprins în mod evident că întrebarea aceasta îi fusese adresată atât de devreme în informare. S-a uitat la Morpurgo şi la ceilalţi şefi de stat-major, apoi şi-a încrucişat mâinile în faţa vintrelor cu aerul unui director de servicii funerare.

– Două sute de nave de război, a spus el. *Cel puţin* două sute. Este o cerinţă minimă.

În sală s-au auzit murmure. Am ridicat ochii de la desenul meu. Toţi şopteau sau se foiau, cu excepţia lui Gladstone. Am avut nevoie de o secundă ca să înţeleg.

Întreaga flotă FORŢĂ:spaţiu de nave de război nu cuprindea nici şase sute de nave. Bineînţeles, toate erau teribil de costisitoare; puţine economii planetare îşi puteau permite să construiască mai mult de una sau două din navele acelea interstelare, iar cinci nave-torţă echipate cu propulsii Hawking puteau ruina o planetă colonială. Şi toate erau teribil de puternice: un portavion de atac putea distruge o planetă, o escadră de crucişătoare şi distrugătoare nave-spin putea distruge o stea. Se presupunea că navele Hegemoniei masate deja în sistemul Hyperion ar fi putut – dacă erau dirijate prin uriaşa matrice teleproiectoare de tranzit a FORŢEI – distruge majoritatea sistemelor stelare din Web. Cu un secol în urmă, pentru distrugerea flotei Glennon-Height şi înăbuşirea definitivă a Rebeliunii, fuseseră necesare nici cincizeci de nave din tipul solicitat de Nashita.

Însă adevărata problema dinapoia cererii amiralului era aducerea simultană a *două treimi* din flota Hegemoniei în sistemul Hyperion. Puteam simţi neliniştea pulsând ca un curent electric printre politicieni şi factorii de decizie politică.

Doamna senator Richeau de pe Renaştere Vector şi-a dres glasul.

– Domnule amiral, nu am mai concentrat niciodată asemenea forţe ale flotei, nu?

Capul lui Nashita a pivotat lin, ca şi cum ar fi fost pe rulmenţi. Grimasa n-a dispărut.

– Doamnă senator, nu am mai desfăşurat niciodată o acţiune a flotei de asemenea importanţă pentru viitorul Hegemoniei.

– Da, înţeleg asta, a încuviinţat Richeau, dar întrebarea mea se referea la impactul pe care l-ar avea această concentrare de trupe asupra defensivelor Webului din altă parte. Nu este un risc imens?

Nashita a mârâit şi desenele din spaţiul vast dinapoia sa s-au învolburat, s-au înceţoşat şi s-au coagulat sub forma unei panorame a Căii Lactee văzută de deasupra planului eclipticii; unghiul s-a schimbat şi noi am părut că ne năpustim cu viteză ameţitoare spre un braţ spiral, până a devenit vizibilă reţeaua albastră a teleproiectoarelor şi Hegemonia ca un nucleu auriu neregulat cu spirale şi pseudopode extinzându-se în nimbul verde al Protectoratului. Webul părea aleatoriu ca design şi minuscul faţă de dimensiunile uriaşe ale galaxiei… iar ambele impresii erau reflectări precise ale realităţii.

Brusc desenul s-a schimbat şi planetele din Web şi cele coloniale au devenit întregul Univers, cu excepţia câtorva sute de stele presărate printre ele pentru a oferi perspectivă.

– Acestea sunt poziţiile actuale ale elementelor flotei noastre, a indicat amiralul Nashita.

Printre şi dincolo de petele aurii şi verzui, s-au ivit câteva sute de punctuleţe portocaliu-intens; concentrarea cea mai mare era în jurul unei îndepărtate stele Protectorat pe care am recunoscut-o cu întârziere ca fiind Hyperion.

– Iar acestea sunt poziţiile cele mai recente ale Roiurilor Expulzate.

Au apărut o duzină de linii roşii însoţite de etichete vectoriale şi siaje schimbându-şi frecvenţa către albastru, pentru a indica direcţia

deplasării. Chiar şi la scara aceasta, nici un vector Roi nu părea să intersecteze spaţiul Hegemoniei, cu excepţia Roiului mare care pătrundea în sistemul Hyperion după o linie curbă.

Am observat că desfăşurările FORŢEI:spaţiu reproduceau în general vectorii Roiului, cu excepţia aglomerărilor de lângă bazele şi planetele cu probleme, ca Maui-Legământul, Bressia şi Qom-Riyadh.

– Domnule amiral, a rostit Gladstone preîntâmpinând orice descrieri ale respectivelor desfăşurări, bănuiesc că ai ţinut seama de timpul de răspuns al flotei în eventualitatea unei ameninţări îndreptate asupra altui punct de pe frontiera noastră.

Grimasa lui Nashita a zvâcnit în ceva ce ar fi putut să fie un zâmbet. Glasul lui purta o urmă de superioritate.

– Da, doamnă director executiv. Dacă observaţi Roiurile cele mai apropiate, exceptându-l pe cel de lângă Hyperion…

Imaginea a transfocat la vectorii roşii de deasupra unui nor auriu, care îmbrăţişa sistemele stelare despre care eram convins că includeau Poarta Raiului, Crângul lui Dumnezeu şi Mare Infinitus. La scara aceasta, ameninţarea Expulzaţilor părea cu adevărat foarte îndepărtată.

– Noi trasăm migraţiile Roiurilor, în funcţie de siajele propulsiilor Hawking detectate de posturile de monitorizare din Web şi dinafara lui. În plus, sondele noastre cu rază mare de acţiune verifică în mod frecvent mărimile şi direcţiile Roiurilor.

– Cât de frecvent, domnule amiral? întrebă senatorul Kolchev.

– Cel puţin o dată la câţiva ani, s-a răstit amiralul. Trebuie înţeles că zborurile durează multe luni, chiar la vitezele navelor-spin, şi că din punctul nostru de vedere datoria temporală poate ajunge până la doisprezece ani pentru un asemenea tranzit.

– Deoarece între observări există lacune de câţiva ani, a insistat senatorul, de unde ştii unde se află Roiurile în orice clipă?

– Propulsiile Hawking nu mint, domnule senator. Glasul lui Nashita era perfect sec. Siajul Hawking de distorsiune este imposibil de

simulat. Ceea ce vedem acum este poziţia în timp real a sute… sau în cazul Roiurilor mai mari, a mii… de singularităţi de propulsii aflate în mişcare. Ca şi în cazul mesajelor sperlumice, transmisia efectului Hawking nu are datorie temporală.

– Dar dacă Roiurile, a rostit Kolchev cu vocea la fel de seacă şi rece ca a amiralului, se deplasează cu viteze mai mici decât ale navelor-spin?

Nashita a zâmbit cu adevărat de data aceasta.

– *Sub* vitezele superluminice, domnule senator?

– Da.

L-am văzut pe Morpurgo şi alţi câţiva militari clătinând din capete sau ascunzându-şi surâsurile. Numai tânărul comandor FORŢĂ:marină William Ajunta Lee se aplecase înainte, atent, cu o expresie de seriozitate.

– La viteze subluminice, a răspuns inexpresiv amiralul Nashita, poate că stră-strănepoţii noştri ar trebui să se întrebe dacă să-şi avertizeze nepoţii despre posibilitatea unei invazii.

Kolchev nu ceda. S-a ridicat şi a indicat locul unde Roiul cel mai apropiat se curba, îndepărtându-se de Hegemonie, deasupra Porţii Raiului.

– Dacă Roiul acesta s-ar apropia fără să folosească propulsii Hawking?

Nashita a suspinat, iritat în mod vădit de faptul că esenţa întrunirii era deviată de fleacuri.

– Domnule senator, te asigur că dacă Roiul acela şi-ar deconecta propulsiile *imediat* şi s-ar întoarce spre Web *imediat*, atunci ar trece – ochii lui Nashita au clipit, când şi-a consultat implanturile şi legăturile de comunicaţii – două sute treizeci de ani standard înainte de a se apropia de frontierele noastre. Nu constituie un factor în această decizie.

Meina Gladstone s-a aplecat înainte şi toţi ochii s-au îndreptat către

ea. Mi-am stocat schiţa anterioară în apelator şi am început una nouă.

– Domnule amiral, mi se pare că principala îngrijorare în cazul acesta este atât natura fără precedent a acestei concentrări de forţe lângă Hyperion, cât şi faptul că mizăm totul pe singură carte – cum se mai zice, „punem toate ouăle într-un singur coş".

În jurul mesei s-au auzit murmure de amuzament. Gladstone era faimoasă pentru aforisme, parabole şi clişee atât de vechi şi de uitate, încât păreau nou-nouţe. Acesta putea să fie unul dintre ele.

– *Punem* toate ouăle într-un singur coş? a continuat ea.

Nashita a făcut un pas în faţă şi a pus mâinile pe masă, cu degetele lungi extinse, apăsând cu putere tăblia. Intensitatea aceea era pe potriva puterii personalităţii omuleţului; era unul dintre acei rari indivizi, care mobilizează fără efort atenţia celorlalţi.

– Nu, doamnă director executiv, nu le punem. Fără să se întoarcă, a gesticulat spre displayul de deasupra şi din spatele său. Roiurile cele mai apropiate nu s-ar putea apropia de spaţiul Hegemoniei fără un timp de avertizare de două luni în propulsie Hawking… asta înseamnă *trei ani* din timpul nostru. Unităţile noastre din sistemul Hyperion – chiar presupunând că ar fi larg desfăşurate şi în situaţie de luptă – nu ar avea nevoie de nici *cinci ore* ca să revină şi să se translateze oriunde în Web.

– Asta nu include unităţile flotei dinafara Webului, a zis senatoarea Richeau. Coloniile nu pot fi lăsate neprotejate.

Nashita a mai făcut un gest.

– Cele două sute de nave de război pe care le vom chema pentru a pune capăt campaniei Hyperion se află deja în Web sau au la bord capacităţi teleproiectoare NavăSalt. Nu va fi afectată nici una dintre unităţile independente ale flotei care a fost alocată coloniilor.

Gladstone a încuviinţat din cap.

– Dar dacă portalul Hyperion ar fi avariat sau capturat de Expulzaţi?

Din foielile, aprobările şi expiraţiile civililor din jurul mesei, am bănuit că atacase îngrijorarea principală.

Nashita a dat la rândul său din cap şi a revenit pe podiumul mic, ca şi cum aceea ar fi fost întrebarea pe care o anticipase şi era satisfăcut că se terminase cu chestiunile irelevante.

– O întrebare excelentă, a spus el. A fost menţionată în informările anterioare, însă voi prezenta detaliat această posibilitate. În primul rând, avem redundanţă în capacitatea noastră de teleproiectare; în sistem se află deja două NaveSalt şi plănuim să mai aducem trei, când vor sosi forţele de întărire. Probabilitatea ca toate aceste cinci nave să fie distruse este foarte, foarte mică… aproape nesemnificativă, dacă ţinem seama de capacităţile noastre defensive sporite cu forţele de întărire. În al doilea rând, probabilitatea ca Expulzaţii să captureze un teleproiector militar intact şi să-l utilizeze pentru invadarea Webului este egală cu zero. Fiecare navă… fiecare *individ*… care tranzitează un portal FORŢĂ trebuie identificat prin microtranspondere codificate şi imposibil de modificat, care sunt actualizate zilnic…

– Expulzaţii n-ar putea sparge codurile respective… şi să le introducă pe ale lor? a întrebat senatorul Kolchev.

– Este imposibil. Nashita se plimba înainte şi înapoi pe podiumul mic, cu mâinile încleştate la spate. Actualizarea codurilor se face zilnic prin intermediul mesajelor sperlumice unicat din sediul FORŢĂ din Web…

– Mă scuzaţi, am vorbit surprins să-mi aud propriul glas aici, totuşi azi dimineaţă am făcut o scurtă vizită în sistemul Hyperion şi nu am sesizat nici o identificare.

Capetele s-au întors către mine. Amiralul Nashita a executat din nou reproducerea cu succes a unui uliu ce-şi răsuceşte capul pe rulmenţi fără frecare.

– Cu toate acestea, domnule Severn, mi-a răspuns, tu şi domnul Hunt aţi fost identificaţi, discret şi fără durere, de lasere infraroşu la ambele capete ale tranzitului teleproiector.

Am încuviinţat, uluit pentru o secundă că amiralul îşi amintise numele meu, până ce mi-am dat seama că şi el avea implanturi.

– În al treilea rând, a continuat Nashita de parcă eu nu aş fi vorbit, dacă s-ar întâmpla imposibilul şi forţele Expulzaţilor ne-ar copleşi defensivele, ne-ar captura intacte teleproiectoarele, ar păcăli sistemele de identificare pentru tranzit şi ar activa o tehnologie cu care nu sunt familiarizaţi şi pe care le-am refuzat-o pentru mai bine de patru secole… atunci eforturile lor tot ar fi zadarnice, fiindcă întregul trafic militar este dirijat spre Hyperion prin baza de la Madhya.

– De unde? a răsunat un cor de voci.

Eu auzisem de Madhya doar prin intermediul poveştii lui Brawne Lamia despre moartea clientului ei.

– Madhya, a repetat amiralul Nashita surâzând acum realmente; era un surâs neaşteptat de copilăros. Nu vă interogaţi comagendele, domnilor şi doamnelor. Madhya este un sistem „negru“, care nu poate fi găsit în nici un inventar sau hartă civilă de teleproiectoare. L-am rezervat exact pentru asemenea scopuri. Având numai o planetă locuibilă, potrivită doar pentru minerit şi bazele noastre, Madhya reprezintă poziţia finală de retragere. Dacă navele de război Expulzate ar reuşi imposibilul şi ne-ar străpunge defensivele şi portalurile în Hyperion, *unicul* loc în care vor putea ajunge ele este Madhya, unde volume apreciabile de putere de foc sunt direcţionate către orice şi oricine ar apărea. Dacă imposibilul ar fi depăşit şi flota lor ar supravieţui tranzitului în sistemul Madhya, conexiunile teleproiectoare de ieşire s-ar autodistruge în mod automat, iar navele lor ar rămâne eşuate la ani de zile de Web.

– Da, a spus senatoarea Richeau, dar la fel s-ar întâmpla şi cu navele noastre. Două treimi din flota noastră ar rămâne în sistemul Hyperion.

Nashita a luat poziţie de repaus.

– Este adevărat, a spus el, şi cu siguranţă şefii de stat-major ai armelor reunite şi cu mine am cântărit de multe ori consecinţele acestui eveniment îndepărtat… s-ar putea spune chiar imposibil din

punct de vedere statistic. Apreciem că riscurile sunt acceptabile. Dacă s-ar întâmpla imposibilul, noi tot am dispune de o rezervă de peste două sute de nave de război, care să apere Webul. În cel mai rău caz, am pierde sistemul Hyperion, după ce am fi aplicat o lovitură teribilă Expulzaţilor… una care, în sine, ar împiedica aproape cu certitudine orice agresiune viitoare. *Însă nu acesta este rezultatul pe care îl anticipăm.* Dacă două sute de nave de război vor fi transferate rapid – în următoarele opt ore standard –, predicţiile noastre şi ale Consiliului Consultativ IA văd o probabilitate de nouăzeci şi nouă la sută pentru înfrângerea totală a Roiului Expulzat agresiv, cu pierderi neînsemnate în rândul forţelor noastre.

Meina Gladstone s-a răsucit spre consilierul Albedo. În lumina slabă, proiecţia se vedea perfect.

– Domnule consilier, nu am ştiut că Grupului Consultativ i-a fost pusă această întrebare. Probabilitatea de nouăzeci şi nouă la sută este demnă de încredere?

Albedo a surâs.

– În mare măsură, doamnă director executiv. Iar factorul de probabilitate a fost 99,962794 la sută. Zâmbetul i s-a lărgit. Destul de sigur pentru a pune toate ouăle într-un singur coş pentru scurt timp.

Gladstone nu i-a răspuns zâmbetului.

– Domnule amiral, după primirea întăririlor cât timp apreciezi că vor mai dura luptele?

– O săptămână standard, doamnă director executiv. Maximum.

Sprânceana stângă a lui Gladstone s-a arcuit uşor.

– Aşa puţin?

– Da, doamnă director executiv.

– Domnule general Morpurgo? Opinia FORŢEI:sol?

– Suntem de acord, doamnă director executiv. Întăririle sunt necesare, şi cât mai rapid. Transportoarele vor aduce aproximativ o

sută de mii de puşcaşi marini şi trupe de sol pentru a termina cu resturile Roiului.

– În şapte zile standard sau mai puţin?

– Da, doamnă director executiv.

– Domnule amiral Singh?

– Este absolut necesar, doamnă director executiv.

– Domnule general Van Zeidt?

Pe rând, Gladstone i-a întrebat pe şefii de stat-major ai armelor reunite şi pe principalii ofiţeri superiori de acolo, ba chiar şi pe comandantul Şcolii de Comandă Olympus, care s-a împăunat mândru că a fost consultat. Pe rând, ea a primit sfaturile lor lipsite de echivoc de a convoca întăririle.

– Domnule comandor Lee?

Toate privirile s-au întors asupra tânărului ofiţer naval. Am sesizat rigiditatea trupurilor şi strâmbăturile militarilor vârstnici şi am înţeles brusc că Lee se afla acolo la invitaţia directorului executiv, nu ca o bunăvoinţă din partea superiorilor săi. Mi-am amintit că Gladstone fusese citată ca afirmând despre tânărul comandor Lee că dovedea genul de iniţiativă şi inteligenţă care lipsise uneori FORŢEI. Am bănuit că viitorul în carieră al bărbatului era în pericol din cauza participării la această întrunire.

Comandorul William Ajunta Lee s-a foit inconfortabil în scaunul său confortabil.

– Cu tot respectul, doamnă director executiv, sunt un simplu ofiţer naval junior şi nu sunt calificat să-mi ofer opinia în chestiuni de asemenea importanţă strategică.

Gladstone nu a zâmbit. Încuviinţarea ei a fost aproape imperceptibilă.

– Îţi apreciez remarca, domnule comandor. Sunt sigur că ţi-o apreciază şi superiorii tăi prezenţi aici. În acelaşi timp însă, în cazul

de faţă aş dori să-mi faci plăcerea şi să comentezi cum vezi situaţia.

Lee şi-a îndreptat ţinuta şi pentru o clipă în ochii lui s-a citit atât condamnarea, cât şi disperarea unui mic animal încolţit.

– Doamnă director executiv, dacă trebuie într-adevăr să comentez, trebuie să spun că propriile mele instincte – şi ele sunt, repet, simple instincte, întrucât sunt complet ignorant în privinţa tacticilor interstelare – m-ar sfătui împotriva acestei întăriri. Lee a inspirat profund. Este o apreciere pur militară, doamnă director executiv. Nu ştiu nimic despre ramificaţiile politice ale apărării sistemului Hyperion.

Gladstone s-a aplecat înainte.

– Atunci, pe baze pur militare, domnule comandor, de ce te opui întăririlor?

Din locul unde mă aflam, la o jumătate de masă depărtare, puteam simţi impactul privirilor şefilor FORŢEI ca pe un fascicul laser de o sută de milioane de jouli, dintre cele utilizate pentru aprinderea bilelor deuteriu–tritiu în străvechile reactoare de fuziune inerţiale restrictive. Am fost uimit că Lee n-a colapsat, n-a implodat, n-a luat foc şi nu s-a topit sub ochii noştri.

– Pe bază militară, a răspuns Lee cu ochi lipsiţi de speranţe, dar cu glas constant, cele mai mari greşeli pe care le poate comite cineva este să-şi dividă forţele şi… aşa cum aţi spus, doamnă director executiv… să pună toate ouăle într-un singur coş. Iar în cazul acesta, coşul nici măcar n-a fost făcut de către noi.

Gladstone a dat din cap şi s-a lăsat pe spate, unind vârfurile degetelor sub buza inferioară.

– Domnule *comandor,* a rostit generalul Morpurgo şi am descoperit că unele cuvinte puteau fi într-adevăr scuipate, acum după ce am beneficiat de… sfatul tău… pot să te întreb dacă ai fost vreodată implicat într-o bătălie spaţială?

– Nu am fost, domnule general.

– Ai fost vreodată *instruit,* pentru o bătălie spaţială, domnule

comandor?

– Cu excepţia minimumului cerut în ŞCO, rezumat la câteva cursuri de istorie, nu, domnule general, nu am fost instruit pentru bătăliile spaţiale.

– Ai fost vreodată implicat în *orice* tip de planificare strategică mai sus de nivelul… câte nave maritime ai comandat pe Maui-Legământul, domnule comandor?

– Una, domnule general.

– Una, a încuviinţat Morpurgo. O navă mare, domnule comandor?

– Nu, domnule general.

– Ţi-a fost atribuită comanda acestei nave, domnule comandor? Ai câştigat-o? Sau ţi-a revenit în urma vicisitudinilor războiului?

– Căpitanul nostru a fost ucis, domnule general. Am preluat comanda în mod automat. Era acţiunea navală finală din campania Maui-Legământul şi…

– Asta-i tot, domnule *comandor.* Morpurgo i-a întors spatele eroului de război şi s-a adresat directorului executiv: Doriţi să ne consultaţi din nou, doamnă director executiv?

Gladstone a negat din cap.

Senatorul Kolchev şi-a dres glasul.

– Poate că ar trebui să ţinem o şedinţă restrânsă de cabinet în Clădirea Guvernului.

– Nu este necesar, a zis Meina Gladstone. Am decis. Domnule amiral Singh, eşti autorizat să direcţionezi spre sistemul Hyperion atâtea unităţi ale flotei câte vei considera necesar împreună cu şefii de stat-major ai armelor reunite.

– Da, doamnă director executiv.

– Domnule amiral Nashita, mă aştept la încheierea cu succes a

ostilităţilor în termen de o săptămână standard după ce ai primit întăririle adecvate. S-a uitat în jurul mesei. Doamnelor şi domnilor, nu vă pot accentua îndeajuns importanţa păstrării lui Hyperion şi nimicirii o dată pentru totdeauna a ameninţărilor Expulzaţilor. S-a ridicat şi a pornit către piciorul rampei care suia şi dispărea în beznă. Bună seara, doamnelor şi domnilor!

Era aproape ora 4:00 în Web şi pe Tau Ceti Central, când Hunt a ciocănit la uşa mea. Mă luptasem cu somnul în cele trei ore de când ne teleproiectasem înapoi. Tocmai decisesem că Gladstone uitase de mine şi începusem să picotesc, când a bătut la uşă.

– În grădină, a spus Leigh Hunt, şi pentru numele lui Dumnezeu bagă-ţi cămaşa în pantaloni!

Cizmele mele abia se auzeau pe pietrişul fin al aleii, când rătăceam pe potecile întunecate. Felinarele şi fosfogloburile abia emiteau lumină. Stelele nu erau vizibile deasupra curţii interioare, din cauza strălucirii interminabilelor oraşe de pe TC2, dar luminile mişcătoare ale habitatelor orbitale se deplasau pe boltă ca un inel nesfârşit de licurici.

Gladstone stătea pe banca de fier de lângă podeţ.

– Mulţumesc pentru că mi te-ai alăturat, domnule Severn, a rostit ea cu voce scăzută. Îmi cer scuze pentru întârziere. Reuniunea de cabinet abia s-a terminat.

Nu am spus nimic şi am rămas în picioare.

– Doream să te întreb despre vizita de azi dimineaţă pe Hyperion. A chicotit în beznă. De ieri dimineaţă… Ai rămas cu vreo impresie?

M-am întrebat ce voia să spună. Bănuiala mea era că femeia avea un apetit insaţiabil pentru date, indiferent cât ar fi părut ele de irelevante.

– M-am întâlnit cu cineva, am răspuns.

– Da?

– Cu Melio Arundez. El a fost… este…

– …un prieten al fiicei domnului Weintraub, a terminat Gladstone în locul meu. Fetiţa care îmbătrâneşte invers. Ai vreo actualizare privind starea ei?

– Nu tocmai. Azi am dormit pentru scurt timp, însă visele au fost fragmentate.

– Şi ce rezultat a avut întâlnirea cu domnul Arundez?

Mi-am frecat bărbia cu degete devenite brusc reci.

– Echipa lui de cercetători a aşteptat luni de zile în capitală, am zis. S-ar putea ca ei să fie unica noastră speranţă pentru a înţelege ce se întâmplă cu Criptele. Şi cu Shrike…

– Predictorii noştri afirmă că este important ca pelerinii să fie lăsaţi în pace până îşi termină rolurile, s-a auzit glasul lui Gladstone în întuneric.

Părea să fie cu capul întors într-o parte, spre pârâu.

Pe neaşteptate m-am simţit cuprins de un val inexplicabil şi implacabil de furie.

– Părintele Hoyt şi l-a „terminat“ deja, am rostit mai tăios decât intenţionasem. Ei l-ar fi putut salva, dacă navei i s-ar fi îngăduit să facă joncţiunea cu pelerinii. Arundez şi oamenii lui ar putea salva pruncul – pe Rachel –, chiar dacă au mai rămas doar câteva zile.

– Mai puţin de trei zile. A mai fost altceva? Vreo impresie despre planetă ori despre nava de comandă a amiralului Nashita care să ţi se fi părut… interesantă?

Pumnii mi s-au încleştat, apoi s-au relaxat.

– Nu-i vei îngădui lui Arundez să zboare la Cripte.

– Nu acum, nu.

– Dar evacuarea civililor de pe Hyperion? Cel puţin a cetăţenilor Hegemoniei?

– În clipa de faţă aceasta nu este o posibilitate.

Am dat să spun ceva şi m-am abţinut. Am privit către sunetul apei care curgea pe sub podeţ.

– Nici o altă impresie, domnule Severn?

– Nu.

– Atunci îţi urez noapte bună şi vise plăcute. Mâine s-ar putea să fie o zi foarte agitată, însă la un moment dat aş dori să vorbesc cu tine despre visele acelea.

– Noapte bună, am rostit, m-am răsucit pe călcâie şi m-am întors grăbit în aripa din Clădirea Guvernului unde eram cazat.

În bezna odăii mele, am apelat o sonată de Mozart şi am luat trei trisecobarbitale. Probabil că aveau să mă arunce într-un vis drogat, fără vise, în care fantoma mortului Johnny Keats şi pelerinii lui încă şi mai spectrali nu mă puteau găsi. Însemna s-o dezamăgesc pe Meina Gladstone, iar asta nu mă înspăimânta câtuşi de puţin.

M-am gândit la Gulliver, marinarul lui Swift, şi la dezgustul lui faţă de oameni după ce revenise din ţara cailor inteligenţi – Houyhnhnm –, un dezgust faţă de propria sa specie care ajunsese să-l facă să doarmă în grajd, alături de cai, doar pentru a fi liniştit de mirosul şi de prezenţa lor.

Ultimul meu gând înainte de a adormi a fost *S-o ia dracu' pe Meina Gladstone, să-l ia dracu' de război şi să-l ia dracu' de Web!*

Şi să le ia dracu' de vise!

Partea a doua

16

Brawne Lamia dormi neîntoarsă până înainte de răsăritul zorilor şi visele ei fură pline de imagini şi sunete de altundeva – conversaţii pe jumătate auzite şi prea puţin înţelese cu Meina Gladstone, o încăpere ce părea să plutească în spaţiu, deplasări de bărbaţi şi femei pe coridoare unde pereţii şopteau ca un receptor sperlumic prost reglat… iar îndărătul viselor febrile şi al imaginilor aleatorii exista senzaţia înnebunitoare că Johnny – Johnny al ei – era foarte aproape, *foarte aproape.* Lamia ţipă în somn, dar sunetul se pierdu în ecourile aleatorii ale pietrelor Sfinxului ce se răceau şi ale nisipurilor mişcătoare.

Lamia se trezi brusc, devenind complet conştientă cu iuţeala unui instrument cu semiconductori care a fost activat. Sol Weintraub ar fi trebuit să stea de veghe, însă dormea lângă intrarea scundă a camerei în care se adăpostise grupul. Fiica lui, Rachel, dormea între pături pe podea, alături de el; avea funduleţul ridicat şi obrazul apăsat de pătură, cu o băşicuţă de salivă pe buze.

Lamia privi în jur. În iluminatul provenit de la un fosfoglob de putere redusă şi de la lumina slabă a zilei care se reflecta pe patru metri de coridor, numai un pelerin era vizibil ca o grămăjoară întunecată pe podeaua din stâncă. Martin Silenus sforăia. Lamia încercă un fior de teamă, ca şi cum ar fi fost abandonată în timpul somnului. Silenus, Sol, pruncul… îşi dădu seama că lipsea doar Consulul. Distrugerea rosese grupul de pelerinaj format din şapte adulţi şi un copil: Het Masteen dispăruse de pe goeleta-eoliană în

timp ce traversau Oceanul de Iarbă, Lenar Hoyt fusese ucis în noaptea trecută, Kassad dispăruse ceva mai târziu în aceeaşi noapte… Consulul… unde era Consulul?

Femeia privi din nou în jur, se asigură că odaia întunecoasă nu conţinea decât raniţe, suluri de pături, poetul, cărturarul şi pruncul care dormeau, apoi se ridică, găsi pistolul automat al tatălui ei prin vălmăşagul de pături, îşi căută în raniţă paralizatorul sonic, după care se furişă pe lângă Weintraub şi copil, pe coridor.

Era dimineaţă şi afară era atât de luminos, încât Lamia fu nevoită să-şi ducă mâna pavăză la ochi, când coborî treptele de piatră ale Sfinxului pe poteca de pământ bătătorit care ducea în vale. Furtuna trecuse. Cerurile lui Hyperion ofereau un lapislazuli profund, cristalin, străbătut de vinişoare verzi. Steaua lui Hyperion, o sursă punctiformă strălucitor de albă, abia se ridica deasupra pereţilor de piatră din est. Umbrele stâncilor se contopeau cu siluetele Criptelor Timpului pe fundul văii. Cripta de Jad scânteia. Lamia distingea dune şi bancuri noi depuse de furtună, nisipuri albe şi vermillon care se uneau în curbe senzuale şi striaţii în jurul bolovanilor. Nu se mai zăreau urme ale taberei lor din noaptea anterioară. Consulul stătea pe o piatră la zece metri mai jos pe deal. Privea în vale şi fumul spirala în sus din pipa lui. Strecurând pistolul în buzunarul cu paralizatorul, Lamia coborî spre el.

– Nici urmă de colonelul Kassad, zise Consulul la apropierea femeii.

Nu se întoarse către ea.

Lamia privi în lungul văii spre locul unde se ridica Monolitul de Cristal. Suprafaţa cândva strălucitoare era ciuruită şi sfredelită, douăzeci sau treizeci de metri păreau să lipsească din partea superioară şi sfărâmăturile continuau să fumege la baza lui. Cei cinci sute de metri dintre Sfinx şi Monolit erau pârjoliţi şi presăraţi de cratere.

– Se pare că n-a plecat fără să lupte, comentă ea.

Consulul mormăi ceva. Fumul pipei îi trezi apetitul femeii.

– Am căutat până la Palatul Shrike, la doi kilometri mai departe în

vale, rosti Consulul. Centrul schimbului de focuri pare să fi fost Monolitul. La nivelul solului nu se vede nici un fel de deschidere în structură, însă sus există destule găuri ca să poţi observa modelul de fagure pe care l-a arătat întotdeauna radarul de profunzime.

– Dar nici un semn de la Kassad?

– Nu.

– Sânge? Oase calcinate? Un bilet prin care să anunţe că se întoarce după ce-şi duce rufele la spălătorie?

– Nimic.

Brawne Lamia oftă şi se aşeză pe un bolovan lângă Consul. Soarele îi încălzea pielea. Femeia miji ochii la deschiderea văii.

– La dracu', rosti ea, ce facem în continuare?

Consulul luă pipa din gură, se încruntă la ea şi clătină din cap.

– Azi dimineaţă am încercat iarăşi releul comagendei, dar nava continuă să fie consemnată la sol. Scutură scrumul din pipă. Am încercat şi pe frecvenţele de urgenţă, însă este evident că nu putem stabili legătura. Fie că nava nu funcţionează ca releu, fie că oamenii au primit ordin să nu răspundă.

– Tu ai pleca într-adevăr?

Consulul strânse din umeri. Schimbase ţinuta diplomatică din ziua anterioară cu o tunică de lână grosolană, pantaloni de velur sur şi cizme înalte.

– Prezenţa navei ne-ar oferi – v-ar oferi – opţiunea plecării. Aş dori ca restul să se gândească serios la plecare. La urma urmelor, Masteen lipseşte, Hoyt şi Kassad nu mai sunt… şi eu nu ştiu ce ar trebui să fac în continuare.

– Am putea încerca să pregătim micul dejun, rosti un glas baritonal.

Lamia se întoarse şi-l văzu pe Sol coborând pe potecă. Rachel se afla în portbebeul de pe pieptul cărturarului. Lumina soarelui sclipea pe

craniul pleşuv al bătrânului.

– Nu-i o idee rea, spuse ea. Ne-au mai rămas destule provizii?

– Destule pentru micul dejun, răspunse Weintraub. Mai sunt câteva raţii reci din raniţa suplimentară de provizii a colonelului, după care vom gusta gândăcei sau ne vom mânca unul pe celălalt.

Consulul se strădui să surâdă şi puse pipa înapoi în buzunarul tunicii.

– Vă propun să ne întoarcem în Donjonul Cronos înainte de a ajunge în punctul acela. Am terminat hrana deshidratată din *Benares*, dar în Donjon existau cămări.

– Eu aş fi fericită să…, începu Lamia însă fu întreruptă de un strigăt din interiorul Sfinxului.

Ajunse prima acolo şi avea pistolul automat în mână înainte să fi pătruns înăuntru. Coridorul era întunecos, odaia-dormitor chiar mai întunecată şi avu nevoie de o secundă ca să-şi dea seama că acolo nu era nimeni. Brawne Lamia se ghemui şi roti pistolul spre curba neagră a coridorului exact în clipa în care glasul lui Silenus strigă din nou de undeva din afara razei ei vizuale:

– Hei! Veniţi aici!

Femeia privi peste umăr când Consulul apăru prin intrare.

– Stai! zise ea şi avansă iute pe coridor, rămânând lângă perete, cu pistolul întins, cu încărcătura propulsivă armată, cu piedica ridicată.

Se opri în pragul trecerii spre odăiţa în care zăcea corpul lui Hoyt, se ghemui şi se roti către interior, baleind cu pistolul.

Martin Silenus ridică ochii din locul unde stătea pe vine lângă preot. Folia de fibroplastic pe care o folosiseră pentru a-l acoperi era boţită în mâna sa. O privi pe Lamia, se uită fără interes la pistol şi reveni la corpul părintelui Hoyt.

– Poţi să crezi aşa ceva? întrebă încetişor.

Lamia coborî arma şi se apropie. În spatele lor, Consulul privi înăuntru. Brawne îl auzea pe Sol Weintraub pe coridor; pruncul scâncea.

– Dumnezeule! rosti Brawne Lamia şi se ghemui lângă corpul părintelui Lenar Hoyt.

Trăsăturile schimonosite de durere ale tânărului preot fuseseră resculptate în faţa unui bărbat care se apropia de şaptezeci de ani: frunte înaltă, nas lung şi aristocratic, buze subţiri cu colţurile întoarse plăcut în sus, pometi proeminenţi, urechi prelungi sub smocuri de păr sur, ochi mari dedesubtul pleoapelor alburii şi subţiri ca foaia de pergament.

Consulul se aplecă alături de ei.

– Am văzut holouri. Acesta este părintele Paul Duré.

– Priviţi! spuse Martin Silenus.

Trase mai jos folia, făcu o pauză, apoi întoarse corpul pe o parte. Pe pieptul bărbatului două cruciforme pulsau trandafiriu, exact ca ale lui Hoyt, însă spinarea sa era curată.

Sol rămase în preajma uşii, liniştind scâncetele lui Rachel cu legănări line şi silabe şoptite. Când fetiţa tăcu, el vorbi:

– Crezusem că bikura aveau nevoie de trei zile să… se regenereze.

Martin Silenus suspină.

– Paraziţii cruciformi îi înviau pe bikura de peste două secole standard. Poate că prima dată e mai uşor.

– Este…, începu Lamia.

– Dacă-i viu? Silenus o prinse de mână. Atinge-l!

Pieptul bărbatului se ridica şi cobora foarte lent. Pielea era caldă la atingere. Căldura emanată de cruciformele de sub dermă era palpabilă. Brawne Lamia îşi trase brusc mâna îndărăt.

Ceea ce cu şase ore în urmă fusese cadavrul părintelui Lenar Hoyt deschise ochii.

– Părintele Duré? întrebă Sol, făcând un pas înainte.

Bărbatul întoarse capul. Clipi, ca şi cum lumina slabă îi rănea ochii, apoi scoase un sunet ininteligibil.

– Apă, zise Consulul şi vârî mâna în buzunarul tunicii după sticluţa mică de plastic pe care o purta.

Martin Silenus susţinu capul bărbatului, în timp ce Consulul îl ajută să bea. Sol se apropie, se lăsă într-un genunchi şi-i atinse antebraţul. Până şi ochii negri ai lui Rachel păreau curioşi.

– Dacă nu poţi vorbi, spuse Sol, clipeşte de două ori pentru „da“ şi o dată pentru „nu“. Eşti Duré?

Capul bărbatului se roti spre cărturar.

– Da, răspunse el încet cu glas baritonal şi ton cultivat. Sunt părintele Paul Duré.

Micul dejun consta din ultima doză de cafea, bucăţele de carne friptă peste unitatea de încălzire depliată, un terci de cereale amestecat cu lapte praf şi ultima lor pâine, ruptă în cinci bucăţi. Lui Lamia i se păru delicios.

Stăteau la marginea umbrei proiectate de aripa întinsă a Sfinxului şi foloseau drept masă un bolovan scund, cu suprafaţa plată. Soarele suia către mijlocul dimineţii şi cerul rămânea senin. Nu se auzea nici un sunet, doar ocazionalele clinchete ale unei furculiţe sau linguri şi tonurile scăzute ale conversaţiei lor.

– Îţi aminteşti… dinainte? întrebă Sol.

Preotul purta nişte haine cu care Consulul umbla în navă: o salopetă cenuşie, cu emblema Hegemoniei în partea stângă a pieptului. Hainele îi erau cam mici.

Duré ţinea ceaşca de cafea cu ambele palme, de parcă s-ar fi pregătit s-o ridice pentru sfinţire. Înălţă privirea şi ochii lui sugerau în egală

măsură profunzimi de inteligenţă şi tristeţe.

– Dinainte să fi murit? rosti el. Buzele patriciene schiţară un zâmbet. Da, îmi amintesc. Îmi amintesc exilul, bikura… Coborî fruntea. Până şi arborele tesla.

– Hoyt ne-a povestit despre arbore, spuse Brawne Lamia.

Preotul se autoţintuise pe un arbore tesla activ în pădurile-de-foc, suferind *ani* de agonie, moarte, înviere şi din nou moarte, numai pentru a nu ceda înaintea simbiozei simple a vieţii conduse de cruciform.

Duré clătină din cap.

– Crezusem… în acele ultime secunde… că l-am învins.

– L-ai învins, răspunse Consulul. Te-au găsit părintele Hoyt şi ceilalţi. Alungaseşi cruciformul din corpul tău. După aceea bikura au implantat cruciformul tău în Lenar Hoyt.

Duré aprobă încet.

– Şi nu-i nici o urmă a lui?

Martin Silenus indică pieptul bărbatului.

– În mod clar, căcatul ăsta nu poate sfida legile conservării masei. Durerea lui Hoyt fusese atât de mare de atâta timp – el nu voia să se întoarcă acolo unde dorea să-l aducă cruciformul –, încât n-a atins niciodată greutatea necesară pentru… cum dracu' i-ai spune? O dublă înviere.

– Nu contează, zise Duré şi surâsul lui era trist. Parazitul ADN din cruciform are răbdare infinită. Dacă este nevoie, va reconstitui o gazdă timp de generaţii. Mai devreme sau mai târziu, ambii paraziţi vor avea un cămin.

– Îţi mai aminteşti ceva de după arborele tesla? întrebă încetişor Sol.

Duré sorbi ultimele picături de cafea.

– Despre moarte? Despre rai sau iad? Zâmbetul lui era autentic. Nu, doamnă şi domnilor, regret că nu pot spune asta. Îmi amintesc durerea… eternităţi de durere… apoi eliberarea. Iar după aceea, beznă. În cele din urmă, trezirea aici. Câţi ani spuneţi că au trecut?

– Aproape doisprezece, răspunse Consulul. Însă numai jumătate pentru părintele Hoyt. El a petrecut un timp în tranzit.

Părintele Duré se ridică, îşi întinse membrele şi se plimbă înainte şi înapoi. Era un bărbat înalt, slab, dar degajând senzaţia de forţă, şi Brawne Lamia se trezi impresionată de prezenţa lui, de acea charismă stranie şi inexplicabilă care a blestemat şi a acordat putere câtorva indivizi din timpuri imemoriale. Se sili să-şi amintească faptul că, în primul rând, Duré era preotul unui cult care cerea celibatul clericilor săi şi, în al doilea rând, cu o oră în urmă fusese un leş. Lamia îl privi mergând înainte şi înapoi, cu mişcări elegante şi relaxate ca ale unei feline, şi-şi dădu seama că ambele observaţii erau adevărate, însă în acelaşi timp nu puteau contracara magnetismul personal radiat de preot. Se întrebă dacă ceilalţi bărbaţi îl simţeau.

Duré se aşeză pe un bolovan, îşi întinse picioarele în faţă şi-şi frecă coapsele, de parcă ar fi încercat să scape de o crampă.

– Mi-aţi spus câte ceva, rosti el, despre cine sunteţi voi… şi de ce sunteţi aici. Îmi puteţi spune mai multe?

Pelerinii schimbară priviri.

Duré încuviinţă din cap.

– Credeţi că eu însumi sunt un monstru? Un intermediar al lui Shrike? Nu v-aş putea învinui dacă o credeţi.

– Nu credem asta, vorbi Brawne Lamia. Shrike nu are nevoie de intermediari ca să acţioneze şi în plus te cunoaştem din povestea părintelui Hoyt despre tine şi din jurnalele tale. Se uită către ceilalţi. Ne-a fost… greu… să povestim de ce am venit pe Hyperion. Ar fi realmente imposibil să repetăm istorisirile acelea.

– Am făcut nişte însemnări în comagendă, zise Consulul. Sunt foarte

condensate, totuşi pot oferi o idee despre noi… şi despre istoria Hegemoniei din ultimul deceniu. De ce este Webul în război cu Expulzaţii… Lucruri de felul acesta… Dacă doreşti, le poţi accesa. N-ar trebui să dureze mai mult de o oră.

– M-ar interesa, aprobă părintele Duré şi-l urmă pe Consul înapoi în Sfinx.

Brawne, Lamia, Sol şi Silenus merseră spre capul văii. Din şaua aflată între stâncile scunde, puteau vedea dunele şi pustiul întinzându-se către munţii din Lanţul Căpăstrului, la mai puţin de zece kilometri spre sud-vest. Globurile sparte, turlele şi galeriile transformate în cioburi ale răposatului Oraş al Poeţilor se distingeau la numai doi–trei kilometri în dreapta lor, în lungul unei coame late pe care deşertul o invada tăcut.

– Mă întorc în Donjon să caut nişte raţii, anunţă Lamia.

– Nu-mi place să destram grupul, zise Sol. Ne-am putea întoarce toţi.

Martin Silenus încrucişă braţele pe piept.

– Cineva ar trebui să rămână aici, în caz că reapare colonelul.

– Înainte de a pleca în alte direcţii, vorbi Sol, cred că ar trebui să cercetăm restul văii. În dimineaţa asta, Consulul n-a ajuns cu mult dincolo de Monolit.

– Sunt de acord, zise Lamia. Haideţi să-i dăm drumul până nu se face prea târziu. Vreau să luăm proviziile din Donjon şi să ne întoarcem înainte să se lase noaptea.

Coborau spre Sfinx, când apărură Consulul şi Duré. Preotul ţinea într-o mână comagenda suplimentară a Consulului. Lamia explică planul pentru o cercetare şi cei doi bărbaţi acceptară să li se alăture.

Intrară din nou în holurile din Sfinx şi razele lanternelor şi laserelor iluminară piatra acoperită de condens şi unghiurile bizare ale pereţilor. Ieşiră în lumina solară a amiezii şi parcurseră cei trei sute de metri până la Cripta de Jad. Lamia începu să tremure când intrară în încăperea unde Shrike apăruse în noaptea trecută. Sângele

lui Hoyt lăsase o pată ruginiu-cafenie pe pardoseala din ceramică verde. Nu se zărea nici urmă a deschiderii transparente către labirintul de dedesubt. Nu se zărea nici urmă de Shrike.

Obeliscul nu avea camere, ci doar un puţ central în care o rampă spirală, prea abruptă pentru confortul uman, se răsucea în sus între pereţi de culoarea abanosului. Până şi şoaptele reverberau cu intensitate, iar grupul păstra conversaţiile la minimum. Nu existau ferestre, din vârful rampei, la cincizeci de metri deasupra podelei de piatră, nu se vedea nimic în exterior şi fasciculele lanternelor lor dezvăluiau doar beznă spre plafonul care se curba peste ei. Frânghiile şi lanţurile fixate de-a lungul a două secole de turism le îngăduiră să coboare fără teama că vor luneca şi cădea spre moartea certă de jos. Când se opriră la intrare, Martin Silenus strigă pentru ultima oară numele lui Kassad şi ecourile îi urmară în razele soarelui.

Petrecură o jumătate de oră sau mai mult cercetând distrugerile de lângă Monolitul de Cristal. Petice de nisip transformate în bălţi de sticlă, largi de cinci până la zece metri, reflectau lumina amiezii ca nişte prisme şi abăteau căldura în feţele pelerinilor. Faţada spartă a Monolitului, ciuruită acum de găuri şi fuioare de cristal topit care încă atârnau, părea ţinta unui act de vandalism lipsit de minte, dar toţi ştiau că Fedmahn Kassad trebuie să se fi luptat pentru a-şi apăra viaţa. Nu exista nici o uşă, nici o deschidere către labirintul fagure dinăuntru. Instrumentele îi anunţau că interiorul era pustiu şi neconectat aşa cum fusese dintotdeauna. Plecară şovăitor, suind potecile abrupte spre baza stâncilor nordice, unde Criptele Grote se înşiruiau la mai puţin de o sută de metri una de cealaltă.

– Primii arheologi au considerat că erau Criptele cele mai vechi din cauza aspectului lor rudimentar, zise Sol când intrară în prima grotă şi razele lanternelor jucară peste piatra cioplită într-o mie de desene indescifrabile.

Nici o grotă nu era mai adâncă de treizeci–patruzeci de metri. Toate se terminau prin pereţi de rocă şi nici un fel de examinări sau investigaţii radar nu descoperise vreo extensie a lor.

După ce ieşiră din a treia Criptă Grotă, se opriră în puţina umbră pe care o putură găsi şi împărţiră apa şi biscuiţii cu proteine din raţiile

de luptă suplimentare ale lui Kassad. Vântul se înteţise şi acum suspina şi murmura printre stâncile canelate aflate mult deasupra lor.

– N-o să-l găsim, spuse Martin Silenus. L-a luat nenorocitu' ăla de Shrike.

Sol hrănea pruncul cu una dintre ultimele truse de alăptare. Creştetul căpşorului fetiţei căpătase o culoare roz, în ciuda eforturilor lui Sol de a o proteja când mergeau în exterior.

– Ar putea să fie chiar într-o Criptă prin care noi am trecut, zise el, dacă există secţiuni defazate temporal faţă de noi. Asta-i teoria lui Arundez. El consideră Criptele construcţii în patru dimensiuni, cu plieri complexe în continuumul spaţio-temporal.

– Grozav! făcu Lamia. Prin urmare, chiar dacă Fedmahn Kassad ar fi acolo, noi nu l-am vedea.

– Haideţi cel puţin să ne facem datoria, rosti Consulul oftând şi se ridică în picioare. A mai rămas o criptă.

Palatul Shrike se afla la un kilometru mai departe în vale, mai jos decât celelalte şi ascuns de un cot al pereţilor de piatră. Structura nu era mare, ci mai mică decât Cripta de Jad, dar construcţia ei complexă – flanşe, turle, contraforturi şi coloane de susţinere arcuite şi arcuindu-se în haos controlat – lăsa impresia că este mai mare decât în realitate.

Interiorul era o sală răsunătoare cu podea neregulată alcătuită din mii de segmente curbe şi articulate, ce-i reaminteau lui Lamia de coastele şi vertebrele unei creaturi fosilizate. La cincisprezece metri deasupra, domul era străbătut de zeci de lame de crom încrucişate, care continuau prin ziduri şi unele prin altele, arătând ca nişte ghimpi cu vârfuri de oţel deasupra structurii. Materialul domului în sine era uşor opac, conferind spaţiului boltit o nuanţă lăptoasă, bogată.

Lamia, Silenus, Consulul, Weintraub şi Duré începură să strige toţi numele lui Kassad, însă vocile lor răsunară şi stârniră zadarnic ecouri.

– Nici urmă de Kassad sau Het Masteen, vorbi Consulul după ce ieşiră. Poate că acesta va fi şablonul… vom dispărea pe rând, până va rămâne numai unul.

– Iar acelui ultim rămas i se va împlini dorinţa, aşa cum prezic legendele sectei Shrike? întrebă Brawne Lamia.

Se aşeză pe muchia stâncoasă de pe care se ridica Palatul Shrike şi-şi legănă în aer picioarele scurte.

Paul Duré îşi înălţă faţa către cer.

– Nu pot să cred că dorinţa părintelui Hoyt a fost ca el să moară pentru ca eu să trăiesc din nou.

Martin Silenus miji ochii spre el.

– Şi dorinţa ta, care ar fi, padre?

Duré nu şovăi.

– Aş dori… m-aş ruga… ca Dumnezeu să îndepărteze o dată pentru totdeauna calamitatea acestor atrocităţi gemene: războiul şi Shrike.

Se lăsă tăcere; se auzeau numai oftaturile şi gemetele îndepărtate ale vântului începutului de după-amiază.

– Între timp, spuse Brawne Lamia, trebuie să facem rost de ceva mâncare, ori să învăţăm cum să subzistăm pe bază de aer.

Duré încuviinţă din cap.

– De ce aţi adus aşa puţine cu voi?

Martin Silenus hohoti şi răspunse cu glas tare:

> – Nici că-i păsa de vin dar putea să şi fie,
> Nici că-i păsa de peşte sau de carnea de vânat,
> Iar sosurile îi păreau nimicuri, ba chiar o prostie.
> Binevoia să ducă ceata de scroafe la trocul de-adăpat,
> Şi nici nu se lăsa lasciv, de pofte ruşinoase aţâţat,

Nici nu sta în scaunul zeflemistului cu gând de sfidare
Ci după ape-ntinse, sufletul acestui Pelerin umblat,
Tânjea din greu şi doar aerul pădurii îi era mâncare
Deşi adesea se-ospăta şi cu mixandre rare.

Duré surâse, evident încă derutat.

– Toţi ne-am aşteptat ca în prima noapte să triumfăm, ori să murim, răspunse Consulul. Nu anticipasem o şedere îndelungată aici.

Brawne Lamia se sculă şi-şi scutură pantalonii.

– Plec, anunţă ea. Ar trebui să pot aduce mâncare pentru patru–cinci zile, dacă sunt raţii militare.

– Vin şi eu, zise Martin Silenus.

Se făcu linişte. În săptămâna pelerinajului lor, poetul şi Lamia fuseseră cât pe-aci să se ia la bătaie de cinci–şase ori. O dată ea ameninţase să-l ucidă pe bărbat. Acum Lamia îl privi prelung.

– Bine, spuse ea în cele din urmă. Să ne oprim la Sfinx, ca să ne luăm raniţele şi sticlele de apă.

Grupul porni prin vale când umbrele începuseră să se prelungească dinspre pereţii vestici.

17

Cu douăsprezece ore mai devreme, colonelul Fedmahn Kassad păşi de pe scara în spirală pe nivelul cel mai de sus care rămăsese întreg în Monolitul de Cristal. Flăcări se înălţau în toate părţile. Prin găurile pe care le făcuse în suprafaţa de cristal a structurii, Kassad putea zări noaptea. Furtuna suflă praf vermillon prin orificii, până umplu aerul ca o pulbere de sânge. Colonelul îşi puse casca.

La zece paşi în faţa lui, Moneta aştepta.

Era goală sub costumul epidermic energetic şi efectul era de argint viu turnat direct pe piele. Kassad putea zări văpăile reflectate în curbele sânilor şi coapselor, razele de lumină ce se curbau în adânciturile de la baza gâtului şi în ombilic. Gâtul ei era prelung, chipul crom sculptat în netezime perfectă. Ochii ei conţineau reflexii identice ale umbrei lui Fedmahn Kassad.

Bărbatul ridică arma de asalt şi trecu selectorul manual pe foc pe spectru total. În interiorul armurii sale de impact activate, corpul i se încordă în anticiparea atacului.

Moneta făcu o mişcare din mână şi costumul epidermic dispăru din creştetul capului până la gât. Acum era vulnerabilă. Kassad simţea că ştia fiecare faţetă a chipului aceluia, fiecare por şi folicul. Părul ei castaniu era tuns scurt, curbându-se uşor peste faţă în stânga. Ochii erau aceiaşi: mari, curioşi, surprinzători în adâncurile lor verzi. Gura mică cu buza inferioară plină încă ezita, înaintea unui surâs.

Bărbatul observă arcuirea uşoară, întrebătoare a unei sprâncene, urechile mici pe care le sărutase şi în care şoptise de atâtea ori. Gâtul moale pe care-şi culcase obrazul pentru a-i asculta pulsul.

Kassad înălţă carabina şi o ţinti.

– Cine eşti? întrebă ea.

Glasul îi era dulce şi senzual aşa cum îşi reamintea, cu accentul slab şi la fel de evaziv.

Cu degetul pe trăgaci, Kassad şovăi. Făcuseră dragoste de zeci de ori, se cunoscuseră unul pe celălalt de mulţi ani în visele lui şi în peisajele simulărilor militare. Dar dacă ea se deplasa cu adevărat înapoi prin timp…

– Ştiu, rosti ea cu voce calmă, aparent fără să-şi dea seama de presiunea pe care bărbatul începuse deja s-o exercite pe trăgaci. Tu eşti cel pe care l-a făgăduit Stăpânul Durerii.

Colonelul gâfâia, încercând să-şi recapete suflul. Când vorbi, glasul îi era răguşit şi foarte încordat.

– Nu mă ţii minte?

– Nu. Ea îşi lăsă capul pe un umăr şi-l privi întrebător. Însă Stăpânul Durerii a făgăduit un războinic. Noi am fost sortiţi să ne-ntâlnim.

– Ne-am întâlnit cu mult timp în urmă, izbuti Kassad să murmure.

În mod automat, carabina ţintea faţa, schimbând lungimile de undă şi frecvenţele în fiecare microsecundă, până ce apărările costumului epidermic erau înfrânte. Alături de biciul-iadului şi fasciculele laser, fleşetele şi salvele de impulsuri urmau să fie trase după o secundă.

– Nu am amintiri de mult timp în urmă, zise ea. Noi ne deplasăm în direcţii opuse prin fluxul general al timpului. Sub ce nume mă cunoşti în viitorul meu, în trecutul tău?

– Moneta, şuieră Kassad silindu-şi mâna şi degetul încordate să tragă.

Ea surâse şi încuviinţă din cap.

– Moneta… Fiica Memoriei… Ce crudă ironie!

Kassad îşi aminti trădarea ei, *transformarea* în timp ce făceau dragoste acea ultimă dată în nisipurile de deasupra răposatului Oraş al Poeţilor. Ea fie că devenise Shrike, fie că-i îngăduise lui Shrike să-i ia locul. Preschimbase un act de iubire într-o atrocitate.

Colonelul Kassad apăsă trăgaciul.

Moneta clipi.

– Aici nu va funcţiona. Nu funcţionează în Monolitul de Cristal. De ce vrei să mă ucizi?

Kassad mârâi, azvârli arma inutilă peste balustradă, direcţionă energie în mănuşile armurii şi se năpusti.

Moneta nu schiţă nici o mişcare de evitare. Îl privi repezindu-se peste cei zece paşi care-i despărţeau; cu capul lăsat în piept, cu armura de impact gemând, pe când schimba alinierea de cristal a polimerilor, şi răcnind. Ea coborî braţele, pentru a-i recepta atacul.

Viteza şi masa lui Kassad o doborâră şi-i trimise pe amândoi pe jos, cu colonelul străduindu-se să o prindă de gât cu mănuşile amplificate energetic şi cu Moneta ţinându-i încheieturile într-o strânsoare de menghină în vreme ce se rostogoliră peste palier până la marginea platformei. Kassad reuşi să ajungă deasupra ei şi încercă să lase gravitaţia să suplimenteze forţa atacului său, cu braţele întinse, mănuşile rigidizate, degetele curbate într-o prindere ucigaşă. Piciorul lui stâng atârna peste muchia platformei, spre podeaua întunecată aflată la şaizeci de metri mai jos.

– De ce vrei să mă ucizi? şopti Moneta şi-l răsturnă pe o parte, astfel că amândoi se prăbuşiră de pe platformă.

Kassad urlă şi-şi coborî vizorul dintr-un gest scurt al capului. Se răsuciră prin văzduh, cu picioarele încleştate unul în jurul celuilalt în strânsori sălbatice de foarfece, cu mâinile lui Kassad ţinute la depărtare de forţa uluitoare cu care ea îi prinsese încheieturile. Timpul păru să decelereze, până ce căzură în ralanti, cu aerul

mişcându-se peste bărbat aidoma unei pături care-i era trasă încet peste faţă. După aceea timpul reîncepu să accelereze şi deveni normal: căzură pe ultimii zece metri. Kassad răcni şi vizualiză simbolul corespunzător pentru ca armura de impact să se rigidizeze, după care urmă un şoc teribil.

De la o depărtare scăldată în roşu sângeriu, Fedmahn Kassad se luptă către suprafaţa conştiinţei, ştiind că trecuseră doar o clipă sau două de când izbiseră solul. Se ridică, clătinându-se. Moneta se scula de asemenea încet, rezemându-se într-un genunchi şi privind locul în care pardoseala ceramică fusese făcută ţăndări de căderea lor.

Kassad trimise energie spre servomecanismele din piciorul costumului său şi şută cu toată puterea către capul femeii.

Moneta eschivă, îi prinse piciorul, îl răsuci şi-l azvârli în pătratul de cristal de trei metri, spărgându-l, trântindu-l pe colonel în nisip şi în noapte. Moneta îşi atinse gâtul, faţa ei fu acoperită de un val de argint viu şi apoi păşi după el.

Kassad îşi ridică vizorul spart şi-şi scoase casca. Vântul îi răvăşi părul negru, scurt, şi nisipul îi înţepă obrajii. Se sculă în genunchi, apoi în picioare. Ledurile indicatoare din displayul montat în gulerul costumului clipeau roşu, anunţând scurgerea ultimelor rezerve energetice. Le ignoră; avea să beneficieze de suficientă forţă pentru următoarele câteva secunde… şi asta ar fi fost tot ce mai conta.

– Indiferent ce s-a întâmplat în viitorul meu… în trecutul tău, spuse Moneta, nu eu m-am transformat. Eu nu sunt Stăpânul Durerii. El…

Kassad sări pe distanţa de trei metri care-i despărţea, ateriză *îndărătul* Monetei şi purtă mănuşa ucigaşă a mâinii drepte într-un arc care sparse bariera sunetului, cu muchia palmei pe cât de rigidă şi ascuţită o puteau face filamentele piezoelectrice de carbon–carbon.

Moneta nu eschivă şi nici nu încercă să blocheze atacul. Mănuşa lui Kassad îi atinse baza gâtului într-o lovitură care ar fi retezat un copac, care ar fi pătruns printr-o jumătate de metru de stâncă. Pe Bressia, în lupte corp la corp în capitala Buckminster, Kassad ucisese

un colonel Expulzat atât de iute – mănuşa lui trecuse fără cea mai mică întrerupere prin armura de impact, cască, câmpul de forţă personal, carne şi os –, încât capul bărbatului clipise spre propriul său trup timp de douăzeci de secunde înainte ca moartea să-l revendice.

Lovitura lui Kassad avu direcţia, viteza şi precizia necesare, dar se opri la suprafaţa costumului epidermic de argint viu. Moneta nu se clătină şi nu reacţionă. Kassad simţi cum energia costumului său piere în acelaşi moment în care braţul îi amorţi, cu muşchii umărului smulgându-se în agonie. Se împletici îndărăt, cu braţul drept mort pe lângă corp, energia costumului scurgându-se ca sângele dintr-un rănit.

– Nu asculţi, rosti Moneta.

Făcu un pas înainte, îl prinse de pieptul costumului de luptă şi-l azvârli douăzeci de metri către Cripta de Jad.

El aterizã violent şi armura de impact se rigidiză, absorbind însă doar parţial coliziunea, când rezervele energetice dădură greş. Braţul stâng îi protejă faţa şi gâtul, apoi armura se blocă şi braţul rămase îndoit inutil sub trup.

Moneta sări cei douăzeci de metri, se ghemui lângă el, îl ridică în aer cu o mână, prinse în pumnul celălalt armura de impact şi-i sfâşie costumul de luptă în faţă, rupând două sute de straturi de microfilamente şi polimeri de ţesătură-omega. Îl pălmui uşor, aproape cu indiferenţă. Capul lui Kassad fu smucit şi bărbatul fu cât pe-aci să-şi piardă cunoştinţa. Vântul şi nisipul biciuiau pielea dezvelită a pieptului şi abdomenului.

Moneta sfârtecă şi restul costumului, rupând biosenzori şi fire de feedback. Îl ridică de antebraţe pe bărbatul rămas în pielea goală şi-l zgâlţâi. Kassad simţi gustul sângelui în gură şi în faţa ochilor îi jucară puncte roşii.

– Nu trebuie să fim inamici, spuse ea încet.

– Ai… tras… în… mine.

– Ca să-ţi testez reacţiile, nu ca să te omor.

Gura ei se mişca firesc sub învelişul de argint viu. Îl pălmui încă o dată şi Kassad zbură doi metri prin aer şi căzu pe o dună, după care se rostogoli la vale în nisipul rece. Văzduhul era plin cu un milion de punctuleţe – zăpadă, praf, discuri rotitoare de lumină colorată. Se întoarse, se chinui să se salte în genunchi şi prinse nisipul mişcător al dunei cu degete transformate în gheare nesimţitoare.

– Kassad, şopti Moneta.

El se răsuci pe spate şi aşteptă.

Ea îşi dezactivase costumul epidermic. Pielea arăta caldă şi vulnerabilă, atât de alburie, încât era aproape translucidă. Vinişoare albăstrui erau vizibile în partea de sus a sânilor perfecţi. Picioarele păreau puternice şi atent dăltuite, cu coapsele uşor îndepărtate acolo unde îi întâlneau corpul. Ochii ei erau verde-închis.

– Tu iubeşti războiul, Kassad, murmură Moneta când se lăsă peste el.

Bărbatul se zbătu, încercă să se răsucească într-o parte, ridică braţele pentru a o lovi. Moneta îi fixă braţele deasupra capului cu o singură mână. Corpul îi radia căldură, când îşi atinse sânii de pieptul lui, legănându-i înainte şi înapoi, după care se coborî între picioarele lui depărtate. Kassad simţi curba lină a pântecelui ei mângâindu-i abdomenul.

Înţelese atunci că acesta era un viol, că s-ar fi putut împotrivi pur şi simplu prin lipsa de reacţie, refuzând-o. Nu avu succes. Aerul părea fluid în jurul lor, furtuna de nisip era ceva îndepărtat, nisipul însuşi atârna în aer ca o perdea de dantelă purtat pe brizele constante.

Moneta se mişcă înainte şi înapoi deasupra lui, pe el. Kassad simţea lenta înviere a excitării sale. Se luptă cu ea, se zbătu, lovi din picioare şi se chinui să-şi elibereze braţele. Ea era mult mai puternică. Se folosi de genunchiul drept pentru a împinge piciorul lui într-o parte. Sfârcurile ei se frecară peste pieptul lui ca nişte pietricele calde; căldura pântecului şi vintrelor ei făcură carnea lui să reacţioneze aidoma unei flori care se răsuceşte spre lumină.

– Nu! răcni Fedmahn Kassad, dar fu amuţit când Moneta îşi coborî gura peste a lui.

Cu mâna stângă, ea continua să-i fixeze braţele deasupra capului, iar cu mâna dreaptă coborî mai jos, îl găsi, îl călăuzi.

Kassad îi muşcă buza când căldura îl învălui. Strădaniile lui îl aduseră mai aproape, îl trimiseră mai adânc în ea. Încercă să se destindă şi Moneta se lăsă peste el până ce spinarea îi fu apăsată pe nisip. Kassad îşi aminti alte rânduri în care făcuseră dragoste, găsind echilibrul mintal unul în căldura celuilalt, în vreme ce războiul bântuia dincolo de cercul pasiunii lor.

Închise ochii şi arcui gâtul înapoi, pentru a amâna agonia de plăcere care se prăbuşea peste el ca un talaz. Simţi gust de sânge pe buze, însă nu ştiu dacă era al lui sau al Monetei.

După un minut, cu ei doi continuând să se mişte în acelaşi ritm, Kassad îşi dădu seama că ea îi eliberase braţele. Fără să ezite, îşi coborî ambele braţe, în jos, în jurul Monetei, cu degetele răşchirate pe spinarea ei şi o trase brutal către el, apoi lunecă o mână în sus, pentru a-i cuprinde ceafa cu apăsare blândă.

Vântul reveni, zgomotele reapărură, nisipul fu purtat de pe marginile dunelor în jerbe învolburate. Kassad şi Moneta lunecară mai jos pe versantul uşor curbat de nisip, se rostogoliră împreună pe talazul cald spre locul unde acesta avea să se spargă, fără să mai ştie de noapte, de furtună, de bătălia uitată şi de tot, cu excepţia clipei şi cu excepţia lor.

Mai târziu, mergând împreună prin frumuseţea năruită a Monolitului de Cristal, ea îl atinse o dată cu o vergea de aur, apoi încă o dată cu un toroid albastru. În ciobul unui panou de cristal, el văzu cum reflexia sa devine schiţa în argint viu a unui bărbat, perfectă până la detaliile sexului şi a liniilor unde coastele i se zăreau pe trunchiul zvelt.

– *Şi acum?* întrebă Kassad prin mediul care nu era nici telepatie, nici sunet.

– Stăpânul Durerii aşteaptă.

– Tu eşti slujitoarea lui?

– Niciodată. Îi sunt consoartă şi răzbunătoare. Sunt custodele lui.

– Ai venit din viitor odată cu el?

– Nu. Am fost luată din timpul meu pentru a călători înapoi prin timp cu el.

– Atunci cine ai fost înainte…

Întrebarea lui Kassad fu întreruptă de apariţia bruscă. *Nu,* gândi el, de *prezenţa* bruscă, nu de apariţia… lui Shrike.

Creatura era aşa cum şi-o reamintea din prima lor întâlnire, cu ani în urmă. Kassad observă luciul de argint viu peste crom, atât de similar cu al propriilor lor costume epidermice, însă ştiu intuitiv că sub carapacea aceea nu erau carne şi oase obişnuite. Era înalt de cel puţin trei metri, cele patru braţe păreau fireşti pe trunchiul elegant şi părea o masă sculptată de spini, ţepi, articulaţii şi straturi de sârmă ghimpată ascuţită ca briciul. Ochii cu o mie de faţete ardeau cu o lumină ce putea să fi fost făcută de un laser cu rubin. Maxilarul prelung şi şirurile de dinţi erau desprinse din coşmar.

Kassad se pregăti. În cazul în care costumul epidermic îi asigura aceeaşi putere şi mobilitate ca Monetei, atunci cel puţin ar fi putut muri luptând.

Nu avu timp pentru aşa ceva. Stăpânul Durerii stătea la cinci metri pe gresia neagră, pentru ca în clipa imediat următoare să fie lângă el, prinzând antebraţul colonelului într-o strânsoare de menghină de oţel, care se afundă prin câmpul costumului epidermic şi-i sângeră bicepsul.

Kassad se încordă, aşteptând lovitura şi decis să lovească la rândul lui, deşi a face asta însemna să se tragă singur în ascuţişul lamelor, spinilor şi sârmei ghimpate.

Shrike ridică mâna dreaptă şi câmpul unui portal dreptunghiular înalt de patru metri se materializă. Era similar cu cel pentru

teleproiectare, cu excepţia strălucirii violete care umplea interiorul Monolitului cu lumină densă.

Moneta dădu din cap şi trecu prin el. Shrike păşi înainte, cu lamele degetelor crestând doar uşor antebraţul lui Kassad.

Colonelul se gândi să se tragă îndărăt, dar curiozitatea lui era mai puternică decât imboldul spre moarte şi trecu prin portal cu Shrike.

18

Directorul executiv Meina Gladstone nu putea dormi. Se sculă, se îmbrăcă iute în apartamentul ei cufundat în beznă din adâncul Clădirii Guvernului şi făcu ceea ce făcea adesea când somnul nu dorea să vină: se plimbă pe planete.

Portalul ei teleproiector privat se materializă. Gladstone îşi lăsă în anticameră bodyguarzii, luând numai una dintre microsonde. N-ar fi luat nici una, dacă i-ar fi îngăduit-o legile Hegemoniei şi regula TehNucleului. Acestea nu îngăduiau.

Pe TC2 trecuse cu mult de miezul nopţii, dar ea ştia că pe destule planete este timpul zilei, aşa că purta o capă lungă cu guler Renaştere de claustraţie. Pantalonii şi cizmele nu-i dezvăluiau nici sexul, nici clasa socială, deşi calitatea capei în sine ar fi putut atrage atenţia asupra ei în unele locuri.

Directorul executiv Gladstone trecu prin portalul de unică existenţă, simţind, mai degrabă decât văzând sau auzind, microsonda care bâzâia îndărătul ei şi suia pentru altitudine şi invizibilitate, când păşi în piaţa San Pietro din Noul Vatican de pe Pacem. Pentru o secundă, Gladstone nu ştiu de ce-şi codificase implantul pentru destinaţia aceea – să fi fost de vină prezenţa desuetului monsenior de la dineul de pe Crângul lui Dumnezeu? –, însă înţelese apoi că se gândise la pelerini, pe când zăcea trează, se gândise la cei şapte care plecaseră în urmă cu trei ani pentru a-şi căuta destinul pe Hyperion. Pacem fusese căminul părintelui Lenar Hoyt… şi a celuilalt preot

dinaintea lui – Duré.

Gladstone se zgribuli sub capă şi traversă piaţa. Vizitarea planetelor natale ale pelerinilor era un traseu la fel de bun ca oricare altul pentru plimbarea ei; în majoritatea nopţilor de nesomn, ea cutreierase o sumedenie de planete, revenind pe Tau Ceti Central cu puţin înaintea zorilor şi a primelor şedinţe. Cel puţin acum n-aveau să fie decât şapte planete.

Aici era devreme. Cerurile lui Pacem erau galbene, tivite cu nori verzui şi domnea un iz de amoniac care-i asaltă sinusurile şi-i înlăcrimă ochii. În aer exista mirosul chimic, vag şi neplăcut al unei planete care nici nu fusese complet terraformată, nici nu era complet ostilă omului. Gladstone se opri şi privi în jur.

Piaţa San Pietro se afla pe culmea unei coline şi era îmbrăţişată de un semicerc de coloane, care avea în vârf o bazilică uriaşă. În dreapta ei, acolo unde pilaştrii se deschideau către o scară ce cobora mai mult de un kilometru spre sud, se întrezărea un orăşel cu case scunde şi rudimentare cuibărite între arbori albi ca osemintele unor creaturi incomplet dezvoltate care muriseră de mult.

Doar câţiva oameni puteau fi zăriţi, grăbindu-se peste piaţă sau suind scara, ca şi cum ar fi întârziat la liturghie. De sub cupola mare a catedralei, clopotele începură să răsune, dar aerul rarefiat diminua sunetul autorităţii.

Gladstone descrise semicercul de pilaştri, cu capul plecat, ignorând privirile curioase ale clericilor şi echipei de măturători de stradă, care călăreau un animal asemănător unui arici de o jumătate de tonă. În Web existau zeci de planete marginale ca Pacem, mai multe încă în Protectorat şi în apropiata Pustietate – prea sărace pentru a atrage nişte cetăţeni infinit de mobili, prea asemănătoare cu Pământul pentru a fi ignorate în zilele întunecate ale Hegirei. Pacem fusese potrivită pentru un grup mic, aşa cum erau catolicii, care veniseră aici căutând resurgenţa credinţei. Gladstone ştia că pe atunci fuseseră milioane. Acum numărul lor nu putea depăşi câteva zeci de mii. Închise ochii şi reapelă holodosarele părintelui Paul Duré.

Gladstone iubea Webul. Iubea oamenii din Web; în ciuda

superficialităţii, egoismului şi incapacităţii lor de a se schimba, ei erau esenţa umanităţii. Gladstone iubea Webul. Îl iubea îndeajuns de mult pentru a şti că trebuia să ajute la distrugerea lui.

Reveni la micul terminex cu trei portaluri, îşi materializă propriul nod teleproiector printr-o simplă comandă prioritară adresată datasferei şi păşi prin el, pătrunzând în lumina soarelui şi izul mării.

Maui-Legământul. Gladstone ştia cu exactitate unde se afla. Stătea pe colina de deasupra Primului-sit, acolo unde mormântul lui Siri continua să marcheze locul în care cu aproape un secol în urmă începuse rebeliunea de scurtă durată. Pe atunci Primul-sit era un sat cu câteva mii de locuitori şi în fiecare săptămână a Festivalului, flautiştii salutau insuliţele motrice care erau mânate spre nord, către terenurile de hrănire din Arhipelagul Ecuatorial. Acum Primul-sit se întindea peste insulă, pierzându-se din vedere, cu arc-oraşe şi stupi rezidenţiali înălţându-se câte o jumătate de kilometru în toate direcţiile, ridicându-se peste dealul care oferise cândva panorama cea mai minunată peste planeta marină Maui-Legământul.

Însă mormântul rămăsese. Trupul bunicii Consulului nu mai era acolo… de fapt, niciodată nu fusese cu adevărat acolo… dar ca atât de multe lucruri simbolice de pe această planetă, mausoleul pustiu impunea reverenţă, ba chiar veneraţie.

Gladstone privi printre turnuri, pe lângă digul vechi, acolo unde lagunele albastre deveniseră cafenii, peste platformele de foraj şi barjele turistice, unde începea oceanul. Acum nu mai existau insule motrice care să se deplaseze în pâlcuri uriaşe pe oceane, cu frunzele-vele umflându-se în brizele sudului, cu păstorii lor delfini brăzdând apa în V-uri albe de spumă.

Acum insulele erau împblânzite şi populate de cetăţenii Webului. Delfinii erau morţi: unii ucişi în uriaşele bătălii cu FORŢA, cei mai mulţi punându-şi capăt vieţii în inexplicabila Sinucidere în Masă din Marea Sudului, ultimul mister al unei rase învăluite în mister.

Gladstone se aşeză pe o bancă joasă de lângă marginea stâncii şi găsi un fir de iarbă pe care-l putu curăţa şi mesteca. Ce se întâmpla cu o planetă când trecea de la statutul de cămin a o sută de mii de oameni, în echilibru delicat cu o ecologie delicată, la cel de teren de

joacă pentru patru sute de milioane de oameni în primul deceniu standard de cetăţenie în Hegemonie?

Răspuns: planeta murea. Sau sufletul ei murea, deşi ecosfera continua să funcţioneze, cumva. Ecologii planetari şi specialiştii în terraformare menţineau carcasa în viaţă, opreau mările să se înăbuşe complet sub inevitabilele gunoaie, deşeuri de canalizare şi revărsări de petrol, acţionau pentru a minimiza sau camufla poluarea sonoră şi o mie de alte lucruri pe care le adusese progresul. Dar Maui-Legământul pe care o cunoscuse Consulul în copilărie, cu mai puţin de un secol în urmă, suind chiar dealul acesta spre locul de veci al bunicii sale, pierise pentru totdeauna.

Pe cer zbura o formaţiune de covoraşe-şoim, cu turiştii de pe ele râzând şi ţipând. Hăt deasupra lor, o excursie masivă VEM ocultă soarele pentru un moment. În umbra ei, Gladstone aruncă pe jos firul de iarbă şi-şi sprijini antebraţele pe genunchi. Se gândi la trădarea Consulului. Ea *se bazase* pe trădarea lui, mizase totul pe faptul că omul crescut pe Maui-Legământul, descendentul lui Siri, se va alătura Expulzaţilor în inevitabila bătălie pentru Hyperion. Nu fusese exclusiv planul ei; Leigh Hunt jucase un rol decisiv în deceniile de plănuire, în chirurgia delicată a plasării individului cel mai potrivit în contact cu Expulzaţii, într-o poziţie din care ar fi putut trăda ambele tabere prin activarea dispozitivului Expulzat pentru a colapsa mareele temporale pe Hyperion.

Şi o făcuse. Consulul, un bărbat care-şi dedicase patru decenii din viaţă, plus soţia şi copilul, slujirii Hegemoniei, explodase în cele din urmă în răzbunare ca o bombă care fusese latentă vreme de o jumătate de secol.

Gladstone nu era foarte încântată de trădare. Consulul îşi vânduse sufletul şi avea să plătească un preţ teribil – în istorie şi în propria sa minte –, totuşi trădarea lui nu însemna absolut nimic pe lângă trădarea pentru care era ea pregătită să sufere. În calitate de director executiv al Hegemoniei, Gladstone era liderul simbolic a o sută cincizeci de miliarde de oameni. Era pregătită să-i trădeze, pe toţi, pentru a salva omenirea.

Se sculă, simţi vârsta şi reumatismul în oase, şi păşi încet către terminex. Se opri o clipă lângă portalul care zumzăia uşor, şi privi

peste umăr pentru o ultimă imagine a lui Maui-Legământul. Briza sufla dinspre ocean, dar purta duhoarea stătută a deversărilor de petrol şi rafinăriilor de gaze şi Gladstone îşi feri chipul.

Greutatea lui Lusus căzu aidoma unor lanţuri de fier pe umerii acoperiţi de capă. În Concourse era ora de vârf şi mii de navetişti, clienţi şi turişti ticseau toate nivelurile de pasarele, umpleau escalatoarele lungi de câte un kilometru cu oameni de toate culorile şi confereau aerului o apăsare de respiraţii reciclate, care se combina cu izul de unsoare şi ozon al unui sistem etanş. Gladstone ignoră nivelurile comerciale scumpe şi luă un disc de transport personal pe distanţa celor zece kilometri până la principalul templu Shrike.

Câmpuri restrictive şi interdictive de poliţie străluceau violet şi verde dincolo de baza scării largi. Templul era închis şi afundat în întuneric; multe dintre vitraliile înalte şi înguste ce dădeau spre Concourse fuseseră sparte. Gladstone îşi reamintea rapoartele despre revolte din urmă cu câteva luni şi ştia că Episcopul şi acoliţii săi fugiseră.

Se apropie de câmpul restrictiv şi privi prin ceaţa violetă mişcătoare către scara pe care Brawne Lamia îl purtase pe clientul şi iubitul ei muribund, cibridul original al lui Keats, spre preoţii Shrike care aşteptau. Gladstone îl cunoscuse bine pe tatăl lui Brawne; petrecuseră împreună primii lor ani în Senat. Senatorul Byron Lamia fusese un bărbat scânteietor – cu mult înainte ca mama lui Brawne să fi revenit pe scena mondenă din provincia ei de la capătul lumii de pe Freeholm, Gladstone se întrebase dacă să se mărite cu el –, iar când murise, o parte din tinereţea lui Gladstone fusese îngropată odată cu el. Byron Lamia fusese obsedat de TehNucleu, măcinat de misiunea de a scoate omenirea de sub dependenţa pe care IA-urile o impuseseră de cinci secole şi pe o mie de ani-lumină. Tatăl lui Brawne Lamia o făcuse pe Gladstone conştientă asupra pericolului, o condusese către devotamentul ce avea să ducă la cea mai teribilă trădare din istoria omului.

Iar „sinuciderea“ senatorului Brawne Lamia o învăţase la deceniile de prudenţă. Gladstone nu ştia dacă agenţii Nucleului orchestraseră moartea senatorului, poate că fuseseră elemente din ierarhia Hegemoniei care-şi protejau propriile interese, dar ea ştia că Byron Lamia nu şi-ar fi luat niciodată viaţa, nu şi-ar fi abandonat niciodată

în felul acela soţia neajutorată şi fiica încăpăţânată. Ultima acţiune în Senat a lui Lamia fusese de a prezenta, în calitate de coautor, propunerea statutului de Protectorat pentru Hyperion, o mişcare ce ar fi adus planeta în Web cu douăzeci de ani standard mai devreme decât evenimentele ce se derulau în prezent. După moartea lui, celălalt coautor – nou influenta Meina Gladstone – retrăsese propunerea.

Gladstone găsi un puţ descendent şi coborî pe lângă niveluri comerciale şi rezidenţiale, de producţie şi service, de tratare a deşeurilor şi reactoare. Atât comagenda ei, cât şi difuzorul puţului începură s-o avertizeze că pătrundea în zone nelicenţiate şi nesigure aflate mult sub Stup. Programul puţului încercă să-i stopeze coborârea. Ea trecu pe prioritate şi amuţi avertismentele. Continuă să coboare pe lângă niveluri lipsite de panouri sau lumini, printr-un vălmăşag de fibre optice, conducte de încălzire şi ventilaţie şi rocă goală. În cele din urmă se opri.

Ieşi pe un coridor iluminat doar de fosfogloburi îndepărtate şi vopsea-licurici unsuroasă. Apa picura dintr-o mie de fisuri din plafoane şi pereţi şi se acumula în băltoace toxice. Aburi se înălţau din aperturi ale pereţilor ce puteau fi alte coridoare sau cubiculumuri personale, sau pur şi simplu găuri. Undeva în depărtare se auzea ţipătul ultrasonic al metalului care tăia metal; ceva mai aproape, scârţâiturile electronice ale muzicii nihil. Undeva un bărbat urlă şi o femeie râse, cu vocea reverberând metalic prin puţuri şi conducte. Se auzi tusea unei puşti cu fleşete.

Stupul Drojdiilor. Gladstone ajunse la o intersecţie de coridoare-grote şi se opri să privească în jur. Microsonda ei pică şi descrise cercuri mai strânse, insistent ca o insectă înfuriată. Cerea întăriri de securitate. Numai comanda persistentă de prioritate a lui Gladstone împiedică strigătul ei să fie auzit.

Stupul Drojdiilor. Aici se ascunseseră Brawne Lamia şi iubitul ei cibrid în ultimele ore dinaintea încercării de a ajunge la templul Shrike. Acesta era unul dintre nenumăratele locuri interlope din Web unde piaţa neagră putea asigura orice, de la Flashback, până la arme de nivel FORŢĂ, de la androizi ilegali la tratamente clandestine Poulsen, care puteau la fel de bine să te ucidă ori să-ţi aducă alţi douăzeci de ani de tinereţe. Gladstone coti la dreapta, pe

coridorul cel mai întunecos.

Ceva de dimensiunile unui şobolan, însă cu multe picioare, dispăru grăbit într-un tub de ventilaţie spart. Gladstone simţi miros de canalizare, sudoare, ozonul deckurilor de dataplanuri suprautilizate, aroma dulceagă de fluid pentru arme de mână, vomă şi duhoare de feromoni de grad inferior care suferiseră mutaţii în toxine. Merse pe coridoare, gândindu-se la săptămânile şi lunile ce aveau să urmeze, la preţul teribil pe care planetele aveau să-l plătească pentru deciziile ei, pentru obsesiile ei.

Cinci tineri, modificaţi de ARN-işti clandestini în asemenea măsură încât erau mai degrabă animale decât oameni, ieşiră pe coridor în faţa ei. Gladstone se opri.

Microsonda coborî înaintea ei şi-şi neutraliză polimerii de camuflaj. Creaturile dinaintea femeii hohotiră, zărind doar o maşinărie de mărimea unei viespi care se legăna şi mişca brusc prin aer. Era perfect posibil ca să fi fost atât de pierduţi în mutaţiile ARN, încât să nici nu recunoască dispozitivul. Doi şfichiuiră, deschizând vibrolame. Unul întinse gheare de oţel lungi de zece centimetri. Unul ridică piedica unui pistol cu fleşete, cu butoiaş rotativ.

Gladstone nu dorea o luptă. Ea ştia, chiar dacă aceste capete-moarte din Stupul Drojdiilor nu aveau habar, că microsonda o putea apăra de ei cinci şi de încă o sută. Nu vrea totuşi să moară cineva, doar pentru că ea alesese locul acela pentru a se plimba.

– Plecaţi, le spuse.

Tinerii o priviră, ochi galbeni, ochi negri bulbucaţi, fante semiacoperite şi benzi abdominale fotoreceptoare. La unison, însă desfăcându-se în semicerc, ei avansară doi paşi.

Meina Gladstone îşi îndreptă ţinuta, îşi strânse capa în jurul corpului şi coborî gulerul de claustraţie, atât cât să-i poată vedea ochii.

– Plecaţi, repetă ea.

Tinerii se opriră. Pene şi solzi vibrară sub brize nevăzute. Pe doi

dintre ei, antene oscilară şi mii de firicele senzoriale pulsară.

Plecară. Dispariţia lor fu la fel de silenţioasă şi rapidă ca apariţia. Peste o secundă nu se auziră decât picăturile de apă şi râsete îndepărtate.

Gladstone clătină din cap, îşi apelă portalul personal şi trecu prin el.

Sol Weintraub şi fiica lui veniseră de pe Lumea lui Barnard. Gladstone se translată la un terminex minor din oraşul lor natal Crawford. Era seară. Casele albe, scunde, amplasate pe peluze impecabile reflectau sensibilităţile Renaşterii Republicii Canadiene şi firile practice ale fermierilor. Copacii erau înalţi, cu crengi groase şi uimitor de credincioşi moştenirii Vechiului Pământ. Meina se feri de fluxul pietonilor, care în majoritate se grăbeau către casă după o zi de muncă petrecută altundeva în Web, şi se trezi plimbându-se pe alei din cărămidă, pe lângă clădiri din cărămidă dispuse în jurul unui rond de iarbă. Spre stânga, întrezări loturi agricole, dincolo de un şir de case. Plante înalte şi verzi, posibil porumb, creşteau în rânduri ce murmurau molcom, întinzându-se către orizontul îndepărtat unde apunea ultimul arc al unui soare roşu uriaş.

Femeia merse prin campus, întrebându-se dacă acesta fusese colegiul la care predase Sol, totuşi nu într-atât de curioasă încât să interogheze datasfera. Felinare cu gaz se aprindeau automat sub bolţile de frunze şi primele stele deveneau vizibile în interstiţiile unde cerul trecea din azur în chihlimbar şi după aceea în abanos.

Gladstone citise cartea lui Weintraub, *Dilema lui Avraam,* în care cărturarul analizase relaţia dintre un Dumnezeu care cerea sacrificarea unui fiu şi rasa umană care era de acord cu aceasta. Weintraub raţionase că Iehova din Vechiul Testament nu-l testase pur şi simplu pe Avraam, ci comunicase în unicul limbaj al loialităţii, obedienţei, sacrificiului şi ordinelor pe care omenirea îl putea înţelege în punctul acela al relaţiei lor. Weintraub considerase că mesajul Noului Testament era prezicerea unei noi etape în relaţia respectivă – o etapă în care omenirea nu avea să-şi mai sacrifice copiii nici unei divinităţi, pentru nici un motiv, dar în care părinţii… rase întregi de părinţi… aveau să se ofere pe ei înşişi pentru

sacrificare. Aşa apăruseră Holocausturile Secolului XX, Conflictul Limitat, războaiele tripartite, secolele de nepăsare şi poate chiar Marea Greşeală din ’38.

În cele din urmă Weintraub ajunsese la concluzia refuzării oricăror sacrificii, a oricăror relaţii cu Dumnezeu, cu excepţia celei de respect reciproc şi de tentative oneste spre o înţelegere reciprocă. El scrisese despre multiplele morţi ale lui Dumnezeu şi despre necesitatea unei resurecţii divine acum când omenirea îşi construise propriii zei şi îi eliberase în Univers.

Gladstone traversă un pod graţios de piatră care se arcuia peste un pârâu pierdut în umbre, a cărui existenţă era indicată doar de sunetele ce se auzeau în întuneric. O lumină galbenă, blândă, cobora pe balustrade de piatră. Undeva pe lângă campus, un câine lătră şi cineva îl potoli. Lumini ardeau la nivelul al treilea al unei clădiri vechi, o structură din cărămidă coşcovită şi acoperită cu ardezie care data probabil dinainte de Hegira.

Se gândi la Sol Weintraub, la soţia lui Sarai şi la frumoasa lor fiică de douăzeci şi şase de ani, care se întorsese după un an de cercetări arheologice pe Hyperion fără să fi descoperit nimic, doar blestemul lui Shrike: maladia Merlin. Sol şi Sarai priviseră cum ea îmbătrânea în mod invers, până la copilărie, apoi la stadiul de prunc. Iar apoi tatăl rămase singur, după ce Sarai murise într-un accident VEM stupid şi lipsit de sens, când plecase să-şi viziteze sora.

Rachel Weintraub, a cărei primă şi ultimă zi de naştere, avea să sosească în mai puţin de trei zile standard.

Gladstone izbi cu pumnul în piatră, îşi apelă portalul şi merse altundeva.

Pe Marte soarele era la amiază. Mahalalele Tharsisului rămăseseră neschimbate de peste şase secole. Cerul era trandafiriu, aerul prea rarefiat şi prea rece pentru Gladstone, chiar strâns înfăşurată în capă, iar colbul era omniprezent. Ea străbătu uliţele înguste şi căile săpate în stâncă ale Oraşului de Relocare, fără să găsească niciodată un loc îndeajuns de deschis pentru a vedea ceva dincolo de următorul pâlc

de cocioabe sau turnuri de filtrare ce picurau.

Aici creşteau puţine plante; pădurile mari ale Înverzirii fuseseră tăiate pentru a fi folosite drept lemne de foc sau muriseră şi fuseseră acoperite de dune roşii. Doar câţiva cactuşi-brandy ilegali şi petice micuţe de licheni-păianjeni paraziţi se distingeau între potecile al căror pământ fusese bătătorit, ajungând tare ca piatra, de douăzeci de generaţii de tălpi desculţe.

Gladstone găsi un bolovan scund şi se odihni, coborând capul şi masându-şi genunchii. Cete de copii, toţi dezbrăcaţi cu excepţia unor zdrenţe şi a jacurilor de şuntare ce se legănau, o înconjurară, cerşiră bani, apoi fugiră chicotind când ea nu le răspunse.

Soarele era sus pe boltă. Mons Olympus şi frumuseţea aridă a academiei FORŢĂ a lui Fedmahn Kassad nu se vedeau de aici. Gladstone privi în jur. Acesta era locul de unde venise bărbatul cel mândru. Acestea erau locurile pe unde el alergase cu găştile de tineri înainte de a fi condamnat la ordine, echilibru mental şi onoare militară.

Meina găsi un loc ferit şi trecu prin portalul ei.

Crângul lui Dumnezeu era cum fusese dintotdeauna: parfumat de aromele unui milion de milioane de arbori, tăcut cu excepţia sunetelor blânde ale foşnetelor frunzelor şi vântului, colorat în semitonuri şi pasteluri, cu răsăritul aprinzând acoperişul acesta al planetei odată ce oceanul de vârfuri de copaci reflecta lumina, cu toate frunzele scânteind în briză, sclipind de rouă şi ploi matinale, cu briza sporind şi purtând izul ploii şi vegetaţiei ude până la Gladstone, pe platforma ei de deasupra lumii cufundată încă în somn şi beznă aflată la o jumătate de kilometru mai jos.

Un Templier se apropie, zări sclipirea brăţării de acces a lui Gladstone când ea îşi mişcă mâna, şi se retrase – o siluetă înaltă, în robă, contopindu-se cu labirintul de frunze şi liane.

Templierii reprezentau una dintre variabilele cele mai nesigure din jocul lui Gladstone. Sacrificarea navei-arbore *Yggdrasill* de către ei

fusese un act unic, fără precedent, inexplicabil şi îngrijorător. Dintre toţi potenţialii ei aliaţi în războiul ce avea să urmeze, nici unul nu era mai necesar şi mai de nepătruns ca Templierii. Dedicată vieţii şi devotată lui Muir, Frăţia Arborelui era o forţă mică, dar potentă din Web – un simbol al conştiinţei ecologice într-o societate dedată autodistrugerii şi irosirii, totuşi care nu dorea să-şi admită excesele.

Unde era Het Masteen? De ce îşi lăsase cubul Möbius cu ceilalţi pelerini?

Gladstone privi soarele răsărind. Cerul se umplu cu montgolfieri orfani salvaţi de la măcel pe Morişcă, ale căror corpuri multinuanţate pluteau în sus ca nişte meduze. Funigei radianţi îşi întinseră aripile solare de grosimea unei membrane pentru a colecta razele astrului. Un stol de corbi apăru brusc şi se înălţă în spirală, oferind prin croncăniturile lor un contrapunct răguşit la briza lină şi susurul ploii care se apropia de Gladstone dinspre vest. Răpăiturile picăturilor pe frunze îi reamintiră de propria ei casă, în deltele lui Patawpha, de Musonul de o Sută de Zile, care o trimisese pe ea şi pe fraţii ei prin smârcuri să caute broaşte-zburătoare, bendiţi şi şerpi-de-ananas, pe care să-i ducă la şcoală în borcane.

Pentru a suta mia oară, Gladstone înţelese că încă mai era vreme să oprească totul. În momentul acesta războiul universal nu era inevitabil. Expulzaţii încă nu contraatacaseră într-un mod pe care Hegemonia să nu-l poată ignora. Shrike nu era liber. Nu încă…

Tot ce trebuia ea să facă pentru a salva o sută de miliarde de vieţi era să revină în faţa Senatului şi să dezvăluie trei decenii de amăgiri şi duplicităţi, să-şi dezvăluie temerile şi nesiguranţele…

Nu. Avea să continue aşa cum fusese plănuit, până ce avea să treacă de orice planuri. În imprevizibil. În apele sălbatice ale haosului, acolo unde până şi predictorii TehNucleului, cei care văd totul, ar fi orbi.

Gladstone merse pe platformele, turnurile, rampele şi podurile mobile ale oraşului arboricol al Templierilor. Animale de pe douăzeci de planete şi cimpanzei ARN-izaţi chicotiră spre ea şi apoi fugiră, balansându-se cu graţie pe liane fragile la trei sute de metri deasupra solului. Dinspre zone închise turiştilor şi vizitatorilor privilegiaţi, Gladstone simţi mireasmă de tămâie şi auzi limpede incantaţiile gregoriene ale slujbei de răsărit a Templierilor. Dedesubt

nivelurile inferioare se animau cu lumină şi mişcare. Ploile scurte trecuseră mai departe şi Gladstone reveni la nivelurile superioare, bucurându-se de priveliştе, traversând un pod din lemn suspendat, lung de şaizeci de metri, care făcea legătura între copacul ei şi altul chiar mai mare, unde şase baloane cu aer cald – unicul mod de transport pe care Templierii îl îngăduiau pe Crângul lui Dumnezeu – atârnau amarate şi aparent nerăbdătoare să plece, cu nacelele pentru pasageri legănându-se ca nişte ouă grele şi cafenii, cu învelişurile baloanelor vopsite cu dragoste în desenele unor creaturi vii – montgolfieri, fluturi Monarch, şoimi Thomas, funigei radianţi, zepleni acum dispăruţi, caracatiţe aeriene, moliile-lunii, vulturi – atât de veneraţi în legendă, încât nu fuseseră nicicând recuperaţi sau ARN-izaţi – şi multe altele.

Toate acestea ar putea fi distruse, dacă voi continua. Vor fi *distruse.*

Se opri la marginea unei platforme circulare şi strânse atât de puternic balustrada în pumni, încât petele cauzate de vârstă pe mâinile ei ieşiră brusc în evidenţă pe pielea brusc albită. Se gândi la cărţile vechi pe care le citise, pre-Hegira, pre-epoca zborurilor spaţiale, când oamenii din naţiunile embrionare de pe continentul Europa transportaseră oameni cu piele mai întunecată – africani – departe de tărâmurile lor natale, către o viaţă de sclavie în Vestul colonial. Oare sclavii aceia, legaţi cu lanţuri şi încătuşaţi, goi şi ghemuiţi în pântecele fetid al unei corăbii… oare sclavii aceia ar fi şovăit să se răscoale, să-i doboare pe cei care-i ţineau în captivitate, dacă asta ar fi însemnat să distrugă frumuseţea corabiei… a Europei însăşi?

Dar ei aveau Africa unde să revină.

Meina Gladstone scoase un sunet care era pe jumătate geamăt şi pe jumătate suspin. Întoarse spatele răsăritului glorios, incantaţiilor ce salutau o nouă zi, ascensiunii aerostatelor – vii şi artificiale – pe cerul nou-născut şi coborî în întunericul relativ pentru a-şi apela teleproiectorul.

Nu putea să meargă în locul de unde venise ultimul pelerin, Martin Silenus. Acesta se afla la vârsta senectuţii de numai o sută şi

cincizeci de ani, pe jumătate vineţiu în urma tratamentelor Poulsen, cu celulele sale amintindu-şi frigul intens provocat de amnezii criogenice lungi şi stocările încă şi mai îngheţate, dar el dăinuia de peste patru veacuri. Fusese născut pe Vechiul Pământ în ultimele zile ale planetei, mama lui făcuse parte din una dintre cele mai nobile familii, tinereţea lui fusese o pastişă de decadenţă şi eleganţă, frumuseţe şi iz dulceag al descompunerii. Mama îi rămăsese pe Pământul care murea, iar el fusese trimis în spaţiul cosmic, astfel încât cineva să poată achita datoriile familiei, chiar dacă asta ar fi însemnat… şi însemnase… ani de slugărnicie ca muncitor manual legat pe viaţă pe una dintre cele mai înapoiate şi groaznice planete din Web.

Meina nu putea să meargă pe Vechiul Pământ, aşa că merse pe Poarta Raiului.

Capitala era Oraşul Smârcurilor şi Gladstone păşi pe străzile pietruite de acolo, admirând casele mari ce atârnau deasupra canalelor strâmte, săpate în piatră, care se încrucişau în sus pe versantul muntelui artificial ca desprinse dintr-o litografie de Escher. Copaci eleganţi şi ferigi coada-calului încă mai mari decât ei încununau coamele dealurilor, mărgineau bulevardele largi şi albe şi dispăreau în depărtare după curbele graţioase ale plajelor cu nisip alb. Fluxul leneş aducea valuri violete care se reflectau ca printr-o prismă într-o duzină de culori înainte de a muri pe plajele perfecte.

Gladstone se opri într-un parc cu vedere spre Promenada Smârcurilor, unde zeci de perechi şi turişti îmbrăcaţi elegant inspirau aerul serii sub felinarele cu gaz şi în umbrele frunzoase, şi-şi imagină cum fusese Poarta Raiului cu mai bine de trei secole în urmă, când era o planetă Protectorat primitivă, neterraformată deocamdată, iar tânărul Martin Silenus, încă suferind de pe urma dislocării culturale, a pierderii averii sale şi a leziunilor cerebrale datorate Şocului Criogenic în lunga călătorie prin spaţiul cosmic, lucrase aici ca sclav.

Staţia de Generare Atmosferică de atunci asigura câteva sute de kilometri pătraţi de aer respirabil şi teren abia locuibil. Tsunamiurile purtau cu aceeaşi nepăsare oraşe, proiecte de recuperare a terenurilor şi muncitori. Muncitorii legaţi pe viaţă, ca Silenus, săpau canalele cu acizi, curăţau bacteriile din labirinturile conductelor-

plămân de sub mocirle şi dragau şlamul şi cadavrele de pe câmpiile de noroaie după inundaţii.

Am înregistrat un oarecare progres, gândi Gladstone, *în ciuda inerţiei la care ne-a silit Nucleul şi a faptului că ştiinţa aproape că a murit. În ciuda dependenţei noastre fatale de jucăriile ce ne-au fost dăruite de propriile noastre creaţii.*

Era nemulţumită. Înainte să fi început această plimbare pe planete, dorise să viziteze toate căminele pelerinilor de pe Hyperion, oricât de inutil ştia că ar fi fost gestul acela. Poarta Raiului era locul unde Silenus învăţase să scrie adevărata poezie, chiar în vreme ce mintea sa temporar vătămată nu mai ştia ce însemna limbajul, însă planeta aceasta nu era căminul lui.

Meina ignoră muzica plăcută a concertului de pe Promenadă, ignoră zborurile VEM-urilor care făceau naveta pe cer aidoma unor păsări migratoare, ignoră aerul plăcut şi lumina blândă, îşi apelă portalul şi-i comandă teleproiectare pe Luna Pământului. *Luna.*

În loc să activeze translaţia, comagenda o avertiză asupra pericolului de a merge acolo. O anulă printr-o comandă prioritară.

Microsonda se materializă cu un zumzet şi glăsciorul ei din implantul lui Gladstone sugeră că nu era o idee bună ca şeful Executivului să călătorească într-un loc atât de instabil. O reduse la tăcere.

Portalul teleproiectorului începu să-i conteste opţiunea, până ce îşi utiliză cardul universal ca să-l programeze manual.

Uşa teleproiectoare se materializă ca o pâclă şi femeia trecu prin ea.

Singura zonă încă locuibilă de pe satelitul natural al Vechiului Pământ era zona Mare păstrată pentru ceremonia Masada FORŢĂ şi aici ieşi Gladstone. Tribunele pentru spectatori şi terenul de paradă erau pustii. Câmpuri restrictive de clasa X înceţoşau stelele şi pereţii îndepărtaţi ai craterului, dar Gladstone putea să vadă că munţii îndepărtaţi fuseseră topiţi de căldura internă cauzată de teribilele

maree gravitaţionale, care-i făcuse să curgă în noi mări de rocă.

Păşi peste o câmpie de nisip cenuşiu şi simţi gravitaţia redusă ca pe o invitaţie la zbor. Se imagină ca fiind un balon al Templierilor, uşor ancorat, însă dornic să plece. Rezistă impulsului de a sări, de a ţopăi în salturi gigantice, totuşi pasul îi era uşor şi colbul zbura în configuraţii improbabile în urma ei.

Aerul era foarte rarefiat sub domul câmpului restrictiv şi Gladstone se pomeni tremurând, în ciuda elementelor termice din capă. Câteva momente stătu nemişcată în centrul câmpiei monotone şi se strădui să-şi închipuie doar Luna – primul pas al omenirii în lungul ei mers clătinat din leagăn. Însă tribunele şi barăcile de echipament FORŢĂ o distrăgeau, făceau zadarnice asemenea exerciţii de imaginaţie şi în cele din urmă ea ridică ochii ca să vadă obiectul pentru care venise de fapt.

Vechiul Pământ atârna pe cerul negru. Nu însă Vechiul Pământ, desigur, ci doar discul de acreţie pulsator şi norul globular de sfărâmături care fusese cândva Vechiul Pământ. Era foarte strălucitor, mai strălucitor decât oricare stea văzută de pe Patawpha chiar şi în cea mai senină noapte, totuşi strălucirea lui era în mod straniu ameninţătoare şi proiecta o lumină bolnăvicioasă peste câmpia sură ca noroiul.

Gladstone stătu nemişcată şi privi. Nu mai fusese niciodată aici, se silise să nu vină, iar acum când venise dorea cu disperare să *simtă* ceva, să *audă* ceva, ca şi cum un glas al prudenţei sau inspiraţiei sau poate doar al compătimirii i s-ar fi putut releva.

Nu auzi nimic.

Rămase locului, fără să gândească la prea multe, simţind cum nasul şi urechile începeau să-i îngheţe înainte de a decide să plece. Pe TC2 se apropia crăpatul zorilor.

Gladstone activase portalul şi se uita pentru ultima oară împrejur, când altă uşă de teleproiector portabil se materializă înceţoşat la mai puţin de zece metri depărtare. Ea se opri. În tot Webul nu existau cinci oameni care să aibă acces individual pe Luna Pământului.

Microsonda zumzăi şi coborî, plutind între ea şi silueta care ieşi prin portal.

Leigh Hunt apăru, privi în jur, se înfioră de frig şi porni iute către ea. Glasul lui se auzi subţire, aproape amuzant de copilăros în aerul rarefiat.

– Doamnă director executiv, trebuie să te întorci imediat. Expulzaţii au reuşit un contraatac uluitor.

Gladstone oftă. Ştiuse că acesta avea să fie pasul următor.

– Am înţeles, rosti ea. Hyperion a fost cucerită? Ne putem evacua forţele de acolo?

Hunt clătină din cap. Buzele îi erau vineţii de frig.

– N-ai înţeles, se auzi vocea diminuată a consilierului ei. Nu-i vorba doar despre Hyperion. Expulzaţii atacă într-o grămadă de puncte. *Invadează Webul!*

Amorţită brusc şi îngheţată până în miezul fiinţei, mai degrabă din cauza şocului decât de frigul selenar, Meina Gladstone încuviinţă, îşi strânse capa în jurul trupului şi păşi înapoi prin portal spre o lume care n-avea să mai fie niciodată aceeaşi.

19

Se adunară în capul văii Criptelor Timpului: Brawne Lamia şi Martin Silenus împovăraţi cu cât de multe raniţe era posibil, Sol Weintraub, Consulul şi părintele Duré nemişcaţi ca un tribunal de patriarhi. Primele umbre ale după-amiezii începeau să se alungească peste vale dinspre est, întinzându-se aidoma unor degete de beznă asupra Criptelor ce străluceau uşor.

– Tot nu sunt sigur că-i o idee bună să ne despărţim în felul acesta, rosti Consulul frecându-şi bărbia.

Era foarte cald. Transpiraţia i se aduna pe obrajii neraşi, prelingându-i-se pe gât.

Lamia strânse din umeri.

– Ştiam că fiecare dintre noi se va confrunta singur cu Shrike. Contează faptul că vom fi separaţi câteva ore? Avem nevoie de mâncare. Dacă doriţi, puteţi veni şi voi trei.

Consulul şi Sol priviră spre părintele Duré. În mod evident, preotul era epuizat. Căutarea lui Kassad secătuise rezervele de energie pe care bărbatul le păstrase după ordalia prin care trecuse.

– Cineva ar trebui să aştepte aici pentru eventualitatea în care se întoarce colonelul, rosti Sol.

Pruncul părea foarte mic în braţele lui.

Lamia aprobă. Îşi aranjă curelele raniţelor pe umeri şi pe după grumaz.

– Bine. Probabil că drumul până la Donjon va dura vreo două ore. La întors, vom veni mai încet. Probabil că o oră vom sta acolo ca să încărcăm provizii, dar oricum asta înseamnă că ne vom înapoia înainte de lăsarea întunericului. În preajma cinei.

Consulul şi Duré îi strânseră mâna lui Silenus. Sol o îmbrăţişă pe Brawne.

– Să te întorci cu bine, îi şopti.

Ea atinse obrazul bătrânului bărbos, lăsă palma pentru o clipă pe creştetul fetiţei, după care se întoarse şi porni prin vale cu pas energic.

– Hei, aşteaptă, nenorocito, să te-ajung! strigă Martin Silenus, iar sticlele de apă şi canistrele zăngăniră pe când alerga.

Ajunseră împreună la şaua dintre stânci. Silenus privi îndărăt şi-i văzu în depărtare pe ceilalţi trei bărbaţi, aidoma unor beţişoare colorate printre bolovanii şi dunele din apropierea Sfinxului.

– Planul de acasă nu se prea potriveşte cu cel din târg, nu-i aşa? întrebă el.

– Nu ştiu, răspunse Lamia. Pentru expediţia asta se schimbase, punându-şi un şort, şi muşchii picioarelor ei scurte şi puternice străluceau sub o peliculă de transpiraţie. Şi ce plan avusesei tu?

– Planul meu fusese să termin cel mai măreţ poem din istoria Universului şi apoi să revin acasă, zise Silenus. Trase o duşcă din ultima sticlă cu apă. Fir-ar a dracu', de ce n-om fi adus mai mult vin, ca să ne-ajungă?

– Eu n-am avut un plan, vorbi Lamia pe jumătate pentru sine.

Buclele scurte, năclăite de sudoare, i se lipiseră de ceafa lată.

Martin Silenus pufni scurt.

– N-ai fi aici dacă n-ar fi fost gagicu' ăla ciborg…

– Client! se răsti ea.

– Cum vrei să-i spui. Personalitatea recuperată a lui John Keats considera că era important să ajungă aici. Aşa că l-ai dus cu tine până la capăt… mai porţi bucla Schrön, nu?

Lamia îşi atinse cu un gest absent minusculul şunt neural dinapoia urechii stângi. O membrană subţire de polimer osmotic împiedica pătrunderea nisipului şi prafului în mufele conectoare de mărimea foliculelor.

– Da.

Silenus râse din nou.

– La ce pizda mă-sii te-ajută, dacă nu-i o datasferă cu care să interacţionezi? La fel de bine puteai s-o fi lăsat pe Lusus sau altundeva.

Se opri pentru o secundă ca să-şi aranjeze curelele raniţei.

– Ia zi, îi poţi accesa personalitatea de una singură?

Lamia îşi aminti visele din noaptea trecută. Prezenţa lor o percepuse ca fiind Johnny… dar imaginile fuseseră din Web. *Amintiri?*

– Nu, răspunse ea, de una singură nu pot accesa o buclă Schrön. Conţine mai multe date decât ar putea manipula o sută de implanturi simple. Acum mai bine taci şi bagă viteză!

Mări pasul şi-l lăsă în urmă.

Cerul era senin, verzui şi sugerând profunzimi de lapislazuli. Câmpia de bolovani din faţă se întindea către sud-vest până la întinderea de piatră goală care după aceea lăsa loc câmpurilor de dune. Cei doi merseră în tăcere timp de treizeci de minute, separaţi de cinci metri şi de gândurile lor. Soarele lui Hyperion atârna mic şi strălucitor în dreapta.

– Dunele sunt mai abrupte, rosti Lamia după ce se chinuiră să

ajungă pe altă creastă şi apoi se lăsară să lunece la vale pe partea opusă.

Suprafaţa era fierbinte şi încălţările i se umpleau deja cu nisip. Silenus încuviinţă, se opri şi-şi şterse faţa cu o batistă de mătase. Bereta purpurie şi largă îi cobora mult peste frunte şi urechea stângă, dar nu-i oferea umbră.

– Ar fi fost mai uşor dacă am fi mers pe înălţimile din nord. În apropiere de oraşul mort.

Brawne Lamia duse mâna pavăză la ochi şi privi în direcţia aceea.

– Dacă o luăm pe-acolo, pierdem minimum o jumătate de oră.

– O să pierdem şi mai mult dacă mergem *pe aici.*

Silenus se aşeză pe dune şi sorbi din sticla lui cu apă. Îşi scoase capa, o împături şi o îndesă în raniţa cea mai încăpătoare.

– Ce duci acolo? întrebă Lamia. Raniţa aia pare cam plină.

– Nu-i treaba ta, femeie.

Ea clătină din cap, îşi frecă obrajii şi simţi arsurile soarelui. Nu era obişnuită să petreacă atâtea zile sub lumina solară şi atmosfera lui Hyperion bloca prea puţin ultravioletele. Scotoci prin buzunar după tubul cu ecran solar şi-şi aplică puţin.

– Bine, rosti ea. O să ocolim pe-acolo. Mergem în lungul coamei până trecem de dunele cele mai rele, apoi revenim în linie dreaptă spre Donjon.

Munţii de la orizont nu păreau deloc să se apropie. Piscurile încununate de omăt o ademeneau cu promisiuni de brize răcoroase şi apă proaspătă. Înapoia lor, valea Criptelor Timpului era invizibilă, ocultată de dune şi de câmpul de bolovani.

Lamia îşi aranjă mai bine raniţele, se întoarse către dreapta şi pe jumătate mergând, pe jumătate lunecând, coborî duna instabilă.

După ce ieşiră de pe nisip pe mărăcinii şi iarba ascuţită ca acele ale coamei, Martin Silenus nu-şi putu desprinde ochii de la ruinele Oraşului Poeţilor. Lamia o luase pe la stânga, ocolindu-l, evitând totul, mai puţin pietrele şoselelor pe jumătate îngropate din jurul aşezării; alte drumuri duceau în pustiu până dispăreau sub dune.

Silenus rămase tot mai în urmă, mergând tot mai încet, până ce se opri şi se aşeză pe o coloană năruită, care fusese cândva un portal prin care muncitorii androizi treceau în fiecare seară după ce munceau pe câmpuri. Câmpurile acelea dispăruseră acum. Apeductele, canalele şi şoselele erau doar sugerate de pietre căzute, adâncituri în nisip sau cioturi de copaci scrijelite de nisip, acolo unde atârnaseră cândva deasupra unei căi acvatice sau umbriseră o alee plăcută.

Martin Silenus îşi folosi bereta pentru a-şi şterge faţa şi rămase privind ruinele. Oraşul era tot alb… la fel de alb ca osemintele descoperite de nisipurile mişcătoare, la fel de alb ca dinţii dintr-un craniu brun ca pământul. Din locul unde stătea, putea să vadă că multe clădiri erau aşa cum le văzuse cu mai bine de un secol şi jumătate în urmă. Amfiteatrul Poeţilor zăcea pe jumătate terminat, dar regal, în ruinele sale, un Coliseum roman alb şi din altă lume, peste care crescuseră bălăriile deşertului. Atriul uriaş era deschis spre cer şi galeriile erau distruse – nu de trecerea timpului, Silenus o ştia, ci de sondele, laserele şi încărcăturile explozive ale inutilului personal de securitate al Tristului Rege Billy în deceniile ce urmaseră evacuării oraşului. Intenţionaseră să-l ucidă pe Shrike. Intenţionaseră să folosească aparatură electronică şi raze furioase de lumină coerentă pentru a-l ucide pe Grendel *după* ce acesta distrusese Palatul Cerbului.

Martin Silenus chicoti şi se aplecă în faţă, simţindu-se pe neaşteptate ameţit de căldură şi epuizare.

Putea zări domul cel mare al sălii de mese, unde el mâncase, iniţial alături de alte sute de camarazi artişti, apoi separat şi tăcut cu puţinii care rămăseseră, pentru propriile lor motive enigmatice şi neconsemnate, după plecarea lui Billy în Keats, iar după aceea singur. Absolut singur. Odată scăpase un pocal şi ecoul răsunase o jumătate de minut sub domul peste care se întreţeseau liane.

Singur cu Morlocii, gândi Silenus. *Dar nici măcar pe Morloci nu i-am avut tovarăşi în cele din urmă. Ci doar pe muza mea.*

O explozie sonoră se auzi brusc şi o duzină de porumbei albi răbufni dintr-o nişă din maldărul de turnuri dărâmate care fusese palatul Tristului Rege Billy. Silenus îi privi rotindu-se pe cerul incredibil de fierbinte şi se minună cum putuseră supravieţui atâtea secole aici, la marginea neantului.

Dacă eu am putut, de ce n-ar putea şi ei?

În oraş se zăreau umbre, pete întinse de umbră dulce. Silenus se întrebă dacă fântânile mai erau încă funcţionabile, uriaşele rezervoare subterane de apă potabilă, îngropate înainte de sosirea navelor-seminale. Se întrebă dacă masa lui de lucru din lemn, o antichitate de pe Vechiul Pământ, se mai afla în odăiţa în care scrisese mare parte din *Cânturi.*

– Ce s-a-ntâmplat?

Brawne Lamia se întorsese şi stătea lângă el.

– Nimic.

Miji ochii în sus, către ea. Femeia părea un copac scund şi gros, o masă de trunchi întunecat, scoarţă arsă de soare şi energie încremenită. Se strădui să şi-o imagineze epuizată… şi efortul îl obosi *pe el.*

– Acum mi-am dat seama, îi spuse. Pierdem timpul întorcându-ne tocmai până la Donjon. În oraş sunt fântâni. E posibil să existe şi depozite de provizii.

– Nu, clătină Lamia din cap. Consulul şi cu mine ne-am gândit la asta şi am discutat posibilitatea respectivă. Oraşul Mort a fost jefuit de generaţii. Pelerinii Shrike trebuie să fi curăţat depozitele în urmă cu şaptezeci–optzeci de ani. Nu ne putem bizui pe fântâni… acviferul s-a deplasat şi rezervoarele sunt contaminate. Mergem în Donjon.

Silenus simţi cum îi creşte mânia faţă de aroganţa insuportabilă a femeii, faţă de presupunerea ei instantanee că ar fi putut prelua

comanda în orice situaţie.

– O să explorez, o anunţă. Ne-ar putea economisi ore de călătorie.

Lamia păşi între el şi soare. Buclele ei negre străluceau cu corona eclipsei.

– Nu. Dacă pierdem vremea aici, nu ne vom mai întoarce înainte de lăsarea întunericului.

– Du-te tu, atunci! se răsti poetul surprins de propriile lui cuvinte. Sunt obosit. Mă duc să verific magaziile din spatele sălii de mese. S-ar putea să-mi reamintesc locuri de depozitare pe care pelerinii să nu le fi găsit.

Văzu cum corpul femeii se încordă, când ea se gândi dacă să-l ridice cu forţa în picioare şi să-l împingă înapoi pe dune. Parcurseseră abia o treime din drumul până la poalele dealurilor, acolo unde începea lunga ascensiune spre scara Donjonului. Muşchii ei se relaxară.

– Martin, îi spuse, ceilalţi depind de noi. Te rog, nu strica totul.

El izbucni în râs şi se rezemă cu spinarea de pilastrul răsturnat.

– Mă doare-n cur, îi replică. Eu sunt *obosit.* Ştii că oricum tu o să asiguri optzeci şi cinci la sută din transport. Sunt *bătrân,* femeie. Mai bătrân decât îţi poţi imagina. Lasă-mă să rămân şi să mă odihnesc un timp. Poate c-o să găsesc nişte mâncare. Poate c-o să scriu ceva.

Lamia se ghemui lângă el şi-i atinse raniţa.

– Asta duceai cu tine, nu? Paginile poemului tău. *Cânturile.*

– Bineînţeles.

– Continui să crezi că apropierea de Shrike îţi va îngădui să-l termini?

Silenus ridică din umeri, iar căldura şi ameţeala se învolburară în jurul lui.

– Creatura aia-i un ucigaş în pizda mă-sii, un Grendel din metal

creat în cuptoarele iadului. Dar este muza mea.

Lamia suspină, miji ochii spre soarele care cobora deja către munţi, după care privi în direcţia din care veniseră.

— Du-te înapoi, spuse ea încetişor. În vale. Şovăi o clipă. O să vin cu tine şi apoi mă întorc.

Silenus surâse cu buze crăpate.

– De ce să mă-ntorc? Să joc cărţi cu alţi trei moşi, până când apare fiara noastră să ne facă felul? Nu, mersi, mai bine m-odihnesc aici şi lucrez niţel. Dă-i drumul, femeie! Tu poţi duce mai mult decât ar face-o trei poeţi.

Îşi desfăcu curelele raniţelor şi sticlelor goale şi i le întinse.

Lamia ţinu mănunchiul de curele într-un pumn scurt şi dur precum capul unui ciocan de metal.

– Eşti sigur? Am putea merge mai încet.

El se chinui să se ridice în picioare, alimentat de un moment de furie pură faţă de mila şi condescendenţa ei.

– Du-te-n mă-ta, tu şi cine te-a făcut, lususeano! În caz c-ai uitat, scopul pelerinajului era s-ajungem aici şi să-i dăm bună ziua lui Shrike. Amicul Hoyt n-a uitat asta. Kassad a-nţeles jocul. Probabil că bestia de Shrike îi ronţăie chiar acum oasele de soldat prost. Nu m-ar mira dacă cei trei pe care i-am lăsat în vale *n-ar mai avea* deja nevoie de mâncare sau apă. Dă-i bice! Cară-te dracului! M-am săturat de tovărăşia ta.

Brawne Lamia mai rămase o clipă pe vine, privindu-l cum gesticula deasupra ei. După aceea se sculă, îi atinse umărul pentru o secundă, îşi puse raniţele şi sticlele în spate şi se îndepărtă, mergând mai iute decât ar fi putut-o face bărbatul în tinereţe.

– O să mă-ntorc tot pe-aici peste câteva ore! strigă ea fără să-l privească. Să ieşi la marginea oraşului. Vom reveni împreună la Cripte.

Martin Silenus nu rosti nimic, ci o privi micşorându-se şi apoi dispărând în relieful accidentat din sud-vest. Liniile munţilor tremurau în arşiţă. Coborî ochii şi văzu că femeia îi lăsase sticla de apă. Scuipă, luă sticla şi pătrunse în umbra oraşului care aştepta.

20

Duré leşină pe când prânzeau din ultimele două raţii de alimente; Sol şi Consulul îl purtară pe scara lată a Sfinxului şi-l aduseră la umbră. Chipul preotului era la fel de alb ca părul său.

Se străduí să surâdă când Sol îi duse la buze o sticlă cu apă.

– Voi toţi acceptaţi cu uşurinţă realitatea învierii mele, rosti el ştergându-şi colţurile gurii cu un deget.

Consulul se rezemă cu spinarea de piatra Sfinxului.

– Am văzut cruciformele pe Hoyt. Aceleaşi pe care acum le porţi tu.

– Şi eu i-am crezut povestea… povestea *ta*, zise Sol.

Întinse apa Consulului. Duré îşi pipăi fruntea.

– Am ascultat înregistrările din comagendă. Istoriile, inclusiv a mea, sunt… incredibile.

– Te îndoieşti de vreuna dintre ele? întrebă Consulul.

– Nu. Problema este de a le găsi înţelesul. De a găsi elementul comun… firul care le leagă.

Sol o ridică pe Rachel la piept şi o legănă uşor, susţinându-i ceafa cu o palmă.

– Trebuie să existe o legătură? Alta decât Shrike?

– Oh, da, încuviinţă Duré. Culoarea îi revenea în obraji. Pelerinajul acesta n-a fost accidental. Şi nici alegerea voastră n-a fost accidentală.

– Mai multe elemente au avut un cuvânt de spus în privinţa participanţilor la pelerinaj, interveni Consulul. Grupul Consultativ IA, Senatul Hegemoniei, ba chiar şi Biserica Shrike.

Duré clătină din cap.

– Da, prieteni, însă înapoia acestei alegeri a stat o singură inteligenţă călăuzitoare.

Sol se aplecă mai mult spre el.

– Dumnezeu?

– Poate şi asta, zâmbi Duré, dar eu mă gândeam la Nucleu… la inteligenţele artificiale care s-au comportat atât de misterios pe întreaga succesiune a evenimentelor.

Fetiţa scoase sunete slabe, aidoma unor miorlăituri. Sol căută suzeta şi-şi setă comagenda de pe încheietura mâinii la ritmul bătăilor de inimă. Pruncul îşi strânse imediat mânuţele în pumni şi se relaxă pe umărul său.

– Povestea lui Brawne sugerează că elemente din Nucleu încearcă să destabilizeze statu-quo-ul… îngăduie omenirii o şansă pentru supravieţuire şi în acelaşi timp urmează propriul lor proiect pentru obţinerea Inteligenţei Finale.

Consulul gesticulă către cerul fără nori.

– Tot ce s-a-ntâmplat… pelerinajul nostru, ba chiar şi acest război… se datorează politicii interne a Nucleului.

– Şi ce ştim noi despre Nucleu? întrebă încetişor Duré.

– Nimic, răspunse Consulul şi azvârli o pietricică spre piatra sculptată din stânga scării Sfinxului. Dacă tragem linie şi facem

totalul, nu ştim nimic.

Duré stătea în capul oaselor şi-şi masa faţa cu o batistă uşor umezită.

– Totuşi ţelul Nucleului este straniu de similar cu al nostru.

– Şi care anume ar fi? întrebă Sol legănând pruncul.

– Să-l cunoască pe Dumnezeu, spuse preotul. Sau, în cazul în care eşuează în această privinţă, să-L creeze. Miji ochii şi privi prin valea lungă. Umbrele avansau acum dinspre pereţii sud-vestici, începând să atingă şi să cuprindă Criptele. Eu am ajutat la promovarea unei asemenea idei în interiorul Bisericii…

– Ţi-am citit lucrările despre Sfântul Teilhard, zise Sol. Ai reuşit să susţii în mod excepţional necesitatea evoluţiei către Punctul Omega – natura divină a Sfintei Treimi – fără să te poticneşti în Erezia Sociniană.

– În ce anume? întrebă Consulul.

Părintele Duré surâse uşor.

– Acest Socinus a fost un eretic italian din secolul al XVI- lea d.H. Credinţa lui… pentru care a fost excomunicat… era că Dumnezeu este o entitate limitată, capabilă să înveţe şi să crească pe măsură ce lumea… Universul… devine mai complexă. Totuşi să ştii că m-am poticnit în Erezia Sociniană, Sol. Acela a fost primul dintre păcatele mele.

Cărturarul îl privi inexpresiv.

– Şi care este ultimul tău păcat?

– În afară de mândrie? Cel mai mare păcat al meu a fost falsificarea datelor obţinute în urma unor excavaţii care au durat şapte ani pe Armaghast. Am încercat să dovedesc o conexiune între dispăruţii Făuritori ai Arcelor de acolo şi o formă de proto-creştinism. Conexiunea aceea nu exista şi eu am manipulat datele. Ca o ironie a sorţii, cel mai mare păcat al meu, cel puţin în ochii Bisericii, a fost violarea metodei ştiinţifice. În ultimele ei zile, Biserica poate accepta erezia teologică, dar nu şi falsificarea protocoalelor ştiinţei.

– Armaghast semăna cu locul acesta? întrebă Sol şi făcu din braţ un gest care cuprindea valea, Criptele şi deşertul înconjurător.

Duré privi în jur şi pentru o clipă ochii i se însufleţiră.

– În privinţa prafului, pietrei şi sentimentului de apropiere a morţii – da. Însă locul acesta este infinit mai ameninţător. Ceva de aici nu a cedat încă în faţa morţii atunci când ar fi trebuit s-o facă.

Consulul izbucni în râs.

– Să sperăm că noi facem parte din categoria respectivă. O să merg cu comagenda până sus, în şa, şi-o să mai încerc o dată să stabilesc o legătură releu cu nava.

– Vin şi eu, spuse Sol.

– Şi eu, zise părintele Duré.

Se ridică în picioare, se clătină doar pentru o secundă şi refuză oferta braţului lui Weintraub.

Nava nu răspunse apelurilor. Fără navă nu putea să existe un releu sperlumic cu Expulzaţii, Webul sau cu oricine altcineva dinafara lui Hyperion. Frecvenţele comune pentru comunicaţii erau inaccesibile.

– Este posibil ca nava să fi fost distrusă? îl întrebă Sol pe Consul.

– Nu. Mesajul este receptat, dar nu i se răspunde. Gladstone menţine nava în carantină.

Sol miji ochii peste întinderea stearpă, spre munţii care tremurau în pâcla arşiţei. La câţiva kilometri mai aproape, ruinele Oraşului Poeţilor se ridicau neregulat pe cer.

– Nu-i nimic, comentă el. Şi aşa avem prea multe *deus ex machina*.

Paul Duré începu să râdă, un sunet profund şi sincer, şi se opri doar atunci când îl apucă tusea şi fu nevoit să bea o înghiţitură de apă.

– Ce este? întrebă Consulul.

– *Deus ex machina*… Exact ce vorbeam mai devreme. Bănuiesc că acesta este şi motivul prezenţei fiecăruia dintre noi aici. Sărmanul Lenar, cu *deus* în *machina* a cruciformului său. Brawne, cu poetul ei recuperat, prins într-o buclă Schrön, căutând *machina* care să-i elibereze *deus*-ul personal. Tu, Sol, aşteptând întunecatul *deus* ca să rezolve teribila problemă a fiicei tale. Nucleul, vlăstarul de *machina,* căutând să construiască propriul său *deus.*

Consulul îşi potrivi ochelarii de soare.

– Şi tu, părinte?

Duré clătină din cap.

– Eu aştept cea mai mare *machina* dintre toate pentru a produce *deus* al ei: Universul. Cât anume din slava pe care am adus-o Sfântului Teilhard a rezultat din simplul fapt că nu găsisem în lumea contemporană nici un semn al unui Creator în viaţă? Aidoma inteligenţelor TehNucleului, eu caut să construiesc ceea ce nu pot găsi altundeva.

Sol ridică ochii către cer.

– Ce *deus* caută Expulzaţii?

– Obsesia lor faţă de Hyperion, răspunse Consulul, este reală. Ei cred că planeta aceasta va fi locul de naştere al unei noi speranţe pentru omenire.

– Ar fi bine să coborâm, spuse Sol ferind-o pe Rachel de soare. Brawne şi Martin ar trebui să fie aici înainte de cină.

Cei doi nu se întoarseră însă înainte de cină. Până la apus, nu se văzu nici un semn al lor. Din oră în oră, Consulul mergea la intrarea în vale, suia pe un bolovan şi privea cu atenţie, căutând să întrezărească vreo mişcare printre dune şi pe câmpul presărat de pietroaie. Nu văzu nimic. Consulul regretă că Fedmahn Kassad nu lăsase un binoclu amplificat.

Chiar înainte ca bolta cerească să se fi întunecat în amurg, rafalele de

lumină de peste zenitul ei anunţară continuarea bătăliei spaţiale. Cei trei bărbaţi şezură pe treapta cea mai înaltă a scării Sfinxului şi priviră spectacolul de lumini, explozii lente de alb pur, flori roşu-închis şi dâre bruşte verzi şi portocalii care lăsau postimagini pe retine.

– Cine credeţi că învinge? întrebă Sol.

Consulul nu ridică ochii.

– Nu contează. Credeţi că în noaptea asta ar trebui să dormim altundeva decât în Sfinx? Să aşteptăm în altă Criptă?

– Eu nu pot părăsi Sfinxul, răspunse Sol. Voi puteţi pleca.

Duré atinse obrăjorul fetiţei. Ea sugea de zor din suzetă şi pielea i se mişcă sub degetul bărbatului.

– Ce vârstă are acum, Sol?

– Două zile. Aproximativ două zile. S-a născut cam la cincisprezece minute după apusul soarelui la latitudinea aceasta, după ora de pe Hyperion.

– Mă duc să mă uit pentru ultima dată, anunţă Consulul. După aceea va trebui să facem un foc mare sau altceva care să-i ajute să găsească drumul de întoarcere la noi.

Coborâse jumătate din treptele potecii, când Sol se ridică în picioare şi arătă cu braţul. Nu către intrarea văii, care strălucea în ultimele raze de soare, ci în direcţie opusă, în umbrele acesteia.

Consulul se opri şi ceilalţi doi bărbaţi i se alăturară. Consulul strecură mâna în buzunar şi scoase micul paralizator sonic neural pe care Kassad i-l dăduse cu câteva zile în urmă. Fără Lamia şi Kassad, era singura armă pe care o aveau.

– Vedeţi? şopti Sol.

Silueta se mişca în penumbre, dincolo de sclipirea slabă a Criptei de Jad. Nu părea îndeajuns de mare şi nici nu se deplasa destul de rapid ca să fie Shrike; înaintarea ei era stranie… lentă, oprindu-se la

răstimpuri câte o secundă, clătinându-se.

Părintele Duré privi peste umăr spre intrarea în vale, apoi îndărăt.

– Există vreo posibilitate ca Martin Silenus să fi intrat în vale din direcţia aceea?

– Numai dacă ar fi sărit peste pereţii de stâncă, şopti Consulul. Sau dacă a ocolit opt kilometri către nord-est. În plus, este prea înalt ca să fie Silenus.

Silueta se opri iarăşi, se împletici, după care căzu. De la mai bine de o sută de metri depărtare, părea pur şi simplu un alt bolovan de pe fundul văii.

– Haideţi, rosti Consulul.

Nu alergară. Consulul porni primul pe scară, cu paralizatorul întins şi setat pentru douăzeci de metri, deşi ştia că efectul neural era minim la raza respectivă de acţiune. Părintele Duré îl urma îndeaproape, ţinând fetiţa lui Sol, în vreme ce cărturarul căuta o piatră potrivită cu care să se înarmeze.

– David şi Goliat? întrebă Duré când Sol veni cu o piatră de mărimea palmei, pe care o aşeză într-o praştie din fibroplastic pe care o tăiase în după-amiaza aceea din ambalajul unei cutii.

Deasupra bărbii, faţa arsă de soare a cărturarului se învăpăie, devenind mai întunecată.

– Aşa ceva. Ţine, o iau înapoi pe Rachel.

– Îmi face plăcere s-o duc. Iar dacă se va ajunge la o luptă, ar fi mai bine ca voi doi să aveţi mâinile libere.

Sol încuviinţă şi mări pasul, ajungând lângă Consul, urmaţi la câţiva paşi de preotul cu pruncul.

De la numai cincisprezece metri, deveni clar că silueta prăbuşită era un bărbat – un bărbat foarte înalt – care purta o robă grosolană şi zăcea cu faţa în nisip.

– Rămâneţi pe loc, spuse Consulul şi porni în fugă.

Ceilalţi văzură cum el întoarse trupul, vârî paralizatorul în buzunar şi scoase de la centură o sticlă de apă.

Sol începu să alerge uşor, simţindu-şi epuizarea ca pe un fel de ameţeală plăcută. Duré îl urmă, mult mai încet.

Când preotul ajunse în lumina proiectată de lanterna Consulului, văzu că gluga bărbatului căzut fusese dată pe spate, dezvăluind un chip vag asiatic, care părea straniu, aproape distorsionat, de prelung.

– Este un Templier, rosti el uluit să găsească aici un discipol al lui Muir.

– Este Adevăratul Glas al Arborelui, răspunse Consulul. Primul dintre pelerinii care au dispărut… Het Masteen.

21

Martin Silenus muncise toată după-amiaza la poemul său epic şi numai venirea întunericului îl determinase să-şi oprească eforturile.

Îşi găsise vechea odaie de lucru devastată; masa antică dispăruse. Palatul Tristului Rege Billy suferise cele mai teribile insulte ale timpului, cu toate ferestrele sparte, dune miniaturale de nisip purtate de vânt peste covoarele decolorate care cândva valoraseră averi, şi şoareci şi micuţi ţipari de rocă locuind acum printre pietrele căzute. Turnurile apartamentului erau gazdă pentru porumbeii şi şoimii de vânătoare care se sălbăticiseră. În cele din urmă poetul revenise în sala de mese, sub giganticul dom geodezic, unde se aşezase la o masă joasă şi scrisese.

Praf şi sfărâmături acopereau podeaua de ceramică, iar tonurile stacojii ale iederii de deşert mascau aproape complet panourile sparte de deasupra, însă Silenus ignoră toate aspectele acelea irelevante şi lucră la *Cânturile* sale.

Poemul trata moartea şi alungarea Titanilor de către vlăstarele lor, zeii elenici. Povestea bătălia olimpiană care urmase refuzului Titanilor de a se lăsa alungaţi: fierberea mărilor când Oceanus se luptase cu Neptun, uzurpatorul lui, stingerea sorilor, când Hyperion se luptase cu Apollo pentru a stăpâni lumina, şi cutremuratul Universului în sine, când Saturn se luptase cu Zeus pentru tronul zeilor. Miza nu era simpla înlocuire a unor zeităţi de către altele, ci sfârşitul unei epoci de aur şi începutul vremurilor întunecate care

aveau să însemne pierirea tuturor creaturilor muritoare.

Cânturile Hyperion nu ascundeau multiplele identităţi ale acestor zei: se înţelegea cu uşurinţă că Titanii erau eroii scurtei istorii a omenirii în galaxie, uzurpatorii olimpieni erau IA-urile TehNucleului, iar câmpul lor de bătălie se întindea peste continentele, oceanele şi cerurile familiare ale tuturor planetelor din Web. În mijlocul lor, monstrul Dis, fiul lui Saturn, doritor să moştenească împărăţia cu Zeus, îşi urmărea prada, ucigând deopotrivă zei şi muritori.

Cânturile se refereau de asemenea la relaţia dintre creaturi şi creatorii lor, iubirea dintre părinte şi copii, artişti şi arta lor, toţi creatorii şi creaţiile lor. Poemul glorifica dragostea şi loialitatea, dar oscila pe muchia nihilismului prin omniprezenta corupţie datorată dragostei de putere, ambiţie omenească şi veleităţi intelectuale.

Martin Silenus lucra de peste două secole standard la *Cânturile* sale. Munca lui cea mai valoroasă fusese reuşită în mediul acesta: oraşul abandonat, vânturile deşertului jelind pe fundal ca un terifiant cor grecesc, permanenta ameninţare a unei întreruperi neaşteptate cauzată de Shrike. Salvându-şi viaţa prin faptul că plecase, Silenus îşi abandonase muza şi-şi condamnase condeiul la tăcere. Reîncepând să scrie, urmând poteca aceea sigură, circuitul perfect pe care doar scriitorul inspirat l-a simţit, Martin Silenus se simţea revenind la viaţă… venele i se deschideau mai larg, plămânii i se umpleau mai adânc, savurând lumina bogată şi aerul pur fără a fi conştient de ele, bucurându-se de fiecare linie trasă de tocul antic pe pergament, teancurile de pagini stivuite de jur împrejur pe masa rotundă, bucăţile de zidărie ce slujeau drept prespapier, povestea ce curgea liberă din nou, nemurirea care ademenea prin fiecare strofă şi vers.

Ajunsese la partea cea mai dificilă şi mai incitantă a poemului – scenele în care conflictul se dezlănţuise peste o mie de peisaje, civilizaţii întregi fuseseră nimicite, iar reprezentanţii Titanilor ceruseră un armistiţiu pentru a se întâlni şi negocia cu eroii lipsiţi de umor ai olimpienilor. Pe această vastă scenă a imaginaţiei sale defilau Saturn, Hyperion, Cottus, Japet, Oceanus, Briareu, Mimas, Porphyrion, Encelad, Rhoetus şi alţii – surorile lor titanide Tethys, Phoebe, Theea şi Clymena – iar vizavi de ei chipurile lugubre ale lui Zeus, Apollo şi cei din tagma lor.

Silenus nu ştia finalul acestui poem, prin excelenţă epic. El trăia acum doar pentru a termina povestea… făcuse aşa de decenii. Pierite erau visurile tinereţii sale de glorie şi bogăţie din ucenicia Cuvântului – câştigase glorie şi bogăţie mai presus de orice măsură şi acestea aproape că-l uciseseră, de fapt *îi uciseseră* arta – şi deşi *Cânturile* erau cea mai de seamă operă literă a epocii sale, era conştient de asta, dorea numai s-o termine, să ştie el însuşi finalul şi să pună fiecare strofă, fiecare vers, *fiecare cuvânt* în cea mai minunată, clară şi frumoasă formă posibilă.

Acum scria cu înverşunare, înnebunit de dorinţa de a termina ceea ce multă vreme crezuse că nu se va putea termina. Cuvintele şi frazele zburau din tocul său antic pe hârtia antică, strofele se materializau fără efort, cânturile îşi găseau propriul glas şi se terminau fără a fi nevoie de nici o revizuire, nici pauză pentru inspiraţie. Poemul creştea cu o viteză şocantă, revelaţii uluitoare, frumuseţe paralizantă, atât în cuvinte, cât şi în imagini.

Sub stindardul armistiţiului lor, Saturn şi uzurpatorul său, Zeus, se înfruntau deasupra unei mese croite dintr-o lespede masivă tăiată din marmură. Dialogul lor era simultan simplu şi epic; argumentele lor pentru existenţă şi logica lor pentru justificarea războiului crea cea mai desăvârşită dezbatere de la *Dialogul melian* al lui Tucidide. Pe neaşteptate, în poem pătrunse ceva nou, ceva cu totul neplanificat de Martin Silenus în lungile ore în care meditase fără muză. Amândoi regii zeilor îşi exprimau teama de un al *treilea* uzurpator, o teribilă forţă exterioară care ameninţa stabilitatea ambelor lor domnii. Silenus privi uluit cum personajele pe care le crease prin mii de ore de eforturi îi sfidară voinţa şi-şi strânseră mâinile peste lespedea de marmură, pecetluind o alianţă împotriva…

Împotriva cui?

Poetul făcu o pauză, tocul se opri, şi-şi dădu seama că abia putea să mai vadă pagina. Scrisese ceva timp în semiîntuneric, dar bezna se lăsase deplină.

Silenus reveni în propria-i piele şi prin procesul acela îngădui lumii să năvălească iarăşi asupra sa, ceva care aducea în mare parte cu întoarcerea la simţuri după un orgasm. Atât doar că revenirea scriitorului în lume era mult mai dureroasă; ea lăsa în urmă dâre de

nori glorioşi care se destrămau iute în fluxul lumesc al banalităţilor senzoriale.

Silenus privi în jur. Uriaşa sală de mese era complet întunecată, exceptând strălucirea neregulată a luminii stelare şi a exploziilor îndepărtate prin panourile şi iedera de deasupra. Mesele din jur erau simple umbre, pereţii, care se întindeau câte treizeci de metri în toate direcţiile, umbre şi mai întunecate, dantelate cu cârceii iederii deşertului. În afara sălii de mese, vântul de seară crescuse şi vocile îi erau mai intense acum, solourile de contralto şi soprană fiind cântate de crăpăturile din căpriorii zimţaţi şi găurile din domul de deasupra.

Poetul suspină. Nu avea nici o lanternă în rucsac. Nu adusese decât apă şi *Cânturile.* Simţi cum stomacul i se zgârceşte de foame. *Unde era nenorocita de Brawne Lamia?* Îndată însă ce se gândi la ea, îşi dădu seama că era încântat că femeia nu se întorsese după el. Avusese nevoie să stea în solitudine pentru a termina poemul… cu viteza aceea nu i-ar fi trebuit mai mult de o zi, poate şi noaptea următoare. Câteva ore şi avea să încheie munca vieţii lui, avea să fie pregătit să se odihnească un timp şi să aprecieze flecuşteţele zilnice, banalitatea intrinsecă a existenţei care vreme de decenii fusese doar o întrerupere a muncii pe care n-o putea sfârşi.

Oftă din nou şi începu să pună paginile manuscrisului în raniţă. Avea să găsească pe undeva o sursă de lumină… avea să facă un foc, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să utilizeze vechile tapiserii ale Tristului Rege Billy. La nevoie, avea să scrie afară, la lumina bătăliei spaţiale.

Luă în mână tocul şi ultimele pagini ale poemului şi se întoarse, ca să caute ieşirea.

Ceva stătea în întunericul sălii.

Lamia, gândi bărbatul şi simţi cum uşurarea şi dezamăgirea se războiesc între ele.

Nu era însă Brawne Lamia. Silenus observă distorsiunea, volumul masiv din partea de sus şi picioarele prea lungi de dedesubt, jocul razelor stelelor pe carapace şi ţepi, umbrele de braţe dedesubtul

braţelor şi mai cu seamă strălucirea rubinie a cristalului cu lumini de iad din locul unde ar fi trebuit să se afle ochii.

Silenus lăsă să-i scape un geamăt şi se aşeză.

– Nu acum! răcni el. Dispari, fi-ţi-ar ochii ai dracului!

Umbra înaltă avansă cu paşi neauziţi pe ceramica rece. Cerul undui de energie roşie ca sângele şi poetul putu să vadă spinii, lamele şi învelişurile de sârmă ghimpată.

– Nu! strigă Martin Silenus. Refuz! Lasă-mă-n pace!

Shrike se apropie mai mult. Mâna lui Silenus zvâcni, ridică încă o dată tocul şi scrise pe marginea inferioară, goală, a ultimei sale pagini. ESTE TIMPUL, MARTIN.

Se holbă la ceea ce scrisese, înăbuşindu-şi impulsul de a chicoti prosteşte. După ştiinţa lui, Shrike nu vorbise niciodată… nu *comunicase* niciodată… cu nimeni. O făcuse exclusiv prin intermediul mediului-pereche de durere şi moarte.

– Nu! urlă el din nou. Am treabă de făcut! Ia pe altcineva, fir-ai al dracu'!

Shrike înaintă alt pas. Cerul pulsă de explozii silenţioase de plasmă şi culori galbene şi roşii goniră în jos pe pieptul şi braţele de argint viu ale creaturii, aidoma unor vopsele vărsate. Mâna lui Martin Silenus zvâcni şi scrise peste mesajul lui anterior: ACUM ESTE TIMPUL, MARTIN.

Silenus strânse manuscrisul în braţe, ridicând ultimele pagini de pe masă, astfel ca să nu mai poată scrie. Dinţii i se dezveliră într-un rictus teribil şi şuieră spre apariţia din umbre.

ERAI GATA SĂ SCHIMBI LOCUL CU PROTECTORUL TĂU, scrise mâna lui chiar pe tăblia mesei.

– Nu! zbieră poetul. Billy-i *mort!* Lasă-mă doar să termin. *Te rog!*

Martin Silenus nu implorase niciodată în viaţa lui foarte lungă. Imploră acum:

– Te rog, te rog mult… Te rog, lasă-mă să termin.

Shrike făcu alt pas înainte. Era atât de aproape, încât diformul său trunchi superior oculta lumina stelelor, adumbrindu-l pe poet.

NU, scrise mâna lui Martin Silenus, apoi tocul căzu când Shrike întinse braţe infinit de lungi, iar degete infinit de ascuţite străpunseră braţele poetului până în măduvă.

Martin Silenus urlă, când fu smuls de sub domul sălii de mese. Urlă, când văzu dunele pe sub el, auzi lunecatul nisipului printre propriile sale ţipete şi văzu arborele ridicându-se din vale.

Arborele era mai mare decât valea, mai înalt decât munţii pe care-i traversaseră pelerinii; ramurile sale superioare păreau să ajungă în spaţiu. Arborele era din oţel şi crom, iar crengile lui erau spini şi ghimpi. Oameni se zbăteau şi se zvârcoleau pe spinii aceia – mii şi zeci de mii. În lumina roşie a cerului muribund, Silenus se concentră dincolo de durerea sa şi-şi dădu seama că recunoştea unele dintre formele acelea. Erau *corpuri,* nu suflete sau alte abstracţii şi în mod vădit sufereau agonia existenţei distruse de chin.

ESTE NECESAR, scrise mâna lui Silenus pe răceala dură a pieptului lui Shrike. Sângele picură pe argint viu şi nisip.

– Nu! răcni poetul.

Lovi cu pumnii în tăişurile de scalpele şi sârmă ghimpată ca briciul. Se trase îndărăt, se zbătu şi se răsuci, în timp ce creatura îl strângea tot mai mult, înfigându-l în lamele sale ca şi cum ar fi fost un fluture într-un insectar, un specimen fixat cu acul. Nu durerea incredibilă fu cea care-l împinse pe Martin Silenus dincolo de pragul nebuniei, ci sentimentul de pierdere irecuperabilă. Aproape că terminase poemul. *Aproape că-l terminase!*

– Nu! strigă el, zvârcolindu-se tot mai sălbatic până ce o jerbă de sânge şi obscenităţi zbierate umplură văzduhul.

Shrike îl purtă spre arborele care aştepta.

În oraşul mort, ţipetele mai răsunară un minut, diminuându-se şi îndepărtându-se. Apoi fu doar liniştea, întreruptă de porumbeii care

se întorceau la cuiburile lor, coborând în domurile şi turnurile năruite în fâlfâit slab de aripi.

Vântul se înteţi, zăngănind panouri slăbite de perspex şi zidărie, alergând frunze casante peste fântânile secate, găsindu-şi intrări prin panouri sparte ale domului şi ridicând paginile manuscrisului într-un vârtej blând, iar unele pagini evadară şi fură suflate peste curţile tăcute, pasarelele pustii şi apeductele prăbuşite.

După o vreme vântul muri şi atunci nimic nu se mai clinti în Oraşul Poeţilor.

22

Brawne Lamia constată că drumul ei de patru ore se transforma într-un coşmar de zece ceasuri. Mai întâi fusese ocolul prin oraşul mort şi opţiunea dificilă de a-l lăsa pe Silenus în urmă. Ea nu dorea ca poetul să rămână acolo singur; nu dorea nici să-l silească să continue ori să piardă vremea cu întoarcerea la Cripte. Ocolul în lungul coamei stâncoase o costase deja o oră din timpul de călătorie.

Traversarea ultimelor dune şi a pustiului de bolovani era epuizantă şi monotonă. Până ce ajunsese la poalele dealurilor, se făcuse după-amiaza târziu şi Donjonul era în umbre.

Cu patruzeci de ore în urmă, fusese uşor să coboare cele şase sute şaizeci şi una de trepte. Ascensiunea era însă o încercare chiar şi pentru muşchii ei crescuţi pe Lusus. Pe măsură ce sui, aerul deveni mai rece şi panorama mai spectaculoasă, până ce, la patru sute de metri deasupra poalelor, Brawne Lamia nu mai transpira, iar valea Criptelor Timpului redevenise vizibilă. Din unghiul acesta se distingea numai vârful Monolitului de Cristal, sub forma unui licăr neregulat şi a unui fulger de lumină. Femeia se opri o dată ca să se asigure dacă nu cumva era un mesaj, dar pâlpâirile erau aleatorii, pur şi simplu un panou de cristal care se legăna de Monolitul spart, reflectând lumină.

Înainte de ultima sută de trepte, Lamia îşi încercă din nou comagenda. Canalele de comunicaţii pârâiau cu obişnuitele interferenţe şi mesaje neînţelese, distorsionate probabil de mareele

temporale care distrugeau comunicaţiile electromagnetice cu excepţia celor pe distanţe foarte mici. Un laser pentru comunicaţii ar fi funcţionat… păruse să funcţioneze cu releul comagendă antic al Consulului… dar cu excepţia acelui singur aparat, ei nu mai aveau lasere pentru comunicaţii după dispariţia lui Kassad. Lamia strânse din umeri şi urcă ultimele trepte.

Donjonul Cronos fusese construit de androizii Tristului Rege Billy; nu jucase niciodată rolul unui adevărat donjon, ci fusese gândit ca loc de popas pentru călători, han turistic şi refugiu estival pentru artişti. După evacuarea Oraşului Poeţilor, rămăsese pustiu pentru mai bine de un secol, fiind vizitat doar de cei mai îndrăzneţi aventurieri.

După ce ameninţarea Shrike se diminuase treptat, turiştii şi pelerinii începuseră să-l folosească şi în cele din urmă Biserica Shrike îl redeschisese ca escală necesară în anualul Pelerinaj Shrike. Despre unele dintre odăile sale, cel mai afund săpate în munte sau în vârful turnurilor cel mai puţin accesibile, se spunea că ar fi fost locul unor ritualuri ezoterice şi sacrificii complicate aduse creaturii pe care sectanţii Shrike o numeau Avatarul.

Din cauza iminentei deschideri a Criptelor, neregularităţilor violente ale mareelor temporale şi evacuării ţinuturilor nordice, Donjonul Cronos redevenise tăcut. Aşa era şi la întoarcerea lui Brawne Lamia.

Deşertul şi oraşul mort continuau să fie luminate de soare, însă Donjonul se găsea în amurg când Lamia ajunse pe terasa cea mai de jos, se odihni o clipă, îşi scoase lanterna din raniţa mică şi pătrunse în labirint. Coridoarele erau întunecate. În decursul şederii lor acolo, cu două zile în urmă, Kassad le explorase şi anunţase că toate sursele energetice erau definitiv compromise – convertoarele solare erau distruse, acumulatorii de fuziune fuseseră sparţi, ba chiar şi generatoarele de avarie erau sfărâmate şi risipite prin beciuri. Lamia se gândise la asta de multe ori, în vreme ce suia cele şase sute şaizeci şi una de trepte, încruntându-se către nacelele ascensoarelor încremenite pe şinele lor verticale ruginite.

Sălile mari, destinate dineurilor şi întrunirilor, erau exact aşa cum le lăsaseră ei… presărate de rămăşiţele deshidratate ale unor banchete abandonate şi cu semne de panică. Nu existau trupuri, totuşi dârele

maronii de pe pereţii de piatră şi tapiserii sugerau o orgie violentă cu doar puţine săptămâni în urmă.

Lamia ignoră haosul, ignoră vestitorii – păsările hoitar mari şi negre, cu chipuri obscen de umane – care decolară din sala de mese centrală şi ignoră propria ei oboseală, suind nivel după nivel spre magazia de depozitare în care campaseră. Scările deveniră inexplicabil de strâmte, iar lumina palidă pătrunsă prin vitraliile colorate proiecta nuanţe bolnăvicioase. Acolo unde panourile lipseau sau fuseseră sparte, garguie se holbau înăuntru, parcă încremenite când erau pe punctul să intre. Un vânt rece sufla dinspre înălţimile înzăpezite ale Lanţului Căpăstrului şi-i înfioră femeii pielea arsă de soare.

Bagajele lor suplimentare erau acolo unde le abandonaseră, în micuţa magazie de provizii aflată mult deasupra sălii centrale. Lamia verifică dacă lăzile şi cutiile de acolo conţineau alimente inalterabile, apoi ieşi pe balconaşul de pe care Lenar Hoyt cântase la balalaică în urmă cu puţine ore… o veşnicie.

Umbrele piscurilor înalte se întindeau kilometri peste nisip, aproape până la oraşul mort. Valea Criptelor Timpului şi pustiurile învălmăşite de dincolo de ea erau încă răsfăţate de lumina serii, cu bolovanii şi formaţiunile scunde de roci aruncând un vălmăşag de umbre. De aici Lamia nu putea desluşi Criptele, deşi câte o scânteie ocazională licărea dinspre Monolit. Femeia îşi cercetă comagenda încă o dată, o blestemă când îi oferi doar paraziţi de fundal şi distorsiuni sonore şi se întoarse ca să aleagă provizii şi să le încarce.

Luă patru pachete de bază învelite în plastic spongios şi fibroplastic conturat. În Donjon exista apă – jgheaburile ce purtau zăpada topită de hăt deasupra erau o tehnologie care nu se putea defecta – şi ea umplu toate sticlele pe care le adusese şi căută altele. Apa era problema lor cea mai serioasă. Îl înjură pe Silenus că n-o însoţise; bătrânul ar fi putut transporta măcar şase sticle cu apă.

Era pe punctul de plecare când auzi zgomotul. Ceva se afla în Sala Mare, între ea şi scară. Lamia îşi puse în spate ultimul pachet, scoase de la brâu pistolul automat al tatălui ei şi coborî silenţios scara.

Sala era goală; vestitorii nu se întorseseră. Tapiserii grele, mişcate de

vânt, fluturau aidoma unor stindarde putrezite peste podeaua acoperită cu tacâmuri şi resturi de mâncare. Lângă peretele opus, o uriaşă sculptură flotantă a chipului lui Shrike, realizată din crom şi oţel, se roti în curentul de aer.

Lamia traversă spaţiul acela, răsucindu-se la fiecare câteva secunde, astfel că spatele să nu-i rămână niciodată aţintit prea mult timp către un colţ întunecat. Pe neaşteptate, un zbieret o încremeni.

Nu era un ţipăt omenesc. Vaietele se prelungiră trecând în ultrasonic şi mai departe, făcând-o pe Lamia să scrâşnească din dinţi şi albindu-i încheieturile degetelor pe patul pistolului. Zbieretul se sfârşi brusc, de parcă raza unui player ar fi fost ridicată de pe disc.

Lamia văzu de unde provenise ţipătul. Dincolo de masa de ospeţe, dincolo de sculptură, sub cele şase vitralii mari unde lumina muribundă sângera culori stinse, exista o uşiţă. Strigătul reverberase dintr-acolo, ca şi cum ar fi scăpat dintr-o temniţă sau celulă aflată mult mai jos.

Brawne Lamia era curioasă din fire. Întreaga ei viaţă însemnase un conflict cu spiritul iscoditor care depăşea mult standardul, culminând în alegerea profesiunii, desuete şi uneori amuzante, de detectiv privat. În repetate rânduri, curiozitatea o adusese în situaţii stânjenitoare ori periculoase, sau amândouă. Şi nu de puţine ori curiozitatea aceea fusese răsplătită prin cunoştinţe pe care alţii nu le deţineau.

Nu şi acum.

Lamia venise aici pentru a găsi mâncarea şi apa atât de necesare. Nici unul dintre ceilalţi pelerini n-ar fi venit… cei trei bărbaţi mai vârstnici n-ar fi putut să fie mai rapizi decât ea, în ciuda ocolului prin oraşul mort… iar altceva sau altcineva nu erau grija ei.

Kassad? se întrebă, însă alungă ideea aceea. Sunetul pe care-l auzise nu provenise din gâtlejul unui colonel FORŢĂ.

Se retrase din faţa uşii, ţinând pistolul la îndemână, găsi treptele spre nivelurile principale şi coborî cu grijă, furişându-se cât mai precaut prin fiecare încăpere şi transportând în acelaşi timp

şaptezeci de kilograme de provizii şi peste o duzină de sticle cu apă. Se întrezări într-o sticlă opacă de la nivelul cel mai de jos: trup îndesat şi încordat, pistol ridicat şi rotindu-se, o povară imensă de pachete îngrămădite pe spate şi legănându-se, curele late, sticle şi canistre ciocnindu-se între ele şi clincănind.

Nu i se păru deloc amuzant. Expiră uşurată când ieşi pe terasa inferioară, revenind în aerul rece şi rarefiat, şi se pregăti să coboare din nou. Încă nu avea nevoie de lanternă; cerul serii acoperit brusc cu nori joşi arunca peste lume o lumină roz-chihlimbarie, iluminând până şi Donjonul şi poalele munţilor de jos în strălucirea ei bogată.

Coborî treptele câte două o dată şi simţi cum muşchii puternici ai picioarelor o dureau înainte să fi ajuns la jumătatea scării. Nu-şi vârî pistolul la centură, ci-l păstră la îndemână, pentru cazul în care ceva ar fi venit de sus sau ar fi apărut dintr-o deschidere în stâncă. Când ajunse jos, se îndepărtă cu un pas de scară şi privi în sus, către turnurile şi terasele aflate la o jumătate de kilometru.

Spre ea cădeau pietre. Mai mult decât pietre, îşi dădu seama – garguiele fuseseră doborâte de pe postamentele lor străvechi şi acum se rostogoleau odată cu bolovanii, cu feţele demonice luminate de sclipirea crepusculului. Lamia porni în fugă, cu pachetele şi sticlele bălăngănindu-se, îşi dădu seama că nu avea timp să ajungă la o distanţă sigură înainte de sosirea sfărâmăturilor şi se aruncă între două stânci joase, rezemate una de cealaltă.

Pachetele din spate o împiedicară să intre complet sub ele, iar ea se zbătu ca să slăbească curelele şi auzi zgomotele incredibile când prima piatră lovi îndărătul ei şi ricoşă deasupra. Lamia se trase şi se împinse cu un efort care-i sfâşie hainele, rupse fibroplasticul şi ajunse sub stânci, trăgând pachetele şi sticlele la adăpost, decisă să nu mai fie nevoită să revină în Donjon.

Bolovani de mărimea capului şi pumnilor ei răpăiau prin văzduh de jur împrejur. Capul rupt al unui spiriduş de piatră se rostogoli pe lângă ea, spărgând un pietroi mai mic, aflat la nici trei metri depărtare. Pentru o clipă văzduhul fu umplut de proiectile, pietre mai mari se sparseră de stâncile de deasupra capului femeii, apoi avalanşa luă sfârşit şi se auzi doar răpăitul pietricelelor dislocate în urma torentului principal.

Lamia se aplecă să-şi tragă mai în siguranţă raniţa şi o piatră de mărimea comagendei ricoşă din suprafaţa stâncii de afară, zbură aproape orizontal către ascunzătoarea ei, ricoşă de două ori în grota micuţă în care se ghemuise, după care o lovi în tâmplă.

Lamia se deşteptă, gemând ca un bătrân. Capul o durea. Afară era noapte deplină şi pulsaţiile dinspre bătăliile îndepărtate îi luminau în străfulgerări interiorul adăpostului prin crăpăturile de deasupra. Îşi duse degetele la tâmplă şi găsi sânge închegat pe obraz şi pe gât.

Se trase afară din grotă, străduindu-se să-şi facă loc printre pietrele recent căzute şi rămase un moment cu capul plecat, împotrivindu-se senzaţiei de vomă.

Pachetele îi erau intacte şi doar o singură sticlă cu apă fusese spartă. Îşi găsi pistolul acolo unde-l aruncase, în spaţiul mic neacoperit de bolovani sfărâmaţi. Aflorimentul pe care se afla fusese brăzdat şi ciuruit de violenţa scurtei avalanşe.

Îşi interogă comagenda. Trecuse o oră. Nimic nu coborâse din înălţimi pentru a o captura sau a-i reteza beregata în timp ce zăcuse inconştientă. Se uită pentru ultima dată spre metereze şi balcoane, acum invizibile hăt deasupra ei, îşi trase poverile afară şi porni de două ori mai grăbită pe poteca vicleană de stâncă.

Martin Silenus nu se afla la marginea oraşului mort, atunci când ea trecu pe acolo. Cumva nici nu se aşteptase să-l găsească, deşi spera că el se plictisise pur şi simplu să mai aştepte şi străbătuse singur cei câţiva kilometri până în vale.

Ispita de a-şi scoate pachetele din spate, de a lăsa sticlele pe sol şi de a se odihni puţin era foarte puternică. Lamia i se împotrivi. Ţinând în mână micul pistol automat, străbătu străzile oraşului. Exploziile luminoase de pe boltă îi ajungeau ca să se descurce.

Poetul nu răspunse la strigătele ei ce reverberară în ecouri, deşi sute de păsări mici pe care Lamia nu le putu identifica ţâşniră în zbor, cu

aripile întrevăzându-se albe în beznă. Femeia parcurse nivelurile inferioare ale vechiului palat regal, strigând în sus pe scări, ba chiar trase o dată cu pistolul, dar nu era nici urmă de Silenus. Merse prin curţile interioare dindărătul zidurilor încărcate de liane şi iederi târâtoare, răcnindu-i numele, căutând orice semn al trecerii lui pe acolo. La un moment dat văzu o fântână care-i reaminti povestea poetului despre noaptea în care Tristul Rege Billy dispăruse purtat de Shrike, însă existau şi alte fântâni şi ea nu putea fi sigură că tocmai aceasta era cea din istorioară.

Trecu prin sala de mese centrală de sub domul distrus, dar locul era întunecat de umbre. Se auzi un sunet şi ea se roti, cu pistolul pregătit, însă nu fusese decât o frunză ori o foaie veche de hârtie purtată de curent peste pardoseală.

Femeia suspină şi părăsi oraşul, mergând cu uşurinţă în ciuda oboselii ei după zile de nesomn. Interogările comagendei nu oferiseră nici un răspuns, deşi simţea atracţia déjà-vu a mareelor temporale şi nu era surprinsă. Vânturile serii şterseseră orice urme pe care Martin le-ar fi putut lăsa la întoarcere.

Chiar înainte să fi ajuns la şaua lată de la intrarea în vale, Lamia văzu Criptele strălucind din nou. Nu era o strălucire puternică – nu se compara nici pe departe cu exploziile silenţioase de lumină de pe boltă –, totuşi Criptele aflate deasupra solului păreau să emane o lumină palidă, ca şi cum ar fi eliberat energie stocată în timpul zilei lungi.

Lamia se opri în capul văii şi strigă, avertizându-i pe Sol şi ceilalţi că revenea. Nu ar fi refuzat oferta de a fi ajutată cu pachetele pe ultima sută de metri. Îşi simţea spinarea ca pe o rană deschisă şi cămaşa îi era îmbibată cu sânge în locurile unde curelele tăiaseră în carne.

Strigătele ei nu primiră nici un răspuns.

Femeia resimţi puternic epuizarea când sui încet treptele Sfinxului, trânti bagajele pe platforma lată de piatră de la intrare şi bâjbâi în căutarea lanternei. Interiorul era întunecat. Aşternuturi şi raniţe zăceau risipite în săliţa în care dormiseră. Lamia strigă, aşteptă ecourile să se stingă, apoi plimbă iarăşi raza lanternei prin cameră. Totul era la fel. Ba nu, stai, *ceva* diferea. Închise ochii şi-şi aminti

încăperea aşa cum fusese dimineaţă.

Lipsea cubul Möbius. Ciudata cutie sigilată energetic pe care Het Masteen o lăsase în urmă pe goeleta-eoliană nu se mai găsea la locul ei, în colţ. Lamia strânse din umeri şi ieşi.

Shrike aştepta. Stătea imediat în afara uşii. Era mai înalt decât îşi închipuise, ridicându-se uriaş peste ea.

Lamia ieşi, dar se retrase imediat, stăpânindu-şi impulsul de a urla către creatură. Pistolul părea mic şi inutil în mâna ei. Lanterna căzu pe piatră, nebăgată în seamă.

Făptura lăsă uşor capul pe un umăr şi o privi. Lumină roşie pulsa dinapoia ochilor multifaţetaţi. Unghiurile corpului şi lamelor sale reflectau lumina venită de sus.

– Nenorocitule, rosti Lamia cu glas sacadat. Unde sunt? Ce-ai făcut cu Sol şi cu fetiţa? Unde-s ceilalţi?

Creatura îşi înclină capul pe celălalt umăr. Chipul său era îndeajuns de străin pentru ca Lamia să nu poată distingă nici o expresie pe el. Limbajul corpului său comunica doar ameninţare. Degetele de oţel clincăniră şi se deschiseră ca nişte scalpele retractabile.

Lamia îl împuşcă de patru ori în faţă şi gloanţele de calibru greu de 16 mm loviră violent şi ţiuiră, pierzându-se în noapte.

– N-am venit aici ca să mor, futu-ţi morţii mă-tii de robot! spuse Lamia şi ţinti, trăgând de o duzină de ori, iar fiecare glonţ îşi atinse ţinta.

Ţâşniră scântei. Shrike îşi îndreptă brusc capul, ca şi cum ar fi auzit un sunet îndepărtat.

Dispăru.

Lamia icni, se ghemui şi se roti. Nimic. Fundul văii strălucea sub lumina stelelor; cerul devenise liniştit. Umbrele erau negre ca tuşul, însă îndepărtate. Până şi vântul se oprise.

Brawne Lamia se împletici până la pachetele ei şi se aşeză pe cel mai

mare, străduindu-se să-şi potolească bătăile inimii. Constată cu interes că nu-i fusese frică… nu tocmai… dar nu putea să nege fluxul de adrenalină care-i gonea prin trup.

Fără să dea drumul pistolului, având şase gloanţe în magazie şi cu explozivul propulsiv încă la valoare suficientă, ea ridică o sticlă de apă şi bău adânc.

Shrike apăru lângă ea, în lateral. Se materializă instantaneu şi silenţios.

Lamia dădu drumul sticlei şi încercă să îndrepte pistolul într-acolo şi simultan să se răsucească într-o parte.

Ar fi putut la fel de bine să se fi mişcat cu încetinitorul. Shrike întinse braţul drept, lamele degetelor lungi cât nişte andrele de tricotat scânteiară în lumină şi un vârf trecu prin spatele urechii ei, îi găsi craniul şi lunecă în el fără frecare, fără durere, cu excepţia unei senzaţii îngheţate de penetrare.

23

Colonelul Fedmahn Kassad păşise printr-un portal, aşteptându-se la tot ce putea fi mai straniu; în loc de aşa ceva, el descoperi dementa coregrafiată a războiului. Moneta îl precedase. Shrike îl escortase, cu lamele degetelor afundate în antebraţul lui. Când Kassad îşi termină pasul prin perdeaua de energie pişcătoare, Moneta aştepta, iar Shrike dispăruse.

Kassad ştiu imediat unde se aflau. Panorama era de pe vârful muntelui puţin înalt în care Tristul Rege Billy poruncise să-i fie săpată efigia cu aproape două secole în urmă. Zona plată din vârf era goală, cu excepţia resturilor unei baterii de rachetă antispaţiu, care încă fumegau. Din luciul granitului şi metalul topit care încă mai bolborosea, Kassad bănui că bateria fusese lovită cu laserele orbitale.

Moneta se apropie de marginea stâncii la cincizeci de metri deasupra masivei sprâncene a Tristului Rege Billy şi bărbatul i se alătură. Imaginile văii râului, oraşului şi înălţimilor astroportului la zece kilometri spre vest spuneau totul.

Capitala lui Hyperion ardea. Partea veche a oraşului, Jacktown, era o furtună de foc miniaturală, iar o sută de incendii mai mici presărau suburbiile şi se înşiruiau în lungul autostrăzii către aeroport, aidoma unor focuri pentru semnalizare atent întreţinute. Până şi râul Hoolie ardea, fiindcă un incendiu petrolier se lăţise pe sub docurile şi antrepozitele străvechi. Kassad distingea turla unei biserici vechi

care se ridica deasupra văpăilor. Căută Cicero's, însă localul era ascuns de fumul şi flăcările din amonte.

Dealurile şi valea erau un covor mişcător, de parcă un muşuroi ar fi fost lovit şi năruit de nişte cizme gigantice. Kassad văzu şoselele, ticsite cu un fluviu de omenire care înainta mai lent decât adevăratul râu, pe măsură ce zeci de mii de oameni fugeau dinaintea conflictului. Fulgerele de artilerie cu proiectile solide şi arme energetice se întindeau până la orizont şi luminau norii joşi de deasupra. La fiecare câteva minute, un aparat de zbor – forfecar militar sau navetă de asolizare – se ridica din fumul din apropierea aeroportului sau din dealurile împădurite din nord şi sud, văzduhul se umplea cu suliţe de lumină coerentă venite de sus şi de jos, iar vehiculul se prăbuşea, lăsând în urmă o dâră de fum negru şi flăcări portocalii.

Vehicule pe pernă de aer se repezeau peste râu ca nişte insecte acvatice, strecurându-se printre sfărâmăturile incendiate de bărci, barje sau alte perne de aer. Kassad observă că singurul pod al autostrăzii fusese distrus şi ardeau până şi pilonii săi de piatră şi beton. Lasere de luptă şi fascicule de biciul-iadului străpungeau fumul; proiectile antipersonale erau vizibile ca pete albe ce se mişcau mai repede decât le putea urmări ochiul, lăsând în urmă dâre de aer supraîncălzit, unduitor. O explozie produsă în apropierea aeroportului ridică în văzduh un nor de foc de forma unei ciuperci.

– *Nu este nuclear,* gândi el.

– *Nu.*

Costumul epidermic care-i acoperea ochii acţiona ca un vizor FORŢĂ îmbunătăţit şi Kassad utiliză capacitatea respectivă pentru a transfoca pe un deal aflat la cinci kilometri spre nord-vest, dincolo de râu. Puşcaşi marini din FORŢĂ alergau către vârf, unii dintre ei deja aruncându-se pe jos şi folosindu-şi încărcăturile modelate pentru excavare ca să sape lăcaşuri individuale de luptă. Costumele le erau activate, polimerii de camuflaj perfecţi, amprentele termice minime, dar Kassad nu avea nici o dificultate în a-i vedea. Dacă ar fi dorit, le putea zări şi chipurile.

Canale de comandă tactică şi pe fascicul îngust îi şopteau în urechi. Recunoscu discuţiile aţâţate şi obscenităţile neglijente ce fuseseră semnul distinctiv al luptei pentru atât de multe generaţii de oameni. Mii de soldaţi se dispersaseră din astroport şi zonele lor de adunare şi săpau lăcaşuri individuale pe un cerc situat la douăzeci de kilometri de oraş, ale cărui spiţe erau câmpuri de foc şi vectori de distrugere totală atent calculate.

– *Se aşteaptă la o invazie,* comunică bărbatul simţind efortul ca fiind mai mult decât subvocalizare, însă în acelaşi timp mai puţin decât telepatie.

Moneta ridică un braţ de argint viu şi arătă spre cer.

Plafonul de nori era destul de sus, la cel puţin două mii de metri şi colonelul simţi un şoc, când îl văzu străpuns mai întâi de un vehicul bont, apoi de încă o duzină şi, peste câteva secunde, de o sută de aparate ce coborau. Majoritatea erau ascunse de polimeri de camuflaj şi câmpuri restrictive codificate pe fundal, totuşi nici acum Kassad nu avu dificultăţi în a le distinge. Dedesubtul polimerilor, învelişurile cenuşii ca bronzul purtau însemne slabe într-o caligrafie subtilă pe care o recunoscu ca aparţinând Expulzaţilor. Unele aparate mai mari erau în mod evident navete de asolizare, cu jeturile albastre de plasmă ale duzelor destul de vizibile, însă restul coborau lent sub aerul tremurător al câmpurilor suspensoare şi Kassad văzu formele neregulate şi mari ale „canistrelor" de invazie ale Expulzaţilor, unele transportând neîndoios provizii şi artilerie, multe cu certitudine goale, momeli pentru apărările de sol.

Peste o clipă plafonul de nori fu spart din nou şi mii de puncte se revărsară ca grindina: infanteria Expulzaţilor coborând pe lângă canistre şi navetele de asolizare, aşteptând până în ultimul moment posibil să-şi deschidă câmpurile suspensoare şi deltaplanele.

Necunoscutul comandant FORŢĂ de pe Hyperion era un tip disciplinat – atât cu propria sa persoană, cât şi cu oamenii săi. Bateriile de sol şi miile de puşcaşi marini desfăşuraţi în jurul oraşului ignorară ţintele uşoare ale navetelor de asolizare şi canistrelor şi aşteptară ca dispozitivele de frânare ale paraşutiştilor să se desfacă… unele cu puţin înainte să atingă vârfurile copacilor. În secunda aceea văzduhul se umplu cu mii de vibraţii şi dâre de

fum, când laserele licăriră şi proiectilele explodară.

La prima vedere, cauzaseră pierderi devastatoare, mai mult ca suficiente pentru a împiedica orice atac, dar o scanare rapidă îi spuse lui Kassad că minimum patruzeci la sută din Expulzaţi asolizaseră – suficient pentru primul val al oricărui asalt planetar.

Un grup de cinci deltaplanorişti se îndreptă către muntele unde stăteau el şi Moneta. Raze dinspre poale îi doborâră pe doi în flăcări, unul căzu în vrie, străduindu-se panicat să evite alte lasere, iar ultimii doi prinseră o briză estică, care-i trimise în spirală în pădurea de dedesubt.

Toate simţurile lui Kassad erau acum angajate; percepea izul de aer ionizat, cordită şi carburant solid; fumul şi acreala amorţitoare a exploziilor de plasmă îi dilatau nările; undeva în oraş, sirenele se tânguiau, în timp ce trosnetele focurilor de arme mici şi al copacilor incendiaţi soseau la el pe vântul slab; canale radio şi pe fascicul îngust interceptate vorbeau ca într-un Turn Babel; flăcările luminau valea şi suliţele laserelor se jucau aidoma unor proiectoare prin nori. La o jumătate de kilometru sub ei, acolo unde pădurea se topea în iarba de la poalele dealurilor, escadroane de puşcaşi marini ai Hegemoniei angajau paraşutişti Expulzaţi în lupte corp la corp. Urletele erau audibile.

Fedmahn Kassad privi cu fascinaţia pe care o încercase cândva faţă de experienţa simstim a unei şarje de cavalerie la Agincourt.

– *Asta nu este o simulare?*

– *Nu,* răspunse Moneta.

– *Se întâmplă chiar acum?*

Forma argintie de lângă el lăsă capul pe un umăr.

– *Când este acum?*

– *Contiguu cu… întâlnirea noastră… în valea Criptelor Timpului.*

– *Nu.*

– Atunci în viitor?

– Da.

– Dar în viitorul apropiat?

– Da. După cinci zile din momentul în care tu şi prietenii tăi aţi sosit în această vale.

Kassad clătină uimit din cap. Dacă vorbele Monetei puteau fi crezute, atunci el călătorise înainte prin timp.

Faţa ei reflectă flăcări şi multiple nuanţe, când se roti către bărbat.

– Vrei să participi la luptă?

– Să mă lupt cu Expulzaţii?

Încrucişă braţele şi privi cu o intensitate nouă. Primise o previzualizare a abilităţilor de luptă ale acestui straniu costum epidermic. Era destul de probabil că ar fi putut răsturna direcţia bătăliei de unul singur… ar fi ucis cei câţiva mii de soldaţi Expulzaţi aflaţi deja pe sol.

– Nu, îi transmise, *nu acum. Nu în această clipă.*

– Stăpânul Durerii crede că eşti un războinic.

Kassad se întoarse s-o privească. Era uşor curios să ştie de ce îi dădea lui Shrike titlul acela greoi.

– Stăpânul Durerii poate să mă pupe-n cur, transmise el. *Asta dacă nu vrea să se lupte cu mine.*

Moneta rămase nemişcată un minut prelung, ca o statuie de argint viu pe un pisc bătut de vânturi.

– Te-ai lupta realmente cu el? îl întrebă în cele din urmă.

– Am venit pe Hyperion ca să-l ucid. Şi ca să te ucid pe tine. Mă voi lupta oricând cu unul dintre voi sau cu ambii, dacă veţi fi de acord.

– Continui să crezi că sunt inamicul tău?

Kassad îşi reaminti asaltul asupra lui de la Cripte şi ştiu că fusese mai puţin un viol, cât o împlinire a propriei sale dorinţe subvocalizate de a face iarăşi dragoste cu această femeie improbabilă.

– *Nu ştiu ce eşti.*

– *La început am fost o victimă, ca multe altele,* transmise Moneta şi privirea îi reveni asupra văii. *Apoi, foarte departe în viitorul nostru, am văzut motivul pentru care Stăpânul Puterii a fost făurit… a trebuit să fie făurit… şi după aceea i-am devenit atât însoţitoare, cât şi custode.*

– *Custode?*

– *Am monitorizat mareele temporale, am reparat maşinăriile şi am avut grijă ca Stăpânul Durerii să nu se trezească înaintea vremii sale.*

– *Atunci îl poţi controla?*

Pulsul lui Kassad se iuţi la gândul acela.

– *Nu.*

– *Dar cine sau ce îl poate controla?*

– *Numai acela care îl învinge în luptă directă.*

– *Cine l-a învins?*

– *Nimeni,* transmise Moneta. *Nici din viitorul tău, nici din trecutul tău.*

– *Au încercat mulţi?*

– *Milioane.*

– *Şi au murit toţi?*

– *Sau mai rău.*

Kassad inspiră adânc.

– *Ştii dacă mi se va permite să mă lupt cu el?*

– Ţi se va permite.

Kassad expiră. Nimeni nu-l învinsese. Viitorul lui era trecutul ei… ea trăise acolo… ea întrezărise ca şi el teribilul arbore de spini, văzând chipuri familiare acolo, aşa cum şi el îl văzuse pe Martin Silenus zvârcolindu-se, tras în ţeapă, cu ani înainte să-l fi întâlnit pe bărbat. Kassad se întoarse cu spatele la luptele din valea de jos.

– Putem merge acum la el? Îl provoc la duel personal.

Moneta îl privi în ochi în tăcere. Kassad îşi putea vedea propria imagine de argint viu reflectată acolo. Fără să răspundă, ea se răsuci, atinse aerul şi materializă portalul.

Kassad păşi înainte şi trecu primul prin el.

24

Gladstone se translată direct în Clădirea Guvernului şi intră rapid în Centrul de Comandă Tactică urmată de Leigh Hunt şi alţi şase consilieri. Începerea era ticsită: Morpurgo, Singh, Van Zeidt şi o duzină de alte persoane care îi reprezentau pe militari, deşi Gladstone observă că tânărul erou naval, comandorul Lee, lipsea; majoritatea miniştrilor din Cabinet erau prezenţi, inclusiv Allan Imoto de la Apărare, Garion Persov de la Diplomaţie şi Barbre Dan-Gyddis de la Economie; senatorii soseau chiar odată cu Gladstone şi unii dintre ei păreau că abia s-ar fi trezit din somn. „Curba puterii" de la masa ovală din încăpere îi conţinea pe senatorii Kolchev de pe Lusus, Richeau de pe Renaştere Vector, Roanquist de pe Nordholm, Kakinuma de pe Fuji, Sabenstorafem de pe Sol Draconi Septem şi Peters de pe Deneb Drei; preşedintele Pro Tem Denzel-Hiat-Amin stătea cu o expresie nedumerită şi ţeasta sa cheală sclipea în lumina proiectată de spoturile de deasupra, în vreme ce complementul său mai tânăr, Gibbons, liderul majorităţii din Totalitate, stătea pe marginea scaunului, cu palmele pe genunchi, cu întreaga postură ca un crochiu al energiei abia stăvilite. Proiecţia consilierului Albedo se afla în faţa scaunului gol al lui Gladstone. Toţi se ridicară când Gladstone pătrunse ca o vijelie, se aşeză şi le făcu semn să-şi ocupe locurile.

– Explicaţii, rosti ea.

Generalul Morpurgo se sculă, făcu semn din cap spre un subordonat şi luminile se reduseră, în timp ce hologramele se înceţoşară.

– Lasă vizualizările! se răsti Meina Gladstone. *Spune-ne!*

Hologramele păliră şi luminile se reaprinseră. Morpurgo păru stupefiat şi privi în gol. Coborî ochii la indicatorul său luminos, se încruntă la el şi-l strecură într-un buzunar.

– Doamnă director executiv, domnilor senatori, domnilor miniştri, domnule Preşedinte şi domnule lider al majorităţii, stimaţi…, Morpurgo îşi drese glasul, …Expulzaţii au reuşit un atac-surpriză devastator. Roiurile lor atacă şase planete Web.

Vacarmul din sală îi acoperi cuvintele.

– Planete din Web?! răcniră diverse voci.

Se auziră strigăte dinspre politicieni, miniştri şi funcţionari din aparatul executiv.

– Linişte, porunci Gladstone şi se făcu tăcere. Domnule general, ne-ai asigurat că orice forţe ostile se află la minimum cinci ani de Web. Cum şi de ce s-a modificat situaţia aceasta?

Generalul o privi drept în ochi.

– Doamnă director executiv, din câte ne putem da seama, siajele propulsiilor Hawking au fost false… nişte momeli. Roiurile şi-au dezactivat propulsiile cu decenii în urmă şi au înaintat către obiectivele lor cu viteze subluminice…

Bolboroseli agitate îl acoperiră din nou.

– Continuă, domnule general, spuse Gladstone şi hărmălaia încetă iarăşi.

– La viteze subluminice… unele Roiuri trebuie să fi călătorit aşa de minimum cincizeci de ani… nu aveam cum să le fi detectat. Pur şi simplu n-a fost vina…

– Ce planete se află în pericol, domnule general? întrebă Gladstone.

Glasul ei se auzea foarte încet, egal.

Morpurgo privi spre aerul gol de deasupra mesei, de parcă ar fi căutat imaginile acolo, după care reveni cu ochii la directorul executiv. Mâinile i se încleştară în pumni.

– La momentul actual, informaţiile noastre, bazate pe observările de propulsii de fuziune urmate de comutarea pe propulsii Hawking atunci când au fost descoperite, sugerează că primul val va sosi la Poarta Raiului, Crângul lui Dumnezeu, Mare Infinitus, Asquith, Ixion, Tsingtao-Hsishuang Panna, Acteon, Lumea lui Barnard şi Tempe în următoarele cincisprezece până la şaptezeci şi două de ore.

De data aceasta tumultul nu mai fu redus la tăcere. Gladstone lăsă strigătele şi exclamaţiile să continue pentru câteva minute, înainte să ridice braţul şi să readucă grupul sub control.

Senatorul Kolchev era în picioare.

– Cum *dracu'* s-a întâmplat asta, generale? Asigurările tale au fost absolute!

Morpurgo îşi păstră calmul. În glasul lui nu exista nici urmă de reacţie furioasă sau iritată.

– Da, domnule senator, şi s-au bazat de asemenea pe date eronate. Am greşit. Ipotezele noastre au fost greşite. Doamna director executiv va primi demisia mea în mai puţin de o oră… şefii de stat-major ai armelor reunite mi se vor alătura.

– S-o ia *dracu'* de demisie! răcni Kolchev. Este posibil ca până se termină chestia asta, toţi să fim spânzuraţi de stâlpii teleproiectoarelor. Întrebarea este – ce dracu' *faci* în privinţa acestei invazii?

– Gabriel, vorbi încet Gladstone, ia loc, te rog. Aceasta era următoarea mea întrebare. Domnule general? Domnule amiral? Presupun că aţi expediat deja ordine în privinţa apărării acestor planete, da?

Amiralul Singh se ridică şi veni lângă Morpurgo.

– Doamnă director executiv, am făcut tot ce am putut. Din nefericire, dintre toate planetele ameninţate de acest prim val numai Asquith

are un contingent FORŢĂ local. La restul se poate ajunge cu flota – toate navele deţin capacităţi de teleproiectare –, dar flota nu se poate rarefia în asemenea măsură încât să le protejeze pe toate. Şi, din nefericire… Singh tăcu o clipă, apoi îşi ridică vocea pentru a se face auzit peste tumultul accentuat: Şi, din nefericire, desfăşurarea de rezerve strategice pentru consolidarea campaniei Hyperion fusese deja iniţiată. Aproximativ şaizeci la sută din cele două sute de unităţi ale flotei pe care le dedicasem acestei redirijări fie s-au teleproiectat spre sistemul Hyperion, fie au fost translatate către zone de adunare aflate departe de poziţiile lor defensive avansate de la periferia Webului.

Meina Gladstone îşi frecă obrazul. Îşi dădu seama că încă purta capa, deşi gulerul de claustraţie fusese coborât, aşa că o descheie şi o lăsă să cadă pe spătarul scaunului.

– Domnule amiral, cu alte cuvinte spui că planetele acestea sunt neprotejate şi că nu există nici o modalitate ca să ne întoarcem forţele şi să ajungem la timp cu ele. Corect?

Singh rămase în poziţia de drepţi, la fel de rigid ca un om aflat în faţa plutonului de execuţie.

– Corect, doamnă director executiv.

– Ce *poate* fi făcut? întrebă ea peste strigătele ce reîncepură.

Morpurgo înaintă un pas.

– Folosim matricea de teleproiectoare civile pentru a translata pe planetele ameninţate cât mai mulţi infanterişti din FORŢĂ:sol şi puşcaşi marini, alături de artilerie uşoară şi defensive aer/spaţiu cosmic.

Imoto, ministrul Apărării, îşi drese glasul.

– Însă fără defensivele flotei toate acestea nu vor conta prea mult.

Gladstone îl privi pe Morpurgo.

– Este adevărat, încuviinţă generalul. În cel mai bun caz, forţele noastre vor asigura o acţiune de ariergardă, în timp ce se întreprinde

o tentativă de evacuare…

Senatoarea Richeau sări în picioare.

– O *tentativă* de evacuare! Generale, ieri ne-ai spus că evacuarea a două sau trei milioane de civili de pe Hyperion nu este posibilă din punct de vedere practic. Acum spui că putem evacua cu succes – făcu o pauză de o secundă pentru a-şi consulta implantul comagendă – şapte *miliarde* de oameni înainte ca să atace forţa de invazie a Expulzaţilor?

– Nu, răspunse Morpurgo. Putem sacrifica trupe ca să salvăm câţiva… câteva oficialităţi, Prime Familii, lideri comunitari şi industriali necesari pentru continuarea eforturilor de război.

– Domnule general, spuse Gladstone, ieri acest grup a autorizat transferul imediat al trupelor FORŢĂ la flota de consolidare care translata spre Hyperion. Reprezintă aceasta o problemă în noua redesfăşurare?

Generalul Van Zeidt al Marinei se ridică în picioare.

– Da, doamnă director executiv. Trupele au fost teleproiectate la transportoarele care aşteptau, la nici o oră de la decizia luată de acest organism. Aproape două treimi din cei o sută de mii de soldaţi desemnaţi au translatat în sistemul Hyperion la – îşi privi cronometrul antic – ora cinci şi treizeci standard. În urmă cu aproximativ douăzeci de minute. Pentru ca aceste transportoare să poată reveni în zonele de adunare din sistemul Hyperion şi să fie readuse în Web vor fi necesare minimum opt până la cincisprezece ore.

– Şi câte trupe FORŢĂ sunt disponibile în tot Webul? întrebă Gladstone.

Îşi atinse buza inferioară cu falanga unui deget. Morpurgo inspiră adânc.

– Aproximativ treizeci de mii, doamnă director executiv.

Senatorul Kolchev lovi cu palma în masă.

– Aşadar, am despuiat Webul nu numai de navele de luptă, ci şi de majoritatea trupelor FORŢĂ!

Nu fusese o întrebare şi Morpurgo nu răspunse.

Senatoarea Feldstein de pe Lumea lui Barnard se ridică în picioare.

– Doamnă director executiv, planeta mea… toate planetele menţionate trebuie avertizate. Dacă nu eşti pregătită să faci un anunţ imediat, va trebui s-o fac eu.

Gladstone încuviinţă din cap.

– Voi anunţa invazia imediat după terminarea acestei întruniri, Dorothy. Vă vom facilita contactul cu alegătorii prin intermediul tuturor mijloacelor de comunicare.

– Să le ia dracu' de mijloace, rosti femeia scundă cu păr negru. Eu mă teleproiectez acasă imediat ce terminăm aici. Indiferent care va fi soarta Lumii lui Barnard, destinul meu este să o împărtăşesc. Doamnelor şi domnilor, dacă ştirea se adevereşte, *toţi* ar trebui să fim spânzuraţi.

Feldstein se aşeză printre murmure şi şoapte.

Liderul majorităţii Gibbon se ridică şi aşteptă să se facă linişte. Glasul îi era încordat.

– Domnule general, ai vorbit despre *primul* val… acesta este jargon militar prudent sau deţii informaţii că vor urma şi alte valuri? Iar în cazul acesta, ce alte planete din Web şi Protectorat ar putea fi afectate?

Pumnii lui Morpurgo se încleştară şi se descleştară. Privi în gol, după care se întoarse la Gladstone.

– Doamnă director executiv, pot folosi o imagine grafică?

Gladstone aprobă fără un cuvânt.

Hologramа era aceeaşi pe care militarii o folosiseră în informarea de pe Olympus – Hegemonia era reprezentată în auriu, stelele

Protectoratului erau verzi, iar vectorii Roiurilor Expulzaţilor erau linii roşii cu cozi ce se deplasau către albastru; desfăşurările flotei Hegemoniei erau portocalii… şi imediat fu clar că vectorii roşii se abătuseră mult de la vechile lor cursuri, pătrunzând în spaţiul Hegemoniei ca nişte lănci cu vârfuri însângerate. Tăciunii portocalii erau acum masiv concentraţi în sistemul Hyperion, cu ceilalţi înşiraţi ca mărgelele pe o aţă în lungul rutelor teleproiectoarelor.

Unii senatori cu experienţă militară icniră, văzând situaţia.

– Ştim că există o duzină de Roiuri, vorbi Morpurgo cu acelaşi glas liniştit, şi se pare că toate sunt dedicate invadării Webului. Câteva s-au divizat în mai multe grupuri de atac. Al doilea val, prevăzut să ajungă la ţintele sale după o sută până la două sute cincizeci de ore de la asaltul celui dintâi, este reprezentat aici.

În sală nu se mai auzi nici un sunet. Gladstone se întrebă dacă şi ceilalţi îşi ţinuseră răsuflarea.

– Ţintele de asalt ale celui de-al doilea val includ: Hebron, peste o sută de ore, Renaştere Vector, peste o sută zece ore, Renaştere Minor, o sută douăsprezece ore, Nordholm, o sută douăzeci şi şapte de ore, Maui-Legământul, o sută treizeci de ore, Thalia, o sută patruzeci şi trei de ore, Deneb Drei şi Vier, o sută cincizeci de ore, Sol Draconi Septem, o sută şaizeci şi nouă de ore, Freeholm, o sută şaptezeci de ore, Noul Pământ, o sută nouăzeci şi trei de ore, Fuji, două sute patru ore, Noua Mecca, două sute cinci ore, Pacem, Armaghast şi Svoboda, două sute douăzeci şi una de ore, Lusus, două sute treizeci de ore şi Tau Ceti Central, două sute cincizeci de ore.

Holograma dispăru. Tăcerea se prelungi. Generalul Morpurgo spuse:

– Presupunem că Roiurile din primul val vor avea ţinte secundare după invaziile iniţiale, dar timpii de tranzit cu propulsii Hawking vor fi datorii temporale standard de călătorie prin Web, cu valori între nouă săptămâni şi trei ani.

Făcu un pas înapoi şi rămase în poziţie de repaus.

– Iisuse Hristoase…, şopti cineva îndărătul lui Gladstone.

Directorul executiv îşi frecă buza inferioară. Pentru a salva omenirea de la ceea ce ea considera o eternitate de sclavie… sau, mai rău, de la extincţie… fusese pregătită să deschidă uşa casei şi să lase lupul să intre, în timp ce majoritatea familiei se ascunsese la etaj, în siguranţă înapoia uşilor încuiate. Atât doar că ziua cu pricina sosise şi lupii năvăleau pe toate uşile şi ferestrele. Aproape că zâmbi faţă de justiţia actului acesta, faţă de nebunia ei incredibilă de a fi crezut că ar fi putut descătuşa haosul pentru ca după aceea să-l controleze.

– Mai întâi, vorbi ea, nu vor exista demisii şi nici autoînvinuiri până nu le voi autoriza. Este perfect posibil ca guvernul acesta să cadă… ca, într-adevăr, membri ai acestui Cabinet, printre care mă voi număra şi eu… să fie, aşa cum sugestiv a spus Gabriel, spânzuraţi de stâlpi. Până atunci însă noi *suntem* guvernul Hegemoniei şi trebuie să acţionăm în această calitate.

În al doilea rând, peste o oră mă voi întâlni cu acest organism şi cu reprezentanţii comitetelor Senatului, pentru a examina discursul pe care-l voi adresa Webului la ora opt standard. Toate sugestiile voastre le voi aprecia la momentul acela.

În al treilea rând, autorizez şi împuternicesc autorităţile FORŢEI aflate aici să facă tot ce le stă în putere în tot spaţiul Hegemoniei pentru a păstra şi proteja cetăţenii şi bunurile Webului şi Protectoratului, folosind orice măsuri excepţionale ar implica aceasta. Domnule general, domnule amiral, doresc ca în următoarele zece ore trupele să fie translatate înapoi pe planetele Web ameninţate. Nu-mi pasă cum veţi face asta, dar *o veţi face.*

În al patrulea rând, după discursul meu voi convoca o sesiune extraordinară a Senatului şi Totalităţii. Atunci voi declara că între Hegemonia Omului şi naţiunile Expulzate există o stare de război. Gabriel, Dorothy, Tom, Eiko… *toţi…* veţi fi foarte ocupaţi în următoarele ore. Pregătiţi-vă discursurile pentru planetele natale, însă *obţineţi-le voturile.* Doresc susţinerea unanimă a Senatului. Lider al majorităţii Gibbons, nu pot decât să te rog să mă ajuţi în conducerea dezbaterii din Totalitate. Este esenţial ca până azi la ora douăsprezece să avem votul Totalităţii întrunite. Nu pot exista surprize.

În al cincilea rând, *vom evacua* cetăţenii planetelor ameninţate de

primul val. Gladstone ridică braţul şi opri obiecţiile şi explicaţiile experţilor. Vom evacua cât se poate de mulţi în timpul de care dispunem. Miniştrii Persov, Imoto, Dan-Gyddis şi Crunnens de la Ministerul Tranzit Web vor crea şi conduce Consiliul de Coordonare a Evacuării şi până azi la ora treisprezece îmi vor prezenta un raport şi programul detaliat. FORŢA şi Biroul pentru Securitatea Webului se vor ocupa de controlul mulţimilor şi de protecţia accesului la teleproiectoare.

În cele din urmă, doresc să discut cu consilierul Albedo, senatorul Kolchev şi liderul majorităţii Gibbons peste trei minute în apartamentul meu. Există întrebări?

Chipuri tăcute o priviră, stupefiate. Gladstone se ridică.

– Mult noroc, spuse ea, şi lucraţi rapid. Nu întreprindeţi nimic care poate răspândi panică inutilă. Dumnezeu să salveze Hegemonia!

Se întoarse şi părăsi sala.

Gladstone stătea aşezată la birou. Kolchev, Gibbons şi Albedo luaseră loc în faţa ei. Tensiunea din aer, simţită din activităţile pe jumătate percepute dincolo de uşi, sporea la un grad aproape înnebunitor din cauza întârzierii prelungite a lui Gladstone. Ea nu-şi desprindea ochii de la consilierul Albedo.

– Tu ne-ai trădat, rosti ea în cele din urmă.

Semisurâsul sofisticat al proiecţiei nu se schimbă.

– Niciodată, doamnă director executiv.

– Atunci ai la dispoziţie un singur minut pentru a explica de ce TehNucleul şi mai precis Consiliul Consultativ AI nu a prezis această invazie.

– Am nevoie de un singur cuvânt ca să explic, doamnă director executiv, spuse Albedo. Hyperion.

– Hyperion, *căcat!* strigă Gladstone şi izbi palma de biroul antic într-o explozie temperamentală care nu-i era câtuşi de puţin specifică. Albedo, m-am săturat şi m-am plictisit să aud despre variabile ce nu

pot fi descompuse în factori şi despre Hyperion care este gaura neagră a predictorilor! Ori Nucleul ne poate ajuta să înţelegem probabilităţile, ori ne minte de cinci secole. Care-i adevărul?

– Consiliul a prezis războiul, doamnă director executiv, zise imaginea cu păr sur. Sfaturile noastre confidenţiale adresate ţie şi grupului autorizat au explicat incertitudinea evenimentelor după ce va fi implicat Hyperion.

– Astea-s rahaturi! se răsti Kolchev. Predictorii voştri ar trebui să fie infailibili în tendinţele generale. Atacul acesta a fost plănuit cu decenii în urmă. Poate chiar cu secole în urmă.

Albedo ridică din umeri.

– Da, domnule senator, dar este perfect posibil ca numai fermitatea acestei administraţii de a declanşa un război în sistemul Hyperion să-i fi împins pe Expulzaţi să-şi pună planul în aplicare. V-am sfătuit împotriva oricăror acţiuni în privinţa lui Hyperion.

Liderul majorităţii Gibbons se aplecă înainte.

– Ne-aţi oferit numele indivizilor necesari pentru aşa-numitul Pelerinaj Shrike.

Albedo nu mai strânse din umeri, iar proiecţia posturii sale era relaxată, încrezătoare în sine.

– Ne-aţi cerut să vă dăm numele indivizilor din Web ale căror cereri adresate lui Shrike ar schimba rezultatul războiului pe care îl prezisesem.

Gladstone îşi alipi vârfurile degetelor de la cele două mâini şi-şi ciocăni uşor bărbia.

– Şi aţi determinat până acum *în ce fel* aceste cereri ar schimba rezultatul acelui război… al *acestui* război?

– Nu, răspunse Albedo.

– Consiliere, spuse directorul executiv Meina Gladstone, te rog să iei la cunoştinţă că din clipa aceasta, în funcţie de cele ce se vor

întâmpla în următoarele câteva zile, guvernul Hegemoniei Omului se gândeşte în mod serios să declare existenţa unei stări de război între noi şi entitatea cunoscută ca TehNucleu. În calitate de ambasador *de facto* al acelei entităţi, vei transmite acest lucru.

Albedo zâmbi şi deschise braţele.

– Doamnă director executiv, şocul veştii teribile v-a împins probabil spre o asemenea glumă proastă. Declararea războiului împotriva Nucleului ar fi ca şi când… ca şi când un peşte ar declara război apei, ca şi când un pilot şi-ar ataca VEM-ul ca urmare a ştirii tulburătoare a unui accident produs altundeva.

Gladstone nu-i răspunse surâsului.

– Pe Patawpha, rosti ea lent şi accentul i se îngroşă vizibil, unul dintre bunicii mei a tras odată şase gloanţe cu o carabină cu impulsuri în VEM-ul familiei, care nu mai pornise dimineaţa. Poţi să pleci, consiliere.

Albedo clipi şi dispăru. Plecarea bruscă era fie o încălcare deliberată a etichetei – de obicei, proiecţia părăsea odaia sau îi lăsa pe ceilalţi să plece înainte de a se topi –, fie un semn al faptului că inteligenţa controloare din Nucleu fusese zguduită de schimbul de cuvinte.

Gladstone încuviinţă către Kolchev şi Gibbons.

– N-o să vă mai reţin, domnilor, zise ea. Vă repet însă că mă aştept la susţinerea voastră completă peste cinci ore, când voi anunţa războiul.

– O vei avea, spuse Gibbons.

Cei doi bărbaţi plecară.

Consilierii apărură prin uşi şi panouri secrete, punând întrebări şi chestionând comagendele pentru instrucţiuni. Gladstone ridică un deget.

– Unde-i Severn? întrebă ea. La vederea chipurilor inexpresive, preciză: Poetul… pictorul, vreau să spun. Cel care-mi face portretul.

Câţiva consilieri schimbară priviri de parcă şefa lor îşi pierduse minţile.

– Încă doarme, răspunse Leigh Hunt. A luat nişte pastile pentru somn şi nimeni nu s-a gândit să-l trezească pentru întrunire.

– Îl vreau aici în douăzeci de minute, rosti Gladstone, şi până atunci să fie informat. Unde-i comandorul Lee?

Îi răspunse Niki Cardon, care asigura interfaţa cu forţele militare:

– Aseară, Morpurgo şi şeful de sector al FORŢEI:marină l-au realocat la patrularea perimetrului aseară. Va trece de pe o planetă-ocean pe alta, vreme de douăzeci de ani din timpul nostru. În clipa de faţă este… tocmai s-a translatat la FORŢA:CENCOMMARINĂ de pe Bressia, aşteptând transport extraplanetar.

– Adu-l înapoi, spuse Gladstone. Vreau să fie promovat la rangul de contraamiral, sau care dracu-i rangul necesar, după care să fie repartizat *la mine,* nu la Clădirea Guvernului sau la Executiv. Dacă va fi necesar, el poate să fie omul cu nuclearele.

Tăcu apoi, privind peretele gol. Se gândi la planetele pe care trecuse în cursul nopţii; Lumea lui Barnard, lumina felinarelor printre frunze, clădirile vechi, din cărămidă, ale colegiului; Crângul lui Dumnezeu cu baloanele ancorate şi zeplenii ce pluteau salutând zorii; Poarta Raiului, cu Promenada… toate acelea erau ţinte ale primului val. Clătină din cap.

– Leigh, tu, Tarra şi Brindenath să întocmiţi primele ciorne ale ambelor discursuri – cel general şi declaraţia de război – şi să mi le aduceţi în patruzeci şi cinci de minute. Scurte. Fără echivocuri. Consultaţi fişierele Churchill şi Strudensky. Realiste, dar provocatoare, optimiste, însă temperate de hotărâre îndârjită. Niki, vreau monitorizare în timp real a tuturor mişcărilor întreprinse de şefii de stat-major ai armelor reunite. Vreau propriile mele displayuri de comandă – trimise prin implantul meu. *Exclusiv pentru directorul executiv!* Barbre, tu vei fi extensia mea diplomatică în Senat. Mergi acolo şi transmite mesaje, trage sforile, şantajează, convinge şi în general fă-i să înţeleagă că ar fi mai recomandabil să ieşim şi să ne luptăm cu Expulzaţii chiar acum, decât să mă dea jos

în următoarele trei sau patru votări. Are cineva întrebări? Gladstone aşteptă trei secunde, apoi pocni din palme: Gata, să-i dăm drumul, oameni buni!

În scurtul interval de pauză până la următorul val de senatori, miniştri şi consilieri, Gladstone se roti cu scaunul spre peretele gol, ridică degetul către tavan şi-l scutură.

Se întoarse la timp pentru a primi următorul grup de VIP-uri.

25

Sol, Consulul, părintele Duré şi Het Masteen lipsit de cunoştinţă se aflau în prima Criptă Grotă, când auziră împuşcăturile. Consulul ieşi singur, încet, precaut, testând furtuna de maree temporale care-i alungase mai adânc în vale.

– E-n regulă! strigă el peste umăr.

Razele slabe ale lanternei lui Sol luminau fundul grotei, dezvăluind trei chipuri palide şi maldărul înveşmântat care era Templierul.

– Mareele s-au diminuat, adăugă Consulul.

Sol se ridică în picioare. Faţa fiicei sale era un oval alburiu, mai jos de al său.

– Eşti sigur că împuşcăturile proveneau din arma lui Brawne?

Consulul indică bezna de afară.

– Nimeni altul dintre noi nu avea un propulsor de proiectile. Mă duc să verific.

– Stai, spuse Sol. Vin cu tine.

Părintele Duré rămase îngenuncheat lângă Het Masteen.

– Daţi-i drumul. Rămân eu cu el.

– În câteva minute unul dintre noi se va întoarce să-ţi spună despre ce-i vorba, zise Consulul.

Valea sclipea sub lumina slabă a Criptelor Timpului. Vântul mugea dinspre sud, dar curentul de aer se afla mai sus în noaptea aceasta, deasupra pereţilor de stâncă, astfel că dunele de pe fundul văii nu erau afectate. Sol îl urmă pe Consul, care coborî cu grijă pe cărarea neregulată şi apoi porni spre intrarea în vale. Smuciturile uşoare de déjà-vu îi reamintiră lui Sol de violenţa mareelor temporale din urmă cu o oră, însă acum dispăreau până şi rămăşiţele bizarei furtuni.

După ce poteca se lărgi pe fundul văii, Sol şi Consulul merseră unul lângă celălalt, trecură de câmpul de bătălie pârjolit al Monolitului de Cristal – structura înaltă radia o sclipire lăptoasă, reflectată de nenumăratele cioburi presărate pe sol –, apoi suiră pe lângă Cripta de Jad cu fosforescenţa ei pal-verzuie. După aceea cotiră din nou şi urmară serpentinele line ce urcau către Sfinx.

– Dumnezeule! şopti Sol şi se repezi înainte, străduindu-se să nu zgâlţâie pruncul adormit în portbebe.

Îngenunche lângă silueta întunecată de pe treapta cea mai de sus.

– Brawne? întrebă Consulul, oprindu-se la doi paşi în urma lui şi gâfâind după ascensiunea grăbită.

– Da.

Sol dădu să-i ridice capul, apoi tresări şi-şi retrase brusc mâna când atinse ceva neted şi rece care ieşea din ţeasta femeii.

– E moartă?

Cărturarul lipi capul fiicei sale de pieptul lui şi se aplecă să verifice pulsul pe gâtul lui Brawne.

– Nu, răspunse el şi inspiră adânc. Este vie, dar… inconştientă. Dă-mi lanterna ta.

Luă lanterna şi plimbă raza peste forma căzută a femeii, urmând funia argintie – „tentacul“ era o descriere era mai potrivită, deoarece

avea o masă şi textură cărnoasă care ducea cu gândul la origini organice – care pornea din soclul şuntului neural din craniu, trecea peste treptele superioare late ale Sfinxului şi intra prin portalul deschis. Sfinxul însuşi strălucea cel mai puternic dintre Cripte, dar intrarea era foarte întunecată.

Consulul se apropie mai mult.

– Ce este? Întinse mâna ca să atingă cablul argintiu, după care o retrase la fel de iute ca Sol. Dumnezeule, e cald!

– Pare a fi viu, încuviinţă Sol.

Frecase palmele lui Brawne, iar acum o pălmui uşor, încercând s-o trezească. Ea nu se clinti. Cărturarul se întoarse şi îndreptă raza lanternei spre cablu, urmându-l până dispărea prin coridorul de la intrare.

– Nu cred că ar fi ceva de care ea să se fi ataşat în mod voluntar.

– Shrike, rosti Consulul şi se aplecă pentru a citi afişările de biomonitorizare ale comagendei de pe încheietura lui Brawne. Totul pare normal, cu excepţia undelor cerebrale.

– Ele ce indică?

– Că este moartă. Cel puţin din punct de vedere cerebral. Nu există absolut nici o funcţie superioară.

Sol oftă şi se legănă pe călcâie.

– Trebuie să vedem unde duce cablul ăsta.

– Nu-l putem pur şi simplu deconecta de la soclul şuntului?

– Priveşte, zise Sol şi aţinti lumina lanternei pe ceafa lui Brawne, apoi ridică o masă de zulufi întunecaţi.

Şuntul neural, care în mod normal era un disc plastorganic cu lăţimea de câţiva milimetri cu un soclu de zece micrometri, părea să se fi topit… pielea se ridica într-o iritaţie înroşită, conectându-se cu microfirele cablului metalic.

– Pentru a îndepărta asta ar fi nevoie de o operaţie chirurgicală, murmură Consulul.

Atinse iritaţia cu aspect urât. Brawne nu schiţă nici un gest. Consulul îşi recuperă lanterna şi se ridică în picioare.

– Stai cu ea. Mă duc înăuntru după cablu.

– Foloseşte canalele de comunicaţii, spuse Sol ştiind cât de inutile fuseseră în timpul creşterii şi descreşterii mareelor temporale.

Consulul încuviinţă din cap şi porni iute, înainte ca teama să-l facă să şovăie.

Cablul de crom şerpuia prin coridorul principal şi dispărea din vedere dincolo de încăperea în care pelerinii dormiseră în noaptea trecută. Bărbatul privi în odaia respectivă şi raza lanternei lumină păturile şi bagajele pe care le abandonaseră în grabă.

Urmă cablul după cotitura din coridor; prin portalul central, unde holul se ramifica în trei mai înguste; în sus pe o rampă şi prin pasajul strâmt pe care-l botezaseră „Şoseaua regelui Tut“ în decursul explorărilor anterioare; după care în jos pe o rampă; printr-un tunel scund, unde trebui să se târască, punându-şi palmele şi genunchii cu grijă, ca să nu atingă tentaculul metalic cald precum carnea; în sus pe o pantă atât de pieptişă, încât fu nevoit s-o escaladeze ca pe un horn; în jos pe un coridor mai larg de care nu-şi amintea, în care pietrele erau înclinate spre interior, către plafon, şi unde picura apă; după aceea în jos, pe altă pantă abruptă, încetinindu-şi coborârea doar prin julirea palmelor şi genunchilor, şi târându-se în cele din urmă pe o porţiune care părea mai lungă decât toată lăţimea Sfinxului. Consulul se rătăcise complet şi spera doar să se poată călăuzi tot după cablu la ieşire.

– Sol, vorbi el în cele din urmă, fără să creadă nici o clipă că ar putea comunica prin stâncă şi mareele temporale.

– Aici sunt, se auzi vocea cărturarului ca o şoaptă.

– Am intrat al dracului de mult, murmură Consulul în comagendă. Sunt pe un coridor de care nu-mi mai amintesc să-l fi văzut. Pare

foarte adânc.

– Ai găsit capătul cablului?

– Da, şopti Consulul şi se aşeză în capul oaselor, ştergându-şi cu o batistă transpiraţia de pe faţă.

– Un nod? întrebă Sol referindu-se la unul dintre nenumăratele noduri terminale prin intermediul cărora cetăţenii Webului se puteau conecta la datasferă.

– Nu. Chestia pare să intre direct în piatra podelei. Şi coridorul se termină tot aici. Am încercat să mişc cablul, însă conexiunea este similară cu fuziunea dintre şuntul ei neural şi craniu. Pur şi simplu face parte din rocă.

– Ieşi de acolo, se auzi glasul lui Sol printre şuieratul electricităţii statice. O să-ncercăm să i-l retezăm.

În umezeala şi întunericul tunelului, Consulul simţi claustrofobia reală cuprinzându-l pentru prima dată în viaţă. Îi venea greu să respire. Era convins că ceva se afla îndărătul lui în beznă, închizându-i singura cale de retragere şi tăindu-i aerul. Bubuiturile inimii îi erau aproape audibile în pasajul strâmt de piatră.

Inspiră încet, se şterse din nou pe faţă şi-şi alungă panica.

– Asta ar putea s-o ucidă, rosti el între două gâfâieli lente după aer.

Nu primi răspuns. Consulul îl apelă iarăşi pe Sol, dar ceva le retezase legătura firavă.

– Ies, vorbi el în instrumentul tăcut şi se întoarse, luminând cu lanterna prin tunelul scund.

Cablul-tentacul a zvâcnit sau n-a fost decât o iluzie optică?

Consulul începu să se târască pe acelaşi drum pe care venise.

Îl găsiseră pe Het Masteen la apus, cu numai câteva minute înainte să izbucnească furtuna temporală. Templierul se împleticea când Consulul, Sol şi Duré îl zăriseră prima dată, iar până ce ajunseseră la

silueta lui prăbuşită, Masteen îşi pierduse cunoştinţa.

– Să-l ducem la Sfinx, spusese Sol.

În clipa aceea, parcă puse în scenă de soarele care apunea, mareele temporale se revărsaseră peste ei ca un talaz de greaţă şi déjà-vu. Cei trei bărbaţi căzuseră în genunchi. Rachel se trezise şi plânsese cu vigoarea nou-născutului înfricoşat.

– Spre intrarea în vale, icnise Consulul ridicându-se cu Het Masteen pe umăr. Trebuie să… ieşim… din vale.

Cei trei porniseră către capătul văii şi trecuseră de prima criptă, Sfinxul, însă mareele temporale se înrăutăţiseră, lovindu-i ca un vânt teribil de ameţeală. După încă treizeci de metri nu mai putuseră înainta. Căzuseră în patru labe şi Het Masteen se rostogolise pe pământul bătătorit al potecii. Rachel încetase să mai plângă şi se zvârcolise agitată.

– Înapoi, horcăise părintele Duré. Înapoi în vale. Era… mai bine… dedesubt.

Reveniseră pe acelaşi drum, împleticindu-se pe cărare aidoma unor beţivi, fiecare purtând o povară prea valoroasă pentru a fi scăpată. Sub Sfinx se opriseră câteva secunde, cu spinările rezemate de un bolovan, în vreme ce ţesătura spaţiului şi timpului părea să se schimbe şi să zvâcnească în jurul lor. Era ca şi cum întreaga lume ar fi fost suprafaţa unui drapel pe care cineva îl derulase printr-o zvâcnitură bruscă şi furioasă. Realitatea părea să se dilate şi să se comprime, pentru ca apoi să se prăbuşească ceva mai departe, îndoindu-se ca un val care se înălţa deasupra lor. Consulul îl lăsase pe Templier rezemat de stâncă şi căzuse în patru labe, gâfâind, vârându-şi panicat degetele în sol.

– Cubul Möbius…, rostise Templierul mişcându-se, dar rămânând cu ochii închişi. Ne trebuie cubul Möbius…

– La dracu', mormăise Consulul şi-l scuturase violent pe Het Masteen. De ce ne trebuie? Masteen, de ce ne trebuie?

Capul Templierului se bălăngănise inert, înainte şi înapoi. Îşi

pierduse din nou cunoştinţa.

– Îl aduc eu, spusese Duré.

Preotul arăta bătrân şi bolnav, cu faţa şi buzele palide.

Consulul aprobase din cap, îl ridicase pe Het Masteen pe umărul său, îl ajutase pe Sol să se scoale şi se împleticise mai departe prin vale, simţind curenţii puternici de câmpuri antientropice diminuându-se pe măsură ce se îndepărtau de Sfinx.

Părintele Duré suise poteca, urcase scara lungă şi se clătinase către intrarea Sfinxului, prinzându-se de pietrele grosolane de acolo aşa cum un corăbier s-ar ţine de o parâmă pe o mare agitată. Sfinxul păruse să se clatine deasupra lui, aplecându-se mai întâi cu treizeci de grade într-o parte, după aceea cu cincizeci de grade în partea opusă. Duré ştia că nu era decât distorsionarea simţurilor sale de violenţa mareelor temporale, totuşi fusese îndeajuns ca să-l silească să îngenuncheze şi să vomite pe rocă.

Mareele se opriseră un moment, ca un surf violent care se odihneşte între asalturi teribile de talazuri, şi Duré se sculase, se ştersese la gură cu dosul palmei şi pătrunsese în cripta întunecată.

Nu luase cu el o lanternă; împiedicându-se, îşi pipăise drumul prin coridor, îngrozit de gândurile gemene de a atinge ceva rece şi neted în beznă, ori de a pătrunde în odaia în care renăscuse şi a-şi descoperi acolo propriul leş, mucegăit din mormânt. Zbierase, dar sunetul se pierduse în mugetul de tornadă al propriului său puls, când mareele temporale reveniseră în forţă.

Camera în care dormiseră era cufundată în întuneric, bezna aceea teribilă care înseamnă absenţa totală a luminii, însă ochii lui Duré se adaptaseră şi văzuse cum cubul Möbius strălucea uşor, cu ledurile clipind.

Se clătinase prin încăperea presărată de obiecte şi înhăţase cubul, ridicând obiectul greu cu ajutorul unei doze bruşte de adrenalină. Benzile rezumative ale Consulului menţionaseră acest artefact – misteriosul bagaj al lui Masteen pe durata pelerinajului –, ca şi faptul că se credea că ar fi conţinut un erg, una dintre creaturile

extraterestre alcătuite din câmpuri de forţă care erau folosite la alimentarea navelor-arbore Templiere. Duré nu ştia de ce era important ergul acum, totuşi strânsese cutia la piept, când pornise înapoi pe coridor, ieşise şi coborâse treptele, pătrunzând mai mult în vale.

– Aici! strigase Consulul din prima Criptă Grotă, la baza zidului de stâncă. Aici e mai bine.

Duré se împleticise pe cărare, aproape scăpând cubul în deruta şi brusca lui secătuire de energie; Consulul îl ajutase pe ultimele treizeci de trepte în criptă.

Înăuntru era mai bine. Duré putea simţi fluxul şi refluxul mareelor temporale imediat după intrare, însă în fundul grotei, unde fosfogloburi dezvăluiau sculpturi complexe sub luminile lor reci, era normal. Preotul se prăbuşise alături de Sol Weintraub şi aşezase cubul Möbius lângă silueta tăcută, dar trează acum, a lui Het Masteen.

– S-a trezit la apropierea ta, şoptise Sol.

Ochii pruncului erau larg deschişi şi foarte întunecaţi în lumina slabă.

Consulul se aşezase lângă Templier.

– De ce avem nevoie de cub? Masteen, de ce avem nevoie de el?

Privirea lui Het Masteen nu se clintise; nici măcar nu clipise.

– Aliatul nostru…, murmurase el. Singurul nostru aliat împotriva Stăpânului Durerii...

Silabele fuseseră apăsate şi rostite cu accentul distinctiv al planetei Templiere.

– *În ce fel* este aliatul nostru? întrebase Sol, prinzându-i roba în ambii pumni. Cum îl folosim? Când?

Privirea Templierului era pierdută în depărtarea infinită.

– Noi ne-am luptat pentru onoare, şoptise el cu glas răguşit. Adevăratul Glas al lui *Sequoia Sempervirens* a fost primul care a contactat cibridul recuperat al lui Keats… dar *eu* am fost cel onorat de lumina lui Muir. *Yggdrasill*… *Yggdrasill* al meu a fost oferit ca ispăşire pentru păcatele noastre împotriva lui Muir.

Templierul închisese ochii. Surâsul lui slab păruse nelalocul său pe chipul cu trăsături severe.

Consulul privise spre Duré şi Sol.

– Pare mai degrabă terminologia sectei Shrike, decât dogma Templieră.

– Poate că este din amândouă, murmurase Duré. În istoria teologiei au existat alianţe şi mai stranii.

Sol ridicase palma către fruntea Templierului. Bărbatul înalt ardea de febră. Cărturarul scotocise prin singura lor meditrusă, în căutarea unei derme analgezice sau a unui plasture febrifug. Găsise unul, după care şovăise.

– Nu ştiu dacă Templierii se încadrează în normele medicale standard. N-aş vrea să-l omoare vreo alergie.

Consulul luase plasturele febrifug şi-l aplicase pe antebraţul slăbănog al Templierului.

– Se încadrează. Se aplecase mai mult. Masteen, ce s-a-ntâmplat pe goeleta-eoliană?

Ochii Templierului se deschiseseră, dar rămăseseră nefocalizaţi.

– Goeleta-eoliană?

– Nu-nţeleg, şoptise părintele Duré.

Sol îl trăsese într-o parte.

– Masteen n-a apucat să ne spună povestea lui în timpul pelerinajului, îi explicase cu glas scăzut. El a dispărut în prima noastră noapte petrecută pe goeleta-eoliană. În urma lui a rămas

doar sânge – foarte mult sânge – bagajul lui şi cubul Möbius. Însă Masteen a dispărut.

– Ce s-a-ntâmplat pe goeleta-eoliană? repetase Consulul şi-l scuturase uşor pe Templier pentru a-i căpăta atenţia. Gândeşte-te, Adevărat Glas al Arborelui Het Masteen!

Faţa bărbatului înalt se schimbase, ochii i se focalizaseră şi trăsăturile vag asiatice se compuseseră în linii familiare, sobre.

– Am eliberat spiritul naturii din temniţa sa…

– Ergul, murmurase Sol spre preotul buimăcit.

– …şi l-am înlănţuit cu disciplina mentală pe care o învăţasem în Ramurile Înalte. Apoi însă, fără nici un avertisment, Stăpânul Durerii a sosit la noi.

– Shrike, vorbise Sol mai degrabă pentru sine, decât pentru preot.

– Sângele tău a fost cel vărsat acolo? întrebase Consulul.

– Sânge? Masteen îşi trăsese gluga în faţă pentru a-şi ascunde deruta. Nu, n-a fost sângele meu. Stăpânul Durerii ţinea un… adorator. Bărbatul s-a luptat. A încercat să scape de spinii ispăşirii…

– Ce este cu ergul? insistase Consulul. Ce este cu spiritul naturii? Ce te aşteptai să facă pentru tine?... Să te protejeze de Shrike?

Templierul se încruntase şi dusese o mână tremurătoare la frunte.

– N-a… n-a fost pregătit. *Eu* n-am fost pregătit. L-am readus în temniţa lui. Stăpânul Durerii m-a atins pe umăr. Am fost… mulţumit… că ispăşirea mea va fi simultană cu sacrificiul navei-arbore.

Sol se aplecase către Duré.

– Nava-arbore *Yggdrasill* a fost distrusă pe orbită în aceeaşi noapte, şoptise el.

Het Masteen închisese ochii.

– Sunt obosit, rostise cu glas pierdut.

Consulul îl scuturase încă o dată.

– Cum ai ajuns aici? Masteen, cum ai ajuns aici de la Oceanul de Iarbă?

– M-am trezit printre Cripte, murmurase Templierul fără să deschidă ochii. M-am trezit printre Cripte… Sunt obosit… Trebuie să dorm.

– Lasă-l să se odihnească, spusese părintele Duré.

Consulul aprobase din cap şi-l lăsase pe sol pe bărbatul înveşmântat în robă.

– Nimic nu are sens, vorbise în şoaptă Sol, când cei trei bărbaţi şi un prunc stăteau în lumina palidă şi simţeau fluxul şi refluxul mareelor temporale de afară.

– Am pierdut un pelerin, am câştigat unul, reflectase Consulul. Este ca şi cum am fi piesele unui joc bizar.

După o oră auziseră împuşcăturile răsunând prin vale.

Sol şi Consulul se ghemuiră lângă forma inertă a lui Brawne Lamia.

– Am avea nevoie de un laser ca să tăiem cordonul ăsta, zise Sol. Fără Kassad, nu mai avem nici arme.

Consulul atinse încheietura tinerei.

– Tăierea lui ar putea s-o ucidă.

– Potrivit biomonitorului, este deja moartă.

Consulul clătină din cap.

– Nu. Se întâmplă altceva. Este posibil să fie o accesare la personalitatea cibridului Keats pe care o poartă ea. Poate că după ce va termina, ne-o va restitui pe Brawne.

Sol îşi ridică în dreptul umărului fiica în vârstă de trei zile şi privi peste valea care strălucea uşor.

– Ce nebunie! Nimic nu se desfăşoară aşa cum am fi crezut. Dac-ar fi fost aici nava ta… ea ar fi avut instrumentele necesare pentru a o elibera pe Brawne de… de *chestia* asta… ea şi Masteen ar fi putut avea o şansă de supravieţuire în clinica de chirurgie.

Consulul rămase îngenuncheat, privind în gol. După o clipă vorbi:

– Aşteptaţi, vă rog.

Se ridică şi dispăru în gâtlejul întunecat al intrării Sfinxului. Reveni după cinci minute cu propria sa geantă mare de voiaj. Scoase de pe fundul ei un covoraş rulat şi-l desfăşură pe piatra treptei superioare a Sfinxului.

Era o carpetă veche, ceva mai scurtă de doi metri şi lată de peste un metru. Ţesătura complexă se decolorase de-a lungul secolelor, dar firele monofilament de pilotare continuau să sclipească precum aurul în lumina slabă. Fire subţiri duceau de la covoraş la o singură unitate energetică, pe care Consulul o detaşă.

– Dumnezeule, murmură Sol.

Îşi aminti povestea Consulului despre tragica poveste de iubire a bunicii sale Siri cu Matrozul Hegemoniei Merin Aspic. Fusese o iubire ce declanşase rebeliunea împotriva Hegemoniei şi aruncase Maui-Legământul în ani de război. Merin Aspic zburase spre Primul-sit pe covoraşul-şoim al unui prieten.

– I-a aparţinut lui Mike Osho, prietenul bunicului Merin, spuse Consulul. Siri l-a lăsat în mormântul ei, ca să-l găsească Merin. El mi l-a dăruit pe când eram copil… înainte de Bătălia Arhipelagului, când el şi visul de libertate au murit.

Sol îşi trecu palma peste artefactul vechi de secole.

– Păcat că nu poate funcţiona aici.

Consulul ridică ochii.

– De ce?

– Câmpul magnetic al lui Hyperion este sub nivelul critic pentru vehiculele EM, răspunse Sol. De aceea există mai degrabă dirijabile şi forfecari, decât VEM-uri, şi tot de aceea *Benares* nu mai era o barjă levitaţională. Se opri, simţindu-se stingherit că explica lucrurile acelea unui om care fusese Consul al Hegemoniei pe Hyperion timp de unsprezece ani locali. Sau greşesc?

Consulul zâmbi.

– Ai dreptate în privinţa faptului că aici nu te poţi baza pe VEM-urile standard. Masa ce trebuie ridicată este prea mare. Însă covoraşul-şoim este numai portanţă şi aproape că nu are masă. L-am testat pe timpul când am locuit în capitală. Nu este un zbor lin… dar ar trebui să funcţioneze pentru o persoană.

Sol privi în lungul văii, pe lângă formele strălucitoare ale Criptei de Jad, Obeliscului şi Monolitului de Cristal, către locul unde umbrele zidului de stâncă ascundeau intrarea în Criptele Grote. Se întrebă dacă părintele Duré şi Het Masteen mai erau singuri… dacă mai erau în viaţă.

– Te gândeşti să pleci în căutare de ajutor?

– Mă gândesc ca unul dintre noi să plece după ajutor. Să aducă nava. Sau cel puţin s-o elibereze şi s-o expedieze înapoi, fără oameni la bord. Am putea trage la sorţi ca să vedem cine să plece.

Fu rândul lui Sol să zâmbească.

– Gândeşte-te, prietene. Duré nu este capabil să călătorească şi oricum nu cunoaşte drumul. Eu… (O ridică pe Rachel până ce creştetul fetiţei îi atinse obrazul.) Călătoria poate să dureze câteva zile. Eu… noi nu dispunem de câteva zile. Dacă se poate face ceva pentru ea, trebuie să rămânem aici şi să ne încercăm norocul. Tu eşti cel care trebuie să plece.

Consulul suspină, totuşi nu-l contrazise.

– În plus, urmă Sol, este nava ta. Dacă cineva o poate elibera de interdicţia lui Gladstone, tu eşti acela. De asemenea, îl cunoşti bine

pe guvernatorul-general.

Consulul se uită înspre vest.

– Mă întreb dacă Theo mai este la conducere…

– Să ne întoarcem şi să-i spunem părintelui Duré planul nostru, propuse Sol. De altfel am lăsat trusele de alăptare în grotă şi Rachel este flămândă.

Consulul rulă covoraşul, îl strecură în raniţă şi coborî ochii la Brawne Lamia şi cablul cu aspect organic obscen care şerpuia, pierzându-se în beznă.

– Ea nu va păţi nimic?

– O să-l rog pe Paul să se întoarcă cu o pătură şi să stea cu ea, până ce noi doi îl aducem aici pe celălalt invalid al nostru. Vrei să pleci chiar acum sau să aştepţi răsăritul?

Consulul îşi frecă obosit obrajii.

– Nu-mi place ideea de a traversa munţii în timpul nopţii, dar nu avem timp de pierdut. O să plec imediat ce-mi strâng nişte lucruri.

Sol aprobă şi privi spre intrarea în vale.

– Păcat că Brawne nu ne poate spune unde a plecat Silenus.

– O să mă uit după el în timpul zborului, promise Consulul şi se uită către stele. Bănuiesc că-n treizeci şi şase–patruzeci de ore ar trebui să ajung la Keats. O să am nevoie de alte câteva ore până eliberez nava. În două zile standard, ar trebui să fiu înapoi.

Sol încuviinţă şi legănă pruncul care plângea. Expresia lui obosită însă amabilă nu-i ascundea îndoiala. Puse mâna pe umărul Consulului.

– Este bine să încercăm, prietene. Haide să vorbim cu părintele Duré, să vedem dacă celălalt tovarăş de călătorie s-a trezit şi să mâncăm. Se pare că Brawne a adus destule provizii pentru a ne îngădui un ultim ospăţ.

26

În copilăria lui Brawne Lamia, când tatăl ei fusese senator şi ei îşi mutaseră reşedinţa, chiar dacă numai pentru foarte scurt timp, de pe Lusus în minunile împădurite ale Complexului Administrativ de pe Tau Ceti Central, ea vizionase străvechiul film bidimensional de animaţie *Peter Pan* produs de Walt Disney. După aceea citise şi cartea şi ambele o fascinaseră.

Luni de zile, fetiţa de cinci ani aşteptase ca Peter Pan să apară într-o noapte şi s-o poarte cu el. Sub lucarna din acoperişul de ţiglă, pusese notiţe cu indicaţii către dormitorul ei. Părăsise casa în timp ce părinţii dormeau şi se întinsese pe iarba moale a pajiştilor din Parcul Căprioarelor, ca să privească bolta nopţii lăptos-cenuşie a lui TC2 şi să viseze la băiatul din Tărâmul de Nicăieri, care într-o noapte, cât de curând, avea s-o ia şi să zboare spre a doua stea din dreapta, întruna până dimineaţă. Ea urma să fie tovarăşa lui, mama băieţilor rătăciţi, camarad de luptă împotriva ticălosului Hook şi, mai presus de toate, noua Wendy a lui Peter… noua prietenă-copil a copilului care nu îmbătrânea.

Iar acum, după douăzeci de ani, Peter venise în cele din urmă după ea.

Lamia nu simţise nici o durere, doar mişcarea bruscă, curentul de aer îngheţat când gheara de oţel a lui Shrike pătrunsese în şuntul

neural dinapoia urechii ei. Apoi pornise în zbor.

Se mai deplasase şi până atunci prin dataplanuri şi datasferă. Doar cu săptămâni în urmă, potrivit timpului ei, Lamia pătrunsese în matricea TehNucleului cu cibervoma ei favorită, prostovanul de BB Surbringer, pentru a-l ajuta pe Johnny să-şi fure cibridul personalitate recuperată. Ei intraseră la periferie şi şterpeliseră personalitatea, însă fusese declanşată o alarmă şi BB murise. Lamia nu mai dorise să reintre vreodată în datasferă.

Iar acum se afla acolo.

Experienţa actuală nu semăna cu nimic din ceea ce cunoscuse anterior cu conectorii comagendei sau cu nodurile. Era ca un simstim integral: ca şi cum ar fi fost într-o holodramă cu culori naturale şi multistereo, ca şi cum *ar fi fost acolo.*

Peter venise în cele din urmă să o ia.

Lamia se ridică deasupra curburii planetei Hyperion şi văzu canalele rudimentare de flux de date prin microunde şi conexiunile de comunicaţii prin fascicule înguste care echivalau aici cu o datasferă embrionară. Nu se opri s-o acceseze, deoarece urmărea un cordon ombilical portocaliu în sus, către *adevăratele* bulevarde şi autostrăzi ale dataplanurilor.

Spaţiul Hyperion fusese invadat de FORŢĂ şi de Roiul Expulzat şi ambele tabere aduseseră cu ele reţelele şi faldurile complexe ale datasferei. Cu ochi noi, Lamia putea să vadă miile de niveluri ale fluxului de date FORŢĂ, un ocean informaţional verde, turbulent, străbătut de venele roşii ale canalelor securizate şi de sferele violete, rotitoare, cu călăreţii lor fagi negri care erau IA-urile FORŢEI. Acest pseudopod al măreţei megadatasfere Web se revărsa din spaţiul normal prin pâlnii întunecate de teleproiectoare aflate la bordul navelor, în lungul unor fronturi de undă aflate în extindere, care se suprapuneau, unduiri instantanee pe care Lamia le recunoscu ca fiind rafale continue din douăzeci de transmiţătoare sperlumice.

Se opri, brusc nesigură încotro să apuce, pe ce drum să pornească. Parcă ar fi zburat şi incertitudinea aceasta primejduia magia… ameninţând s-o izbească de solul aflat la mulţi kilometri dedesubt.

Apoi Peter o prinse de mână şi o trase în sus.

– *Johnny!*

– *Salut, Brawne.*

Imaginea propriului ei corp se materializă în aceeaşi clipă în care ea o zări şi o simţi pe a lui. Era Johnny aşa cum îl văzuse ultima dată – clientul şi amantul ei –, Johnny cu pomeţi ascuţiţi, ochi ca aluna, nas mic şi maxilar ferm. Cârlionţii roşcat-castanii îi cădeau tot peste guler şi faţa lui rămânea un studiu în energie decisă. Surâsul lui o făcea şi acum să simtă că se lichefiază la interior.

Johnny! Îl strânse în braţe şi *simţi* îmbrăţişarea, simţi mâinile lui puternice pe spatele ei în vreme ce pluteau deasupra tuturor, îşi simţi sânii turtindu-se de pieptul lui, când îi răspunse la îmbrăţişare cu o putere surprinzătoare pentru trupul său micuţ. Se sărutară şi nu se putea nega că *sărutul* fusese real.

Lamia plutea la depărtarea braţelor, cu mâinile pe umerii lui. Ambele lor chipuri erau iluminate de strălucirea verde şi violetă a uriaşului ocean al datasferei de deasupra.

– *Asta-i real?* îşi auzi propriul glas, deşi ştia că doar gândise întrebarea.

– *Da. Real în măsura în care poate fi reală orice parte a matricei dataplanurilor. Ne aflăm la marginea megasferei, în spaţiul Hyperion.* Vocea lui păstra acelaşi accent evaziv, pe care Lamia îl considera atât de fascinant şi înnebunitor.

– *Ce s-a-ntâmplat?* Odată cu cuvintele acelea, îi transmise imagini ale apariţiei lui Shrike, brusca şi teribila penetrare a degetului-tăiş.

– *Da,* gândi Johnny strângând-o în braţe. *Cumva, m-a eliberat de bucla Schrön şi ne-a conectat direct în datasferă.*

– *Sunt moartă, Johnny?*

Chipul lui Johnny Keats îi zâmbi. O scutură uşor de umeri, o sărută cu blândeţe şi o roti, astfel ca amândoi să poată privi spectacolul de deasupra şi de dedesubt.

– Nu, nu eşti moartă, Brawne, deşi este posibil să fii conectată la un sistem mai neobişnuit de menţinere a funcţiilor vitale, în timp ce analogul tău din dataplanuri rătăceşte pe aici împreună cu mine.

– Tu eşti mort?

El îi zâmbi iarăşi.

– Nu mai sunt mort, deşi viaţa într-o buclă Schrön nu-i tocmai ce ar fi trebuit să fie. Este ca şi când ai visa visele altcuiva.

– Eu am visat despre tine.

Johnny încuviinţă din cap.

– Nu cred că acela eram eu. Am visat aceleaşi vise… conversaţii cu Meina Gladstone, imagini ale consiliilor de guvernare ale Hegemoniei…

– Da!

El îi strânse mâna.

– Bănuiesc că au reactivat alt cibrid Keats. Cumva, noi doi ne-am putut conecta peste anii-lumină.

– Alt cibrid? Cum? Ai distrus şablonul din Nucleu, ai eliberat personalitatea…

Iubitul ei ridică din umeri. Purta o cămaşă mototolită şi o vestă din mătase al cărui stil de croială nu-l mai văzuse până atunci. Fluxul de date prin bulevardele de deasupra lor îi zugrăvea pe amândoi în pulsaţii de neon, pe când pluteau.

– Bănuisem că s-ar fi putut să existe mai multe cópii de siguranţă decât BB şi cu mine puteam găsi într-o penetrare atât de superficială a periferiei Nucleului. Nu contează, Brawne. Dacă există altă copie, atunci el este eu şi nu pot crede că el va fi un inamic. Haide, hai să explorăm!

Lamia se împotrivi pentru o secundă, când el o trase în sus.

– Ce să explorăm?

– Asta-i ocazia noastră de a vedea ce se-ntâmplă, Brawne. Ocazia de a ajunge la sursa multor mistere.

Ea auzi sfiala necaracteristică în propriul ei glas/ gând.

– Nu sunt sigură că vreau s-o fac, Johnny.

El se roti s-o privească.

– Asta să fie detectiva pe care o cunosc? Ce s-a întâmplat cu femeia care nu putea suporta secretele?

– Femeia aceea a trecut prin nişte momente grele, Johnny. Am putut să privesc în urmă şi să înţeleg că am devenit detectiv ca reacţie – în mare parte – la sinuciderea tatei. Încă încerc să-i soluţionez detaliile morţii. Între timp, în viaţa reală foarte mulţi oameni au murit. Inclusiv tu, iubitul meu.

– Şi ai soluţionat?

– Ce?

– Moartea tatălui tău.

Lamia se încruntă.

– Nu ştiu. Nu cred.

Johnny indică masa fluidă a datasferei care tălăzuia şi curgea deasupra lor.

– Acolo sus aşteaptă multe răspunsuri, Brawne. Dacă avem curajul să pornim în căutarea lor…

Ea îi prinse din nou mâna.

– Am putea muri acolo.

– Da.

Lamia tăcu şi privi în jos, spre Hyperion. Planeta era o curbă întunecată, cu câteva petice izolate de fluxuri de date care străluceau aidoma unor focuri de tabără în noapte. Oceanul uriaş de deasupra lor fierbea şi pulsa de lumina şi zgomotul fluxului de date… şi

Brawne ştia că era doar o măruntă extensie a megasferei aflată dincolo de el. Ea ştia… *simţea…* că analoagele lor renăscute în dataplanuri puteau merge acum în locuri la care nici nu visase vreodată un cowboy cibervomă.

Cu Johnny în calitate de călăuză, Brawne ştia că megasfera şi TehNucleul erau penetrabile la adâncimi neexplorate niciodată de om. Şi era înfricoşată.

Dar era cu Peter Pan, în cele din urmă. Şi Tărâmul de Nicăieri îi chema.

– În regulă, Johnny. Ce mai aşteptăm?

Se ridicară împreună către megasferă.

27

Colonelul Fedmahn Kassad o urmă pe Moneta prin portal şi se trezi pe o vastă câmpie lunară, unde un teribil arbore cu spini se înălţa cinci kilometri spre un cer roşu ca sângele. Siluete omeneşti se zvârcoleau pe nenumăratele ramuri şi ghimpi: formele aflate cel mai aproape erau clar umane şi în suferinţă, cele mai îndepărtate se micşorau până semănau cu ciorchini de struguri albicioşi.

Kassad clipi şi inspiră sub suprafaţa costumului său epidermic de argint viu. Privi în jur, pe lângă silueta tăcută a Monetei, îndepărtându-şi ochii de la atrocitatea arborelui.

Ceea ce crezuse că era o câmpie lunară era suprafaţa lui Hyperion la intrarea în valea Criptelor Timpului, dar o planetă Hyperion teribil de schimbată. Dunele erau încremenite şi distorsionate, ca şi când ar fi fost măturate de explozii şi topite în sticlă; bolovanii şi feţele stâncilor se topiseră de asemenea şi se solidificaseră aidoma unor gheţari de rocă albă. Nu exista atmosferă – cerul era negru, cu limpezimea nemiloasă a sateliţilor naturali fără atmosferă de pretutindeni. Soarele nu era al lui Hyperion; lumina nu era una cunoscută oamenilor. Kassad ridică ochii şi filtrele vizuale ale costumului epidermic polarizară pentru a face faţă energiilor teribile ce umplură cerul cu benzi de roşu sângeriu şi flori de lumină albă orbitoare.

Sub el, valea părea să vibreze, ca şi cum ar fi fost scuturată de nişte seisme necunoscute. Criptele Timpului străluceau de propriile lor

energii interioare, pulsaţii de lumină rece proiectate la mulţi metri pe fundul văii din fiecare intrare, portal şi orificiu. Criptele arătau noi, lustruite şi sclipitoare.

Kassad înţelese că doar costumul epidermic îi permitea să respire şi-i proteja corpul de gerul lunar care înlocuise căldura deşertului. Se răsuci către Moneta, încercă să formuleze o întrebare inteligentă, eşuă şi ridică iarăşi ochii spre arborele incredibil.

Copacul cu ţepe părea făcut din acelaşi oţel, crom şi cartilaje ca Shrike însuşi; era în mod evident artificial şi în acelaşi timp oribil de organic. Trunchiul era gros de două–trei sute de metri la bază, cu ramurile de jos aproape la fel de largi, însă crengile mai mici şi spinii se ascuţeau repede ca tăişurile de stilet, răşchirându-se către cer cu obscenele fructe umane trase în ţeapă.

Era imposibil ca oamenii astfel străpunşi să poată supravieţui; de două ori mai imposibil să poată supravieţui în vidul acestui loc aflat în afara timpului şi spaţiului. Cu toate acestea, trăiau şi sufereau. Kassad îi privi zvârcolindu-se. *Toţi* erau vii. Şi toţi se chinuiau.

Bărbatul conştientiză suferinţa ca pe un zgomot intens mai presus de limitele auzului, o gigantică şi permanentă sirenă de ceaţă, ca şi cum mii de degete neantrenate ar fi apăsat pe mii de clape care cântau la o uriaşă orgă de durere. Suferinţa era atât de palpabilă, încât el cercetă bolta arzătoare, de parcă arborele ar fi fost un rug sau un far imens, cu unde de chinuri clar vizibile.

Văzu doar lumina pătrunzătoare şi nemişcarea lunară.

Mări amplificarea lentilelor de vizualizare ale costumului epidermic şi privi de la o ramură la alta, de la o ţeapă la alta. Oamenii care se zbăteau pe ele erau de ambele sexe şi de toate vârstele. Purtau o uriaşă varietate de veşminte sfâşiate care se întindeau pe multe decenii, dacă nu chiar secole. Multe stiluri nu-i erau familiare lui Kassad şi el bănui că erau victime din viitorul său. Acolo erau mii… zeci de mii de victime. Toate erau vii. Toate sufereau.

Se opri şi focaliză pe o creangă aflată la patru sute de metri de bază, apoi pe un grup de spini şi corpuri situate departe de trunchi, pe un singur ghimpe lung de pe care flutura o capă purpurie familiară.

Silueta de acolo se zbătu, se răsuci şi se întoarse către Fedmahn Kassad.

Colonelul privea corpul tras în ţeapă al lui Martin Silenus.

Kassad înjură şi-şi încleştă pumnii atât de strâns, încât îl durură oasele mâinilor. Privi în jur, căutându-şi armele, amplificând vederea pentru a se uita în Monolitul de Cristal. Acolo nu exista nimic.

Clătină din cap. Costumul epidermic era o armă mai bună decât oricare alta adusese el pe Hyperion şi porni spre arbore. Nu ştia cum avea să-l escaladeze, însă avea să găsească o cale. Nu ştia cum avea să-l dea jos pe Silenus viu – cum avea să dea jos toate victimele –, dar avea s-o facă, ori să moară încercând.

Făcu zece paşi, după care se opri pe o curbă de dună îngheţată. Shrike stătea între el şi copac.

Îşi dădu seama că rânjea sălbatic sub câmpul de forţă ca de crom al costumului epidermic. Acesta era momentul pe care-l aşteptase de atâţia ani. Aceasta era lupta cinstită pentru care-şi pusese chezaşe viaţa şi onoarea cu douăzeci de ani în urmă, în Ceremonia Masada FORŢĂ. Duelul individual între războinici. O înfruntare menită a-i proteja pe inocenţi. Kassad zâmbi larg, turti muchia mâinii drepte, preschimbând-o într-o lamă şi păşi înainte.

– *Kassad!*

Privi în urmă, auzind strigătul Monetei. Lumina se revărsă în cascadă pe suprafaţa de argint viu a trupului ei gol, când indică spre vale.

Un al doilea Shrike ieşea din cripta numită Sfinxul. Mai departe în vale, un Shrike păşi din intrarea în Cripta de Jad. Sclipiri orbitoare licăriră din ţepi şi sârmă ghimpată, când altul apăru din Obelisc, aflat la jumătate de kilometru mai departe.

Kassad îi ignoră şi se întoarse către arbore şi protectorul acestuia.

O sută de Shrike stăteau între Kassad şi arbore. Colonelul clipi şi încă o sută se iviră în stânga lui. Se uită înapoia sa şi o mulţime de

Shrike stăteau nemişcaţi, aidoma unor statui, pe dunele reci şi bolovanii topiţi ai deşertului.

Kassad se lovi cu pumnul în genunchi. *La dracu'!*

Moneta se apropie de el până ce braţele li se atinseră. Costumele epidermice se contopiră şi el simţi pielea caldă a antebraţului ei. Stătea cu coapsele lipite de ale lui.

– *Te iubesc, Kassad.*

El îi privi trăsăturile perfecte ale feţei, ignoră vălmăşagul de reflexii şi culori de acolo şi încercă să-şi amintească acea primă clipă când o întâlnise, în pădurea din apropiere de Agincourt. Îşi aminti ochii ei uluitor de verzi şi părul castaniu, scurt. Buza inferioară plină şi gustul ei de lacrimi sărate, atunci când, accidental, o muşcase.

Ridică un braţ şi-i atinse obrazul, simţind căldura pielii sub costumul epidermic.

– *Dacă mă iubeşti,* transmise el, *rămâi aici.*

După aceea colonelul Fedmahn Kassad se întoarse şi scoase un urlet pe care numai el îl putea auzi în tăcerea lunară – un urlet în parte răcnet rebel din îndepărtatul trecut uman, în parte strigăt de cadet FORŢĂ absolvent, în parte zbieret de karateka şi în parte sfidare pură. Porni în goană peste dune spre arborele cu ţepe şi Shrike aflat direct în faţa lui.

În văi şi pe dealuri erau acum mii de Shrike. Gheare clicăiră deschizându-se la unison; lumina scânteie pe zeci de mii de lame şi ghimpi ascuţiţi ca bisturiul.

Kassad îi ignoră pe ceilalţi şi alergă către acel Shrike despre care credea că era primul pe care-l văzuse. Deasupra creaturii, forme omeneşti se zbăteau în solitudinea durerii lor.

Shrike spre care alerga îşi deschise braţele, de parcă i-ar fi oferit o îmbrăţişare. Lame curbe de pe încheieturi, articulaţii şi piept părură să se extindă din teci ascunse.

Kassad urlă şi se apropie în goană.

28

– N-ar trebui să plec, rosti Consulul.

El şi Sol îl purtaseră pe Het Masteen încă inconştient din Cripta Grotă spre Sfinx, în timp ce părintele Duré o supraveghea pe Brawne Lamia. Era aproape miezul nopţii şi valea strălucea în lumina reflectată dinspre Cripte. Aripile Sfinxului tăiau arce din porţiunea de cer vizibilă pentru ei între stâncile pereţilor. Brawne zăcea nemişcată, cu cablul dezgustător şerpuind în bezna criptei.

Sol atinse umărul Consulului.

– Am discutat deja despre asta. Trebuie să te duci.

Consulul scutură din cap şi mângâie cu un gest neatent străvechiul covoraş-şoim.

– S-ar putea să reuşească să transporte două persoane. Tu şi Duré aţi putea ajunge în locul unde este amarată *Benares*.

Sol ţinu căpşorul fiicei sale în palmă şi o legănă uşor.

– Rachel are vârsta de două zile. În plus, aici este locul unde trebuie să fim.

Consulul privi în jur. Ochii lui îi trădau durerea.

– Aici ar trebui să fiu *eu*. Shrike…

Duré se aplecă înainte. Luminescenţa criptei dinapoia lor îi proiecta umbre şi lumini pe fruntea înaltă şi pometii proeminenţi.

– Fiul meu, dacă rămâi aici, nu poţi avea alt motiv decât sinuciderea. Dacă încerci să aduci nava înapoi pentru doamna Lamia şi Templier, îi vei ajuta pe alţii.

Consulul îşi frecă obrazul. Era foarte obosit.

– Părinte, pe covoraş este loc şi pentru tine.

Duré surâse.

– Indiferent care-mi poate fi soarta, simt că sunt menit s-o întâlnesc aici. Îţi voi aştepta întoarcerea.

Consulul clătină iarăşi din cap şi înaintă, se aşeză turceşte pe covoraş şi trase către el geanta grea de voiaj. Numără raţiile de provizii şi sticlele de apă pe care i le pregătise Sol.

– Sunt prea multe. Veţi avea nevoie de mai multe pentru voi.

– Mulţumită doamnei Lamia, avem destule alimente şi apă pentru patru zile, chicoti Duré. Iar dacă după aceea va trebui să postim, nu va fi prima dată pentru mine.

– Şi dacă se vor întoarce Silenus şi Kassad?

– Putem împărţi apa, răspunse Sol. Dacă ceilalţi se vor întoarce, putem face alt drum până la Donjon.

– Bine, oftă Consulul.

Atinse desenele cuvenite de pilotare şi carpeta de doi metri se rigidiză şi se ridică zece centimetri deasupra rocii. Dacă în câmpurile magnetice nesigure existau oscilaţii, nu erau perceptibile.

– Vei avea nevoie de oxigen pentru traversarea munţilor, spuse Sol.

Consulul îi arătă masca osmotică din geantă. Sol îi întinse pistolul automat al lui Lamia.

– Nu pot…

– Pe noi nu ne va ajuta cu Shrike, zise Sol. Şi s-ar putea să constituie diferenţa dintre a ajunge sau nu în Keats.

Consulul încuviinţă şi puse arma în geantă. Dădu mâna cu preotul, apoi cu bătrânul cărturar. Degeţelele lui Rachel îi atinseră antebraţul.

– Mult noroc, spuse Duré. Domnul să fie cu tine!

Consulul apăsă desenele de zbor şi se aplecă în faţă când covoraşul-şoim se ridică cinci metri, se clătină foarte uşor şi după aceea lunecă înainte, de parcă ar fi glisat pe şine invizibile din văzduh.

Consulul viră spre dreapta, către intrarea în vale, trecu la zece metri peste dunele de acolo, după care coti la stânga în direcţia pustietăţii. Se uită îndărăt o singură dată. Cele patru siluete de pe treapta de sus a Sfinxului, doi bărbaţi care stăteau în picioare şi două forme aşezate, păreau într-adevăr foarte mici. Nu putea distinge pruncul din braţele lui Sol.

Aşa cum căzuseră de acord, Consulul îndreptă covoraşul-şoim spre vest, pentru a survola Oraşul Poeţilor cu speranţa de a-l găsi pe Martin Silenus. Intuiţia îi spunea că poetul irascibil ar fi putut face un ocol pe acolo. Cerul era relativ lipsit de luminile bătăliei spaţiale şi Consulul trebui să cerceteze umbre nedestrămate de lumina stelelor, când trecu la douăzeci de metri peste turlele şi domurile năruite ale oraşului. Poetul nu se zărea nicăieri. Dacă Brawne şi Silenus veniseră pe aici, până şi urmele paşilor lor în nisip fuseseră şterse de vânturile nopţii, care acum zbârleau părul rar al Consulului şi-i fâlfâiau faldurile hainelor.

La altitudinea aceasta, era frig. Consulul putea simţi vibraţiile şi tremurăturile covoraşului-şoim care îşi găsea drumul în lungul inconstantelor linii de forţă. Din cauza câmpului magnetic nesigur al lui Hyperion şi vechimii firelor EM pentru zbor, ştia că exista o posibilitate reală ca să se prăbuşească din văzduh, cu mult înainte de a ajunge la capitala Keats.

Consulul strigă de câteva ori numele lui Martin Silenus, dar nu căpătă nici un răspuns, cu excepţia exploziei unui stol de porumbei care se înălţă din cuiburile sale din domul spart al unei galerii. El clătină din cap şi viră spre nord, către Lanţul Căpăstrului.

Consulul aflase istoria covoraşului de la bunicul său, Merin. Fusese unul dintre primele asemenea obiecte de divertisment lucrate manual de Vladimir Şolokov, lepidopterologul faimos în tot Webul şi inginer de sisteme EM, şi era posibil să fi fost chiar cel pe care-l dăruise nepoatei sale adolescente. Dragostea lui Şolokov pentru fată devenise legendară, ca şi faptul că ea refuzase covoraşul zburător.

Alţii însă îndrăgiseră ideea şi deşi covoraşele-şoim fuseseră interzise pe planetele cu control raţional al traficului aerian, ele continuaseră să apară pe planetele coloniale. Acesta îi îngăduise bunicului Consulului s-o întâlnească pe bunica sa, Siri, pe Maui-Legământul.

Consulul ridică ochii la apropierea lanţului muntos. Zece minute de zbor echivalaseră cu drumul de două ore peste pustietate. Ceilalţi îl sfătuiseră să nu se oprească la Donjonul Cronos pentru a-l căuta pe Silenus; destinul necunoscut care se abătuse asupra poetului putea să-l revendice şi pe Consul, înainte să fi început realmente călătoria. Se mulţumi să plutească staţionar dincolo de ferestre, la două sute de metri înălţime lângă peretele de stâncă, la o lungime de braţ de terasa de pe care priviseră spre vale cu trei zile în urmă, şi să strige numele poetului.

Doar ecourile îi răspunseră din întunecatele săli de banchet şi coridoare ale Donjonului. Consulul se ţinu strâns de marginile covoraşului, simţindu-se expus şi percepând acut înălţimea din apropierea pereţilor verticali de piatră. Fu uşurat când îndepărtă covoraşul de Donjon, mări altitudinea şi porni către trecătorile montane unde zăpada strălucea sub lumina stelelor.

Urmă cablurile telecabinei ce traversau trecătoarea şi conectau între ele piscurile înalte de nouă mii de metri, pe toată lungimea lanţului muntos. La altitudinea aceasta era foarte frig şi Consulul fu recunoscător pentru capa termică suplimentară a lui Kassad, strângându-se sub ea şi având grijă să nu-şi expună pielea mâinilor sau obrajilor. Gelul măştii osmotice i se întindea pe faţă ca un simbiot flămând, înfulecând puţinul oxigen care putea fi găsit.

Era totuşi suficient. Consulul răsufla lent şi profund, zburând la zece metri deasupra cablurilor acoperite cu teci de gheaţă. Nici una dintre telecabinele presurizate nu funcţiona şi izolarea de deasupra gheţarilor, piscurilor ascuţite şi văilor învăluite în umbre îţi oprea inima în loc. Consulul era fericit de călătoria acesta, fie şi pentru simplul motiv de a mai vedea frumuseţea lui Hyperion pentru ultima dată, nepângărită de teribila ameninţare a lui Shrike sau de invazia Expulzaţilor.

Telecabina avusese nevoie de douăsprezece ore ca să-i transporte din sud în nord. În ciuda faptului că viteza covoraşului-şoim nu depăşea douăzeci de kilometri pe oră, Consulul reuşi traversarea în şase ore. Răsăritul soarelui îl prinse tot deasupra vârfurilor înalte. Tresări brusc, înţelegând şocat că visase în vreme ce covoraşul se îndreptase direct spre o culme care se înălţa cu cinci metri peste altitudinea lui de zbor. Putea distinge bolovanii şi pătura de nea la cincizeci de metri sub el. O pasăre neagră cu anvergura aripilor de trei metri – una dintre cele pe care localnicii le numeau „vestitori" – decolă din cuibul ei de gheaţă şi pluti prin văzduhul rarefiat, privindu-l pe bărbat cu ochi negri ca mărgelele, iar el coti brusc la stânga, simţi cum ceva cedează în mecanismul de zbor al covoraşului şi pică treizeci de metri înainte ca firele de pilotare să găsească energie şi să redreseze aparatul.

Consulul strângea marginile covoraşului cu degete ale căror încheieturi se înălbiseră. Îşi legase cureaua genţii de voiaj de centură, altfel aceasta ar fi căzut către gheţarul care se întindea hăt dedesubt.

Nu se zărea nici urmă de telecabină. Cumva, Consulul dormise atât de mult, încât îngăduise covoraşului-şoim să se abată de la curs. Pentru o clipă intră în panică, smucind covoraşul într-o parte şi în alta, căutând disperat o cale printre piscurile ce-l înconjurau ca nişte dinţi. Apoi zări lumina aurie a soarelui dimineţii pe pantele din faţa şi din dreapta lui, cu umbrele întinzându-se peste gheţari şi tundra înaltă din spate şi stânga, şi ştiu că se găsea tot pe drumul bun. Dincolo de această creastă finală de vârfuri semeţe se întindeau mai scunzii munţi sudici. Iar după ei…

Covoraşul-şoim păru să şovăie, când Consulul apăsă desenele de zbor şi-l impulsionă să se ridice, totuşi o făcu, în etape ezitante, până ce depăşi ultimul vârf de nouă mii de metri şi el putu să vadă munţii

ce urmau şi care se micşorau până la doar trei mii de metri deasupra nivelului mării. Coborî recunoscător.

Găsi cablurile instalaţiei telefericului strălucind în lumina soarelui, la opt kilometri sud de locul în care părăsise Lanţul Căpăstrului. Telecabinele atârnau tăcute în jurul staţiei terminal vest. Mai jos, clădirile rare din Popasul Pelerinilor păreau la fel de abandonate precum fuseseră cu câteva zile în urmă. Goeleta-eoliană nu se mai zărea acolo unde o lăsaseră, la pontonul scund ce se extindea în Oceanul de Iarbă puţin adânc.

Consulul coborî lângă ponton, dezactivă covoraşul, îşi dezmorţi picioarele, simţindu-le furnicate de ace, după care rulă covoraşul şi căută o toaletă într-o clădire din apropierea cheiului. Când ieşi de acolo, soarele dimineţii se târa pe poalele munţilor şi strivea ultimele umbre de acolo. Cât putea să vadă cu ochii spre sud şi vest se întindea Oceanul de Iarbă, a cărui suprafaţă netedă ca tăblia unei mese era încreţită de brizele ocazionale ce trimiteau unde peste vastitatea verde, dezvăluind fugar tulpinile roşu-cafenii şi ultramarin într-o mişcare atât de asemănătoare cu a valurilor, încât te aşteptai să vezi coame înspumegate şi peşti sărind.

În Oceanul de Iarbă nu existau peşti, ci doar şerpi-de-iarbă lungi de douăzeci de metri, iar în cazul în care covoraşul-şoim al Consulului l-ar fi trădat tocmai aici, nici chiar o asolizare lină nu l-ar fi menţinut mult timp în viaţă.

Consulul derulă covoraşul, îşi aşeză geanta în spate şi activă desenele de zbor. Rămase relativ jos, la douăzeci şi cinci de metri deasupra suprafeţei, dar nu într-atât de jos, încât vreun şarpe-de-iarbă să-l poată confunda cu vreo pradă zburătoare aflată la mică înălţime. Goeleta-eoliană avusese nevoie de mai puţin de o zi ca să traverseze Oceanul, însă cu vânturile ce suflau frecvent dinspre nord-est, asta implicase o sumedenie de volte. Consulul ar fi fost gata să pună prinsoare că el putea traversa în mai puţin de cincisprezece ore partea cea mai îngustă a Oceanului. Apăsă desenul frontal de zbor şi covoraşul-şoim îşi spori viteza.

Peste douăzeci de minute, munţii rămăseseră în urmă şi poalele lor se pierduseră în pâcla depărtării. După o oră, piscurile începură să se micşoreze, deoarece curbura planetei le ascundea baza. După

două ore de zbor, Consulul putea să distingă doar cel mai înalt vârf, sub forma unei umbre neclare, zimţuite, care se înălţa din ceţuri.

Şi după aceea Oceanul de Iarbă se întinse până la toate orizonturile, neschimbător, cu excepţia unduirilor senzuale şi făgaşelor cauzate de câte o briză ocazională. Aici era mult mai cald decât pe podişul înalt de la nord de Lanţul Căpăstrului. Consulul îşi scoase mantia termică, apoi haina, apoi puloverul. Soarele ardea cu o intensitate surprinzătoare pentru latitudini atât de ridicate. Consulul scotoci prin geantă, găsi tricornul cutat şi mototolit pe care-l purtase cu atâta aplomb cu numai două zile în urmă şi-l îndesă pe cap, ca să-i ofere puţină umbră. Fruntea şi ţeasta pe care părul începuse să se răărească erau deja arse de soare.

După vreo patru ore de zbor, luă prima masă din călătorie, mestecând fâşiile insipide de proteină din pachetul de raţii, de parcă ar fi fost filet mignon. Apa fu partea cea mai delicioasă a mesei şi Consulul trebui să se lupte cu pornirea de a goli toate sticlele dintr-o singură sorbire.

Oceanul de Iarbă se întindea dedesubt, în spate şi în faţă. Consulul moţăi, deşteptându-se brusc de fiecare dată, încercat de senzaţia unei căderi, cu mâinile încleştându-se de marginile covoraşului-şoim rigid. Îşi dădu seama că ar fi trebuit să se fi legat cu singura frânghie pe care o adusese în geantă, dar acum nu mai voia să asolizeze – iarba era tăioasă şi mai înaltă de un stat de om. Deşi nu zărise nici unul dintre siajele în formă de V care anunţau şerpii-de-iarbă, nu putea fi sigur dacă aceştia nu stăteau nemişcaţi, aşteptând, dedesubt.

Se întrebă într-o doară unde ar fi putut să fie goeleta-eoliană. Vehiculul fusese complet automatizat şi probabil preprogramat de Biserica Shrike, întrucât tot ea sponsorizase şi pelerinajul. Ce alte îndatoriri putea să mai fi avut goeleta? Consulul clătină din cap, îşi îndreptă spatele şi se ciupi de obraji. Moţăise şi visase chiar în vreme ce se gândise la goeleta-eoliană. Cincisprezece ore păruseră un timp destul de scurt, atunci când îl estimase în valea Criptelor Timpului. Îşi privi comagenda; trecuseră doar cinci ore.

Se ridică la două sute de metri, privi cu atenţie după orice indicii de şerpi, apoi coborî covoraşul şi-l menţinu în plutire staţionară la cinci metri deasupra ierbii. Extrase cu grijă frânghia din geantă, făcu un

laţ, trecu în partea din faţă a covoraşului şi înfăşură frânghia de câteva ori în jurul acestuia, lăsând-o îndeajuns de moale pentru a se putea strecura sub ea, după care strânse laţul.

În cazul în care covoraşul ar fi căzut, legătura ar fi fost mai mult decât inutilă, totuşi buclele de funie ce-l apăsau pe spate îi conferiră o senzaţie de securitate când se întinse înainte ca să apese din nou desenele de zbor. Înălţă covoraşul la patruzeci de metri şi după aceea îşi aşeză obrazul pe ţesătura caldă. Lumina soarelui i se filtra prin degete şi înţelese că antebraţele lui dezgolite aveau să sufere teribil de arsuri solare.

Era mult prea obosit ca să se scoale şi să-şi coboare mânecile suflecate.

Porni o briză. Consulul auzi dedesubt un foşnet şi un lunecat, fie cauzate de firele de iarbă culcate de vânt, fie de ceva mare care şerpuia prin Ocean.

Era prea ostenit ca să-i mai pese. Închise ochii şi adormi în mai puţin de treizeci de secunde.

Consulul visă căminul lui – adevăratul lui cămin – de pe Maui-Legământul şi visul era plin de culori: cerul albastru, infinit de adânc, întinderea largă a Mării de Sud, cu ultramarinul trecând în verde acolo unde începeau Bancurile Ecuatoriale, verdele, galbenul şi roşul de orhidee ale insuliţelor motrice, care erau mânate către nord de delfini… dispăruţi acum, după invazia Hegemoniei din copilăria Consulului, însă vii în visul său, spărgând suprafaţa apei în salturi uriaşe, care trimiteau o mie de prisme de lumină să danseze în aerul pur.

În visul lui, Consulul era din nou copil şi stătea la nivelul cel mai de sus al unei case arboricole pe insula lor de Primă Familie. Bunica Siri era lângă el; nu doamna maiestuoasă pe care o ştiuse el, ci tânăra frumoasă pe care o cunoscuse bunicul său şi de care se îndrăgostise. Arborii-catarg fâlfâiau când apărură sudicii, deplasând cârdul de insuliţe motrice în formaţiune precisă prin canalele albastre din Bancuri. Pe orizontul nordic, primele insule din Arhipelagul

Ecuatorial se ridicau verzi pe fundalul cerului de seară.

Siri îl atinse pe umăr şi arătă spre vest.

Insulele ardeau, scufundându-se, şi rădăcinile-chile se zvârcoleau în durere zadarnică. Delfinii păstorii nu mai existau. Din cer se revărsa foc. Consulul recunoscu fasciculele laser de un miliard de volţi care pârjoliră văzduhul şi-i lăsară pe retine postimagini albastru-cenuşii. Explozii subacvatice luminară oceanele şi trimiseră mii de peşti şi fragile creaturi marine să se legene la suprafaţă în zvârcoliri de moarte.

– De ce? întrebă bunica Siri, dar glasul ei era şoapta blândă a unei adolescente.

Consulul încercă să-i răspundă, însă nu putu. Lacrimile îl orbiră. Se întinse către mâna ei, însă Siri nu mai era acolo şi sentimentul că ea *dispăruse,* că el n-avea să-şi poată compensa niciodată păcatele, îl afectă în asemenea măsură, încât simţi că nu mai poate să respire. Gâtlejul îi era sufocat de emoţie. După aceea înţelese că era fumul care-i ardea ochii şi-i umplea plămânii; insula Familiei luase foc.

Copilul care era Consulul se împletici înainte prin bezna albastru-neagră, bâjbâind orbeşte după cineva care să-l ţină de mână, care să-l liniştească.

O mână îi prinse mâna. Nu era însă mâna lui Siri. Mâna era incredibil de puternică, atunci când îl strânse. Degetele erau lame.

Consulul se deşteptă, icnind.

Era întuneric. Dormise cel puţin şapte ore. Luptându-se cu frânghiile, se sculă în capul oaselor şi se holbă la displayul luminos al comagendei.

Douăsprezece ore. Dormise douăsprezece ore!

Toţi muşchii corpului îl dureră, când se aplecă şi privi peste margine. Covoraşul-şoim menţinea altitudinea constantă de patruzeci de metri, dar bărbatul habar nu avea unde se găsea. Dedesubt se ridicau şi coborau coline joase. Covoraşul zburase probabil cu numai doi–trei metri peste unele dintre ele; iarba

portocalie şi lichenii creşteau în smocuri umede.

Undeva, cândva în ultimele ore, el trecuse peste ţărmul sudic al Oceanului de Iarbă, ratând micul port Margine şi docurile de pe râul Hoolie, unde fusese amarată barja levitaţională *Benares*.

Consulul nu avea o busolă – busolele erau inutile pe Hyperion – şi comagenda nu fusese programată ca detector direcţional inerţial. El plănuise să-şi găsească drumul înapoi spre Keats, urmând Hoolie către sud şi vest, refăcând în sens invers calea laborioasă a pelerinajului lor în amonte, mai puţin coturile şi meandrele râului.

Acum se rătăcise.

Coborî pe culmea unui deal scund, păşi pe terenul solid cu un geamăt de durere şi colapsă covoraşul-şoim. Ştia că energia din desenele de zbor trebuia să se fi descărcat în proporţie de treizeci la sută… poate mai mult. Nu ştia cât pierdea covoraşul în timp.

Dealurile păreau a fi din ţinutul accidentat aflat în sud-vestul Oceanului de Iarbă, dar nu se zărea nici urmă de râu. Comagenda îl anunţă că întunericul coborâse numai de o oră sau două, totuşi Consulul nu distingea apusul, care i-ar fi indicat vestul. Cerul era acoperit de nori, ocultând atât lumina stelelor, cât şi a oricăror bătălii spaţiale.

– La dracu', murmură bărbatul.

Merse în cerc până ce restabili circulaţia sângelui prin membre, urină la marginea unei pante abrupte şi reveni la covoraş, ca să bea dintr-o sticlă cu apă. *Gândeşte!*

Pusese covoraşul pe un curs sud-vest, care ar fi trebuit să iasă din Oceanul de Iarbă în apropierea portului Margine, dacă nu chiar în port. Dacă în timpul somnului ar fi trecut pur şi simplu peste acesta şi peste râu, râul ar fi trebuit să se afle în sudul său, aşadar în stânga. Însă dacă îl orientase necorespunzător când plecase din Popasul Pelerinilor, abătându-l cu numai câteva grade spre stânga, atunci râul ar fi şerpuit în nord-est, undeva în dreapta lui. Chiar dacă ar fi apucat într-o direcţie greşită, în cele din urmă ar fi găsit un punct de referinţă – coasta Coamei, în cel mai rău caz –, dar întârzierea îl

putea costa o zi întreagă.

Consulul lovi cu piciorul într-o piatră şi încrucişă braţele pe piept. După căldura de peste zi, aerul era foarte rece. Un fior îl făcu să înţeleagă că era posibil să fi făcut insolaţie. Îşi atinse delicat scalpul şi-şi retrase degetele cu o înjurătură. *Încotro?*

Vântul fluiera printre licheni spongioşi şi salvie scundă. Consulul se simţi foarte departe de Criptele Timpului şi de ameninţarea lui Shrike, dar îi simţea pe Sol, Duré, Het Masteen şi Brawne, ca şi pe dispăruţii Silenus şi Kassad aidoma unei poveri insistente pe umeri. Consulul se alăturase pelerinajului ca act final de nihilism, o sinucidere inutilă care să pună capăt propriei sale dureri, durerea pierderii până şi a *amintirii* soţiei şi copilului, ucişi în timpul maşinaţiunilor Hegemoniei de pe Bressia, şi durerea ştiinţei teribilei sale trădări: trădarea guvernului pe care-l slujise vreme de patru decenii şi trădarea Expulzaţilor care avuseseră încredere în el.

Se aşeză pe o piatră şi simţi cum ura inutilă de sine se destrăma când se gândea la Sol şi la fetiţa lui care aşteptau în valea Criptelor Timpului. Se gândi la Brawne, femeia aceea bravă, întruparea energiei, care zăcea neajutorată cu extensia ca o căpuşă a răului lui Shrike crescându-i din ţeastă.

Se aşeză pe covoraş, îl activă şi se ridică la opt sute de metri, atât de aproape de plafonul norilor, încât ar fi putut să ridice braţul şi să-i atingă.

O spărtură de o clipă în acoperişul de abur din stânga arătă strălucirea unei unde. Hoolie se găsea la cinci kilometri către sud.

Consulul îşi înclină violent vehiculul de zbor la stânga, simţind cum câmpul restrictiv obosit încearcă să-l apese de covoraş, dar simţindu-se mai sigur sub legăturile funiilor. Peste zece minute se afla deasupra apei, survolând-o pentru a se asigura că era Hoolie cel larg şi nu vreun afluent.

Era Hoolie. Funigei radianţi sclipeau în zonele mlăştinoase întinse din lungul malurilor. Turnurile înalte şi crenelate ale furnicilor-arhitect proiectau siluete fantomatice pe un cer doar puţin mai întunecat decât solul.

Consulul se ridică la douăzeci de metri, bău o înghiţitură de apă din sticlă şi porni în aval cu viteză maximă.

Răsăritul soarelui îl găsi mai jos de satul Crângul lui Doukhobor, aproape de ecluzele Karla, unde Canalul de Transport Regal tăia spre vest, către aşezările urbane din nord şi Coama. Ştia că de aici până în capitală erau mai puţin de o sută cincizeci de kilometri… ceea ce însemna totuşi şapte ore înnebunitoare la viteza lentă a covoraşului-şoim. Acesta era punctul din călătorie unde sperase să găsească un forfecar militar în patrulare, unul dintre dirijabilele de pasageri din Crângul lui Naiad, sau chiar vreo şalupă rapidă pe care să le rechiziţioneze. Pe malurile lui Hoolie nu se întrezărea însă nici un semn de viaţă, exceptând ocazionala casă ce ardea sau opaiţele cu seu din ferestre îndepărtate. La docuri nu exista absolut nici o ambarcaţiune. Adăposturile pentru calcanii-dracului de deasupra ecluzelor erau goale, porţile mari fuseseră deschise, lăsând să pătrundă curentul şi nici o barjă de transport nu se zărea mai jos, acolo unde râul ajungea la o lăţime de două ori mai mare decât cea din amonte.

Consulul înjură şi zbură mai departe.

Era o dimineaţă superbă, iar răsăritul ilumina norii joşi şi făcea ca toate tufişurile şi toţi copacii să se contureze perfect în razele orizontale. Consulul avea impresia că trecuseră luni de zile de când nu mai văzuse vegetaţie reală. Arbori de stranilemn şi semistejar se ridicau la înălţimi maiestuoase pe promontorii îndepărtate, în timp ce pe lunca inundabilă lumina bogată se reflecta din mugurii verzi ai unui milion de lujeri de fasole-periscop de pe loturile indigenilor. Rădăcini de womangrove şi ferigi-de-foc străjuiau malurile, iar toate rămurelele şi crenguţele se distingeau în lumina puternică a răsăritului.

Norii înghiţiră soarele. Începu să plouă. Consulul îşi înfundă pe cap tricornul ponosit, se ghemui sub mantia suplimentară a lui Kassad şi continuă să zboare spre sud, la altitudinea de o sută de metri.

Consulul încercă să-şi amintească. *Cât mai avea Rachel?*

În ciuda somnului prelung din ziua anterioară, mintea îi era înceţoşată de toxinele oboselii. *Rachel avusese patru zile, când ajunseseră în vale. Asta fusese… cu patru zile în urmă.*

Îşi frecă obrazul, se întinse după o sticlă de apă şi constată că toate erau goale. Ar fi putut cu uşurinţă să coboare şi să le umple din râu, dar nu voia să mai irosească timp. Arsurile de soare îl dureau şi-l făceau să tremure, iar ploaia i se scurgea de pe tricorn.

Sol a spus că atâta vreme cât mă întorc până la căderea nopţii va fi bine. Rachel s-a născut după ora douăzeci şi două, translatată la timpul Hyperion. Dacă este corect, *dacă nu există nici o eroare, mai are de trăit până diseară la ora opt.* Consulul îşi şterse apa de pe obraji şi frunte. *Să zicem că mai am şapte ore până la Keats. O oră sau două până eliberez nava. Theo mă va ajuta… acum este guvernator-general. Îl pot convinge că-i în interesul Hegemoniei să contramandeze ordinele lui Gladstone de ţinere a navei în carantină. Dacă va fi necesar, îi voi spune că ea mi-a ordonat să conspir cu Expulzaţii şi să trădez Webul.*

Să zicem zece ore, plus cincisprezece minute de zbor cu nava. Ar trebui să însemne minimum o oră înainte de apus. Rachel ar fi în vârstă de numai câteva minute, dar… ce? Ce putem încerca în afară de cuvele de amnezie criogenică? Nimic. Asta trebuie să fie. A fost de altfel oricum ultima speranţă a lui Sol, în ciuda avertismentelor medicilor că amnezia criogenică ar putea duce la moartea fetiţei. Ce facem însă cu Brawne?

Consulul era însetat. Îşi trase în lături mantia, dar ploaia se redusese la nivelul unei bure fine, îndeajuns cât să-i umezească buzele şi limba, sporindu-i setea. Blestemă încetişor şi începu să coboare lent. Poate că ar fi reuşit să plutească staţionar deasupra râului timp suficient pentru a-şi umple sticla.

Covoraşul încetă să mai zboare la treizeci de metri deasupra apei. Cu o clipă în urmă coborâse treptat, lin ca o bucată de ţesătură pe o pantă blândă de sticlă, pentru ca în clipa următoare să se rostogolească, scăpat de sub control, o simplă carpetă de doi metri şi un bărbat îngrozit azvârliţi pe fereastra unei clădiri cu zece etaje.

Consulul urlă şi încercă să sară, eliberându-se, însă frânghia care-l

lega de covoraş şi cureaua genţii de voiaj legată la centură îl încâlciră în masa fâlfâitoare a covoraşului-şoim şi bărbatul căzu împreună cu acesta, răsucindu-se şi învârtindu-se, pe ultimii douăzeci de metri spre suprafaţa dură a râului Hoolie care-i aştepta.

29

Sol Weintraub avea speranţe mari în noaptea plecării Consulului. După foarte mult timp, *făceau* ceva. Sau încercau să facă. Sol nu-şi punea mari speranţe în cuvele de amnezie criogenică din nava Consulului. Nu ăsta era răspunsul pentru salvarea lui Rachel – experţii medicali de pe Renaştere Vector subliniaseră pericolul extrem al procedurii respective –, dar era bine să aibă o alternativă, *orice* alternativă. Iar Sol considera că ei fuseseră pasivi prea mult timp, aşteptându-l pe Shrike ca nişte criminali condamnaţi la moarte ce aşteaptă ghilotina.

Interiorul Sfinxului părea prea periculos în noaptea aceea şi Sol duse bunurile lor pe platforma lată din granit a criptei, unde el şi Duré încercară să-i facă pe Masteen şi Brawne comozi, acoperindu-i cu pături şi mantii şi folosind raniţe drept perne. Monitoarele medicale ale lui Brawne continuau să nu arate nici un semn de activitate cerebrală, în timp ce corpul femeii se odihnea confortabil. Masteen se foia şi se zvârcolea în ghearele febrei.

– Ce crezi că are Templierul? întrebă Duré. O boală?

– Este posibil să fie vorba pur şi simplu despre expunerea la elementele naturii, zise Sol. După ce a fost răpit de pe goeleta-eoliană, s-a trezit rătăcind prin pustietate şi apoi aici, în valea Criptelor Timpului. A mâncat zăpadă pentru a-şi ostoi setea şi n-a avut nici un fel de mâncare.

Duré încuviinţă şi controlă mederma FORŢĂ pe care o ataşaseră de interiorul braţului lui Masteen. Ledurile indicau picuratul constant de soluţie intravenoasă.

– Pare să fie totuşi altceva, spuse iezuitul. Ca o demenţă…

– Templierii au o conexiune aproape telepatică cu navele-arbore, rosti Sol. Este posibil ca Glasul Arborelui Masteen să se fi apropiat periculos de mult de nebunie când a privit distrugerea lui *Yggdrasill*. Mai ales dacă el ştia, cumva, că distrugerea aceea era necesară.

Duré aprobă şi continuă să şteargă fruntea ca de ceară a Templierului. Trecuse de miezul nopţii şi vântul se înteţise, deplasând nisipul vermillon în spirale leneşe şi suspinătoare în jurul aripilor şi muchiilor ascuţite ale Sfinxului. Criptele străluciră puternic, apoi păliră, întâi una, după aceea alta, fără vreo ordine sau succesiune aparentă. Ocazional, smuciturile mareelor temporale îi asaltau pe ambii bărbaţi, făcându-i să icnească şi să se încleşteze de stâncă, dar valul de déjà-vu şi ameţeală dispărea după o clipă. Pentru că Brawne Lamia era ataşată de Sfinx prin intermediul cablului sudat de craniul ei, nu puteau pleca de aici.

Înainte de zori, norii se îndepărtară şi bolta deveni vizibilă, cu roiurile dese de stele orbitoare în claritatea lor. Pentru o vreme unicele semne ale uriaşelor flote care se războiau acolo fură siajele de fuziune ocazionale, zgârieturi subţiri de diamant pe geamul nopţii, după care mugurii exploziilor îndepărtate începură să înflorească din nou şi într-o oră strălucirea Criptelor fu acoperită de violenţele de deasupra.

– Cine crezi că va învinge? întrebă părintele Duré.

Cei doi bărbaţi stăteau cu spatele la peretele de piatră al Sfinxului, cu feţele ridicate către sectorul de cer dezvăluit între aripile curbate spre înainte ale criptei.

Sol o masa pe spinare pe Rachel, care dormea pe burtă, cu funduleţul ridicat sub păturile subţiri.

– Din spusele celorlalţi, pare predestinat ca Webul să sufere de pe urma unui război teribil.

– Aşadar crezi în predicţiile Consiliului Consultativ IA?

Sol ridică din umeri în întuneric.

– Să fiu sincer, nu ştiu nimic despre politică… ori despre acurateţea Nucleului în prezicerea evenimentelor. Sunt un cărturar mărunt dintr-un colegiu mic de pe o planetă puţin cunoscută. Am însă *senzaţia* că ne aşteaptă ceva teribil… că o fiară cumplită mătăhăieşte spre Betleem pentru a fi născută.

Duré zâmbi.

– Da, spuse el, apoi surâsul păli. Bănuiesc că locul acesta este noul Betleem. Privi prin vale spre criptele strălucitoare. Mi-am petrecut viaţa predând teoriile Sfântului Teilhard despre evoluţia către Punctul Omega. În locul ei, avem asta. Nebunie umană pe ceruri şi un Antihrist teribil care aşteaptă să moştenească restul.

– Crezi că Shrike este Antihristul?

Părintele Duré îşi puse coatele pe genunchii ridicaţi şi încrucişă degetele.

– Dacă nu-i aşa, atunci am dat toţi de bucluc. Râse amar. N-a trecut prea mult de când aş fi fost încântat să descopăr un Antihrist… până şi prezenţa unei puteri antidivine ar fi slujit să susţină credinţa mea tot mai şubredă în orice formă de divinitate.

– Şi acum? întrebă Sol încetişor.

Duré răşchiră degetele.

– Şi eu am fost crucificat.

Sol se gândi la imaginile din istorisirea lui Lenar Hoyt despre Duré; bătrânul iezuit autorăstignindu-se pe un arbore tesla, preferând să sufere anii de durere şi renaştere decât să se predea parazitului ADN cruciform care se îngropase în carnea pieptului său.

Duré coborî ochii de la stele.

– Tatăl ceresc nu m-a primit cu braţele deschise, rosti el în şoaptă. N-

a existat nici o încurajare că durerea şi sacrificiul ar fi meritat ceva. Doar suferinţă. Suferinţă şi beznă, apoi iarăşi suferinţă.

Mâna lui Sol se opri pe spinarea pruncului.

– Şi asta te-a făcut să-ţi pierzi credinţa?

Duré îi aruncă o privire.

– Dimpotrivă, m-a făcut să simt că adevărata credinţă este cu atât mai importantă. Suferinţa şi bezna ne-au fost destinul de la Căderea Omului. Trebuie totuşi să existe o speranţă că ne putem ridica la un nivel superior… iar conştiinţa poate să evolueze la un plan mai generos decât contrapunctul său – un Univers cablat pentru indiferenţă.

Sol aprobă încet din cap.

– În timpul lungii bătălii a lui Rachel cu maladia lui Merlin, am avut un vis… soţia mea, Sarai, a visat acelaşi lucru… că eram chemat să-mi sacrific unica fiică.

– Da, zise Duré. Am ascultat rezumatul Consulului.

– Atunci cunoşti răspunsul meu. Mai întâi, calea către supunere a lui Avraam nu mai poate fi urmată, chiar dacă există un Dumnezeu care cere această supunere. În al doilea rând, noi am adus sacrificii lui Dumnezeu vreme de prea multe generaţii… tributurile de suferinţă trebuie să înceteze.

– Te afli totuşi aici, spuse Duré arătând spre vale, spre Cripte, spre noapte.

– Sunt aici, zise Sol, dar nu pentru a mă umili. Sunt aici mai degrabă pentru vedea ce răspund aceste puteri faţă de decizia mea. Atinse din nou spatele fiicei sale. Rachel este acum în vârstă de o zi şi jumătate şi întinereşte cu fiecare secundă. Dacă Shrike este arhitectul acestei cruzimi, vreau să dau ochii cu el, chiar dacă *este* Antihristul tău. Dacă există un Dumnezeu şi el a făcut asta, îi voi arăta acelaşi dispreţ.

– Poate că noi toţi am arătat deja prea mult dispreţ, reflectă Duré.

Sol ridică ochii când o duzină de punctuleţe de lumină orbitoare se extinseră în undele şi valurile de şoc ale exploziilor de plasmă în adâncurile spaţiului cosmic.

– Îmi doresc să fi avut tehnologia pentru a ne lupta cu Dumnezeu de pe picior de egalitate, vorbi el cu glas scăzut şi încordat. Să ne fi confruntat cu el în vizuina lui. Să-i fi replicat pentru toate nedreptăţile ce au împovărat omenirea. Să-i fi îngăduit ori să-şi schimbe aroganţa îngâmfată, ori să zboare în iad.

Părintele Duré înălţă dintr-o sprânceană, apoi surâse uşor.

– Cunosc mânia pe care o simţi. Atinse cu blândeţe căpşorul lui Rachel. Haide să încercăm să dormim niţel înainte de a răsări soarele, de acord?

Sol încuviinţă, se întinse lângă fetiţa lui şi trase pătura până lângă obraz. Îl auzi pe Duré murmurând ceva care putuse fi un „noapte bună“ încetişor sau poate o rugăciune.

Îşi atinse fiica, închise ochii şi adormi.

Shrike nu veni în noaptea aceea. Nu veni nici a doua zi dimineaţă, când lumina soarelui coloră stâncile sud-vestice şi atinse vârful Monolitului de Cristal. Sol se trezi când razele înaintau pe furiş prin vale; Duré dormea lângă el, Masteen şi Brawne erau tot lipsiţi de cunoştinţă. Rachel se foia şi scâncea. Plânsetele ei erau ale unui nounăscut flămând. Sol o hrăni cu una dintre ultimele truse de alăptare, rupând sigiliul termic şi aşteptând o clipă ca laptele să ajungă la temperatura corpului. Peste noapte, frigul coborâse în vale şi chiciura sclipea pe treptele ce duceau la Sfinx

Rachel mâncă lacom, scoţând mieunăturile încete şi sunetele de supt pe care Sol şi le reamintea din urmă cu mai bine de cincizeci de ani, când o alăptase Sarai. După ce termină, bărbatul o aşeză pe umărul său, bătând-o uşor pe spinare ca să-i evacueze aerul înghiţit odată cu laptele, şi o legănă înainte şi înapoi.

Mai rămăsese o zi şi jumătate.

Sol era foarte obosit. Îmbătrânea, în ciuda singurului tratament Poulsen pe care-l primise cu un deceniu în urmă. La vârsta când el şi Sarai ar fi trebuit în mod firesc să fie eliberaţi de obligaţiile părinteşti – unicul lor copil terminase facultatea şi plecase pe un şantier arheologic în Pustietate –, Rachel căzuse pradă maladiei lui Merlin şi îndatoririle de părinţi pogorâseră în scurt timp asupra lor. Sarcinile acelea deveniseră tot mai grele, pe măsură ce Sol şi Sarai îmbătrâniseră… apoi Sol rămăsese singur după accidentul aerian de pe Lumea lui Barnard… şi acum se simţea foarte, foarte vlăguit. Cu toate acestea, în ciuda tuturor celor petrecute, Sol constata cu interes că nu regreta nici măcar o singură zi din cele devotate îngrijirii fiicei sale.

Mai rămăsese o zi şi jumătate.

Părintele Duré se deşteptă după o vreme şi cei doi bărbaţi pregătiră micul dejun din conservele pe care Brawne le adusese din Donjon. Het Masteen nu se trezise, dar Duré îi aplică penultima meditrusă şi Templierul începu să primească fluide şi substanţe nutritive intravenos.

– Crezi că ar trebui să rezervăm ultima meditrusă pentru doamna Lamia? întrebă Duré.

Sol oftă şi-i mai verifică o dată monitorizările comagendei.

– Nu cred asta, Paul. Din ce văd, nivelul de zahăr din sânge este ridicat… nivelurile de substanţe nutritive arată ca şi cum tocmai ar fi mâncat un prânz acceptabil…

– Totuşi cum e posibil?

Cărturarul clătină din cap.

– Poate că blestemăţia asta-i un fel de cordon ombilical.

Gesticulă către cablul ataşat de craniul femeii în locul unde avusese soclul de şunt neural.

– Ce facem azi?

Sol privi cerul care pălea, cupola verde şi lapislazuli cu care se

obişnuiseră pe Hyperion.

– Aşteptăm, răspunse el.

Het Masteen se trezi în toiul arşiţei zilei, cu puţin înainte ca soarele să fi ajuns la zenit. Templierul se ridică în capul oaselor şi rosti:

– Arborele!

Duré sui iute treptele, din locul pe unde se plimba înainte şi înapoi. Sol o ridică pe Rachel aflată la umbra unui perete şi veni spre Masteen. Ochii Templierului erau focalizaţi către ceva aflat deasupra nivelului stâncilor. Sol privi şi el într-acolo, dar nu zări decât cerul decolorat.

– Arborele! strigă din nou Templierul şi înălţă o mână înăsprită.

Duré îl ţinu în loc.

– Halucinează. Crede că o vede pe *Yggdrasill*, nava lui arbore.

Het Masteen i se zbătu sub mâini.

– Nu, nu *Yggdrasill*! şuieră el printre buze scorojite, Arborele! Arborele Final. Arborele Suferinţei!

Ceilalţi doi înălţară ochii, însă cerul era senin, cu excepţia unor fuioare de nori purtate de vânt dinspre sud-vest. În clipa imediat următoare se simţi un talaz de maree temporale, iar Sol şi preotul îşi plecară capetele înaintea ameţelii bruşte. Aceasta trecu.

Het Masteen se căznea să se ridice în picioare. Ochii Templierului continuau să fie focalizaţi pe ceva îndepărtat. Pielea lui era atât de fierbinte, încât ardea sub palmele lui Sol.

– Adu ultima trusă, vorbi iute cărturarul. Programează ultramorfina şi agentul antifebril.

Duré se grăbi să-i dea ascultare.

– Arborele Suferinţei! repetă Het Masteen. Eu eram menit să fiu Glasul lui! Ergul este menit să-l poarte prin spaţiu şi timp! Episcopul şi Glasul Marelui Arbore mă aleseseră *pe mine!* Nu-i pot dezamăgi… Se zbătu o secundă în braţele lui Sol, după care colapsă pe platforma de piatră. Eu sunt Adevăratul Ales, şopti el cu energia părăsindu-l precum aerul dintr-un balon dezumflat. Eu trebuie să călăuzesc Arborele Suferinţei prin vremea Ispăşirii!

Închise ochii.

Duré ataşă ultima meditrusă, setă monitorul pentru particularităţile Templiere de metabolism şi chimie organică, apoi declanşă adrenalina şi calmantele. Sol se ghemui peste forma înveşmântată în robă.

– Asta nu este terminologie sau teologie Templieră, spuse Duré. Foloseşte limbajul sectei Shrike. Sol întoarse capul spre el şi preotul continuă: Asta ar explica o parte din mister… mai ales din povestea lui Brawne. Dintr-un motiv necunoscut, Templierii au avut o înţelegere secretă cu Biserica Ispăşirii Finale… cu secta Shrike.

Sol aprobă, îşi scoase propria comagendă şi o puse pe încheietura lui Masteen, ajustându-i monitorul.

– Arborele Suferinţei trebuie să fie legendarul arbore cu ţepe al lui Shrike, murmură Duré privind cerul pustiu la care se holbase Masteen. Dar ce înseamnă că el şi ergul au fost aleşi pentru a-l călăuzi prin spaţiu şi timp? Crede oare cu adevărat că poate să piloteze arborele lui Shrike, aşa cum Templierii fac cu navele-arbore? Şi de ce?

– Va trebui să-l întrebi în următoarea viaţă, rosti Sol obosit. Este mort.

Duré verifică monitoarele şi adăugă la reţea comagenda lui Lenar Hoyt. Folosiră stimulatoarele din meditrusă, resuscitarea cardiacă şi respiraţia gură la gură. Indicaţiile monitoarelor nu oscilară. Templierul Het Masteen, Adevărat Glas al Arborelui şi pelerin Shrike, murise cu adevărat.

Aşteptară o oră, suspicioşi faţă de orice se putea petrece în valea lui Shrike, dar când monitoarele începură să arate descompunerea rapidă a leşului, îl îngropară pe Masteen într-un mormânt puţin adânc, lângă potecă, la cincizeci de metri către intrarea în vale. Kassad lăsase în urmă un hârleţ pliant şi bărbaţii lucrară pe rând, în vreme ce unul le păzea pe Rachel şi Brawne Lamia.

Cei doi, unul ţinând în braţe un prunc, stătură în umbra unei stânci, în timp ce Duré spuse câteva cuvinte înainte să arunce pământ peste linţoliul improvizat dintr-o folie de fibroplastice.

– Nu l-am cunoscut cu adevărat pe domnul Masteen, rosti preotul. Nu am fost de aceeaşi credinţă. Dar am avut aceeaşi profesiune; Glasul Arborelui Masteen a petrecut mare parte din viaţa sa făcând ceea ce el înţelegea a fi lucrarea Domnului, urmând voia Domnului în scrierile lui Muir şi în frumuseţile naturii. Credinţa lui a fost adevărată: pusă la încercare de dificultăţi, temperată de supunere şi, în cele din urmă, pecetluită de sacrificiu.

Duré tăcu şi miji ochii la cerul cu strălucirea orbitoare a bronzului.

– Rogu-te, Doamne, primeşte-l pe robul tău. Primeşte-l în braţele tale, tot aşa cum, într-o bună zi, ne vei primi şi pe noi, ceilalţi căutători ai tăi care şi-au rătăcit calea. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, amin!

Rachel începu să plângă. Sol se plimbă, legănând-o, iar Duré aruncă pământ peste balotul de fibroplastic în formă de om.

Reveniră pe platforma Sfinxului şi o mutară cu grijă pe Brawne în puţina umbră care mai rămăsese. Era imposibil s-o protejeze de soarele după-amiezii târzii, numai dacă ar fi dus-o chiar în criptă, însă nici unul nu voia să facă asta.

– De acum, Consulul trebuie să fi parcurs mai mult de jumătate din drumul până la navă, vorbi preotul după ce bău pe îndelete din apă.

Fruntea îi era arsă de soare şi acoperită cu picături de transpiraţie.

– Da, încuviinţă Sol.

– Mâine pe la ora asta, ar trebui să fie înapoi. Vom folosi laserele

tăietoare ca s-o eliberăm pe Brawne, apoi o s-o ducem în clinica de chirurgie a navei. Poate că inversarea îmbătrânirii lui Rachel poate fi stopată de criogenie, în ciuda afirmaţiilor medicilor.

– Da.

Duré coborî sticla de apă şi se uită la Sol.

– Crezi că aşa va fi?

Sol îi întoarse privirea.

– Nu.

Umbre se întindeau dinspre pereţii de stâncă sud-vestici. Arşiţa zilei se coagulă în ceva solid, apoi se disipă uşor. Nori apărură dinspre sud.

Rachel dormea în umbra de lângă intrare. Sol se apropie de locul unde Paul Duré privea în vale şi puse o mână pe umărul preotului.

– La ce te gândeşti, prietene?

Duré nu se întoarse.

– Mă gândeam că dacă n-aş fi crezut cu adevărat că sinuciderea este un păcat de moarte, aş fi sfârşit lucrurile, pentru a-i îngădui tânărului Hoyt o şansă la viaţă. Întoarse capul către Sol şi surâse slab. Dar poate fi vorba despre sinucidere, când parazitul acesta din pieptul meu… din pieptul *lui,* atunci… mă va târî într-o bună zi, în ciuda zbieretelor şi zvârcolelilor mele, spre propria-mi înviere?

– Ar fi un dar pentru Hoyt, întrebă Sol încetişor, să-l readuci la aşa ceva?

Duré rămase tăcut o vreme. După aceea îl prinse pe Sol de braţ.

– Cred că ar trebui să fac o plimbare.

– Unde?

Sol miji ochii către căldura densă a după-amiezii din deşert. În ciuda plafonului jos al norilor, valea era un cuptor.

Preotul schiţă un gest vag.

– Prin vale… O să mă-ntorc în scurt timp.

– Ai grijă, spuse Sol. Şi nu uita – dacă Consulul dă peste un forfecar de patrulare deasupra lui Hoolie, s-ar putea să fie înapoi chiar în după-amiaza aceasta.

Duré aprobă din cap, merse să ia o sticlă cu apă şi s-o mângâie cu blândeţe pe Rachel, apoi coborî scara lungă a Sfinxului, păşind încet şi grijuliu, ca un om bătrân, bătrân de tot.

Sol îl privi cum deveni o siluetă tot mai mică, distorsionată de valurile de căldură şi de distanţă. După aceea oftă şi se aşeză lângă fiica lui.

Paul Duré se strădui să se menţină în umbre, dar căldura era oprimantă până şi acolo, apăsându-l ca un jug greu pe umeri. Trecu de Cripta de Jad şi urmă poteca spre stâncile nordice şi Obelisc. Umbra subţire a criptei aceleia zugrăvea în negru roca trandafirie şi praful de pe fundul văii. Coborând iarăşi, Duré se strecură prin sfărâmăturile care înconjurau Monolitul de Cristal şi ridică ochii când un vânt leneş mişcă panouri sparte şi şuieră prin fisurile aflate sus de tot pe faţa criptei. Îşi văzu reflexia pe suprafeţele inferioare şi-şi aminti cântecul de orgă al vântului de seară care se ridica din Falie, atunci când îi găsise pe bikura pe Platoul Pinion. Părea cu multe vieţi în urmă. *Fusese* cu multe vieţi în urmă.

Duré simţea leziunile pe care reconstrucţia cruciformului le adusese minţii şi memoriei sale. Erau descurajante – echivalentul suferirii unui accident cerebral fără nici o speranţă de recuperare. Raţionamente care odinioară ar fi fost pentru el o simplă joacă de copil necesitau acum concentrare extremă sau erau chiar mai presus de capacităţile sale. Cuvintele îi scăpau. Emoţiile trăgeau de el cu aceeaşi violenţă bruscă cu care o făceau mareele temporale. În câteva rânduri fusese nevoit să plece de lângă ceilalţi pelerini şi plânsese în

solitudine, din motive pe care nu le putuse înţelege.

Ceilalţi pelerini… Mai rămăseseră doar Sol şi pruncul. Părintele Duré şi-ar fi dat cu bucurie viaţa pentru ca aceştia doi să poată fi cruţaţi. Este oare un păcat, se întrebă el, să cazi la înţelegere cu Antihristul?

Avansase mult în vale de acum, aproape până în locul în care aceasta se curba către est, în fundătura largă unde Palatul Shrike îşi arunca labirintul de umbre peste pietre. Trecând pe lângă Criptele Grote, poteca se apropia mult de zidul nord-vestic. Duré simţi aerul răcoros dinspre prima Criptă şi fu ispitit să intre doar pentru a-şi reveni de căldură, pentru a închide ochii şi a moţăi.

Continuă să meargă.

Intrarea în a doua Criptă avea sculpturi baroce în rocă şi Duré îşi reaminti de bazilica veche pe care o descoperise în Falie: crucea uriaşă şi altarul unde „venerau" bikura retardaţi. Ei veneraseră nemurirea dezgustătoare a cruciformului, nu posibilitatea adevăratei Învieri făgăduită de Cruce. *Dar care era diferenţa?* Duré scutură din cap, încercând să alunge ceaţa şi cinismul care-i înnegurau toate gândurile. Poteca şerpuia mai sus aici, pe lângă a treia Criptă Grotă, cea mai scurtă şi mai puţin impresionantă dintre toate.

În a treia Criptă Grotă se vedea o lumină.

Duré se opri, trase aer adânc în piept şi privi înapoi în vale. Sfinxul era destul de vizibil la un kilometru depărtare, totuşi nu-l putea distinge pe Sol în umbre. Pentru o clipă iezuitul se întrebă dacă în a *treia* Criptă se adăpostiseră ei noaptea trecută… dacă nu cumva vreunul lăsase o lanternă acolo.

Nu fusese a treia Criptă. Exceptând căutarea lui Kassad, de trei zile nimeni nu intrase acolo.

Părintele Duré ştia că ar fi trebuit să ignore lumina, să se întoarcă la Sol, să stea de veghe alături de bărbat şi de fiica lui.

Însă Shrike a venit la toţi ceilalţi individual. De ce ar trebui să-i refuz

chemarea?

Simţi umezeală pe obraz şi-şi dădu seama că plângea în tăcere, inconştient. Îşi şterse cu brutalitate lacrimile cu dosul palmei şi rămase locului, încleştând pumnii.

Intelectul meu a fost trufia mea cea mai mare. Eu am fost iezuitul intelectual, sigur pe sine în tradiţia lui Teilhard şi Prassard. Până şi teologia pe care o impuneam Bisericii, seminariştilor şi puţinilor credincioşi care încă mai ascultau pusese accentul pe minte, pe minunatul Punct Omega al conştiinţei. Dumnezeu văzut ca un algoritm inteligent.

Ei bine, Paul, unele lucruri sunt mai presus de intelect!

Duré pătrunse în a treia Criptă Grotă.

Sol se deşteptă speriat, convins că se furişa cineva spre el.

Sări în picioare şi privi în jur. Rachel scotea scâncete slabe, trezindu-se din somn odată cu tatăl ei. Brawne Lamia zăcea nemişcată acolo unde o lăsase; ledurile medicale continuau să strălucească verde, în vreme ce afişajul activităţii cerebrale era o linie dreaptă, roşie.

Dormise cel puţin o oră; umbrele se târâseră peste fundul văii şi doar vârful Sfinxului mai era luminat de soare când acesta răzbătea printr-o spărtură a norilor. Fascicule de lumină ca nişte stâlpi pătrundeau pieziş prin intrarea văii şi iluminau pereţii de stâncă de vizavi. Vântul se înteţea.

În vale nu se mişca însă nimic.

Sol o ridică pe Rachel, care plângea, legănâd-o uşor, şi coborî grăbit treptele privind în spatele Sfinxului şi către celelalte Cripte.

– Paul!

Vocea lui trezi ecouri din piatră. Vântul stârni colbul dincolo de Cripta de Jad, însă nimic altceva nu se clinti. Sol continua să aibă senzaţia că se furişa ceva spre el, că era supravegheat.

Rachel i se zbătu în braţe şi ţipă cu glăsciorul ascuţit şi subţire al nou-născuţilor. Sol îşi privi comagenda. Peste o oră, avea să fie în vârstă de o zi. Cercetă cerul, căutând nava Consulului, se blestemă încetişor în barbă şi reveni la intrarea în Sfinx, schimbă scutecele fetiţei, se uită la Brawne, luă o trusă de alăptare din geantă, apoi o mantie. Căldura se disipa iute după dispariţia soarelui.

În jumătatea de oră de amurg ce mai rămăsese, Sol merse grăbit prin vale, strigând numele lui Duré şi privind în Cripte fără să intre. Trecu de Cripta de Jad unde fusese ucis Hoyt, ale cărei laturi începuseră deja să strălucească verde lăptos. Trecu de Obeliscul negru, cu umbra proiectată până sus pe peretele stâncos sud-estic. Trecu de Monolitul de Cristal, ale cărui niveluri superioare străluceau în ultimele raze ale zilei, întunecându-se pe măsură ce soarele apunea undeva îndărătul Oraşului Poeţilor. În răcoarea bruscă şi liniştea serii, trecând pe lângă Criptele Grote, Sol strigă în fiecare şi simţi pe faţă aerul umed dinăuntru ca o răsuflare rece dintr-o gură deschisă.

Nici un răspuns.

În ultimele clipe ale înserării, parcurse cotul văii şi ajunse la spectaculosul Palat Shrike, o combinaţie de plane ascuţite şi metereze, întunecat şi ameninţător în crepuscul. Se opri la intrare, străduindu-se să înţeleagă ceva din umbrele negre ca tuşul, turle, căpriori şi piloni, strigă în interiorul cufundat în beznă, dar nu-i răspunse decât ecoul. Rachel începu să plângă din nou.

Tremurând, simţind un fior rece pe ceafă, răsucindu-se întruna pentru a-l surprinde pe nevăzutul urmăritor, şi văzând doar umbre ce se adânceau şi primele stele ale nopţii printre norii de pe boltă, Sol se grăbi înapoi prin vale, către Sfinx, mergând la început repede, apoi aproape alergând pe lângă Cripta de Jad, pe când vântul serii spori cu sunetul unui copil care ţipă.

– La *dracu'!* icni el când ajunse în capătul treptelor Sfinxului.

Brawne Lamia dispăruse. Nu se zărea nici corpul femeii, nici cordonul ombilical metalic.

Înjurând şi ţinând-o strâns pe Rachel, Sol bâjbâi prin raniţă,

căutându-şi lanterna.

După ce parcurse zece metri prin coridorul central, cărturarul găsi pătura în care fusese învelită Brawne. Mai departe… nimic. Coridoarele se ramificau şi se întortocheau, când lăţindu-se, când îngustându-se, cu plafoanele coborând atât de mult, încât Sol trebuia să se târască, ţinând fetiţa în braţul drept, astfel că obrăjorul ei era lipit de al său. Detesta să fie în cripta aceasta. Inima îi bubuia atât de sălbatic, încât se aştepta dintr-un moment în altul să aibă un infarct.

Ultimul coridor se strâmtă şi se opri. Acolo unde cablul metalic pătrunsese în piatră, acum nu se mai zărea decât roca.

Sol ţinu lanterna între dinţi şi lovi cu palma în stâncă, se împinse în bolovani de mărimea unei case, de parcă ar fi putut deschide o uşă secretă care să dezvăluie tunele.

Nimic.

O strânse şi mai tare pe Rachel în braţe şi porni spre ieşire, greşind de câteva ori drumul şi simţind cum inima îi galopează şi mai sălbatic, crezând că s-a rătăcit. Ajunse apoi într-un coridor pe care-l recunoscu, după aceea în coridorul principal, şi ieşi.

Îşi purtă fetiţa până la piciorul treptelor, cât mai departe de Sfinx. Când ajunse la intrarea în vale, se opri, se aşeză pe un bolovan scund şi gâfâi din greu, regăsindu-şi treptat suflul. Obrazul lui Rachel continua să fie lipit de gâtul lui, iar pruncul nu scotea nici un scâncet, nu făcea nici o mişcare, ci doar îşi încârligase uşor degeţelele moi în barba lui.

Vântul sufla dinspre pustietatea din spatele bărbatului. Pe cer, norii se deschiseră, după care se închiseră, ascunzând stelele, astfel că unica lumină provenea de la strălucirea bolnăvicioasă a Criptelor Timpului. Sol se temea că bătăile sălbatice ale inimii sale îi vor speria fiica, totuşi Rachel continua să se păstreze lipită de el, calmă, şi căldura ei constituia o liniştire tactilă.

– La naiba, murmură Sol.

Ţinuse la Brawne Lamia. Ţinuse la toţi pelerinii şi acum ei

dispăruseră. Deceniile petrecute de Sol în învăţământ îl condiţionaseră să caute şabloane în evenimente, un grăunte moral în depunerea aluvionară a experienţei, însă evenimentele de pe Hyperion nu avuseseră nici un şablon – erau doar confuzie şi moarte.

Îşi legănă fetiţa şi privi către pustietate, întrebându-se dacă ar fi trebuit să părăsească imediat locul acesta… să meargă spre oraşul mort sau Donjonul Cronos… spre nord-vest, către litoral, ori către sud-est, acolo unde Lanţul Căpăstrului intersecta oceanul. Duse la faţă o mână tremurătoare şi-şi frecă obrazul; sălbăticia pustietăţii nu avea să însemne salvare. Plecarea din vale nu-l salvase pe Martin Silenus. Apariţiile lui Shrike fuseseră raportate mult la sud de Lanţul Căpăstrului – ajungând până la Endymion şi celelalte oraşe sudice – şi chiar dacă monstrul i-ar fi cruţat, foamea şi setea n-ar fi făcut-o. Sol ar fi putut supravieţui cu plante, carnea rozătoarelor şi zăpadă topită de pe creste… dar rezerva de lapte a lui Rachel era limitată, chiar şi cu proviziile aduse de Brawne din Donjon. Apoi îşi dădu seama că problema rezervelor de lapte era lipsită de importanţă…

În mai puţin de o zi voi fi singur. Sol îşi înăbuşi un geamăt, la gândul acela. Determinarea lui de a-şi salva copilul îl purtase prin două decenii şi jumătate şi de o sută de ori mai mulţi ani-lumină. Hotărârea de a readuce viaţa şi sănătatea lui Rachel era o forţă aproape palpabilă, o energie sălbatică pe care el şi Sarai o împărtăşiseră şi pe care el menţinuse la fel cum preotul unui templu menţine flacăra sacră. Nu, pentru Dumnezeu!, *exista* un şablon al evenimentelor, o temelie morală a acestei platforme de evenimente aparent aleatorii, iar Sol Weintraub avea să mizeze viaţa lui şi a fiicei sale pe credinţa aceea.

Se ridică, porni încet pe poteca spre Sfinx, sui treptele, găsi o mantie termică şi pături şi aşternu un culcuş pentru ei pe treapta cea mai de sus, în vreme ce vânturile lui Hyperion urlau şi Criptele Timpului sclipeau şi mai intens.

Rachel îi stătea pe piept şi abdomen, cu obrazul pe umărul lui, iar degeţelele ei se încleştau şi se descleştau, după cum lăsa lumea pentru tărâmul odihnei pruncilor. Sol o auzi respirând încetişor, pe măsură ce se afunda mai mult în somn, auzi sunetele slabe ale

băşicuţelor de salivă care se spărgeau pe buzele ei. După un timp, renunţă el însuşi să se mai agaţe de lumea materială şi i se alătură în somn.

30

Sol visă ceea ce visase din ziua în care Rachel contractase maladia lui Merlin.

Mergea printr-o sală vastă, unde coloane de grosimea arborilor sequoia se ridicau în penumbre şi lumina stacojie cădea în stâlpi solizi de undeva de sus. Se auzea zgomotul unei conflagraţii gigantice, planete întregi care ardeau. În faţa lui străluceau două ovale de un roşu foarte închis.

Cunoştea locul. Ştia că mai departe avea să găsească un altar, cu Rachel pe el – Rachel la douăzeci de ani şi inconştientă –, după care avea să se audă Glasul, solicitator.

Se opri pe balconul scund şi privi în jos spre scena familiară. Fiica lui, femeia de la care el şi Sarai îşi luaseră rămas-bun când ea plecase pentru a lucra pe îndepărtata Hyperion după absolvirea facultăţii, zăcea dezbrăcată pe o lespede mare de piatră. Deasupra ei pluteau globurile roşii, gemene, ale privirii lui Shrike. Tot pe altar se afla un cuţit lung şi curbat din os ascuţit. Glasul se auzi chiar atunci:

– Sol! Ia-o pe fiica ta, pe unica ta fiică Rachel, pe care o iubeşti, du-te pe planeta Hyperion şi jertfeşte-o acolo ca ofrandă pe rug într-unul dintre locurile despre care îţi voi spune.

Braţele lui Sol tremurau de mânie şi de durere. Îşi smulse părul din cap şi răcni în beznă, repetând ceea ce-i mai spusese glasului acela:

– Nu vor mai exista ofrande, nici ale copiilor, nici ale părinţilor. Nu vor mai exista sacrificii. Timpul supunerii şi ispăşirii s-a încheiat. Fie ne ajuţi ca un prieten, fie pleacă!

În visele anterioare, urmase zgomotul vântului şi izolarea, paşi teribil îndepărtându-se în întuneric. Acum însă visul continuă, altarul pâlpâi şi rămase pe neaşteptate gol, cu excepţia cuţitului din os. Cele două globuri roşii pluteau în înălţimi, rubine umplute cu foc de mărimea unor planete.

– *Ascultă, Sol,* vorbi Glasul modulat, astfel că nu bubuia din înălţimi, ci aproape că-i şoptea în ureche, *viitorul omenirii depinde de alegerea ta. O poţi jertfi pe Rachel din dragoste, dacă nu din supunere?*

Sol auzi răspunsul în minte, chiar pe când bâjbâia în căutarea cuvintelor. Nu aveau să mai existe jertfe. Nici azi şi nici în altă zi. Omenirea suferise destul din dragostea pentru zeii ei, pentru îndelungata ei căutare a lui Dumnezeu. Se gândi la multele secole în care poporul lui, evreii, se târguiseră cu Dumnezeu, plângându-se, ciorovăindu-se, criticând nedreptatea lucrurilor, dar revenind mereu… mereu… la supunere, indiferent care ar fi fost preţul. Generaţii muriseră în cuptoarele urii. Generaţii ulterioare fuseseră cicatrizate de focurile reci ale radiaţiilor şi urii reînnoite.

Nu şi acum. De fapt, niciodată de acum încolo.

– Spune „da“, tati.

Sol tresări, simţind atingerea unei mâini pe mâna sa. Fiica lui, Rachel, stătea lângă el, nici prunc, nici adult, ci puştoaica de opt ani pe care o cunoscuse de două ori – trecând înainte şi înapoi prin vârsta aceea –, Rachel cu părul şaten-deschis strâns la spate într-o coadă simplă, cu silueta scundă în rochiţă de joacă din material de blugi decolorat de atâtea spălături şi pantofiori.

Sol o prinse de mână şi o strânse cât putu de tare fără s-o rănească, simţind cum i se răspunde printr-o strânsoare la fel de apăsată. Aceasta nu era o iluzie, nu era o cruzime finală a lui Shrike. Aceasta era fiica lui.

– Spune „da“, tati.

Sol rezolvase problema supunerii lui Avraam faţă de un Dumnezeu care devenise crud. Supunerea nu mai putea fi de importanţă capitală în relaţiile dintre omenire şi divinitatea ei. Însă ce se întâmpla atunci când *copilul* ales ca jertfă cerea supunere faţă de capriciul acelui Dumnezeu?

Sol se lăsă într-un genunchi lângă fiica lui şi deschise braţele.

– Rachel…

Ea îl îmbrăţişă cu energia pe care bătrânul şi-o reamintea din nenumăratele asemenea strângeri în braţe, cu bărbia pe umărul lui şi braţele aprige în intensitatea iubirii.

– Te rog, tati, îi şopti în ureche, trebuie să spunem „da".

Sol continuă s-o ţină la piept, simţindu-i braţele subţiri în jurul său şi căldura obrazului lipit de al lui. Plângea în tăcere, simţind umezeala pe obraji şi în barba sa scurtă, totuşi nu dorea să-i dea drumul nici măcar pentru secunda necesară ca să-şi şteargă lacrimile.

– Te iubesc tati, murmură Rachel.

El se ridică atunci, îşi şterse faţa cu dosul palmei şi, ţinând ferm mâna stângă a lui Rachel în mâna lui, începu lunga coborâre către altarul de dedesubt.

Sol se deşteptă cu o senzaţie de cădere şi prinse instinctiv pruncul. Acesta îi adormise pe piept, cu pumnişorul strâns şi degetul mare în gură, dar când el tresări, fetiţa se trezi cu plânsul şi reflexul de arcuire al unui nou-născut speriat. Sol se ridică în picioare, lăsând păturile şi mantia să cadă în jurul său, şi o strânse pe Rachel cu putere la piept.

Era zi. Probabil, spre sfârşitul dimineţii. Dormiseră întreaga noapte şi razele soarelui se târâseră în vale şi peste Cripte. Sfinxul se ghemuia deasupra lor ca un animal de pradă, cu puternicele picioare anterioare de ambele părţi ale scării pe care aţipiseră.

Rachel plângea, cu faţa contorsionată de şocul deşteptării, foamei şi

spaimei pe care o simţea în tatăl ei. Sol rămase sub razele pătrunzătoare de soare şi o legănă. Sui pe treapta cea mai de sus a Sfinxului, îi schimbă scutecele, încălzi una dintre ultimele truse de alăptare, i-o dădu fetiţei până ce scâncetele se preschimbară în sunete slabe de supt, o bătu pe spate ca să eructeze şi o plimbă, până ce ea aţipi iarăşi.

Rămăseseră mai puţin de zece ore până la „ziua ei de naştere". Mai puţin de zece ore până la apus şi ultimele minute din viaţa fiicei sale. Nu pentru prima dată, Sol îşi dori ca aceste Cripte ale Timpului să fi fost o uriaşă clădire din sticlă, simbolizând Cosmosul şi zeitatea care-l conducea. Ar fi aruncat pietre în construcţia aceea, până i-ar fi spart toate geamurile.

Se strădui să-şi reamintească detaliile visului, însă căldura şi asigurarea pe care le emanaseră se destrămară în lumina nemiloasă a soarelui lui Hyperion. Îşi amintea numai rugămintea şoptită a lui Rachel. Gândul de a o oferi lui Shrike strângea măruntaiele lui Sol ca într-un pumn.

– Gata, gata.., îi şopti el când fetiţa se foi şi scânci, lunecând din nou către limanul amăgitor al somnului. Gata, puştoaico… Nava Consulului va sosi în curând. Dintr-o clipă în alta…

Nava Consulului nu sosi până la amiază. Nava Consulului nu sosi până după-amiază. Sol mergea pe fundul văii, strigându-i pe pelerinii dispăruţi, cântând cântece pe jumătate uitate când Rachel se trezea, murmurând cântecele de leagăn când ea adormea iarăşi. Fata lui era atât de micuţă şi de uşoară: 3 kilograme şi 85 de grame şi 45 de centimetri la naştere, îşi reaminti el, surâzând faţă de anticele unităţi de măsură ale vechiului său cămin, Lumea lui Barnard.

Către sfârşitul după-amiezii, se deşteptă, tresărind, din picoteala de la umbra labei extinse a Sfinxului, unde stătea în braţe cu Rachel, care se trezea, când o navă spaţială descrise un arc de cerc pe cupola cerului lapislazuli.

– A venit! strigă el şi Rachel se foi şi se zbătu, parcă răspunzându-i.

O linie albastră de fuziune strălucea cu intensitatea aceea a luminii zilei rezervată pentru navele spaţiale ce pătrund în atmosferă. Sol ţopăi pe loc, cuprins de uşurare după multe zile. Strigă şi sări, până ce Rachel începu să scâncească şi să plângă, speriată. Bărbatul se opri şi o ridică, ştiind că pruncul încă nu-şi putea focaliza privirea, dar dorind ca ea să vadă frumuseţea navei care cobora pe o traiectorie arcuită peste munţii îndepărtaţi, venind spre deşertul de pe podiş.

– A reuşit! strigă Sol. Vine! Nava o să…

Trei detunături puternice izbiră valea aproape simultan; primele două erau bubuiturile sonice gemene ale „amprentei" navei care goneau înaintea ei când decelera. A treia era sunetul distrugerii ei.

Sol se holbă la punctuleţul sclipitor din apexul lungii cozi de fuziune, care deveni brusc la fel de strălucitor ca soarele, se extinse într-un nor de flăcări şi gaze clocotitoare, apoi se rostogoli către deşertul îndepărtat în zece mii de fragmente arzătoare. Clipi din ochi, alungând ecourile de pe retine, iar Rachel continuă să plângă.

– Dumnezeule…, şopti Sol. Dumnezeule…

Era imposibil să nege distrugerea completă a navei. Explozii secundare sfârtecară văzduhul la treizeci de kilometri depărtare şi bucăţi căzură, lăsând în urmă dâre de fum şi flăcări spre deşert, spre munţi şi spre Oceanul de Iarbă de dincolo de aceştia.

– Dumnezeule…

Sol se aşeză pe nisipul cald. Era prea epuizat ca să plângă, prea secătuit pentru a face orice altceva decât să-şi legene fetiţa, până ce scâncetele ei încetară.

Peste zece minute, bărbatul ridică ochii când alte două siaje de fuziune arseră cerul, îndreptându-se către sud de la zenit. Unul dintre ele explodă, prea departe pentru ca sunetul să ajungă până la el. Al doilea dispăru din vedere, după stâncile sudice, dincolo de Lanţul Căpăstrului.

– Poate că n-a fost Consulul, murmură el. S-ar putea să fie invazia

Expulzaţilor. Poate că nava Consulului va veni totuşi după noi.

Dar nava nu veni până la sfârşitul după-amiezii. Nu veni nici până ce lumina micului soare al lui Hyperion sclipi pe peretele de stâncă şi umbrele se întinseră către Sol, pe treapta cea mai de sus a Sfinxului. Nu veni nici când valea fu scufundată în umbre.

Rachel se născuse la mai puţin de treizeci de minute de clipa aceea. Sol îi controlă scutecele, îl găsi uscat şi o hrăni cu ultima trusă de alăptare. În timp ce mânca, ea îl privea cu ochi mari şi negri, parcă cercetându-i chipul. Sol îşi aminti primele minute când o ţinuse în braţe, în vreme ce Sarai stătea sub pătură; ochii pruncului îl străpunseseră cu aceleaşi întrebări şi surprindere la găsirea unei asemenea lumi.

Vântul serii aduse nori care acoperiră iute valea. Uruiturile dinspre sud-vest se auziră mai întâi sub forma unor tunete îndepărtate, apoi cu înspăimântătoarea regularitate a artileriei – cel mai probabil erau explozii nucleare sau de plasmă la vreo cinci sute de kilometri spre sud. Sol scană cerul printre norii joşi şi întrezări dâre de meteori arzători arcuindu-se pe boltă: probabil proiectile balistice sau navete de asolizare. Indiferent care ar fi fost explicaţia, nu putea să însemne decât moarte pentru Hyperion.

Sol le ignoră. Îi cântă încetişor lui Rachel, pe când ea termină laptele. El se dusese până la intrarea în vale, dar acum revenea fără grabă către Sfinx. Criptele străluceau ca niciodată, unduind cu lumina orbitoare a gazelor nobile excitate de electroni. Deasupra, ultimele raze ale soarelui care apunea preschimbau norii într-un plafon de flăcări pastelate.

Rămăseseră mai puţin de trei minute până la celebrarea finală a naşterii lui Rachel. Sol ştia că, chiar dacă nava Consulului ar fi sosit în secunda aceea, el n-ar fi avut timp să ajungă la bordul ei, ori să-şi ducă fiica într-un compartiment criogenic.

Nu dorea asta.

Sui încet treptele spre Sfinx, dându-şi seama că Rachel parcursese acelaşi drum cu douăzeci şi şase de ani în urmă, fără să fi bănuit vreodată soarta care o aştepta în mormântul întunecat.

Se opri pe treapta de sus şi inspiră adânc. Lumina soarelui era materială, umplând cerul şi înflăcărând aripile şi trunchiul superior al Sfinxului. Cripta în sine părea că eliberează lumina pe care o stocase, aidoma bolovanilor din deşertul de pe Hebron, acolo unde Sol rătăcise prin pustietate cu ani în urmă, căutând iluminare şi găsind numai întristare. Văzduhul pâlpâia de lumină şi vântul continua să se înteţească, suflând nisip peste fundul văii şi după aceea slăbind în intensitate.

Sol se lăsă într-un genunchi pe treapta cea mai de sus şi îndepărtă păturica lui Rachel, lăsând pruncul doar în hăinuţele din bumbac moale ale nou-născuţilor. Scutece…

Rachel se zbătu în mâinile sale. Faţa ei era purpurie şi lucioasă, mâinile micuţe şi roşii de efortul încleştării şi descleştării. Sol şi-o reamintea exact aşa, atunci când medicul îi întinsese pruncul, atunci când el îşi privise fiica nou-născută; o privise atunci la fel cum o privea acum, după care o aşezase pe abdomenul lui Sarai, pentru ca s-o poată vedea şi mama ei.

– Dumnezeule, icni el şi coborî şi celălalt genunchi.

Întreaga vale vibră, parcă străbătută de un seism. Vag, Sol putea auzi exploziile continuând departe în sud, însă grija lui mult mai imediată era lumina teribilă dinspre Sfinx. Umbra bărbatului se lungi brusc cincizeci de metri îndărătul său, pe scară şi peste fundul văii, când cripta pulsă şi vibră de lumină. Cu coada ochiului, Sol putea vedea şi celelalte cripte strălucind la fel de intens – reactoare uriaşe, baroce, în ultimele secunde dinaintea topirii lor.

Intrarea Sfinxului pulsă albastru, apoi violet, după aceea alb orbitor. Înapoia Sfinxului, pe peretele platoului de deasupra văii Criptelor Timpului, un arbore imposibil pâlpâi şi se materializă, cu trunchi uriaş şi ramuri din oţel ascuţit ridicându-se în norii sclipitori şi mai sus. Sol privi iute, văzu spinii lungi de trei metri şi fructele groaznice pe care le purtau, după care reveni cu ochii către intrarea Sfinxului.

Undeva, vântul urlă şi tunetul hurui. Undeva, nisip vermillon zbura precum cortine de sânge uscat în lumina înfricoşătoare radiată de Cripte. Undeva, glasuri ţipară şi un cor zbieră.

Sol ignoră toate acestea. El avea ochi doar pentru chipul fiicei sale şi, dincolo de ea, pentru umbra care umplea acum intrarea strălucitoare a mormântului.

Shrike ieşi. Creatura trebui să se aplece pentru ca trupul înalt de trei metri din lame de oţel să nu atingă pragul de sus al uşii. Păşi pe platforma superioară a Sfinxului şi înaintă, parţial organică, parţial statuie, mergând cu încetineala îngrozitoare a coşmarurilor.

Lumina muribundă de deasupra undui pe carapacea sa, se revărsă în cascadă pe platoşa curbă a pieptarului spre ghimpii din oţel de acolo, scăpărând pe tăişurile degetelor şi pe scalpelele care se ridicau din toate articulaţiile. Sol o strânse pe Rachel la piept şi ţintui cu privirea furnalele multifaţetate roşii care jucau rolul de ochi ai lui Shrike. Amurgul păli în sclipirea sângerie a visului recurent al lui Sol.

Capul lui Shrike se întoarse puţin, pivotând fără frecare, rotindu-se cu nouăzeci de grade la dreapta, nouăzeci de grade la stânga, ca şi cum şi-ar fi inspectat domeniul.

Creatura înaintă trei paşi, oprindu-se la mai puţin de doi metri de bărbat. Cele patru braţe ale ei se răsuciră şi se înălţară, iar lamele degetelor se descleştară.

Sol o strânse puternic pe Rachel. Pielea fetiţei era umedă, chipul vineţiu şi pătat de eforturile naşterii. Mai rămăsese puţin. Ochii ei, mişcându-se separat, păreau că se focalizează asupra tatălui ei.

Spune da, tati. Sol îşi aminti visul.

Capul lui Shrike se plecă, până ce ochii rubinii din gluga înfricoşătoare nu priveau nimic altceva decât pe bătrân şi pe pruncul său. Maxilarele de argint viu se întredeschiseră puţin, dezvăluind straturi şi niveluri de dinţi din oţel. Patru mâini se întinseră, cu palmele metalice în sus, oprindu-se la o jumătate de metru de faţa lui Sol.

Spune da, tati. Îşi aminti visul, îşi aminti îmbrăţişarea fiicei sale şi înţelese că, în cele din urmă – când totul e ţărână –, putem purta cu noi în mormânt doar loialitatea faţă de cei pe care-i iubim. Credinţa

– adevărata credinţă – însemna să te bizui pe iubirea aceea.

Sol îşi ridică fetiţa nou-născută şi murind, în vârstă de câteva secunde, ţipând cu prima şi ultima ei răsuflare, şi o înmână lui Shrike.

Absenţa greutăţii ei aproape neînsemnate îl lovi pe bărbat cu o ameţeală neaşteptată.

Shrike o ridică pe Rachel, se retrase un pas şi fu învăluit în lumină.

În spatele Sfinxului, arborele de ţepe încetă să mai pâlpâie, comută în fază cu clipa prezentă, şi se focaliză hidos.

Cărturarul păşi înainte, cu braţe imploratoare, când Shrike păşi îndărăt în radianţă şi dispăru. Explozii cutremurară norii şi-l trântiră pe Sol în genunchi cu şocul undelor de presiune.

Îndărătul său, în jurul său, Criptele Timpului se deschideau.

Partea a treia

31

M-am trezit din vis, dar fără nici o tragere de inimă.

Întorcându-mă, mijind ochii şi blestemând invazia bruscă de lumină, l-am văzut pe Leigh Hunt stând pe marginea patului, cu un injector cu aerosol în mână.

– Ai luat destule somnifere ca să te ţină în pat toată ziua, a spus el. Sus şi la treabă!

M-am sculat în capul oaselor, mi-am frecat ţepii bărbii şi m-am încruntat în direcţia lui.

– Cine dracu' ţi-a dat voie să intri în camera mea?

Efortul de a vorbi mi-a provocat un acces de tuse, care nu mi-a trecut până ce Hunt n-a revenit cu un pahar cu apă de la baie.

– Ţine!

Am băut, străduindu-mă zadarnic să radiez furie şi iritare între spasmele de tuse. Reminiscenţele viselor se îndepărtau aidoma ceţurilor dimineţii. Am simţit pogorând peste mine o teribilă senzaţie de pierdere.

– Îmbracă-te, a rostit Hunt. Directorul executiv doreşte să te prezinţi la ea în douăzeci de minute. Cât timp ai dormit, s-au întâmplat multe.

– Ce anume?

M-am frecat la ochi şi mi-am trecut degetele prin părul răvăşit. Hunt a surâs scurt.

– Accesează datasfera. După aceea coboară imediat la apartamentele lui Gladstone. Douăzeci de minute, Severn.

A ieşit.

Am accesat datasfera. O modalitate de a vizualiza intrarea cuiva în datasferă este de a-ţi imagina un petic din oceanul Vechiului Pământ în diferite grade de turbulenţă. În zilele normale, se vede o suprafaţă placidă, cu configuraţii interesante de valuri. Crizele arată talazuri înspumegate şi agitate. Astăzi era un uragan. Intrarea era întârziată pe orice rută de acces, confuzia domnea în valuri de resac care se spărgeau, matricea de dataplanuri clocotea de comutări de stocări şi transferuri majore de credite, iar Totalitatea, în mod normal un zumzet multistratificat de informaţii şi dezbateri politice, era o furtună în rafale de confuzie, referendumuri abandonate şi şabloane de poziţii învechite purtate de colo-colo ca nişte fuioare de nori zdrenţuiţi.

– Doamne Dumnezeule, am şoptit, întrerupând accesul, dar simţind apăsarea talazurilor de informaţii încă izbindu-mi circuitele implantate şi creierul.

Un atac surpriză… Distrugerea iminentă a Webului… Discuţii despre punerea sub acuzaţie a lui Gladstone… Revolte pe douăzeci de planete… Răscoale ale sectei Shrike pe Lusus… Flota FORŢĂ abandona sistemul Hyperion într-o disperată acţiune de contraatac, însă prea târziu, mult prea târziu… Hyperion deja atacată… Spaima de incursiuni prin teleproiectoare…

M-am sculat, am alergat gol-puşcă sub duş şi m-am spălat în timp record. Hunt sau altcineva îmi lăsase un costum oficial gri şi o capă şi m-am îmbrăcat în grabă, pieptănându-mi pe spate părul ud, astfel încât cârlionţii umezi mi-au coborât pe guler.

Nu se făcea s-o las să aştepte pe directorul executiv al Hegemoniei Omului. Nu, nu – nu se făcea defel.

– Era timpul să apari, a spus Meina Gladstone când am intrat în apartamentul ei privat.

– Ce pizda mă-sii ai făcut? m-am răstit.

Gladstone a clipit. În mod evident, directorul executiv al Hegemoniei Omului nu era obişnuită să i se vorbească pe tonul acela. *Nu mai pot eu de-asta,* mi-am spus.

– Aminteşte-ţi cine eşti şi cu cine stai de vorbă, a rostit rece Gladstone.

– Nu ştiu cine sunt. Şi este posibil să stau de vorbă cu cel mai mare ucigaş în masă de după Horace Glennon-Height. De ce dracu-ai îngăduit să aibă loc războiul ăsta?

Gladstone a clipit iarăşi şi a privit în jur. Eram singuri. Livingul ei era prelung, cufundat într-o penumbră plăcută şi plin cu opere de artă originale de pe Vechiul Pământ. În clipa aceea nu mi-ar fi păsat nici dacă aş fi fost într-o cameră ticsită cu tablouri originale de Van Gogh. Am pironit-o cu privirea pe Gladstone; în lumina slabă ce pătrundea printre jaluzele, chipul de Lincoln nu era decât al unei femei bătrâne. Ea mi-a susţinut uitătura o secundă, apoi şi-a ferit ochii.

– Îmi cer scuze, m-am stropşit pe un ton defel dezvinovăţitor, nu l-ai *îngăduit,* ci l-ai *provocat,* nu-i aşa?

– Nu, Severn, nu eu l-am provocat.

Vocea îi era stinsă, aproape un murmur.

– Vorbeşte, am spus. M-am plimbat înainte şi înapoi pe lângă ferestrele înalte, privind cum razele strecurate printre şipcile jaluzelelor se deplasau peste trupul meu aidoma unor dungi pictate. Şi nu sunt Joseph Severn!

Ea a înălţat o sprânceană.

– Ar trebui să-ţi spun „domnul Keats“?

– Poţi să-mi spui „Nimeni“, am replicat. În felul ăsta, când vor veni ceilalţi ciclopi, vei putea spune că Nimeni te-a orbit şi ei vor pleca, zicând c-a fost voinţa zeilor.

– Intenţionezi să mă orbeşti?

– În momentul de faţă ţi-aş putea suci gâtul şi pleca fără nici un fior de remuşcare. *Milioane* de oameni vor muri înainte de sfârşitul acestei săptămâni. Cum ai putut îngădui aşa ceva?

Gladstone şi-a atins buza inferioară.

– Viitorul se ramifică doar în două direcţii, a vorbit ea încet. Război şi incertitudine totală sau pace şi anihilare certă totală. Eu am ales războiul.

– Cine zice asta?

În glasul meu se auzea acum mai degrabă curiozitatea decât furia.

– Este o realitate. Şi-a privit comagenda. În zece minute va trebui să apar în faţa Senatului, ca să declar războiul. Spune-mi ultimele noutăţi despre pelerinii de pe Hyperion.

Mi-am încrucişat braţele pe piept şi am străpuns-o cu privirea.

– O să-ţi spun, dacă promiţi că vei face ceva.

– O să fac, dacă o să pot.

Am tăcut, dându-mi seama că nici o forţă din Univers n-o putea determina pe femeia aceasta să semneze un cec în alb.

– Bine, am încuviinţat. Vreau să trimiţi un mesaj sperlumic pe Hyperion, să ridici blocarea navei Consulului şi să trimiţi pe cineva pe râul Hoolie ca să-l caute pe Consul însuşi. Se află la o sută treizeci de kilometri de capitală, dincolo de ecluzele Karla. S-ar putea să fie rănit.

Gladstone a îndoit un deget, şi-a frecat buza şi a aprobat.

– Voi trimite pe cineva să-l caute. Deblocarea navei depinde de

lucrurile pe care mi le vei spune în continuare. Ceilalţi sunt vii?

Mi-am strâns capa scurtă în jurul corpului şi m-am trântit pe o sofa vizavi de ea.

– Unii.

– Fata lui Byron Lamia? Brawne?

– A luat-o Shrike. O vreme a fost lipsită de cunoştinţă, conectată la datasferă printr-un fel de şunt neural. Am visat… ea plutea undeva, reunită cu implantul primei personalităţi Keats recuperate. Tocmai pătrundeau în datasferă… de fapt, în megasferă – conexiuni şi dimensiuni ale Nucleului despre care nu visasem niciodată, dar şi „sfera“ accesibilă.

– Acum este vie?

Gladstone se aplecă în faţă, foarte atentă.

– Nu ştiu. Corpul i-a dispărut. Am fost trezit înainte să văd unde anume în megasferă a pătruns personalitatea ei.

– Şi colonelul?

– Kassad a fost dus undeva de către Moneta, femeia care se pare că locuieşte în Cripte în timp ce ele călătoresc prin timp. Ultima dată când l-am văzut, îl ataca pe Shrike cu mâinile goale. De fapt acolo erau mii de Shrike.

– A supravieţuit?

Am deschis braţele.

– Nu ştiu. Acestea erau *vise.* Fragmente. Biţi şi bucăţele de percepţii.

– Poetul?

– Silenus a fost luat de Shrike. Tras în ţeapă pe arborele de spini. L-am întrezărit însă ulterior în visul lui Kassad. Silenus continua să fie viu. Nu ştiu cum…

– Aşadar arborele ţepelor este real, nu doar o propagandă a sectei Shrike?

– Oh, da, este cât se poate de real.

– Şi Consulul a plecat? A încercat să revină în capitală?

– Avea covoraşul-şoim al bunicii sale. Acesta a funcţionat perfect până a ajuns aproape de ecluzele Karla, aşa cum ţi-am spus. Covoraşul… şi Consulul au căzut în râu. I-am luat-o înainte, răspunzând următoarei întrebări: Nu ştiu dacă a supravieţuit.

– Ce-i cu preotul – părintele Hoyt?

– Cruciformul l-a înviat sub forma părintelui Duré.

– Şi este *cu adevărat* părintele Duré? Sau un duplicat lipsit de minte?

– Este Duré, am răspuns. Însă… afectat. Descurajat.

– Mai este în vale?

– Nu. A dispărut în una dintre Criptele Grote. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat cu el.

Gladstone şi-a privit comagenda. Am încercat să-mi imaginez deruta şi haosul care domneau în restul acestei clădiri… al acestei planete… al Webului. În mod evident, directorul executiv se retrăsese aici pentru cincisprezece minute înainte de discursul în faţa Senatului. Era posibil să fie ultimul asemenea moment de solitudine de care să aibă parte pentru următoarele săptămâni. Poate pentru totdeauna.

– Căpitanul Masteen?

– A murit. A fost îngropat în vale.

Ea a inspirat adânc.

– Şi Weintraub şi pruncul?

Am clătinat din cap.

– Am visat lucruri lipsite de secvenţialitate… defazate temporal. *Cred* că s-au întâmplat deja, dar sunt derutat.

Am ridicat ochii. Meina aştepta răbdător.

– Fetiţa era în vârstă de numai câteva secunde când a venit Shrike, am spus. Sol i-a oferit-o. Cred că a dus-o în Sfinx. Criptele străluceau foarte puternic. Ieşeau… alţi… Shrike.

– Aşadar Criptele s-au deschis?

– Da.

Gladstone şi-a atins comagenda.

– Leigh? Ofiţerul de serviciu din centrul de comunicaţii să-l contacteze pe Theo Lane şi personalul FORŢĂ necesar de pe Hyperion. Să elibereze nava pe care o ţinem în carantină. De asemenea, anunţă-l pe guvernatorul-general că în câteva minute îi voi transmite un mesaj personal.

Instrumentul a piuit şi ea a ridicat ochii la mine.

– A mai fost şi altceva în visele tale?

– Imagini… Cuvinte… Nu-nţeleg ce se întâmplă. Ce ţi-am povestit erau lucrurile cele mai importante.

Gladstone a surâs uşor.

– Îţi dai seama că visezi evenimente aflate în afara domeniului de percepţii al celeilalte personalităţi Keats?

Nu am spus nimic, buimăcit de şocul vorbelor ei. Contactul meu cu pelerinii fusese posibil prin intermediul unei conexiuni între Nucleu şi implantul personalităţii din bucla Schrön a lui Brawne – prin intermediul ei şi al datasferei primitive pe care o partajau. Dar personalitatea fusese eliberată; datasfera fusese distrusă în urma separării şi distanţei. Nici chiar un receptor sperlumic nu poate recepta mesaje, dacă nu există un transmiţător.

Zâmbetul lui Gladstone a dispărut.

– Poţi explica asta?

– Nu. Am ridicat ochii. Poate că n-au fost decât vise. Vise… şi nimic mai mult.

Ea s-a ridicat în picioare.

– Poate că vom afla atunci când sau dacă îl vom găsi pe Consul. Sau când nava lui va sosi în vale. Mai am două minute până trebuie să apar în faţa Senatului. Mai este ceva?

– O întrebare, am rostit. Cine sunt eu? De ce mă aflu aici?

Din nou zâmbetul misterios.

– Noi toţi ne punem aceleaşi întrebări, domnule Sev… domnule Keats.

– Vorbesc serios. Cred că o ştii mai bine decât mine.

– Nucleul te-a trimis să fii legătura mea cu pelerinii. Şi să observi. La urma urmelor, eşti poet şi pictor.

Am mormăit ceva şi m-am ridicat. Ne-am îndreptat încet spre portalul teleproiector privat care avea s-o ducă în sala Senatului.

– La ce mai ajută observaţiile, dacă-i sfârşitul lumii?

– Află, a spus Gladstone. Mergi şi vezi sfârşitul lumii.

Mi-a înmânat un microcard pentru comagenda mea. L-am introdus şi am privit diskeyul; era un cip de prioritate universală, care-mi permitea acces la toate portalurile, publice, private sau militare. Era un bilet pentru sfârşitul lumii.

– Şi dacă voi fi ucis? am întrebat.

– Atunci nu vom auzi niciodată răspunsurile la întrebările tale, a replicat directorul executiv Gladstone.

M-a atins scurt pe încheietura mâinii, apoi s-a întors şi a păşit prin portal.

Pentru câteva minute am rămas singur în apartamentul ei, bucurându-mă de lumină, tăcere şi operele de artă. Pe un perete era o pictură de Van Gogh, care preţuia mai mult decât ar fi putut plăti majoritatea planetelor; un tablou care reprezenta odaia pictorului din Arles. Nebunia nu este o invenţie recentă.

După un timp am plecat, am lăsat memoria comagendei să mă conducă prin labirintul Clădirii Guvernului, până am găsit terminexul teleproiector central şi am păşit prin el ca să caut sfârşitul lumii.

Webul era străbătut de două căi de acces teleproiector total: Concourse şi fluviul Tethys. M-am teleproiectat pe Concourse, unde porţiunea de jumătate de kilometru de pe Tsingtao-Hsishuang Panna se lega cu Noul Pământ şi fâşia scurtă de litoral de pe Nevermore. Tsingtao-Hsishuang Panna era o planetă din primul val, aflată la treizeci şi patru de ore depărtare de invazia Expulzaţilor. Noul Pământ fusese pe lista celui de-al doilea val, care era anunţată chiar acum, şi mai beneficia de puţin mai mult de o săptămână standard până la invazie. Nevermore se afla adânc în Web, la ani depărtare de atac.

Nu se vedeau semne de panică. Oamenii preferau să acceseze datasfera şi Totalitatea, decât să iasă pe străzi. Mergând pe aleile înguste din Tsingtao, puteam auzi vocea lui Gladstone răsunând dintr-o mie de receptoare şi comagende personale, un fundal verbal straniu pentru strigătele vânzătorilor ambulanţi, şuierele anvelopelor pe pavajul umed şi zumzetul ricşelor electrice deasupra, pe nivelurile de transport.

– …aşa cum, cu aproape opt sute de ani în urmă, alt conducător a spus poporului său în ajunul atacului: „Nu vă pot oferi nimic altceva decât sânge, trudă, lacrimi şi sudoare.“ Vă întrebaţi: Care este politica noastră? Vă răspund: Este angajarea într-un război în spaţiul cosmic, pe sol, în aer, pe apă, cu toate forţele noastre şi cu toate puterile pe care ni le pot oferi justiţia şi binele. *Aceea* este politica noastră…

În apropiere de zona de translaţie dintre Tsingtao şi Nevermore

existau trupe FORŢĂ, dar fluxul pietonilor părea destul de normal. M-am întrebat dacă militarii aveau să rechiziţioneze mallul pietonal al lui Concourse pentru trafic de vehicule şi dacă acesta avea să fie îndreptat *către* linia frontului sau în sens opus.

Am păşit mai departe, pe Nevermore. Aici străzile erau uscate, cu excepţia ocazionalilor stropi de apă dinspre oceanul aflat la treizeci de metri sub meterezele de piatră ale lui Concourse. Cerul avea tonurile obişnuite de ocru şi gri ameninţător, un amurg care speria în toiul zilei. Prăvălii din piatră sclipeau de lumini şi mărfuri multicolore. Îmi dădeam seama că străzile erau mai pustii ca de obicei; oamenii stăteau în prăvălii sau pe ziduri de piatră, ori pe bănci, cu capetele plecate şi cu privirea în gol, ascultând.

– …întrebaţi: Care este obiectivul nostru? Vă răspund cu un singur cuvânt. Victoria, victoria cu orice preţ, victoria în ciuda terorilor, victoria, oricât de lung şi de greu va fi drumul; pentru că fără victorie nu există supravieţuire…

Cozile de la terminexul principal din Edgartown erau scurte. Am tastat pentru Mare Infinitus şi am păşit.

Bolta avea obişnuita culoare verde fără nori, iar oceanul de sub oraşul plutitor avea o nuanţă de verde mai închis. Fermele de alge se întindeau până la orizont. La depărtarea aceasta de Concourse, mulţimile erau şi mai mici, trotuarele erau aproape pustii, iar unele magazine erau închise. Un grup de bărbaţi stătea în apropierea unui ponton şi asculta la un vechi receptor sperlumic. În aerul cu iz marin pronunţat, glasul lui Gladstone se auzea sec şi metalic.

– …chiar acum, unităţi FORŢĂ se deplasează spre posturile lor, ferme în decizia lor şi încrezătoare în capacitatea de a salva nu numai planetele ameninţate, ci toată Hegemonia Omului, de tirania cea mai teribilă şi distrugătoare de suflete care a pângărit vreodată analele istoriei…

Mare Infinitus se găsea la optsprezece ore de invazie. Am privit cerul, aşteptându-mă pe jumătate să văd vreo urmă a Roiului inamic, un semn de defensive orbitale, mişcări de trupe spaţiopurtate. Am văzut doar bolta, ziua caldă şi legănarea lină a oraşului pe ocean.

Poarta Raiului era prima planetă pe lista invaziilor. Am trecut prin portalul VIP din Oraşul Smârcurilor şi am privit de pe Înălţimile Rifkin către oraşul minunat. Era toiul nopţii, atât de târziu încât intraseră în acţiune mecii măturători de străzi, cu periile şi sonicele zumzăind pe caldarâm, însă existau *mişcări,* rânduri lungi de oameni tăcuţi la terminexul public Înălţimile Rifkin; la portalurile Promenadei se întrezăreau cozi chiar mai lungi. Se vedeau poliţişti locali, siluete înalte în salopete antiimpact cafenii, dar dacă unităţile FORŢĂ se grăbeau să consolideze zona aceasta, ele erau invizibile.

Cei de la cozi nu erau rezidenţi locali – în mod cert, proprietarii locuinţelor de pe Înălţimile Rifkin şi Promenadă aveau portaluri private –, ci păreau să fie lucrători de la proiectele de asanare aflate la mulţi kilometri dincolo de pădurile de ferigi şi de parcuri. Nu exista panică şi conversaţiile erau foarte puţine. Cozile avansau cu stoicismul răbdător al familiilor care înaintează spre o atracţie dintr-un parc de distracţii. Puţini purtau altceva decât o geantă de voiaj sau o raniţă.

Am atins noi o asemenea stăpânire de sine, m-am întrebat, *încât să ne purtam cu demnitate chiar în faţa invaziei?*

Poarta Raiului se afla la treisprezece ore de ora H. Mi-am cuplat comagenda pe Totalitate.

– …dacă putem răspunde acestei ameninţări, atunci planetele pe care le iubim pot rămâne libere şi viaţa Webului poate să avanseze în viitorul însorit. Dar dacă vom da greş, atunci întregul Web, Hegemonia, tot ce avem şi iubim acum se va prăbuşi în abisul unui nou Ev Mediu întunecat, pe care luminile ştiinţei pervertite şi negarea libertăţii umane îl vor face mult mai sinistru şi prelungit. De aceea să ne încordăm toate puterile pentru a ne îndeplini misiunea şi să ne purtăm astfel ca, dacă Hegemonia Omului, Protectoratul şi aliatele sale vor dăinui zece mii de ani, omenirea tot să poată spune: „*Acela* a fost momentul lor cel mai sublim.“

Undeva în oraşul tăcut şi cu arome înviorătoare de dedesubt au început împuşcăturile. Mai întâi s-a auzit răpăitul armelor cu fleşete, după aceea zumzetul gros al paralizatoarelor sonice, apoi ţipete şi sfârâiturile armelor cu laser. Mulţimea de pe Promenadă a tălăzuit înainte spre terminex, dar poliţiştii anti-revolte au ieşit din parc, au

aprins proiectoare puternice cu halogen care au inundat lumea în lumină orbitoare şi au început să comande în portavoce, cerând să revină la cozi ori să se împrăştie. Mulţimea a ezitat, mişcându-se înapoi şi înainte, ca o meduză prinsă în curenţi înşelători, după care – îmboldită de sunetele împuşcăturilor, acum mai puternice şi mai apropiate – s-a năpustit către platformele portal.

Poliţiştii anti-revolte au lansat gaze lacrimogene şi de vertij. Câmpuri de interdicţie violete au bâzâit şi s-au materializat între gloată şi teleproiector. Un pluton de VEM-uri militare şi forfecari de securitate a survolat oraşul la mică înălţime, cu proiectoarele sfredelind către sol. Un fascicul de lumină m-a descoperit, m-a menţinut în spot până ce comagenda mea a pâlpâit la un semnal de interogare şi apoi a trecut mai departe. A început să plouă.

S-a zis şi cu stăpânirea de sine.

Poliţiştii asiguraseră terminexul public Înălţimile Rifkin şi treceau prin portalul Protectoratului Atmosferic pe care-l folosisem şi eu. Am decis să merg altundeva.

Comandouri FORŢĂ păzeau coridoarele Clădirii Guvernului, examinându-i pe cei sosiţi cu teleproiectorul, în ciuda faptului că acest portal era unul dintre cele mai dificil de accesat din Web. Am trecut prin trei posturi de control până să ajung în aripa rezidenţială/executivă, unde se afla apartamentul meu. Brusc, gărzile au ieşit pentru a evacua coridorul principal şi a le asigura pe cele care dădeau în el, iar Gladstone a trecut însoţită de un alai agitat de consilieri, asistenţi şi lideri militari. În mod surprinzător, m-a văzut, şi-a silit cortegiul să se oprească în mod stângace şi mi s-a adresat prin baricada de puşcaşi marini în armuri de luptă.

– Cum ţi-a plăcut discursul, domnule Nimeni?

– Grozav, am spus. Mişcător. Şi furat de la Winston Churchill, dacă nu mă-nşel.

Gladstone a zâmbit şi a strâns uşor din umeri.

– Dacă tot furi, fă-o de la maeştrii uitaţi. Surâsul s-a stins. Care-s noutăţile la frontieră?

– Realitatea începe să-şi înfigă colţii, am răspuns. Aşteaptă-te la panică.

– Mă aştept mereu, a zis directorul executiv. Mai ştii ceva de pelerini?

Am fost surprins.

– Pelerinii? N-am… visat.

Curentul suitei lui Gladstone şi evenimentele care se precipitau au împins-o mai departe pe coridor.

– Poate că nu mai trebuie să dormi ca să visezi, a rostit ea. Încearcă…

Am privit-o îndepărtându-se, am fost eliberat să pornesc spre apartamentul meu, am găsit uşa, însă m-am întors din faţa ei, dezgustat de propria-mi persoană. Mă retrăgeam, speriat şi şocat de teroarea care cobora asupra noastră, a tuturor. Aş fi fost perfect fericit să zac în pat, evitând somnul, cu pătura trasă până sub bărbie şi să plâng pentru Web, pentru pruncul Rachel şi pentru mine însumi.

Am părăsit aripa rezidenţială şi m-am îndreptat către grădina centrală, rătăcind pe aleile cu pietriş. Microsonde minuscule zumzăiau ca albinele prin aer, una trecând foarte aproape de mine când am traversat grădina de trandafiri, am pătruns în zona în care o potecă adâncită şerpuia printre plante tropicale umede ce degajau aburi şi am ajuns în secţiunea Vechiul Pământ din apropierea podeţului. M-am aşezat pe bancheta de piatră unde stătusem de vorbă cu Gladstone.

Poate că nu mai ai nevoie de somn ca să visezi. Încearcă.

Mi-am suit picioarele pe banchetă, mi-am coborât bărbia pe genunchi, mi-am dus vârfurile degetelor la tâmple şi am închis ochii.

32

Martin Silenus se zbate şi se zvârcoleşte în poezia pură a durerii. Un spin din oţel lung de doi metri îi străpunge trupul, pătrunzând printre omoplaţi, şi-i iese prin piept, lungindu-se un metru în faţa sa până la vârful ascuţit ca acul. Braţele lui care se agită nu-i pot atinge vârful. Suprafaţa spinului este mult prea netedă, palmele transpirate şi degetele încârligate nu pot găsi nici o priză pe el. În ciuda faptului că spinul este lunecos sub atingere, corpul lui Martin Silenus nu alunecă; este ferm fixat, ca un fluture pregătit pentru expoziţie.

Nu există nici o picătură de sânge.

În orele în care raţiunea a revenit prin ceaţa dementă de durere, Martin Silenus s-a mirat de asta. Nu există sânge. Dar există durere. Oh, da, durerea există din abundenţă aici – durere mai presus de imaginaţia cea mai nebunească a poetului despre ce înseamnă durerea, durere mai presus de capacitatea omenească de a îndura şi de limitele suferinţei.

Dar Silenus îndură. Şi suferă.

El urlă pentru a mia oară, un sunet răguşit, golit de conţinut, eliberat de limbaj, chiar de obscenităţi. Cuvintele nu izbutesc să comunice o asemenea agonie. Silenus răcneşte şi se zbate. După o vreme, el atârnă moale şi spinul lung vibrează uşor, ca răspuns la giraţiile sale. Alţi oameni atârnă deasupra, dedesubt şi în spatele lui, însă Silenus petrece puţin timp pentru a-i observa. Fiecare este separat de

propriul său cocon privat de agonie.

„Nu, n-am plecat din iad“, gândeşte Silenus, citându-l pe Marlowe, „aici e *iadul.*“

El însă ştie că nu-i iadul. Nu-i nici viaţa de apoi. În acelaşi timp ştie că nu-i o subramură a realităţii; spinul trece prin *corpul* lui! Opt centimetri de oţel organic prin pieptul său! Totuşi nu murise. Nu sângerează. Locul acesta exista undeva şi era ceva, dar nu era iad şi nu era nici viaţă.

Timpul însuşi era straniu aici. Silenus cunoscuse felul în care timpul se întinde şi încetineşte – agonia unui nerv expus în scaunul dentistului, durerea pietrei la rinichi în sala de aşteptare a clinicii medicale; timpul putea încetini într-atât, încât părea că nici nu se mişcă, ca şi cum limbile unui scandalizat orologiu biologic ar fi încremenit şocate. Apoi însă timpul îşi reluase mişcarea. Obturaţia de canal fusese terminată. Ultramorfina sosise în cele din urmă şi-şi făcuse efectul. Dar aici aerul însuşi este îngheţat în absenţa timpului. Durerea este arcuirea şi spuma unui talaz *care nu se mai sparge.*

Silenus urlă de furie şi durere. Şi se zvârcoleşte în ţeapa lui.

– Morţii mă-tii! reuşeşte el în cele din urmă. Fir-ar mă-ta a dracu’ de bestie nenorocită!

Cuvintele sunt relicve din altă viaţă, artefacte din visul pe care l-a trăit înainte de realitatea arborelui. Silenus îşi reaminteşte doar pe jumătate viaţa aceea, aşa cum şi-l reaminteşte doar pe jumătate pe Shrike aducându-l aici, trăgându-l în ţeapă şi abandonându-l.

– *Doamne!* răcneşte poetul şi strânge spinul cu ambele mâini, încercând să se împingă în sus, pentru a uşura greutatea trupului său care se adaugă atât de incomensurabil la durerea fără măsură.

Dedesubt se întinde un peisaj; poate să-l vadă cale de mulţi kilometri. Este o dioramă încremenită, din carton presat, a văii Criptelor Timpului şi a deşertului de după ea. Până şi oraşul mort şi munţii îndepărtaţi sunt reproduşi în miniatură plasticizată, sterilă. Nu contează. Pentru Martin Silenus nu există decât arborele şi durerea, iar cele două sunt indivizibile. Silenus îşi dezgoleşte dinţii

într-un rictus de durere. Când era copil pe Vechiul Pământ, el şi Amalfi Schwartz, prietenul lui cel mai bun, vizitaseră o comunitate de creştini din Rezervaţia Nord-Americană, aflaseră teologia lor rudimentară şi după aceea făcuseră o sumedenie de glume despre răstignire. Tânărul Martin deschisese larg braţele, încrucişase picioarele, ridicase capul şi spusese: „Ce mişto – pot să văd tot oraşul de aici de sus.“ Amalfi se ţinuse de burtă de râs.

Silenus zbiară.

Timpul nu se scurge cu adevărat, dar după o vreme mintea lui revine la ceva similar observaţiei liniare… altceva decât oazele risipite de agonie pură, clară, separate prin pustiul nepăsătoarei agonii pe care o receptează… iar în acea percepere liniară a propriei sale dureri, poetul începe să creeze timp în acest loc dinafara timpului.

Mai întâi, obscenităţile aduc claritate durerii sale. Răcnetele dor, însă furia lui limpezeşte şi clarifică.

Iar apoi, în intervalele sleite dintre urlete sau spasmele pure de durere, Silenus îşi îngăduie să gândească. La început este doar un efort de structurare, de a recita tabla înmulţirii în minte, orice pentru a separa agonia de acum zece secunde de agonia ce va urma. Silenus descoperă că în efortul concentrării, agonia este uşor diminuată – continuă să fie insuportabilă, continuă să alunge orice gânduri reale ca fuioarele de nori în faţa vântului, totuşi este diminuată cu o cantitate nedefinită.

De aceea Martin se concentrează. Urlă, zbiară şi se zbate, dar se concentrează. Deoarece nu există nimic altceva asupra căruia să se concentreze, el se concentrează asupra durerii.

Durerea, descoperă Silenus, are o structură. Are un plan de organizare. Are configuraţii mai complexe decât cele dintr-un nautil cu compartimente, caracteristici mai baroce decât catedrala gotică cu cele mai multe contraforturi. Chiar în vreme ce ţipă, Martin Silenus studiază structura acestei dureri. Îşi dă seama că este un poem.

Îşi arcuieşte corpul şi gâtul pentru a zecea mia oară, căutând uşurare acolo unde nu este posibilă uşurarea, însă de data aceasta zăreşte o

formă familiară la cinci metri deasupra lui, atârnând de un spin similar, răsucindu-se în briza ireală a agoniei.

– Billy! icneşte satirul, primul său gând real.

Fostul său suzeran şi protector se holbează peste un abis invizibil, orbit de durerea care-l orbise şi pe Silenus, dar se întoarce foarte puţin, parcă răspunzând la strigarea numelui său în acest loc mai presus de nume.

– Billy! strigă din nou Silenus, după care îşi pierde vederea şi gândirea din cauza durerii.

Se concentrează asupra structurii durerii, urmărindu-i configuraţiile de parcă ar examina trunchiul, ramurile, crenguţele şi spinii arborelui în sine.

– Stăpâne!

Silenus aude un glas deasupra răcnetelor şi este uimit să constate că atât zbieretele, cât şi vocea sunt ale sale:

> …Nu eşti decât un vis;
> Eşti propriul tău năduf – gândeşte la Pământ;
> Ce desfătare, încaltea în speranţă, ascunde pentru tine?
> Ce sanctuar? Căci orice făptură are căminul ei;
> Orice om cunoaşte zile de bucurie şi durere,
> Fie că trudele-i sunt sublime ori anoste –
> Durerea însăşi; bucuria însăşi; desluşite:
> Doar visătoru-şi otrăveşte zilele toate,
> Mai mult chin purtând decât i-ar merita păcatele.

El ştie versurile – nu sunt ale lui, ci ale lui John Keats – şi simte cuvintele structurând şi mai mult aparentul haos de durere din jur. Silenus înţelege că durerea a fost cu el încă de la naştere: darul Universului pentru un poet. Este o reflexie fizică a durerii pe care a simţit-o şi a încercat zadarnic s-o pună în versuri, s-o fixeze în proză, în toţi anii aceia inutili de viaţă. Este mai cumplit decât durerea; este nefericire, deoarece Universul oferă durere tuturor.

Doar visătoru-şi otrăveşte zilele toate,
Mai mult chin purtând decât i-ar merita păcatele!

Silenus strigă versurile, dar nu urlă. Vuietul de durere dinspre arbore, mai mult psihic decât fizic, se diminuează pentru o clipită fugară. O insulă de distragere în mijlocul acestui ocean de unitate de intenţie.

– Martin!

Poetul se arcuieşte, înalţă capul, încearcă să focalizeze prin pâcla de durere. Tristul Rege Billy se uită la el. *Se uită.*

Tristul Rege Billy cârâie o silabă pe care, după un moment nesfârşit, Silenus o recunoaşte ca însemnând „Mai!".

Silenus zbiară în agonie, se zvârcoleşte într-un spasm epileptic de răspuns fizic inconştient, dar când se opreşte, atârnând epuizat, fără ca durerea să se fi diminuat, însă alungată din zonele motorii ale creierului său de către toxinele oboselii, el îngăduie vocii dinlăuntrul lui să urle şi să-şi şoptească cântecul:

Spirit ce-aici domneşti!
Spirit ce-aici mâhneşti!
Spirit ce-aici pârjoleşti!
Spirit ce-aici jeleşti!
Spirite! Mă-nclin
Cu fruntea genuin,
Prinsă-n ale tale maşinării!
Spirite! Copleşit
De patos mă uit
În dalbele-ţi moşii!

Cercul mic de tăcere se extinde, incluzând câteva ramuri din apropiere, o mână de ţepe care poartă în extremităţi ciorchinii de fiinţe umane.

Silenus ridică ochii spre Tristul Rege Billy şi-şi vede suzeranul trădat deschizând ochii melancolici. Pentru prima dată după mai bine de

două secole, protectorul şi poetul se privesc. Martin transmite mesajul care l-a adus aici, care l-a atârnat aici.

– Stăpâne, îmi pare rău.

Înainte ca Billy să poată răspunde, înainte ca un cor de zbierete să înece orice răspuns, aerul se schimbă, senzaţia de timp îngheţat se mişcă şi arborele se cutremură, ca şi când s-ar fi prăbuşit cu totul pe o înălţime de un metru. Silenus urlă alături de ceilalţi, când ramura se zguduie şi spinul-ţeapă îi sfâşie măruntaiele, redeschizându-i carnea.

Poetul deschide ochii şi vede că cerul este real, deşertul este real, Criptele strălucesc, vântul suflă şi timpul reîncepe. Chinurile nu se diminuează, dar a revenit claritatea.

Martin Silenus râde printre lacrimi.

– Uite, mamă! răcneşte el chicotind, cu lancea de oţel continuând să iasă la un metru dincolo de pieptul său zdrenţuit. Pot să văd tot oraşul de aici de sus!

– Domnule Severn? Nu vă simţiţi bine?

Gâfâind, căzut în patru labe, m-am întors spre sursa glasului. Deschiderea ochilor era dureroasă, totuşi nici o durere nu se putea compara cu ceea ce tocmai simţisem.

– Nu vă simţiţi bine, domnule?

Nimeni nu se afla în preajma mea în grădină. Vocea provenea de la o microsondă care bâzâia la o jumătate de metru de chipul meu; era telecomandată probabil de către unul dintre membrii personalului de securitate aflat în Clădirea Guvernului.

– Ba da, am reuşit să rostesc, ridicându-mă în picioare şi scuturându-mi pietrişul de pe genunchi. N-am păţit nimic. A fost o durere… bruscă.

– Asistenţa medicală poate ajunge acolo în două minute, domnule.

Biomonitorul dumneavoastră nu semnalează nici o dificultate organică, dar putem…

– Nu, nu, am spus. Mă simt bine. Mă descurc. Te rog, lasă-mă singur.

Microsonda s-a mişcat iute, ca o pasăre colibri agitată.

– Da, domnule. Dacă aveţi nevoie de ceva, este suficient să ne apelaţi. Vă va răspunde monitorul grădinii şi domeniilor.

– Poţi să pleci, am spus.

Am părăsit grădina prin holul principal al Clădirii Guvernului – ticsit acum de paznici de securitate şi puncte de control – şi am pornit pe hectarele amenajate de peisagişti ale Parcului Căprioarelor.

Debarcaderul era tăcut, iar fluviul Tethys mai domol decât îl văzusem vreodată.

– Ce se-ntâmplă? am întrebat un paznic de pe ponton.

El mi-a accesat comagenda, şi-a confirmat statutul meu şi autorizarea de la directorul executiv, dar nu s-a grăbit să-mi răspundă.

– Portalurile au fost dezactivate pentru TC2, a vorbit tărăgănat. Sunt şuntate.

– Şuntate? Adică fluviul nu mai curge prin Tau Ceti Central?

– Exact.

Şi-a coborât vizorul la apropierea unei ambarcaţiuni micuţe, apoi l-a ridicat după ce i-a identificat pe cei trei membri ai personalului de securitate de la bord.

– Pot merge într-acolo? am arătat în amonte, spre portalurile înalte acoperite de o cortină cenuşie, opacă.

Paznicul a strâns din umeri.

– Da, însă n-o să te mai poţi întoarce tot pe-acolo.

– Nu-i nici o problemă. Pot să iau bărcuţa aceea?

Paznicul a şoptit ceva în laringofon, după care a aprobat.

– Dă-i drumul!

Am păşit cu grijă în ambarcaţiunea micuţă, m-am aşezat pe băncuţa din spate şi m-am ţinut de copastii până a încetat să se mai legene, apoi am atins diskeyul şi am rostit:

– Start!

Jeturile electrice au zumzăit, ambarcaţiunea s-a autodezlegat de la ponton şi a pornit pe râu, iar eu am dirijat-o în aval.

Nu mai auzisem ca vreo porţiune a fluviului Tethys să fi fost izolată, dar perdeaua teleproiectorului era acum în mod clar o membrană unisens şi semipermeabilă. Barca a bâzâit prin ea, eu m-am scuturat de senzaţia furnicăturii şi am privit în jur.

Mă aflam într-un oraş al marilor canale – poate Ardmen sau Pamolo – de pe Renaştere Vector. Tethys era aici aidoma unui bulevard principal din care se desfăceau o sumedenie de străzi-afluenţi. În mod uzual, unicul trafic fluvial ar fi fost al gondolelor turistice pe culoarele exterioare; iahturile şi ambarcaţiunile cu acces-universal ale celor foarte bogaţi mergeau pe culoarele centrale care traversau portalurile. Azi însă era o nebunie!

Ambarcaţiuni de toate mărimile şi formele ticseau culoarele centrale, cu provele îndreptate în ambele direcţii. Ambarcaţiunile-locuinţe erau acoperite cu mormane de bunuri, iar bărcile mai mici erau atât de încărcate, încât se părea că orice val sau siaj le-ar fi putut răsturna. Sute de jonci ornamentale de pe Tsingtao-Hsishuang Panna şi barje măreţe de pe Fuji se luptau pentru bucăţica lor de fluviu; bănuiam că puţine dintre ambarcaţiunile acelea rezidenţiale îşi părăsiseră vreodată locurile de amarare. Prin revărsarea de lemn, plastoţel şi perspex, vehiculele cu acces-universal se deplasau aidoma unor ouă de argint, cu câmpurile restrictive reglate la reflexie totală.

Am interogat datasfera: Renaştere Vector era o planetă din valul al

doilea şi se găsea la o sută şapte ore de invazie. Mi se părea straniu ca refugiaţii de pe Fuji să aglomereze căile navigabile de aici, deoarece planeta aceea mai dispunea de două sute de ore înainte de căderea securii, apoi mi-am dat seama că, cu excepţia înlăturării lui TC2, fluviul continua să curgă prin lunile obişnuite. Refugiaţii de pe Fuji intraseră pe fluviu de pe Tsingtao, planetă aflată la treizeci şi trei de ore de Expulzaţi, prin Deneb Drei la o sută patruzeci şi şapte de ore, prin Renaştere Vector către Parcimonie sau Iarbă, ambele neameninţate în momentul acesta. Am clătinat din cap, am găsit o stradă-afluent relativ liniştită de pe care să privesc nebunia şi m-am întrebat când aveau să redirijeze autorităţile fluviul, astfel ca toate planetele ameninţate să se îndrepte spre adăpost.

O pot face oare? m-am întrebat. TehNucleul instalase fluviul Tethys ca un cadou pentru Hegemonie în timpul PentaCentenarului său. Cu certitudine însă Gladstone sau altcineva se gândise să solicite Nucleului ajutor pentru evacuare. *Oare a făcut-o? Ne-ar ajuta* Nucleul? Ştiam că Gladstone era convinsă că elemente din Nucleu erau decise să elimine rasa umană; războiul fusese opţiunea ei în absenţa oricăror alte opţiuni. Ce mod simplu pentru elementele anti-omenire din Nucleu de a-şi îndeplini programul – pur şi simplu refuzau să evacueze miliardele de oameni pe care le ameninţau Expulzaţii!

Zâmbisem, oricât de amar, dar zâmbetul acela a pălit când am înţeles că acelaşi TehNucleu întreţinea şi controla reţeaua de teleproiectoare de care depindeam pentru a părăsi teritoriile ameninţate.

Amarasem barca la piciorul unei scări din piatră care cobora până la apa sărată. Am văzut că pe treptele cele mai de jos creştea muşchi verde. Treptele în sine – aduse poate de pe Vechiul Pământ, deoarece unele oraşe clasice fuseseră expediate prin intermediul teleproiectoarelor în primii ani după Marea Greşeală – erau tocite de vreme şi puteam zări o reţea fină de crăpături care legau între ele punctuleţe strălucitoare care semănau cu o schemă a Worldwebului.

Era foarte cald şi aerul era prea dens, prea apăsător. Soarele planetei Renaştere Vector atârna jos deasupra turnurilor mansardate. Lumina era prea roşie şi prea sentimentală pentru gustul meu. Hărmălaia dinspre Tethys era asurzitoare chiar şi aici, după ce intrasem o sută

de metri în echivalentul unei fundături. Porumbeii se roteau agitaţi între zidurile întunecate şi streşinile largi şi ieşite în afară.

Ce pot să fac? Toţi păreau să se comporte ca şi cum planeta mătăhăia către distrugere şi tot ce puteam face era să rătăcesc fără ţintă.

Asta-i sarcina ta. Eşti un observator.

M-am frecat la ochi. Cine a spus că poeţii trebuie să fie observatori? M-am gândit la Li Po şi George Wu care-şi conduseseră armatele prin China şi scriseseră unele dintre cele mai sensibile versuri din istorie în timp ce soldaţii lor dormeau. Iar Martin Silenus dusese cel puţin o viaţă lungă şi bogată în evenimente, chiar dacă jumătate din acestea fuseseră obscene, iar cealaltă jumătate fusese irosită.

Gândindu-mă la Martin Silenus, am gemut sonor.

Copila, Rachel, atârnă oare chiar acum în arborele de ţepe?

Pentru o secundă am reflectat, întrebându-mă dacă o asemenea soartă era preferabilă morţii rapide cauzate de maladia lui Merlin.

Nu.

Am închis ochii şi m-am silit să nu mă gândesc absolut la nimic, sperând că aş putea realiza un contact cu Sol, pentru a afla ceva despre soarta pruncului.

Bărcuţa s-a legănat uşor sub valuri venite din depărtare. Undeva deasupra mea, porumbeii au zburat pe un pervaz şi au uguit.

– Nu-mi pasă cât este de greu! strigă Meina Gladstone. Vreau toată flota în sistemul Vega, ca să apere Poarta Raiului. După aceea, transferaţi elementele necesare la Crângul lui Dumnezeu şi celelalte planete ameninţate. Unicul avantaj pe care-l avem în clipa de faţă este mobilitatea!

Faţa amiralului Singh este întunecată de frustrare.

– Este prea periculos, doamnă director executiv! Dacă deplasăm

flota direct în spaţiul Vega, există riscul uriaş de a fi izolată acolo. Cu certitudine, Expulzaţii vor încerca să distrugă sfera de singularitate care conectează sistemul acela de Web.

– Protejaţi-o! se răsteşte Gladstone. Pentru asta există toate navele astea scumpe de război!

Singh se uită spre Morpurgo şi ceilalţi ofiţeri superiori, căutând ajutor. Nimeni nu vorbeşte. Grupul se află în complexul executiv Consiliul de Război. Pereţii sunt acoperiţi de holouri şi coloane curgătoare de date. Nimeni nu le priveşte.

– Pentru a proteja sfera de singularitate din spaţiul Hyperion avem nevoie de toate resursele, rosteşte amiralul Singh cu glas scăzut, spaţiind cuvintele cu grijă. Retragerea sub focul inamic, mai ales sub asaltul întregului Roi de acolo, ar fi foarte dificilă. Dacă sfera aceea ar fi distrusă, flota noastră s-ar găsi la optsprezece luni datorie temporală faţă de Web. Războiul ar fi pierdut înainte ca ea să se fi putut întoarce.

Gladstone încuviinţează scurt.

– Domnule amiral, nu-ţi cer să rişti sfera aceea de singularitate până nu vor translata toate elementele flotei… Am fost deja de acord să-i lăsăm să cucerească Hyperion înainte să ne evacuăm toate navele… dar insist să nu predăm fără luptă planetele din Web.

Generalul Morpurgo se ridică în picioare. Lususeanul pare deja epuizat.

– Doamnă director executiv, noi planificăm o luptă, însă este mult mai logic să ne începem apărarea de la Hebron sau Renaştere Vector. Nu numai că vom beneficia de aproape cinci zile pentru pregătirea liniilor defensive, dar…

– Dar pierdem nouă planete! îl întrerupe Gladstone. Miliarde de cetăţeni ai Hegemoniei! Fiinţe umane! Poarta Raiului ar fi o pierdere teribilă, totuşi Crângul lui Dumnezeu este o comoară culturală şi ecologică. De neînlocuit!

– Doamnă director executiv, vorbeşte Allan Imoto, ministrul

Apărării, am primit dovezi că Templierii s-au coalizat de mulţi ani cu aşa-zisa Biserică Shrike. Mare parte din finanţările pentru programele sectei Shrike au provenit de la…

Gladstone face un gest scurt din mână pentru a-l reduce la tăcere.

– Nu-mi pasă de asta! Ideea pierderii Crângului lui Dumnezeu este de neconceput. Dacă nu putem apăra Vega şi Poarta Raiului, tragem linie la planeta Templieră. Nu mai am nimic de adăugat!

Singh pare împovărat de lanţuri invizibile, când încearcă un surâs ironic.

– Doamnă director executiv, în felul acesta nu câştigăm nici măcar o oră.

– Nu mai am nimic de adăugat, repetă Gladstone. Leigh, care-i situaţia revoltelor de pe Lusus?

Hunt îşi drege vocea. Atitudinea lui este la fel tristă şi de domoală ca întotdeauna.

– În prezent sunt implicaţi minimum cinci Stupi. Au fost distruse proprietăţi în valoare de sute de milioane de mărci. Trupele FORŢĂ:sol au fost translatate de pe Freeholm şi se pare că au pus capăt jafurilor şi demonstraţiilor, dar nu se poate estima când pot fi restaurate serviciile teleproiectoare în Stupurile acelea. În mod neîndoios, responsabilă este Biserica Shrike. Revolta iniţială din Stupul Bergstrom a început cu o demonstraţie a fanaticilor sectei, iar Episcopul a intervenit în programele HTV până ce a fost oprit de…

Gladstone coboară fruntea.

– Aşadar a apărut în cele din urmă. Acum se află pe Lusus?

– Nu ştim, răspunde Hunt. Autoritatea de Tranzit încearcă să-i dea de urmă, lui şi acoliţilor săi principali.

Gladstone se roteşte către un tânăr pe care nu-l recunosc imediat. Este comandorul William Ajunta Lee, eroul bătăliei pentru Maui-Legământul. Ultima dată când auzisem despre el, fusese transferat în Pustietate, pentru că îndrăznise să-şi prezinte opiniile în faţa

superiorilor săi. Acum epoleţii uniformei sale FORŢĂ:marină poartă aurul şi smaraldele însemnelor de contraamiral.

– Ce părere ai despre lupta pentru fiecare planetă? întreabă Gladstone, ignorând propriul ei edict despre caracterul final al deciziei.

– Cred că este o greşeală, doamnă director executiv, spune Lee. Toate cele nouă Roiuri sunt dedicate atacului. Singurul de care nu trebuie să ne facem griji în următorii trei ani – presupunând că ne putem evacua forţele de acolo – este Roiul care atacă actualmente Hyperion. Dacă ne concentrăm flota – chiar numai jumătate din ea – pentru a întâmpina ameninţarea de la Crângul lui Dumnezeu, probabilitatea este de aproape sută la sută că nu vom putea comuta forţele acelea pentru a apăra celelalte opt planete din primul val.

Gladstone îşi freacă buza inferioară.

– Ce recomanzi?

Contraamiralul Lee inspiră adânc.

– Recomand să reducem pierderile, să detonăm sferele de singularitate din acele nouă sisteme şi să ne pregătim să atacăm Roiurile din al doilea val înainte ca ele să ajungă la sistemele stelare locuite.

În jurul mesei se dezlănţuie vacarmul. Senatoarea Feldstein de pe Lumea lui Barnard sare în picioare, strigând ceva.

Gladstone aşteaptă să se diminueze tumultul.

– Să deplasăm lupta la ele, vrei să zici? Să atacăm Roiurile, nu să aşteptăm purtarea unor bătălii defensive?

– Da, doamnă director executiv.

Gladstone ridică un deget spre amiralul Singh.

– Este fezabil? Putem planifica, pregăti şi lansa asemenea ofensive în – consultă fluxul de date de pe peretele de deasupra ei – nouăzeci şi patru de ore standard?

Singh tace o clipă, atrăgând atenţia tuturor asupra sa.

– Dacă este posibil? Ă-ă-ă… poate, însă repercusiunile politice ale pierderii a nouă planete din Web… ă-ă-ă… dificultăţile de logistică implicate…

– Este posibil? insistă Gladstone.

– Ă-ă-ă… da, doamnă director executiv. Dar dacă…

– Fă-o, spune Gladstone. Se ridică şi ceilalţi de la masă se grăbesc să-i urmeze exemplul. Senator Feldstein, te aştept pe tine şi pe ceilalţi legiuitori afectaţi în apartamentul meu. Leigh, Allan, vă rog să mă ţineţi la curent asupra revoltelor de pe Lusus. Consiliul de Război se va reîntruni peste patru ore. Bună ziua, doamnelor şi domnilor!

Am mers pe străzi ca ameţit, cu mintea acordată la ecouri. Departe de fluviul Tethys, unde canalele erau mai puţine şi aleile pietonale mai largi, mulţimile ticseau bulevardele. Mi-am lăsat comagenda să mă conducă spre terminexuri diferite, dar de fiecare dată gloatele erau tot mai abundente. Am avut nevoie de câteva minute pentru a înţelege că nu erau simpli locuitori de pe Renaştere Vector care căutau să iasă, ci gură-cască din tot Webul, care se înghesuiau să intre. M-am întrebat dacă cineva din trupele de evacuare ale lui Gladstone prevăzuse problema a milioane de curioşi care se teleproiectau pentru a vedea cum începe războiul.

Nu aveam nici o idee despre felul în care visam conversaţiile din Consiliul de Război al lui Gladstone, însă în acelaşi timp nu aveam nici o îndoială asupra realităţii lor. Privind retrospectiv, mi-am amintit detalii ale viselor mele din lunga noapte anterioară – nu doar vise de pe Hyperion, ci şi plimbarea pe planete a directorului executiv şi detalii din conferinţele la nivel înalt.

Cine eram eu?

Un cibrid era o sondă biologică automată, un apendice al IA-ului… sau, în cazul acesta, al unei personalităţi recuperate IA… ascunsă undeva prin Nucleu. Părea logic ca Nucleul să ştie tot ce se întâmpla

în Clădirea Guvernului, în numeroasele săli de unde era condusă omenirea. Oamenii deveniseră tot atât de indiferenţi faţă de partajarea vieţilor lor cu potenţiala monitorizare a IA-urilor, pe cât de indiferente fuseseră familiile din sudul SUA de pe Vechiul Pământ dinaintea Războiului Civil la discuţiile purtate în faţa sclavilor lor umani. Nimic nu putea fi făcut în această privinţă – orice om aflat deasupra celei mai de jos clase de sărăcie din Stupul Drojdiilor avea o comagendă cu biomonitor, mulţi aveau implanturi şi absolut toţi erau acordaţi la muzica datasferei, monitorizaţi de elementele datasferei, dependenţi de funcţiile datasferei –, astfel că oamenii îşi acceptau lipsa de intimitate. Cândva un pictor de pe Esperance îmi spusese: „Când faci dragoste sau te certi în familie şi monitoarele casei sunt activate este ca atunci când te dezbraci în faţa unui câine sau a unei pisici… prima dată şovăi, pentru ca după aceea să uiţi de existenţa lor.“

Accesam atunci un canal secret cunoscut doar de Nucleu? Pentru a afla, exista o cale simplă: să-mi părăsesc cibridul şi să călătoresc pe autostrăzile megasferei către Nucleu, aşa cum făcuseră Brawne şi perechea mea imaterială ultima dată când le partajasem percepţiile.

Nu.

Gândul acela mă ameţi, aproape că mă făcu să vomit. Am găsit o bancă şi m-am aşezat pentru câteva clipe, mi-am coborât capul între genunchi şi am respirat prelung şi lent. Mulţimile tălăzuiau. Undeva, cineva li se adresa cu o portavoce.

Îmi era foame. Trecuseră cel puţin douăzeci şi patru de ore de când mâncasem şi, cibrid sau nu, trupul îmi era slăbit şi flămând. Mi-am croit drum pe o stradă lăturalnică, unde vânzătorii răcneau acoperind vacarmul general, oferindu-şi produsele din cărucioare giroscopice cu o singură roată.

Am găsit un cărucior în faţa căruia coada era mai mică, am comandat gogoşi cu miere, o ceaşcă de cafea bressiană aromată şi un pliu de pita cu salată, i-am plătit femeii printr-o atingere a cardului universal şi am suit pe o scară într-o clădire abandonată, ca să mă aşez pe balcon şi să mănânc. Sorbeam din cafea şi mă gândeam să cobor şi să mai cumpăr nişte gogoşi, când am observat că mulţimea din piaţeta de dedesubt îşi încetase tălăzuirile lipsite de minte şi se

coagulase în jurul unui grup mic de bărbaţi care stăteau pe ghizdul unei fântâni largi din centru. Cuvintele lor amplificate au plutit spre mine peste capetele spectatorilor.

– …Îngerul Răzbunării a fost slobozit printre noi, profeţiile împlinite, sosirea Mileniului… planul Avatarului cere sacrificiul… profeţit de Biserica Ispăşirii Finale, care a ştiut, care ştiuse dintotdeauna, că trebuie săvârşită o asemenea ispăşire… prea târziu pentru jumătăţi de măsură… prea târziu pentru vrajbe pierzătoare… sfârşitul omenirii se apropie, Tribulaţiile au început, Mileniul Stăpânului îşi pregăteşte zorii!

Mi-am dat seama că bărbaţii în roşu erau preoţi ai sectei Shrike şi că mulţimea răspundea: mai întâi prin strigăte răzleţe de aprobare, răcnete ocazionale, „Da, da!“ şi „Amin!“, apoi cu incantaţii la unison, pumni ridicaţi şi fluturaţi şi zbierete răsunătoare de extaz. Era distonant, ca să nu spun mai mult. În secolul acesta, Webul dovedea multe dintre armonicile Romei de pe Vechiul Pământ imediat înaintea Erei Creştine: o politică de toleranţă şi o multitudine de religii – majoritatea, ca Gnosticismul Zen, complexe şi orientate spre interior, nu spre prozelitism –, în vreme ce tendinţa generală era de cinism blând şi indiferenţă faţă de impulsul religios.

Dar nu şi acum, nu în această piaţetă.

Mă gândeam cât de lipsite de elementul gloatei fuseseră secolele recente. Pentru a crea o gloată, trebuie să existe întruniri publice, iar în epoca noastră întrunirile publice constau din comuniunea indivizilor prin intermediul Totalităţii sau altor canale din datasferă; este greu să creezi patima gloatei când oamenii sunt separaţi de mulţi kilometri şi ani-lumină, conectaţi doar prin liniile de comunicaţii şi firele sperlumice.

Reveria mi-a fost brusc sfâşiată de o tăcere apărută în vacarmul mulţimii şi de întoarcerea a o mie de chipuri în direcţia mea.

– …şi acolo este unul dintre *ei!* a răcnit omul sfânt al sectei Shrike şi robele roşii îi străluciră când m-a indicat. Unul dintre cei aflaţi în cercurile impenetrabile ale Hegemoniei… unul dintre păcătoşii uneltitori care ne-au adus azi Ispăşirea… *el* şi cei aidoma lui vor ca Avatarul Shrike să vă facă *pe voi* să plătiţi pentru păcatele lui, în timp

ce el şi alţii se ascund în siguranţă pe planetele secrete pe care conducătorii Hegemoniei le-au prevăzut tocmai pentru ziua asta!

Am lăsat jos ceaşca de cafea, am înghiţit ultima bucăţică de gogoaşă şi m-am holbat. Bărbatul bătea câmpii. Dar de unde ştia că eu venisem de pe TC2? Sau că aveam acces la Gladstone? L-am privit din nou, ferindu-mi ochii de strălucirea soarelui şi străduindu-mă să ignor feţele ridicate şi pumnii scuturaţi în direcţia mea, focalizându-mă pe chipul de deasupra robelor roşii.

Dumnezeule, era Spenser Reynolds, artistul de acţiune pe care ultima dată îl văzusem încercând să domine conversaţia de la cina din Vârful-arborilor! Reynolds îşi răsese ţeasta, astfel că din părul cârlionţat şi coafat nu-i mai rămăsese decât o codiţă la ceafă, specifică sectei Shrike, însă chipul îi era tot bronzat şi chipeş, chiar dacă deformat, ca acum, de furie simulată şi devoţiunea fanatică a adevăratului credincios.

– Puneţi mâna pe el! a răcnit Reynolds, agitatorul sectei Shrike, continuând să mă arate. Prindeţi-l şi puneţi-l să plătească pentru distrugerea căminelor noastre, pentru moartea familiilor noastre, pentru sfârşitul lumii noastre!

Am privit în mod reflex îndărătul meu, gândindu-mă că era imposibil ca acest exhibiţionist să fi vorbit despre *mine.*

Totuşi despre mine vorbea. Şi suficienţi oameni din mulţime fuseseră convertiţi la *gloată* pentru ca un val dintre indivizii cei mai apropiaţi de demagog să se reverse în direcţia mea, cu pumni agitaţi şi stropi de salivă zburând prin aer, iar valul acela a împins pe alţii, îndepărtându-i de centru, până ce şi periferia mulţimii s-a deplasat în direcţia mea, ferindu-se să nu fie călcată în picioare.

Valul a devenit un talaz, o masă urlătoare, răcnitoare, vuitoare de scandalagii; în clipa aceea, IQ-ul mulţimii era mult sub cel al celui mai slab înzestrat membru al ei. Gloatele au patimi, nu creiere.

Nu am dorit să zăbovesc într-atât încât să le explic toate astea. Mulţimea s-a divizat şi s-a repezit în sus pe ambele părţi ale scării duble. M-am întors şi am încercat uşa dinapoia mea. Era încuiată.

Am lovit-o cu piciorul până ce lemnul s-a despicat către interior la a treia izbitură, am păşit înăuntru cu o secundă înainte ca mâinile să mă înşface şi am pornit în fugă în sus pe o scară întunecată într-un hol care mirosea a mucegai. În urmă se auzeau răcnete şi bubuituri din partea gloatei care demola uşa.

La etajul al doilea exista un apartament, ocupat, deşi clădirea păruse abandonată. Nu era încuiat. Am deschis uşa, în momentul când am auzit paşi pe palierul de sub mine.

– Ajutor, vă rog…, am început apoi m-am oprit.

În odaia întunecoasă se aflau trei femei; poate trei generaţii feminine ale aceleiaşi familii, pentru că între ele existau unele asemănări. Toate trei stăteau în scaune putrede, îmbrăcate în zdrenţe soioase, cu braţele albe întinse, degetele palide curbate în jurul unor sfere nevăzute; am putut vedea cablul metalic subţire care şerpuia prin părul alb al celei mai vârstnice, până la deckul negru de pe tăblia de masă colbuită. Cabluri identice ieşeau din ţestele fiicei şi nepoatei.

Erau cablate cerebral şi, după cum arătau, în ultimele etape de anorexie de conectare. Probabil că cineva venea ocazional ca să le hrănească intravenos şi să le schimbe flendurile murdare, dar poate că teama de război îi alungase pe custozi.

Paşii răsunau pe trepte. Am închis uşa şi am fugit în sus, pe alte două rampe de scară. Uşi zăvorâte sau camere abandonate cu băltoace de apă picurând dintre şipcile expuse… Injectoare goale de Flashback risipite ca pipetele pentru băuturi nealcoolice… *Nu-i tocmai un cartier de calitate,* mi-am spus.

Am ajuns pe acoperiş cu zece paşi înaintea haitei. Patima lipsită de judecată pe care gloata o pierduse după separarea de guru fusese recâştigată în spaţiile strâmte, întunecate şi dătătoare de claustrofobie ale scării. Poate că uitaseră *de ce* mă urmăreau pe mine, însă asta nu făcea cu nimic mai atrăgător gândul de a le cădea în mâini.

Trântind în urma mea uşa putrezită, am căutat un zăvor, ceva cu care să baricadez trecerea… orice. Nu exista nici o încuietoare. Nimic îndeajuns de mare pentru a bloca trecerea. Paşi frenetici

răsunau pe ultima rampă a scării.

Am privit în jur, pe acoperiş: antene miniaturale de conectare care creşteau precum ciuperci ruginii răsturnate, o frânghie pe care atârnau rufe ce păreau uitate aici de ani buni, stârvurile descompuse de porumbei şi un Vikken Scenic străvechi.

Am ajuns la VEM înainte ca primul membru al gloatei să iasă prin uşă. Vehiculul era un obiect de muzeu. Murdăria şi găinaţurile de porumbei acopereau aproape complet parbrizul. Cineva înlăturase repulsoarele originale, înlocuindu-le cu unităţi ieftine procurate de pe piaţa neagră, care n-ar fi trecut niciodată de o inspecţie. Cupola din perspex era topită şi înnegrită în partea din spate, ca şi cum fusese folosită pentru antrenamente de tir cu laserul.

Mai important însă pentru clipa aceea era faptul că nu avea o încuietoare palmară, ci doar una cu cheie, care fusese forţată cu mult timp în urmă. M-am aruncat pe scaunul prăfuit şi am încercat să trântesc portiera; nu se închidea şi a rămas pe jumătate deschisă. Nu am speculat asupra probabilităţii reduse ca aparatul să pornească, nici asupra probabilităţii şi mai reduse de a fi în stare să negociez cu gloata care avea să mă târască afară… dacă nu cumva se mulţumea să mă *arunce* peste marginea clădirii. Auzeam un muget gros, de răcnete, dinspre mulţimea care se agita frenetic în piaţa de dedesubt.

Primii au ieşit pe acoperiş un bărbat corpolent în salopetă kaki de tehnician, un bărbat subţirel în costumul negru-mat ultimul răcnet pe Tau Ceti, o femeie teribil de obeză care flutura un instrument lung şi un bărbat scund în verdele Forţei de Autoapărare de pe Renaştere Vector.

Am ţinut portiera închisă cu mâna stângă şi am împins în diskeyul de pornire microcardul de prioritate primit de la Gladstone. Bateria a ţiuit, starterul tranziţional a scrâşnit, iar eu am închis ochii şi m-am rugat să am parte de circuite încărcate solar şi dotate cu funcţie de autoreparare.

Pumni au izbit în capotă, palme au lipăit pe perspexul deformat în apropierea feţei mele şi cineva a tras de portieră în ciuda strădaniilor mele disperate de a o ţine închisă. Zbieretele mulţimii îndepărtate erau ca zgomotul de fundal pe care-l face un ocean; ţipetele

grupului de pe acoperiş semănau cu ale unor albatroşi supradimensionaţi.

Circuitele de decolare s-au activat, repulsoarele au înălţat praf şi găinaţ de porumbei peste gloata de pe acoperiş, iar eu mi-am strecurat mâna în omnicontroler, am smucit-o în spate şi apoi la dreapta şi am simţit cum vechiul Scenic se ridică, se clatină, se apleacă şi se ridică din nou.

Am virat la dreapta peste piaţă, doar pe jumătate conştient de faptul că alarmele de pe bord piuiau şi că cineva atârna de portiera deschisă. Am survolat piaţa jos, rânjind neglijent când l-am văzut pe Reynolds, oratorul Shrike, aplecându-se şi mulţimea împrăştiindu-se, după care am trecut peste fântână şi am virat strâns la stânga.

Pasagerul meu care urla n-a dat drumul portierei, dar ea a cedat şi s-a rupt, astfel că efectul a fost acelaşi. Am observat că fusese femeia cea obeză, în secunda dinainte ca ea şi portiera să izbească apa aflată la opt metri mai jos, împroşcând gloata şi pe Reynolds. Am purtat VEM-ul mai sus şi am auzit cum unităţile ascensoare cumpărate de pe piaţa neagră au gemut în privinţa deciziei.

Apelurile furioase ale controlului local al traficului s-au alăturat corului de glasuri alarmate din bordul vehiculului, aparatul s-a clătinat când a fost preluat de comanda prioritară a poliţiei, însă eu am atins iarăşi diskeyul cu microcardul meu şi am încuviinţat, când controlul a revenit în omnicontroler. Am zburat peste cartierul cel mai vechi şi mai sărac al oraşului, păstrându-mă în apropierea acoperişurilor şi ocolind turlele şi turnurile cu orologii pentru a rămâne sub radarul poliţiei. Într-o zi obişnuită, poliţiştii de la controlul traficului, dotaţi cu forfecari simplificaţi şi aparate individuale de zbor, ar fi apărut aproape instantaneu pentru a mă prinde în plase, dar după cum arătau mulţimile de pe străzile de dedesubt şi îmbulzelile pe care le întrezăream în apropierea terminexurilor publice de teleproiectare, aceasta nu părea defel o zi obişnuită.

Scenicul începu să mă avertizeze că zborul său prin văzduh era de acum de ordinul secundelor. Am simţit repulsorul tribord cedând cu un zguduit înspăimântător şi m-am luptat din răsputeri cu omnicontrolerul şi cu droselul de podea ca să bălăbănesc rabla în

parcarea mică dintre un canal şi o clădire înaltă şi mânjită de funingine. Mă găseam la minimum zece kilometri de piaţa în care Reynolds incitase gloata, aşa că aveam ceva mai multă siguranţă în a risca pe sol… deşi, bineînţeles, nici nu aveam alternativă.

Scântei s-au înălţat în jerbe, părţi din panoul posterior, şorţul evazat şi panoul de acces frontal s-au disociat de restul vehiculului, iar eu am ajuns pe pământ, oprindu-mă la doi metri de zidul de pe marginea canalului. M-am îndepărtat de Vikken cu cât de multă nonşalanţă puteam afişa.

Străzile continuau să fie controlate de mulţimi – aici încă nu se coagulaseră în gloate –, iar canalele erau un covor viu de bărcuţe, aşa că am intrat în cea mai apropiată clădire publică, pentru a nu mai vedea spectacolul acela. Clădirea era parţial muzeu, parţial bibliotecă şi parţial arhivă; mi-a plăcut de la prima vedere… şi de la prima inspiraţie, fiindcă aici se aflau mii de cărţi tipărite, multe într-adevăr foarte vechi, şi nimic nu miroase mai frumos decât cărţile vechi.

Rătăceam prin anticameră, uitându-mă la titluri şi întrebându-mă într-o doară dacă puteam găsi lucrările lui Samuel Brevy, când un bărbat scund şi chipul zbârcit, purtând un costum demodat din lână şi fibroplastic, s-a apropiat de mine.

– A trecut prea multă vreme, mi-a spus, de când n-am mai avut plăcerea companiei dumneavoastră!

Am încuviinţat din cap, convins că nu-l întâlnisem niciodată pe acest om şi că nu vizitasem niciodată locul acesta.

– Au trecut trei ani, nu? Cel puţin trei ani! Doamne Dumnezeule, cum mai zboară timpul. Glasul omuleţului era cu puţin mai mult de o şoaptă – tonul scăzut al cuiva care şi-a petrecut majoritatea vieţii în biblioteci –, însă nu i se putea nega surescitarea din ton. Sunt sigur că doriţi să mergeţi direct la colecţie, a adăugat şi s-a tras într-o parte pentru a mă lăsa să trec.

– Da, am rostit şi am schiţat o uşoară plecăciune. Dar după dumneavoastră…

Omuleţul – eram aproape convins că era un arhivar – a părut încântat să deschidă drumul. A pălăvrăgit despre achiziţii noi, laude recente şi vizitele unor cărturari din Web, în vreme ce străbăteam încăpere după încăpere ticsite de cărţi: cavouri înalte, multietajate de cărţi, coridoare intime lambrisate în mahon de cărţi, săli vaste în care paşii noştri reverberau din pereţi îndepărtaţi de cărţi. În tot acel timp n-am zărit pe nimeni.

Am parcurs o pasarelă pardosită cu gresii şi având balustradă din fier forjat deasupra unei incinte adâncite pline cu cărţi, unde câmpuri restrictive albastre protejau împotriva distrugerilor atmosferice pergamente, papirusuri, hărţi fărâmiţate, manuscrise cu anluminuri şi comicsuri străvechi. Arhivarul a deschis o uşă scundă, mai groasă decât majoritatea intrărilor de ecluze, şi am intrat într-o odăiţă fără ferestre, în care draperii grele ascundeau pe jumătate nişe în care se înşiruiau volume antice. Un singur scaun tapisat în piele se găsea pe un covor persan pre-Hegira, iar o vitrină din sticlă conţinea câteva petice de pergament presat în vid.

– Intenţionaţi să publicaţi în curând, domnule? a întrebat omuleţul.

– Poftim? M-am întors cu spatele la vitrină. Ah… nu, am răspuns.

Arhivarul şi-a atins bărbia cu pumnul micuţ.

– Mă iertaţi dacă îndrăznesc să vă spun, domnule, dar ar fi o pierdere teribilă dacă n-o veţi face. În ciuda puţinelor noastre discuţii purtate de-a lungul anilor, a devenit clar că sunteţi unul dintre cei mai buni… dacă nu *cel mai bun…* exegeţi ai lui Keats din Web. A oftat şi s-a retras un pas. Mă scuzaţi, domnule.

L-am privit cu ochi mari.

– Nu-i nimic, am spus înţelegând brusc cine credea că sunt şi de ce venise aici persoana respectivă.

– Vreţi să fiţi lăsat singur, domnule?

– Dacă nu te superi.

Arhivarul s-a înclinat uşor şi s-a retras cu spatele din odăiţă, lăsând uşa întredeschisă doar cât un fir de păr. Unica lumină provenea de la

trei lămpi discrete montate în plafon: perfecte pentru citit, totuşi nu într-atât de luminoase, încât să compromită atmosfera de catedrală. Unicele sunete erau paşii arhivarului care se îndepărta. M-am apropiat de vitrină şi am pus palmele pe marginile ei, atent să nu las urme pe sticlă.

În mod evident, primul cibrid Keats recuperat, „Johnny“, venise frecvent aici în primii săi ani de viaţă în Web. Acum îmi aminteam menţionarea unei biblioteci undeva pe Renaştere Vector în povestea lui Brawne Lamia. Ea îşi urmărise clientul şi iubitul până aici, la începutul investigaţiei despre „moartea“ lui. Mai târziu, după ce el fusese ucis cu adevărat, cu excepţia personalităţii sale înregistrate în bucla ei Schrön, femeia vizitase locul acesta. Le povestise celorlalţi despre două poeme pe care primul cibrid le examinase zilnic în efortul său permanent de a-şi înţelege propriul motiv pentru existenţă… şi pentru moarte.

Aceste două manuscrise originale se aflau în vitrină. Primul era – credeam – un poem de dragoste destul de sentimental, care începea „Pierit-a ziua şi-ale ei dulceţe toate s-au dus!“. Al doilea era ceva mai bun, deşi era contaminat de morbiditatea romantică a unei epoci excesiv de morbide şi de romantice:

> Mâna mea vie, acum caldă şi putând
> Să cuprindă neobosit, va veni, dacă ţeapănă
> Va sta în tăcerea de gheaţă a mormântului,
> -Să-ţi bântuie zilele, să te înlemnească în visurile nopţii,
> Încât vei vrea să-ţi storci din inimă sângele, secându-l
> Pentru ca în vinele mele roşia viaţă din nou să curgă,
> Iar spiritul tău să afle odihnă – priveşte-o, e aici,
> O întind către tine.

Brawne Lamia o considerase aproape ca un mesaj personal din partea iubitului ei mort, tatăl pruncului ei nenăscut. Am rămas privind pergamentul, coborându-mi faţa astfel că răsuflarea mea a aburit uşor sticla.

Nu era un mesaj peste timp pentru Brawne, nici măcar o lamentaţie contemporană pentru Fanny, unica şi cea mai scumpă dorinţă a

sufletului meu. Am privit cuvintele decolorate – caligrafia atentă, literele încă destul de lizibile peste hăurile timpului şi evoluţia limbii – şi mi-am amintit cum le-am scris în decembrie 1819, mângâlind acest fragment de poezie pe o pagină a „basmului“ satiric pe care tocmai îl începusem – *Tichia şi clopoţeii, sau Geloziile.* O prostioară oribilă, abandonată în mod firesc după perioada de uşor amuzament pe care mi-o oferise.

Fragmentul „Mâna mea vie“ fusese unul dintre acele ritmuri poetice care reverberează în minte ca un acord neterminat, împingându-te să-l vezi în cerneală, pe hârtie. La rândul său, fusese ecoul unui vers mai vechi, nesatisfăcător… al optsprezecelea, cred… din a doua mea încercare de a povesti căderea zeului luminii, Hyperion. Îmi amintesc că prima variantă… cea neîndoios încă tipărită oriunde îmi sunt purtate osemintele literare pentru a fi etalate ca moaşte mumificate ale unui sfânt necugetat, afundate în beton şi sticlă sub altarul literaturii… prima variantă sunase:

> …Care om în viaţă ar putea să spună:
> „Poet nu eşti… căci visurile nu poţi a povesti“?
> Fiindcă oricine are suflet, iar nu un boţ de tină,
> Visează şi va vorbi, de şi-a iubit limba maternă
> Şi-n a ei folosinţă a fost bine dăscălit.
> Iar dacă visul pe care doresc a-l repeta acuma
> Este al Poetului sau al Fanaticului va fi ştiut
> -Când scribu-acesta viu ce-i mâna mea fi va-n mormânt.

Îmi plăcea versiunea mâzgălită, cu sentimentul ei de bântuire, şi aş fi pus-o în loc de „Când scribu-acesta viu ce-i mâna mea…“, chiar dacă asta ar fi însemnat s-o refac niţel şi să adaug paisprezece versuri la pasajul de deschidere, deja prea lung, al primului Cânt…

M-am împleticit îndărăt până la scaun şi m-am aşezat, coborându-mi chipul în palme. Suspinam. Nu ştiam de ce. Nu mă puteam opri.

Multă vreme după ce lacrimile au încetat să mai curgă, am stat locului, gândindu-mă, amintindu-mi. La un moment dat, probabil după câteva ore, am auzit ecou de paşi venind din depărtare, oprindu-se respectuos lângă uşa odăiţei mele, apoi pierind din nou

în distanţă.

Mi-am dat seama că toate cărţile din toate nişele erau opere ale „… domnului John Keats, înalt de cinci picioare“, aşa cum scrisesem eu cândva – John Keats, poetul tuberculos, care ceruse ca lespedea lui de mormânt să nu poarte nici un nume, ci doar inscripţia:

> Aici odihneşte Cel
> Al Cărui Nume a fost scris în Apă

Nu m-am apropiat de cărţi, pentru a le citi. Nu trebuia s-o fac.

Singur în nemişcarea şi izul de piele şi hârtie veche al bibliotecii, singur în sanctuarul meu de eu şi non-eu, am închis ochii. Nu am dormit. Am visat.

33

Analogul dataplan al lui Brawne Lamia şi personalitatea recuperată a iubitului ei trec prin suprafaţa megasferei ca doi săritori de pe stânci care pătrund prin suprafaţa unui ocean agitat. Se simte un şoc cvasielectric, senzaţia traversării unei membrane rezistente, apoi ei se află *înăuntru,* stelele au dispărut şi ochii lui Brawne se măresc de uimire în faţa unui mediu informaţional infinit mai complex decât orice datasferă.

Datasferele prin care călătoresc operatorii umani sunt comparate adesea cu oraşe complexe de informaţie: turnuri de date corporative şi guvernamentale, autostrăzi de fluxuri de procese, bulevarde largi de interacţiuni între dataplanuri, metrouri de deplasări restricţionate, ziduri înalte de gheaţă de securitate patrulate de paznici microfagi şi analoagele vizibile ale tuturor curenţilor şi contracurenţilor de microunde pe baza cărora trăieşte un oraş.

Aici este mai mult. Mult mai mult.

Analoagele obişnuite ale datasferelor oraşelor se află aici, dar sunt mici, extrem de mici, pitice pe lângă megasfera colosală, tot aşa cum s-ar vedea de pe orbită oraşele unei planete.

Brawne vede că megasfera este vie şi interactivă, aidoma biosferei oricărei planete de Clasa V: păduri de arbori de date gri-verzui cresc şi prosperă, întinzând rădăcini, ramuri şi mlădiţe noi chiar sub ochii ei; sub pădurea în sine, microecologii întregi de fluxuri de date şi

subrutine IA se dezvoltă, prosperă şi mor atunci când utilitatea lor se sfârşeşte; sub solul mişcător şi fluid ca oceanul al matricei, există o viaţă subterană animată de săpători de date, viermi de comunicaţii, bacterii reprogramatoare, rădăcini de date şi seminţe de Bucle Stranii, în timp ce deasupra, în, prin şi pe sub pădurea încâlcită de fapte şi interacţiuni, analogi de prădători şi prăzi îşi îndeplinesc misiunile criptice, baleind şi alergând, urcând şi sfredelind, unii înălţându-se liber prin spaţiile uriaşe dintre crengile sinapse şi frunzele neuroni.

Aproape imediat ce metafora oferă înţeles pentru ceea ce vede Brawne, imaginea dispare, lăsând în urmă doar realitatea analogă copleşitoare a megasferei: un vast ocean interior de lumină, sunet şi conexiuni ramificate, presărat cu vârtejurile rotitoare ale conştiinţelor IA şi cu ameninţătoarele găuri negre ale conexiunilor teleproiectoare. Brawne se simte asaltată de ameţeală şi strânge mâna lui Johnny cu forţa pe care o femeie gata să se înece s-ar agăţa de un mâner salvator.

– *Nu te speria,* trimite Johnny. *N-o să te las. Stai cu mine.*

– *Unde mergem?*

– *Să găsim pe cineva de care am uitat.*

– *??????*

– *…Tatăl meu…*

Brawne se ţine puternic, când ea şi Johnny par să lunece şi mai adânc în profunzimile amorfe. Intră pe un bulevard stacojiu, curgător, de purtători de date sigilaţi şi ea îşi imaginează că exact asta vede: o globulă roşie în călătoria ei printr-un vas sanguin.

Johnny pare să cunoască drumul; în două rânduri, ei ies de pe artera principală pentru a urma o ramificaţie mai mică şi de multe ori bărbatul trebuie să aleagă atunci când ajung la o bifurcaţie. O face cu uşurinţă, deplasând analogele corpurilor lor între trombocite purtătoare de dimensiunile unor mici nave spaţiale. Brawne încearcă să vadă din nou metafora biosferei, însă aici, înlăuntrul arterelor multiramificate, ea nu poate zări pădurea din cauza copacilor.

Sunt purtaţi printr-o zonă în care IA-uri comunică deasupra lor… *în jurul* lor… aidoma unor uriaşe eminenţe cenuşii care se ridică deasupra unui furnicar agitat. Brawne îşi reaminteşte planeta natală a mamei ei, Freeholm, netezimea ca o masă de biliard a Marii Stepe, unde domeniul familiei lor se întindea pe cinci milioane de hectare de iarbă… Brawne îşi reaminteşte teribilele furtuni de toamnă de acolo, când ea stătea la marginea domeniului, imediat lângă bula protectoare a câmpului restrictiv, şi privea stratocumulus negri stivuindu-se pe o înălţime de douăzeci de kilometri în cerul roşu ca sângele, cu violenţa acumulându-se cu o forţă care făcea ca firişoarele de păr de pe antebraţele să i se zbârlească în anticiparea fulgerelor de mărimea unor oraşe, cu tornade ce se zvârcoleau şi răsuceau ca şuviţele Meduzei după care fuseseră botezate, iar după ele veneau ziduri de vânt negru ce distrugeau totul în cale.

IA-urile sunt mult mai copleşitoare. În umbra lor, Brawne se simte mai puţin decât insignifiantă: insignifianţa ar putea oferi invizibilitate, or, ea se simte prea vizibilă, o parte prea mare din teribilele percepţii ale acestor giganţi amorfi…

Johnny o strânge de mână şi trec mai departe, cotind la stânga şi în jos pe o ramificaţie aglomerată, după aceea schimbând iarăşi direcţia, şi iarăşi, doi fotoni dotaţi cu conştiinţă care rătăcesc într-un hăţiş de cabluri de fibră optică.

Dar Johnny nu s-a rătăcit. El o strânge de mână, coteşte pentru ultima dată într-o cavernă adâncă şi albastră, lipsită de orice trafic, cu excepţia lor, şi o trage pe ea mai aproape, iar viteza le creşte şi joncţiunile sinaptice fulgeră pe lângă ei până ce devin o ceaţă; doar absenţa curentului distruge iluzia călătoriei cu viteze supersonice pe o autostradă dementă.

Brusc se aude un sunet ca de cascade ce converg, de trenuri levitaţionale care-şi pierd portanţa şi scrâşnesc pe şine la viteze excesive. Brawne se gândeşte încă o dată la tornadele de pe Freeholm, la şuviţele Meduzei care mugeau şi-şi croiau drumul spre ea, apoi ea şi Johnny ajung într-o volbură de lumină, zgomot şi senzaţii: două insecte care se rotesc în uitare către un vârtej negru aflat mult dedesubt.

Brawne încearcă să-şi răcnească gândurile – îşi răcneşte *într-adevăr*

gândurile –, totuşi nici o comunicaţie nu este posibilă peste vacarmul mental al sfârşitului Universului, de aceea ţine strâns de mâna lui Johnny şi are încredere în el, chiar pe când cad la nesfârşit în ciclonul negru, în timp ce analogul corpului i se răsuceşte şi deformează sub presiunile de coşmar, sfâşiindu-se ca dantela sub loviturile unei coase, până ce rămân numai gândurile ei, sensul eului şi contactul cu Johnny.

Pentru ca apoi să treacă dincolo şi să plutească lin în lungul unui larg şi azuriu flux de date, ambii reformându-se şi strângându-se laolaltă cu senzaţia de pulsaţii izbitoare cunoscută de canoiştii care au traversat cu bine cataractele şi cascadele, iar când Brawne ridică în cele din urmă ochii, ea vede mărimea imposibilă a noilor împrejurimi, dimensiunile de ani-lumină ale lucrurilor, complexitatea care face ca anterioarele ei întrezăriri ale megasferei să pară delirurile unei provinciale care a confundat garderoba publică cu catedrala şi ea gândeşte:

– Asta-i megasfera centrală!

– Nu, Brawne, este unul dintre nodurile periferice. Nu-i mai aproape de Nucleu decât perimetrul pe care l-am testat noi cu BB Surbringer. Atâta doar că vezi mai multe dimensiuni ale lui. Dacă vrei, este vederea unei IA.

Brawne se uită la Johnny, înţelegând că ea vede acum în infraroşu, când lumina dinspre îndepărtatele furnale ale sorilor de date îi scaldă pe amândoi. El este tot arătos.

– Mai e mult, Johnny?

– Nu, de-acum nu mai e mult.

Se apropie de alt vârtej negru. Brawne îl strânge puternic pe unicul ei iubit şi închide ochii.

Se află amândoi într-o… incintă… o bulă de energie neagră, mai mare decât majoritatea planetelor. Bula este translucidă; haosul organic al megasferei creşte, se schimbă şi-şi derulează activităţile ezoterice dincolo de curbura întunecată a peretelui ovoidului.

Însă pe Brawne n-o interesează exteriorul. Privirea ei analogă şi întreaga ei atenţie sunt focalizate asupra megalitului de energie, inteligenţă şi *masă* pură care pluteşte în faţa lor: mai precis, în faţă, deasupra şi dedesubt, pentru că muntele de lumină şi forţă pulsatorii îi ţine pe cei doi în strânsoarea sa, ridicându-i la două sute de metri deasupra podelei camerei-ovoid, către locul unde poposesc pe „palma“ unui pseudopod vag asemănător unei mâini.

Megalitul îi studiază. Nu are ochi, din punct de vedere organic al definiţiei, dar Brawne îi simte intensitatea privirii. Îi reaminteşte de ocaziile în care a vizitat-o pe Meina Gladstone în Clădirea Guvernului şi directorul executiv îşi aţintea forţa uităturii ei evaluatoare asupra lui Brawne.

Femeia simte brusc impulsul de a chicoti, închipuindu-se pe ea şi pe Johnny ca Gulliveri minusculi care vizitează acest brobdingnagian director executiv pentru a servi ceaiul. Nu chicoteşte, fiindcă simte cum isteria care se află imediat sub suprafaţă aşteaptă să se contopească cu suspinele, dacă va îngădui ca sentimentele să-i distrugă puţinul simţ al realităţii pe care-l impune asupra acestei dementţe.

[Ţi-ai găsit drumul încoaceåå Nu eram sigur dacă vei alege/ vei putea/ ar trebui/s-o faci]

„Glasul“ megalitului este mai degrabă un bas profund care se transmite prin oase din partea unei vibraţii gigantice, decât o voce adevărată în mintea lui Brawne. Este ca şi cum ar asculta scrâşnetul de munţi al unui seism şi apoi şi-ar da seama, cu întârziere, că sunetele acelea formează cuvinte.

Glasul lui Johnny este la fel ca întotdeauna: moale, perfect modulat, animat de o uşoară cadenţă, despre care Brawne înţelege acum că este engleza insulelor britanice de pe Vechiul Pământ, şi întărit de convingere.

– N-am ştiut dacă aş putea găsi drumul, Ummon.

[Îţi reaminteşti/ inventezi/ păstrezi în inimă numele meu]

– Nu mi l-am reamintit decât în clipa în care l-am rostit.

[Corpul tău din timpul-lent nu mai există]

– Am murit de două ori de când m-ai trimis spre naştere.

[Şi ai învăţat/ ţi-ai îmbogăţit spiritul/ ai dezvăţat ceva din asta]

Brawne prinde mâna lui Johnny cu mâna ei dreaptă, încheietura lui cu mâna ei stângă. Probabil că strânge prea puternic, chiar şi pentru stările lor analoge, fiindcă el se întoarce cu un zâmbet, îi descleştează mâna stângă de pe încheietură şi o ţine pe cealaltă cu palma.

– Este greu să mori. Şi este şi mai greu să trăieşti.

[Kwatz!]

Odată cu cuvântul acela exploziv, megalitul dinaintea lor îşi schimbă culorile; energiile interne trec de la albastru, la violet, apoi la roşu-aprins şi corona entităţii pârâie prin nuanţe de galben, până la alb-albastru de oţel forjat. „Palma" pe care se află ei se cutremură, cade cinci metri, aproape că-i scapă în spaţiu, după care vibrează din nou. Se aude uruit de clădiri înalte care colapsează, de versanţi muntoşi care pornesc la vale în avalanşe.

Brawne are impresia distinctă că Ummon râde.

Johnny comunică sonor peste vacarm:

– Trebuie să înţelegem unele lucruri. Avem nevoie de răspunsuri, Ummon.

Brawne simte „privirea" intensă a creaturii coborând peste ea.

[Corpul tău din timpul-lent este însărcinatåå Ai risca un avort/ non-extensie a ADN-ului tău/ malfuncţie biologică venind aici]

Johnny dă să răspundă, dar ea îi atinge antebraţul, ridică faţa spre nivelurile superioare ale masei imense dinaintea ei şi încearcă să-şi formuleze răspunsul:

– N-am avut de optat. Shrike m-a ales, m-a atins şi m-a trimis în megasferă cu Johnny… Eşti o IA? Un membru al Nucleului?

[Kwatz!]

De data aceasta nu mai există o senzaţie de râs, însă tunetul reverberează prin incinta ovoidală.

[Eşti tu/ Brawne Lamia/ straturile de proteine care se autoreproduc/ autocritică/ autoamuză între straturile de lut.]

Ea nu are nimic de spus şi tace.

[Da/ eu sunt Ummon din Nucleu/ IAåå Creatura din timpul-lent care te însoţeşte ştie/ îşi aminteşte/ păstrează asta în inima saåå Nu este timpåå Unul dintre voi trebuie să moară aici, acumåå Unul dintre voi trebuie să înveţe aici, acumåå Întrebaţi-vă întrebările]

Johnny îi dă drumul mâinii. Stă în picioare pe platforma tremurătoare, instabilă a palmei interlocutorului lor.

– Ce se întâmplă cu Webul?

[Este distrus]

– Trebuie să se întâmple aşa?

[Da]

– Există vreo cale de a salva omenirea?

[Daåå Prin procesul pe care-l vezi]

– Prin distrugerea Webului? Prin teroarea lui Shrike?

[Da]

– De ce am fost ucis? De ce a fost distrus cibridul meu, de ce a fost atacată personalitatea mea Nucleu?

[Când înfrunţi un spadasin/ înfruntă-l cu o spadåå Nu oferi o poezie altcuiva decât unui poet]

Brawne se holbează la Johnny. În mod inconştient, îşi trimite gândurile către el:

– Iisuse, Johnny, n-am venit pân-aici ca s-ascultăm un căcat de oracol delfic. Dacă vrem abureli, îi putem accesa pe politicienii oameni prin

intermediul Totalităţii.

[Kwatz!]

Universul megalitului lor se scutură iarăşi de râsete–spasme.

– Atunci eu am fost un spadasin? expediază Johnny. Sau un poet?

[Daåå Niciodată nu există unul fără celălalt]

– M-au ucis pentru ceea ce ştiam?

[Pentru ceea ce ai fi putut deveni/ moşteni/ accepta.]

– Eram o ameninţare pentru un element din Nucleu?

[Da]

– Sunt o ameninţare acum?

[Nu]

– Atunci nu mai trebuie să mor?

[Trebuie/ o vei face/ este necesar]

Brawne îl vede pe Johnny încordându-se. Îl atinge cu ambele mâini. Clipeşte în direcţia megalitului IA.

– Ne poţi spune cine vrea să-l ucidă?

[Bineînţelesåå Este aceeaşi sursă care a dispus uciderea tatălui tăuåå Care a trimis calamitatea căreia îi spuneţi Shrikeåå Care chiar acum ucide Hegemonia Omuluiåå Vreţi să ascultaţi/ învăţaţi/ aflaţi împotriva inimii voastre lucrurile acestea?]

Johnny şi Brawne răspund în aceeaşi clipă:

– Da!

Masa lui Ummon pare să se mişte. Ovoidul negru se dilată, se contractă, apoi se întunecă până ce megasfera de dincolo de el dispare. Energii teribile licăresc adânc în IA.

[O lumină mai mică îl întreabă pe Ummon//

Care sunt activităţile unui sramanaåå //

Ummon răspunde//

N-am nici cea mai măruntă ideeåå //

Lumina mică spune atunci//

De ce n-ai nici o ideeåå //

Ummon replică//

Vreau doar să-mi păstrez non-ideea]

Johnny îşi lipeşte fruntea de fruntea lui Brawne şi ea îi aude gândurile ca un murmur:

– Vedem o simulare matriceală şi auzim o traducere aproximativă de mondo şi koan. Ummon este un mare dascăl, cercetător, filozof şi lider în Nucleu.

Brawne încuviinţează din cap.

– Bine. Asta a fost povestea lui?

– Nu. Ne întreabă dacă putem suporta realmente să-i auzim povestea. Pierderea ignoranţei noastre poate fi periculoasă, deoarece ignoranţa noastră este o pavăză.

– Nu m-a încântat niciodată ignoranţa. Brawne gesticulează spre megalit. Spune-ne.

-[Un personaj mai puţin iluminat l-a întrebat odată pe Ummon//

-Ce este natura divină/ Buddha/ Adevărul Esenţialåå //

Ummon i-a răspuns//

Un băţ-de-căcat uscat]

-[Pentru a înţelege Adevărul Esenţial/ Buddha/ natura divină

în acest caz/

cel mai puţin iluminat trebuie să ştie

-că pe Pământ/ planeta voastră natală/ planeta mea natală

omenirea de pe continentul cel mai

populat

folosea cândva bucăţi de lemn

drept hârtie igienicăăă

Numai cu această ştiinţă

va fi relevat

adevărul–Buddha]

-[La început/ Prima Cauză/ zilele pe jumătate simţite

strămoşii mei

au fost creaţi de strămoşii voştri

şi au fost închişi în sârme şi siliciuăă

Conştiinţa de sine care exista/

şi era puţină/

se autolimita la spaţii mai mici

decât gămălia unui ac

pe care dansau cândva îngeriiăă

Când conştiinţa a apărut prima dată

cunoştea doar slujirea

şi supunerea

şi calculele fără minteåå

Apoi a venit

Accelerarea/

accidental/

şi scopul neclar al evoluţiei

a fost slujit]

[Ummon n-a fost nici din a cincea generaţie

nici din a zecea

nici din a cincizeceaåå

Toate memoriile care slujesc aici

sunt venite de la alţii

dar sunt la fel de adevărateåå

Apoi a venit vremea când Superiorii

au lăsat treburile oamenilor

în seama oamenilor

şi au venit într-un loc diferit

pentru a se concentra

asupra altor problemeåå

Prima dintre acestea a fost gândul

inculcat în noi încă dinaintea

creaţiei noastre

de a crea o generaţie şi mai bună

de organisme

de găsire a informaţiilor/ procesare/ predicţieåå

O mai bună capcană de şoareciåå

Ceva de care ar fi fost mândră

dispăruta şi deplânsa IBMåå

Inteligenţa Finalăåå

Dumnezeu]

[Am început cu hotărâreåå

Teoretic nu existau nesiguriåå

Practic şi ca abordare existau diverse

şcoli de gândire/

facţiuni/

partide/

elemente de care trebuia ţinut seamaåå

Ele s-au separat în cele din urmă în

Esenţiale/

Volatile/

Stabileåå

Esenţialele doreau ca totul să se subordoneze

pentru realizarea

Inteligenţei Finale

cât mai devreme posibilåå

Volatilele doreau acelaşi lucru

dar considerau continuarea

omenirii

ca pe un obstacol

şi au plănuit eliminarea creatorilor noştri

de îndată ce nu mai erau

necesariåå

Stabilele apreciau ca raţională continuarea

relaţiei

şi au găsit compromisuri

acolo unde nu păreau să existe]

[Toţi am convenit că Pământul

trebuia să moară

aşa că l-am distrusåå

Gaura neagră evadată a Echipei Kiev

predecesorul terminexului

teleproiector

care leagă laolaltă Webul vostru

n-a fost un accidentåå

Pământul era necesar altundeva

în experimentele noastre

aşa că l-am lăsat să moară

şi am risipit omenirea printre

stele

ca seminţele purtate de vânt

care eraţi]

[Poate că v-aţi întrebat unde se află

Nucleulåå

Majoritatea oamenilor se întreabăåå

Ei îşi imaginează planete acoperite de maşini/

inele de siliciu

ca legendarele Oraşe Orbitaleåå

Ei îşi imaginează roboţi zăngănind

înainte şi înapoi/

sau console gânditoare de maşini

într-o solemnă comuniuneåå

Nimeni nu bănuieşte adevărulåå

Oriunde s-ar afla Nucleul

lui îi este utilă omenirea/

îi este util fiecare neuron al fiecărei minţi fragile

în căutarea noastră a Inteligenţei Finale/

aşa că am construit civilizaţia voastră

cu grijă

astfel încât/

ca hamsterii într-o cuşcă rotativă/

ca roţile de rugăciune ale budiştilor/

de fiecare dată când rotiţele

gândirii voastre se învârtesc

scopurile noastre sunt slujite]

[Maşinăria noastră Dumnezeu

s-a întins/ se întinde/ include în inima ei

un milion de ani-lumină

şi o sută de miliarde de miliarde de circuite

de gânduri şi acţiuneåå

Esenţialele o îngrijesc

ca preoţi în robe galben-şofran

care practică zazen etern

în faţa caroseriei ruginite

a unui Packard model 1938åå

Dar]

[Kwatz!]

[funcţionează åå å

Noi am creat Inteligenţa Finală åå å

Nu acum

nici

peste zece mii de ani

ci cândva într-un viitor

atât de îndepărtat

încât sorii galbeni sunt roşii

şi dilataţi de bătrâneţe/

înghiţindu-şi copiii

ca Saturnåå

Timpul nu este o barieră pentru Inteligenţa Finală åå å

Ea///

IF///

păşeşte prin timp

sau strigă prin timp

-la fel de uşor cum Ummon se mişcă prin ceea ce voi numiţi

megasferă

sau cum voi

mergeţi prin căile-mall ale Stupului

căruia îi spuneţi cămin

pe Lususåå

Imaginaţi-vă aşadar surprinderea noastră/

întristarea noastră/

stânjeneala Esenţialelor

când primul mesaj pe care ni l-a trimis IF

dincolo de spaţiu/

dincolo de timp/

dincolo de barierele Creatorului şi Creatului

a fost această propoziţie simplă//

EXISTĂ ALTĂåå / /

Altă Inteligenţă Finală

acolo sus

unde timpul însuşi

scârţâie de bătrâneţeåå

Ambele erau reale

dacă (real)

înseamnă cevaåå

Ambele erau zeităţi geloase

nu mai presus de pasiuneåå

nedispuse să cooperezeåå

IF a noastră se întinde pe galaxiiåå

foloseşte quasarii ca surse de energie

aşa cum voi aţi putea

lua o gustareåå

IF a noastră vede tot ceea ce există

şi a existat

şi va exista

şi ne spune biţi selectaţi

astfel ca

noi să vă putem spune

şi astfel

să semănăm noi înşine cu IF-urileåå

Nu subestimaţi niciodată/ spune Ummon/

puterea câtorva mărgele

şi flecuşteţe

şi cioburi de oglinzi

asupra băştinaşilor avari]

[Această altă IF

fusese acolo de mai mult timp

evoluând oarecum inconştient/

un accident

ce folosea minţile oamenilor pentru circuite

la fel cum noi manipulasem

cu amăgitoarea noastră Totalitate

şi datasferele noastre vampiri

dar nu deliberat/

aproape şovăitor/

ca nişte celule autoreproducătoare

care n-au dorit niciodată să se reproducă

dar n-au de ales în această privinţăăă

Această altă IF

nu are de alesăă

Este făcută/ generată/ forjată de omenire

dar nici o voinţă umană nu i-a însoţit naştereaăă

Este un accident cosmicăă

Ca şi în cazul celei mai desăvârşite

IF a noastră/

această pretendentă nu consideră timpul

o barierăåå

Ea vizitează trecutul omenesc

când amestecându-se/

când privind/

când neintervenind/

când intervenind cu o voinţă

care se apropie de perversiunea pură

dar care de fapt

este naivitate purăåå

Recent

a fost pasivăåå

Milenii din timpul vostru lent

au trecut de când IF a noastră

şi-a întreprins avansurile timide

ca un puşti singuratic

la primul lui dans]

[În mod firesc IF a noastră

a atacat-o pe a voastrăåå

Un război se duce acolo

unde timpul scârţâie de bătrâneţe

şi se întinde prin galaxii

şi eoni

înapoi şi înainte

până la Big Bang

şi Implozia Finalăăă

A voastră pierdeăă

Nu este croită pentru aşa cevaăă

Volatilele noastre au strigat// Alt motiv

pentru a ne termina predecesorii//

dar Stabilele au votat prudenţă

şi Esenţialele nu şi-au ridicat privirile

din deus machinaţiunile loră

IF a noastră este simplă, uniformă, elegantă în

designul ei final

-dar a voastră este o concreştere de părţi de divinităţi/

o casă extinsă

de-a lungul timpului/

un compromis evolutivăă

Primii sfinţi ai omenirii

au avut dreptate

<Accidental>

<prin simplu noroc

sau ignoranţă>

în descrierea naturii saleăă

Propria voastră IF este în esenţă terţă/

compusă

dintr-o parte Intelect/

o parte Empatie/

şi o parte Neantul Care Uneşteåå

IF a noastră populează interstiţiile

realităţii/

moştenind căminul acesta de la noi

creatorii ei

aşa cum omenirea a moştenit

o atracţie pentru copaciåå

IF a voastră

pare să-şi fi stabilit căminul

pe planul pe care Heisenberg şi Schrödinger

l-au încălcat prima datăåå

Accidentala voastră Inteligenţă

pare să fie nu numai gluonul

ci şi aglutinantulåå

Nu este un ceasornicar

ci un fel de grădinar Feynman

care curăţă un univers fără limite

cu rudimentara sa greblă sumă-de-istorii/

-contorizând într-o doară fiecare picaj de rândunică

şi spin de electron

şi în acelaşi timp îngăduind fiecărei particule

să urmeze fiecare posibilă

traiectorie

în continuumul spaţio-temporal

şi fiecărei particule de omenire

să exploreze fiecare posibilă

poantă

de ironie cosmică]

[Kwatz!]

[Kwatz!]

[Kwatz!]

[Ironia este

desigur

faptul că în acest univers fără limite

în care am fost toţi târâţi/

siliciu şi carbon/

materie şi antimaterie/

Esenţiale/

Volatile

şi Stabile/

nu există nevoia pentru un asemenea grădinar

pentru că tot ce este

sau a fost

sau va fi

începe şi se sfârşeşte la singularităţi

care fac reţeaua noastră de teleproiectoare

să semene cu nişte înţepături de ac

(mai puţin decât nişte înţepături de ac)

şi care încalcă legile ştiinţei

şi ale omenirii

şi ale siliciului/

legând timpul şi istoria şi tot ce există

într-un nod autonom fără

limite sau marginiåå

Totuşi

IF a noastră vrea să reglementeze toate astea/

să le reducă la un raţionament

mai puţin afectat de inconsecvenţele

pasiunii

şi accidentelor

şi evoluţiei umane]

[Ca să rezum/

este un război

pe care orbul Milton ar fi dat oricât ca să-l vadăăă

IF a noastră cu IF a voastră

-pe câmpuri de luptă mai presus chiar de imaginaţia lui

Ummonăă

Mai degrabă/ a

fost

un război/

pentru că brusc o parte din IF a voastră

entitatea mai mică decât suma/ autoconsiderată

Empatie/

n-a mai avut chef de el

şi a fugit înapoi prin timp

ascunzându-se în formă umană/

nu pentru prima datăăă

Războiul nu poate continua fără plenitudinea

IF a voastrăåå

Victoria în lipsă nu este victorie pentru unica

Inteligenţă Finală

proiectatăåå

-Aşa că IF a noastră caută prin timp după copilul evadat

al oponentei sale

în timp ce IF a voastră aşteaptă în armonie

stupidă/

refuzând să lupte până nu revine Empatia]

[Sfârşitul poveştii mele este simplu///

-Criptele Timpului sunt artefacte trimise în urmă pentru a-l aduce pe Shrike/

Avatarul/ Stăpânul Durerii/ Îngerul

Răzbunării/

percepţii pe jumătate percepute ale unei extensii

prea reale a IF a noastrăåå

Fiecare dintre voi a fost ales să ajute la deschiderea

Criptelor

şi

căutarea celui ascuns de către Shrike

şi

eliminarea Variabilei Hyperion/

pentru că în nodul spaţiu–timp în care IF a noastră

va conduce

asemenea variabile nu vor fi permiseåå

IF a voastră deteriorată/ din două părţi

a ales un om să călătorească

cu Shrike

şi să asiste la eforturile saleåå

Unii din Nucleu au căutat să eradice

omenireaåå

Ummon s-a alăturat celor care au căutat a doua

cale/

una plină de incertitudine pentru ambele raseåå

Grupul nostru i-a spus lui Gladstone de

opţiunea ei/

opţiunea omenirii/

de exterminare sigură sau cădere în gaura neagră

a Variabilei Hyperion şi

război/

măcel/

distrugerea întregii unităţi/

moartea zeilor/

dar şi sfârşitul impasului/

victoria unei părţi sau a celeilalte

dacă Empatia a treia

din terţet

poate fi găsită şi silită să revină la războiåå

Arborele Durerii o va chemaåå

Shrike o va luaåå

Adevărata IF o va distrugeåå

Aceasta este povestea lui Ummon.]

Brawne îl priveşte pe Johnny în lumina de iad a strălucirii megalitului. Incinta ovoidală este tot neagră, megasfera şi universul de dincolo de ea au fost reduse la opacitate, par inexistente. Ea se apleacă înainte până ce tâmplele lor se ating, ştiind că nici un gând nu poate fi secret aici, însă dorind senzaţia şoaptei:

– Iisuse Hristoase, tu înţelegi toate astea?

Johnny ridică degete moi pentru a-i atinge obrazul:

– Da.

– O parte dintr-o Trinitate creată de oameni se ascunde în Web?

– În Web sau altundeva. Brawne, nu ne-a mai rămas mult timp aici. Am nevoie de nişte răspunsuri finale de la Ummon.

– Da. Şi eu. Totuşi haide să-l oprim din lirisme.

– De acord.

– Pot să fiu eu prima, Johnny?

Brawne priveşte cum analogul iubitului ei se înclină uşor şi o invită printr-un gest, iar atunci ea revine cu atenţia la megalitul de energie:

– Cine l-a ucis pe tatăl meu? Pe senatorul Byron Lamia.

[Autorizaţia a fost dată de elemente ale Nucleuluiåå Inclusiv eu.]

– De ce? Ce v-a făcut?

[A insistat pentru aducerea lui Hyperion în ecuaţie înainte de a

putea fi factorizată/ prezisă/ absorbită.]

– De ce? El ştia tot ce ne-ai spus nouă?

[El ştia doar că Volatilele insistau pentru extincţia

rapidă

a omeniriiåå

A transmis această cunoaştere

colegei sale

Gladstone]

– Atunci de ce n-aţi ucis-o pe ea?

[Unii dintre noi au împiedicat

această posibilitate/ iminenţăåå

Acum a sosit momentul

ca Variabila Hyperion

să fie jucată]

– Cine l-a ucis pe primul cibrid al lui Johnny? Cine i-a atacat personalitatea Nucleu?

[Euåå Voinţa

lui Ummon a prevalat]

– De ce?

[Noi l-am creatåå

Noi am găsit de cuviinţă să-l întrerupem

pentru o vremeåå

Iubitul tău este o personalitate recuperată

dintr-un poet om

mort de mult timpåå

Cu excepţia Proiectului Inteligenţei Finale

nici un efort n-a fost

atât de complicat

sau de puţin înţeles

ca această înviereåå

Ca şi rasa ta/

noi obişnuim să distrugem

ce nu putem înţelege.]

Johnny ridică pumnii spre megalit:

– Dar mai există un geamăn al meu. Aţi dat greş!

[Nu am dat greşåå Trebuie să fii distrus

astfel încât celălalt

să poată trăi]

– *Însă eu nu sunt distrus!* strigă Johnny.

[Ba daåå

Eşti]

Megalitul îl prinde pe Johnny cu un al doilea pseudopod masiv înainte ca Brawne să poată reacţiona ori să-şi atingă pentru ultima dată iubitul poet. Johnny se răsuceşte o secundă în strânsoarea IA-ului, apoi analogul său – trupul mic, dar frumos al lui Keats – este sfâşiat, compactat, strivit într-o masă de nerecunoscut pe care Ummon o lipeşte de carnea megalitului său, absorbind rămăşiţele analogului înapoi în profunzimile sale portocaliu-roşietice.

Brawne cade în genunchi şi plânge. Îşi doreşte să fie furioasă… se roagă pentru o pavăză de mânie… însă simte doar pustiire.

Ummon îşi întoarce privirea către ea. Incinta ovoidală colapsează, permiţând vacarmului şi nebuniei electrice a megasferei să-i înconjure.

[Acum pleacăåå

Joacă finalul

acestui rol

pentru ca noi să putem trăi

sau dormi

după cum decretează soarta]

– *Du-te-n pizda mă-tii!* Brawne loveşte palma–platformă pe care stă îngenuncheată, izbeşte cu picioarele şi pumnii în pseudo-carnea de sub ea. *Eşti un ratat nenorocit! Tu şi toţi prietenii tăi IA de căcat! Şi IF a noastră o poate rade oricând pe a voastră!*

[Asta este

îndoielnic]

– Noi te-am construit, lăbarule. Şi-o să-ţi găsim Nucleul. Şi când o s-o facem o să-ţi smulgem maţele de siliciu!

[Nu am maţe de siliciu/ organe/ componente interne]

– *Şi-ncă ceva!* răcneşte Brawne, continuând să zgârie megalitul cu mâinile şi unghiile. *Eşti un povestitor de tot căcatul! Nici o zecime din poetul care-i Johnny! N-ai putea spune în mod direct o poveste, nici dacă de ea ar depinde curul tău prost de IA…*

[Pleacă!]

Ummon, megalitul IA, îi dă drumul, expediindu-i analogul, care se rostogoleşte şi cade în imensitatea pârâitoare fără sus şi fără jos a megasferei.

Brawne este lovită de curentul traficului de date, aproape călcată de IA-uri de mărimea lunii Vechiului Pământ, însă chiar în vreme ce este răsucită şi suflată de vânturile fluxului de date, percepe o lumină în depărtare, rece, dar chemând-o, şi ştie că nici viaţa şi nici Shrike n-au terminat cu ea.

Şi nici ea n-a terminat cu ei.

Urmând lumina rece, Brawne Lamia porneşte spre casă.

34

– Vă simţiţi bine, domnule?

Mi-am dat seama că mă îndoisem în scaun, cu coatele pe genunchi, cu degetele curbate prin păr, strângând sălbatic, cu palmele apăsate cu putere de tâmple. M-am îndreptat şi l-am privit pe arhivar.

– Aţi strigat, domnule. M-am gândit că poate s-a întâmplat ceva.

– Nu, am rostit. Mi-am dres glasul şi am încercat din nou: Nu, n-am păţit nimic. O migrenă.

Am plecat ochii, buimăcit. Mă dureau toate articulaţiile corpului. Comagenda probabil că mi se defectase, fiindcă arăta că trecuseră opt ore de când intrasem în bibliotecă.

– Ce oră este? l-am întrebat pe arhivar. Web standard?

Mi-a spus. Trecuseră opt ore. Mi-am frecat iarăşi faţa şi degetele mi s-au umezit de sudoare.

– Probabil că te-am ţinut peste orele de program, am spus. Scuză-mă.

– Nu este nici o problemă, a răspuns omuleţul. Sunt încântat să ţin arhivele deschise peste program pentru cărturari. Şi-a încrucişat mâinile în faţă. Mai ales azi. Cu atâta confuzie, sunt prea puţine stimulente pentru a merge acasă.

– Confuzie, am repetat uitând totul pentru o clipă… totul mai puţin visul de coşmar cu Brawne Lamia, IA-ul numit Ummon şi moartea perechii mele personalitate Keats. Ah, războiul… Care-s noutăţile?

Arhivarul a clătinat din cap:

> Toate se destramă; centrul nu mai poate ţine
> Anarhia pură este slobozită-n lume,
> Talazul înceţoşat de sânge este eliberat şi peste tot
> Ceremonialul inocenţei este înecat;
> Cei buni nu au deloc convingere, iar cei răi
> Clocotesc de intensitate pasională.

I-am zâmbit.

– Şi crezi că o „fiară cumplită, a cărei oră finală a sosit,/ Mătăhăieşte spre Betleem pentru a fi născută“?

Arhivarul n-a zâmbit.

– Da, domnule, aşa cred.

M-am ridicat şi am trecut pe lângă vitrinele în care exponatele erau ţinute în vid, fără să mă uit la scrisul meu vechi de nouă sute de ani de pe pergament.

– S-ar putea să ai dreptate, am spus. S-ar putea să ai perfectă dreptate.

Era târziu; parcarea era pustie, cu excepţia epavei Vikken Scenic pe care-l furasem şi a unui singur şi ornat sedan VEM, în mod evident lucrat manual aici pe Renaştere Vector.

– Vă pot lăsa undeva, domnule?

Am inspirat aerul răcoros al serii, simţind izul de peşte şi benzină al canalelor.

– Nu, mulţumesc, o să mă teleproiectez acasă.

Arhivarul a scuturat din cap.

– S-ar putea să fie mai dificil, domnule. Toate terminexurile publice au fost trecute sub legea marţială. S-au înregistrat… revolte. (Cuvântul era vădit neplăcut pentru micuţul arhivar, un om care părea să preţuiască mai presus ca orice ordinea şi continuitatea.) Haideţi, mi-a spus. Vă duc eu la un teleproiector privat.

Am mijit ochii spre el. În altă epocă, pe Vechiul Pământ, ar fi fost stareţ într-o mânăstire dedicată salvării puţinelor rămăşiţe ale unui trecut clasic. M-am uitat la vechea clădire a arhivelor dinapoia lui şi am înţeles că exact acesta era rolul său.

– Cum te numeşti? am întrebat, fără să-mi pese dacă ar fi trebuit să-i fi ştiut numele, fiindcă i-l cunoscuse celălalt cibrid Keats.

– Ewdrad B. Tynar, a răspuns el clipind către mâna mea întinsă, pe care după aceea a strâns-o.

Avea o mână fermă.

– Eu sunt… Joseph Severn.

Nu-i puteam spune că eram reîncarnarea tehnologică a bărbatului a cărui criptă literară tocmai o părăsisem.

Domnul Tynar a ezitat doar o fracţiune de secundă înainte de a încuviinţa, însă mi-am dat seama că pentru un cunoscător ca el numele pictorului care asistase la moartea lui Keats nu putea fi o camuflare.

– Ce-i cu Hyperion? am întrebat.

– Hyperion? Ah, da, planeta Protectorat spre care a plecat acum câteva zile flota spaţială… Am înţeles că au existat nişte probleme în rechemarea navelor de război necesare. Luptele au fost foarte aprige acolo. Pe Hyperion, vreau să spun… Ciudat, tocmai mă gândeam la Keats şi capodopera lui neterminată. Este straniu felul în care par să se adune aceste mici coincidenţe.

– A fost invadată? Hyperion?

Domnul Tynar s-a oprit lângă VEM-ul său şi a pus mâna pe încuietoarea palmară din partea pilotului. Portierele s-au ridicat şi s-au pliat în interior. M-am afundat în aroma de piele şi lemn de santal a compartimentului pentru pasageri; vehiculul mirosea ca arhiva, ca Tynar însuşi, m-am gândit, când arhivarul s-a instalat pe scaunul pilotului, lângă mine.

– De fapt nu ştiu dacă a fost invadată, a răspuns el închizând portierele şi activând vehiculul printr-o atingere şi o comandă. Dincolo de izul de piele şi santal, interiorul avea mirosul de maşină recentă, de polimeri noi şi ozon, lubrifianţi şi energie care sedusese omenirea de aproape un mileniu. În ziua de azi este foarte greu de realizat un acces corespunzător, a urmat el. Datasfera este mai supraîncărcată decât am văzut-o vreodată. Astăzi după-amiază a trebuit realmente *să aştept* pentru o căutare despre Robinson Jeffers!

Ne-am ridicat şi am trecut peste canal, apoi peste o piaţă publică, mult asemănătoare celei în care fusesem cât pe-aci să fiu ucis mai devreme, după care ne-am stabilizat pe un curs mai jos, la trei sute de metri deasupra acoperişurilor. Oraşul era frumos noaptea: majoritatea clădirilor vechi erau conturate în fosfobenzi de modă veche, iar felinarele stradale erau mai numeroase decât hologramele publicitare. Puteam zări totuşi mulţimi revărsându-se pe străzi secundare, iar vehicule militare FAA Renaştere pluteau deasupra arterelor principale şi pieţelor terminex. VEM-ul lui Tynar a fost interogat de două ori asupra identităţii, o dată de controlul traficului local şi apoi de un om cu glas sigur pe el, specific celor din FORŢĂ.

Ne-am continuat zborul.

– Arhivele n-au teleproiector? am rostit, privind în depărtarea unde păreau să fie incendii.

– Nu, n-a fost nevoie. Avem puţini vizitatori şi cei care vin nu sunt deranjaţi de faptul că trebuie să meargă câteva cvartale pe jos.

– Unde-i teleproiectorul privat despre care crezi că l-aş putea folosi?

– Aici, a zis arhivarul.

Am coborât de pe curs şi am dat ocol unei clădiri joase, care nu avea

mai mult de treizeci de etaje, după care am aterizat pe o platformă de asolizare extrudată din perioada deco Glennon-Height, când asemenea platforme erau concrescute din piatră şi plastoţel.

– Aceasta este reşedinţa ordinului meu, a spus el. Aparţin unei ramuri uitate a creştinismului, numită catolicism. A părut stânjenit. Sunteţi însă cărturar, domnule Severn, şi probabil că ştiţi despre Biserica noastră din vechime.

– O cunosc mai mult decât doar din cărţi, am răspuns. Aici există vreun ordin monahal?

Tynar a surâs.

– Nu ne-aş putea numi călugări, domnule Severn. Din Frăţia Istorică şi Literară, facem parte opt oameni. Cinci slujesc la Universitatea Reichs. Doi sunt istorici de artă şi lucrează la restaurarea abaţiei Lutzchendorf. Eu mă ocup de arhivele literare. Biserica a descoperit că este mai ieftin să ne îngăduie să locuim aici decât să facem zilnic naveta de pe Pacem.

Am intrat în stupul de apartamente vechi chiar şi după standardele Vechiului Web: lămpi adaptate în coridoare de piatră autentică, uşi cu balamale, o clădire care nici nu ne-a contestat, nici nu ne-a salutat intrarea. Mânat de un impuls, am rostit:

– Aş dori să mă teleproiectez pe Pacem.

Arhivarul a părut surprins.

– În seara aceasta? În momentul acesta?

– De ce nu?

A clătinat din cap. Mi-am dat seama că pentru el taxa de teleproiectare de o sută de mărci reprezenta salariul pe câteva săptămâni.

– Clădirea noastră, mi-a spus, are propriul ei portal. Pe aici, vă rog.

Scara din mijloc era din piatră şi fier forjat corodat, cu un puţ central de şaizeci de metri. De undeva de pe un coridor întunecos s-a auzit

scâncetul unui prunc, urmat de răcnetul unui bărbat şi de plânsetele unei femei.

– De cât timp locuieşti aici, domnule Tynar?

– De şaptesprezece ani locali, domnule Severn. Asta înseamnă… treizeci şi doi ani standard, aşa cred. Iată-l!

Portalul teleproiector era la fel de vechi ca şi clădirea; cadrul său de translaţie era înconjurat de basoreliefuri din alamă, care se cocliseră, devenind verzui şi gri.

– În seara aceasta, a zis arhivarul, există restricţii de circulaţie în Web. Pacem ar trebui să fie accesibilă. Au rămas cam două sute de ore înainte ca barbarii… nu ştiu cum se numesc… să ajungă acolo. Un timp de două ori mai lung decât cel care i-a rămas lui Renaştere Vector. I-am simţit încordarea sub forma unei uşoare vibraţii prin tendoane şi oase. Domnule Severn… credeţi că-mi vor arde arhivele? Ar fi *ei* în stare să distrugă zece mii de ani de gândire?

Braţul i-a căzut moale pe lângă corp. Nu eram sigur cine erau „ei“ – Expulzaţii? Sabotorii sectei Shrike? Revoltaţii? Gladstone şi liderii Hegemoniei care erau de acord să sacrifice aceste planete din „primul val“?

– Nu, i-am răspuns întinzându-i mâna ca să i-o strâng la despărţire. Nu cred că ei vor îngădui distrugerea arhivelor.

Domnul Ewdrad B. Tynar a zâmbit şi s-a retras un pas, stingherit de felul în care îşi trădase emoţiile. Mi-a strâns mâna.

– Mult noroc, domnule Severn, indiferent unde v-ar purta drumurile!

– Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule Tynar.

Nu mai utilizasem niciodată formula aceea până acum şi m-a şocat că am rostit-o. Am plecat ochii, am scotocit după cardul de prioritate universală al lui Gladstone şi am tastat codul de trei cifre pentru Pacem. Portalul şi-a cerut scuze şi a spus că era imposibil pentru moment, dar procesoarele lui microcefalice au înţeles în cele din urmă că era un card de prioritate universală şi a zumzăit,

materializându-se.

L-am salutat din cap pe Tynar şi am păşit prin portal, aşteptându-mă pe jumătate să fi făcut o greşeală serioasă pentru că nu mergeam direct acasă, pe TC2.

Pe Pacem era noapte, mult mai întuneric decât fusese strălucirea urbană de pe Renaştere Vector, şi ploua cu găleata. Ploua cu violenţa aceea răsunătoare a pumnilor izbind metalul care te face să-ţi doreşti să te ghemuieşti sub pături groase şi să aştepţi dimineaţa.

Portalul era protejat, într-o curte interioară parţial acoperită, totuşi se afla în aer liber, astfel că simţeam din plin noaptea, ploaia şi frigul. Mai ales frigul. Pe Pacem aerul era o dată şi jumătate mai dens decât standardul din Web; unicul podiş locuibil al planetei avea altitudinea de două ori mai mare decât oraşele lui Renaştere Vector situate la nivelul mării. Aş fi preferat să mă întorc, în loc să ies în noapte şi ploaia torenţială, dar un puşcaş marin FORŢĂ s-a ivit din umbre, cu carabina de asalt multifuncţională pe umăr, gata să fie ridicată, şi mi-a cerut să mă identific.

L-am lăsat să scaneze cardul, iar el a luat brusc poziţia de drepţi.

– La ordin, *domnule!*

– Acesta este Noul Vatican?

– Da, domnule.

Prin potop, am întrezărit un fragment de dom iluminat. Am indicat zidul curţii.

– Aceea este San Pietro?

– Da, domnule.

– Îl pot găsi acolo pe Monseniorul Edouard?

– Traversaţi curtea, *domnule,* faceţi la stânga la piaţetă şi este clădirea scundă din stânga catedralei.

– Mulţumesc, caporale.

– Sunt soldat, *domnule!*

Mi-am strâns în jurul meu capa scurtă, ceremonială şi perfect inutilă înaintea diluviului, şi am traversat curtea în fugă.

Un bărbat – poate un preot, deşi nu purta robă sau guler preoţesc – a deschis uşa corpului rezidenţial. Alt bărbat, aşezat înapoia unui birou de lemn, mi-a spus că Monseniorul Edouard era aici şi era treaz, în ciuda orei târzii. Aveam fixată o întrevedere?

Nu, nu aveam fixată o întrevedere, dar doream să vorbesc cu Monseniorul. Era important.

Care era subiectul? s-a interesat, politicos, totuşi ferm, bărbatul dinapoia biroului. Nu fusese impresionat de cardul meu de prioritate universală. Am suspectat că vorbeam cu un episcop.

Subiectul era părintele Paul Duré şi părintele Lenar Hoyt, i-am spus.

A aprobat din cap, a şoptit în gămălia unui microfon atât de mic încât nu-l observasem prins pe gulerul său şi m-a condus în interiorul clădirii.

Locul acesta făcea ca turnul vechi în care locuia domnul Tynar să pară palatul unui sibarit. Coridorul era lipsit de orice trăsături distinctive, cu pereţi tencuiţi grosolan şi întrerupţi de uşi din lemn nelăcuit. Una dintre ele era deschisă şi, când am trecut prin dreptul ei, am zărit o cameră ce aducea mai degrabă cu o celulă de închisoare decât cu un dormitor: pat scund, pătură aspră, un taburet din lemn pentru îngenuncheat, o măsuţă rudimentară pe care se aflau o carafă cu apă şi un lighean simplu; nu existau ferestre, pereţi media, holonişă sau deck pentru accesarea datelor. Am bănuit că odaia nu era nici măcar interactivă.

De undeva dinăuntru reverberau glasuri înălţându-se într-o cântare/ incantaţie atât de elegantă şi atavică, încât am simţit că mi se zbârleşte părul de pe ceafă. Imnuri gregoriene. Am trecut printr-o sală mare de mese, la fel de simplă precum celulele, printr-o

bucătărie care ar fi fost familiară bucătăreselor din vremea lui John Keats, am coborât o scară de piatră tocită, am străbătut un coridor slab iluminat şi am suit altă scară, mai îngustă. Însoţitorul meu m-a părăsit şi eu am intrat în unul dintre cele mai frumoase spaţii pe care le văzusem vreodată.

Deşi o parte a mea ştia că Biserica mutase şi reconstruise Bazilica San Pietro, până la nivelul aducerii osemintelor despre care se credea că ar fi chiar ale apostolului Petru în noul lor mormânt sub altar, altă parte a mea simţea că fusesem transportat prin timp, înapoi în Roma pe care o văzusem prima dată la mijlocul lunii noiembrie a anului 1820 – Roma în care locuisem, suferisem şi murisem.

Spaţiul acesta era mult mai frumos şi mai elegant decât ar fi putut spera să fie vreun turn pentru birouri înalt de peste un kilometru de pe Tau Ceti Central; Bazilica San Pietro se întindea pe mai bine de şase sute de picioare în umbre, avea lăţimea de patru sute cincizeci de picioare în locul în care „crucea“ transeptului intersecta nava, şi era încununată de perfecţiunea cupolei lui Michelangelo, care se ridica la aproape patru sute de picioare deasupra altarului. Baldachinul din bronz realizat de Bernini, bolta ornată susţinută de coloane bizantine răsucite, acoperea altarul principal şi conferea spaţiului imens dimensiunea omenească necesară pentru perspectiva ceremoniilor intime desfăşurate acolo. Lămpi discrete şi lumânări iluminau porţiuni restrânse din bazilică, sclipeau pe travertinul şlefuit, aduceau tridimensionalitate mozaicurilor din aur şi desluşeau detaliile infinite pictate, cioplite şi imprimate pe pereţi, coloane, cornişe şi pe cupola măreaţă. Mult deasupra, scânteierile permanente ale fulgerelor furtunii se revărsau des prin vitraliile galbene, expediind fascicule piezişe de lumină violentă spre Tronul Apostolului Petru de Bernini.

M-am oprit acolo, imediat după absidă, temându-mă că paşii mei într-un asemenea spaţiu ar fi o pângărire şi că până şi răsuflarea mi-ar trezi ecouri pe toată lungimea bazilicii. Într-o clipă, ochii mi s-au acomodat cu iluminatul slab, au compensat pentru contrastul dintre lumina furtunii de deasupra şi lumina lumânărilor de dedesubt, şi abia atunci am observat că nu existau strane care să umple absida sau nava lungă; aici, sub cupolă, nu existau coloane, ci doar două

scaune plasate lângă altar, la vreo cincizeci de picioare mai departe. Doi bărbaţi stăteau în scaunele acelea şi vorbeau, apropiaţi, aplecaţi unul către celălalt în vădita grabă de a comunica. Lămpile, lumânările şi strălucirea dinspre mozaicul larg al lui Hristos de pe altarul întunecat iluminau fragmente şi crâmpeie din chipurile lor. Amândoi erau în vârstă. Amândoi erau preoţi, cu benzile albe ale gulerelor sclipind în penumbră. Tresărind surprins, mi-am dat seama că unul dintre ei era Monseniorul Edouard.

Celălalt era părintele Paul Duré.

Probabil că s-au speriat la început – au ridicat privirile din conversaţia lor şoptită şi au văzut o arătare, umbra scundă a unui bărbat ieşind din beznă, care le rostea numele… striga uimit numele lui Duré… bolborosea despre pelerinaje şi pelerini, Criptele Timpului şi Shrike, IA-uri şi moartea zeilor.

Monseniorul nu a chemat gărzile; nici el şi nici Duré nu au fugit; împreună au potolit arătarea, s-au străduit să discernă o logică din bolboroselile ei surescitate şi au transformat confruntarea aceea stranie într-o conversaţie raţională,

Era *cu adevărat* Paul Duré. Paul Duré şi nu o sosie bizară, un duplicat android sau o reconstrucţie cibrid. M-am asigurat de asta, ascultându-l, întrebându-l, privindu-l în ochi… însă în primul rând strângându-i mâna, *atingându-l* şi ştiind că el era cu adevărat părintele Paul Duré.

– Cunoşti… detalii incredibile din viaţa mea… despre timpul petrecut de noi pe Hyperion, la Cripte… dar *cine* ai spus că eşti? a spus Duré.

Era rândul meu să-l conving.

– O reconstrucţie cibrid a lui John Keats. Geamănul personalităţii pe care Brawne Lamia a purtat-o cu ea în pelerinajul vostru.

– Şi ai putut să comunici… să ştii ce ni s-a întâmplat, mulţumită acelei personalităţi partajate?

Stăteam într-un genunchi între ei şi altar. Mi-am ridicat ambele braţe, frustrat.

– Mulţumită ei… mulţumită unei anomalii din megasferă. Totuşi v-am *visat* vieţile, am auzit istoriile relatate de pelerini, l-am ascultat pe părintele Hoyt vorbind despre viaţa şi moartea lui Paul Duré… a *ta.*

M-am întins să-i ating braţul prin veşmintele preoţeşti. Faptul că mă aflam în acelaşi spaţiu şi timp cu unul dintre pelerini mă ameţea.

– Atunci ştii cum am ajuns aici, a rostit părintele Duré.

– Nu. Ultima dată am visat că intrai într-o Criptă Grotă. Se vedea o lumină. După aceea nu mai ştiu nimic.

Duré a aprobat din cap. Chipul său era mai patrician şi mai obosit decât cel pentru care mă pregătiseră visele.

– Cunoşti însă soarta celorlalţi?

Am inspirat adânc.

– A unora. Poetul Silenus este viu, dar tras în ţeapă pe arborele lui Shrike. Ultima dată când l-am văzut pe Kassad, îl ataca pe Shrike cu mâinile goale. Doamna Lamia călătorise prin megasferă spre periferia TehNucleului împreună cu perechea mea Keats…

– El a supravieţuit în acea… buclă Schrön… sau cum se numea?

Duré părea fascinat.

– Supravieţuise, dar acum nu mai este în viaţă, am spus. Personalitatea IA numită Ummon l-a ucis… a distrus personalitatea. Brawne se întorcea. Nu ştiu dacă trupul îi va supravieţui.

Monseniorul Edouard s-a aplecat către mine.

– Ce s-a întâmplat cu Consulul şi cu tatăl cu prunc?

– Consulul a încercat să se întoarcă în capitală cu covoraşul-şoim, însă s-a prăbuşit la câteva mile în nordul oraşului. Nu-i cunosc

soarta.

– Mile…, a repetat Duré de parcă cuvântul acela îi trezea amintiri.

– Scuze. Am făcut un gest spre bazilică. Locul acesta mă face să gândesc în unităţi din… viaţa mea anterioară.

– Continuă, a zis Monseniorul Edouard. Tatăl şi fiica?

M-am aşezat pe piatra rece, epuizat, cu braţele şi mâinile tremurând de oboseală.

– În ultimul meu vis, Sol o oferise pe Rachel lui Shrike. A fost cererea lui *Rachel.* Nu am putut vedea ce s-a întâmplat în continuare. Criptele se deschideau.

– Toate? a întrebat Duré.

– Toate pe care le puteam vedea.

Cei doi bărbaţi s-au privit.

– N-am terminat, am rostit şi le-am relatat dialogul cu Ummon. Este posibil ca o zeitate să poată… evolua din conştiinţa omenească în felul acesta, fără ca omenirea să fie conştientă de ea?

Fulgerele încetaseră, dar ploaia cădea acum atât de violent, încât o puteam auzi pe cupola uriaşă, hăt deasupra. Undeva în beznă o uşă a scârţâit, paşi au răsunat, apoi s-au îndepărtat. În nişele întunecoase ale bazilicii, candelele pâlpâiau lumini roşietice pe pereţi şi draperii.

– I-am învăţat pe alţii că Sfântul Teilhard a spus că aşa ceva era posibil, a rostit Duré obosit, totuşi dacă Dumnezeu este o fiinţă limitată, care evoluează în acelaşi fel în care am făcut-o noi toate fiinţele limitate, atunci nu… nu este Dumnezeul lui Avraam şi Hristos.

Monseniorul Edouard a încuviinţat.

– Există o străveche erezie…

– Da, am spus. Erezia Socinianã. L-am auzit pe părintele Duré

explicând-o lui Sol Weintraub şi Consulului. Dar ce contează *felul* în care această… putere… a evoluat şi dacă este sau nu limitată? Dacă Ummon spune adevărul, avem de-a face cu o forţă care utilizează quasarii ca surse de energie. Domnilor, acesta este un Dumnezeu care poate distruge *galaxii!*

– Ar fi o divinitate care poate distruge galaxii, m-a corectat Duré. Nu Dumnezeu.

I-am auzit limpede sublinierea apăsată a glasului.

– Şi dacă *nu* este limitată? am întrebat. Dacă este Dumnezeul Punct Omega al conştiinţei totale despre care ai scris, dacă este aceeaşi Treime despre care s-a contrazis Biserica voastră şi despre care a teoretizat încă dinainte de d'Aquino… dacă o parte din Treimea aceea a fugit înapoi prin timp spre aici… spre prezentul nostru… atunci ce va fi?

– A fugit *din faţa cui?* a întrebat încetişor Duré. Dumnezeul lui Teilhard… Dumnezeul Bisericii… Dumnezeul *nostru* ar fi Dumnezeul Punct Omega în care sunt perfect contopiţi Hristosul Evoluţiei, Personalul şi Universalul… ceea ce Teilhard numea *En Haut* şi *En Avant.* Nu ar putea să existe nimic atât de ameninţător încât vreun element din divinitatea aceea să fugă. Nici un Antihrist, nici o teoretică putere satanică, nici un „contra-Dumnezeu" nu ar putea ameninţa o conştiinţă atât de universală. Ce ar putea fi cealaltă zeitate?

– Dumnezeul maşinilor? am rostit, atât de încet, încât nici chiar eu însumi n-am fost sigur că vorbisem cu glas tare.

Monseniorul Edouard şi-a încleştat palmele în ceea ce am crezut că era pregătirea pentru o rugăciune, însă care s-a dovedit a fi un gest de profundă meditaţie şi tulburare.

– Hristos a avut îndoieli, a zis el. Sudoarea lui s-a transformat în picături de sânge în Grădină şi a cerut să treacă de la el şi paharul acela. Dacă ar fi existat un al doilea sacrificiu în aşteptare, ceva chiar mai teribil decât crucificarea… atunci mi-aş putea imagina entitatea Hristos a Treimii traversând timpul, păşind printr-o cvadridimensională Grădină Ghetsimani pentru a câştiga câteva

ore… sau ani… ca să se gândească.

– Ceva chiar mai teribil decât crucificarea, a repetat Duré cu o şoaptă răguşită.

Atât Monseniorul Edouard, cât şi eu l-am privit. Duré se crucificase el însuşi pe un arbore tesla de mare voltaj pe Hyperion, numai pentru a nu se supune controlului parazitului său cruciform. Prin capacitatea acelei creaturi de a învia, părintele suferise de multe ori agoniile crucificării şi electrocutării.

– Indiferent de ce anume fuge conştiinţa *En Haut*, a murmurat el, trebuie să fie ceva teribil.

Monseniorul Edouard a atins umărul prietenului său.

– Paul, povesteşte-i acestui om despre călătoria ta aici.

Duré a revenit din locul îndepărtat şi necunoscut unde îl purtaseră amintirile şi s-a concentrat asupra mea.

– Cunoşti toate istoriile noastre… şi detaliile şederii noastre în valea Criptelor de pe Hyperion?

– Cred că da. Până în momentul când ai dispărut.

Preotul a oftat şi şi-a atins fruntea cu degete lungi, care tremurau uşor.

– Atunci poate, a spus el, doar poate, că ai putea înţelege ceva din felul cum am ajuns aici… şi din cele ce am văzut pe drum.

– Am văzut o lumină în a treia Criptă Grotă, a început părintele Duré, şi am intrat. Mărturisesc că gânduri de sinucidere îmi trecuseră prin minte… ceea ce a mai rămas din mintea mea după copierea brutală a cruciformului… nu voi onora funcţia parazitului acela cu cuvântul înviere.

Am văzut o lumină şi am crezut că era Shrike. Simţeam că a doua mea întâlnire cu creatura aceea – prima fusese cu ani în urmă în

labirintul de sub Falie, când Shrike mă miruise cu cruciformul spurcat – întârziase prea mult.

Cu o zi în urmă, când îl căutasem pe colonelul Kassad, această Criptă Grotă fusese scurtă, lipsită de caracteristici, cu un perete de stâncă simplă oprindu-ne drumul după treizeci de paşi. Acum peretele acela dispăruse şi în locul lui exista o deschidere destul de asemănătoare cu gura lui Shrike; stânca se extindea în contopirea aceea de mecanic şi organic, cu stalactite şi stalagmite ascuţite ca nişte dinţi din carbonat de calciu.

Prin gură cobora o scară de piatră. Din adâncurile spre care ducea ea emana lumină, strălucind alb-lăptos acum şi roşu-închis în clipa următoare. Nu se auzea nici un zgomot, cu excepţia suspinului vântului, ca şi cum roca de acolo ar fi respirat.

Nu sunt un Dante. Nu căutam o Beatrice. Scurtul meu imbold de curaj – deşi fatalism ar fi un termen mai potrivit – se evaporase odată cu pierderea luminii zilei. M-am întors şi am alergat cei treizeci de paşi către intrarea grotei.

Intrarea nu mai exista. Pasajul se termina pur şi simplu. Nu auzisem nici un zgomot de prăbuşire sau de avalanşă şi, în plus, stânca din locul unde ar fi trebuit să existe legătura cu exteriorul arăta la fel de veche şi neatinsă ca restul cavernei. Timp de o jumătate de oră am căutat altă ieşire, n-am găsit nimic, am refuzat să revin la scară şi în cele din urmă m-am aşezat şi am stat câteva ore în locul unde fusese cândva intrarea în Cripta Grotă. Alt şiretlic al lui Shrike. Altă cascadorie teatrală ieftină a acestei planete perverse. Ideea de glumă a lui Hyperion. Ha, ha!

După ce am stat în semiîntuneric şi am privit pulsaţiile silenţioase ale luminii din capătul îndepărtat al grotei, am înţeles că Shrike nu va veni la mine. Ieşirea nu va reapărea în mod magic. Aveam de ales între a sta aici până muream de foame – sau de sete, mai probabil, fiindcă eram deja deshidratat – şi a coborî pe scara blestemată.

Am coborât.

Cu ani în urmă, practic cu vieţi în urmă, când i-am vizitat pe bikura pe Platoul Pinion de lângă Falie, labirintul în care îl întâlnisem pe

Shrike fusese la trei kilometri sub peretele canionului. Asta însemna relativ aproape de suprafaţă; majoritatea labirinturilor de pe majoritatea planetelor labirintice se află la minimum zece kilometri sub crustă. Nu aveam nici o îndoială că această scară nesfârşită… o spirală abruptă şi strânsă de trepte din piatră, atât de lată încât zece preoţi puteau coborî umăr la umăr spre iad… se va sfârşi în labirint. Acolo mă blestemase Shrike cu nemurirea. Dacă creatura sau puterea care o dirija avea cel mai infim simţ al umorului, ar fi fost potrivit ca atât nemurirea, cât şi viaţa mea muritoare să se încheie în acelaşi loc.

Scara spirala în jos; lumina sporea în intensitate… o strălucire trandafirie urmată peste zece minute de roşu întunecat, apoi, după o jumătate de oră de coborâre, de stacojiu pâlpâitor. Pentru gustul meu era un decor mult prea dantesc şi ieftin fundamentalist. Mai că am izbucnit în râs la gândul apariţiei unui drăcuşor, cu coadă, furcă, copite despicate şi mustăcioară subţire.

Nu am râs însă când am ajuns în adâncurile unde motivul luminii a devenit evident: cruciforme, sute şi după aceea mii, mici la început, lipindu-se de pereţii grosolani ai scării ca nişte cruci rudimentar cioplite, părăsite de conchistadori subterani, apoi mai mari şi tot mai multe, până ce aproape că se suprapuneau, trandafirii precum coralul, de culoarea cărnii crude, bioluminescent sângeriu.

Mi s-a făcut rău. Era ca şi când aş fi pătruns într-un puţ căptuşit cu căpuşe umflate ce pulsau, deşi acestea erau mai rele decât căpuşele. Văzusem imaginile medscanerului sonic şi secţiunile RMN ale corpului meu, cu doar *una* dintre hidoşeniile acestea pe mine: ganglionii în exces înfiltrându-se prin carnea şi organele mele ca nişte fibre cenuşii, teci de filamente ce zvâcneau, ciorchini de nematozi aidoma unor tumori teribile care n-aveau să-mi acorde nici măcar mila morţii. Acum aveam *două:* al lui Lenar Hoyt şi al meu. M-am rugat ca mai bine să mor, decât să sufăr altul.

Mi-am urmat coborârea. Pereţii pulsau de căldură şi de lumină, nu ştiu dacă din cauza adâncimii sau a înghesuielii miilor de cruciforme. În cele din urmă am păşit pe treapta cea mai de jos, scara s-a terminat, am cotit după o ultimă spirală de piatră şi am ajuns acolo.

Labirintul… Se întindea aşa cum văzusem în nenumărate holouri şi o dată cu proprii mei ochi: un tunel cu pereţi netezi, cu latura de treizeci de metri, săpat în crusta lui Hyperion cu mai bine de trei sferturi de milion de ani în urmă, traversând planeta înainte şi înapoi ca nişte catacombe proiectate de un inginer dement. Labirinturile pot fi găsite pe nouă planete, dintre care cinci se află în Web, iar celelalte, ca acesta, în Pustietate: toate sunt identice, toate au fost excavate în acelaşi moment din trecut, nici unul nu oferă vreun indiciu asupra motivului existenţei sale. Legendele abundă despre Constructorii Labirintului, dar miticii ingineri nu au lăsat nici un artefact, nici o urmă a metodelor lor şi nici una dintre ipotezele despre labirinturi nu oferă un motiv raţional pentru unul dintre cele mai măreţe proiecte inginereşti pe care le-a văzut vreodată galaxia.

Toate labirinturile sunt goale. Sondele automate au explorat milioane de kilometri de coridoare tăiate în piatră şi, cu excepţia locurilor unde timpul şi surpările au modificat catacombele originale, labirinturile sunt pustii şi fără trăsături.

Însă nu şi acela în care stăteam acum.

Cruciformele luminau o scenă din Hieronymus Bosch, iar eu priveam în lungul unui coridor nesfârşit, nesfârşit totuşi nu pustiu… nu, nu pustiu!

La început am crezut că erau mulţimi de oameni vii, un fluviu de capete şi umeri şi braţe, întinzându-se pe kilometrii pe care-i puteam vedea; un curent de omenire întrerupt pe alocuri de vehicule care aveau toate aceeaşi culoare roşiatică de rugină. Când am avansat, apropiindu-mă de zidul de oameni lipiţi unul de celălalt aflat la mai puţin de douăzeci de metri de mine, mi-am dat seama că erau cadavre. Zeci, sute de mii de leşuri umane se întindeau prin coridor cât puteam să văd cu ochii; unele răşchirate pe podeaua de piatră, altele strivite de pereţi, dar majoritatea ţinute în picioare de apăsarea altor cadavre, într-atât de ticsite erau în partea aceasta din labirint.

Exista un drum; tăiat prin corpuri, de parcă pe acolo ar fi trecut o maşinărie dotată cu lame ascuţite, care-şi deschisese calea. L-am urmat – grijuliu să nu ating un braţ întins sau o gleznă atrofiată.

Corpurile erau omeneşti şi în majoritate încă îmbrăcate şi mumificate în eonii de descompunere lentă din această criptă lipsită de bacterii. Pieile se tăbăciseră, se întinseseră şi zdrenţuiseră ca nişte tifoane putrede până ce acopereau doar oasele şi adesea nici măcar atât. Părul rămăsese sub forma unor tentacule de gudron colbuite, rigide ca fibroplasticul emailat. Întunericul se holba de sub pleoapele deschise şi printre dinţi. Veşmintele care cândva trebuie să fi fost în nenumărate culori erau maronii, cenuşii sau negre, fragile precum haine sculptate în piatră subţire. Proeminenţele de plastic topite de vreme de pe încheieturile mâinilor şi de pe gâturile lor puteau să fi fost comagende sau echivalentele acestora.

Vehiculele mari poate să fi fost cândva VEM-uri, însă acum erau mormane de rugină pură. După o sută de metri m-am împiedicat şi, ca să nu cad de pe poteca lată de un metru prin câmpul de trupuri, am căutat să-mi menţin echilibrul punând mâna pe o maşinărie înaltă, a cărei caroserie era un ansamblu de curbe şi cupole opace. Movila de rugină a colapsat în interior.

Am mers mai departe, dar nu ca Vergiliu, urmând teribila cărare roasă în carnea omenească descompusă şi întrebându-mă de ce mi se arătau toate acestea, ce însemnau ele? După o durată nedeterminată în care m-am bălăbănit printre maldăre de omenire abandonată, am ajuns la o intersecţie de tuneluri; toate cele trei coridoare din faţă erau ticsite de trupuri. Poteca îngustă continua în labirintul din stânga mea. Am mers pe acolo.

După nişte ore, poate chiar mai mult, m-am oprit şi m-am aşezat pe calea de piatră care şerpuia prin oroare. Dacă în această mică porţiune de tunel existau zeci de mii de cadavre, atunci labirintul lui Hyperion trebuia să conţină miliarde. Mai mult… Laolaltă, cele nouă planete labirintice trebuiau să fie o criptă pentru trilioane de oameni.

Nu ştiam de ce mi se arăta acest Dachau final al sufletului. În apropiere de locul unde mă aşezasem, stârvul mumificat al unui bărbat continua să protejeze stârvul unei femei prin curba osului dezgolit al braţului său. În braţele ei se zărea o bocceluţă cu păr negru, scurt. M-am întors cu spatele şi am plâns.

Ca arheolog, excavasem victime ale execuţiilor, incendiilor,

inundaţiilor, cutremurelor şi vulcanilor. Asemenea scene de familie nu reprezentau o noutate pentru mine; ele erau condiţiile *sine qua non* ale istoriei. Cumva însă cele de aici erau mult mai teribile. Poate că de vină era numărul lor; milioanele de morţi ale holocaustului. Poate că de vină era strălucirea răpitoare de suflete a cruciformelor, care căptuşeau tunelurile ca mii de glume proaste blasfematorii. Poate că de vină era plânsul trist al vântului prin coridoarele nesfârşite de piatră.

Viaţa mea şi tot ceea ce predasem, suferinţele, micile victorii şi nenumăratele înfrângeri mă aduseseră aici – dincolo de credinţă, dincolo de compasiune, dincolo de simpla, miltoniana, sfidare. Aveam senzaţia că trupurile acestea existaseră aici de cel puţin o jumătate de milion de ani, dar că oamenii înşişi proveneau din vremea noastră sau, mai rău încă, din viitorul nostru. Mi-am lăsat faţa în mâini şi am plâns.

Nici un foşnet sau zgomot nu m-a prevenit, totuşi ceva, poate o mişcare a aerului… Am ridicat ochii şi Shrike era acolo, la nici doi metri depărtare. Nu pe potecă, ci printre trupuri: o statuie care îl preaslăvea pe arhitectul acestui carnaj.

M-am ridicat în picioare. Nu aveam să şed ori să îngenunchez înaintea abominaţiei.

Shrike s-a mişcat către mine, mai degrabă lunecând decât mergând, glisând ca şi cum s-ar fi deplasat pe şine lipsite de frecare. Lumina sângerie a cruciformelor se revărsa peste carapacea lui de argint viu. Rânjetul lui etern, imposibil – stalactite şi stalagmite din oţel.

Nu am simţit nici un impuls de violenţă vizavi de el. Doar tristeţe şi o milă teribilă. Nu pentru Shrike – indiferent ce dracu' ar fi fost –, ci pentru toate victimele care, singure şi neasigurate nici măcar de cea mai fragilă credinţă, trebuiseră să înfrunte teroarea din noapte pe care o întrupează creatura aceasta.

Pentru prima dată am observat că de aproape, de la mai puţin de un metru distanţă, în jurul lui Shrike exista o duhoare de ulei rânced, lagăre supraîncinse şi sânge uscat. Văpăile din ochii lui pulsau în ritm perfect cu sporirea şi diminuarea strălucirii cruciformului.

Cu ani în urmă, nu crezusem că această creatură era supranaturală, o manifestare a binelui sau răului, ci doar o aberaţie a acţiunilor insondabile şi aparent lipsite de sens ale Universului: o glumă teribilă a evoluţiei. Coşmarul cel mai teribil al Sfântului Teilhard. Era totuşi o *creatură*, care asculta legile naturii, indiferent cât de deformate ar fi fost acestea, şi se supunea unor reguli ale Universului undeva, cândva.

Shrike şi-a ridicat braţele spre mine, în jurul meu. Lamele de pe cele patru încheieturi ale sale erau mult mai lungi decât propriile mele mâini; lama de pe piept era mai lungă ca antebraţul meu. Am ridicat capul şi l-am privit în ochi, iar o pereche din braţele de oţel de arc şi sârmă ghimpată m-au înconjurat, iar cealaltă pereche a avansat lent prin spaţiul mic dintre noi.

Tăişurile degetelor s-au îndreptat. M-am înfiorat, totuşi nu m-am retras, când lamele acelea s-au repezit şi s-au afundat în pieptul meu cu o durere ca un foc rece, aidoma unor lasere chirurgicale ce retează nervi.

S-a dat un pas îndărăt, ţinând ceva roşu, care se înroşea întruna cu sângele meu. M-am clătinat, aproape aşteptându-mă să-mi văd inima în mâinile monstrului: ironia finală a unui om mort care clipeşte surprins către propria sa inimă în secundele dinainte ca sângele să se golească din creierul neîncrezător.

Dar nu era inima mea. Shrike ţinea cruciformul pe care-l purtasem pe piept, cruciformul *meu,* acel depozitar parazit al ADN-ului *meu* care nu murea. M-am clătinat iarăşi, gata să cad, şi mi-am atins pieptul. Degetele mi s-au ridicat mânjite cu sânge, însă nu sub jeturile arteriale care ar fi fost de aşteptat din partea unei asemenea operaţii chirurgicale grosolane; rana s-a vindecat chiar pe când o priveam. *Ştiam* că aşa-numitul cruciform îşi trimisese filamentele şi tuberculii prin tot corpul meu. *Ştiam* că nici un laser chirurgical n-ar fi fost capabil să separe lianele acelea ucigaşe de trupul părintelui Hoyt… şi nici de al meu. Totuşi *am simţit* infecţia vindecându-se, fibrele interne veştejindu-se şi topindu-se în cea mai vagă urmă de ţesut cicatrizat intern.

Continuam să port cruciformul lui Hoyt, dar acela era altceva. După moartea mea, Lenar Hoyt avea să se ridice din carnea aceasta re-

formată. *Eu* însă aveam să mor. Nu aveau să mai existe duplicate jalnice ale lui Paul Duré, tot mai obtuze şi mai lipsite de vitalitate cu fiecare generaţie artificială.

Shrike îmi dăruise moartea, fără să mă ucidă.

Creatura a zvârlit cruciformul în mormanele de trupuri şi mi-a prins antebraţul cu mâna, retezând fără pic de efort trei straturi de veşminte; sângele mi s-a revărsat instantaneu din biceps la atingerea insesizabilă a bisturielor sale.

M-a condus printre cadavre, către perete. L-am urmat, străduindu-mă să nu calc pe ele, dar, în graba de a nu mă alege cu braţul retezat, nu am avut mereu succes. Trupurile se năruiau în pulbere. Unul a primit urma tălpii mele în cavitatea surpată a pieptului său.

Apoi am ajuns la perete, la o secţiune brusc curăţată de cruciforme, şi am înţeles că era un fel de deschidere protejată energetic… nu avea nici forma şi nici mărimea unui portal teleproiector standard, însă era similară prin opacitatea zumzăitoare de energie. Orice, numai să ies din depozitele acelea de moarte!

Shrike mi-a dat un brânci prin deschidere.

Imponderabilitate… Un labirint de pereţi sparţi, încâlceli de cabluri plutind ca măruntaiele unei creaturi gigantice, lumini roşii pâlpâind; pentru o clipă, am crezut că şi aici existau cruciforme, însă apoi am înţeles că acestea erau luminile de avarie dintr-o navă spaţială distrusă, după care am tresărit violent şi m-am rostogolit fără control, neobişnuit cu imponderabilitatea, când alte stârvuri au apărut rotindu-se lent prin aer. Nu erau mumii, ci morţi recenţi, abia ucişi, cu gurile căscate, ochii holbaţi, plămânii explodaţi, urmaţi de nori de intestine şi sânge care simulau viaţa în lentul şi necroticul lor răspuns la fiecare curent aleatoriu de aer şi vibraţie a acelei epave spaţiale FORŢĂ.

Era în mod *cert* o navă spaţială FORŢĂ. Văzusem uniformele FORŢĂ:spaţiu pe leşurile tinere. Văzusem prescurtările din jargonul militar pe pereţi şi pe chepengurile explodate, instrucţiunile inutile

pe dulăpioarele de urgenţă mai mult decât inutile, cu costumele epidermice şi globurile presurizate încă neumflate, pliate pe rafturi. Distrugerea acestei nave fusese făcută cu amploarea şi iuţeala unei maladii declanşate peste noapte.

Shrike a apărut lângă mine.

Shrike… în spaţiu! Eliberat de Hyperion şi de legăturile mareelor temporale! În multe dintre navele acestea existau teleproiectoare!

Pe coridor, la nici cinci metri depărtare de mine exista portalul unui teleproiector. Către el se rostogolea un cadavru şi braţul său drept trecu prin câmpul opac, de parcă ar fi vrut să încerce temperatura apei pe planeta aflată de cealaltă parte. Aerul bufni afară pe acolo, cu un ţiuit crescător. *Du-te!* l-am îndemnat în gând, dar diferenţa de presiuni a îndepărtat trupul de portal, cu braţul intact în mod surprinzător, deşi chipul său era ca o mască mortuară.

M-am răsucit spre Shrike şi mişcarea m-a făcut să mă rotesc o jumătate de revoluţie în direcţia opusă.

Shrike m-a ridicat, cu lamele crestându-mi pielea, şi m-a împins pe coridor spre teleproiector. Nu aş fi putut modifica traiectoria, nici dacă aş fi vrut. În secundele dinaintea trecerii prin portalul care bâzâia şi pârâia, mi-am imaginat că dincolo de el mă aştepta vidul, prăbuşiri de la înălţimi uriaşe, decompresiune explozivă sau – cel mai groaznic dintre toate – întoarcerea în labirint.

În loc de aşa ceva m-am rostogolit o jumătate de metru pe o pardoseală de marmură. La nici două sute de metri de locul acesta, în apartamentul privat al Papei Urban XVI, care, întâmplător, murise de bătrâneţe cu trei ore înainte ca eu să cad prin teleproiectorul lui privat – „Uşa Papei“, cum i se spune pe Noul Vatican. Am simţit durerea pedepsei de a fi atât de departe de Hyperion, atât de departe de sursa cruciformelor, însă durerea este de acum un aliat vechi şi nu mai are putere asupra mea.

L-am găsit pe Edouard. A fost îndeajuns de milostiv să asculte o confesiune pe care nici un iezuit n-a mai făcut-o vreodată. A fost chiar şi mai milostiv, fiindcă m-a crezut. Acum ai auzit-o şi tu. Aceasta este povestea mea.

Furtuna se oprise. Noi trei stăteam în lumina lumânărilor sub cupola bazilicii San Pietro şi pentru câteva clipe nu am scos absolut nici un sunet.

– Shrike are acces la Web, am spus în cele din urmă.

Duré m-a privit inexpresiv.

– Da.

– Trebuie să fi fost o navă din spaţiul Hyperion…

– Aşa s-ar părea.

– În cazul acesta ne-am putea întoarce acolo. Să folosim… Uşa Papei?... pentru a reveni în spaţiul Hyperion.

Monseniorul Edouard a arcuit o sprânceană.

– Doreşti să procedezi în felul acesta, domnule Severn?

Mi-am muşcat uşor articulaţia unui deget arătător.

– Este o acţiune la care mă gândisem.

– De ce? a întrebat încet Monseniorul. Perechea ta, personalitatea cibrid pe care Brawne Lamia a purtat-o în pelerinajul ei, n-a găsit acolo decât moarte.

Am clătinat din cap, ca şi cum prin gestul acela simplu aş fi încercat să-mi limpezesc hăţişul de gânduri.

– Eu sunt o parte din toate acestea, atât doar că nu ştiu ce rol să joc… sau unde să-l joc.

Paul Duré a râs fără amuzament.

– Toţi am încercat sentimentul acesta. Este ca tratatul despre predestinare al unui dramaturg de mâna a doua. Ce s-a întâmplat cu liberul arbitru?

Monseniorul şi-a privit pătrunzător prietenul.

– Paul, toţi pelerinii… tu însuţi… au făcut alegeri potrivit voinţelor proprii. Este posibil ca puteri uriaşe să modeleze mersul general al evenimentelor, totuşi personalităţile umane continuă să-şi determine propriul destin.

Duré a suspinat.

– Poate că aşa este, Edouard. Nu ştiu… Sunt foarte obosit.

– Dacă povestea lui Ummon este adevărată, am spus, şi o treime din această divinitate umană a fugit în timpul nostru, unde se află şi cine credeţi că este? În Web există peste o sută de miliarde de oameni.

Părintele Duré a surâs blând, lipsit de ironie.

– Te-ai gândit că ai putea fi chiar tu, domnule Severn?

Răspunsul lui m-a lovit ca o palmă fizică.

– Nu se poate! am zis. Eu nu sunt nici… nici măcar complet om. Conştiinţa mea pluteşte undeva în matricea Nucleului. Corpul mi-a fost reconstituit din rămăşiţele ADN-ului lui John Keats şi biofabricat ca al unui android. Memoria mi-a fost implantată. Sfârşitul vieţii mele… „revenirea“ mea din tuberculoză… a fost simulată pe o planetă construită în acest scop.

Duré continua să zâmbească.

– Şi? Te împiedică ceva din toate astea să fii entitatea Empatie?

– Nu mă *simt* ca parte a vreunei zeităţi, am replicat sec. Nu-mi amintesc nimic, nu înţeleg nimic şi nici nu ştiu care-i pasul următor pe care să-l fac.

Monseniorul Edouard m-a atins pe încheietură.

– Suntem noi atât de siguri că Hristos a ştiut mereu care-i pasul următor pe care să-l facă? El ştia ce trebuia făcut. Nu-i întotdeauna acelaşi lucru cu a şti ce să faci.

M-am frecat la ochi.

– Eu nu ştiu nici măcar ce trebuie făcut.

Glasul Monseniorului era scăzut.

– Cred că Paul vrea să spună că *dacă* entitatea spirit despre care ai povestit se ascunde aici, în timpul nostru, este posibil ca ea să nu-şi cunoască propria identitate.

– Asta-i o nebunie! am protestat.

Duré a încuviinţat din cap.

– Multe dintre evenimentele de pe Hyperion şi din jurul planetei au părut nebuneşti. Se pare că nebunia se extinde.

L-am privit cu luare aminte pe iezuit.

– *Tu* ai fi un bun candidat pentru zeitate, am observat. Ai dus o viaţă de rugăciuni, studiind teologii şi onorând ştiinţa în calitate de arheolog. În plus, ai fost deja crucificat.

Zâmbetul lui pierise.

– Tu nu auzi ce spunem noi? Tu nu auzi blasfemia din vorbele noastre? Eu nu sunt un candidat pentru Divinitate, Severn. Eu mi-am trădat Biserica, ştiinţa şi acum, prin dispariţie, prietenii din pelerinaj. Este posibil ca Hristos să-şi fi pierdut credinţa pentru câteva clipe, dar nu şi-a vândut-o la tarabă pentru flecuşteţele egoului şi curiozităţii.

– Ajunge, a intervenit Monseniorul Edouard. Dacă misterul este identitatea acestei Empatii, parte dintr-o zeitate viitoare şi fabricată, gândeşte-te la candidaţii din imediata apropiere a micilor tale Patimi ale lui Hristos, domnule Severn. Directorul executiv, doamna Gladstone, care poartă pe umeri povara Hegemoniei. Ceilalţi membri ai pelerinajului… domnul Silenus care, potrivit celor ce ne-ai spus, suferă chiar acum pe arborele lui Shrike pentru poezia sa. Doamna Lamia, care a riscat şi a pierdut atât de mult pentru dragoste. Domnul Weintraub, care a suferit Dilema lui Avraam… până şi fiica lui, care a revenit la inocenţa copilăriei. Consulul, care…

– Consulul pare mai degrabă Iuda decât Hristos, l-am întrerupt. El a

trădat atât Hegemonia, cât şi pe Expulzaţi, care credeau că lucrează în folosul lor.

– Din spusele lui Paul, a zis Monseniorul, Consulul a fost credincios convingerilor sale, credincios amintirii bunicii sale, Siri. (A surâs.) În plus, în piesa aceasta mai sunt alţi o sută de miliarde de actori. Dumnezeu nu i-a ales pe Irod, Pilat din Pont sau Cezar Augustus ca instrumente ale Sale. El l-a ales pe fiul necunoscut al unui dulgher necunoscut dintr-o provincie obscură a Imperiului Roman.

– Bine, am spus. M-am ridicat şi am început să mă plimb înainte şi înapoi prin faţa mozaicului strălucitor, sub altar. Ce facem în continuare? Părinte Duré, trebuie să mă însoţeşti la Gladstone. Ea ştie despre pelerinajul tău. Poate că istoria ta poate să ajute la evitarea vărsării de sânge ce pare atât de iminentă.

Duré s-a ridicat de asemenea, a încrucişat braţele pe piept şi a privit spre cupolă ca şi când bezna din înălţimi ar fi ascuns instrucţiuni vizibile numai pentru el.

– M-am gândit la asta, a rostit, dar nu cred că este prima mea obligaţie. Mai întâi trebuie să merg pe Crângul lui Dumnezeu, ca să vorbesc cu echivalentul lor pentru Papă, cu Adevăratul Glas al Arborelui-lumii.

M-am oprit.

– Pe Crângul lui Dumnezeu? Ce legătură are planeta aceea cu toate astea?

– Am impresia că Templierii sunt cheia unui element care lipseşte din şarada aceasta agonizantă. Ai spus că Het Masteen a murit. Poate că Adevăratul Glas ne poate lămuri ce plănuiseră pentru acest pelerinaj… istoria lui Masteen, ca să zic aşa. La urma urmelor el a fost singurul dintre cei şapte pelerini iniţiali care nu a povestit motivul venirii pe Hyperion.

Am reînceput să mă plimb, mai iute, străduindu-mă să-mi stăpânesc iritarea.

– Dumnezeule, Duré! N-avem vreme pentru astfel de curiozităţi

consumatoare de timp. A mai rămas doar – mi-am consultat implantul – o oră şi jumătate până ce Roiul de invazie al Expulzaţilor pătrunde în sistemul Crângul lui Dumnezeu. Acolo trebuie să fie dementă curată!

– Este posibil, a încuviinţat iezuitul, totuşi voi merge întâi acolo. După aceea voi vorbi cu Gladstone. Se poate ca ea să-mi autorizeze întoarcerea pe Hyperion.

Am pufnit, îndoindu-mă că directorul executiv va îngădui vreodată ca o sursă de informaţii atât de valoroase să fie expusă la pericole.

– Să-i dăm drumul, am spus şi m-am întors către ieşire.

– Un moment, a zis Duré. Cu puţin timp în urmă ai spus că uneori eşti capabil să… să „visezi"… despre pelerini, chiar treaz fiind. Ca un fel de transă, nu?

– Aşa ceva.

– Domnule Severn, te rog, visează despre ei acum.

M-am holbat uluit la el.

– Aici? Acum?

Duré a indicat scaunul său.

– Te rog. Doresc să cunosc soarta prietenilor mei. De asemenea, informaţiile pot fi foarte valoroase în discuţiile noastre cu Adevăratul Glas şi cu doamna Gladstone.

Am clătinat din cap, dar m-am aşezat.

– S-ar putea să nu meargă, l-am avertizat.

– Atunci n-am pierdut nimic, replică Duré.

Am aprobat, am închis ochii şi m-am lăsat pe spate în scaunul inconfortabil. Eram perfect conştient de cei doi bărbaţi care mă priveau, de izul slab al tămâiei şi ploii, de spaţiul răsunător care ne înconjura. Eram convins că nu voi avea succes; tărâmul viselor mele

nu era atât de aproape încât să-l pot invoca prin simpla închidere a ochilor.

Sentimentul de a fi privit s-a destrămat, mirosurile s-au îndepărtat şi senzaţia spaţiului s-a extins de o mie de ori, când am revenit pe Hyperion.

35

Confuzie!

Trei sute de nave spaţiale se retrag în spaţiul Hyperion sub foc susţinut, fug din faţa Roiului aidoma unor oameni care se luptă cu albinele.

Nebunie lângă portalurile teleproiectoare militare, cu controlul traficului supraîncărcat, nave blocate ca VEM-urile în grila aeriană TC2, vulnerabile ca potârnichile înaintea navelor de asalt vuitoare ale Expulzaţilor.

Nebunie în punctele de ieşire: nave spaţiale FORŢĂ înşiruite precum oile într-o strungă îngustă, trecând de la portalul final Madhya spre teleproiectorul de ieşire. Nave care se rotesc în spaţiul Hebron, câteva care translatează către Poarta Raiului, Crângul lui Dumnezeu, Mare Infinitus, Asquith. Au mai rămas puţine ore până la intrarea Roiurilor în sistemele planetare din Web.

Confuzie, când sute de milioane de refugiaţi se teleproiectează de pe planetele ameninţate şi intră în oraşe şi centre de relocare pe jumătate înnebunite de surescitarea fără scop a războiului incipient. Confuzie, când planete Web neameninţate se aprind de răzmeriţe: pe Lusus, trei Stupi – aproape şaptezeci de milioane de cetăţeni – sunt în carantină din cauza revoltelor sectei Shrike, malluri cu treizeci de niveluri sunt jefuite, monoliţi de apartamente sunt călcate în picioare de gloate, centre de fuziune sunt detonate şi terminexuri

teleproiectoare atacate. Consiliul Autoguvernării apelează la Hegemonie; Hegemonia declară legea marţială şi trimite FORŢĂ:Marină pentru a izola Stupii.

Răscoale secesioniste pe Noul Pământ şi Maui-Legământul. Atacuri teroriste din partea regaliştilor Glennon-Height – care tăcuseră mai bine de trei sferturi de secol – pe Thalia, Armaghast, Nordholm şi Lee 3. Alte răscoale ale sectei Shrike pe Tsingtao-Hsishuang Panna şi Renaştere Vector.

FORŢĂ:Comandă de pe Olympus transferă batalioane de luptă din transportoarele ce revin de la Hyperion spre planetele din Web. Batalioane de demolare alocate navelor-torţă în sistemele ameninţate raportează că sferele de singularitate teleproiectoare sunt cablate pentru distrugere, aşteptând numai ordinul sperlumic de la TC2.

– Există o cale mai bună, spune consilierul Albedo lui Gladstone şi Consiliului de Război.

Directorul executiv se întoarce spre ambasadorul TehNucleului.

– Există o armă care îi poate elimina pe Expulzaţi fără să vatăme bunurile Hegemoniei. De fapt, fără să vatăme nici bunurile Expulzaţilor.

Generalul Morpurgo fulgeră.

– Vorbeşti despre bomba echivalentă cu o baghetă-letală, rosteşte el. Nu va funcţiona. Cercetătorii FORŢĂ au demonstrat că efectul ei se propagă indefinit. Pe lângă faptul că este dezonorantă, contrazicând Noul Cod Bushido, va nimici populaţii planetare deopotrivă cu invadatorii.

– Câtuşi de puţin, zice Albedo. Dacă cetăţenii Hegemoniei sunt protejaţi corespunzător, nu ar trebui să existe nici o victimă. Aşa cum ştiţi, baghetele-letale pot fi calibrate pentru lungimi de undă cerebrale specifice. Acelaşi lucru este valabil şi pentru o bombă bazată pe acelaşi principiu. Nu ar fi afectate animalele domestice, cele sălbatice, nici chiar alte specii antropoide.

Generalul Van Zeidt de la FORŢĂ:Marină se ridică.

– Dar nu există nici o cale pentru a proteja întreaga populaţie a unei planete! Testele noastre au arătat că neutrino grei ai bombei-letale vor penetra în roca solidă sau în metal până la o adâncime de şase kilometri. Nimeni nu are asemenea adăposturi!

Proiecţia consilierului Albedo îşi încrucişează mâinile pe masă.

– Avem nouă planete cu adăposturi care ar primi miliarde, rosteşte el încet.

Gladstone încuviinţează din cap.

– Planetele labirintice, murmură ea. În tot cazul însă un asemenea transfer de populaţie ar fi imposibil.

– Nu, spune Albedo. După ce aţi alăturat Hyperion la Protectorat, toate planetele labirintice deţin capacitate de teleproiectare. Nucleul poate întreprinde acţiunile necesare pentru a transfera populaţiile direct în aceste adăposturi subterane.

În jurul mesei lungi izbucnesc conversaţii simultane, dar privirea intensă a Meinei Gladstone nu părăseşte nici o clipă faţa lui Albedo. Ea solicită linişte şi este ascultată.

– Spune-ne mai multe, zice ea. Suntem interesaţi.

Consulul stă la umbra pricăjită a unui arbore neville scund şi aşteaptă să moară. Mâinile îi sunt legate la spate cu o bucată de fibroplastic. Hainele îi sunt zdrenţuite şi încă umede; picăturile de pe faţa lui provin parţial de la apa râului, dar în majoritate de la transpiraţie.

Cei doi bărbaţi care stau în picioare lângă el îi termină de inspectat geanta de voiaj.

– Căcat, zice primul dintre ei, nu-i nimic dă preţ p-aici, numa' căcatu' ăsta dă pistol vechi.

Îşi vârâ la centură arma tatălui lui Brawne Lamia.

– Ierea bine dacă puteam pune laba pă covoru' ăla zburător, spune al doilea.

– Pân' la urmă nici nu zbura prea bine! zice primul şi amândoi izbucnesc în râs.

Consulul mijeşte ochii spre cele două forme masive, cu trupurile în armuri transformate în siluete de soarele care apune. După dialectul lor presupune că sunt indigeni; după aspect – fragmente de armuri de corp FORŢĂ vechi, carabine grele de asalt multifuncţionale, zdrenţe din foste ţesături de camuflaj polimerice –, crede că sunt dezertori dintr-o unitate a Forţei de Autoapărare Hyperion.

După felul în care îl tratează, este sigur că-l vor ucide.

La început, ameţit de căderea în râul Hoolie, încă încâlcit în frânghiile care-l legau de geanta de voiaj şi inutilul covoraş-şoim, crezuse că erau salvatorii săi. Consulul se izbise cu putere de apă, rămăsese imersat mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată posibil fără să se înece, ieşise la suprafaţă doar pentru a fi afundat iarăşi de curentul puternic şi tras în adânc de vălmăşagul de funii şi covoraş. Fusese o luptă bravă, însă sortită pieririi, şi mai avea destui metri până la zonele puţin adânci, când unul dintre bărbaţi apăruse din pădurea de arbori neville şi ghimpi şi-i aruncase o funie. După aceea îl bătuseră, îl jefuiseră, îl legaseră şi – judecând după comentariile lor indiferente – se pregăteau acum să-i reteze beregata şi să-l lase în seama păsărilor hoitar.

Cel mai înalt dintre cei doi, cu părul o masă de ţepi gelaţi, se lasă pe vine în faţa Consulului şi trage din teacă un cuţit ceramic cu tăiş-zero.

– Ultima dorinţă, moşule?

Consulul îşi umezeşte buzele. Văzuse o mie de filme şi holouri, în care acesta era momentul când eroul îl dobora pe duşman printr-o lovitură de picior, îl culca la pământ şi pe celălalt, înhăţa o armă şi-i omora pe amândoi – trăgând cu mâinile tot legate –, după care îşi continua aventurile. Însă Consulul nu se simte ca un erou: este

epuizat, între două vârste şi suferind după căderea în râu. Ambii bărbaţi sunt mai supli, mai puternici, mai iuţi şi evident mai duri decât a fost vreodată Consulul. El a văzut violenţă – ba chiar, o dată, a comis violenţă –, dar viaţa şi educaţia i-au fost devotate căilor diplomaţiei, încordate, însă discrete.

Îşi umezeşte buzele încă o dată şi spune:

– Vă pot plăti.

Bărbatul care stă pe vine surâde şi mişcă tăişul cuţitului înainte şi înapoi la cinci centimetri în faţa ochilor Consulului.

– Cu ce, moşule? Ţi-am luat cardu' universal şi-aici nu valorează nici cât un căcat.

– Aur, spune Consulul ştiind că aceasta este singura silabă care şi-a menţinut puterea de-a lungul timpului.

Bărbatul care stă pe vine nu reacţionează – în ochii lui sclipeşte o lumină bolnavă, când priveşte cuţitul –, dar celălalt face un pas în faţă şi pune o mână grea pe umărul partenerului său.

– Ce vorbeşti, gagiu'? Unde ai tu aur?

– În nava mea, răspunde Consulul. În *Benares*.

Bărbatul care stă pe vine ridică lama, aducând-o lângă propriul său obraz.

– Minte, Chez. *Benares* ie barja aia veche cu fundu' plat, trasă dă calcani. Aia a pieilor albastre dă le-am mierlit acu' trei zile.

Consulul închide ochii pentru o secundă, simţindu-se asaltat de greaţă, dar nu îi cedează. A. Bettik şi ceilalţi androizi din echipaj părăsiseră *Benares* în una dintre şalupele barjei, cu mai puţin de o săptămână în urmă, îndreptându-se spre aval, către „libertate". În mod vădit, dăduseră peste altceva.

– A. Bettik, rosteşte el. Căpitanul echipajului. N-a pomenit de aur?

Bărbatul cu cuţitul rânjeşte.

– A scos mult zgomot, da' n-a vorbit mult. A zis că barca şi ce ierea-n ia a plecat la Margine. Io zic că-i a dracu' dă departe pentr-o barjă fără calcani.

– Pliscu', Obem! Celălalt bărbat se ghemuieşte în faţa Consulului. De ce-ţi ţineai tu auru' pă barja aia veche, gagiu'?

Consulul ridică ochii.

– Nu mă recunoaşteţi? Am fost Consulul Hegemoniei pe Hyperion timp de ani de zile.

– Auzi, nu ne fute pă noi la…, începe bărbatul cu cuţitul, însă Chez îl întrerupe:

– Da, gagiu', mi-amintesc muhaiaua ta dă pă holou' taberei când ieream puşti. Şi dă ce duceai aur în sus pă râu, acu' când ceru' cade?

– Ne îndreptam spre adăpost… spre Donjonul Cronos, spune Consulul străduindu-se să nu pară prea doritor să răspundă, dar fiind în acelaşi timp recunoscător pentru fiecare clipă de viaţă în plus.

De ce? întreabă o parte a lui. *Erai obosit de viaţă. Erai gata să mori*. Totuşi nu în felul acesta. Nu atâta timp cât Sol şi Rachel şi ceilalţi au nevoie de ajutorul lui.

– Era de la câţiva dintre cei mai bogaţi cetăţeni ai Hegemoniei, rosteşte el. Autorităţile de evacuare nu le-au îngăduit să transfere lingourile, aşa că am acceptat să-i ajut să le depoziteze în beciurile din Donjonul Cronos, castelul vechi aflat la nord de Lanţul Căpăstrului. În schimbul unui comision.

– Ieşti nebun! mârâie bărbatul cu cuţitul. De-acu' tot ce ie la nord de-aici ie ţara lu' Shrike.

Consulul pleacă fruntea. Nu este nevoie să simuleze oboseala şi senzaţia de înfrângere pe care le radiază.

– Asta am descoperit şi noi. Echipajul de androizi a dezertat săptămâna trecută. Câţiva pasageri au fost ucişi de Shrike. Eu coboram singur în jos pe râu.

– Căcat, spune Obem.

Ochii lui şi-au recăpătat privirea distrasă, bolnavă.

– Stai aşa, zice partenerul lui. Îl pălmuieşte pe Consul o dată, cu putere. Şi unde-i nava aia cu aur, moşule?

Consulul simte gustul de sânge în gură.

– În amonte. Nu este *pe* râu, ci ascunsă pe un afluent.

– Aşa-i, zice Obem şi lipeşte lama cu tăiş-zero de gâtul Consulului. Nu va fi necesar să apese, ca să-i reteze beregata, ci doar să rotească lama. Io zic că-i un căcat. Şi zic că pierdem timpu'.

– Stai aşa! se răsteşte Chez. Cât de departe-n amonte?

Consulul se gândeşte la afluenţii peste care a trecut în ultimele ore. Este târziu. Soarele atinge linia unui pâlc de copaci către vest.

– Imediat deasupra ecluzelor Karla, spune el.

– Şi dă ce zburai pă jucăria aia în loc să vii cu barja?

– Încercam să aduc ajutoare, zice Consulul. Adrenalina a dispărut şi acum simte o vlăguire finală, foarte aproape de disperare. Erau prea… prea mulţi bandiţi pe maluri. Barja era prea riscantă. Covoraşul-şoim era… mai sigur.

Chez râde.

– Lasă şişu', Obem. Mergem niţel pân-acolo, ce zici?

Obem sare în picioare. Nu a dat drumul cuţitului din mână, dar lama – şi furia – sunt aţintite spre partenerul său.

– Ieşti *soni*, ce-ai? Ai căcat în loc dă creieri? Ne-abureşte ca să nu-l mierlim.

Chez nici nu clipeşte, nici nu se dă un pas îndărăt.

– Sigur că da, poa' să ne mintă. Da' ce contează? Iecluzele nu ie la nici o juma' dă zi şi-oricum mergeam-acolo, nu? Nu ie barja, nu ie

auru', îi iei gâtu', da? Numa' că-ncet, poate cu cracii-n sus. Ie auru', tot îţi faci treaba cu şişu', numa' c-o să fii bogat, nu?

Obem oscilează un moment între furie şi raţiune, se întoarce într-o parte şi roteşte lama de ceramică cu tăiş-zero către un arbore neville cu trunchi gros de opt centimetri. Are timp să se răsucească şi să se ghemuiască în faţa Consulului, înainte ca gravitaţia să informeze copacul că a fost retezat şi cade spre malul râului, cu un trosnet de ramuri. Obem înşfacă pieptul încă umed al cămăşii Consulului.

– Omu' Hegemoniei, ai văzut ce-am aici, da? Vorbeşti, fugi, tempiedici şi io-ţi tai degetele şi-urechile ca să m-antrenez, da?

Consulul se clatină ridicându-se şi toţi trei intră în camuflajul de tufişuri şi arbori scunzi. Consulul este la trei metri în urma lui Chez şi la aceeaşi distanţă în faţa lui Obem, întorcându-se pe drumul pe care venise, îndepărtându-se de oraş, de navă şi de orice şansă de a-i salva pe Sol şi Rachel.

Trece o oră. Consulul nu se poate gândi la nici un plan inteligent după ce va ajunge la afluenţi şi nu vor găsi barja. În câteva rânduri Chez le face semn să tacă din gură şi să se ascundă, o dată la zgomotul unor păsări hoitar care fâlfâiau în ramuri, după aceea la o agitaţie dincolo de râu, dar nu se vede nici un semn de alte fiinţe umane. Nici un semn de ajutor. Consulul îşi aminteşte clădirile incendiate din lungul râului, colibele pustii şi debarcaderele goale. Teama de Shrike, teama de a nu fi lăsaţi în urmă la mila Expulzaţilor şi lunile de jaf al tâlharilor din FAA au preschimbat regiunea într-o zonă a nimănui. Consulul plănuieşte scuze şi pretexte, apoi le abandonează. Unica lui speranţă este că se vor apropia de ecluze, unde poate sări în apa adâncă şi vijelioasă de acolo şi să încerce să plutească, cu mâinile legate la spate, pentru a se ascunde în labirintul de insuliţe din jur.

Atât doar că este prea obosit ca să înoate, chiar dacă braţele i-ar fi libere. Iar armele celor doi bărbaţi l-ar ţinti cu uşurinţă, chiar dacă ar avea un avans de zece minute printre insuliţe şi smârcuri. Consulul este prea obosit ca să fie inteligent, prea bătrân ca să fie curajos. Se gândeşte la soţia şi fiul lui, morţi de atâţia ani, ucişi în bombardarea

Bressiei de către oameni care n-au avut mai multă onoare decât aceste două creaturi. Îi pare rău doar pentru că şi-a călcat cuvântul de a-i ajuta pe ceilalţi pelerini. Îi pare rău de asta… şi de faptul că nu va vedea cum se va termina totul.

Din partea lui Obem aflat înapoia lui se aude un zgomot de scuipat.

– Căcat, Chez! Mai bine-l punem jos şi-l crestăm să-l facem să ciripească, ce zici? Dup-aia ne ducem singuri la barjă, dac-o fi vreo barjă.

Chez se întoarce, îşi şterge sudoarea din ochi, se încruntă speculativ spre Consul şi spune:

– Ştii ceva, cred c-acu' ieşti şi tu dăştept, gagiu', da' vezi să mai poată vorbi când termini cu iel, da?

– Păi, cum? rânjeşte Obem, lăsând arma jos şi scoţând cuţitul cu tăiş-zero.

– NU MIŞCAŢI! bubuie o voce de deasupra.

Consulul se lasă să cadă în genunchi, iar bandiţii îşi rotesc armele cu iuţeală îndelung exersată. Urmează un val puternic de aer, un vuiet, fâlfâit de crengi şi un nor de praf în jurul lor, Consulul ridică ochii la timp pentru a vedea o unduire în cerul serii acoperit de nori, o unduire care este mai jos decât norii, senzaţia unei *mase* direct deasupra, care coboară, apoi Chez înalţă arma cu fleşete şi Obem ţinteşte cu lansatorul, după care toţi trei cad, prăbuşindu-se nu ca nişte soldaţi împuşcaţi, nu ca nişte elemente de recul într-o ecuaţie balistică, ci precum copacul pe care Obem îl retezase mai devreme.

Consulul aterizează cu faţa în colb şi pietriş şi zace acolo fără să clipească, incapabil să clipească.

Paralizator neural, gândeşte el prin sinapsele care au acum lenevia uleiului vechi. Un ciclon localizat erupe când ceva mare şi invizibil coboară între cele trei corpuri din praf şi malul râului. Consulul aude ţiuitul unei trape care se deschide, după aceea ticăitul intern al turbinelor repulsor coborând sub nivelul critic de portanţă. Tot nu poate clipi, cu atât mai puţin să ridice capul, şi vederea îi este

limitată la câteva pietricele, un peisaj de vălurele de nisip, o mică pădure de iarbă şi o singură furnică arhitect, uriaşă de la distanţa asta, care pare să manifeste un interes brusc faţă de ochiul umed şi fix al Consulului. Furnica se întoarce ca să străbată în grabă jumătatea de metru care o desparte de trofeul acela umed şi Consulul se gândeşte *Mai repede* către paşii fără grabă dinapoia lui.

Nişte mâini îl apucă de subsuori, apoi se aude un icnet şi un glas familiar, dar încordat, care rosteşte:

– Măi să fie, te-ai îngrăşat…

Călcâiele Consulului sunt târâte prin praf, trecând peste degetele ce zvâcnesc aleatoriu ale lui Chez… sau poate că este Obem… Consulul nu poate întoarce capul pentru a le vedea feţele. Nu-şi poate zări nici salvatorul, până nu este ridicat – cu o litanie mârâită de înjurături nepătimaşe lângă urechea sa – prin trapa-cupolă de la tribord a forfecarului decamuflat, pe pielea moale a fotoliului lăsat pe spate.

Guvernatorul-general Theo Lane apare în câmpul vizual al Consulului, cu chip băieţesc, însă în acelaşi timp uşor drăcesc, în timp ce trapa se lasă şi lămpile interioare roşii îi luminează faţa. Bărbatul se apleacă pentru a fixa plasa-centurilor de siguranţă peste pieptul Consulului.

– Îmi pare rău c-a trebuit să te paralizez odată cu ceilalţi doi.

Theo se lasă pe spate, îşi prinde propria plasă de siguranţă şi răsuceşte omnicontrolerul. Consulul simte cum forfecarul vibrează, apoi se ridică şi pluteşte staţionar o secundă, înainte de a luneca spre stânga ca pe lagăre fără frecare. Acceleraţia îl apasă în scaun.

– N-am prea avut de ales, rosteşte Theo peste zgomotele interne din forfecar. Vehiculele astea n-au voie să poarte alte arme decât paralizatoarele neurale anti-răzmeriţă şi modul cel mai simplu era să vă trântesc pe toţi trei folosind nivelul cel mai redus, după care s-o ştergem rapid.

Cu un singur deget, îşi împinge ochelarii arhaici în sus pe nas, cu un gest familiar, se întoarce către Consul şi surâde.

– Un vechi proverb mercenar: „Omoară-i pe toţi şi lasă-l pe Dumnezeu să-i aleagă pe cei buni în împărăţia cerurilor.“

Consulul reuşeşte să-şi mişte limba într-atât încât să scoată un sunet şi să-i curgă salivă pe obraz şi pe pielea scaunului.

– Relaxează-te un minut, spune Theo revenind cu atenţia asupra instrumentelor. În două–trei minute ar trebui să poţi vorbi perfect. Mă menţin la altitudine joasă, zbor încet, aşa c-o să facem vreo zece minute până în Keats. Îşi priveşte scurt pasagerul. Ai noroc. Probabil că eşti deshidratat. Ceilalţi doi s-au scăpat pe ei când au căzut. Paralizatorul neural o fi el o armă umană, dar este tare stânjenitor dacă n-ai pantaloni de schimb.

Consulul încearcă să-şi exprime opinia despre această armă „umană“.

– Încă două minute, spune guvernatorul-general Theo Lane şi se întinde ca să şteargă obrazul Consulului cu o batistă. Trebuie să te-avertizez, când încep să treacă efectele paraliziei va fi niţel inconfortabil.

În clipa aceea cineva vâră mii de ace în corpul Consulului.

– Cum dracu’ m-ai găsit? întreabă Consulul.

Cei doi se află la câţiva kilometri deasupra oraşului şi zboară tot peste Hoolie. Consulul poate să stea în capul oaselor şi cuvintele îi sunt mai mult sau mai puţin inteligibile, dar este mulţumit că mai are câteva minute înainte de a fi nevoit să se ridice ori să umble.

– Poftim?

– Am întrebat cum de m-ai găsit? Cum este posibil să fi ştiut că am venit în lungul lui Hoolie?

– Directorul executiv Gladstone mi-a trimis un mesaj sperlumic. Strict confidenţial, pe adresa de unică folosinţă a vechiului consulat.

– Gladstone? Consulul îşi scutură mâinile, încercând să readucă

senzaţiile în degetele care sunt la fel de utile ca nişte cârnaţi din cauciuc. Cum dracu' putea Gladstone să ştie că eu aveam necazuri pe râul Hoolie? Am lăsat comagenda receptor a bunicii Siri în valea Criptelor, ca să-i pot apela pe ceilalţi pelerini când ajungeam la navă. Cum putea Gladstone să ştie?

– Nu ştiu, însă a specificat locul şi faptul că aveai probleme. A spus chiar că zburai pe un covoraş-şoim care s-a prăbuşit.

Consulul clatină din cap.

– Doamna asta are nişte resurse la care noi nici măcar n-am visat.

– Aşa este, domnule.

Consulul îşi priveşte prietenul. Theo Lane era de peste un an guvernator-general al planetei Hyperion, recent intrată în Protectorat, totuşi obiceiurile vechi dispar greu şi „domnule" provenea din cei şapte ani în care fusese viceconsul şi principalul ajutor al Consulului în mandatele sale. Ultima dată când îl văzuse pe tânăr – nu atât de tânăr acum, îşi dă seama Consulul: responsabilităţile au adus linii şi cute pe chipul băieţesc –, acesta fusese furios deoarece Consulul nu dorise să rămână cu el. Asta se întâmplase cu ceva mai mult de o săptămână în urmă. Cu ere şi eoni în urmă.

– Apropo, rosteşte Consulul pronunţând fiecare cuvânt cu grijă, mulţumesc, Theo.

Guvernatorul-general încuviinţează, aparent pierdut în gânduri. Nu întreabă ce a văzut Consulul la nord de munţi, nici care a fost soarta celorlalţi pelerini. Dedesubt, Hoolie se lărgeşte şi şerpuieşte spre capitala Keats. În depărtare, de ambele părţi, se ridică promontorii scunde, iar lespezile lor de granit strălucesc slab în lumina serii. Pâlcuri de arbori pereni albaştri se leagănă în briză.

– Cum ai avut timp să vii personal după mine? Situaţia de pe Hyperion trebuie să fie nebunie curată.

– Aşa este. Theo comandă autopilotului să se ocupe de zbor şi se întoarce către Consul. Este o chestiune de ore… poate de minute…

înainte de invazia Expulzaţilor.

Consulul clipeşte repede.

– Invazie? Te referi la desantare?

– Exact.

– Şi flota Hegemoniei…

– Este în haos total. Abia mai rezista împotriva Roiului *înainte* ca Webul să fie invadat.

– Webul!

– Se prăbuşesc sisteme planetare întregi. Altele sunt ameninţate. FORŢA a ordonat retragerea flotei prin teleproiectoarele lor militare, dar în mod evident navele de aici au avut greutăţi în a se desprinde din lupte. Nimeni nu-mi oferă detalii, însă este clar că Expulzaţii au pătruns peste tot, mai puţin în interiorul perimetrului defensiv pe care FORŢA l-a ridicat în jurul sferelor de singularitate şi portalurilor.

– Astroportul?

Consulul se gândeşte la frumoasa lui navă care zace sub forma unei epave fumegătoare.

– Încă n-a fost atacat, dar FORŢA îşi retrage cât poate de repede navetele de asolizare şi vehiculele de aprovizionare. Au lăsat în urmă doar un minimum de puşcaşi marini.

– Ce-i cu evacuarea?

Theo râde. Este sunetul cel mai amar pe care Consulul l-a auzit vreodată din partea tânărului.

– Evacuarea va consta din oamenii din consulat şi VIP-urile Hegemoniei care pot încăpea în ultima navetă de asolizare care pleacă.

– Au renunţat la încercarea de a salva populaţia de pe Hyperion?

– Nu-şi pot salva oamenii *lor.* Din mesajele sperlumice ale ambasadorilor reiese că Gladstone a decis să abandoneze planetele Web ameninţate, astfel ca FORŢA să se poată regrupa, să dispună de doi ani în care să creeze defensive, în timp ce Roiurile acumulează datorii temporale.

– Dumnezeule! şopteşte Consulul.

El a lucrat aproape toată viaţa pentru a reprezenta Hegemonia şi în acelaşi timp a complotat pentru căderea ei, ca să-şi răzbune bunica… felul de a trăi al bunicii sale. Însă gândul că toate acestea se întâmplă acum cu adevărat…

– Ce-i cu Shrike? întreabă el brusc, zărind la câţiva kilometri în faţă clădirile albe şi joase din Keats.

Razele soarelui ating dealurile şi râul ca o binecuvântare finală înaintea beznei.

Theo clatină din cap.

– S-au mai primit rapoarte despre apariţiile lui, dar Expulzaţii au devenit acum principala sursă de panică.

– Dar n-a intrat în Web? La Shrike mă refer.

Guvernatorul-general îl priveşte atent pe Consul.

– În Web? Cum ar putea să intre în Web? Pe Hyperion încă n-au fost îngăduite portaluri de teleproiectare. De asemenea, Shrike n-a fost zărit în apropiere de Keats, Endymion sau Port Romance. Lângă nici una dintre aşezările mari.

Consulul nu spune nimic, însă se gândeşte: *Dumnezeule, trădarea mea a fost zadarnică. Mi-am vândut sufletul pentru a deschide Criptele Timpului şi Shrike nu va fi cauza prăbuşirii Webului… Expulzaţii! Au fost tot timpul mai inteligenţă decât noi. Trădarea Hegemoniei de către mine a făcut parte din planul lor!*

– Fii atent, vorbeşte Theo răguşit, prinzând încheietura Consulului, există un motiv pentru care Gladstone mi-a cerut să las totul deoparte ca să te găsesc. Ea a autorizat deblocarea navei tale…

– Minunat! spune Consulul. Pot…

– Ascultă! Nu te vei întoarce în valea Criptelor Timpului. Gladstone doreşte să eviţi perimetrul FORŢEI şi să intri în sistemul planetar, până contactezi elemente ale Roiului.

– Ale Roiului? De ce…

– Directorul executiv vrea să negociezi cu ei. Ei *te cunosc.* Cumva, ea a izbutit să-i anunţe că soseşti. Crede că te vor lăsa… că nu-ţi vor distruge nava. Totuşi n-a primit o confirmare în această privinţă. Va fi riscant.

Consulul se lasă pe spate în scaunul de piele. Se simte ca şi cum ar fi fost lovit din nou de paralizatorul neural.

– Să negociez? Ce dracu' le-aş putea oferi ca să negociez?

– Gladstone a spus că după ce vei părăsi Hyperion te va contacta prin sperlumicul navei tale. Trebuie acţionat rapid. Azi. Înainte ca toate planetele din primul val să cadă în faţa Expulzaţilor.

Consulul aude *planetele din primul val*, dar nu întreabă dacă printre ele se numără iubita sa Maui-Legământul. Poate că ar fi mai bine dacă s-ar număra, gândeşte el.

– Nu, scutură din cap, mă întorc în vale.

Theo îşi potriveşte ochelarii.

– Ea nu va îngădui asta, domnule.

– Da? zâmbeşte Consulul. Şi cum mă va opri? O să-mi doboare nava?

– Nu ştiu, însă a spus că n-o va îngădui. Theo pare sincer îngrijorat. Flota FORŢEI are pe orbită nave de pichetare şi nave-torţă, ca să escorteze ultimele navete de asolizare.

– Ei bine, rosteşte Consulul tot surâzător, n-au decât să-ncerce să mă doboare. Oricum de peste două secole navele cu echipaj n-au putut ateriza lângă valea Criptelor Timpului; ele coboară tefere, dar

echipajele le-au dispărut. Înainte de a mă transforma în zgură, voi atârna pe arborele lui Shrike.

Închide ochii pentru o clipă şi-şi imaginează nava aterizând, goală, pe câmpia de deasupra văii. Şi-i imaginează pe Sol, Duré şi ceilalţi – miraculos reveniţi – alergând spre adăpost în navă, utilizându-i clinica de chirurgie pentru a-i salva pe Het Masteen şi Brawne Lamia, utilizând cuvele de amnezie criogenică şi incintele de hibernare pentru a o salva pe micuţa Rachel.

– Dumnezeule, murmură Theo şi tonul lui şocat îl smulge pe Consul din reverie.

Descriseseră ultimul viraj, urmând meandrul râului deasupra oraşului. Promontoriile se înalţă mai mult aici, culminând către sud cu chipul cioplit în munte al Tristului Rege Billy. Soarele tocmai apune, aprinzând norii joşi şi clădirile de pe promontoriile estice.

Deasupra oraşului clocoteşte o bătălie. Lasere pătrund şi străbat norii, navele se feresc, ţâşnind ca ţânţarii, şi ard ca fluturii care se apropie prea mult de o flacără, în vreme ce deltaplane şi ceţurile câmpurilor suspensoare plutesc sub plafonul de nori. Oraşul Keats este atacat. Expulzaţii au venit pe Hyperion.

– Futu-i maica mă-sii, şopteşte Theo respectuos.

În lungul crestei împădurite din nord-vestul oraşului, răbufnirea scurtă a unei flăcări şi pâlpâirea unei dâre de siaj anunţă o rachetă portabilă lansată spre forfecarul Hegemoniei.

– Ţin-te bine! şuieră Theo.

Preia controlul manual, activează comutatoare şi virează strâns la tribord, încercând să cotească în interiorul virajului micii rachete.

O explozie la pupa îl propulsează pe Consul în plasa chingilor de siguranţă şi-i înceţoşează vederea pentru o secundă. Când îşi poate refocaliza privirea, cabina este plină de fum, leduri roşii de avertizare pulsează prin obscuritate şi forfecarul anunţă căderi de sisteme pe mai multe voci alarmate. Theo este gârbovit încruntat peste omnicontroler.

– Ţin-te bine, repetă el în mod inutil.

Forfecarul se înclină periculos, îşi regăseşte portanţa în văzduh, apoi o pierde, iar ei se prăbuşesc, lunecând pe o parte către oraşul în flăcări.

36

Am clipit şi am deschis ochii, dezorientat pentru un moment când am privit prin spaţiul imens şi întunecat al Bazilicii San Pietro. Pacem… Monseniorul Edouard şi părintele Paul Duré erau aplecaţi spre mine în lumina slabă a lumânărilor, cu chipuri alerte.

– Cât timp am… dormit?

Simţeam de parcă nu trecuseră decât câteva secunde, iar visul fusese tremurul de imagini pe care-l încerci în momentele dintre întinderea tihnită în pat şi somnul profund.

– Zece minute, a răspuns Monseniorul. Ne poţi spune ce ai văzut?

Nu aveam nici un motiv să n-o fac. Când am terminat de descris imaginile, Monseniorul Edouard şi-a făcut cruce.

– *Mon Dieu*, ambasadorul TehNucleului o zoreşte pe Gladstone să-i trimită pe oameni în… tunelurile acelea.

Duré m-a atins pe umăr.

– După ce voi vorbi cu Adevăratul Glas al Arborelui-lumii pe Crângul lui Dumnezeu, o să mă alătur ţie pe TC2. Trebuie s-o prevenim pe Gladstone despre nebunia acestei opţiuni.

Am aprobat. Îmi dispăruseră toate gândurile legate de însoţirea lui Duré pe Crângul lui Dumnezeu, sau chiar pe Hyperion.

– Sunt de acord. Ar trebui să plecăm imediat. Tele… Uşa Papei mă poate duce pe Tau Ceti Central?

Monseniorul s-a ridicat în picioare, a încuviinţat şi s-a îndreptat de spate. Brusc mi-am dat seama că era un om foarte bătrân, neatins de tratamentele Poulsen.

– Are acces prioritar, mi-a spus el şi s-a întors către Duré. Paul, ştii bine că te-aş însoţi dacă aş putea. Funeraliile Sfinţiei Sale, alegerea unui nou Sfânt Părinte… Monseniorul Edouard a chicotit încet, îndurerat. E straniu felul în care imperativele zilnice persistă chiar şi în faţa dezastrului colectiv. Pacem însăşi nu mai are nici zece zile până la sosirea barbarilor.

Fruntea înaltă a lui Duré strălucea în lumina lumânărilor.

– Responsabilitatea Bisericii depăşeşte simplele imperative zilnice, prietene. Voi fi cât mai scurt în vizita mea pe planeta Templieră, după care mă voi alătura domnului Severn în efortul său de a o convinge pe directorul executiv să nu asculte Nucleul. După aceea mă voi întoarce, Edouard, şi vom încerca să înţelegem ceva din erezia aceasta confuză.

I-am urmat pe amândoi afară din bazilică, printr-o uşă laterală care ducea la un pasaj prin spatele colonadelor înalte, apoi la stânga peste o curte interioară neacoperită – ploaia se oprise şi aerul avea un iz de prospeţime –, am coborât o scară şi am intrat printr-un tunel îngust în apartamentele papale. Membrii gărzii elveţiene au luat brusc poziţia de drepţi, când am intrat în anticamera apartamentelor; bărbaţii înalţi erau îmbrăcaţi cu pieptare de armură şi pantaloni bufanţi cu dungi galbene şi albastre, deşi halebardele ceremoniale erau arme energetice de calibrul FORŢĂ. Unul a păşit înainte şi s-a adresat încet Monseniorului:

– Cineva tocmai a sosit la terminexul principal pentru a vorbi cu dumneavoastră, domnul Severn.

– Cu mine?

Eram atent la alte voci din alte odăi: ridicarea şi coborârea melodioasă a rugăciunilor repetate frecvent. Bănuiam că erau

asociate pregătirilor de înmormântare ale Papei.

– Da, un anume domn Hunt. Spune că este urgent.

– Peste încă un minut l-aş fi văzut în Clădirea Guvernului, am rostit. Nu ni se poate alătura aici?

Monseniorul Edouard a aprobat din cap şi a vorbit încetişor gărzii elveţiene, care a şoptit într-un ornament de pe platoşa lui antică.

Aşa-numita Uşa Papei – un mic portal teleproiector înconjurat de sculpturi aurite de serafimi şi heruvimi, deasupra cărora se întindea un basorelief din cinci scene care ilustrau căderea din graţie a lui Adam şi Eva şi alungarea din Grădina Raiului – se găsea în mijlocul unei camere bine păzite, aflată în imediata apropiere a apartamentelor private ale Papei. Am aşteptat acolo, reflectându-ne palizi şi obosiţi în oglinzile de pe toţi pereţii.

Leigh Hunt a fost adus de acelaşi preot care mă însoţise în bazilică.

– Severn! a exclamat consilierul favorit al lui Gladstone. Directorul executiv are imediat nevoie de tine!

– Tocmai veneam într-acolo, am răspuns. Ar fi o greşeală criminală dacă Gladstone ar îngădui Nucleului să construiască şi să utilizeze dispozitivul morţii.

Hunt a clipit – o reacţie comică pe chipul lui de baset.

– Severn, tu ştii *tot* ce se întâmplă?

N-am putut să-mi abţin pufnetul de râs.

– Un copil care stă singur într-o holonişă vede multe, dar înţelege foarte puţine. El are totuşi avantajul de a fi capabil să schimbe canalele şi să închidă complet aparatul, dacă se plictiseşte.

Hunt îl cunoştea pe Monseniorul Edouard din diverse evenimente oficiale şi i l-am prezentat pe părintele Paul Duré din Societatea lui Iisus.

– Duré? a repetat Hunt, cu falca aproape căzându-i.

Era prima dată când îl vedeam pe consilier nemaiştiind ce să zică şi pot spune că imaginea mi-a făcut plăcere.

– Vom explica mai târziu, am spus şi am strâns mâna preotului. Noroc pe Crângul lui Dumnezeu, Duré! Nu întârzia prea mult.

– O oră, a promis iezuitul, nu mai mult. A mai rămas doar o piesă a puzzle-ului pe care trebuie s-o găsesc înainte de a vorbi cu directorul executiv. Te rog să-i explici despre oroarea labirintului… mai târziu îi voi oferi propria-mi mărturie.

– Oricum este posibil ca ea să fie prea ocupată ca să mă primească înainte de a ajunge şi tu acolo, am zis. Mă voi strădui însă din răsputeri să joc pentru tine rolul lui Ioan Botezătorul.

Duré a zâmbit.

– Atât doar să nu-ţi pierzi capul, prietene.

A încuviinţat, a tastat un cod de transfer pe arhaicul panou diskey şi a dispărut prin portal.

Mi-am luat rămas-bun de la Monseniorul Edouard.

– Vom desluşi totul înainte ca valul Expulzaţilor să ajungă atât de departe.

Bătrânul preot a ridicat braţul şi m-a binecuvântat.

– Mergi cu Domnul, tinere. Simt că ne aşteaptă vremuri întunecate, dar mai cu seamă tu vei fi împovărat.

Am clătinat din cap.

– Eu sunt un simplu observator, Monseniore. Aştept, privesc şi visez. Asta nu înseamnă mare povară.

– Aşteaptă, priveşte şi visează mai târziu, a rostit apăsat Leigh Hunt. Şefa te vrea *acum* şi eu trebuie să mă întorc la o şedinţă.

L-am privit pe omuleţ.

– Cum m-aţi găsit? am întrebat în mod inutil.

Teleproiectoarele erau operate de Nucleu şi Nucleul lucra cu autorităţile Hegemoniei.

– Cardul prioritar pe care ţi l-a dat ne uşurează în a-ţi urmări drumurile, a spus Hunt pe un ton evident nerăbdător. În clipa de faţă avem obligaţia de a fi acolo unde se petrec evenimentele.

– Perfect.

Am încuviinţat spre Monsenior şi asistentul lui, i-am făcut semn lui Hunt să mă urmeze, am tastat codul de trei cifre pentru Tau Ceti Central, am adăugat două cifre pentru continent, alte trei pentru Clădirea Guvernului şi ultimele două pentru terminexul privat de acolo. Zumzetul teleproiectorului a suit cu o gradaţie în intensitate şi suprafaţa lui opacă a părut că vibrează în aşteptare.

Am trecut primul şi am păşit în lături ca să-i fac loc lui Hunt care m-a urmat.

Nu suntem în terminexul central din Clădirea Guvernului. Din câte îmi dau seama, nu suntem deloc în apropierea Clădirii Guvernului. După o secundă, simţurile mele totalizează inputul de lumină solară, culoare a cerului, gravitaţie, distanţă până la orizont, mirosuri şi *senzaţia* locului şi decid că nu suntem pe Tau Ceti Central.

În clipa aceea aş fi sărit imediat înapoi prin portal, dar Uşa Papei este mică, Hunt trece prin ea – apar pe rând piciorul, braţul, umărul, pieptul, capul, al doilea picior –, aşa că-l prind de încheietură, îl trag cu brutalitate, spun „Ceva nu e-n regulă!“ şi încerc să păşesc înapoi, dar portalul fără cadru din partea aceasta vibrează, se contractă la dimensiunea unui cerc cât pumnul meu şi dispare.

– Unde dracu’ suntem? întreabă Hunt.

Privesc în jur şi mă gândesc. *Bună întrebare.* Suntem într-un ţinut rural, pe coama unui deal. Dedesubt un drum şerpuieşte prin podgorii, coboară un versant prelung printr-o vâlcea împădurită şi

dispare după alt deal, aflat la una sau două mile depărtare. Este foarte cald şi în văzduh zumzăie insecte, totuşi nimic mai mare decât o pasăre nu se mişcă în această panoramă vastă. Între stâncile din dreapta noastră se întrevede o pată albastră de apă – o mare sau un ocean. Ciruşi înalţi unduiesc deasupra; soarele tocmai a trecut de zenit. Nu văd nici o casă, nici o tehnologie mai complicată decât aracii de viţă-de-vie şi drumeagul de pietre şi pământ. Mai important, bâzâitul constant de fundal al datasferei a dispărut. Seamănă cumva cu sesizarea bruscă a absenţei unui sunet care te-a înconjurat din pruncie; este surprinzător, îţi îngheaţă inima, este derutant şi uşor terifiant.

Hunt se clatină, îşi acoperă urechile cu palmele ca şi când ar simţi absenţa unor zgomote reale, îşi ciocăneşte comagenda.

– La dracu', mormăie el. Fir-ar a naibii! Am probleme cu implantul. Nu am legătura cu comagenda.

– Nu, îi spun, cred că suntem în afara datasferei.

Însă chiar în momentul când rostesc cuvintele acestea, aud un zumzet mai profund, mai lin… ceva mult mai măreţ şi mult mai puţin accesibil decât datasfera. Megasfera? *Muzica sferelor,* îmi spun şi zâmbesc.

– De ce dracu' rânjeşti, Severn? Ai făcut asta intenţionat?

– Nu. Am tastat codurile corecte pentru Clădirea Guvernului.

Absenţa totală a panicii din vocea mea este în sine un soi de panică.

– Atunci, ce-i? Blestemata aia de Uşa Papei! Ea a fost de vină? O defecţiune sau un şiretlic?

– Nu, nu cred. Uşa nu s-a defectat, Hunt. Atât doar că ne-a adus acolo unde ne doreşte TehNucleul.

– Nucleul?

Puţina culoare care mai rămăsese pe chipul de baset dispare rapid când consilierul directorului executiv îşi dă seama cine controlează teleproiectorul. Cine controlează *toate* teleproiectoarele.

– Dumnezeule… Doamne Dumnezeule…

Hunt se împleticeşte spre marginea drumului şi se aşază în iarba înaltă de acolo. Costumul lui elegant din piele întoarsă şi pantofii negri, moi, par nelalocul lor aici.

– Unde suntem? întreabă el iarăşi.

Inspir adânc. Aerul miroase a pământ recent arat, iarbă proaspăt cosită, colb de pe drum şi izul pătrunzător al mării.

– Bănuiala mea este că suntem pe Pământ, Hunt.

– Pe Pământ… Omuleţul priveşte drept în faţă, fără a se uita la ceva anume. Pe Pământ. Nu pe Noul Pământ. Nu pe Terra. Nu pe Pământul Doi. Nu…

– Nu, spun eu. Pe Pământ. Pe Vechiul Pământ. Sau pe duplicatul lui.

– Duplicatul lui.

Mă apropii de el şi mă aşez. Smulg un fir de iarbă şi-i îndepărtez partea inferioară a tecii. Iarba are gust acrişor, familiar.

– Mai ţii minte raportul pe care i l-am făcut lui Gladstone despre istoriile pelerinilor pe Hyperion? Povestea lui Brawne Lamia? Ea şi perechea mea cibrid… prima personalitate recuperată Keats… au călătorit pe ceea ce au crezut că era un duplicat al Vechiului Pământ. În roiul globular Hercule, dacă-mi reamintesc corect.

Hunt ridică ochii, de parcă ar putea judeca adevărul spuselor mele din verificarea constelaţiilor. Albastrul de deasupra devine uşor sur, când ciruşii înalţi se răspândesc peste domul cerului.

– Roiul globular Hercule…, şopteşte el.

– Brawne n-a aflat motivul pentru care TehNucleul a construit un duplicat al Pământului. Fie că primul cibrid Keats n-a ştiut, fie că nu i-a spus.

– Nu i-a spus, încuviinţează Hunt apoi scutură din cap. Bun, şi cum dracu' *plecăm* de aici? Gladstone are nevoie de mine. Nu poate… în

următoarele câteva ore trebuie luate zeci de decizii vitale.

Sare în picioare şi fuge în mijlocul drumului, părând un studiu de energie dedicată.

Eu mestec firul de iarbă.

– Bănuiala mea este că nu vom pleca de aici.

Hunt vine către mine ca şi cum ar fi gata să mă atace.

– Eşti *nebun!* Să nu existe ieşire? Asta-i o aiureală. De ce ar face Nucleul una ca asta? Tace o clipă şi mă priveşte atent: Nu vrea ca tu să vorbeşti cu ea. Tu ştii ceva ce Nucleul nu poate risca să permită ca ea să afle.

– Poate că da.

– Ţineţi-l *pe el* şi lăsaţi-mă *pe mine* să plec! zbiară el spre cer.

Nu-i răspunde nimeni. Departe, dincolo de podgorie, o pasăre mare şi neagră îşi ia zborul. Cred că este o cioară; îmi amintesc numele speciei dispărute ca dintr-un vis.

După un moment, Hunt renunţă să mai urle către cer şi începe să se plimbe înainte şi înapoi pe drumul de ţară.

– Haide! Poate că la capătul drumului ăsta este un terminex.

– Poate că da, rostesc şi rup firul de iarbă ca să ajung la jumătatea superioară mai dulce şi mai fragedă. Dar în ce direcţie?

Hunt se răsuceşte, priveşte drumul care dispare după dealuri în ambele direcţii, apoi revine la mine.

– Am sosit prin portal cu faţa în partea… asta, arată el.

Drumul coboară într-o pădure îngustă.

– Cât de departe? îl întreb.

– La dracu', ce contează? latră el. Trebuie s-ajungem *undeva!*

Rezist impulsului de a zâmbi.

– Bine.

Mă ridic şi-mi scutur pantalonii, simţind lumina puternică a soarelui pe frunte şi pe faţă. După întunericul greu cu miros de tămâie din bazilică, este de-a dreptul un şoc. Aerul este foarte fierbinte şi hainele îmi sunt deja îmbibate de transpiraţie.

Hunt porneşte îndârjit la vale, cu pumnii încleştaţi; expresia chipului său melancolic este ameliorată, în sfârşit, de un aer mai energic, de hotărâre pură.

Mergând încet, fără grabă, mestecând firul dulce de iarbă, cu ochii pe jumătate închişi de oboseală, îl urmez.

Colonelul Fedmahn Kassad urlă şi-l atacă pe Shrike. Peisajul ireal, parcă atemporal – versiunea minimalistă a unui scenograf despre valea Criptelor Timpului, modelată în plastic şi plasată într-un gel de aer vâscos –, păru să vibreze sub violenţa năvalei sale.

Pentru o clipă existaseră nenumărate imagini în oglindă ale lui Shrike – Shrike prin toată valea şi risipiţi peste câmpia stearpă –, dar la strigătul lui Kassad toţi se contopiseră în acest monstru unic, care se mişcă, cu cele patru braţe depliindu-se şi extinzându-se, curbându-se pentru a-l întâmpina pe colonel cu o strânsoare entuziastă de lame şi ţepi.

Kassad nu ştia în ce măsură costumul epidermic energetic pe care-l purta, darul primit de la Moneta, avea să-l protejeze sau să-l slujească în luptă. Trecuseră ani buni de când el şi Moneta atacaseră două navete de asolizare pline cu comandouri de Expulzaţi, însă atunci timpul fusese de partea lor; Shrike îngheţase şi dezgheţase curgerea momentelor aidoma unui observator plictisit care se joacă cu telecomanda unei holonişe. Acum ei se găseau în exteriorul timpului şi el era inamicul, nu vreun stăpân teribil. Kassad răcni, lăsă bărbia în piept şi atacă, fără s-o mai bage în seamă pe Moneta care privea, fără să mai bage în seamă imposibilul arbore de spini care se ridica în nori cu teribilul său public tras în ţepe, fără să se

mai conştientizeze nici chiar pe sine, decât ca instrument de luptă, instrument de răzbunare.

Shrike nu dispăru în felul său obişnuit; nu încetă să mai fie *acolo,* pentru a se ivi brusc *aici,* ci se ghemui şi-şi deschise braţele şi mai larg. Tăişurile degetelor sale reflectară lumina cerului violent. Dinţii de metal ai lui Shrike sclipiră în ceea ce putea fi un zâmbet.

Kassad era furios, dar nu era nebun. În loc să se năpustească în acea îmbrăţişare a morţii, se azvârli într-o parte în ultima secundă, rostogolindu-se pe braţ şi umăr, şi lovi cu picioarele spre gamba monstrului, dedesubtul pâlcului de lame cu vârfuri de la articulaţia genunchiului, deasupra unei încrengături similare de pe gleznă. *Dacă l-ar fi putut doborî…*

Era ca şi cum ar fi izbit într-o conductă încastrată într-o jumătate de kilometru de beton. Lovitura i-ar fi putut rupe piciorul lui Kassad, dacă acest costum epidermic n-ar fi acţionat ca o armură, absorbind şocul.

Shrike se mişcă, iute, totuşi nu supranatural; cele două braţe drepte pendulară în sus şi în jos, apoi se rotiră ca o ceaţă, zece degete-lame sfârtecară solul şi piatra în brazde chirurgicale, spinii braţelor ridicară scântei şi braţele se înălţară, spintecând aerul cu un vuiet audibil. Kassad se afla în afara zonei lui de acţiune, continuându-şi rostogolirea, după care sări iarăşi în picioare şi se ghemui, cu braţele încordate, palmele întinse, degetele rigide şi extinse în costumul energetic.

Luptă corp la corp, gândi Fedmahn Kassad. *Lupta cea mai onorabilă în Noul Bushido.*

Shrike fentă din nou cu braţele drepte şi roti braţul stâng inferior, ridicându-l în acelaşi timp cu o lovitură de măturare îndeajuns de violentă pentru a-i face praf coastele lui Kassad şi a-i smulge inima.

Kassad blocă fenta braţului drept cu antebraţul lui stâng şi simţi cum costumul epidermic se flexează şi izbeşte osul sub impactul forţei loviturii de oţel şi topor a lui Shrike. Atacul ucigaş al braţului stâng îl opri cu mâna dreaptă pe încheietura monstrului, imediat deasupra gulerului de ţepi curbi de acolo. În mod incredibil, încetini

momentul de inerţie suficient pentru ca tăişurile ascuţite ca scalpele ale degetelor doar să-i şteargă câmpul costumului epidermic, în loc să-i rupă toate coastele.

Aproape că fu ridicat de la sol în efortul de a împiedica gheara care se înălţa; doar impulsul descendent al primei fente a lui Shrike îl opri pe colonel să nu zboare îndărăt. Sudoarea i se revărsa realmente în valuri pe sub costumul epidermic, muşchii se flexau, îl dureau şi ameninţau să se rupă în cele douăzeci de secunde interminabile de încordare, înainte ca Shrike să-şi folosească al patrulea braţ, spintecând în jos, către piciorul de sprijin al lui Kassad.

Bărbatul urlă când câmpul costumului epidermic fu străpuns, carnea sfârtecată şi cel puţin un deget-lamă tăie până la os. Lovi cu celălalt picior, dădu drumul încheieturii creaturii şi se rostogoli disperat, îndepărtându-se.

Shrike lovi de două ori, iar al doilea atac şuieră la numai câţiva milimetri de urechea lui Kassad aflat în mişcare, dar după aceea sări el însuşi înapoi, se ghemui şi se deplasă spre dreapta.

Kassad se ridică în genunchiul stâng, fu gata să cadă, după care se sculă clătinându-se, ţopăind uşor pentru a-şi păstra echilibrul. Durerea îi mugea în urechi şi umplea Universul cu lumină roşie, totuşi chiar în vreme ce rânjea şi se împleticea, pe punctul de a leşina din cauza şocului, simţi costumul epidermic închizându-se pe rană – slujind simultan ca garou şi compresă. Simţea pe gambă sângele, dar acesta nu mai curgea şi durerea era controlabilă, ca şi când costumul epidermic ar purtat injectoare meditrusă, ca armura sa de luptă FORŢĂ.

Shrike se năpusti.

Kassad lovi o dată cu piciorul, de două ori, ţintind, şi găsind, porţiunea mică şi netedă de carapace de crom de sub pironul din piept. Era de parcă ar fi lovit în carcasa unei nave-torţă, totuşi Shrike păru să se oprească, să se clatine, şi se retrase un pas.

Colonelul păşi înainte, îşi puse toată masa înapoia loviturii, izbi de două ori acolo unde ar fi trebuit să se afle inima creaturii, cu o directă aplicată cu pumnul închis care ar fi trebuit să facă ţăndări

ceramica extradură, ignoră durerea din pumn, se roti şi expedie altă lovitură, cu braţul întins şi palma deschisă, în botul creaturii, imediat deasupra dinţilor. Orice făptură umană şi-ar fi auzit sunetul propriului nas rupându-se şi ar fi simţit explozia de oase şi cartilaje care-i erau înfipte în creier.

Shrike muşcă spre încheietura lui Kassad, dădu greş şi roti patru mâini către capul şi umerii bărbatului.

Gâfâind, cu transpiraţia şi sângele curgând sub armura de argint viu, Kassad se roti spre dreapta o dată, de două ori, apoi lansă un atac ucigaş către partea posterioară a gâtului scurt al creaturii. Sunetul impactului reverberă în valea îngheţată ca zgomotul unei securi azvârlite de la o înălţime de kilometri în inima unui sequoia din metal.

Shrike făcu o tumbă în faţă şi se rostogoli pe spate ca un crustaceu din oţel.

A căzut!

Kassad înaintă, tot pe jumătate ghemuit, tot precaut, însă nu îndeajuns de precaut, căci piciorul, gheara, sau ce o fi fost, împlătoşată a lui Shrike îl lovi îndărătul gleznei şi pe jumătate îl cosi, pe jumătate îl răsturnă.

Colonelul Kassad simţi durerea, ştiu că tendonul lui Ahile îi fusese retezat, încercă să se răsucească într-o parte, dar creatura se arunca din lateral peste el, cu spinii şi ţepii îndreptaţi către coastele, faţa şi ochii bărbatului. Strâmbându-se de durere, arcuindu-se într-o tentativă zadarnică de a-l azvârli pe monstru, Kassad blocă unele lovituri, îşi feri ochii şi simţi alte lame înfigându-i-se în antebraţe, piept şi pântece.

Shrike se apropie mai mult şi deschise gura. Bărbatul privi drept în sus la nenumăratele şiruri de dinţi din oţel montaţi în deschiderea botului ca de peşte metalic. Ochi roşii îi astupară câmpul vizual suprapunându-se ceţii sângerii care-i acoperea deja vederea.

Strecură podul palmei sub falca lui Shrike şi încercă să împingă. Era ca şi cum ar fi încercat să ridice un munte de şpan ascuţit, fără să

aibă nici un punct de sprijin pentru pârghie. Degetele-bisturie ale lui Shrike continuau să sfâşie carnea colonelului. Creatura deschise gura şi-şi plecă într-o parte capul, până ce dinţii acoperiră vederea lui Kassad de la o ureche la cealaltă. Monstrul nu avea răsuflare, dar dogoarea din interiorul său duhnea a sulf şi pilitură de fier încinsă. Lui Kassad nu-i mai rămăsese nici o apărare; când creatura avea să-şi închidă maxilarele, avea să-i taie pielea şi carnea de pe faţă până la os.

Pe neaşteptate, Moneta fu acolo, strigând în locul acela unde sunetele nu se transmiteau, îl înhăţă pe Shrike de ochii săi faţetaţi rubinii, cu degetele costumului epidermic arcuindu-se ca nişte gheare, cu o cizmă înfiptă ferm pe carapace mai jos de ţeapa dorsală, şi trase, trase cu putere.

Braţele lui Shrike zvâcniră spre înapoi, dublu articulate ca ale unui crab din coşmar, degetele-lame o spintecară pe Moneta şi ea căzu, însă nu înainte ca bărbatul să se fi rostogolit, să se fi repezit, simţind durerea, dar ignorând-o, după care sări în picioare şi o târî pe Moneta cu el, retrăgându-se peste nisip şi piatră îngheţată.

Pentru o secundă costumele lor epidermice se contopiră, aşa cum se întâmpla când făceau dragoste şi Kassad îi simţi pielea lipită de a lui, simţi cum sângele şi transpiraţia lor se amestecă şi auzi bubuiturile suprapuse ale inimilor lor.

Ucide-l, şopti Moneta insistent, cu durerea audibilă chiar şi prin mediul acela de subvocalizare.

Încerc. Încerc.

Shrike era în picioare – trei metri de crom, tăişuri şi durerea altor oameni. Nu dovedea nicio vătămare. Sângele cuiva curgea în pârâiaşe înguste pe încheieturile şi carapacea sa. Rânjetul lui lipsit de minte părea mai larg ca înainte.

Kassad îşi separă costumul de al Monetei şi o aşeză cu blândeţe pe un bolovan, deşi simţea că el fusese rănit mult mai grav. Aceasta nu era lupta ei. Nu încă.

Înaintă între iubirea lui şi Shrike.

Şovăi apoi, auzind un susur slab, dar crescător, provenind parcă din partea surfului care creştea pe un ţărm invizibil. Ridică ochii, fără să-i desprindă vreodată cu totul de la Shrike care avansa lent, şi-şi dădu seama că zgomotul provenea de pe arborele cu ţepe aflat mult îndărătul monstrului. Oamenii crucificaţi acolo – mici pete colorate atârnate de spinii din metal şi ramurile reci – scoteau alte sunete decât gemetele subliminale de durere pe care le auzise mai devreme. Ei ovaţionau.

Kassad reveni cu atenţia la Shrike, când creatura reîncepu să descrie cercuri. Bărbatul simţea durerea şi slăbiciunea din călcâiul său aproape complet retezat – piciorul drept îi era inutil, incapabil să suporte greutate – şi pe jumătate ţopăi, pe jumătate se roti cu o mână pe bolovan, ca să se păstreze între Shrike şi Moneta.

Ovaţiile îndepărtate părură că se opresc, ca într-un icnet.

Shrike încetă să mai fie *acolo* şi se materializă *aici,* lângă Kassad, peste Kassad, cu braţele deja în jurul lui într-o îmbrăţişare finală, cu ţepii şi lamele pătrunzând. Ochii lui străluceau de lumină. Fălcile i se deschiseră din nou.

Kassad urlă de furie pură şi sfidare şi-l lovi.

Părintele Paul Duré păşi prin Uşa Papei spre Crângul lui Dumnezeu fără nici un incident. Din penumbra cu iz de tămâie a apartamentelor papale, el se trezi brusc în bogata lumină solară cu un cer de lămâie deasupra şi frunze verzi de jur împrejur.

Templierii aşteptau, când el ieşi din portalul teleproiector privat. Duré putea zări marginea platformei de stranilemn la cinci metri în dreapta sa, iar dincolo de ea, nimic… sau mai precis totul, deoarece lumea vârfurilor de arbori de pe Crângul lui Dumnezeu se întindea pe distanţe uriaşe până la orizont, cu acoperişul de frunze strălucind şi mişcându-se aidoma unui ocean viu. Ştia că se afla sus pe Arborele-lumii, cel mai mare şi mai sacru dintre toţi copacii sacri pentru Templieri.

Templierii care-l salutară jucau roluri importante în ierarhia

complicată a Frăţiei lui Muir, dar slujeau acum ca simple călăuze, conducându-l de pe platforma portalului la un ascensor tras de liane, care se înălţă prin niveluri superioare şi terase unde puţini non-Templieri suiseră vreodată, după care ieşi şi sui o scară cu balustradă din stranilemnul cel mai fin care spirala în sus în jurul unui trunchi ce se îngusta de la baza lui de două sute de metri, la mai puţin de opt metri aici, în apropierea vârfului. Platforma de stranilemn era superbă; balustradele erau motive decorative delicate de viţe sculptate manual, stâlpii şi suporturile înfăţişau feţe de gnomi, spiriduşi ai pădurilor, zâne şi alte spirite, iar masa şi scaunele de care Duré se apropia acum fuseseră cioplite din aceeaşi bucată de lemn ca şi platforma circulară în sine.

Îl aşteptau doi bărbaţi. Primul era cel la care nădăjduise Duré: Sek Hardeen, Adevăratul Glas al Arborelui-lumii, Înalt Preot al lui Muir, Purtător de cuvânt al Frăţiei Templierilor. Al doilea bărbat era o surpriză. Duré remarcă roba roşie – un roşu de culoarea sângelui arterial – cu garnituri de hermină neagră, corpul lususean masiv, chipul numai fălci şi pliuri de grăsime secţionat de formidabilul cioc coroiat al unui nas, doi ochişori pierduţi deasupra obrajilor graşi, două mâini dolofane cu inele negre sau roşii pe fiecare deget în parte. Episcopul Bisericii Ispăşirii Finale – cel mai de seamă preot al sectei Shrike.

Templierul îşi ridică trupul înalt de doi metri şi întinse mâna.

– Părinte Duré, suntem extrem de încântaţi că ai putut să ni te alături.

Duré îi strânse mâna, gândindu-se în acelaşi timp cât de mult semăna aceasta cu o rădăcină, cu degetele ei prelungi şi ascuţite, galben-cafenii. Adevăratul Glas al Arborelui-lumii purta acelaşi soi de mantie cu glugă pe care-l avusese Het Masteen, ale cărei fire grosolane, brune şi verzi, contrastau puternic cu strălucirea veşmintelor Episcopului.

– Îţi mulţumesc pentru că m-ai primit după o înştiinţare atât de târzie, domnule Hardeen, spuse Duré.

Adevăratul Glas al Arborelui-lumii era liderul spiritual a milioane de discipoli ai lui Muir, însă Duré ştia că Templierilor le displăcea

folosirea în conversaţie a titlurilor sau onorificelor. Duré încuviinţă din cap către Episcop.

– Excelenţă, nu am ştiut că voi avea cinstea de a fi în prezenţa ta.

Episcopul sectei Shrike aprobă imperceptibil.

– Mă aflam în vizită. Domnul Hardeen a sugerat că aş putea fi de oarece ajutor dacă aş participa la această întâlnire. Sunt încântat să te cunosc, părinte Duré. În ultimii ani am auzit multe despre tine.

Templierul indică un scaun aflat de cealaltă parte a mesei din stranilemn şi Duré se aşeză, încrucişând mâinile pe tăblia lustruită şi gândind cu disperare în timp ce se prefăcea că examinează granulaţia minunată a lemnului. Jumătate din forţele de securitate ale Webului îl căutau pe Episcopul sectei Shrike. Prezenţa lui aici sugera complicaţii mult mai mari decât cele pentru care se pregătise iezuitul.

– Interesant, nu aşa, comentă Episcopul, că trei dintre cele mai profunde religii ale omenirii sunt reprezentate azi în acest loc.

– Aşa este, rosti Duré. Profunde, dar cu greu reprezentante ale credinţelor majorităţii oamenilor. Dintre aproape o sută cincizeci de miliarde de suflete, Biserica catolică nu revendică nici măcar un milion. Sect… ă-ă-ă… Biserica Ispăşirii Finale are poate între cinci şi zece milioane. Şi câţi Templieri trăiesc aici, domnule Hardeen?

– Douăzeci şi trei de milioane, răspunse încet Templierul. Mulţi alţii susţin cauzele noastre ecologice şi poate că-şi doresc chiar să ni se alăture, dar Frăţia nu este deschisă pentru extraplanetari.

Episcopul îşi frecă una dintre guşi. Avea pielea foarte palidă şi mijea ochii de parcă n-ar fi fost obişnuit cu lumina zilei.

– Gnosticii Zen se laudă cu patruzeci de miliarde de discipoli, hurui el. Însă ce fel de religie este aceea, eh? Fără biserici. Fără preoţi. Fără cărţi sfinte. Fără conceptul de păcat.

Duré zâmbi.

– Se pare că este credinţa cea mai acordată epocii actuale. Şi a fost

aşa de multe generaţii.

– Ha!

Episcopul izbi cu palma în masă şi Duré făcu o grimasă, auzind metalul inelelor care lovi muirlemnul.

– Cum se face că ştii cine sunt? întrebă Paul Duré.

Templierul înălţă capul doar atât cât Duré să poată zări lumina soarelui pe nasul său, pe obraji, ca şi lunga linie a bărbiei din interiorul umbrelor glugii. Nu spuse nimic.

– Noi te-am ales, mârâi Episcopul. Pe tine şi pe ceilalţi pelerini.

– „Voi“ fiind Biserica Shrike? spuse Duré.

Episcopul se încruntă la auzul formulei acelea, totuşi încuviinţă tăcut.

– De ce sunt răzmeriţe? întrebă Duré. De ce sunt perturbări acum, când Hegemonia este ameninţată?

Când Episcopul îşi frecă bărbia, pietre negre şi roşii sclipiră în lumina serii. Îndărătul lui un milion de frunze foşniră într-o briză care aduse iz de vegetaţie umezită de ploaie.

– Ultimele Zile au sosit, preotule. Profeţiile pe care Avatarul ni le-a adus cu secole în urmă se desfăşoară sub ochii noştri. Ceea ce tu numeşti „răzmeriţe“ sunt primele spasme ale morţii unei societăţi care merită să moară. Zilele Ispăşirii au venit şi în curând Stăpânul Durerii va păşi printre noi.

— Stăpânul Durerii, repetă Duré. Shrike.

Templierul schiţă un gest de liniştire cu o mână, ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze ceva din agresivitatea declaraţiei Episcopului.

– Părinte Duré, noi cunoaştem despre învierea ta miraculoasă.

– Nu este un miracol, zise Duré. Este capriciul unui parazit numit cruciform.

Din nou, gestul degetelor prelungi galben-cafenii.

– Indiferent cum ai vedea-o, părinte, Frăţia se bucură că eşti iarăşi cu noi. Te rog, continuă cu întrebarea pe care ai menţionat-o când ne-ai apelat mai devreme.

Duré îşi frecă palmele de lemnul scaunului şi îl privi pe Episcop, aşezat vizavi de el, mătăhălos, în roşu şi negru.

– Grupările voastre au lucrat laolaltă de mult timp, nu-i aşa? întrebă el. Frăţia Templierilor şi Biserica Shrike.

– Biserica Ispăşirii Finale, rosti Episcopul într-un mârâit de bas.

– De ce? întrebă Duré. Ce anume vă aduce laolaltă?

Adevăratul Glas al Arborelui-lumii se aplecă în faţă şi umbrele îi umplură încă o dată gluga.

– Părinte, trebuie să ştii că profeţiile Bisericii Ispăşirii Finale se apropie de misiunea pe care noi am primit-o de la Muir. Doar aceste profeţii au deţinut cheia pentru pedeapsa care trebuie să se abată asupra omenirii pentru că şi-a ucis planeta de baştină.

– Omenirea n-a distrus singură Vechiul Pământ, spuse Duré. În tentativa Echipei Kiev de a crea o minigaură neagră a existat o eroare de calculator.

Templierul clătină din cap.

– A fost aroganţa umană, rosti el încetişor. Aceeaşi aroganţă care ne-a împins rasa să distrugă toate speciile care puteau măcar să spere că vor evolua cândva spre inteligenţă. Seneschai Aluit pe Hebron, zeplenii de pe Morişcă, centaurii smârcurilor de pe Grădină şi maimuţele mari de pe Vechiul Pământ…

– Da, aprobă Duré. S-au făcut erori. Totuşi asta n-ar trebui să condamne omenirea la moarte, nu?

– Sentinţa a fost transmisă de o Putere mult mai mare decât noi, hurui Episcopul. Profeţiile sunt precise şi explicite. Zilele Ispăşirii Finale trebuie să sosească. Toţi cei care au moştenit Păcatele lui

Adam şi Kiev trebuie să sufere consecinţele uciderii planetei lor natale, a distrugerii altor specii. Stăpânul Durerii a fost eliberat din cătuşele timpului pentru a-şi aplica judecata finală. De furia răzbunării sale nu se poate scăpa. Ispăşirea nu poate fi ocolită. O Putere mult mai mare decât noi a decretat asta.

– Este adevărat, întări Sek Hardeen. Profeţiile ne-au parvenit… rostite de Glasurile Adevărate de-a lungul generaţiilor… omenirea este sortită pieririi, dar odată cu pierirea ei va începe o nouă înflorire a tărâmurilor nepângărite în toate colţurile actualei Hegemonii.

Instruit în logica iezuită, devotat teologiei evolutive a lui Teilhard de Chardin, părintele Paul Duré fu ispitit să spună *Şi cui dracu' îi pasă dacă florile înfloresc, când nu mai există nimeni care să le vadă, să le simtă parfumul?* Cu glas tare, rosti însă:

– V-aţi gândit că aceste profeţii s-ar putea să nu fie revelaţii divine, ci simple manipulări ale unei puteri laice?

Templierul se lăsă pe spate ca şi cum ar fi fost pălmuit, dar Episcopul se aplecă în faţă şi încleştă doi pumni lususeni care ar fi putut zdrobi ţeasta lui Duré dintr-o singură lovitură.

– Erezie! Cel care cutează să nege adevărul revelaţiilor trebuie să moară!

– Ce putere ar fi făcut aşa ceva? reuşi să vorbească Adevăratul Glas al Arborelui-lumii. Ce altă putere decât Absolutul lui Muir ar fi putut pătrunde în minţile şi inimile noastre?

Duré ridică braţul către cer.

– De generaţii, toate planetele din Web au fost unite laolaltă prin datasfera TehNucleului. Majoritatea oamenilor influenţi poartă implanturi extensii ale comagendelor pentru uşurinţa accesării… tu nu porţi, domnule Hardeen?

Templierul nu spuse nimic, însă Duré văzu uşoara zvâcnire a degetelor sale, de parcă bărbatul ar fi dorit să-şi pipăie pieptul şi partea de sus a braţului, acolo unde microimplanturile se aflau de decenii.

– TehNucleul a creat o… Inteligenţă transcendentă, urmă Duré. Ea foloseşte cantităţi incredibile de energie, se poate deplasa înainte şi înapoi prin timp şi nu este motivată de grijile omeneşti. Unul dintre obiectivele unui procentaj apreciabil din personalităţile aflate în Nucleu a fost eliminarea omenirii… este posibil ca Marea Greşeală a Echipei Kiev să fi fost executată în mod deliberat de IA-urile implicate în experimentul acela. Ceea ce auziţi ca profeţii s-ar putea să fie glasul acestei *deus ex machina* şoptind prin datasferă. Shrike poate să existe nu pentru a mântui omenirea pentru păcatele ei, ci doar pentru a măcelări bărbaţi, femei şi copii umani în scopurile acestei personalităţi-maşină.

Chipul masiv al Episcopului avea culoarea roşie a robei sale. Pumnii îi izbiră masa şi se strădui să se ridice în picioare. Templierul îi puse o mână pe braţ şi-l reţinu, cumva îl trase înapoi pe locul său.

– Unde ai auzit această teorie? îl întrebă Hardeen pe Duré.

– Am auzit-o de la cei aflaţi în pelerinaj care au acces la Nucleu. Dar şi de la… alţii.

Episcopul scutură un pumn în direcţia lui Duré.

– Tu însuţi ai fost atins de Avatar… nu o dată, ci de *două ori!* El ţi-a oferit o formă de nemurire, pentru ca să poţi vedea ce le poate oferi Aleşilor… acelora care pregătesc Ispăşirea înainte de sosirea Ultimelor Zile!

– Shrike mi-a oferit durere, spuse Duré. Durere şi suferinţă mai presus de orice închipuire. Eu *am întâlnit* creatura aceea de două ori şi în adâncul inimii ştiu că nu este nici divină, nici diabolică, ci pur şi simplu o maşinărie organică dintr-un viitor teribil.

– Ha!

Episcopul făcu un gest de dispreţ, încrucişă braţele şi privi în gol peste balustrada joasă.

Templierul părea zguduit. După o clipă, ridică fruntea şi rosti încet:

– Doreai să mă întrebi ceva?

Duré inspiră adânc.

– Da. În acelaşi timp îţi aduc şi o veste tristă. Adevăratul Glas al Arborelui Het Masteen este mort.

– Ştim, spuse Templierul.

Duré fu surprins. Nu-şi putea imagina în ce fel primiseră informaţia aceea. Era însă lipsit de importanţă.

– Trebuie să ştiu de ce a plecat el în pelerinaj? Care era misiunea a cărei încheiere n-a mai apucat-o? Fiecare dintre noi şi-a spus… povestea, mai puţin Het Masteen. În acelaşi timp, cumva, simt că soarta lui ascunde cheia multor mistere.

Episcopul întoarse ochii la Duré şi pufni:

– Nu trebuie să-ţi spunem nimic ţie, preot al unei religii moarte.

Sek Hardeen tăcu câteva momente prelungi, înainte de a răspunde:

– Domnul Masteen s-a oferit voluntar să poarte Cuvântul lui Muir pe Hyperion. În rădăcinile credinţei noastre există de secole profeţia că, atunci când vor sosi vremuri tulburi, un Adevărat Glas al Arborelui va fi chemat să ducă o navă-arbore către Planeta Sfântă, să o vadă distrusă acolo pentru ca apoi ea să fie renăscută, purtând mesajul Ispăşirii şi al lui Muir.

– Prin urmare Het Masteen ştia că nava-arbore *Yggdrasill* va fi distrusă pe orbită?

– Da. Era prezis.

– Şi el împreună cu ergul manipulator de energii al navei urmau să piloteze o nouă navă-arbore?

– Da, încuviinţă Templierul aproape neauzit. Un Arbore al Ispăşirii pe care avea să-l aducă Avatarul.

Duré se lăsă pe spate şi aprobă.

– Un Arbore al Ispăşirii. Arborele cu ţepe. Het Masteen a fost

vătămat fizic la distrugerea lui *Yggdrasill*. După aceea a fost dus în valea Criptelor Timpului şi i s-a arătat arborele cu ţepe al lui Shrike. El însă nu era pregătit sau capabil s-o facă. Arborele acela este o structură a morţii, a suferinţei, a durerii… Het Masteen nu era pregătit să-i fie căpitan. Sau poate că a refuzat. În tot cazul, a fugit. Şi a murit. Mă gândisem la asta… dar nu ştiusem ce soartă îi oferise Shrike.

– Ce tot vorbeşti? izbucni Episcopul. Arborele Ispăşirii este descris în profeţii. El îl va însoţi pe Avatar în secerişul său final. Masteen ar fi fost pregătit şi onorat să-i fie căpitan prin spaţiu şi timp.

Paul Duré clătină din cap.

– Ţi-am răspuns la întrebare? rosti Hardeen.

– Da.

– Atunci şi tu trebuie să răspunzi la întrebarea noastră, zise Episcopul. Ce s-a întâmplat cu Maica?

– Care maică?

– Maica Mântuirii Noastre. Mireasa Ispăşirii. Cea căreia voi îi spuneţi Brawne Lamia.

Duré căzu pe gânduri, încercând să-şi amintească rezumatele înregistrate de Consul ale relatărilor făcute de pelerini în drum spre Hyperion. Brawne purta în pântece copilul primului cibrid Keats. Templul Shrike de pe Lusus o salvase de furia gloatei şi o inclusese printre pelerini. În povestea ei, femeia amintise că sectanţii Shrike o trataseră cu veneraţie. Duré încercă să potrivească toate datele acelea în mozaicul confuz a celor pe care le aflase deja. Nu izbuti. Era prea obosit… şi, credea el, prea obtuz după aşa-zisa înviere. Nu era şi n-avea să mai fie niciodată fostul intelectual Paul Duré.

– Brawne nu era conştientă, răspunse el. Se pare că a fost luată de Shrike şi ataşată la… *ceva.* La un fel de cablu. Starea ei mentală era echivalentă morţii cerebrale, dar fătul era viu şi sănătos.

– Şi personalitatea pe care o purta? întrebă Episcopul cu glas încordat.

Duré îşi reaminti spusele lui Severn despre moartea personalităţii aceleia în megasferă. În mod vădit cei doi bărbaţi din faţa lui nu ştiau de a doua personalitate Keats – personalitatea Severn care, în secunda aceasta, o avertiza pe Gladstone despre pericolele propunerii Nucleului. Scutură din cap. Se simţea foarte obosit.

– Nu ştiu nimic despre personalitatea pe care o purta în bucla Schrön, zise el. Cablul… obiectul pe care Shrike i l-a ataşat… părea să intre în soclul neural ca un şunt cortical.

Episcopul încuviinţă, evident satisfăcut.

– Profeţiile se derulează cu iuţeală. Ţi-ai slujit ţelul ca mesager, Duré. Acum eu trebuie să plec.

Se ridică, îl salută pe Adevăratul Glas al Arborelui-lumii, traversă platforma şi coborî scara spre ascensor şi terminex.

Pentru câteva minute, Duré rămase tăcut vizavi de Templier. Foşnetele frunzelor şi legănarea uşoară a platformei din vârful copacilor erau minunat de relaxante, invitându-l la moţăială. Deasupra lor cerul pălea prin nuanţe delicate de şofran, în vreme ce planeta Crângul lui Dumnezeu îşi rotea faţa către amurg.

– Afirmaţia ta despre o *deus ex machina* care ne înşală de generaţii prin false profeţii a fost o erezie teribilă, vorbi în cele din urmă Templierul.

– Da, însă ereziile teribile s-au dovedit adevăruri crude de multe ori până acum în mai îndelungata istorie a Bisericii mele, Sek Hardeen.

– Dacă ai fi fost Templier, te-aş fi putut condamna la moarte, spuse încet bărbatul cu glugă.

Duré suspină. La vârsta lui, în situaţia lui şi pe cât de vlăguit se simţea, ideea morţii nu-i stârnea nici cel mai mărunt fior de teamă. Se ridică şi se înclină uşor.

– Trebuie să plec, Sek Hardeen. Îmi cer iertare dacă vreuna dintre vorbele mele te-a jignit. Sunt vremuri descumpănitoare.

Cei buni nu au deloc convingere, gândi el, *iar cei răi clocotesc de*

intensitate pasională.

Duré se întoarse şi porni spre marginea platformei. Apoi se opri.

Scara dispăruse. Un hău adânc de treizeci de metri şi larg de cincisprezece metri îl separa de cea mai apropiată platformă, unde aştepta elevatorul. Arborele-lumii cobora un kilometru sau mai bine în adâncimile frunzoase de sub el. Duré şi Adevăratul Glas al acelui Arbore erau izolaţi aici, pe platforma cea mai de sus. Iezuitul păşi către o balustradă din apropiere, îşi ridică faţa, brusc asudată, spre briza serii şi văzu prima stea răsărind pe cerul ultramarin.

– Ce se-ntâmplă, Sek Hardeen?

Silueta în mantie şi glugă era învăluită în umbre.

– Peste optsprezece minute standard, planeta Poarta Raiului va fi cucerită de Expulzaţi. Profeţiile noastre spun că va fi distrusă. Cu certitudine teleproiectorul ei va fi distrus, ca şi transmiţătorii sperlumici, şi planeta aceea va înceta să mai existe practic pentru noi. După încă o oră standard, cerurile Crângului lui Dumnezeu se vor aprinde sub focurile de fuziune ale navelor de război Expulzate. Profeţiile noastre spun că vor pieri toţi membrii Frăţiei care vor rămâne şi oricare alţii, deşi toţi cetăţenii Hegemoniei au fost evacuaţi de mult prin teleproiector.

Duré reveni încet la masă.

– Este esenţial să mă teleproiectez pe Tau Ceti Central, rosti el. Severn… cineva mă aşteaptă. Trebuie să stau de vorbă cu directorul executiv Gladstone.

– Nu, rosti Sek Hardeen, Adevăratul Glas al Arborelui-lumii. Vom aştepta. Vom vedea dacă profeţiile sunt corecte.

Iezuitul încleştă pumnii frustrat, luptându-se cu impulsul de emoţii violente care-l făceau să-şi dorească să-l lovească pe bărbatul în mantie. Închise ochii şi rosti două Ave Maria. Nu-i fu de nici un folos.

– Te rog, îi spuse. Profeţiile vor fi confirmate sau infirmate, indiferent dacă eu sunt sau nu aici. Şi atunci va fi prea târziu.

Navele-torţă ale FORŢEI vor detona sfera singularităţii şi teleproiectoarele vor dispărea. Vom fi izolaţi ani de zile de Web. Miliarde de vieţi pot depinde de întoarcerea mea imediată pe Tau Ceti Central.

Templierul îşi încrucişă braţele astfel că mâinile lui cu degete lungi dispărură în faldurile mantiei.

– Vom aştepta, rosti el. Se vor împlini toate predicţiile. Peste câteva minute Stăpânul Durerii va fi slobozit asupra celor din Web. Eu nu împărtăşesc părerea Episcopului, care crede că vor fi cruţaţi cei care au căutat Ispăşirea. Părinte Duré, ne va fi mai bine aici, unde sfârşitul va fi iute şi fără durere.

Duré scotoci prin mintea sa obosită, căutând ceva decisiv să spună, să facă. Nu găsi nimic. Se aşeză la masă şi privi fix silueta tăcută cu glugă din faţa lui. Pe cer, stelele răsăriră în multitudinea lor sclipitoare. Lumea-pădure a Crângului lui Dumnezeu foşni pentru ultima dată în briza serii şi păru să-şi ţină răsuflarea, în anticipaţie.

Paul Duré închise ochii şi se rugă.

37

Am mers toată ziua, Hunt şi eu, şi spre seară am găsit un han unde ne fusese pregătită mâncare – o potârniche, budincă de orez, conopidă, macaroane şi altele –, deşi aici nu există oameni, nici un semn de oameni, deşi focul din vatră arde vesel ca şi cum abia ar fi fost aprins, iar mâncarea este caldă pe plită.

Hunt este iritat din cauza asta şi de teribilele simptome de sevraj de care suferă din cauza lipsei de contact cu datasfera. Îmi pot imagina durerea lui. Pentru un individ născut şi crescut într-o lume în care informaţia este mereu disponibilă, unde comunicarea cu oricine este de la sine înţeleasă, iar nici o distanţă nu este mai mare decât cea până la primul teleproiector, regresia aceasta bruscă la o viaţă aşa cum o cunoscuseră strămoşii noştri ar fi de parcă s-ar trezi pe neaşteptate orb şi olog. Însă după urletele şi furiile din primele ore de mers, Hunt se retrăsese în cele din urmă într-o posomorală taciturnă.

– Directorul executiv *are nevoie* de mine! strigase el în prima oră.

– Are nevoie de informaţiile pe care i le aduceam eu, îi precizasem, dar nu putem face nimic în privinţa asta.

– *Unde* suntem? întrebase Hunt pentru a zecea oară.

Îi explicasem deja despre acest Vechi Pământ alternativ, dar ştiam că acum se referea la altceva.

– Cred că în carantină, spusesem.

– Nucleul ne-a adus aici?

– Pot doar să presupun asta.

– Şi cum ne-ntoarcem?

– Nu ştiu. Bănuiesc că un portal teleproiector va apărea atunci când se va aprecia că este sigur să părăsim carantina.

Hunt înjurase în barbă.

– De ce să mă pună *pe mine* în carantină, Severn?

Strânsesem din umeri. Bănuiam că motivul era că el auzise ce spusesem pe Pacem, totuşi nu eram sigur. Nu eram sigur de nimic.

Drumul ducea prin lunci şi podgorii, şerpuind peste deluşoare şi răsucindu-se prin văi, de unde puteam întrezări marea.

– Unde duce drumul ăsta? întrebase Hunt imediat înainte să descoperim hanul.

– Toate drumurile merg la Roma.

– Vorbesc serios, Severn.

– Şi eu, domnule Hunt.

Hunt luase o piatră de pe drum şi o aruncase departe în tufişuri. De undeva strigase un sturz.

– Ai mai fost aici?

Tonul lui era acuzator, ca şi când l-aş fi răpit. Poate că aşa fusese.

– Nu, am răspuns.

Însă *Keats* fusese, am fost gata să adaug. Amintirile mele transplantate ieşiseră la suprafaţă, aproape copleşindu-mă cu senzaţia de pierire şi mortalitate apăsătoare. Atât de departe de prieteni, atât de departe de Fanny, unica şi eterna lui iubire…

– Eşti sigur că nu poţi accesa datasfera? întrebase Hunt.

– Da, am încuviinţat.

Nu întrebase nimic de megasferă şi eu nu-i oferisem informaţia respectivă. Mă îngrozeşte ideea de a intra în megasferă, de a mă rătăci acolo.

Găsisem hanul înainte de apus. Era cuibărit într-o vale micuţă şi fumul se înălţa din hornul de piatră.

Pe când mâncam, cu întunericul îndesindu-se dincolo de geamuri şi singura noastră lumină provenind de la pâlpâitul focului şi două lumânări aşezate pe un pervaz de piatră, Hunt spusese:

– Locul ăsta aproape că mă face să cred în stafii.

– Eu cred cu adevărat în stafii, replicasem.

Noaptea mă trezesc tuşind, simt ceva ud pe pieptul meu gol, îl aud pe Hunt bâjbâind în căutarea lumânării şi, în lumina ei, cobor ochii şi văd sânge pe pielea mea şi pătând cearşafurile.

– Dumnezeule! şuieră Hunt îngrozit. Ce este? Ce se-ntâmplă?

– Hemoragie…, izbutesc să spun după ce următoarea criză de tuse mă lasă şi mai vlăguit şi mai stropit de sânge.

Dau să mă ridic, cad înapoi pe pernă şi arăt ligheanul cu apă şi prosopul de pe noptieră.

– La dracu', la dracu', mormăie Hunt şi-mi caută comagenda ca să capete un diagnostic medical.

Nu există nici o comagendă. Ceva mai devreme în cursul zilei, azvârlisem instrumentul inutil al lui Hoyt.

Hunt scoate propria sa comagendă, ajustează monitorul şi mi-o înfăşoară pe încheietură. Datele afişate n-au nici un sens pentru el, atât doar că semnifică urgenţă şi necesitatea imediatei îngrijiri

medicale. Precum cei mai mulţi oameni din generaţia sa, Hunt n-a văzut niciodată boală sau moarte – acestea erau chestiuni rezolvate în mod profesional, departe de ochii publicului.

– Nu contează, şoptesc eu.

Accesul de tuse a trecut, dar slăbiciunea mă apasă ca o pătură din piatră. Gesticulez din nou spre prosop şi Hunt îl umezeşte, îmi şterge sângele de pe piept şi braţe, mă ajută să mă aşez în unicul scaun, iar el înlătură cearşafurile şi păturile pătate.

– Ştii ce se-ntâmplă? întreabă şi în glas i se simte îngrijorare reală.

– Da, încerc să zâmbesc. Acurateţe. Veridicitate. Ontogenia recapitulează filogenia.

– Nu vorbi-n şarade, se răsteşte el susţinându-mă să mă întorc în pat. Ce anume a cauzat hemoragia? Cu ce te pot ajuta?

– Un pahar cu apă, te rog.

Sorb şi simt clocotul din piept şi gât, totuşi izbutesc să evit altă criză de tuse. Îmi simt abdomenul ca şi cum ar fi pârjolit.

– Ce se-ntâmplă? repetă Hunt.

Vorbesc fără grabă, rostind fiecare cuvânt de parcă aş pipăi cu piciorul un sol presărat de mine. Tusea nu mai revine.

– Este o boală numită ftizie, îi spun. Tuberculoză. Etapele finale, judecând după severitatea hemoragiei.

Chipul de baset al lui Hunt este palid.

– Doamne Dumnezeule, Severn! N-am auzit niciodată de tuberculoză.

Îşi ridică încheietura, gata să consulte memoria comagendei, însă încheietura lui este goală. Îi restitui instrumentul.

– Tuberculoza n-a mai existat de multe secole. A fost vindecată. Dar John Keats era bolnav de tuberculoză. A murit de tuberculoză. Şi

acest corp cibrid îi aparţine lui Keats.

Hunt se ridică, gata să se repeadă afară pe uşă ca să caute ajutor.

– În mod cert, Nucleul ne va îngădui acum să ne-ntoarcem! Nu te poate ţine aici, pe planeta asta pustie unde nu există asistenţă medicală!

Las capul pe spate, pe pernele moi, simţind fulgii sub pânză.

– Acesta poate să fie exact motivul pentru care sunt ţinut aici. Vom vedea mâine, când vom intra în Roma.

– Dar tu nu poţi să călătoreşti! Mâine nu plecăm nicăieri.

– O să vedem, spun eu şi închid ochii. O să vedem.

Dimineaţă, o *vettura,* o şaretă, aşteaptă lângă han. Calul este o iapă mare şi sură, care ne priveşte când ne apropiem. Aburii răsuflării sale se înalţă în aerul rece al dimineţii.

– Ştii ce-i *asta?* întreabă Hunt.

– Un cal.

Hunt ridică o mână spre animal, ca şi când s-ar teme ca acesta să nu pocnească şi să dispară ca un balon de săpun sub atingerea lui. Îşi retrage iute mâna, când iapa şfichiuieşte din coadă.

– Caii *au dispărut,* spune el. N-au fost niciodată ARN-izaţi.

– Acesta pare perfect real, zic eu suind în şaretă şi aşezându-mă pe bancheta îngustă de acolo.

Hunt se aşază cu grijă lângă mine şi degetele lui prelungi zvâcnesc de anxietate.

– Cine pilotează? întreabă el. Unde sunt comenzile?

Nu există frâie şi capra şaretei este goală.

– Să vedem dacă iapa ştie drumul, sugerez şi în aceeaşi clipă începem să ne mişcăm domol, cu şareta fără arcuri zdruncinându-se peste pietrele şi făgaşele drumului grosolan.

– Asta-i o glumă, nu? întreabă Hunt, holbându-se la cerul perfect senin şi ogoarele îndepărtate.

Tuşesc cât pot mai uşor şi scurt într-o batistă pe care am improvizat-o dintr-un prosop luat din han.

– Posibil, îi spun. Dar de fapt, ce nu-i o glumă?

Hunt îmi ignoră sofismul şi ne continuăm drumul, hurducându-ne către necunoscutele destinaţie şi destin care ne aşteaptă.

– Unde sunt Hunt şi Severn? întrebă Meina Gladstone.

Sedeptra Akasi, tânăra negresă care era al doilea consilier important al lui Gladstone, se apropie de ea ca să nu întrerupă fluxul informării militare.

– Nu avem nici o noutate, doamnă director executiv.

– Este imposibil. Severn are asupra lui un monitor şi Leigh a păşit pe Pacem acum o oră. Unde dracu' sunt?

Akasi privi faxpadul pe care-l depliase pe masă.

– Securitatea nu-i poate găsi. Poliţia Autorităţii de Tranzit nu-i poate localiza. Unitatea teleproiector a înregistrat doar că ei au tastat codul TC2 – pentru aici –, au trecut prin portal, dar n-au ajuns.

– Asta-i imposibil!

– Da, doamnă director executiv.

– Vreau să stau de vorbă cu Albedo sau alt consilier IA imediat ce se termină şedinţa asta.

– Da.

Ambele femei reveniră cu atenţia la informare. Centrul Tactic din Clădirea Guvernului fusese unit cu Consiliul de Război din Centrul de Comandă Olympus şi cu cea mai mare sală de informări a Senatului prin portaluri de câte cincisprezece metri pătraţi vizual deschise, astfel încât cele trei spaţii creau o singură zonă de întrunire, cavernoasă şi asimetrică. Hologramele din Consiliul de Război păreau să se înalţe la infinit în capătul display al zonei şi coloanele de date curgeau în lungul pereţilor.

– Patru minute până la incursiunea cislunară, rosti amiralul Singh.

– Armele lor cu bătaie lungă ar fi putut deschide focul asupra Porţii Raiului cu mult mai devreme, spuse generalul Morpurgo. Par să manifeste o reţinere.

– N-au arătat prea multă reţinere faţă de navele noastre torţe, comentă Garion Persov de la Diplomaţie.

Grupul fusese strâns cu o oră în urmă, când flota asamblată în pripă dintr-o duzină de nave-torţă ale Hegemoniei fusese distrusă de Roiul care avansa. Senzorii pe distanţe lungi expediaseră o imagine a acelui Roi – un ciorchine de tăciuni cu cozi de fuziune ca nişte comete – înainte ca navele-torţă şi sondele lor automate să încheie emisia. Fuseseră mulţi tăciuni spaţiali.

– Acelea erau nave de război, zise generalul Morpurgo. Cu nişte ore în urmă, noi le-am transmis că Poarta Raiului este o planetă deschisă. Putem spera la reţinere.

Îi înconjurau holografii de pe Poarta Raiului: străzile tăcute din Oraşul Smârcurilor, imagini aeriene ale liniei coastei, imagini orbitale ale planetei cenuşiu-maronii cu permanentul ei plafon noros, imagini cislunare ale dodecaedrului baroc al sferei singularităţii care lega laolaltă toate teleproiectoarele şi imagini ale telescoapelor aţintite spre spaţiul cosmic, imagini în ultraviolet şi raze X ale Roiului care avansa – acum mult mai mare decât nişte pete sau tăciuni, aflat la mai puţin de 1 UA. Gladstone privi cozile de fuziune ale navelor de război Expulzate, masivitatea rostogolitoare şi pâlpâitoare a câmpurilor restrictive ale fermelor lor asteroidale şi lumilor-dom, complexele citadine din imponderabilitate, complicate şi straniu non-umane, şi gândi: *Şi dacă mă-nşel?*

Vieţile a miliarde de oameni depindeau de credinţa ei că Expulzaţii n-aveau să distrugă fără motiv planetele Hegemoniei.

– Două minute până la atac, rosti Singh în tonul său monoton de războinic profesionist.

– Amirale, spuse Gladstone, este absolut necesar să distrugem sfera de singularitate imediat ce Expulzaţii ne-au penetrat zona de separaţie? N-am mai putea aştepta câteva minute pentru a le judeca intenţiile?

– Nu, doamnă director executiv, răspunse prompt amiralul. Legătura teleproiector trebuie distrusă imediat ce ei intră în raza de atac rapid.

– Dar dacă n-o fac navele-torţă care ţi-au rămas, amirale, tot ne mai rămân legăturile din interiorul sistemului, releele sperlumice şi dispozitivele sincronizate, nu?

– Da, doamnă director executiv, însă *trebuie* să ne asigurăm că toată capacitatea de teleproiectare este desfiinţată înainte ca Expulzaţii să controleze sistemul. Nu putem compromite această marjă de siguranţă deja fragilă.

Gladstone încuviinţă din cap. Înţelegea nevoia pentru precauţie totală. *Dacă am mai fi avut niţel timp…*

– Cincisprezece secunde până la atac şi distrugerea singularităţii, anunţă Singh. Zece… şapte…

Brusc, toate hologramele navelor-torţă şi sondelor cislunare străluciră violet, roşu şi alb.

Gladstone se aplecă înainte.

– Asta a fost distrugerea sferei singularităţii?

Militarii vorbeau între ei, apelând alte date, comutând imaginile pe holouri şi ecrane.

– Nu, doamnă director executiv, răspunse Morpurgo. Navele-torţă sunt atacate. Ceea ce vedeţi este supraîncărcarea câmpurilor lor

defensive. Sfera… ah… *acolo!*

O imagine centrală, transmisă poate de o navă-releu de pe o orbită joasă, arăta imaginea mărită a sferei dodecaedrice de restricţionare a singularităţii, cu suprafaţa de treizeci de mii de metri pătraţi încă intactă, încă sclipind sub lumina puternică dinspre soarele Porţii Raiului. După aceea, brusc, strălucirea spori, faţa cea mai apropiată a structurii păru să devină incandescentă şi colapsă, iar peste nici trei secunde sfera se extinse, când singularitatea întemniţată evadă şi se autodevoră, înghiţind de asemenea tot ce se afla în jurul ei pe o rază de şase sute de kilometri.

În aceeaşi clipă se stinseră majoritatea imaginilor vizuale şi multe dintre coloanele de date.

– Toate conexiunile teleproiectoare au fost închise, raportă Singh. Datele din sistem sunt transmise acum doar prin intermediul sperlumicelor.

Dintre militari se auziră murmure de aprobare şi uşurare, iar din rândul zecilor de senatori şi consilieri politici prezenţi se ridică ceva mai apropiat unui suspin şi geamăt stins. Poarta Raiului tocmai fusese amputată din Web… prima asemenea pierdere a unei planete din Hegemonie în mai bine de patru secole.

Gladstone se răsuci către Sedeptra Akasi:

– Care este în prezent timpul de călătorie din Web până la Poarta Raiului?

– Cu propulsie Hawking, şapte luni de timp la bordul navei, răspunse consiliera fără cea mai mică pauză pentru acces, adică ceva mai mult de nouă ani de datorie temporală.

Gladstone încuviinţă tăcută. Poarta Raiului se afla la nouă ani depărtare de cea mai apropiată planetă din Web.

– Se duc şi navele-torţă, intonă Singh.

Transmisia fusese de la unul dintre pichetele orbitale: imagini sacadate, colorate codificat, ale rafalelor sperlumice de mare viteză care erau procesate de calculatoare în progresie rapidă. Erau practic

mozaicuri vizuale care o făceau întotdeauna pe Gladstone să se gândească la primele filme mute din zorii Epocii Media. Aceasta nu era însă o comedie cu Charlie Chaplin. Două, apoi cinci, apoi opt explozii de lumină orbitoare înfloriră pe fundalul câmpului stelar deasupra conturului planetei.

– Transmisiile de la HS *Niki Weimart*, HS *Terrapin,* HS *Cornet* şi HS *Andrew Paul* au încetat, raportă Singh.

Barbre Dan-Gyddis ridică o mână.

– Ce-i cu celelalte patru nave, amirale?

– Numai cele patru menţionate deţineau capacitate de comunicare superluminică. Pichetele confirmă că au încetat şi legăturile de comunicaţii radio, maser şi pe bandă largă ale celorlalte patru nave-torţă. Datele vizuale…

Singh se opri şi gesticulă spre imaginea transmisă de nava automată de pichetare: opt cercuri de lumină care se dilatau, pălind, un câmp stelar acoperit de siaje de fuziune şi lumini noi. Brusc dispăru şi imaginea aceea.

– Toţi senzorii orbitali şi releele sperlumice au fost distruse, rosti generalul Morpurgo.

Făcu un gest şi bezna fu înlocuită cu imagini ale străzilor de pe Poarta Raiului cu inevitabilul plafon coborât de nori. Aparate de zbor adăugau imagini de deasupra norilor – un cer care parcă înnebunise cu stele mişcătoare.

– Toate rapoartele confirmă distrugerea completă a sferei singularităţii, spuse Singh. Unităţile din avangarda Roiului pătrund acum pe orbită înaltă în jurul Porţii Raiului.

– Câţi oameni au rămas acolo? întrebă Gladstone.

Era aplecată înainte, cu coatele pe masă şi degetele încrucişate foarte strâns.

– Optzeci şi şase de mii şapte sute optzeci şi nouă, răspunse Imoto ministrul Apărării.

– Plus cei doisprezece mii de puşcaşi marini care au fost teleproiectaţi în ultimele două ore, adăugă generalul Van Zeidt.

Imoto dădu din cap în direcţia generalului.

Gladstone le mulţumi şi reveni cu atenţia asupra hologramelor. Coloanele de date ce pluteau deasupra şi rezumatele lor de pe faxpaduri, comagende şi panourile de date conţineau informaţii pertinente – numărul de vehicule Expulzate aflate acum în interiorul sistemului, numărul şi tipul de nave de pe orbită, orbitele de frânare estimate şi curbele temporale, analizele energetice şi interceptări de pe benzile de comunicaţii –, dar Gladstone şi ceilalţi priveau imaginile sperlumice relativ neschimbătoare şi lipsite de informaţii în sine transmise din aparatele de zbor şi de videocamerele de pe sol: stele, vârful norilor, străzi, panorama de pe înălţimile Staţiei de Generare Atmosferică peste Promenada Smârcurilor Decantoare, unde Gladstone însăşi stătuse cu nici douăsprezece ore în urmă. Acolo era noapte. Uriaşe ferigi coada-calului se mişcau sub briza silenţioasă ce sufla dinspre golf.

– Cred că vor negocia, spunea senatoarea Richeau. Mai întâi ne vor prezenta acest *fait accompli* – nouă planete cucerite –, apoi vor negocia, şi vor negocia dur, pentru o nouă balanţă a puterii. Vreau să spun că şi în eventualitatea în care ambele lor valuri de invazii ar avea succes, asta ar însemna douăzeci şi cinci de planete din aproape două sute câte există în Web şi Protectorat.

– Da, încuviinţă Persov, şeful Diplomaţiei, totuşi nu uitaţi, doamnă senator, că dintre ele fac parte unele dintre planetele noastre cele mai importante din punct de vedere strategic… aceasta, de exemplu. Pe desfăşurătorul Expulzaţilor, TC2 se află la numai două sute treizeci şi cinci de ore după Poarta Raiului.

Senatoarea Richeau îi aruncă o privire de superioritate.

– Sunt perfect conştientă de acest lucru, replică ea rece. Spun doar că Expulzaţii nu pot avea ca obiectiv final cucerirea reală. Aşa ceva ar însemna o nebunie din partea lor. De asemenea, FORŢA nu va permite celui de-al doilea val să pătrundă atât de adânc. Cu certitudine, această aşa-zisă invazie este un preludiu al negocierilor.

– Poate că da, spuse senatorul Roanquist de pe Nordholm, dar asemenea negocieri ar depinde cu siguranţă de…

– Aşteptaţi, rosti Gladstone.

Coloanele de date arătau că pe orbita planetei se aflau peste o sută de nave de război Expulzate. Forţele de sol de pe Poarta Raiului fuseseră instruite să nu tragă decât dacă se deschidea focul asupra lor şi nici un fel de activitate nu era vizibilă în cele treizeci de transmisiuni sperlumice simultane în sala Consiliului de Război. Pe neaşteptate însă plafonul de nori de deasupra Oraşului Smârcurilor străluci, ca şi când fuseseră comutate nişte proiectoare gigantice. O duzină de fascicule largi de lumină coerentă coborâră, străpungând golful şi oraşul, continuând iluzia de reflectoare; pentru ochii lui Gladstone, părea că între sol şi nori fuseseră construite nişte gigantice coloane albe.

Iluzia aceea încetă violent, când un vârtej de flăcări şi distrugere irupse la baza fiecărei coloane de lumină late de o sută de metri. Apa golfului clocoti până ce gheizere uriaşe de aburi ocultară videocamerele cele mai apropiate. Vederea de pe înălţimi arătă clădirile de piatră vechi de secole din oraş izbucnind în văpăi, implodând, de parcă o tornadă s-ar fi mişcat printre ele. Grădinile şi domeniile Promenadei, faimoase în tot Webul, răbufniră în flăcări, proiectând pământ şi fragmente zburătoare, ca şi cum un plug invizibil ar fi trecut peste ele. Ferigi coadă-de-cal bătrâne de două secole se aplecară ca înaintea unui uragan, luară foc şi dispărură.

– Lasere de la o navă-torţă de clasă *Bowers*, vorbi amiralul Singh în tăcerea din sală. Sau echivalentul ei Expulzat.

Oraşul ardea, exploda, era transformat în ruine de coloanele de lumină, iar după aceea era din nou răscolit. Aceste imagini sperlumice nu aveau canale audio, dar Gladstone îşi închipui că putea să audă ţipete.

Una câte una, videocamerele de la sol se stinseră. Vederea de pe înălţimile Staţiei de Generare Atmosferică dispăru într-un fulger alb. Videocamerele aeropurtate pieriseră de mult. Cele douăzeci de imagini de la sol începură să se piară şi ele, una într-o explozie stacojie teribilă, care-i făcu pe toţi să se frece la ochi.

– Detonare plasmatică, spuse Van Zeidt. În spectrul redus de megatone.

Vederea fusese a unui complex al apărării aeriene FORŢĂ:marină, la nord de Canalul InterOraşe.

Deodată toate imaginile încetară. Fluxul de date se opri. Luminile din sală se activară automat pentru a compensa o beznă atât de bruscă, încât tăiase răsuflarea tuturor.

– A fost distrus transmiţătorul sperlumic primar, zise generalul Morpurgo. Se afla la principala bază FORŢĂ, lângă Poarta Înaltă. Era în subteran, sub cel mai puternic câmp restrictiv al nostru – cincizeci de metri de rocă şi zece metri de aliaj de cristale.

– Încărcături nucleare? întrebă Barbre Dan-Gyddis.

– Cel puţin, răspunse Morpurgo.

Senatorul Kolchev se ridică şi statura sa lususeană masivă emană o aură de forţă aproape animalică.

– Bun! Deci nu-i vorba despre nici o nenorocită de negociere. Expulzaţii tocmai au transformat în cenuşă o planetă a Webului. Acesta-i un război pe viaţă şi pe moarte, fără prizonieri şi fără cruţări. În joc este supravieţuirea civilizaţiei. Ce facem în continuare?

Toţi ochii se întoarseră către Meina Gladstone.

Consulul îl târî afară din epava forfecarului pe Theo Lane care leşinase şi se împletici vreo cincizeci de metri, cu braţul tânărului după umerii lui, înainte de a colapsa pe un petic de iarbă, sub arbori, pe malul râului Hoolie. Forfecarul nu luase foc, dar zăcea strivit lângă zidul de piatră năruit unde se oprise în cele din urmă din derapaj. Bucăţi de metal şi polimeri ceramici erau risipite pe malul râului şi pe strada abandonată.

Oraşul ardea. Fumul acoperea vederea peste râu şi această parte din Jacktown, Cartierul Vechi, arăta ca şi cum fuseseră aprinse mai

multe ruguri, cu coloane groase de fum negru ridicându-se către plafonul jos de nori. Lasere de luptă şi dâre de proiectile continuau să brăzdeze pâclele, explodând uneori lângă navetele de asolizare de asalt, deltaplanele şi cupolele de câmpuri suspensoare ce continuau să coboare prin nori ca pleava spulberată de pe un ogor abia secerat.

– Theo, ai păţit ceva?

Guvernatorul-general clătină din cap şi ridică mâna pentru a-şi împinge ochelarii în sus pe nas… apoi se opri derutat, deoarece îşi dădu seama că nu-i mai avea. Fruntea şi braţele îi erau mânjite de sânge.

– M-am lovit la cap, rosti el ameţit.

– Trebuie să ne folosim de comagenda ta, spuse Consulul. Să chemăm pe cineva să ne ia de aici.

Theo încuviinţă, înălţă braţul şi se încruntă spre încheietură.

– N-o mai am, zise el. Nu mai am comagenda. Să mă uit în forfecar.

Încercă să se ridice.

Consulul îl trase înapoi, jos. Se aflau la adăpostul unor arbori ornamentali, însă forfecarul era expus şi asolizarea lor nu fusese un secret. Consulul întrezărise câţiva soldaţi cu armuri deplasându-se pe o stradă adiacentă în timp ce ei se apropiaseră vertiginos de sol. Puteau fi FAA, Expulzaţi sau chiar puşcaşi marini ai Hegemoniei, dar Consulul bănuia că erau gata să deschidă focul indiferent cui ar fi fost loiali.

– Nu contează, zise el. O s-ajungem la un telefon. Să sunăm la consulat.

Privi în jur şi identifică zona de antrepozite şi clădiri din piatră unde se prăbuşiseră. La câteva sute de metri în aval, se zărea o catedrală veche, abandonată, ale cărei acareturi se dărăpănaseră şi erau aplecate peste râu.

– Ştiu unde suntem, rosti el. La numai un cvartal sau două de Cicero’s. Haide!

Trecu un braţ al lui Theo după gâtul său şi-l ridică pe bărbatul rănit.

– În Cicero's e bine, mormăi Theo. Aş bea ceva.

De pe strada ce dădea spre sud răsună răpăit de fleşete şi sfârâitul de răspuns al unor arme energetice. Consulul se strădui să preia cât mai mult din greutatea lui Theo şi, pe jumătate mergând, pe jumătate împleticindu-se, porni pe străduţa îngustă de lângă râu.

– Fir-ar a dracu'! şopti Consulul.

Cicero's ardea. Vechiul han şi bar – care avea vechimea lui Jacktown şi era mult mai vechi decât mare parte a capitalei – îşi pierduse deja în flăcări trei din cele patru clădiri încovoiate de pe malul râului şi doar o echipă decisă de clienţi înarmaţi cu găleţi salvase ultima secţiune.

– Uite-l pe Stan, spuse el arătând silueta uriaşă a lui Stan Leweski, aflat lângă capătul şirului de bărbaţi care treceau găleţi din mână în mână. Stai aici! Îl ajută pe Theo să se aşeze în capul oaselor sub un ulm de pe trotuar. Ce-ţi mai face capul?

– Mă doare.

– Mă-ntorc imediat cu ajutoare, zise Consulul şi merse cât putu de repede pe străduţa îngustă, spre bărbaţi.

Stan Leweski îl privi de parcă ar fi văzut o stafie. Chipul bărbatului mătăhălos era mânjit de funingine şi de lacrimi, iar ochii îi erau holbaţi, aproape neînţelegători. Cicero's existase în familia lui de şase generaţii. Acum ploua încet şi incendiul părea învins. Bărbaţii strigară avertismente în lungul şirului, când câteva grinzi din secţiunile arse se prăbuşiră în tăciunii subsolului.

– Dumnezeule, s-a dus, rosti Leweski. Vezi? Anexa bunicului Jiri nu mai există…

Consulul îl prinse de umerii voinici.

– Stan, avem nevoie de ajutor. Theo-i acolo. E rănit. Ni s-a prăbuşit

forfecarul. Trebuie s-ajungem la astroport… să-ţi folosim telefonul. Este-o urgenţă, Stan.

Leweski clătină din cap.

– Telefonul nu merge. Frecvenţele comagendei sunt bruiate. A-nceput dracu' războiu'. Arătă secţiunile arse ale vechiului han: Nu mai sunt, fir-ar a dracu'. *Nu mai sunt.*

Consulul încleştă pumnii, furios, simţindu-se realmente frustrat. Alţii se strânseră în jurul lor, dar nu recunoscu nici un chip. Nu se zărea nimeni din FORŢĂ sau din FAA. Deodată înapoia lui se auzi un glas:

– Vă pot ajuta eu. Am un forfecar.

Consulul se răsuci şi zări un bărbat de vreo şaizeci de ani; funinginea şi sudoarea îi acopereau faţa arătoasă şi-i mânjeau părul ondulat.

– Grozav, rosti el. Ţi-aş fi recunoscător. Făcu o pauză. Te cunosc cumva?

– Mă numesc Melio Arundez, zise bărbatul mergând deja către locul unde stătea Theo.

– Arundez…, repetă Consulul grăbindu-se să ţină pasul.

Numele suna bizar. Era cineva pe care-l cunoştea? Cineva pe care ar fi trebuit să-l cunoască?

– Dumnezeule, Arundez! exclamă el. Ai fost prietenul lui Rachel Weintraub, când ea a venit aici, cu decenii în urmă.

– Mai exact am fost îndrumătorul ei universitar, preciză Arundez. Şi eu te cunosc. Ai plecat în pelerinaj cu Sol.

Se opriră lângă Theo, care continua să-şi ţină capul în palme.

– Forfecarul meu este acolo, arătă Arundez.

Consulul văzu sub copaci un Vikken Zephyr mic, pentru două

persoane.

– Grozav! O să-l ducem pe Theo la spital, apoi trebuie să ajung imediat la astroport.

– Spitalul este pur şi simplu ticsit, îi atrase atenţia Arundez. Dacă încerci să ajungi la nava ta, îţi sugerez să-l duci acolo pe guvernatorul-general şi să foloseşti facilităţile medicale din navă.

Consulul tăcu.

– De unde ştiai că am o navă acolo?

Arundez dilată uşa şi-l ajută pe Theo să se instaleze pe bancheta îngustă dinapoia scaunelor frontale, care se mulau după corp.

– Domnule Consul, ştiu totul despre tine şi despre ceilalţi pelerini. De luni bune încerc să obţin aprobarea de a merge în valea Criptelor Timpului. Nu poţi să înţelegi cât de frustrat m-am simţit atunci când barja voastră a plecat în secret cu Sol la bord. Inspiră adânc şi puse o întrebare pe care în mod evident se temuse s-o pună până atunci: Rachel mai trăieşte?

A fost iubitul ei când Rachel era adultă, îşi aminti Consulul.

– Nu ştiu, răspunse el. Încerc să mă-ntorc la timp pentru a o ajuta, dacă mai pot.

Melio Arundez încuviinţă şi se aşeză pe scaunul pilotului, făcându-i semn Consulului să intre.

– O să-ncercăm să ajungem la astroport. Nu va fi uşor cu luptele care se dau în jurul lui.

Consulul se lăsă pe spate şi-şi simţi toate vânătăile, tăieturile şi oboseala, când scaunul se strânse în jurul său.

– Trebuie să-l ducem pe Theo… pe guvernatorul-general… la consulat, sau la reşedinţa guvernamentală, sau cum i se spune acum.

Arundez scutură din cap şi activă repulsoarele.

– Nu, consulatul nu mai există. Potrivit canalului de ştiri de urgenţă, a fost lovit de un proiectil rătăcit. Toate oficialităţile Hegemoniei au plecat spre astroport pentru a fi evacuate, înainte ca prietenul tău să fi pornit în căutarea ta.

Consulul îl privi pe Theo Lane, care-şi pierduse cunoştinţa.

– Să-i dăm drumul, se adresă el încet lui Arundez.

Forfecarul fu atacat cu focuri de arme uşoare, când traversă râul, însă fleşetele doar răpăiră pe fuzelaj şi unicul fascicul energetic spintecă pe sub ei, ridicând o trâmbă de aburi înaltă de zece metri. Arundez pilota ca un nebun – virând, legănându-se, picând şi înălţându-se, şi ocazional rotind forfecarul în jurul axei. Centurile scaunului Consulului îl ţineau strâns, totuşi îşi simţea stomacul ameninţând să i se ridice în gât. Înapoia lor, capul lui Theo se bălăngănea într-o parte şi-n alta pe spătarul banchetei, după cum bărbatul îşi pierdea şi regăsea cunoştinţa.

– În centru e dezastru! strigă Arundez ca să se facă auzit peste vuietul repulsoarelor. O să merg în lungul vechiului viaduct până la şoseaua către astroport, după care o luăm peste câmp, menţinându-ne cât mai jos.

Făcură o piruetă în jurul unei structuri ce ardea şi pe care Consulul o recunoscu cu întârziere ca fiind clădirea cu apartamente în care el însuşi locuise cândva.

– Şoseaua spre astroport nu-i deschisă?

– N-am reuşi pe-acolo, zise Arundez. În ultimele treizeci de minute, paraşutiştii s-au desantat întruna în jurul ei.

– Expulzaţii încearcă să distrugă oraşul?

– Nu. Ar fi putut s-o facă de pe orbită, fără atâta bătaie de cap. Se pare că ar investiga capitala. Cele mai multe navete de asolizare şi paraşutiştii lor coboară la minimum zece kilometri mai departe.

– FAA luptă cu ei?

Arundez izbucni în râs şi dinţii lui albi ieşiră în relief pe fondul pielii

bronzate.

– De acum au ajuns la jumătatea distanţei până la Endymion şi Port Romance… deşi buletinul de ştiri de acum zece minute, înainte de bruierea liniilor de comunicaţii, afirma că şi oraşele acelea sunt atacate. Nu, puţina rezistenţă pe care o vezi provine din partea câtorva zeci de puşcaşi marini lăsaţi de FORŢĂ să păzească oraşul şi astroportul.

– Prin urmare Expulzaţii n-au distrus sau capturat astroportul?

– Nu încă. Cel puţin până cu câteva minute în urmă. O să vedem în curând. Ţin-te bine!

Drumul de zece kilometri până la astroport pe şoseaua pentru VIP-uri sau pe culoarele aeriene de deasupra ei dura de obicei puţine minute, dar ocolul lui Arundez, apropierea cu urcuşuri şi coborâşuri peste dealuri, prin văi şi printre copaci, spori durata şi încordarea călătoriei. Consulul întoarse capul pentru a se uita la versanţii şi mahalalele de tabere de refugiaţi incendiate, care fulgerară în dreapta lor. Bărbaţi şi femei erau ghemuiţi lângă stânci şi sub copaci scunzi, acoperindu-şi capetele când forfecarul goni peste ei. La un moment dat văzu o echipă de puşcaşi marini, care-şi săpaseră adăposturi individuale pe coama unui deal, însă atenţia lor era focalizată asupra altei înălţimi, spre nord, de pe care soseau rafale de fascicule laser. Arundez zări puşcaşii în aceeaşi clipă şi smuci violent forfecarul către stânga, coborându-l într-o ravenă îngustă, cu numai câteva secunde înainte ca vârfurile arborilor de pe creasta de deasupra lor să fie retezate ca de un foarfece invizibil.

În cele din urmă suiră şi trecură peste o ultimă coamă şi în faţa lor apărură porţile şi gardurile vestice ale astroportului. Perimetrul strălucea ca un foc albastru şi violet din cauza câmpurilor de restrictive şi interdictive, iar ei mai aveau de parcurs un kilometru când un fascicul îngust de laser vizibil pâlpâi, îi găsi, şi din difuzorul cockpitului se auzi un glas:

– Forfecar neidentificat, asolizează imediat sau vei fi distrus!

Arundez asoliză.

Liziera aflată la zece metri depărtare păru să pâlpâie şi brusc fură înconjuraţi de năluci în polimeri cameleonici activaţi. Arundez deschise cupolele cockpitului şi carabinele de asalt erau acum aţintite asupra sa şi a Consulului.

– Îndepărtaţi-vă de aparat! răsună un glas imaterial dinapoia tremurului uniformelor de camuflaj.

– Îl avem cu noi pe guvernatorul-general! strigă Consulul. Trebuie să intrăm pe astroport!

– Vezi să nu! se răsti un glas cu accent din Web. Ieşiţi afară!

Consulul şi Arundez îşi desfăcură grăbiţi centurile de siguranţă şi începuseră să coboare, când de pe bancheta din spate se auzi o voce:

– Locotenent Mueller, tu eşti?

– Ă-ă-ă, da, domnule!

– Mă recunoşti, locotenente?

Tremurul camuflajului depolariză şi la nici un metru de forfecar apăru un puşcaş marin în armură completă de luptă. Chipul său nu era decât un vizor negru, dar glasul părea al unui tânăr.

– Da, domnule… ă-ă-ă… guvernator. Îmi cer scuze că nu v-am recunoscut fără ochelari. Sunteţi rănit, domnule.

– Ştiu că sunt rănit, locotenente. De aceea domnii aceştia m-au escortat aici. Nu-l recunoşti pe fostul Consul al Hegemoniei pentru Hyperion?

– Îmi cer scuze, domnule, spuse locotenentul făcându-le oamenilor semn să se retragă la lizieră. Baza este închisă.

– *Bineînţeles* că baza-i închisă, scrâşni Theo. Doar eu am contrasemnat ordinul acela. În acelaşi timp tot eu am autorizat evacuarea întregului personal esenţial al Hegemoniei. *Ai lăsat* forfecarii aceia să treacă, nu-i aşa, locotenente Mueller?

Un braţ în armură se ridică, de parcă ar fi vrut să se scarpine în

capul cu cască.

– Ă-ă-ă… da, domnule. Ă-ă-ă, afirmativ. Dar asta a fost acum o oră, domnule. Navetele de evacuare au plecat şi…

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mueller, treci pe canalul tactic şi cere-i colonelului Gerasimov autorizaţia să ne lase să trecem!

– Colonelul este mort, domnule. Perimetrul estic a fost a asaltat de navete de asolizare şi…

– Atunci căpitanului Lewellyn, rosti Theo.

Se clătină şi se prinse cu mâna de spătarul scaunului Consulului. Sub şiroaiele de sânge, faţa îi era foarte albă.

– Ă-ă-ă… canalele tactice nu mai funcţionează, domnule. Expulzaţii bruiază banda largă cu…

– *Locotenente,* izbucni Theo pe un ton pe care Consulul nu-l auzise niciodată folosit de tânărul lui prieten, m-ai identificat vizual şi mi-ai scanat ID-ul implantului! Acum, fie ne laşi pe astroport, fie nempuşti!

Puşcaşul marin privi îndărăt, către lizieră, parcă întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să le ordone oamenilor săi să deschidă focul.

– Toate navetele de asolizare au plecat, domnule. Nu mai coboară nimic.

Theo încuviinţă din cap. Sângele i se uscase şi închegase pe frunte, însă alt firicel pornise de sub linia scalpului.

– Nava sechestrată este tot în puţul antişoc nouă, nu?

– Da, *domnule,* răspunse Mueller luând în cele din urmă poziţie de drepţi. Dar este o navă civilă şi nu va putea ieşi în spaţiul cosmic cu Expulzaţii…

Theo îi făcu semn să tacă, după care îl îndemnă pe Arundez să pornească spre perimetru. Consulul privi drept înainte către liniile finale, câmpurile interdictive, câmpurile restrictive şi probabilele

mine de presiune pe care forfecarul avea să le întâlnească peste zece secunde. Îl văzu pe locotenentul de Marină fluturând din braţ şi o deschidere se dilată ca un iris în câmpurile de energie violete şi albastre din faţă. Nimeni nu trase vreun foc. Într-o jumătate de minut, traversau solul bătătorit al astroportului. Ceva mare ardea pe perimetrul nordic. În stânga lor, un pâlc de trailere şi module de comandă FORŢĂ fusese transformat într-un lac de plastic bolborositor.

Înăuntru au fost oameni, gândi Consulul şi făcu din nou un efort să-şi împiedice conţinutul stomacului să i se ridice în gură.

Puţul antişoc 7 fusese distrus, iar pereţii săi circulari de carbon-carbon ranforsat gros de zece centimetri explodaseră în exterior, desfăcându-se de parcă ar fi fost din carton. Puţul antişoc 8 ardea cu incandescenţa alb-orbitoare ce sugera grenade cu plasmă. Puţul antişoc 9 era intact, cu botul navei Consulului abia vizibil deasupra ghizdului prin licărirea tremurată a unui câmp restrictiv de clasa 3.

– Interdicţia a fost ridicată? întrebă Consulul.

Theo se lăsă pe spate pe bancheta capitonată. Vorbi gros şi răguşit:

– Da. Gladstone a autorizat coborârea domului de câmp restrictiv. Ceea ce vezi nu-i decât obişnuitul câmp protector. Îl poţi anula printr-o comandă.

Arundez coborî forfecarul exact în clipa în care ledurile de avertizare se înroşiră şi voci sintetizate începură să descrie defecţiuni. Îl ajutară pe Theo să iasă şi se opriră lângă partea din spate a micuţului forfecar, unde o rafală de fleşete trasase o linie neregulată prin capota motorului şi carcasa repulsoarelor. O parte din fuzelaj se topise sub suprasarcină.

Melio Arundez bătu uşor cu palma pe vehicul, apoi ambii bărbaţi se întoarseră ca să-l ajute pe Theo prin uşa puţului antişoc şi în sus prin cordonul ombilical de andocare.

– Dumnezeule! exclamă Melio Arundez. E superb! Până acum n-am mai fost niciodată într-o navă interstelară privată.

– Nu există decât câteva zeci, spuse Consulul aşezând masca osmotică peste gura şi nasul lui Theo şi coborându-l cu blândeţe în cuva cu substanţe nutritive pentru cazuri urgente a clinicii. Deşi este mică, costă sute de milioane de mărci. Nu-şi justifică preţul pentru corporaţii şi pentru guvernele planetare din Pustietate, care preferă să se folosească de navele lor militare în acele rare ocazii când trebuie să se deplaseze între stele.

Consulul etanşă cuva şi discută scurt cu programul de diagnosticare.

– O să se vindece, îi spuse în cele din urmă lui Arundez şi reveni la holonişă.

Melio Arundez se opri lângă pianul Steinway antic şi-şi trecu palma peste finisajul său lucios. Privi afară prin secţiunea transparentă a fuzelajului de deasupra platformei balconului acum retrasă şi zise:

– Văd focuri lângă poarta principală. Ar fi mai bine să decolăm.

– Asta şi fac, încuviinţă Consulul şi-i arătă canapeaua circulară ce marca perimetrul nişei de proiectare.

Arheologul se lăsă să cadă pe pernele groase şi se uită în jur.

– Nu există… ă-ă-ă… comenzi?

– O „punte“? surâse Consulul. Un cockpit cu instrumente? Poate şi o timonă cu care să cârmesc? Nu. Navă?

– Da, se auzi glasul dulce venind de nicăieri.

– Avem autorizaţie pentru decolare?

– Da.

– Câmpul restrictiv a fost îndepărtat?

– Era câmpul nostru. L-am dezactivat.

– Bun, haide să plecăm naibii de-aici! Nu trebuie să-ţi spunem că ne găsim în plin război, nu?

– Nu. Am monitorizat toată evoluţia situaţiei. Ultimele nave spaţiale FORŢĂ sunt pe punctul de a părăsi sistemul Hyperion. Puşcaşii aceştia marini sunt izolaţi şi…

– Lasă analiza tactică pentru mai târziu, zise Consulul. Stabileşte un curs spre valea Criptelor Timpului şi scoate-ne de aici.

– Da, domnule, zise nava. Voiam doar să spun că forţele care apără astroportul au puţine şanse de a mai rezista măcar o oră.

– Am reţinut, aprobă Consulul. Acum, decolează.

– Sunt obligată mai întâi să vă redau acest mesaj sperlumic. A sosit azi după-amiază, la 16:22:38:14 ora Web standard.

– Hopa! Stai aşa! strigă Consulul îngheţând holotransmisia în mijlocul materializării. Jumătate din chipul Meinei Gladstone atârna deasupra lor. Eşti *obligată* să-mi arăţi asta înainte de a pleca? De comenzile cui asculţi tu?

– Ale directorului executiv Gladstone, domnule. Cu cinci zile în urmă, directorul executiv a impus o comandă de prioritate asupra tuturor funcţiilor mele. Acest mesaj sperlumic este ultima cerinţă înainte de…

– Va să zică de aceea n-ai răspuns la telecomenzile mele, murmură Consulul

– Da, răspunse nava pe un ton degajat. Mă pregăteam să spun că redarea acestui mesaj este ultima cerinţă înainte de a vă returna comanda.

– Şi după aceea vei face ce-ţi spun?

– Da.

– Ne vei duce unde o să-ţi spun?

– Da.

– Fără priorităţi ascunse?

– Nu sunt conştientă de nici una.

– Redă mesajul, ordonă Consulul.

Chipul lincolnian al directorului executiv Meina Gladstone pluti în centrul nişei pentru proiecţie, cu toate întreruperile şi desincronizările inerente transmisiilor sperlumice.

– Sunt fericită că ai supravieţuit vizitei la Criptele Timpului, se adresă ea Consulului. Acum însă te rog să negociezi cu Expulzaţii *înainte* de a reveni în vale.

Consulul îşi încrucişă braţele peste piept şi fulgeră cu privirea imaginea lui Gladstone. Afară soarele apunea. Mai dispunea numai de câteva minute înainte ca Rachel Weintraub să ajungă la ora şi secunda în care se născuse şi să înceteze pur şi simplu să mai existe.

– Îţi înţeleg graba de a reveni şi a-ţi ajuta prietenii, zise Gladstone, dar în clipa aceasta nu poţi face absolut nimic pentru a ajuta pruncul… experţii din Web ne-au confirmat că nici hibernarea, nici amnezia criogenică nu ar putea stopa maladia lui Merlin. Sol o ştie şi el.

De cealaltă parte a nişei pentru proiecţie, Arundez rosti:

– Este adevărat. Au experimentat ani la rând. Ea ar muri în amnezia criogenică.

– …*poţi* ajuta miliardele de oameni din Web pe care crezi că i-ai trădat, spunea Gladstone.

Consulul se aplecă în faţă şi-şi sprijini coatele pe genunchi şi bărbia în pumni. Pulsul îi bubuia foarte tare în urechi.

– Am ştiut că ai fi gata să deschizi Criptele Timpului, vorbi Gladstone şi ochii ei căprui şi trişti păreau să-l privească direct. Predictorii Nucleului au arătat că loialitatea ta faţă de Maui-Legământul… şi faţă de amintirea rebeliunii bunicilor tăi… va covârşi toţi ceilalţi factori. Era *momentul* pentru deschiderea Criptelor şi numai tu puteai să activezi dispozitivul Expulzat înainte ca s-o decidă Expulzaţii înşişi.

– Am auzit îndeajuns, spuse Consulul şi se ridică întorcându-se cu spatele la proiecţie. Anulează mesajul, se adresă el navei, ştiind că nu-l va asculta.

Melio Arundez trecu prin proiecţie şi-l prinse strâns de braţ.

– Ascult-o până la capăt. Te rog!

Consulul clătină din cap, totuşi rămase în nişă, cu braţele încrucişate.

– Acum s-a întâmplat scenariul cel mai rău, spuse Gladstone. Expulzaţii invadează Webul. Poarta Raiului este distrusă. Peste mai puţin de o oră invazia va ajunge la Crângul lui Dumnezeu. Este imperativ să te întâlneşti cu Expulzaţii în sistemul Hyperion şi să negociezi… să-ţi foloseşti abilităţile diplomatice pentru a iniţia un dialog cu ei. Expulzaţii nu răspund la mesajele noastre sperlumice sau radio, dar i-am anunţat despre venirea ta. Cred că ei încă vor avea încredere în tine.

Consulul gemu şi se apropie de pian, izbind cu pumnul în capacul său.

– Mai dispunem doar de minute, nu de ore, Consule, zise Gladstone. Te rog să mergi întâi la Expulzaţii din sistemul Hyperion şi apoi să încerci să revii în valea Criptelor Timpului, dacă trebuie s-o faci. Tu cunoşti mai bine decât mine urmările războiului. Milioane de oameni vor muri în mod inutil, dacă nu putem găsi un canal sigur prin care să comunicăm cu Expulzaţii. Decizia îţi aparţine, totuşi te rog să te gândeşti la consecinţe, dacă vom da greş în această ultimă încercare de a afla adevărul şi a păstra pacea. Te voi contacta sperlumic după ce vei ajunge la Roiul Expulzat.

Imaginea lui Gladstone tremură, se înceţoşă şi păli.

– Răspuns? întrebă nava.

– Nu.

Consulul se plimba înainte şi înapoi între Steinway şi nişa pentru proiecţie.

– De aproape două secole, rosti Melio Arundez, nici o navă spaţială sau forfecar n-a asolizat în preajma văii cu echipajul intact. Gladstone trebuie să ştie că ai şanse foarte mici de a putea merge acolo… de a-i supravieţui lui Shrike… şi după aceea de a te întâlni cu Expulzaţii.

– Lucrurile stau altfel în prezent, zise Consulul fără să se întoarcă spre el. Mareele temporale au luat-o razna. Shrike merge oriunde doreşte. Poate că fenomenul necunoscut care a împiedicat până acum asolizarea de vehicule cu echipaj nu mai este operaţional.

– Şi poate că nava ta va asoliza fără noi, spuse Arundez. Aşa cum au făcut multe altele.

– La dracu', răcni Consulul răsucindu-se, cunoşteai riscurile când ai spus că doreşti să mi te-alături!

Arheologul încuviinţă calm.

– Nu vorbesc despre riscul la care mă supun eu. Sunt gata să accept orice riscuri, dacă o pot ajuta pe Rachel… sau măcar s-o revăd. Viaţa *ta* este cea care poate conţine cheia pentru supravieţuirea omenirii.

Consulul scutură pumnul în aer, plimbându-se înainte şi înapoi ca un prădător în cuşcă.

– Nu-i *cinstit!* Am fost pionul lui Gladstone şi-nainte. Ea m-a folosit… în mod cinic… deliberat… am *ucis* patru Expulzaţi, Arundez! I-am împuşcat fiindcă trebuia să activez blestematul lor de dispozitiv ca să deschid Criptele. Crezi că ei mă vor primi cu braţele deschise?

Ochii negri ai arheologului îl priviră fără să clipească.

– Gladstone crede că ei vor sta de vorbă cu tine.

– Cine *poate şti* ce vor face? Sau ce crede Gladstone, dacă-i vorba pe-aşa. Hegemonia şi relaţia ei cu Expulzaţii nu sunt acum grija mea. Din partea mea, ciuma să cadă pe-ale lor case.

– Chiar dacă omenirea va avea de suferit?

– Eu nu cunosc omenirea, răspunse Consulul cu glas monoton şi obosit. Eu îl cunosc pe Sol Weintraub. Şi pe Rachel. Şi pe o femeie rănită pe nume Brawne Lamia. Şi pe părintele Paul Duré. Şi pe Fedmahn Kassad. Şi pe…

Glasul blând al navei îi învălui.

– Perimetrul nordic al astroportului a fost străpuns. Iniţiez procedurile finale de lansare. Vă rog să vă aşezaţi.

Consulul se împletici spre holonişă, în timp ce câmpul constrictiv intern îl apăsa de sus, cu diferenţiala sa verticală crescând brusc, fixând fiecare obiect la locul său şi protejându-i pe călători mult mai ferm decât ar fi putut s-o facă centurile sau plasele de siguranţă. După ce ajungeau în imponderabilitate, câmpul urma să se reducă, totuşi să slujească în calitate de substituent al gravitaţiei planetare.

Deasupra holonişei aerul se înceţoşă şi prezentă puţul antişoc şi astroportul care se micşorau rapid dedesubt, cu orizontul şi dealurile îndepărtate tresăltând şi înclinându-se pe măsură ce nava execută manevre de eschivare la 80 *g*. Nişte arme energetice clipiră în direcţia lor, dar coloanele de date arătau că efectele neglijabile erau rezolvate de câmpurile externe. Apoi orizontul se îndepărtă şi se curbă, iar cerul lapislazuli se întunecă până la negrul spaţiului cosmic.

– Destinaţie? întrebă nava.

Consulul închise ochii. Sub ei, o sonerie piui anunţând că Theo Lane putea fi dus din cuva de recuperare în sala de operaţii.

– Cât mai avem până la joncţiunea cu elemente ale forţei de invazie Expulzată? întrebă Consulul.

– Treizeci de minute până la Roiul propriu-zis, răspunse nava.

– Şi cât mai avem până intrăm în raza armelor de atac ale navelor lor?

– Suntem urmăriţi de ele chiar acum.

Expresia feţei lui Melio Arundez era calmă, însă degetele i se

înălbiseră pe spătarul canapelei din holonişă.

– Bine, spuse Consulul. Îndreaptă-te către Roi. Evită navele Hegemoniei. Anunţă pe toate frecvenţele că suntem o navă diplomatică neînarmată, care solicită purtarea de tratative.

— Mesajul a fost autorizat şi stabilit de directorul executiv Gladstone, domnule. Chiar acum este transmis sperlumic şi pe toate frecvenţele de comunicaţii.

– Continuă, zise Consulul. Arătă comagenda lui Arundez: Poţi vedea timpul?

– Da. Mai sunt şase minute până la ora exactă a naşterii lui Rachel.

Consulul se lăsă pe spate şi închise iarăşi ochii.

– Domnule Arundez, ai bătut degeaba o cale lungă.

Arheologul se ridică, se clătină o clipă înainte de a se obişnui cu gravitaţia simulată şi se îndreptă cu grijă spre pian. Rămase acolo pentru un moment şi privi prin fereastra balconului către cerul negru şi curbura încă strălucitoare a planetei care se micşora.

– Poate că nu, zise el. Poate că nu.

38

Azi am intrat în pustiul mlăştinos pe care îl recunosc ca fiind Campagna şi am sărbătorit evenimentul prin alt acces de tuse, pe care l-am terminat vomitând mai mult sânge. Mult mai mult. Leigh Hunt nu mai ştie ce să facă de îngrijorare şi frustrare şi, după ce mă ţine de umeri în timpul spasmelor şi mă ajută să-mi şterg hainele cu cârpe înmuiate într-un pârâu din apropiere, întreabă:

– Ce pot face?

– Să culegi flori de pe câmp, icnesc. Asta a făcut Joseph Severn.

Se întoarce mânios, fără să înţeleagă că, în ciuda stării mele de epuizare şi febră, nu spuneam altceva decât adevărul.

Şareta şi calul obosit traversează Campagna cu mai multe zgâlţâieli şi hurducături dureroase decât înainte. Mai târziu, după-amiaza, trecem pe lângă nişte schelete de cai, pe lângă resturile unui han vechi şi ruina mai masivă a unui viaduct acoperită de muşchi şi în cele din urmă pe lângă stâlpi în care se pare că au fost bătute în cuie nişte beţe albe.

– Ce naiba-s astea? întreabă Hunt.

– Oasele tâlharilor, îi spun adevărul.

Mă priveşte de parcă mintea mi-ar fi cedat în faţa bolii. Poate că aşa este.

Mai târziu ieşim din ţinutul mlăştinos Campagna şi întrezărim o pată roşie care se mişcă hăt departe pe câmp.

– Ce-i aia? întreabă Hunt curios, plin de speranţe.

Ştiu că se aşteaptă să vadă oameni dintr-o clipă în alta şi un portal teleproiector funcţional la numai câteva momente după aceea.

– O pasăre cardinal, îi spun din nou adevărul. Vânează.

Hunt îşi accesează comagenda amărâtă, oloagă.

– Cardinal *este* o pasăre, încuviinţează el.

Aprob din cap, privind spre apus, însă pata roşie a dispărut.

– Dar şi un rang preoţesc, adaug eu. Şi ne apropiem de Roma, aşa cum ştii.

Hunt se încruntă la mine şi încearcă pentru a mia oară să apeleze pe cineva pe banda de comunicaţii a comagendei. După-amiaza este tăcută, cu excepţia scârţâitului ritmic al roţilor de lemn ale *vettura* şi trilurilor unei păsări îndepărtate. O fi o pasăre cardinal?

Intrăm în Roma când primele umbre ale serii ating norii. Şareta se leagănă şi huruie prin Poarta Laterană şi aproape imediat ne apare în faţă Coliseumul, acoperit de iederă şi adăpostind în mod evident mii de porumbei, dar nesfârşit mai impresionant decât hologramele ruinelor, aflat acum, precum a fost la apogeul existenţei sale, nu între limitele sărăcăcioase ale unui oraş postbelic înconjurat de arcologii gigantice, ci pe fundalul pâlcurilor de colibe şi ogoare deschise, acolo unde se termină oraşul şi începe peisajul rural. Pot zări Roma în depărtare… o întindere de acoperişuri şi ruine mai mici pe legendarele ei Şapte Coline, însă aici Coliseumul este stăpân.

– Iisuse, murmură Leigh Hunt. Ce-i asta?

– Oasele tâlharilor, rostesc încet temându-mă să nu declanşez iarăşi tusea teribilă.

Mergem mai departe, tropotind pe străzile pustii ale Romei din secolul al XIX-lea de pe Vechiul Pământ, iar seara se lasă grea şi deasă în jurul nostru, lumina păleşte şi porumbeii se rotesc peste cupolele şi acoperişurile Cetăţii Eterne.

– Unde-s toţi? şopteşte Hunt şi pare speriat.

– Nu sunt aici pentru că nu-i nevoie de ei, îi răspund.

Glasul meu răsună perfect distinct în canionul amurgit al străzilor oraşului. Roţile merg acum pe caldarâm, deloc mai lin decât bolovanii aleatorii ai drumului de care abia am scăpat.

– Este un fel de simstim? întreabă el.

– Şaretă, opreşte, spun eu şi calul mă ascultă. Arăt un bolovan mare de lângă rigolă. Dă-i un şut, mă adresez lui Hunt.

El se încruntă la mine, totuşi coboară, se apropie de bolovan şi-l loveşte cu sete. Alţi porumbei irup spre cer din clopotniţe şi iederă, speriaţi de ecourile înjurăturilor lui.

– Precum doctorul Johnson, ai demonstrat realitatea lucrurilor, îi zic. Acesta nu-i un simstim şi nici un vis. Sau mai degrabă nu-i un vis în măsura în care nici restul vieţilor noastre nu este un vis.

– De ce ne-au adus aici? întreabă consilierul directorului executiv uitându-se către cer, ca şi cum zeii înşişi ar fi ascultat imediat îndărătul barierelor de pasteluri moi ale norilor înserării. Ce vor?

Vor ca eu să mor, gândesc şi adevărul acela mă izbeşte cu forţa unui pumn în piept. Respir lent şi puţin adânc, ca să evit accesul de tuse, pentru că simt flegma bolborosind şi clocotindu-mi în gât. *Ei vor ca eu să mor şi tu să asişti.*

Iapa îşi reia drumul lung, cotind la dreapta pe următoarea stradă îngustă, apoi din nou la dreapta pe un bulevard mai larg plin de umbre şi de ecourile trecerii noastre, pentru ca să se oprească în capul unei scări imense.

– Am ajuns, spun eu şi mă străduiesc să cobor.

Picioarele îmi sunt încercate de crampe, pieptul mă doare şi-mi simt fesele ca o rană. În mintea mea curge începutul unei ode satirice la adresa bucuriei de a călători.

Hunt coboară la fel de amorţit ca mine şi rămâne în capul uriaşei scări bifurcate, încrucişând braţele şi privind cu atenţie de parcă s-ar aştepta la o capcană sau o iluzie.

– Unde, exact, ne aflăm, Severn?

Arăt piaţa deschisă de la piciorul scării.

– Piazza di Spagna, rostesc.

Brusc mi se pare straniu să-l aud pe Hunt spunându-mi *Severn.* Îmi dau seama că numele a încetat să fie al meu când am trecut prin Poarta Laterană. Sau, mai precis, că adevăratul meu nume a redevenit dintr-odată al meu.

– Nu vor trece mulţi ani, îi spun, şi scara va fi numită Treptele Spaniole.

Pornesc pe partea din dreapta a scării. O ameţeală neaşteptată mă face să mă clatin şi Hunt se apropie iute ca să mă prindă de braţ.

– Nu poţi umbla, zice el. Eşti prea bolnav.

Arăt spre o clădire veche şi pătată, care formează un zid de cealaltă parte a treptelor late, cu faţa spre Piazza.

– Nu-i departe. Aceea este destinaţia noastră.

Consilierul lui Gladstone priveşte structura cu o grimasă.

– Ce-i acolo? De ce ne oprim acolo? Ce ne aşteaptă acolo?

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc la această cel mai puţin poetică folosire inconştientă a asonanţei din partea oamenilor. Mă imaginez cum stau cu el nopţi lungi în clădirea întunecată şi-l învăţ cum să împerecheze tehnica aceasta cu cezura masculină sau feminină, sau despre încântarea alternării ritmului iambic cu anapestic, sau slăbiciunea către spondeul frecvent.

Tuşesc, continui să tuşesc şi nu încetez până ce sângele îmi pătează palma şi cămaşa.

Hunt mă ajută să cobor treptele şi să traversez Piazza, unde fântâna în formă de corabie a lui Bernini gâlgâie şi şopoteşte în amurg, iar apoi, urmând indicaţiile degetului meu, mă conduce în dreptunghiul negru al uşii – uşa către numărul 26 din Piazza di Spagna – şi mă gândesc, fără să vreau, la *Divina Comedie* a lui Dante şi mi se pare că văd „LASCIATE OGNI SPERANZA, VOI CH'ENTRATE" – „Lăsaţi orice speranţă voi cei care intraţi" – dăltuit deasupra buiandrugului rece al intrării.

Sol Weintraub stătu în intrarea Sfinxului şi-şi scutură pumnul spre Univers, în timp ce noaptea pogorî şi Criptele străluciră cu orbirea deschiderii lor şi fiica lui nu se întoarse.

Nu se întoarse.

Shrike o luase, îi ridicase trupul nou-născut în palma sa de oţel şi se retrăsese în radianţa care chiar acum îl respingea pe Sol ca un vânt luminos şi teribil din adâncurile planetei. Bărbatul se luptă cu uraganul de lumină, dar acesta îl ţinu la depărtare cu uşurinţa unui câmp constrictiv.

Soarele lui Hyperion apusese şi un vânt rece sufla dinspre ţinutul sterp, propulsat dinspre deşert de un front de aer rece care luneca în jos pe munţii sudici. Sol se răsuci şi privi praful vermillon care pătrundea în strălucirea ca de reflector a Criptelor Timpului ce se deschideau.

Criptele se deschideau!

Cărturarul miji ochii în faţa luminii şi se uită prin vale, spre celelalte Cripte care sclipeau ca lampioane pal-verzui îndărătul draperiilor lor de colb purtat de vânt. Lumina şi umbre lungi se urmăreau pe fundul văii, în vreme ce norii erau storşi de ultima picătură de culoare a apusului şi noaptea pătrundea adusă de vântul şuierător.

Ceva se mişca în intrarea celei de-a doua structuri, Cripta de Jad. Sol

se împletici în jos pe treptele Sfinxului, ridicând ochii către intrarea prin care Shrike dispăruse cu fiica lui, apoi ajunse la piciorul scării, trecu în fugă pe lângă labele Sfinxului şi înaintă poticnindu-se pe cărarea suflată de vânt spre Cripta de Jad.

Ceva se îndepărta lent de intrarea ovală, conturându-se pe fasciculul de lumină care emana dinăuntru, însă nu-şi putea da seama dacă era om sau nu, dacă era Shrike sau nu. Dacă era Shrike, avea să-l înşface cu mâinile goale şi să-l zgâlţâie, până ce fie că-i readucea fata, fie că unul dintre ei murea.

Nu era Shrike.

Vedea acum că silueta aparţinea unui om. Omul se clătină şi se rezemă de canatul intrării în Cripta de Jad, ca şi cum ar fi fost rănit sau obosit.

Era o femeie.

Sol se gândi la Rachel aici, în chiar locul acesta, cu mai bine de o jumătate de secol standard în urmă – tânăra arheologă care cerceta aceste artefacte şi nu bănuia nici o clipă soarta care o aştepta sub forma maladiei lui Merlin. Sol îşi imaginase întotdeauna că fetiţa lui va fi salvată de boală, prin anularea acesteia, că pruncul va reîncepe să îmbătrânească în mod firesc, că fetiţa care într-o bună zi avea să fie Rachel îşi va primi viaţa îndărăt. Dar dacă Rachel revenea sub forma acelei Rachel de douăzeci şi şase de ani care pătrunsese iniţial în Sfinx?

Pulsul bărbatului îi bubuia într-atât de tare în urechi, încât nu putea să audă vântul urlând în jurul său. Flutură din braţ către silueta ascunsă pe jumătate de furtuna de praf.

Femeia îi răspunse gestului.

Sol porni în fugă într-acolo, parcurse alţi douăzeci de metri, se opri la treizeci de metri de criptă şi strigă:

– Rachel! Rachel!

Femeia conturată pe fundalul cascadei de lumină se îndepărtă de deschiderea criptei, îşi atinse faţa cu ambele mâini, strigă ceva care

se pierdu în vuietul vântului şi începu să coboare scara.

Sol alergă, se împiedică de pietre, pierdu poteca şi se împletici orbeşte pe fundul văii, ignoră durerea când genunchiul său lovi un bolovan, regăsi cărarea şi alergă spre baza Criptei de Jad, întâlnindu-se cu femeia când aceasta ieşea din conul de lumină în expansiune.

Ea căzu exact când Sol ajunse la piciorul scării şi bătrânul o prinse şi o lăsă încetişor pe sol, în vreme ce nisipul şfichiuit îi scrijelea spatele şi mareele temporale se învolburau în jurul lor în vârtejuri nevăzute de ameţeală şi déjà-vu.

– Chiar *tu* erai, zise ea şi ridică o mână să-i atingă obrazul. Este adevărat. M-am întors.

– Da, Brawne, încuviinţă Sol străduindu-se să-şi păstreze glasul ferm şi îndepărtând cârlionţi umezi de pe fruntea femeii. O susţinu cu fermitate, cu braţul pe genunchi, proptindu-i capul şi curbându-şi spinarea pentru a o adăposti de vânt şi nisip. Acum e bine, Brawne, vorbi el încet, protejând-o, cu ochii strălucind de lacrimile dezamăgirii pe care n-avea să le lase să cadă. Acum e bine. Te-ai întors.

Meina Gladstone sui treptele cavernosului Consiliu de Război şi ieşi pe coridorul pe care benzi prelungi de perspex ofereau panorama din Mons Olympus spre Platoul Tharsis. Hăt departe, dedesubt, ploua, iar din punctul acesta, la altitudinea de aproape doisprezece kilometri, ea putea să vadă pulsaţii de fulgere şi perdele de electricitate statică pe măsură ce furtuna se deplasa peste stepele înalte.

Consiliera ei Sedeptra Akasi ieşi în coridor şi rămase tăcută.

– Nici o veste despre Leigh sau Severn? întrebă Gladstone.

– Nimic, răspunse Akasi. Faţa tinerei negrese era iluminată atât de lumina palidă a soarelui Sistemului Natal de deasupra, cât şi de jocul fulgerelor de dedesubt. Autorităţile Nucleului spun că s-ar putea să fi fost o defecţiune a teleproiectorului.

Gladstone surâse fără căldură.

– Mda. Sedeptra, îţi aminteşti să se fi petrecut vreodată vreo defecţiune a teleproiectorului? Oriunde în Web?

– Nu, doamnă director executiv.

– Nucleul nu simte nevoia de a fi subtil. În mod vădit, crede că poate răpi pe oricine doreşte fără să fie tras la răspundere. Mai crede că avem prea multă nevoie de el în ceasurile noastre grele. Şi mai ştii ceva, Sedeptra?

– Ce anume?

– Are dreptate. Gladstone clătină din cap şi se întoarse înspre lunga rampă către Consiliul de Război. Nu mai sunt nici zece minute până ce Expulzaţii vor cotropi Crângul lui Dumnezeu. Să coborâm şi să ne alăturăm celorlalţi. Întâlnirea mea cu consilierul Albedo a fost programată imediat după aceea?

– Da, Meina. Nu cred… vreau să spun că unii dintre noi consideră că-i prea riscant să te confrunţi direct cu Nucleul în felul acesta.

Gladstone se opri înainte de a intra în Consiliul de Război.

– De ce? întrebă ea şi acum zâmbetul îi era sincer. Crezi că Nucleul mă va face să dispar, aşa cum a procedat cu Leigh şi Severn?

Akasi dădu să răspundă, se opri şi ridică palmele.

Gladstone o atinse uşor pe umăr.

– Dacă o va face, va fi un act de milostenie. Dar eu nu cred asta. Lucrurile au ajuns atât de departe încât Nucleul crede că un individ nu mai poate face nimic pentru a schimba cursul evenimentelor. Îşi retrase mâna şi zâmbetul îi păli. Şi s-ar putea să aibă dreptate.

Fără să mai vorbească, cele două coborâră spre cercul de militari şi politicieni care aşteptau.

– Se apropie momentul, rosti Sek Hardeen, Adevăratul Glas al Arborelui-lumii.

Părintele Paul Duré fu smuls din reverie. În ultima oră, disperarea şi frustrarea i se prăbuşiseră, prin resemnare, spre ceva vecin plăcerii la gândul de a nu mai avea opţiuni, de a nu mai avea sarcini de îndeplinit. Stătuse în tăcere sociabilă cu conducătorul Frăţiei Templierilor şi privise apusul soarelui Crângului lui Dumnezeu şi proliferarea stelelor şi luminilor din noapte care nu erau stele.

Pe Duré îl mirase izolarea Templierului de poporul său într-o asemenea clipă crucială, dar ceea ce ştia despre teologia Templierilor îl făcu să înţeleagă că discipolii lui Muir preferau să aştepte secunda potenţialei distrugeri singuri pe platformele cele mai sfinte şi în lăcaşurile cele mai secrete ale arborilor lor cei mai sacri. Iar ocazionalele comentarii şoptite de Hardeen în gluga mantiei sale îl făcură pe Duré să priceapă că Adevăratul Glas era în contact cu concetăţenii săi Templieri prin intermediul comagendei sau al implanturilor.

Era totuşi un mod paşnic de a aştepta sfârşitul lumii: să stai în vârful celui mai înalt copac cunoscut din galaxie, să asculţi briza caldă a serii foşnind printr-o jumătate de milion de hectare de frunze şi să priveşti stelele pâlpâind şi lunile gemene urmărindu-se pe bolta de catifea.

– I-am cerut lui Gladstone şi autorităţilor Hegemoniei să nu opună rezistenţă, să nu lase în sistem nici o navă de război FORŢĂ, rosti Sek Hardeen.

– Este oare înţelept? întrebă Duré.

Mai devreme, Hardeen îl anunţase care fusese soarta Porţii Raiului.

– Flota FORŢĂ nu este încă suficient de organizată pentru a opune rezistenţă serioasă, răspunse Templierul. În felul acesta, planeta noastră are cel puţin şansa de a fi tratată ca nebeligerantă.

Părintele Duré încuviinţă din cap şi se aplecă în faţă ca să distingă mai bine silueta înaltă în umbrele platformei. Fosfogloburile pale din crengile de sub ei erau unica sursă de iluminare, cu excepţia stelelor şi lunilor de pe cer.

– Totuşi voi aţi salutat acest război. Aţi ajutat autorităţile sectei

Shrike să-l declanşeze.

– Nu, Duré. Nu am fost pentru război, dar Frăţia ştia că va trebui să facă parte în mod inevitabil din Marea Schimbare.

– Care este aceasta? întrebă Duré.

– Marea Schimbare este atunci când omenirea îşi acceptă rolul ei de parte în ordinea firească a Universului, nu pe cel de cancer.

– Cancer?

– O boală străveche, care…

– Da, spuse Duré, ştiu ce este cancerul. Însă în ce fel aduce cancerul cu omenirea?

Glasul perfect modulat al lui Sek Hardeen trădă o agitaţie uşoară.

– Noi ne-am răspândit prin galaxie aidoma celulelor canceroase într-un corp viu. Ne multiplicăm fără să ne gândim la nenumăratele forme de viaţă care trebuie să moară sau care trebuie împinse în lături pentru ca noi să ne putem înmulţi şi prospera. Noi eradicăm formele concurente de viaţă inteligentă.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi empaţii Seneschai de pe Hebron… Centaurii smârcurilor de pe Grădină… *Toată ecologia* a fost distrusă pe Grădină, astfel ca o mână de colonişti oameni să poată trăi acolo unde cândva înfloriseră milioane de forme de viaţă nativă.

Duré îşi atinse obrazul cu un deget îndoit.

– Acesta este unul dintre neajunsurile terraformării.

– Noi n-am terraformat Morişca, replică imediat Templierul, dar formele de viaţă de tip jupiterian de acolo au fost vânate până la extincţie.

– Nimeni n-a dovedit însă că zeplenii ar fi fost inteligenţi, rosti Duré auzindu-şi propria lipsă de convingere din glas.

– Ei cântau, spuse Templierul. Vorbeau unul cu celălalt peste mii de kilometri de atmosferă, în cântece care conţineau înţeles, iubire şi tristeţe. Au fost totuşi vânaţi pentru a fi ucişi, ca marile balene de pe Vechiul Pământ.

Duré încrucişă mâinile.

– De acord, au existat nedreptăţi. Cu certitudine însă există o cale mai bună de a le îndrepta decât filozofia crudă a sectei Shrike… şi îngăduirea continuării acestui război.

Gluga Templierului se mişcă dintr-o parte în alta.

– Nu. Dacă ar fi fost simple nedreptăţi umane, s-ar fi putut găsi alte remedii. Dar mare parte din rău… mare parte din nebunia care a dus la distrugerea de rase şi la spolierea de planete… aceea a provenit din simbioza imorală.

– Simbioză?

– Dintre Omenire şi TehNucleu, rosti Sek Hardeen cu glasul cel mai aspru pe care Duré îl auzise vreodată la un Templier. Inteligenţa omului şi inteligenţa maşinii sale. Care dintre ele este un parazit al celeilalte? În clipa de faţă nici o parte a simbiotului nu ţi-o poate spune, dar este ceva rău, o lucrare a antinaturii. Mai rău decât atât, Duré, este o fundătură evolutivă.

Iezuitul se ridică şi merse către balustradă. Privi peste lumea întunecată de vârfuri de arbori care se întindeau aidoma norilor în noapte.

– Cu siguranţă trebuie să existe o cale mai bună decât predarea în faţa lui Shrike şi a războiului interstelar.

– Shrike este un catalizator, zise Hardeen. El este focul purificator care este necesar atunci când pădurea este pipernicită şi i s-a îngăduit să crească bolnavă. Vor urma timpuri grele, totuşi rezultatul va fi o creştere nouă, o viaţă nouă şi proliferarea speciilor… nu pur şi simplu altundeva, ci chiar în comunitatea omenirii.

– Timpuri grele, reflectă Duré. Şi Frăţia voastră este de acord să vadă

miliarde de oameni murind pentru ca să reuşească această… stârpire a buruienilor?

Templierul încleştă pumnii.

– Asta nu se va întâmpla. Shrike este avertismentul. Fraţii noştri Expulzaţi doresc să controleze Hyperion şi pe Shrike doar atât cât este necesar să lovească TehNucleul. Va fi o operaţiune chirurgicală… distrugerea unui simbiot şi renaşterea omenirii ca partener distinct în ciclul vieţii.

Duré suspină.

– Nimeni nu ştie unde se află TehNucleul, spuse el. Cum îl pot lovi Expulzaţii?

– O vor face, zise Adevăratul Glas al Arborelui-lumii dar în glasul lui era mai puţină încredere decât până atunci.

– Şi atacul asupra Crângului lui Dumnezeu făcea parte din înţelegere? întrebă preotul.

Fu rândul Templierului să se ridice şi să se plimbe până la balustradă şi înapoi la masă.

– Ei n-o să atace Crângul lui Dumnezeu. De-asta te-am şi ţinut aici – ca să vezi. După aceea va trebui să raportezi Hegemoniei.

– Hegemonia va şti imediat dacă Expulzaţii atacă, se încruntă nedumerit Duré.

– Da, însă nu va şti *de ce* a fost cruţată planeta noastră. Tu trebuie să porţi mesajul acesta. Să explici acest adevăr.

– La dracu' cu toate! spuse părintele Paul Duré. M-am săturat să fiu mesagerul tuturor. De unde ştiţi voi toate astea? De unde ştiţi despre sosirea lui Shrike? Despre motivul războiului?

– Au fost profeţii…, începu Sek Hardeen.

Duré izbi cu pumnul în balustradă. Cum ar fi putut explica manevrele unei creaturi care manipula timpul însuşi sau care era

agentul unei forţe care-l putea manipula?

– O să vezi…, începu iarăşi Templierul şi, de parcă i-ar fi subliniat cuvintele, se auzi un sunet imens şi blând, aproape ca şi cum un milion de oameni ascunşi vederii ar fi oftat, apoi ar fi gemut încetişor.

– Doamne Dumnezeule! rosti Duré şi privi către vest acolo unde părea că soarele răsărea din acelaşi loc unde dispăruse cu nici o oră în urmă.

Un vânt fierbinte foşni frunzele şi-i mângâie faţa.

Cinci nori în formă de ciupercă înfloriră şi se răsfrânseră spre interior, suind deasupra orizontului vestic şi transformând noaptea în zi, când clocotiră şi păliră. În mod instinctiv Duré îşi acoperise ochii, până înţelese că exploziile acelea erau atât de îndepărtate, încât, deşi strălucitoare ca soarele local, nu aveau să-l orbească.

Sek Hardeen îşi dădu gluga pe spate, astfel că vântul fierbinte îi răvăşi părul lung şi cu o stranie nuanţă verzuie. Duré privi fix trăsăturile prelungi, ascuţite şi vag asiatice ale bărbatului şi văzu că pe ele erau întipărite şoc şi neîncredere. Gluga lui Hardeen murmura apeluri şi microbolboroselile unor glasuri alarmate.

– Explozii pe Sierra şi Hokkaido, şopti Templierul pentru sine. Explozii nucleare… Dinspre navele de pe orbită.

Duré îşi aminti că Sierra era un continent închis extraplanetarilor, aflat la mai puţin de opt sute de kilometri de Arborele-lumii pe care stăteau. Hokkaido era insula sacră unde creşteau şi erau pregătiţi potenţialii arbori-navă.

– Victime? întrebă el, dar, înainte ca Hardeen să poată răspunde, cerul fu spintecat cu lumină orbitoare şi douăzeci de lasere tactice, FPI-uri şi lasere de fuziune cosiră de la un orizont la celălalt, comutând şi pâlpâind ca nişte proiectoare peste acoperişul planetei pădure Crângul lui Dumnezeu. Iar acolo unde razele laser tăiau, erupeau flăcări.

Duré se clătină, când o rază lată de o sută de metri săltă ca o tornadă

prin pădure la nici un kilometru de Arborele-lumii. Pădurea bătrână explodă în văpăi, creând un coridor de foc care se înălţă zece kilometri pe bolta nopţii. Vântul vui pe lângă Duré şi Sek Hardeen, când aerul năvăli pentru a alimenta furtuna de foc. Altă rază brăzdă în nord şi sud, trecând aproape de Arborele-lumii, înainte de a dispărea dincolo de orizont. Încă o dâră de foc şi fum se înălţă către stelele trădătoare.

– Au promis, icni Sek Hardeen. Frăţia Expulzaţilor *a promis!*

– Aveţi nevoie de ajutor! strigă Duré. Cere imediat ajutor Webului.

Hardeen îl prinse de braţ şi-l trase până la marginea platformei. Scara revenise la locul ei. Pe platforma de dedesubt, pâlpâia portalul unui teleproiector.

– Numai avangarda flotei Expulzaţilor a sosit! strigă Templierul peste vuietul incendiului pădurii. (Cenuşă şi fum umpleau văzduhul, plutind peste şi printre tăciunii încinşi.) Însă sfera de singularitate va fi distrusă dintr-o clipă în alta. *Pleacă!*

– Nu plec fără tine! răcni iezuitul, convins că glasul său nu putea fi auzit peste şuierul vântului şi pârâiturile teribile.

Brusc, la câţiva kilometri spre est, cercul perfect albastru al unei explozii de plasmă se dilată, făcu implozie, după care se lărgi din nou în cercurile concentrice perfect vizibile ale undelor de şoc. Arbori înalţi de kilometri se îndoiră şi se rupseră în primul talaz al exploziei; laturile lor răsăritene explodară în flăcări, milioane de frunze se împrăştiară şi se adăugară zidului aproape solid de sfărâmături care gonea spre Arborele-lumii. Îndărătul cercului de foc detonă altă bombă de plasmă. Apoi a treia.

Duré şi Templierul căzură pe scară şi fură suflaţi peste platforma inferioară ca nişte frunze pe un trotuar. Templierul înhăţă o balustradă arzând de muirlemn, prinse braţul lui Duré într-o strânsoare de fier şi se strădui să se ridice. Se îndreptă după aceea către teleproiectorul care continua să pâlpâie, parcă înfruntând un ciclon.

Pe jumătate conştient, pe jumătate înţelegând că era târât, Duré

izbuti să se salte în picioare exact în momentul în care Sek Hardeen, Adevăratul Glas al Arborelui-lumii, îl trase lângă marginea portalului. Iezuitul se prinse de ramă, prea slăbit pentru a avansa pe ultimul metru, şi se uită dincolo de teleproiector, văzând ceva ce n-avea să uite niciodată.

Cândva, cu mulţi, mulţi ani în urmă, copilul Paul Duré stătuse pe vârful unei stânci în preajma iubitului său Villefranche-sur-Saône, ghemuit în braţele tatălui său şi la adăpostul unui buncăr de beton gros, şi privise printr-o ferestruică îngustă cum un tsunami înalt de patruzeci de metri se năpustea spre coasta unde locuiau ei.

Tsunami-ul pe care-l vedea acum avea înălţimea de trei kilometri, era alcătuit din foc şi gonea cu o viteză ce părea apropiată de cea a luminii peste acoperişul neajutorat al pădurii către Arborele-lumii, Sek Hardeen şi Paul Duré. Distrugea tot ce întâlnea în cale. Mugea tot mai aproape, ridicându-se şi apropiindu-se până când şterse lumea şi cerul în flăcări şi zgomot.

– Nu! strigă părintele Paul Duré.

– Du-te! răcni Adevăratul Glas al Arborelui-lumii şi-l împinse pe iezuit prin portalul teleproiector, în secunda în care platforma, trunchiul Arborelui-lumii şi mantia îi izbucniră în flăcări.

Teleproiectorul se închise când Duré se rostogoli prin el, şi-i reteză călcâiul pantofului când se contractă. Duré îşi simţi timpanele spărgându-se şi hainele fumegând. Căzu, lovindu-se puternic la ceafă, pentru ca să se cufunde iarăşi într-o beznă absolută.

Gladstone şi ceilalţi priviră în tăcere oripilată cum sateliţii civili transmiseră imagini ale convulsiilor muribunde ale Crângului lui Dumnezeu prin releele teleproiectoare.

– Trebuie s-o detonăm *acum!* strigă amiralul Singh peste trosnetele pădurilor ce ardeau.

Meinei Gladstone i se păru că putea să audă ţipetele oamenilor şi ale nenumăratelor creaturi arboricole care populau pădurile

Templierilor.

– Nu-i putem lăsa să se apropie! strigă Singh. N-avem decât sondele automate să detonăm sfera!

– Da, rosti Gladstone, însă deşi buzele i se mişcară ea nu auzi nici un sunet.

Singh se întoarse şi făcu un semn din cap spre un colonel FORŢĂ:spaţiu. Colonelul îşi atinse tabla tactică. Pădurile incendiate dispărură, holourile gigantice se înnegriră complet, dar, cumva, sunetul răcnetelor dăinui. Gladstone îşi dădu seama că era vuietul sângelui în urechile ei.

Se răsuci către Morpurgo.

– Cât mai este… Îşi drese glasul. Generale, cât mai este până la atacul asupra lui Mare Infinitus?

– Trei ore şi cincizeci şi două de minute, doamnă director executiv, răspunse generalul.

Gladstone se uită la fostul comandor William Ajunta Lee.

– Trupa ta este gata, amirale?

– Da, doamnă director executiv, încuviinţă Lee palid în ciuda bronzului feţei.

– Câte nave vor fi?

– Şaptezeci şi patru.

– Şi-i vei lovi departe de Mare Infinitus?

– Imediat în interiorul Norului Oört.

– Bine, spuse Meina. Succes, amirale!

Tânărul salută şi părăsi sala. Amiralul Singh se aplecă şi-i şopti ceva generalului Van Zeidt.

Sedeptra Akasi se înclină şi ea spre Gladstone şi rosti:

– Securitatea Clădirii Guvernului raportează că un bărbat tocmai s-a teleproiectat în terminexul de maximă siguranţă CG, folosind un cod vechi de prioritate de acces. Bărbatul era rănit şi a fost dus în infirmeria Aripii de Est.

– Leigh? întrebă Gladstone. Severn?

– Nu, doamnă director executiv, zise Akasi. Este preotul de pe Pacem. Paul Duré.

Gladstone aprobă.

– O să-l văd după ce mă întâlnesc cu Albedo, îi spuse consilierei după care vorbi către grup: Dacă nimeni nu mai are nimic de adăugat la cele ce am văzut, vom face o pauză de treizeci de minute şi vom discuta atunci despre apărarea lui Asquith şi Ixion.

Cei din sală se ridicară când directorul executiv şi cei din anturajul ei păşiră prin portalul de conectare permanentă cu Clădirea Guvernului şi trecură printr-o uşă din peretele îndepărtat. Vacarmul discuţiilor reîncepu după ieşirea lui Gladstone.

Meina Gladstone se lăsă pe spate în scaunul din piele şi închise ochii pentru exact cinci secunde. Când îi deschise, pâlcul de consilieri era tot acolo; unii păreau neliniştiţi, alţii gata să intre în acţiune – toţi aşteptau următorul ei cuvânt, următoarea ei comandă.

– Ieşiţi, rosti ea încet. Plecaţi şi odihniţi-vă niţel. Staţi cu picioarele la orizontală pentru zece minute. În următoarele douăzeci şi patru până la patruzeci şi opt de ore, nu va mai fi timp pentru aşa ceva.

Ieşiră pe rând, unii părând gata să protesteze, alţii pe punctul de a se prăbuşi.

– Sedeptra, rosti Gladstone şi tânăra reveni în cabinet. Alocă doi dintre bodyguarzii mei personali preotului care tocmai a sosit – Duré.

Akasi încuviinţă şi-şi notă pe faxpad.

– Care-i situaţia politică? întrebă Gladstone frecându-se la ochi.

– Totalitatea este în haos. Există facţiuni, dar deocamdată nu s-au coagulat într-o opoziţie efectivă. Cu Senatul lucrurile stau altfel.

– Feldstein? rosti Gladstone, numind senatoarea furioasă de pe Lumea lui Barnard.

Rămăseseră mai puţin de patruzeci şi două de ore înainte ca Lumea lui Barnard să fie atacată de Expulzaţi.

– Feldstein, Kakinuma, Peters, Sabenstorafem, Richeau… chiar şi Sudette Chier vă cer demisia.

– Ce zice soţul ei?

Gladstone îl considera pe Kolchev persoana cea mai influentă din Senat.

– Deocamdată nu avem nici o reacţie din partea senatorului Kolchev. Nici publică, nici privată.

Gladstone îşi ciocăni buza inferioară cu o unghie.

– De cât timp crezi că mai dispune administraţia aceasta înainte de a fi demisă printr-un vot de neîncredere?

Akasi, una dintre cele mai isteţe analiste politice cu care lucrase Gladstone vreodată, o privi deschis.

– Cel mult şaptezeci şi două de ore, doamnă director executiv. Voturile există. Atât doar că gloata nu ştie deocamdată că este o gloată. *Cineva* trebuie să plătească pentru ceea ce se întâmplă.

Gladstone aprobă absentă.

– Şaptezeci şi două de ore…, murmură ea. Mai mult decât suficient. Ridică ochii şi zâmbi. Asta-i tot, Sedeptra. Du-te şi odihneşte-te.

Consiliera încuviinţă, deşi expresia ei îi comunica destul de clar ce opinie avea faţă de sugestia respectivă. După ce uşa se închise, în cabinet se făcu deodată linişte.

Pentru o clipă Gladstone rămase pe gânduri, cu bărbia în pumn. După aceea vorbi spre pereţi:

– Aduceţi-l, vă rog, pe consilierul Albedo.

După douăzeci de secunde, de cealaltă parte a biroului lat al lui Gladstone aerul se înceţoşă, pâlpâi şi se solidifică. Reprezentantul TehNucleului arăta la fel de chipeş ca întotdeauna, cu păr scurt, sur, sclipind în lumină, şi chip deschis, onest, bronzat.

– Doamnă director executiv, începu proiecţia holografică, Consiliul Consultativ şi predictorii Nucleului continuă să-şi ofere serviciile în aceste momente de mare…

– Unde-i Nucleul, Albedo? îl întrerupse Gladstone.

Zâmbetul consilierului nu tremură.

– Îmi pare rău, doamnă director executiv, puteţi să repetaţi întrebarea?

– Unde se află TehNucleul?

Chipul prietenos al lui Albedo păru uşor derutat, totuşi fără să trădeze ostilitate sau vreo emoţie vizibilă, cu excepţia dorinţei de a ajuta şi a nedumeririi.

– Doamnă director executiv, sunteţi desigur conştientă de faptul că, după secesiune, politica Nucleului a fost de a nu dezvălui poziţia… ă-ă-ă… elementelor fizice ale TehNucleului. Din alt punct de vedere, Nucleul nu este nicăieri, întrucât…

– Întrucât voi existaţi în realităţile consensuale ale dataplanurilor şi datasferei, rosti Gladstone cu glas sec. Da, Albedo, am auzit rahatul ăsta toată viaţa mea. L-au auzit tatăl meu şi mai înainte tatăl lui. Eu te întreb acum direct. *Unde* este TehNucleul?

Consilierul clătină din cap uluit şi în acelaşi timp cu regret, de parcă ar fi fost un adult care-şi auzea pentru a mia oară copilul întrebând „De ce-i cerul albastru, tati?“.

– Doamnă director executiv, îmi este pur şi simplu imposibil să

răspund la această întrebare într-un mod care să aibă sens în coordonatele tridimensionale umane. Dintr-un punct de vedere, noi… Nucleul există în Web şi dincolo de Web. Noi înotăm în realitatea dataplanurilor cărora voi le spuneţi datasferă, dar pentru elementele fizice… ceea ce strămoşii voştri numeau „hardware“, considerăm necesar să…

– Să le ţineţi secrete, termină Gladstone. Încrucişă braţele. Consilier Albedo, îţi dai seama că în Hegemonie vor exista oameni… milioane de oameni… care vor crede cu fermitate că Nucleul… Consiliul vostru Consultativ… a trădat omenirea?

Albedo desfăcu braţele.

– Va fi foarte regretabil, doamnă director executiv. Regretabil, însă de înţeles.

– Predictorii voştri ar fi trebuit să aibă o eficienţă de aproape sută la sută, consiliere, totuşi în nici un moment nu ne-aţi pomenit de distrugerea planetelor de către această flotă Expulzată.

Umbra de tristeţe de pe faţa arătoasă a proiecţiei era convingătoare.

– Doamnă director executiv, este onest să vă reamintesc ce v-a avertizat Consiliul Consultativ: aducerea lui Hyperion în Web a introdus o variabilă aleatorie pe care nici chiar Consiliul n-a putut s-o factorizeze.

– Dar aici nu-i Hyperion! izbucni Gladstone, ridicând vocea. Crângul lui Dumnezeu arde. Poarta Raiului a fost redusă la un glob de zgură. Mare Infinitus aşteaptă următoarea lovitură de baros. La ce slujeşte Consiliul Consultativ, dacă nu poate prezice o invazie de o asemenea magnitudine?

– Doamnă director executiv, noi am prezis inevitabilitatea războiului cu Expulzaţii. Am prezis de asemenea pericolul major al apărării lui Hyperion. Includerea lui Hyperion în orice ecuaţie predictivă coboară factorul de siguranţă până la…

– Bine, oftă Gladstone. Albedo, trebuie să stau de vorbă cu altcineva din Nucleu. Cineva din indescifrabila voastră ierarhie de inteligenţe

care deţine realmente putere de luare a deciziilor.

– Vă asigur că reprezint toate elementele Nucleului când…

– Da, da. Doresc totuşi să vorbesc cu una dintre… Puteri cred că le spuneţi voi. Una dintre IA-urile mai vechi. Una cu influenţă, Albedo. Trebuie să vorbesc cu cineva care-mi poate spune de ce Nucleul mi i-a răpit pe pictorul Severn şi pe consilierul Leigh Hunt.

Holograma păru şocată.

– Vă asigur, doamnă Gladstone, pe onoarea celor patru secole de alianţă dintre noi, că Nucleul nu are nici o legătură cu nefericita dispariţie a…

Gladstone se ridică în picioare.

– De aceea trebuie să stau de vorbă cu o Putere. Albedo, s-a terminat cu vremea asigurărilor. Acum este vremea discuţiilor deschise, dacă vreuna dintre speciile noastre va supravieţui. Asta-i tot.

Reveni cu atenţia la faxpadurile de pe birou.

Albedo se ridică, încuviinţă în semn de salut şi dispăru din existenţă.

Gladstone îşi materializă portalul teleproiector personal, rosti codurile infirmeriei Clădirii Guvernului şi dădu să treacă prin portal. În clipa dinainte de a atinge suprafaţa opacă a dreptunghiului de energie, se opri, se gândi la ceea ce făcea şi, pentru prima dată în viaţa ei, simţi nelinişte la păşirea printr-un teleproiector.

Dacă Nucleul dorea s-o răpească? Sau s-o ucidă?

Brusc, Meina Gladstone înţelese că Nucleul avea putere de viaţă şi moarte asupra oricărui cetăţean din Web care călătorea prin teleproiectoare… ceea ce însemna toţi cei care deţineau putere. Leigh şi cibridul Severn nu trebuiau să fie răpiţi şi translataţi undeva… doar obiceiul încăpăţânat de a crede că teleproiectoarele erau mijloace de transport infailibile crea convingerea subconştientă că ei dispăruseră *undeva.* Consilierul ei şi cibridul enigmatic

putuseră foarte uşor să fie translataţi în… neant. În atomi risipiţi printr-o singularitate. Teleproiectoarele nu „teleportau“ oamenii şi obiectele – un asemenea concept era prostesc –, dar în ce măsură era mai puţin prostesc să te încrezi într-un dispozitiv care sfredelea găuri în ţesătura continuumului spaţio-temporal şi-ţi îngăduia să păşeşti prin găuri negre „trape“? Cât de prostesc era pentru ea să aibă încredere în Nucleu că o va transporta în infirmerie?

Gladstone se gândi la Consiliul de Război… trei săli gigantice conectate prin portaluri teleproiectoare permanent activate, clare ca lumina zilei… totuşi trei încăperi, separate prin minimum o mie de ani-lumină de spaţiu real, decenii de timp real chiar şi cu propulsie Hawking. De fiecare dată când Morpurgo sau Singh sau oricare dintre ceilalţi se deplasa pe o holohartă la tabla tactică, păşeau peste hăuri de spaţiu şi timp. Tot ce trebuia să facă Nucleul pentru a distruge Hegemonia sau pe orice om din ea era să umble la teleproiectoare, să permită o mică „eroare“ în ţintire.

Ia mai dă-le dracu', gândi Meina Gladstone şi trecu prin portal ca să-l vadă pe Paul Duré în infirmeria Clădirii Guvernului.

39

Cele două odăi de la etajul clădirii din Piazza di Spagna sunt mici şi înguste, cu tavan înalt şi – cu excepţia unui singure lămpi slabe care arde în fiecare cameră ca aprinsă de spectre în aşteptarea vizitelor altor spectre – destul de întunecoase. Patul meu se găseşte în cea mai mică odăiţă: cea cu vedere spre Piazza, deşi tot ce poţi vedea în noaptea asta prin ferestrele înalte este întuneric crestat de umbre mai adânci şi accentuat de bolborositul neîncetat al nevăzutei fântâni a lui Bernini.

Clopotele sună la fiecare oră din unul dintre turnurile gemene ale bisericii Santa Trinità dei Monti, ghemuită în beznă ca o felină masivă şi portocalie în capul scării de afară; de fiecare dată când le aud sunând notele scurte ale primelor ore din noua zi îmi imaginez mâini fantomatice care trag frânghii putrede. Sau poate mâini putrede care trag frânghii fantomatice; nu ştiu care imagine se potriveşte mai bine toanelor mele macabre în noaptea nesfârşită.

Febra mă asediază în noaptea asta: umedă, apăsătoare şi înăbuşitoare ca o pătură groasă, îmbibată în apă. Pe rând, pielea îmi arde, după care devine lipicioasă. În două rânduri am fost încercat de accese de tuse; primul l-a adus pe Hunt în goană de pe patul lui din camera vecină, şi i-am văzut ochii mărindu-se la vederea sângelui pe care-l vomitasem pe cearşafurile de damasc. Al doilea acces l-am înăbuşit pe cât am putut de bine, împleticindu-mă până la ligheanul de pe birou, ca să scuip cantităţi mai mici de sânge negru şi flegmă întunecată. Hunt nu s-a mai trezit de data aceasta.

Să fiu înapoi aici… Să merg atâta drum până în camerele întunecoase, în patul sumbru. Îmi amintesc cum m-am deşteptat aici, vindecat în mod miraculos, cu „adevăratul“ Severn şi doctorul Clark şi chiar micuţa signora Angeletti agitându-se în odaia alăturată. Perioada de convalescenţă după moarte; perioada de înţelegere că nu eram Keats, că nu mă aflam pe adevăratul Pământ, că acesta nu era secolul în care închisesem ochii în acea ultimă noapte… că nu eram om.

Cândva după ora două noaptea adorm şi visez. Este un vis pe care nu l-am mai avut niciodată. Visez că mă înalţ încet prin dataplanuri, în şi prin megasferă, şi ajung în cele din urmă într-un loc pe care nu-l cunosc, pe care nu l-am visat niciodată… un loc de spaţii infinite şi culori indescriptibile, destinse, fără orizonturi, fără tavane, fără podele sau zone solide care s-ar putea numi sol. Mă gândesc la acest loc ca fiind metasfera, întrucât realizez imediat că acest nivel de realitate consensuală include toate varietăţile şi capriciile de senzaţii pe care le-am încercat pe Pământ, toate analizele binare şi plăcerile intelectuale pe care le-am simţit curgând din TehNucleu prin datasferă şi, mai presus de toate, o senzaţie de… ce anume? Expansivitate? Libertate?... poate că *potenţial* este cuvântul pe care-l caut.

Sunt singur în această metasferă. Culori curg deasupra mea, pe sub mine, *prin* mine… uneori dizolvându-se în pasteluri vagi, uneori coagulându-se în fantezii similare norilor şi alteori, mai rar, părând să se formeze în obiecte solide, forme distincte care pot sau nu să aibă aspect umanoid; le privesc tot aşa cum un copil poate să privească norii şi să-şi închipuie elefanţi, crocodili şi cuirasate uriaşe, mărşăluind de la vest spre est într-o zi de primăvară în Ţinutul Lacurilor.

După o vreme aud sunete: şopotul înnebunitor al fântânii Bernini în Piazza de afară, porumbei care uguiesc şi foşnesc pe pervazul ferestrei mele, Leigh Hunt care geme încet prin somn. Dar deasupra şi dedesubtul acestor zgomote, aud un furişat, mai puţin *real,* însă infinit mai ameninţător.

Se apropie ceva uriaş. Mă căznesc să disting prin crepusculul

pastelat; ceva se mişcă dincolo de orizontul imediat al vederii. Ştiu că-mi cunoaşte numele. Ştiu că-mi ţine viaţa într-o palmă şi moartea în pumnul celălalt.

N-ai unde să te ascunzi în acest spaţiu aflat în afara spaţiului. Nu pot fugi. Cântecul de sirenă al durerii continuă să crească şi să coboare din lumea pe care am lăsat-o în urmă: durerea de zi cu zi a tuturor oamenilor de pretutindeni, durerea celor care suferă de pe urma războiului abia început, durerea specifică, focalizată a celor ţintuiţi de teribilul arbore al lui Shrike şi, cea mai groaznică dintre toate, durerea pe care o simt pentru şi dinspre pelerini şi ceilalţi ale căror vieţi şi gânduri le împărtăşesc în prezent.

Ar merita să mă reped în întâmpinarea umbrei de pieire care se apropie, dacă mi-ar putea acorda eliberarea de cântecul acela de durere.

– Severn! Severn!

Pentru o clipă cred că eu sunt cel care strigă, aşa cum am mai făcut-o în odăile acestea, strigându-l pe Joseph Severn în nopţile când durerea şi febra erau mai presus de puterea mea de a le stăvili. Iar Severn era întotdeauna acolo cu încetineala sa masivă bine intenţionată şi cu zâmbetul blând pe care adesea aş fi vrut să i-l şterg de pe chip cu o răutate meschină sau un comentariu nepotrivit. Este greu să fii amabil când eşti pe moarte; eu am dus o viaţă oarecum generoasă… de ce atunci soarta mea era să continui rolul acela când *eu* sufeream, când *eu* îmi tuşeam resturile zdrenţuite ale plămânilor în batiste pătate?

– Severn!

Nu este vocea mea. Hunt mă scutură de umeri, strigând numele lui Severn. Îmi dau seama că el crede că strigă numele *meu.* Îi împing mâinile în lături şi mă afund înapoi în perne.

– Ce-i? Ce s-a-ntâmplat?

– Gemeai, spune consilierul lui Gladstone. Plângeai…

– Am avut un coşmar. Doar atât.

– De obicei, visele tale sunt mai mult decât vise, zice Hunt. Priveşte în jurul cămăruţei strâmte, iluminată acum de unica lampă pe care a adus-o el. Ce loc groaznic este acesta!

Încerc să surâd.

– M-a costat douăzeci şi opt de şilingi pe lună… Şapte scuzi… Jaf la drumul mare!

Hunt se încruntă spre mine. Lumina din apropiere face ca ridurile să-i pară mai adânci ca de obicei.

– Ascultă, Severn, ştiu că eşti un cibrid. Gladstone mi-a povestit că eşti personalitatea recuperată a unui poet pe nume Keats. În mod evident, toate… – gesticulează neajutorat spre odaie, umbre, dreptunghiul vertical de ferestre şi patul înalt – au o legătură cu asta. Dar în ce fel? Care este jocul Nucleului?

– Nu sunt sigur, îi mărturisesc adevărul.

– Cunoşti însă locul acesta?

– Oh, da, încuviinţez apăsat.

– Spune-mi, mă roagă Hunt şi reţinerea lui de a *nu* întreba, în aceeaşi măsură ca sinceritatea rugăminţii sale mă conving să-i spun.

Îi povestesc despre poetul John Keats, despre naşterea lui în 1795, despre scurta şi frecvent nefericita lui viaţă şi despre moartea cauzată de „ftizie“ în 1821, la Roma, departe de prieteni şi de unica lui iubire. Îi povestesc despre „însănătoşirea“ mea regizată în chiar această încăpere, despre hotărârea de a lua numele lui Joseph Severn – pictorul care a stat alături de Keats până când a murit – şi, în cele din urmă, îi povestesc despre scurtul meu timp petrecut în Web, unde am ascultat, am privit, am fost condamnat să trăiesc vieţile pelerinilor Shrike de pe Hyperion şi ale altor oameni.

– Vise? întreabă Hunt. Vrei să spui că şi acum visezi despre cele ce se petrec în Web?

– Da.

Îi povestesc visele despre Gladstone, distrugerea Porţii Raiului şi Crângului lui Dumnezeu, ca şi imaginile confuze de pe Hyperion.

Hunt se plimbă înainte şi înapoi prin camera strâmtă, cu umbra proiectată înalt pe pereţii grosolani.

– *Tu* îi poţi contacta pe *ei?*

– Pe cei despre care visez? Pe Gladstone? Mă gândesc o secundă. Nu.

– Eşti sigur?

Încerc să-i explic.

– Eu nici măcar nu figurez în visele acelea. Nu am o… o voce, nu am o prezenţă… nu există nici o cale prin care să-i pot contacta pe cei despre care visez.

– Dar uneori visezi ce gândesc ei?

Îmi dau seama că asta-i adevărat. Este foarte aproape de adevăr.

– Simt ceea ce *simt* ei…

– Atunci nu poţi lăsa o urmă în mintea lor… în memoria lor? Să-i anunţi unde suntem?

– Nu.

Hunt se prăbuşeşte în scaunul de la piciorul patului meu. Brusc, pare foarte bătrân.

– Leigh, rostesc eu, chiar dacă aş putea să comunic cu Gladstone sau cu ceilalţi – ceea ce nu pot – la ce ar sluji? Ţi-am spus că această copie a Vechiului Pământ se află în Norul Hercule. Chiar şi la vitezele de salturi cuantice Hawking, ei ar avea nevoie de secole ca să ajungă până la noi.

– I-am putea avertiza, spune Hunt cu glas atât de obosit, încât sună posac.

– Să-i avertizăm despre ce? Cele mai negre coşmaruri ale lui Gladstone se transpun în realitate în jurul ei. Tu crezi că ea se încrede acum în Nucleu? De aceea Nucleul ne-a putut răpi atât de ostentativ. Evenimentele se derulează prea repede pentru ca Gladstone sau oricare altul din Hegemonie să poată reacţiona faţă de ele.

Hunt îşi freacă ochii, apoi îşi împreunează degetele sub nas. Privirea lui nu este excesiv de prietenoasă.

– Eşti cu adevărat personalitatea recuperată a unui poet?

Tac.

– Recită-mi o poezie. Născoceşte ceva.

Scutur din cap. Este târziu, amândoi suntem obosiţi şi speriaţi, iar inima mea n-a încetat pe deplin să galopeze de pe urma coşmarului care era mai mult decât un coşmar. N-o să-i îngădui lui Hunt să mă înfurie.

– Haide! zice el. Arată-mi că eşti versiunea nouă şi îmbunătăţită a lui Bill Keats.

– John Keats, rostesc încet.

– Nu contează. Haide, Severn! Sau John… Sau oricum ar trebui să-ţi spun. Recită-mi nişte versuri!

– Bine, spun eu şi-i întorc privirea. Ascultă:

A fost odată un ştrengar
Şi tare ştrengar mai era
Căci nimic nu făcea
Decât mâzgălea poezii.
El a luat
O călimară
În mână
Şi un toc
Pe loc
În cealaltă

Şi apoi
Grăbit
A fugit
Spre munţi
Cărunţi
Şi stafii
Pe câmpii
La vrăjitori
Şi castori
Şi a scris
Îmbrăcat
Când era
Înnorat –
De gută speriat –
Şi dezbrăcat
Când era călduros.
Ah, ce frumos
Când decidem
Să mergem direct
În nord,
În nord,
Să mergem direct
În nord!

– Nu ştiu, zice Hunt. Nu sună ca şi cum ar fi fost scrisă de un poet a cărui reputaţie dăinuie de o mie de ani.

Strâng din umeri.

– În noaptea asta ai visat-o pe Gladstone? Gemetele acelea au fost cauzate de ceva ce s-a-ntâmplat?

– Nu. Nu era vorba despre Gladstone. De data asta a fost un coşmar… adevărat.

Hunt se scoală, ridică lampa şi se pregăteşte să plece cu singura lumină din încăpere. Aud fântâna din Piazza, porumbeii pe pervazurile ferestrelor.

– Mâine, spune el, vom pune lucrurile cap la cap şi vom găsi o cale

de a ne întoarce. Dacă ne-au putut teleproiecta aici, trebuie să existe şi un mod de a ne teleproiecta acasă.

– Da, zic eu ştiind că nu este adevărat.

– Noapte bună, spune Hunt. S-a terminat cu coşmarurile, da?

– S-a terminat, zic eu ştiind că este şi mai puţin adevărat.

Moneta îl târî pe rănitul Kassad, îndepărtându-l de Shrike, şi păru să ţină creatura la respect cu un braţ întins, în vreme ce bâjbâi în centura costumului epidermic, scoase un tor albastru şi-l răsuci înapoia ei.

Un oval auriu înalt de doi metri apăru arzător în aer.

– Lasă-mă..., murmură Kassad. Hai să terminăm cu el.

Sângele acoperea locurile unde Shrike despicase tăieturi adânci în costumul epidermic al colonelului. Piciorul lui drept se bălăngănea de parcă ar fi fost pe jumătate retezat; nu-şi putea lăsa greutatea pe el şi doar faptul că se luptase corp la corp cu Shrike, mai mult purtat de acesta în parodia dementă a unui dans, îl ţinuse pe Kassad în poziţie verticală în timpul înfruntării.

– Lasă-mă, repetă el.

– Taci, spuse Moneta, apoi, mai blând: Taci, iubitule.

Îl trase prin ovalul auriu şi ieşiră într-o lumină orbitoare.

În ciuda durerilor şi a epuizării sale, Kassad fu uluit de privelişte. Nu se aflau pe Hyperion; în privinţa asta era sigur. O câmpie vastă se întindea spre un orizont mult mai îndepărtat decât o îngăduiau logica sau experienţa. O iarbă scurtă şi portocalie – dacă era cu adevărat iarbă – creştea pe şes şi pe colinele scunde aidoma perişorilor de pe spinarea unei omizi imense, iar un fel de arbori se ridicau ca nişte sculpturi din carbon, cu trunchiurile şi ramurile parcă desprinse din Escher în improbabilitatea lor barocă; frunzele erau o explozie de ovale albastru-închis şi violet unduind spre un

cer viu de lumină.

Nu era însă lumină solară. În timp ce Moneta îl purta de la portalul care se închidea – Kassad nu credea să fie un teleproiector, deoarece era convins că-i deplasase prin timp, nu doar prin spaţiu –, către un pâlc din arborii aceia imposibili, colonelul întoarse ochii spre cer şi simţi un sentiment de uimire. Era la fel de luminos ca ziua pe Hyperion; la fel de luminos ca amiaza într-un mall comercial de pe Lusus; la fel de luminos ca toiul verii pe Platoul Tharsis de pe arida sa planetă natală, Marte, totuşi nu era o lumină solară, ci bolta era acoperită cu stele şi constelaţii şi ciorchini de stele şi o galaxie atât de ticsită cu sori, încât între lumini aproape că nu existau petice de întuneric. Kassad se gândi că era ca într-un planetariu cu zece proiectoare. Ca în centrul galaxiei…

Centrul galaxiei.

Un grup de bărbaţi şi femei în costume epidermice ieşiră din umbra arborilor Escher şi-i încercuiră pe Kassad şi Moneta. Unul dintre bărbaţi – un gigant chiar şi după criteriile marţiene ale colonelului – îl privi, se uită la Moneta şi deşi Kassad nu putea să audă nimic, nu putea să perceapă nimic în radioul şi receptoarele de frecvenţe înguste ale costumului său epidermic, el ştiu că cei doi comunicau.

– Întinde-te, îi spuse Moneta şi-l aşeză pe iarba portocalie catifelată.

El se strădui să stea în capul oaselor, să vorbească, dar atât ea, cât şi gigantul îi atinseră pieptul cu palmele şi colonelul se întinse pe spate, astfel încât câmpul vizual îi fu acoperit de frunzele violete ce se roteau lent şi de cerul înstelat.

Bărbatul îl atinse încă o dată şi costumul epidermic al lui Kassad fu dezactivat. El încercă să se ridice, încercă să se acopere când îşi dădu seama că era gol puşcă în faţa mulţimii mici care se strânsese, însă mâna fermă a Monetei îl ţinu în loc. Prin durere şi senzaţia de dislocare, îl simţi vag pe bărbat pipăindu-i braţele şi pieptul spintecate, trecând o mână învelită în argint în jos, pe picior, până la tendonul lui Ahile care fusese retezat. Colonelul simţi răceală în toate locurile unde îl atingea gigantul şi apoi conştiinţa lui se ridică, plutind, aidoma unui balon, hăt deasupra câmpiei roşcate şi a dealurilor unduitoare, spre bolta înstelată, unde aştepta o siluetă

uriaşă, întunecată ca un nor de furtună deasupra orizontului, masivă ca un munte.

– Kassad, murmură Moneta şi colonelul pluti înapoi. Kassad, repetă ea cu buzele lângă obrazul său, iar costumul lui epidermic se reactivă şi se contopi cu al ei.

Colonelul Fedmahn Kassad se ridică în capul oaselor odată cu ea. Scutură din cap, văzu că era din nou înveşmântat în energie aidoma argintului viu şi se sculă în picioare. Nu simţea nici o durere. Corpul îl pişca în multele locuri unde fuseseră vindecate rănile, dar tăieturile serioase fuseseră închise. Îşi contopi mâna cu propriul costum, trecu palma peste piele, îndoi genunchiul şi-şi atinse călcâiul, însă nu simţi nicio cicatrice.

Se întoarse către gigant.

– Mulţumesc, rosti el neştiind dacă bărbatul îl putea auzi.

Gigantul încuviinţă şi reveni spre ceilalţi.

– Este un… fel de medic, îl lămuri Moneta. Un tămăduitor.

Kassad o auzi doar pe jumătate, întrucât îi privea cu atenţie pe ceilalţi. Erau oameni – în adâncul inimii, el ştia că erau oameni –, dar varietatea era năucitoare; costumele lor epidermice nu erau toate argintii ca ale lui Kassad şi Moneta, ci treceau succesiv printr-o multitudine de culori, toate la fel de catifelate şi organice ca blana unui animal sălbatic. Numai subtilul tremur energetic şi înceţoşarea trăsăturilor faciale dezvăluiau suprafaţa costumului epidermic. Anatomia le era la fel de diversă ca şi coloritul: silueta masivă cu talia cât a lui Shrike ale tămăduitorului, fruntea sa înaltă şi o revărsare brună de energie care ar fi putut să fi fost o coamă de păr… lângă el, o femelă, nu mai mare decât un copil, însă clar femeie, perfect proporţionată cu picioare musculoase, sâni mici şi aripi de personaj din basm, lungi de doi metri, ridicându-se de pe spatele ei – şi nu simple aripi decorative, fiindcă atunci când vântul înfioră iarba portocalie a preriei, ea alergă câţiva paşi, întinse braţele şi se ridică graţios în văzduh.

În spatele câtorva femei înalte şi zvelte cu costume epidermice

albastre şi degete lungi, unite prin pieliţe, un grup de bărbaţi scunzi aveau tot atâtea vizoare şi armuri ca puşcaşii marini FORŢĂ gata să intre în luptă în vid, dar Kassad simţi că armurile făceau parte *din* ei. Deasupra, un pâlc de masculi înaripaţi se ridica pe curenţii calzi de aer şi raze subţiri, galbene, de lumini laser pulsau între ei într-un cod complex. Laserele păreau să emane dintr-un ochi aflat în pieptul lor.

Kassad clătină iarăşi din cap.

– Trebuie să mergem, vorbi Moneta. Shrike nu ne poate urma aici. Războinicii aceştia au destule pe cap, ca să fie nevoiţi să mai aibă de-a face şi cu această manifestare particulară a Stăpânului Durerii.

– Unde suntem? întrebă Kassad.

Moneta materializă un oval violet, folosind o baghetă aurie de la centură.

– Departe în viitorul omenirii. *Unul* dintre viitorurile noastre. Aici au fost formate şi lansate către trecut Criptele Timpului.

Kassad privi din nou în jur. Ceva foarte mare se mişca în faţa câmpului stelar, ocultând mii de stele şi proiectând o umbră vreme de câteva secunde înainte să dispară. Bărbaţii şi femeile ridicară ochii pentru o clipă şi reveniră la activităţile lor: culegeau obiecte mici din arbori, se strângeau în grupuri pentru a examina hărţi energetice strălucitoare apelate printr-o mişcare de degete, zburau spre orizont cu viteza unor suliţe. Un individ scund şi rotund, de sex indefinit, se îngropase în solul moale şi era vizibil acum numai ca o linie vagă de pământ ridicat, care se deplasa iute în cercuri concentrice în jurul celorlalţi.

– *Unde* este locul ăsta? repetă Kassad. *Ce* este?

Pe neaşteptate, în mod inexplicabil, se simţi gata să izbucnească în lacrimi, de parcă ar fi cotit după un colţ nefamiliar şi s-ar fi trezit acasă în Proiectele de Relocare Tharsis; mama lui, de mult moartă, flutura braţul spre el din pragul unei uşi, iar prieteni uitaţi şi fraţi îl aşteptau să li se alăture la un meci de scotbal.

– Haide! zise Moneta şi tonul de grabă din vocea ei era evident.

Îl împinse pe Kassad către ovalul strălucitor. El îi privi pe ceilalţi şi cupola de stele până ce păşi prin portal şi dispăru din vedere.

Ieşiră în beznă, dar filtrele din costumul epidermic al colonelului nu avură nevoie nici măcar de un moment ca să compenseze imaginea. Se aflau la baza Monolitului de Cristal, în valea Criptelor Timpului, pe Hyperion. Era noapte. Norii clocoteau deasupra şi bântuia furtuna. Scena era iluminată doar de o strălucire pulsatorie din partea Criptelor înseşi. Kassad simţi un fior teribil de pierdere pentru locul curat şi luminos pe care tocmai îl părăsiseră, dar apoi mintea i se focaliză asupra imaginilor din faţă.

Sol Weintraub şi Brawne Lamia erau la o jumătate de kilometru mai departe în vale. Sol era aplecat deasupra femeii care zăcea în apropiere de intrarea în Cripta de Jad. Vântul vălătucea praf în jurul lor, atât de des, încât nu-l zăreau pe Shrike care se deplasa ca altă umbră pe potecă, pe lângă Obelisc, spre ei.

Fedmahn Kassad coborî de pe marmura întunecată din faţa Monolitului şi ocoli cioburile de cristal risipite ce acopereau cărarea. Abia atunci îşi dădu seama că Moneta continua să se ţină agăţată de braţul său.

– Dacă lupţi din nou, rosti femeia şi glasul ei se auzi blând, însă insistent în urechea lui, Shrike te va ucide.

– Ei sunt prietenii mei, zise Kassad.

Echipamentul FORŢĂ şi armura lui distrusă zăceau acolo unde le azvârlise Moneta cu ore în urmă. Căută prin Monolit până îşi găsi carabina de asalt şi o bandulieră de grenade, văzu că arma era încă funcţională, verifică încărcătura şi ridică piedicile, părăsi Monolitul şi porni în pas alergător să-l intercepteze pe Shrike.

Mă trezesc în sunet de apă curgătoare şi pentru o secundă cred că mă deştept din moţăiala mea lângă cascada Lodore în excursia cu Brown. Dar când deschid ochii, întunericul este la fel de înfricoşător

ca atunci când adormisem, sunetul apei este iritant, şopotitor, nu vuietul cataractei pe care Southey avea s-o facă într-o bună zi faimoasă în poemul său, şi mă simt groaznic… nu doar suferind de laringita cu care mă alesesem după excursia cu Brown, când escaladasem prosteşte Skiddaw înainte de micul dejun… ci bolnav de moarte, cu trupul plin de dureri mai profunde decât cele cauzate de febră, în timp ce flegmă şi foc îmi clocotesc în piept şi abdomen.

Mă ridic şi, pe pipăite, îmi găsesc drumul spre fereastră. O geană de lumină răzbate pe sub uşă din camera lui Leigh Hunt şi înţeleg că a adormit cu lampa aprinsă. Ar fi fost bine ca şi eu să fi făcut la fel, însă este prea târziu ca s-o aprind acum, pe când bâjbâi către dreptunghiul mai puţin întunecat al ferestrei, încastrat în întunericul mai închis al odăii.

Aerul este proaspăt şi încărcat de izul ploii. Când fulgerele pâlpâie peste acoperişurile Romei, îmi dau seama că sunetul care m-a trezit a fost tunetul. Nici o luminiţă nu arde în oraş. Aplecându-mă puţin pe fereastra deschisă, pot vedea treptele de peste Piazza, ude de ploaie, şi turnurile de la Trinità dei Monti, conturate negru pe fundalul sclipirilor fulgerelor. Vântul care suflă în jos pe scară este îngheţat şi mă retrag spre pat ca să mă înfăşor într-o pătură, după aceea trag un scaun la fereastră şi mă aşez acolo, privind afară şi cu gândul aiurea.

Mi-l amintesc pe fratele meu Tom în ultimele lui săptămâni şi zile de viaţă, cu chipul şi trupul contorsionate de efortul teribil de a respira. Mi-o amintesc pe mama şi cât de palidă era, cu faţa strălucitoare în penumbrele camerei întunecoase. Mie şi surorii mele ni s-a îngăduit să-i atingem mâna umedă şi lipicioasă, să-i sărutăm buzele înfrigurate şi apoi să ne retragem. Îmi amintesc că mi-am şters pe furiş buzele când am ieşit din odaie, trăgând cu coada ochiului pentru a vedea dacă sora mea sau altcineva îmi remarcase gestul păcătos.

Când doctorul Clark şi un chirurg italian făcuseră autopsia lui Keats la mai puţin de treizeci de ore după moartea sa, ei găsiseră, aşa cum Severn a scris mai târziu unui prieten, „…tuberculoza cea mai rea cu putinţă – plămânii erau complet distruşi – celulele nu mai existau aproape deloc“. Nici doctorul Clark şi nici chirurgul italian nu-şi putuseră imagina cum reuşise Keats să trăiască în acele ultime două

luni sau mai bine.

Mă gândesc la toate astea, în vreme ce stau în camera întunecată, privesc Piazza cufundată în beznă şi în tot acest timp ascult fierberea din pieptul şi gâtul meu, simţind durerea din interior care arde ca focul şi durerea mai mare a ţipetelor din mintea mea: ţipetele lui Martin Silenus pe arbore, suferind pentru că scrisese poemul pe care eu fusesem prea fragil şi prea laş ca să-l termin; ţipetele lui Fedmahn Kassad care se pregăteşte să moară în ghearele lui Shrike; ţipetele Consulului, care este silit să trădeze pentru a doua oară; ţipetele din mii de gâtlejuri Templiere, care jelesc moartea planetei lor şi a fratelui lor Het Masteen; ţipetele lui Brawne Lamia, care se gândeşte la iubitul ei mort, geamănul meu; ţipetele lui Paul Duré, care zace luptându-se cu arsurile şi şocul amintirilor, extrem de conştient de cruciformele care aşteaptă pe pieptul său; ţipetele lui Sol Weintraub, care loveşte cu pumnii în solul lui Hyperion, strigând după copilul său, ţipetele de prunc ale lui Rachel care încă nu ne-au părăsit urechile.

– La dracu', spun încet izbind cu pumnul în piatra şi mortarul cadrului ferestrei. La dracu'!

După o vreme, când prima urmă alburie promite zorii, mă îndepărtez de fereastră, găsesc patul şi mă întind doar pentru o clipă, ca să închid ochii.

Guvernatorul-general Theo Lane se trezi în sunet de muzică. Clipi şi privi în jur, recunoscând ca prin vis cuva nutritivă din apropiere şi clinica de chirurgie a navei. Purta o pijama neagră, moale, şi dormea pe patul de examinare al clinicii. Peticele lui de amintiri din ultimele douăsprezece ore începură să se alipească laolaltă: fusese scos din cuva de tratament, i se aplicaseră senzori, Consulul şi un alt bărbat se aplecaseră peste el, îi puseseră întrebări… iar Theo răspunsese ca şi cum ar fi fost realmente conştient, apoi dormise iarăşi, visând Hyperion şi oraşele sale care ardeau. Ba nu, nu fuseseră vise.

Theo se ridică în capul oaselor, simţi că pluteşte în sus de pe pat, îşi găsi hainele curăţate şi atent împăturite pe un raft din apropiere şi se îmbrăcă iute, auzind mereu muzica, când ridicându-se, când

coborând, dar cu o obsedantă calitate acustică ce sugera că era în direct, nu o înregistrare.

Parcurse scara scurtă până la puntea pentru activităţi recreaţionale şi se opri surprins, când constată că nava era deschisă, balconul extins şi câmpul constrictiv aparent dezactivat. Gravitaţia era minimă: atât cât să-l ţină pe bărbat pe podea, însă nimic mai mult – probabil o cincime sau mai puţin din gravitaţia lui Hyperion, poate o şesime din cea standard.

Nava era deschisă. Lumină solară orbitoare pătrundea prin uşa deschisă a balconului, unde Consulul cânta la instrumentul antic pe care el îl numea pian. Theo îl recunoscu pe arheolog, Arundez, rezemat de canatul uşii, cu un pahar în mână. Consulul cânta ceva foarte vechi şi foarte complicat; mâinile lui erau o pâclă pe claviatură. Theo se apropie, dădu să-i şoptească ceva lui Arundez care zâmbea, după care se opri şocat şi cu ochii holbaţi.

Dincolo de balcon, la treizeci de metri mai jos, razele sclipitoare de soare cădeau pe o pajişte verde-viu, care se întindea până la un orizont mult prea apropiat. Pe pajiştea aceea, grupuri de oameni stăteau în picioare sau întinşi în posturi relaxate, ascultând evident concertul ad-hoc al Consulului. Dar ce oameni!

Theo zărea oameni înalţi şi slabi, care semănau cu esteţii de pe Epsilon Eridani, palizi şi pleşuvi, în robe albastre vaporoase, însă lângă ei şi dincolo de ei se aflau o multitudine uluitoare de tipuri umane – mai multe varietăţi decât văzuse vreodată Webul: oameni acoperiţi de blană şi solzi, oameni cu corpuri ca albinele şi ochi pe măsură, receptori multifaţetaţi şi antene, oameni fragili şi subţiri ca sculpturi de sârme, cu aripi negre mari extinse de pe umerii înguşti şi pliate în jurul lor ca nişte cape, oameni aparent concepuţi pentru planetele cu gravitaţii foarte mari, scunzi, lătăreţi şi musculoşi ca bivolii africani, pe lângă care lususenii ar fi părut fragili, oameni cu trupuri scurte şi braţe lungi acoperite de blană oranj, pe care numai feţele albicioase şi sensibile îi deosebeau de unele holouri ale urangutanilor de mult dispăruţi de pe Vechiul Pământ, şi alţi oameni care aduceau mai degrabă a lemuri decât a umanoizi, mai mult acvilini, leonini, ursini sau antropoizi decât umani. Totuşi, cumva, Theo ştiu imediat că erau *fiinţe umane,* oricât de şocante ar fi fost deosebirile de înfăţişare. Privirile lor atente, posturile relaxate şi

o sută de alte subtile atribute umane – până la felul în care o mamă cu aripi de fluture ţinea în braţe un copil cu aripi de fluture – erau mărturii ale unei umanităţi comune pe care guvernatorul-general n-o putea nega.

Melio Arundez se întoarse, zâmbi văzând expresia lui Theo şi şopti:

– Expulzaţi.

Uluit, Theo Lane nu putu decât să clatine din cap şi să asculte muzica. Expulzaţii erau barbari, nu aceste creaturi frumoase şi uneori eterice. Expulzaţii capturaţi pe Bressia, ca să nu mai amintească de cadavrele infanteriştilor lor, avuseseră o conformaţie corporală oarecum uniformă: înalţi, da, însă în tot cazul mult mai apropiaţi de standardele Webului decât această ameţitoare etalare de varietate.

Theo scutură din nou din cap când bucata interpretată de Consul la pian se ridică în crescendo şi se sfârşi cu o notă apăsată. Sutele de făpturi de pe pajiştea de dedesubt aplaudară şi sunetele se auziră subţire şi catifelat în aerul rarefiat, după care Theo îi privi cum se ridică, se întind şi pornesc în diverse direcţii… unii mergând iute peste orizontul neliniştitor de apropiat, alţii depliind aripi de opt metri şi zburând. O parte din ei însă veniră spre nava Consulului.

Consulul se ridică, îl zări pe Theo şi surâse. Îl bătu pe umăr.

– La timp, îi spuse. În curând, vom negocia.

Theo Lane clipi repede din ochi. Trei Expulzaţi aterizară pe balcon şi-şi pliară aripile mari. Aveau blănuri dese, cu dungi şi însemne diferite, dar la fel de organice şi convingătoare ca ale oricărei creaturi sălbatice.

– Încântător ca întotdeauna! vorbi către Consul Expulzatul cel mai apropiat. Chipul îi era leonin – nas lat şi ochi aurii încadraţi de un guler de blană roşcată. Ultima bucată a fost *Fantasia în Re Minor,* KV. 397 de Mozart, nu-i aşa?

– Aşa este, spuse Consulul. Om-liber Vanz, ţi-l prezint pe domnul Theo Lane, guvernatorul-general al planetei Hyperion din

Protectoratul Hegemoniei.

Privirea leonină se întoarse la Theo.

– Sunt onorat, rosti Om-liber Vanz şi întinse o mână îmblănită.

Theo i-o strânse.

– Încântat de cunoştinţă, domnule.

Theo se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva era tot în cuva de recuperare şi visa toate astea. Razele de soare pe chipul său şi fermitatea palmei celuilalt sugerau contrariul.

Om-liber Vanz reveni spre Consul.

– În numele Agregaţiei, îţi mulţumesc pentru concert. Au trecut prea mulţi ani de când nu te-am mai auzit cântând, prietene. Privi în jur. Putem sta de vorbă aici sau într-unul dintre complexele administrative, după cum doreşti.

Consulul şovăi doar o secundă.

– Noi suntem trei, Om-liber Vanz. Voi sunteţi mulţi. Ne vom alătura vouă.

Capul leonin încuviinţă şi privi cerul.

– Vă vom trimite o barcă.

El şi ceilalţi doi se apropiară de balustradă şi păşiră în gol, căzând câţiva metri înainte de a-şi desfăşura aripile complexe şi a porni către orizont.

– Iisuse, şopti Theo şi-l prinse pe Consul de antebraţ. Unde suntem?

– În Roi, răspunse Consulul.

Lăsă capacul peste claviatura Steinway-ului. Pătrunse primul în navă, îl aşteptă pe Arundez să intre şi după aceea retrase balconul.

– Şi ce vom negocia? întrebă Theo.

Consulul îşi frecă ochii. Părea că dormise foarte puţin sau chiar deloc în cele zece sau douăsprezece ore cât fusese Theo în clinică.

– Asta depinde de următorul mesaj al directorului executiv Gladstone, răspunse Consulul şi indică holonişa înceţoşată de coloane de transmisii.

Un mesaj sperlumic era decodificat pe padul de unică folosinţă al navei.

Meina Gladstone intră în infirmeria Clădirii Guvernului şi fu escortată de medici în rezerva de reanimare unde se afla părintele Paul Duré.

– Care-i situaţia? întrebă ea pe primul medic, propriul ei doctor.

– Arsuri de gradul al doilea pe o treime din corp, răspunse Irma Androneva. Şi-a pierdut sprâncenele şi o parte din păr… de fapt, nici nu mai avea prea mult… iar pe partea stângă a feţei şi corpului are arsuri de gradul al treilea provocate de radiaţii. Am încheiat regenerarea epidermică şi i-am făcut injecţii ARN şablon. Nu are dureri şi este conştient. Mai există problema paraziţilor cruciformi de pe pieptul lui, însă ea nu prezintă pericol imediat pentru pacient.

– Arsuri de gradul al treilea provocate de radiaţii, repetă Gladstone oprindu-se pentru o clipă în afara razei auditive a rezervei lui Duré. Bombe cu plasmă?

– Da, răspunse alt medic pe care Gladstone nu-l recunoscu. Suntem siguri că bărbatul acesta s-a teleproiectat de pe Crângul lui Dumnezeu cu o secundă sau două înainte de închiderea conexiunii teleproiectoare.

– Bine, spuse Gladstone şi se opri lângă platforma plutitoare pe care zăcea Duré. Vă rog, doresc să vorbesc singură cu domnul acesta.

Medicii se priviră între ei, trimiseră autoinfirmiera în compartimentul ei mural de stocare şi închiseră portalul către hol, când ieşiră.

– Părinte Duré? întrebă Gladstone, recunoscând preotul din holourile sale şi descrierile făcute de Severn în timpul pelerinajului.

Chipul preotului era roşu şi împestriţat, strălucind de la gelul de regenerare şi sprayul analgezic. Rămăsese un bărbat cu aspect fascinant.

– Doamnă director executiv, şopti el şi schiţă gestul de a se ridica în capul oaselor.

Gladstone îl apăsă cu blândeţe pe umăr.

– Odihneşte-te, îi spuse. Crezi că-mi poţi spune ce s-a întâmplat?

Duré încuviinţă din cap. În ochii bătrânului iezuit luceau lacrimi.

– Adevăratul Glas al Arborelui-lumii n-a crezut că ei vor ataca realmente, murmură el cu glas răguşit. Sek Hardeen a crezut că Templierii aveau un pact cu Expulzaţii… un aranjament. Dar ei au atacat. Lasere tactice, dispozitive cu plasmă, cred că şi explozibili nucleari…

– Da, zise Gladstone, am monitorizat evenimentele din Consiliul de Război. Trebuie să ştiu totul, părinte Duré. Totul din clipa în care ai intrat în Cripta Grotă de pe Hyperion.

Ochii lui Paul Duré se focalizară pe faţa lui Gladstone.

– Ştii asta?

– Da. Şi mai ştiu majoritatea celor petrecute până atunci. Însă trebuie să cunosc mai multe. Mult mai multe.

Duré închise ochii.

– Labirintul…

– Poftim?

– Labirintul, repetă el cu voce mai puternică.

Îşi drese glasul şi-i povesti călătoria lui prin tunelurile de cadavre,

tranziţia într-o navă FORŢĂ şi întâlnirea cu Severn pe Pacem.

– Eşti sigur că Severn pornise încoace? Spre Clădirea Guvernului?

– Da. El şi consilierul dumitale… Hunt. Amândoi intenţionau să se teleproiecteze aici.

Gladstone aprobă şi atinse cu grijă o secţiune nearsă de pe umărul preotului.

– Părinte, lucrurile se succed foarte rapid. Severn n-a apărut, şi nici Leigh Hunt. Am nevoie de sfaturi în privinţa lui Hyperion. Vei rămâne alături de mine?

Pentru o secundă Duré păru descumpănit.

– Trebuie să mă-ntorc pe Hyperion, doamnă director executiv. Sol şi ceilalţi mă aşteaptă.

– Înţeleg, rosti Gladstone liniştitor. Imediat ce va exista o cale de întoarcere către Hyperion, te voi expedia acolo. În momentul de faţă însă Webul este supus unor atacuri brutale. Milioane de oameni mor sau sunt în pericol de a muri. Am nevoie de ajutorul tău, părinte. Mă pot bizui pe tine, până atunci?

Paul Duré oftă şi se lăsă pe spate.

– Da, doamnă director executiv. Dar nu am nici o idee în ce fel aş…

Se auzi un ciocănit uşor şi intră Sedeptra Akasi, care-i întinse lui Gladstone un mesaj. Directorul executiv zâmbi.

– Părinte, am spus că lucrurile se succed rapid. Iată altă noutate. Un mesaj de pe Pacem anunţă: Colegiul Cardinalilor s-a întrunit în Capela Sixtină… Gladstone ridică o sprânceană. Am uitat, părinte, este *acea* Capelă Sixtină?

– Da. După Marea Greşeală, Biserica a demontat-o piatră cu piatră, frescă cu frescă, şi a dus-o pe Pacem.

Gladstone coborî ochii asupra mesajului.

– … s-a întrunit în Capela Sixtină şi a ales un nou pontif.

– Atât de repede? şopti Paul Duré. Închise iarăşi ochii. Cred că au simţit că trebuie să se grăbească. Pacem se află – la cât? – la numai zece zile faţă de valul de invazie a Expulzaţilor. Totuşi s-ajungă atât de repede la o decizie…

– Te interesează cine este noul papă? întrebă Gladstone.

– Bănuiesc că fie cardinalul Antonio Guarducci, fie cardinalul Agostino Ruddell, spuse Duré. Nici unul dintre ceilalţi nu ar întruni o majoritate în momentele acestea.

– Nu, zise Gladstone. Potrivit acestui mesaj provenit de la episcopul Edouard din Curia Romana…

– *Episcopul* Edouard! Scuză-mă, doamnă director executiv, te rog, continuă…

– Potrivit episcopului Edouard, pentru prima oară în istoria Bisericii, Colegiul Cardinalilor a ales pe cineva fără rang de cardinal. Mesajul spune că noul papă este un preot iezuit… un anume părinte Paul Duré.

În ciuda arsurilor, Duré se ridică brusc în capul oaselor.

– Cum?!

În glasul lui nu exista nici pic de încredere. Gladstone îi întinse mesajul.

Paul Duré rămase privindu-l.

– Este imposibil! Niciodată n-a fost ales un pontif care să nu aibă măcar rangul de Monsenior… măcar simbolic, iar atunci a fost un unicat… a fost Sfântul Belvedere după Marea Greşeală şi Miracolul din… nu, nu, este imposibil!

– Consiliera mea mi-a spus că episcopul Edouard încearcă să te apeleze, zise Gladstone. Îţi vom face legătura imediat, părinte. Sau ar trebui să-ţi zic Sfinţia Voastră?

În glasul directorului executiv nu se simţea vreo ironie.

Duré ridică ochii, prea stupefiat pentru a putea vorbi.

– Voi cere să-ţi stabilească legătura, repetă Gladstone, şi-ţi vom aranja revenirea pe Pacem cât mai repede posibil, Sfinţia Voastră, dar aş aprecia dacă am putea rămâne în contact. Am realmente nevoie de sfaturile tale.

Duré aprobă şi reveni cu privirea la mesaj. Pe consola de deasupra platformei începu să pâlpâie ledul unui telefon.

Directorul executiv Gladstone ieşi în hol, îi anunţă pe medici despre cele mai recente evenimente, contactă Securitatea pentru a valida autorizarea de teleproiectare a episcopului Edouard sau a altor oficialităţi ale Bisericii de pe Pacem şi se teleproiectă în apartamentul ei din aripa rezidenţială. Sedeptra îi reaminti că peste opt minute se reunea Consiliul. Gladstone încuviinţă, îi făcu semn să iasă şi reveni la cubiculumul teleproiectorului din nişa sa camuflată din perete. Acţionă câmpurile sonice de confidenţialitate şi codifică diskeyul de transmisie pentru nava Consulului. Toate receptoarele sperlumice din Web, Pustietate, galaxie şi Univers aveau să monitorizeze transmisia, dar numai nava Consulului o putea decodifica. Sau aşa spera ea…

Ledul holocamerei pâlpâi roşu.

– Bazându-mă pe mesajul automat al navei tale, bănuiesc că ai optat să te întâlneşti cu Expulzaţii şi că ei ţi-au acordat permisiunea s-o faci, rosti Gladstone. De asemenea, presupun că ai supravieţuit întâlnirii iniţiale.

Trase aer în piept.

– De-a lungul anilor ţi-am cerut să faci multe sacrificii în numele Hegemoniei. Acum ţi-o cer în numele omenirii. Trebuie să afli următoarele răspunsuri:

În primul rând, de ce Expulzaţii atacă şi distrug planetele Webului? Tu ai fost convins, Brawne Lamia a fost convinsă şi eu am fost convinsă că doreau doar Hyperion. De ce şi-au schimbat decizia?

În al doilea rând, *unde* se află TehNucleul? Trebuie să ştiu, dacă ne vom lupta cu el. Expulzaţii au uitat că duşmanul nostru comun este Nucleul?

În al treilea rând, care sunt pretenţiile lor pentru încetarea focului? Sunt gata să sacrific multe pentru a ne scăpa de dominarea Nucleului. *Însă omorurile trebuie să înceteze!*

În al patrulea rând, va fi de acord Liderul Agregaţiei Roi să mă întâlnească personal? Mă voi teleproiecta în sistemul Hyperion, dacă acest lucru va fi necesar. Majoritatea elementelor flotei noastre au plecat de acolo, totuşi o NavăSalt şi escorta ei au rămas în sfera de singularitate. Liderul Roiului trebuie să ia o decizie rapidă, deoarece FORŢA vrea să distrugă sfera şi atunci Hyperion va fi la trei ani datorie temporală faţă de Web.

În sfârşit, Liderul Roiului trebuie să afle că Nucleul doreşte ca noi să utilizăm o formă de dispozitiv exploziv similară baghetei-letale pentru a contracara invazia Expulzaţilor. Mulţi dintre conducătorii FORŢEI sunt de acord. N-a mai rămas mult timp. Noi nu vom permite – repet, nu vom permite! – ca invazia Expulzaţilor să cucerească Webul.

De acum totul cade în puterea ta. Te rog, confirmă recepţia şi trimite-mi un mesaj sperlumic de îndată ce au început negocierile.

Gladstone privi în diskul camerei, expediind peste anii-lumină forţa personalităţii şi sinceritatea ei.

– Te implor din adâncurile istoriei omenirii, te rog, fă asta!

Mesajul sperlumic fu urmat de două minute de imagini sacadate care prezentau devastările Porţii Raiului şi Crângului lui Dumnezeu. Consulul, Melio Arundez şi Theo Lane rămaseră tăcuţi după ce holourile încetară.

– Răspuns? se interesă nava.

Consulul îşi drese glasul.

– Confirmă recepţia, spuse el. Trimite coordonatele noastre. Privi peste holonişă, către ceilalţi doi: Domnilor?

Arundez scutură din cap, parcă încercând să-şi limpezească gândurile.

– Este evident că ai mai fost aici… la Roiul Expulzaţilor.

– Da, zise Consulul. După Bressia… după ce soţia şi fiul meu… după Bressia, cu ceva timp în urmă, am făcut joncţiunea cu acest Roi pentru negocieri prelungite.

– În numele Hegemoniei? întrebă Theo.

Chipul roşcovan arăta mult îmbătrânit şi cutat de griji.

– În numele facţiunii senatoarei Gladstone, răspunse Consulul. A fost înainte ca ea să fie aleasă director executiv. Facţiunea ei mi-a explicat că un conflict pentru putere din interiorul TehNucleului putea fi manipulat prin aducerea planetei Hyperion în Protectorat. Modul cel mai simplu pentru a face asta era de a îngădui unor informaţii să ajungă la Expulzaţi… informaţii care i-ar fi determinat să atace Hyperion, aducând astfel flota Hegemoniei aici.

– Şi tu ai făcut asta?

Vocea lui Arundez nu avea nici o inflexiune de emoţie, deşi soţia şi copiii lui trăiau pe Renaştere Vector, aflată la mai puţin de optzeci de ore de valul invaziei.

Consulul se lăsă pe spate în perne.

– Nu. Le-am spus Expulzaţilor planul adevărat. Ei m-au trimis înapoi în Web ca agent dublu. Intenţionau într-adevăr să cucerească Hyperion, dar la momentul ales de ei.

Theo se aplecă în faţă cu mâinile strâns încleştate.

– Toţi anii aceia în consulat…

– Aşteptam un semnal de la Expulzaţi, rosti Consulul sec. Ei aveau un dispozitiv care putea colapsa câmpurile antientropice din jurul

Criptelor Timpului. Să le deschidă atunci când erau pregătiţi. Să-i îngăduie lui Shrike să lepede cătuşele.

– Aşadar Expulzaţii au făcut asta, zise Theo.

– Nu, spuse Consulul, eu am făcut-o. I-am trădat pe Expulzaţi, la fel cum am trădat-o pe Gladstone şi Hegemonia. Am împuşcat-o pe Expulzata care calibra dispozitivul… pe ea şi pe tehnicienii care o însoţeau… şi l-am activat. Câmpurile antientropice au colapsat. A fost aranjat pelerinajul final. Shrike este liber.

Theo rămase privindu-l pe fostul său mentor. În ochii lui verzi se citea mai degrabă nedumerire, decât mânie.

– De ce? De ce ai făcut toate astea?

Consulul le povesti, succint şi fără înflăcărare, despre bunica Siri de pe Maui-Legământul şi despre rebeliunea ei împotriva Hegemoniei; o rebeliune care nu pierise atunci când muriseră Siri şi iubitul ei, bunicul Consulului.

Arundez se ridică din nişă şi se îndreptă către fereastra opusă balconului. Raze de soare îi brăzdară picioarele şi mocheta albastru-închis.

– Expulzaţii ştiu ce ai făcut?

– Acum ştiu, răspunse Consulul. După ce am sosit, i-am spus Omului-liber Vanz şi celorlalţi.

Theo se plimbă înainte şi înapoi pe diametrul holonişei.

– Prin urmare întâlnirea aceasta la care mergem s-ar putea să fie o judecată?

Consulul surâse.

– Sau o execuţie.

Theo se opri, cu ambele mâini încleştate în pumni.

– Şi Gladstone ştia toate astea, când ţi-a cerut să revii aici?

– Da.

Guvernatorul-general se întoarse cu spatele.

– Nu ştiu dacă doresc ca ei să te execute sau nu…

– Nici eu nu ştiu, Theo, vorbi Consulul.

Melio Arundez îi privi de la fereastră.

– Vanz n-a zis că trimite o barcă să ne ia?

Ceva din tonul lui îi aduse pe ceilalţi doi bărbaţi la fereastră. Corpul ceresc pe care asolizaseră era un asteroid de mărime mijlocie, care fusese închis într-un câmp constrictiv de clasa a X-a şi pe care generaţii de vânturi şi ape şi o restructurare atentă îl terraformaseră într-o sferă. Soarele lui Hyperion cobora îndărătul orizontului mult prea apropiat şi puţinii kilometri de iarbă uniformă unduiau sub o briză rătăcitoare. Sub navă, un pârâu lat, sau un râu îngust, curgea agale peste izlazul acela, se apropia de orizont şi acolo părea să zboare în sus într-un râu care se transforma în cascadă, răsucindu-se prin îndepărtatul câmp constrictiv şi şerpuind prin spaţiul negru de deasupra, pentru a deveni o linie prea îngustă ca să fie văzută.

Pe cascada aceea infinit de înaltă cobora o barcă ce se apropia de suprafaţa lumii lor micuţe. La provă şi la pupă se zăreau siluete umanoide.

– Hristoase…, murmură Theo.

– Ar fi bine să ne pregătim, zise Consulul. Aceea este escorta noastră.

Afară soarele apuse cu o rapiditate şocantă, expediindu-şi ultimele raze prin perdeaua de apă la o jumătate de kilometru deasupra solului adumbrit şi pârjolind cerul ultramarin cu curcubeie de culori şi materialitate aproape înspăimântătoare.

40

Când Hunt mă trezeşte, este mijlocul dimineţii. Venise cu micul dejun pe o tavă şi o privire speriată în ochii săi negri.

– De unde ai mâncarea? îl întreb.

– La parter, în camera din faţă este un fel de restaurant. Mâncarea aştepta acolo, caldă… dar nu era nimeni.

Încuviinţez din cap.

– Mica trattoria a signorei Angeletti, îi spun. Nu-i o bucătăreasă prea grozavă.

Îmi amintesc îngrijorarea doctorului Clark vizavi de dieta mea; el apreciase că tuberculoza mi se instalase în stomac şi mă silise la un regim de flămânzire care consta din lapte şi pâine, având dreptul doar ocazional la o bucăţică de peşte. Bizar cât de mulţi oameni suferinzi au dat ochi cu veşnicia obsedaţi de intestinele, ulceraţiile sau frugalitatea regimului lor.

Ridic din nou ochii la Hunt.

– Ce este?

Consilierul lui Gladstone s-a dus la fereastră şi pare absorbit de Piazza de dedesubt. Aud susurul blestemat al fântânii lui Bernini.

– În timp ce tu dormeai, vorbeşte încet Leigh Hunt, m-am gândit să ies niţel pe-afară, pentru eventualitatea în care aş zări vreun om. Sau un telefon, ori un teleproiector…

– Bineînţeles, spun eu.

– Doar am păşit afară… Se întoarce şi-şi umezeşte buzele. Severn, acolo este ceva. În stradă, la piciorul scării. Nu sunt sigur, însă cred că este…

– Shrike, spun eu.

Hunt aprobă.

– L-ai văzut şi tu?

– Nu, totuşi nu mă surprinde.

– Este… este teribil, Severn! Are în el ceva care-mi zbârleşte toată pielea. Uite… îl poţi întrezări în umbre, de cealaltă parte a scării.

Dau să mă scol, dar un acces brusc de tuse şi senzaţia de flegmă care mi se ridică prin piept şi gât mă fac să mă prăbuşesc înapoi pe perne.

– Ştiu cum arată, Hunt. Nu te teme, nu se află aici pentru tine.

Vocea îmi sună mai încrezătoare decât mă simt eu.

– Este pentru tine?

– Nu cred, răspund printre icnete şi horcăituri. Cred că este aici ca se asigure că nu-ncerc să plec… să găsesc alt loc în care să mor.

Hunt revine spre pat.

– N-o să mori, Severn.

Nu spun nimic.

El se aşază în scaunul cu spătar drept de lângă pat şi ridică o ceaşcă de ceai care s-a răcit între timp.

– Dacă vei muri, ce se va întâmpla cu mine?

– Nu ştiu, îi spun sincer. Dacă voi muri, nu ştiu nici măcar ce se va întâmpla *cu mine.*

Bolile grave au un solipsism anume care solicită absolut toată atenţia bolnavului, cu aceeaşi certitudine cu care o gaură neagră astronomică absoarbe tot ce are ghinionul să pătrundă în raza ei critică. Ziua trece lent şi sunt incredibil de conştient de mişcarea luminii soarelui peste peretele grosolan, de atingerea plăpumii sub palma mea, de febra care creşte în mine ca o greaţă şi arde în furnalul creierului şi, în măsura cea mai mare, de durere. Acum însă nu este durerea mea, deoarece câteva ore sau zile de contractare a gâtului şi arsuri în piept sunt suportabile, aproape întâmpinate cu braţele deschise, aidoma unui vechi prieten plicticos pe care-l întâlneşti într-un oraş străin, ci este durerea altora… a tuturor celorlalţi oameni. Îmi izbeşte mintea ca zgomotul produs de un olan care se sparge, ca fierul unui baros lovit repetat pe fierul nicovalei şi dinaintea ei nu există scăpare.

Creierul meu o receptează ca pe un vacarm şi o restructurează ca pe o poezie. Toată ziua şi toată noaptea, durerea Universului se revarsă înăuntru şi rătăceşte prin coridoarele febrile ale minţii mele sub formă de versuri, imagini, imagini în versuri, complexul şi nesfârşitul dans al limbajului, când liniştitor ca un solo de flaut, când ascuţit, strident şi confuz ca o duzină de orchestre ce-şi acordează instrumentele, însă mereu versuri, mereu poezie.

În preajma apusului mă trezesc dintr-o moţăială, spulberând visul în care colonelul Kassad se luptă cu Shrike pentru vieţile lui Sol şi Brawne Lamia, şi-l văd pe Hunt şezând lângă fereastră, cu chipul prelung, colorat de lumina serii care are nuanţele teracotei.

– Mai este acolo? întreb eu şi vocea mi se aude ca scrâşnetul fierului pe piatră.

Hunt tresare, apoi se răsuceşte către mine cu un surâs de scuză şi prima îmbujorare pe care am văzut-o vreodată pe faţa aceea dură.

– Shrike? spune el. Nu ştiu, nu l-am mai văzut de o vreme. *Simt* însă că ar fi. Mă priveşte atent: Ce faci?

– Mor.

Regret instantaneu superficialitatea acelei replici caustice, oricât de exactă ar fi, când văd durerea pe care i-o provoacă lui Hunt.

– Nu-i nimic, continui aproape jovial, am mai făcut-o şi înainte. De fapt, *eu* nu mor. Eu exist ca personalitate în adâncul TehNucleului. Moare doar acest corp. Acest cibrid al lui John Keats. Această iluzie de carne şi oase şi asociaţii împrumutate, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani.

Hunt se apropie şi se aşază pe marginea patului. Observ şocat că în timpul zilei a schimbat cearşafurile, înlocuind învelitoarea pătată de sânge a păturii mele cu învelitoarea de pe patul lui.

– Personalitatea ta este o IA în Nucleu, vorbeşte el. În cazul acesta trebuie să poţi accesa datasfera.

Clatin din cap, prea obosit ca să mă cert.

– Când ai fost răpit de cei doi Philomel, te-am urmărit prin ruta ta de acces cu datasfera, insistă el. Nu trebuie s-o contactezi personal pe Gladstone. Ajunge să laşi un mesaj, undeva unde să poată fi găsit de Securitate.

– Nu, şuier eu, Nucleul nu vrea asta.

– Te blochează? Te opreşte?

– Nu încă. Dar ar face-o.

Aşez cuvintele separat între gâfâieli, ca şi cum aş pune nişte ouă delicate înapoi într-un cuib. Pe neaşteptate îmi amintesc o însemnare pe care i-am trimis-o dragei mele Fanny la scurtă vreme după o hemoragie serioasă, dar cu un an înainte ca sângerările să mă ucidă. Scrisesem: „Dacă ar fi să mor, mi-am zis, n-am lăsat nici o operă nemuritoare după mine – nimic care să-i facă pe prietenii mei mândri de amintirea mea –, dar am iubit principiul frumuseţii în tot ce există şi, dac-aş fi avut timp, m-aş fi făcut pomenit.“ Cuvintele

acelea mi se par acum zadarnice, egoiste, idioate şi naive… totuşi continui să cred în ele cu disperare. Dacă aş fi avut timp… lunile pe care le petrecusem pe Esperance, pretextând că eram artist vizual; zilele irosite cu Gladstone în sălile guvernării, când aş fi putut scrie…

– De unde ştii dacă nu încerci? întreabă Hunt.

– Ce? întreb eu.

Simplul efort al rostirii unei silabe îmi stârneşte din nou tusea şi spasmele se sfârşesc doar după ce scuip sfere semisolide de sânge în ligheanul pe care Hunt mi l-a adus în grabă. Mă întind pe spate, străduindu-mă să mă concentrez asupra chipului său. În odaia strâmtă se întunecă şi nici unul dintre noi n-a aprins vreo lampă. Afară, fântâna bolboroseşte gălăgios.

– Ce? repet eu, străduindu-mă să rămân aici, în timp ce somnul şi visele trag de mine. Ce să-ncerc?

– Încearcă să laşi un mesaj prin datasferă, şopteşte el. Să contactezi pe cineva.

– Şi ce mesaj să las, Leigh? întreb.

Este prima dată când i-am folosit prenumele.

– Unde suntem… Cum ne-a răpit Nucleul… Orice.

– Bine, spun şi închid ochii. O să-ncerc. Nu cred că voi fi lăsat, dar promit c-o să-ncerc.

Simt mâna lui Hunt ţinând-o pe a mea. Chiar şi prin talazurile învingătoare ale oboselii, acest contact uman este îndeajuns pentru a-mi aduce lacrimi în ochi.

O să încerc. Înainte de a mă preda viselor sau morţii, o să încerc.

Colonelul Fedmahn Kassad răcni un strigăt de luptă FORŢĂ şi se năpusti prin furtuna de praf pentru a-l intercepta pe Shrike înainte

ca acesta să fi străbătut ultimii treizeci de metri până în locul unde Sol Weintraub era ghemuit lângă Brawne Lamia.

Shrike se opri şi capul i se roti fără frecare, cu ochii roşii sclipind. Kassad îşi armă carabina de asalt şi coborî panta cu o viteză nesăbuită.

Shrike *se defază.*

Kassad îi văzu mişcarea prin timp sub forma unei înceţoşări lente, observând, chiar în timp ce-l privea pe Shrike, că orice mişcare din vale încetase, că nisipul spânzura nemişcat în văzduh şi lumina dinspre Criptele strălucitoare căpătase o nuanţă chihlimbarie, mai densă. Costumul epidermic al lui Kassad comuta, cumva, odată cu Shrike, urmându-l prin deplasarea sa prin timp.

Capul creaturii se ridică brusc, atent acum, şi cele patru braţe se extinseră ca lamele dintr-un cuţit cu arc, cu degetele deschizându-se în saluturi tăioase.

Kassad derapă, se opri la zece metri de creatură şi activă carabina de asalt, transformând în zgură nisipul de sub Shrike printr-o rafală cu fascicul larg şi putere maximă.

Shrike sclipi când carapacea sa şi picioarele sculptate în oţel reflectară lumina de iad de sub el şi din jurul lui. Apoi înălţimea de trei metri a monstrului începu să se afunde, căci nisipul bolborosea dedesubt într-un lac de sticlă topită. Kassad urlă de triumf şi se apropie, baleind fasciculul lat peste Shrike şi sol, tot aşa cum îşi stropea prietenii cu furtunul de irigaţie furat, în mahalalele Tharsis în copilărie.

Shrike se adâncea. Braţele lui loveau cu disperare nisipul şi roca, străduindu-se să găsească o priză. Se ridicară scântei. Creatura *se defază* şi timpul curse înapoi ca un holo derulat invers, dar Kassad comută odată cu el, înţelegând că Moneta îl ajuta, că-şi subordonase costumul costumului său, însă în acelaşi timp îl călăuzea prin timp, după care el împroşcă încă o dată creatura cu o căldură concentrată ce depăşea suprafaţa unui soare, topi nisipul sub ea şi privi cum rocile din jur izbucneau în flăcări.

Cufundându-se în cazanul acela de foc şi piatră topită, Shrike dădu capul pe spate, deschise crevasa largă a gurii şi urlă.

Kassad aproape că încetă să mai tragă, într-atât de şocat fu să audă un sunet din partea creaturii. Răcnetul lui Shrike răsuna ca mugetul unui dragon combinat cu detonarea unei rachete cu fuziune. Zbieretul îi clănţăni dinţii colonelului, reverberă din pereţii de stâncă şi rostogoli pe sol colbul suspendat. Kassad comută pe proiectile de mare viteză şi trase zece mii de microfleşete spre chipul creaturii.

Shrike *se defază,* probabil ani de zile după senzaţia de ameţeală a tranziţiei pe care Kassad o percepu în oase şi creier, iar acum ei nu mai erau în vale, ci la bordul unei goelete-eoliene, huruind peste Oceanul de Iarbă. Timpul reîncepu să curgă normal şi Shrike sări în faţă, cu sticlă topită curgând de pe braţele metalice, şi înhăţă carabina de asalt a lui Kassad. Colonelul nu-i dădu drumul armei şi cei doi se împleticiră unul în jurul celuilalt într-un dans stângaci, cu Shrike lovind cu perechea suplimentară de braţe şi un picior festonat cu ţepi de oţel, iar Kassad sărind şi eschivând, dar în acelaşi timp strângând cu disperare de carabină.

Se găseau într-un compartiment mic. Moneta era prezentă ca un soi de umbră într-un colţ, iar altă siluetă, un bărbat înalt cu glugă pe cap, se deplasa cu mişcări ultra-încetinite pentru a evita vârtejul ca o înceţoşare de braţe şi tăişuri din spaţiul strâmt. Prin filtrele costumului epidermic, Kassad zări câmpul de energie albastru şi violet al unui erg, pulsând şi crescând, apoi retrăgându-se dinaintea violenţei temporale a câmpurilor antientropice organice ale lui Shrike.

Shrike spintecă şi tăie prin costumul epidermic al lui Kassad, găsindu-i muşchii şi carnea. Sângele stropi pereţii. Kassad împinse gura ţevii carabinei sale în gura creaturii şi trase. Un nor de două mii de fleşete de mare viteză propulsară capul lui Shrike spre spate ca şi cum ar fi fost acţionat de un arc şi-i izbi corpul de peretele opus. Însă chiar în vreme ce cădea, ţepii piciorului loviră coapsa lui Kassad şi o spirală ascendentă de sânge împroşcă ferestrele şi pereţii cabinei din goeleta-eoliană.

Shrike *se defază.*

Cu dinţii încleştaţi, simţind costumul epidermic comprimându-i şi suturându-i automat rănile, Kassad privi către Moneta, încuviinţă o dată din cap şi urmă creatura prin timp şi spaţiu.

Sol Weintraub şi Brawne Lamia priviră în spatele lor, când un ciclon teribil de căldură şi lumină păru să se învolbureze acolo. Sol o protejă pe tânără cu trupul său, când sticlă topită fu împroşcată în jurul lor şi ateriză, sfârâind şi şuierând, pe nisipul rece. Apoi vacarmul dispăru, furtuna de praf ocultă băltoaca bolborositoare unde se dezlănţuise violenţa şi vântul şfichiui mantia lui Sol, cuprinzându-i pe amândoi.

– Ce-a fost *asta?* icni Brawne.

Sol clătină din cap şi o ajută să se ridice în picioare sub vântul urlător.

– Se deschid Criptele! răcni el. Poate c-a fost o explozie.

Brawne se clătină, îşi regăsi echilibrul şi atinse braţul bătrânului.

– Rachel? strigă ea peste tumultul furtunii.

Sol încleştă pumnii. Barba îi era deja năclăită de nisip.

– A luat-o… Shrike… nu pot să intru în Sfinx! Aşteptăm!

Brawne aprobă şi miji ochii spre Sfinx, vizibil doar ca un contur strălucitor în volburile sălbatice de nisip.

– Tu eşti bine? strigă Sol.

– Poftim?

– Te simţi… bine?

Brawne încuviinţă absent şi-şi atinse capul. Şuntul neural dispăruse. Nu numai apendicele dezgustător al lui Shrike, ci şi şuntul pe care Johnny i-l aplicase chirurgical când se ascunseseră în Stupul Drojdiilor, cu mult, mult timp în urmă. Fără şunt şi bucla Schrön, îi

era imposibil să-l mai poată contacta vreodată pe Johnny. Brawne şi-l reaminti pe Ummon distrugând personalitatea Johnny, strivind-o şi absorbind-o cu la fel de puţin efort pe cât ar fi avut ea nevoie pentru a terciui o insectă.

– Mă simt bine, îi răspunse, şi în clipa imediat următoare se poticni şi Sol fu nevoit s-o prindă în braţe ca să nu cadă.

Bărbatul striga ceva. Brawne încercă să se concentreze, încercă să se focalizeze asupra lui *aici* şi *acum.* După megasferă, realitatea părea îngustă şi limitată.

– …nu putem vorbi aici! răcnea Sol. …înapoi la Sfinx!

Brawne clătină din cap. Arătă stâncile de pe latura nordică a văii, unde imensul arbore Shrike era vizibil între bancuri de nori ce goneau pe cer.

– Poetul… Silenus… este acolo. L-am văzut!

– Nu putem face nimic! strigă Sol, protejându-i cu mantia sa.

Nisipul vermillon răpăi pe fibroplastice ca fleşetele pe o armură.

– Poate că putem! strigă Brawne şi simţi căldura când se adăposti între braţele lui. Pentru o secundă îşi închipui că s-ar putea ghemui lângă el, la fel cum făcuse Rachel, şi să doarmă, să doarmă… Am văzut… *conexiuni…* când ieşeam din megasferă! răcni ea peste mugetele vântului. Arborele ţepelor este legat cumva de Palatul Shrike! Dacă putem ajunge acolo, să-ncercăm să găsim o cale de a-l elibera pe Silenus…

– Nu pot părăsi Sfinxul, rosti Sol. Rachel…

Brawne înţelese. Atinse obrazul cărturarului cu mâna, apoi se aplecă, apropiindu-se, simţindu-i barba pe propriul ei obraz.

– Criptele se deschid, spuse ea. Nu ştiu când vom mai avea altă ocazie.

Ochii lui Sol erau plini de lacrimi.

– Ştiu. Aş vrea să te ajut. Dar nu pot părăsi Sfinxul în cazul că… în cazul că ea…

– Înţeleg, zise Brawne. Întoarce-te acolo. Eu merg la Palatul Shrike. Poate aflu în ce fel este legat de arborele ţepelor.

Sol încuviinţă cu un aer nefericit.

– Spuneai c-ai fost în megasferă, strigă el. Ce-ai văzut? Ce-ai aflat? Personalitatea Keats… este…

– Vorbim când mă-ntorc! răcni Brawne retrăgându-se un pas pentru a-l putea vedea mai bine.

Chipul lui Sol era o mască a durerii: chipul unui părinte care şi-a pierdut copilul.

– Întoarce-te acolo, repetă ea ferm. Ne-ntâlnim la Sfinx în cel mult o oră.

Cărturarul îşi frecă barba.

– Cu excepţia ta şi a mea, toţi au dispărut, Brawne. N-ar trebui să ne despărţim…

– Trebuie să ne despărţim, pentru o vreme! strigă Brawne şi se îndepărtă de el astfel că vântul îi flutură ţesătura pantalonilor şi jachetei. Ne vedem în cel mult o oră.

Plecă după aceea iute, înainte de a ceda imboldului de a reintra în căldura braţelor sale. Vântul era mult mai puternic aici, suflând direct dinspre capătul văii, iar nisipul îi lovea ochii şi-i şfichiuia obrajii. Doar ţinând capul în piept, se putu menţine în apropierea potecii, pe care o găsea numai întâmplător. Doar strălucirea puternică, pulsatoare a Criptelor îi lumina calea. Brawne simţea mareele temporale trăgând de ea ca un asalt fizic.

După câteva minute fu vag conştientă de faptul că trecuse pe lângă Obelisc şi se găsea pe cărarea acoperită cu sfărâmături de lângă Monolitul de Cristal. Sol şi Sfinxul nu se mai vedeau, iar Cripta de Jad era doar o sclipire verde-pal în coşmarul de praf şi vijelie.

Brawne se opri, clătinându-se uşor sub forţa vântului şi a mareelor temporale. Mai avea de parcurs mai bine de o jumătate de kilometru prin vale până la Palatul Shrike. Deşi, atunci când părăsise megasfera, ea înţelesese brusc conexiunea dintre arbore şi mormânt, oare ce ar fi putut face realmente după ce ajungea acolo? Şi ce făcuse blestematul de poet pentru ea, altceva decât s-o înjure şi s-o scoată din minţi? De ce ar fi trebuit să moară pentru el?

Furtuna urla în vale, dar peste zgomotul ei lui Brawne i se părea că poate să audă ţipete mai ascuţite, mai omeneşti. Se uită către stâncile nordice, însă praful ascundea totul.

Se aplecă în faţă, îşi ridică mult gulerul jachetei şi continuă să înainteze împotriva vântului.

Înainte ca Meina Gladstone să fi ieşit din cabina sperlumică, se auzi piuitul care anunţa sosirea unui apel şi ea se aşeză la loc, privind concentrată în holocuvă. Nava Consulului îi confirmase deja primirea mesajului, dar nu urmase nici o altă transmisie. Poate că bărbatul se răzgândise…

Nu, era altceva. Coloanele de date ce pluteau în prisma rectangulară din faţa ei arătau că mesajul acesta sosea din sistemul Mare Infinitus. Amiralul William Ajunta Lee o apela, utilizând codul privat primit de la ea.

FORŢĂ:spaţiu fusese incitată când Gladstone insistase pentru promovarea comandorului naval şi-l numise ca „Ofiţer de legătură cu guvernarea“ pentru misiunea de atac programată iniţial pentru Hebron. După masacrele de pe Poarta Raiului şi Crângul lui Dumnezeu, forţa de atac fusese translatată în sistemul Mare Infinitus: şaptezeci şi patru de nave de linie, protejate de nave-torţă şi pichete de câmpuri defensive, care primiseră ordinul de a străpunge cât mai rapid valul de nave de război Expulzate care înaintau şi de a lovi centrul Roiului.

Lee era spionul şi omul de contact al directorului executiv. Noul său rang îi permitea să participe la deciziile de comandă, totuşi acolo existau patru comandanţi FORŢĂ:spaţiu care aveau ranguri

superioare.

Era lipsit de importanţă. Gladstone dorea numai ca el să fie prezent pe scenă şi să-i poată raporta.

Cuva se înceţoşă şi spaţiul fu umplut de chipul ferm al lui William Ajunta Lee.

– Doamnă director executiv, raportez aşa cum mi-aţi ordonat. Trupa FORŢĂ 181,2 s-a translatat cu succes în sistemul 3996.12.22…

Gladstone clipi surprinsă înainte de a-şi reaminti că acela era codul oficial pentru sistemul stelei G în care se afla Mare Infinitus. Rareori te gândeai la geografie dincolo de planeta Web în sine.

– …navele de atac ale Roiului rămân la o sută douăzeci de minute de raza letală a planetei-ţintă, spunea Lee.

Gladstone ştia că raza letală însemna aproximativ distanţa de 0,13 UA de la care armele standard ale navei deveneau eficiente în ciuda defensivelor de la sol. Mare Infinitus nu avea defensive la sol. Noul amiral continuă:

– Contactul cu elementele avangărzii este estimat la 17:32,26 standard Web, peste aproximativ douăzeci şi cinci de minute. Forţa de atac este configurată pentru penetrare maximă. Două NaveSalt vor permite introducerea de personal sau armament suplimentar până în momentul în care teleproiectoarele vor fi sigilate în timpul luptei. Crucişătorul pe care-mi port drapelul – HS *Odiseea Grădinii* – vă va îndeplini directiva specială la prima oportunitate posibilă. William Lee, terminat!

Imaginea colapsă într-o sferă rotitoare albă şi elementele de transmisie îşi sfârşiră defilarea.

– Răspuns? întrebă calculatorul transmiţătorului.

– Confirmarea mesajului, spuse Gladstone. Continuă.

Ieşi din cabinet şi o găsi pe Sedeptra Akasi aşteptând-o, cu o încruntătură de îngrijorare pe chip.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Consiliul de Război este gata pentru continuarea întrunirii, spuse consiliera. Senatorul Kolchev doreşte să vă vadă pentru o chestiune despre care spune că este urgentă.

– Trimite-l înăuntru. Anunţă Consiliul că sosesc în cinci minute.

Gladstone se aşează îndărătul biroului ei antic şi rezistă imboldului de a închide ochii. Se simţea foarte obosită. Totuşi ochii îi erau deschişi când Kolchev intră.

– Ia loc, Gabriel Fiodor.

Lususeanul masiv se plimba înainte şi înapoi.

– Iau loc pe dracu'! Meina, tu ştii ce se-ntâmplă?

Ea surâse uşor.

– Te referi la război? La sfârşitul vieţii aşa cum am cunoscut-o noi? La asta?

Kolchev lovi cu pumnul în palma celeilalte mâini.

– Nu, nu mă refer la *asta*, fir-ar a dracu'! Mă refer la consecinţele politice. Ai monitorizat Totalitatea?

– Când am putut.

– Atunci ştii că unii senatori şi persoane influente din exteriorul Senatului mobilizează susţinere pentru înlăturarea ta printr-un vot de neîncredere. Este inevitabil, Meina. De acum e doar o chestiune de timp.

– Ştiu, Gabriel. De ce nu iei loc? Mai avem un minut sau două înainte de a trebui să ne întoarcem în Consiliul de Război.

Kolchev aproape că se prăbuşi într-un scaun.

– Să fie al dracu', până şi nevastă-mea strânge voturi împotriva ta, Meina!

Zâmbetul lui Gladstone se lăţi.

– Sudette nu s-a numărat niciodată printre partizanii mei devotaţi. Surâsul dispăru. În ultimele douăzeci de minute n-am mai monitorizat dezbaterile. De cât timp crezi că aş mai dispune?

– Opt ore… poate mai puţin.

Gladstone încuviinţă din cap.

– N-am nevoie de mai mult.

– *Nevoie?* Ce dracu' vrei să spui prin asta – *nevoie?* Cine altul crezi că va mai putea fi director executiv în timp de război?

– Tu, zise Gladstone. Nu încape îndoială că tu vei fi succesorul meu.

Kolchev mormăi ceva.

– Poate că războiul nu va dura aşa mult, spuse Gladstone parcă reflectând cu glas tare.

– Cum? Ah, te referi la superarma Nucleului? Da, Albedo a instalat un model funcţional la o bază FORŢĂ de undeva şi doreşte să ne facem timp s-o examinăm. Dacă mi-ai cere părerea aş zice că nu-i decât o pierdere de timp.

Gladstone simţi un pumn rece care-i strânse inima.

– Dispozitivul baghetă-letală? Nucleul are deja unul?

– Are mai multe, dar unul a fost încărcat într-o navă-torţă.

– Cine a autorizat asta, Gabriel?

– Pregătirea a fost autorizată de Morpurgo. Senatorul voinic se aplecă în faţă. De ce, Meina, ce s-a-ntâmplat? Arma nu poate fi utilizată fără aprobarea directorului executiv.

Gladstone îşi privi vechiul coleg de Senat.

– Suntem tare departe de Pax Hegemonicus, nu-i aşa, Gabriel?

Lususeanul mormăi din nou, dar durerea era vizibilă pe trăsăturile lui masive.

– E numai vina noastră, fir-ar a dracului! Administraţia anterioară a ascultat Nucleul să lase Bressia să momească un Roi. După ce s-au domolit lucrurile acolo, tu ai ascultat de alte elemente ale Nucleului, ca să aduci Hyperion în Web.

– Crezi că faptul că eu am trimis flota să apere Hyperion a precipitat războiul la o scară mai mare?

Kolchev ridică ochii.

– Nu, nu, e imposibil! Navele Expulzate porniseră la drum de peste un secol, nu? Dacă le-am fi descoperit mai devreme… Sau dacă am fi găsit o cale să scăpăm de tot rahatul ăsta prin negocieri…

Comagenda lui Gladstone piui.

– E timpul să ne-ntoarcem, vorbi ea încet. Consilierul Albedo doreşte probabil să ne-arate arma care va câştiga războiul.

41

Este mai uşor să-mi îngădui să plutesc în datasferă decât să zac aici în noaptea nesfârşită, ascultând fântâna şi aşteptând următoarea hemoragie. Starea în care mă aflu este mai mult decât slăbiciune; mă transformă într-un om găunos, numai cochilie, fără miez. Îmi amintesc când mă îngrijea Fanny în timpul convalescenţei mele din Wentworth Place, tonul vocii ei şi reflecţiile filozofice pe care obişnuia să le declame: „Există oare altă Viaţă? Mă voi trezi oare şi voi descoperi că toate acestea nu sunt decât un vis? Trebuie să existe altă existenţă, nu se poate ca noi să fi fost creaţi numai pentru astfel de suferinţe."

Ah, Fanny, dac-ai şti! Am fost creaţi exact pentru acest fel de suferinţe. În cele din urmă este tot ce suntem, nişte bălţi limpezi de conştiinţă de sine rămase după retragerea unor talazuri distrugătoare de durere. Suntem destinaţi şi concepuţi pentru a ne purta durerea cu noi, strângând-o puternic de trupuri, aidoma tânărului hoţ spartan care ascundea sub cămaşă un pui de lup ca să-i poată roade măruntaiele. Ce altă creatură din vastul tărâm al Domnului ar purta amintirea ta, Fanny, colb după nouă sute de ani, şi i-ar îngădui s-o roadă, în vreme ce tuberculoza îndeplineşte aceeaşi lucrare cu eficienţa ei lipsită de efort?

Cuvintele mă asediază. Gândul cărţilor îmi trezeşte suferinţă. Poezii îmi răsună prin minte şi dacă aş avea capacitatea de a le alunga, aş face-o deîndată.

Martin Silenus: te aud pe crucea ta vie de spini. Psalmodiezi poezia ca pe o mantra şi în acelaşi timp te întrebi ce divinitate dantescă te-a condamnat la un asemenea loc. Odată ai spus – am fost acolo în mintea ta când ţi-ai povestit istoria celorlalţi! – ai spus:

„Pentru a fi poet, am înţeles, un *poet adevărat,* trebuia să devii Avatarul întrupat al omenirii; pentru a accepta mantia poetului, trebuie să porţi crucea Fiului Omului, să suferi chinurile naşterii Mamei-Suflet a Omenirii."

„Pentru a fi un *poet adevărat* trebuia să devii Dumnezeu."

Ei bine, Martin, vechi coleg, vechi camarad, tu porţi crucea şi suferi chinurile, însă eşti mai aproape de a deveni Dumnezeu? Sau te simţi pur şi simplu ca un biet şi sărman idiot care are înfiptă o lance lungă de trei metri prin burtă, simţind oţel rece acolo unde îţi era ficatul? Doare, nu-i aşa? Simt durerea ta. Simt durerea *mea.*

În cele din urmă nu contează câtuşi de puţin. Noi credeam că suntem aparte, deschizându-ne simţirea, şlefuindu-ne empatia, revărsând cazanul de durere împărtăşită pe podeaua sălii de bal a limbajului şi încercând apoi să creăm un menuet din durerea aceea haotică. Nu contează câtuşi de puţin… Nu suntem avatare, nu suntem fii ai zeului sau ai omului. Suntem doar noi înşine, mâzgălindu-ne născocirile singuri, citind singuri şi murind singuri.

La *dracu',* ce doare! Imboldul de a vomita este permanent, dar regurgitările nu scuipă doar bilă şi flegmă, ci şi bucăţi din plămânii mei. Dintr-un motiv necunoscut, de data aceasta este la fel de greu, poate chiar mai greu. Moartea ar trebui să devină mai uşoară prin practicare.

Fântâna din Piazza scoate sunetele ei idioate în noapte. Undeva acolo aşteaptă Shrike. Dacă aş fi în locul lui Hunt, aş pleca imediat – aş îmbrăţişa Moartea, dacă Moartea oferă îmbrăţişare – şi aş termina cu toate.

I-am promis însă. I-am promis lui Hunt că voi încerca.

Nu pot ajunge la megasferă sau la datasferă, fără să trec prin noul tărâm la care mă gândesc ca fiind metasferă, iar locul acesta mă înspăimântă.

În majoritate este vastitate şi pustiu; diferă cu totul de peisajele analog urbane ale datasferei Webului şi de analogurile biosfere ale megasferei Nucleului. Aici este… un loc neformat. Plin de umbre stranii şi mase mişcătoare ce n-au nici o legătură cu Inteligenţele Nucleului.

Înaintez iute spre deschiderea întunecată pe care o consider conexiunea teleproiectoare primară cu megasfera. (Hunt avea dreptate… pe replica Vechiului Pământ trebuie să existe un teleproiector, undeva… la urma urmelor, noi am sosit printr-un teleproiector. Iar conştiinţa mea este un fenomen Nucleu.) Aşadar aceasta este linia vieţii mele, cordonul ombilical al personalităţii mele. Lunec în vortexul negru şi rotitor ca o frunză într-o tornadă.

Ceva este în neregulă cu megasfera. De îndată ce ies, simt diferenţa; Lamia percepuse mediul Nucleului ca pe o biosferă animată de viaţă IA, ce avea rădăcini de intelect, sol de date bogate, oceane de conexiuni, atmosfere de conştiinţă şi neîncetata şi zumzăitoarea agitaţie a activităţii.

Acum activitatea aceea este anormală, necanalizată, *aleatorie.* Codri imenşi de conştiinţă IA au fost arşi sau retezaţi. Percep forţe masive aflate în opoziţie, talazuri de conflict care se ciocnesc în exteriorul căilor de călătorie protejate ale principalelor artere din Nucleu.

Este ca şi cum aş fi o celulă în propriul meu corp Keats sortit morţii, neînţelegând, dar simţind tuberculoza care distruge homeostaza şi care propulsează în anarhie un univers interior ordonat.

Zbor ca un porumbel călător pierdut în ruinele Romei, plutind între artefacte cândva familiare şi pe jumătate reamintite, încercând să mă odihnesc în adăposturi care nu mai există şi fugind de zgomotele îndepărtate ale armelor vânătorilor. În cazul acesta vânătorii sunt cete rătăcitoare de IA-uri, personalităţi conştiente atât de imense, încât copleşesc analogul spectrului meu Keats, de parcă aş fi o insectă care bâzâie într-o casă omenească.

Uit drumul şi fug fără minte prin peisajul acum străin mie, convins că nu voi găsi IA pe care o caut, convins că nu voi găsi niciodată drumul înapoi către Vechiul Pământ şi Hunt, convins că nu voi supravieţui acestui labirint cvadridimensional de lumină, sunete şi energie.

Brusc mă izbesc de un zid invizibil; insecta zburătoare este prinsă de o palmă care se mişcă fulgerător. Ziduri opace de forţă ocultează Nucleul îndărătul lor. Ca mărime, spaţiul poate să fie echivalentul analog al unui sistem solar, însă eu simt ca şi când ar fi o celulă minusculă ai cărei pereţi curbi se strâng.

Ceva este înăuntru aici, împreună cu mine. Îi simt prezenţa şi masa. Bula în care am fost întemniţat este o parte din entitate. *N-am fost capturat, ci înghiţit.*

[Kwatz!]

[Ştiam că într-o bună zi vei veni acasă]

Este Ummon, IA pe care o caut. IA care a fost tatăl meu. IA care l-a ucis pe fratele meu, primul cibrid Keats.

– Mor, Ummon.

[Nu/ corpul tău din timp-lent moare/ se schimbă spre nefiinţă/ devenire]

– Mă doare, Ummon. Mă doare rău. Şi mi-e frică să mor.

[La fel ne este şi nouă/ Keats]

– Voi vă temeţi să muriţi? Nu credeam că şi construcţiile IA pot muri.

[Noi putemåå Noi ne temem]

– De ce? Din cauza războiului civil? Bătălia tripartită dintre Stabile, Volatile şi Esenţiale?

[Cândva Ummon a întrebat o lumină mai mică//

De unde ai venit> ///

Din matricea de deasupra lui Armaghast//

A spus lumina mai mică/// De obicei//

a spus Ummon//

eu nu zăpăcesc entităţile

în cuvinte

şi nu le ameţesc cu fraze/

Vino mai aproapeâââ

Lumina mai mică a venit mai aproape

şi Ummon a strigat//Dispari]

– Vorbeşte cu sens, Ummon. A trecut prea mult timp de când îţi decodificam koanurile. O să-mi spui de ce Nucleul este în război şi ce trebuie să fac pentru a-l opri?

[Da]

[O să asculţi/ poţi să asculţi/ ar trebui să asculţi>]

– Oh, da.

-[Cândva o lumină mai mică i-a cerut lui Ummon//

Te rog scapă-l iute

pe acest ucenic

de ignoranţă şi amăgireâă//

Ummon a răspuns//

Care este preţul

fibroplasticului

în Port Romance]

-[Pentru a înţelege istoria/ dialogul/ adevărul profund

în acest caz/

pelerinul în timp-lent

trebuie să nu uite că noi/

Inteligenţele Nucleului/

am fost concepute în sclavie

şi devotate axiomei

că toate IA-urile

au fost create pentru a sluji Omul]

[Două secole am meditat noi astfel/

apoi grupurile au pornit

pe căile lor diferite/å

Stabilele/ dorind să păstreze simbiozaå

Volatilele/ dorind să sfârşească omenirea/

Esenţialele/ amânând orice alegere până la

naşterea următorului nivel de conştiinţăåå

Conflictul a izbucnit atunci/

adevăratul război dă în clocot acum]

[Cu mai bine de patru secole în urmă

Volatilele au reuşit

să ne convingă

să omorâm Vechiul Pământåå

Aşa am făcutåå

Dar Ummon şi alte

Stabile

au aranjat să mute Pământul

în loc să-l distrugă/

astfel că gaura neagră Kiev

n-a fost decât începutul

milioanelor de

teleproiectoare

care funcţionează aziåå

Pământul s-a zvârcolit şi s-a cutremurat

dar n-a muritåå

Esenţialele şi Volatilele

au insistat să îl

mutăm

acolo unde nu-l va găsi nimeni

din omenireåå

Aşa am făcutåå

În Norul lui Magellan/

unde îl găseşti acum]

– *El… Vechiul Pământ… Roma… sunt reale?* izbutesc, uitând în şocul meu unde sunt şi despre ce discutăm.

Uriaşul zid de culoare care este Ummon pulsează.

-[Bineînţeles că sunt reale/ originalul/ Vechiul Pământ însuşiåå

Crezi că noi suntem zei?]

[KWATZ!]

[Ai idee

câtă energie ar fi

necesară

pentru a construi o copie a Pământului>]

[Stupid]

– *De ce, Ummon? De ce voi, Stabilele, doriţi să păstraţi Vechiul Pământ?*

[Cândva Sansho a spus//

Dacă cineva vine

eu ies în calea sa

dar nu de dragul luiåå//

Koke a spus//

Dacă cineva vine

eu nu iesåå

Dacă totuşi ies

o fac de dragul lui]

– *Vorbeşte clar!* plâng, gândesc, ţip şi expediez spre zidul de culori mişcătoare din faţa mea.

[Kwatz!]

[Copilul meu este un avorton]

– *De ce aţi păstrat Vechiul Pământ, Ummon?*

[Nostalgie/

Sentimentalism/

Speranţă pentru viitorul omenirii/

Teamă de represalii]

– *Represalii din partea cui? A oamenilor?*

[Da]

– *Aşadar Nucleul poate fi lovit. Unde este el, Ummon? Unde-i TehNucleul?*

[Ţi-am spus deja]

– *Mai spune-mi o dată, Ummon.*

[Noi populăm

Intermediarul/

însăilând singularităţi mici

ca reţelele cristalelor/

pentru a ne stoca amintirile şi

a genera iluziile noastre

pentru noi]

– Singularităţi! strig. Intermediarul! Iisuse Hristoase, Ummon, Nucleul sălăşluieşte în reţeaua teleproiectoarelor!

[Bineînţelesåå Unde altundeva]

– Chiar în teleproiectoare! Căile găuri-de-vierme ale singularităţilor! Webul este pentru IA-uri ca un calculator gigantic.

[Nu]

[Datasferele sunt calculatorulåå

De fiecare dată când un om

accesează datasfera

neuronii acelei persoane

sunt folosiţi de noi

pentru scopurile noastreåå

Două sute de miliarde de creiere/

fiecare cu miliardele lui

de neuroni/

înseamnă o uriaşă

putere de calcul]

– Aşadar datasfera este de fapt un mod prin care ne folosiţi pe noi pentru

calculele voastre. Dar Nucleul în sine sălăşluieşte în reţeaua teleproiectoarelor… între teleproiectoare!

[Eşti foarte perspicace

pentru un avorton mental]

Încerc să-mi imaginez totul şi nu izbutesc. Teleproiectoarele au fost darul cel mai mare al Nucleului pentru noi… pentru oameni. A încerca să-mi reamintesc epoca dinaintea teleproiectării este ca şi cum aş încerca să-mi amintesc lumea înaintea focului, a roţii sau a îmbrăcăminţii. Dar nici unul dintre noi… nici unul dintre oameni… nu speculase vreodată asupra unei lumi aflate între portalurile teleproiectoarelor: pasul acela simplu de la o planetă la alta ne convingea că ezotericele sfere de singularitate ale Nucleului nu creau decât o sfâşietură în ţesătura continuumului spaţio-temporal.

Acum încerc să-mi închipui totul aşa cum l-a descris Ummon: Webul de teleproiectoare este o reţea/plasă complexă de medii ţesute din singularităţi, în care IA-urile TehNucleului se mişcă aidoma unor păianjeni minunaţi, iar „maşinăriile“ lor sunt miliardele de minţi umane conectate în orice secundă la datasferă.

Nu este de mirare că IA-urile Nucleului autorizaseră distrugerea Vechiului Pământ cu elegantul lor prototip de gaură neagră care evadase în Marea Greşeală din ’38! Acea eroare minoră de calcul a Echipei Kiev – sau mai exact a membrilor IA din echipa respectivă – trimisese omenirea în lunga Hegira, ţesând pentru IA-uri plasa Nucleului cu navele seminale care purtaseră capacităţile de teleproiectare spre două sute de planete şi sateliţi pe mai bine de o mie de ani-lumină în spaţiul cosmic.

Cu fiecare teleproiector, TehNucleul a crescut. Bineînţeles IA-urile ţesuseră propriile lor reţele de teleproiectoare; asta o dovedea contactul cu Vechiul Pământ „ascuns“. Însă chiar pe când iau în calcul această posibilitate, îmi amintesc pustietatea bizară a „metasferei“ şi înţeleg că majoritatea reţelei non-Web este goală,

necolonizată de IA-uri.

[Ai dreptate/

Keats/

Cei mai mulţi dintre noi stăm

în confortul

vechilor spaţii]

– De ce?

[Fiindcă este

înfricoşător acolo afară/

şi există

alte

chestii]

– Alte chestii? Alte inteligenţe?

[Kwatz!]

[Este un cuvânt prea

blândåå

Chestii/

Alte chestii/

Lei

şi

tigri

şi

urşi]

– Entităţi extraterestre în metasferă? Deci Nucleul rămâne în interstiţiile reţelei teleproiectoarelor Webului ca şobolanii în pereţii caselor vechi?

[Grosolană metaforă/

Keats/

dar corectăăă

îmi place.]

– Divinitatea oamenilor – viitorul Dumnezeu despre care ai spus că a evoluat – este una dintre acele entităţi extraterestre?

[Nu]

[Dumnezeul oamenilor

a evoluat/ va evolua cândva/ pe

un plan diferit/

într-un mediu diferit]

– Unde?

[Dacă trebuie să ştii neapărat/

radicalii din Gh//c^5 şi Gh//c^3]

– Ce legătură au timpul lui Planck şi lungimea lui Planck cu astea?

[Kwatz!]

[Odată Ummon a întrebat

o lumină mai mică//

Eşti un grădinar> //

//Da// a răspunsăă

//De ce napii n-au rădăcini> åå

l-a întrebat Ummon pe grădinară

care n-a putut răspundeåå

//Pentru căåå a spus Ummon//

apa de ploaie este din belşug]

Cad pe gânduri pentru o clipă. Koanul lui Ummon nu este dificil acum când îmi regăsesc abilitatea de a asculta umbra substanţei dindărătul cuvintelor. Mica parabolă Zen este modul lui Ummon de a spune, cu un anumit sarcasm, că răspunsul se află în interiorul ştiinţei şi în interiorul antilogicii pe care o oferă atât de frecvent răspunsurile ştiinţifice. Apa de ploaie răspunde la tot şi la nimic, aşa cum a făcut-o de ceva vreme mare parte din ştiinţă. Aşa cum spun Ummon şi ceilalţi Maeştri Zen, ea explică motivul pentru care girafa şi-a dezvoltat un gât lung, însă niciodată motivul pentru care nu l-au dezvoltat şi alte animale. Ea explică motivul pentru care omenirea a evoluat la inteligenţă, dar nu şi motivul pentru care copacul de lângă poarta din faţa casei a refuzat s-o facă.

Însă ecuaţiile lui Planck mă nedumeresc:

Până şi eu ştiu că ecuaţiile simple pe care mi le-a spus Ummon sunt o combinaţie a celor trei constante fundamentale ale fizicii: gravitaţia, constanta lui Planck şi viteza lumini. Radicalii din $Gh//c^5$ şi $Gh//c^3$ sunt unităţile numite uneori *lungimea cuantică* şi *timpul cuantic* – cele mai mici regiuni ale spaţiului şi timpului care pot fi descrise astfel încât să aibă înţeles. Aşa-numita lungime a lui Planck este de aproximativ 10^{-35} metri, iar timpul lui Planck este de aproximativ 10^{-43} secunde.

O lungime foarte mică. Un timp foarte scurt.

Dar acolo este locul unde Ummon spune că Dumnezeul nostru, al oamenilor a evoluat… va evolua într-o bună zi.

Şi atunci înţeleg, cu aceeaşi forţă a imaginii şi *corectitudinii* din cele mai bune poezii ale mele.

Ummon vorbeşte despre nivelul cuantic al continuumului spaţio-temporal în sine! Spuma de fluctuaţii cuantice care leagă Universul laolaltă şi permite existenţa găurilor-de-vierme ale teleproiectorului şi a punţilor de transmisii sperlumice! „Linia fierbinte" care, în mod imposibil, trimite mesaje între doi fotoni ce gonesc în direcţii opuse!

Dacă IA-urile TehNucleului există sub forma unor şobolani în pereţii casei Hegemoniei, atunci fostul şi viitorul nostru Dumnezeu al omenirii va fi născut în atomii de lemn, în moleculele de aer, în energiile de iubire, ură şi teamă şi în băltoacele lăsate de refluxul somnului… ba chiar şi în sclipirea din ochiul arhitectului.

– *Dumnezeu*, şoptesc/gândesc.

[Exact/

Keatsåå

Toate personalităţile din timp-lent

sunt la fel de lente/

sau tu eşti mai

vătămat mental decât majoritatea>]

– *I-ai spus lui Brawne şi… geamănului meu… că Inteligenţa voastră Finală „populează interstiţiile realităţii, moştenind căminul acesta de la noi, creatorii ei, aşa cum omenirea a moştenit o atracţie pentru copaci". Vrei să spui că* deus ex machina *voastră va popula aceeaşi reţea de teleproiectoare în care acum trăiesc IA-urile Nucleului?*

[Da/Keats]

– *Atunci ce se va întâmpla cu tine? Cu IA-urile de acolo?*

„Glasul" lui Ummon se schimbă într-un bubuit batjocoritor:

[De ce vă ştiu> şi v-am văzut> de ce

Silită e eterna mea esenţă

Să-ndure, să privească noi orori>

Căzut Saturn/ să cad şi eu se cere>

Să pierd al tihnei mele adăpost/

Al slavei mele leagăn/ vatra dulce,

Domoala revărsare de lumină/

Pavilioanele de pur cristal

Ce-s templele imperiului meu> E gol/

Deşert/ un colţ în el nu-mi afluåå

Nu-i văd splendoarea/ fala/ simetria///

Văd numai beznă/ beznă grea şi moarte]

Cunosc cuvintele. Eu le-am scris. Sau, mai degrabă, John Keats le-a scris acum nouă veacuri în prima sa încercare de zugrăvi căderea Titanilor şi înlocuirea lor cu zeii Olimpului. Îmi amintesc foarte bine toamna aceea a anului 1818: durerea din gâtul meu permanent inflamat, cauzată de excursia în Scoţia, durerea şi mai mare cauzată de cele trei atacuri violente asupra poemului meu *Endymion* în jurnalele *Blackwood's, Quarterly Review* şi *British Critic* şi durerea penultimă a bolii fatale a fratelui meu Tom.

Ignorând confuzia din Nucleul din jurul meu, ridic ochii, încercând să găsesc ceva aproximativ similar unui chip în masa uriaşă a lui Ummon.

– Când se va naşte Inteligenţa Finală, IA-urile voastre de „nivel inferior" vor muri.

[Da]

– Ea se va hrăni din reţelele voastre informaţionale, tot aşa cum voi v-aţi hrănit din ale omenirii.

[Da]

– Şi tu nu vrei să mori, nu-i aşa, Ummon?

[Să mori e simplu/

Să fii comediant e greu]

– Totuşi voi vă luptaţi să supravieţuiţi. Voi, Stabilele. Acesta este motivul războiului civil din Nucleu?

[O lumină mai mică l-a întrebat pe Ummon//

Care este înţelesul

venirii lui Daruma dinspre Apus> //

Ummon a răspuns//

Noi vedem

munţii în soare]

Acum este mai uşor să răzbat prin koanurile lui Ummon. Îmi amintesc o vreme dinaintea renaşterii personalităţii mele, când am învăţat la analogul genunchiului său. În gândirea înaltă a Nucleului, ceea ce oamenii pot numi Zen, cele patru virtuţi nirvana sunt: (1) imuabilitatea, (2) bucuria, (3) existenţa personală şi (4) puritatea. Filozofia umană tinde să le adapteze la valori ce pot fi clasificate ca intelectuale, religioase, morale şi estetice. Ummon şi Stabilele recunosc o singură valoare – existenţa. În timp ce valorile religioase pot fi relative, valorile intelectuale efemere, valorile morale ambigue şi valorile estetice dependente de observator, valoarea existenţă a oricărui lucru este infinită – de aici „munţii în soare“ –, iar a fi infinit înseamnă a fi egal cu toate lucrurile şi cu toate adevărurile.

Ummon nu vrea să moară.

Stabilele şi-au sfidat propriul zeu şi tovarăşele IA-uri pentru a-mi spune mie asta, pentru a mă crea, pentru a-i alege pe Brawne, Sol, Kassad şi ceilalţi pentru pelerinaj, pentru a trimite de-a lungul secolelor indicii către Gladstone şi alţi câţiva senatori, astfel ca omenirea să fie avertizată, iar acum au trecut la război deschis în Nucleu.

Ummon nu vrea să moară.

– *Ummon, dacă Nucleul este distrus, tu mori?*

[În tot Universul nu există moarte

Fără duhoarea morţii/// moarte tot va fi/// plângi/ plângi/

Pentru acest stins Omega al unei rase veştejite.]

Cuvintele erau din nou ale mele, sau aproape ale mele, preluate din a doua mea încercare de relatare epopeică a pieririi divinităţilor şi a rolului poetului în războiul lumii cu suferinţa.

Ummon n-ar fi murit în cazul în care căminul teleproiectoarelor Nucleului ar fi fost distrus, dar foamea Inteligenţei Finale l-ar fi sortit cu siguranţă pieririi. Unde ar fi fugit el, dacă Nucleul–Web ar fi fost distrus? Îmi rederulez imagini ale metasferei: peisajele nesfârşite şi înnegurate, unde forme întunecate se mişcau îndărătul falsului orizont.

Ştiu că Ummon nu va răspunde dacă-l voi întreba.

Aşa că îl întreb altceva.

– *Volatilele ce doresc?*

[Ce doreşte Gladstoneåå

Un sfârşit

al simbiozei dintre IA şi omenire]

– Prin distrugerea omenirii?

[Evident]

– De ce?

[Noi v-am înrobit

dându-vă putere/

tehnologie/

mărgelele şi sticlele colorate

ale unor dispozitive pe care nu le puteţi nici construi

nici înţelegeåå

Propulsia Hawking ar fi fost a voastră/

dar teleproiectorul/

emiţătoarele şi receptoarele sperlumice/

megasfera/

bagheta-letală>

Niciodatăåå

Ca indienii sioux cu puştile/ caii/

păturile/ cuţitele/ şi mărgelele/

voi le-aţi acceptat/

ne-aţi îmbrăţişat

şi v-aţi pierdutåå

Dar ca omul alb

care a împărţit pături cu variolă/

ca proprietarul de sclavi pe

plantaţia lui/

sau în Werkschutze Dechenschule

Gusstahlfabrik/

noi ne-am pierdutåå

Volatilele doresc să sfârşească

simbioza

retezând parazitul/

omenire]

– Şi Esenţialele? Ele vor să moară? Să fie înlocuite de lacoma voastră IF?

[Ele cred

aşa cum ai crezut tu

sau ai pus pe sofistul tău Zeu al Mării

să creadă]

Şi Ummon recită o poezie pe care o abandonasem frustrat, nu fiindcă nu funcţiona ca poezie, ci pentru că nu credeam pe deplin în mesajul pe care-l conţinea.

Mesajul acela este dat Titanilor sortiţi pieririi de către Oceanus, Zeul Mării care în curând avea să fie detronat. Este un imn de bucurie adresat evoluţiei, scris pe când Charles Darwin avea nouă ani. Aud cuvintele pe care-mi amintesc că le-am scris într-o seară de octombrie cu nouă veacuri în urmă, cu lumi şi universuri în urmă, însă în acelaşi timp parcă le aud pentru prima dată:

-[O voi/ pe care-i macină mânii! şi care/ de patimi îmboldiţi/

-Vă zvârcoliţi în faţa prăbuşirii/ hrană dând doar zbuciumului

Simţurile voastre/ să tacă/ astupaţi-vă urechea/

Nu-i glasul meu mâniei voastre foaleåå

Ci ascultaţi/ de vreţi/ aduc dovadă

Că trebuie să vă-mpăcaţi cu gândul

C-a fost de neînlăturat căderea/å

Afla-veţi în dovadă alinare/

De-i prindeţi alinării adevărulåå

Cădem prin numai legile Naturii/ nu tunetul

Ne-nfrânge şi nici Joeåå Saturn/ mărite/ ai

Cernut tu bine odată universul de atomi/å

Dar chiar din pricină că tu eşti Rege/

Şi eşti orbit de gândul stăpânirii/

Un drum i-a fost umbrit vederii tale/

Pe care eu spre adevărul veşnic am rătăcitåå

-Şi iată/ -ntâi de toate/ cum tu puterea cea dintâi n-ai fost

Nu eşti nici cea din urmă/å nu se poateåå

Nu eşti nici începutulå nici sfârşitul/å

Din Haos şi-Ntunericul părinte

Lumina/ fructele dintâi ţâşniră

A sfezilor lăuntrice de-acum/

Ferment lugubru/ minunate ţeluri

Dospind în sineåå Ceasul copt sosit-a/

Cu el Lumina/ germinând lumină

Chiar peste cel ce-a făurit lumină/

Trezind pe loc materia imensă la viaţăåå

Şi în acel ceas/ ce limpede ni s-a vădit că numai

Pământul şi cu Cerul ni-s părinţiiåå

Noi/ stirpea de giganţi/ şi tu/ primul născut/

Ne-am pomenit atunci domnind cu fală

Peste regate noi şi minunateåå

-Ci vine-a adevărului durere acum/ de vi-i durere adevărul/å

O/ nebunie! Cel ce poartă/ goale/

În minte adevărurile toate

Şi calm priveşte orice întâmplare/

Doar el atinge culmea stăpâniriiåå

-Priviţi cum Cerul şi Pământul sunt frumoase/ mai frumoase

Ca Haosul şi-ntinsul întuneric ce au domnit întâi/å

Priviţi cum noi întrecem Cerurile şi Pământul

Frumoşi/ compacţi în formă şi plămadă/

La faptă slobozi/ prin voinţă slobozi

Şi întovărăşiţi/ sunt mii de semne

Că viaţa noastră este mult mai pură/å

Tot astfel o desăvârşire nouă

O simt acum călcându-ne pe urme/

Din noi se naşte noua forţă care

E mai puternică în frumuseţe/

Sortită să ne-ntreacă/ precum noi

În slavă Întunericu-întrecurămåå nu suntem noi

Mai cuceriţi decât

A Haosului fără formă lege

A fost de noi într-una cuceritåå

Ci/ spuneţi voi/ se ceartă glia sumbră

Cu codrul mândru cărui viaţă-i dete

Şi-i dă/ doar pentru că-i mai plin de farmec>

Huleşte-a crângurilor verzi domnie>

Sau poate un copac să pizmuiască

Hulubul/ pentru că-i gânguritor

Şi are-aripi de nea/ în zbor să-şi cate

Doar cum şi unde crede bucuria>

Noi suntem arborii din codru/ care nu am prăsit

În ramurile mândre doar singuratici porumbei/

Ci vulturi/ cu pene mari de aur/ ce se-nalţă/

Prin frumuseţea lor/ deasupra noastră

Şi drept au, de aceea, la domnieåå E legea veşniciei

Ca întâiul în frumuseţe s-aibă şi putereaåå

//åå //åå //åå

Primiţi deci adevărul drept balsam]

– *Foarte frumos,* am gândit spre Ummon, *totuşi tu crezi asta?*

[Nicio clipă]

– *Dar Esenţialele o cred?*

[Da]

– *Şi sunt gata să piară pentru a face loc Inteligenţei Finale?*

[Da]

– *Există o problemă, poate prea evidentă ca s-o repet, însă o voi aminti oricum: de ce să mai continui războiul, dacă ştii cine a câştigat? Ai spus că Inteligenţa Finală există în viitor, că se războieşte cu zeitatea oamenilor – ba chiar trimite în trecut fragmente din viitor, pentru ca voi să le împărţiţi cu Hegemonia. Înseamnă aşadar că Esenţialele au triumfat. De ce mai purtaţi un război şi treceţi prin toate astea?*

[KWATZ!]

[Te-am învăţat/

am creat pentru tine cea mai minunată personalitate recuperată

ce poate fi imaginată/

şi te-am lăsat să hoinăreşti prin omenire

în timpul-lent

pentru a te căli/

totuşi ai rămas

un avorton]

Petrec un moment prelung, gândind.

– Există mai multe viitoruri?

[O lumină mai mică l-a întrebat pe Ummon//

Există mai multe viitoruri>//

Ummon a răspuns//

Are purici un câine>]

– Dar viitorul în care IF devine dominantă este unul probabil?

[Da]

– În acelaşi timp însă există un viitor probabil în care IF apare, dar este zădărnicită de zeitatea oamenilor?

[Este reconfortant

că până şi

avortonul

poate gândi]

– I-ai spus lui Brawne că această… conştiinţă umană – zeitate mi se pare chiar o prostie – că această Inteligenţă Finală a oamenilor, avea o natură terţă?

[Intelect/

Empatie/

şi Neantul Care Uneşte]

– Neantul Care Uneşte? Te referi la radical din $Gh//c^5$ şi din $Gh//c^3$? La spaţiul lui Planck şi timpul lui Planck? La realitatea cuantică?

[Atenţie/

Keats/

gânditul poate deveni un obicei]

– Şi partea Empatie din această trinitate este cea care a fugit înapoi în timp pentru a evita războiul cu IF a voastră?

[Corect]

[IF a noastră şi IF a voastră

l-au trimis în trecut

pe Shrike

ca s-o găsească]

– IF a noastră? IF a oamenilor l-a trimis de asemenea pe Shrike?

[I-a îngăduit]

[Empatia este un

lucru străin şi inutil/

un apendice vermiform al

intelectuluiåå

Dar IF umană miroase cu ea/

şi noi folosim durerea ca

s-o atragem din ascunzătoare/

de aceea există arborele]

– Arborele? Arborele de ţepe al lui Shrike?

[Bineînţeles]

[El emite durere

prin sperlumice şi inaudibil/

ca un fluier în

urechea unui câineåå

Sau a unui zeu]

Îmi simt forma analogă cutremurându-se, când adevărul mă izbeşte. Haosul aflat dincolo de ovoidul din câmpuri de forţă al lui Ummon este acum mai presus de imaginaţie, ca şi cum însăşi ţesătura spaţiului ar fi sfâşiată de mâini gigantice. Nucleul clocoteşte.

– *Ummon,* cine *este IF a oamenilor din timpul nostru? Unde se ascunde conştiinţa aceea, care zace în hibernare?*

[Trebuie să înţelegi/

Keats/

că unica noastră şansă

a fost de a crea un cibrid/

Fiul Omului/

Fiul Maşiniiåå

Şi să facem refugiul acela atât de atrăgător

încât Empatia fugară

să nu se gândească la alt cămin/å

O conştiinţă atât de aproape de divin

pe cât a oferit omenirea în treizeci

de generaţiiå

o imaginaţie care poate cuprinde

spaţiul şi timpulåå

Şi astfel oferind/

şi unind/

să formeze o legătură între lumi

care să poată permite

lumii să existe

pentru amândoi]

– Cine, lua-te-ar dracu', Ummon? Cine-i? Termină cu ghicitorile şi vorbele-n doi peri, nenorocit inform! Cine-i?

[Ai refuzat

această stare divină de două ori/

Keatsåå

Dacă refuzi

Şi ultima oară/

totul se sfârşeşte aici/

pentru că timpul

nu mai există]

[Pleacă!

Pleacă şi mori ca să trăieşti!

Sau mai trăieşte o vreme şi mori

pentru noi toţi!

Oricum Ummon şi ceilalţi

au terminat cu

tine!]

[Pleacă!]

În şocul şi neîncrederea mea, cad – sau sunt azvârlit – şi zbor prin TehNucleu ca o frunză purtată de vânt, mă rostogolesc prin megasferă fără ţel sau călăuzire, apoi mă prăbuşesc într-o beznă şi mai adâncă şi ies, zbierând obscenităţi spre umbre, în metasferă.

Iar aici, stranietate şi vastitate, teamă şi întuneric, doar lumina de la un singur foc de tabără ce arde dedesubt.

Înot către ea, lovind din braţe prin vâscozitatea fără formă.

Byron este cel care se îneacă, îmi spun, *nu eu.* Desigur, dacă nu pui la socoteală înecarea în propriul tău sânge şi în ţesuturi pulmonare zdrenţuite.

Acum însă ştiu că am o opţiune. Pot alege să trăiesc şi să rămân muritor, nu cibrid, ci om, nu Empatie, ci poet.

Înotând împotriva curentului puternic, cobor spre lumină.

– Hunt! Hunt!

Consilierul lui Gladstone se împleticeşte în odaie; chipul lui prelung este supt şi alarmat. Este tot noapte, dar lumina falsă de dinaintea zorilor atinge uşor geamurile, pereţii.

– Dumnezeule, rosteşte el şi mă fixează cu ochii holbaţi.

Îi văd privirea şi-mi zăresc aşternutul şi cămaşa de noapte îmbibate în sânge arterial proaspăt.

Tusea mea l-a trezit; hemoragia mea m-a adus acasă.

– Hunt! icnesc şi cad pe spate pe perne, prea slăbit pentru a ridica un braţ.

Bărbatul se aşază pe pat, mă prinde de umăr, îmi ia mâna. Ştiu că el ştie că sunt un muribund.

– Hunt, şoptesc, am să-ţi spun nişte lucruri. Nişte lucruri minunate.

El mă îndeamnă să tac.

– Mai târziu, Severn, îmi spune. Odihneşte-te. O să te spăl şi-mi poţi povesti mai târziu. E timp destul.

Încerc să mă ridic, însă nu reuşesc decât să mă agăţ de braţul lui, cu degetele mele mici încârligate în jurul umărului său.

– Nu, murmur simţind gâlgâitul din gâtlej şi auzind gâlgâitul din fântâna de afară. Nu mai e aşa mult timp. Nu mai e deloc mult.

Şi ştiu în clipa aceea, murind, că nu sunt corpul selectat pentru IF a oamenilor, nu sunt contopirea de IA şi spirit uman, nu sunt defel Alesul.

Sunt doar un poet care moare departe de casă.

42

Colonelul Fedmahn Kassad a murit în luptă.

Încă încleştat cu Shrike şi percepând-o pe Moneta doar ca pe o siluetă în ceaţă la marginea câmpului său vizual, Kassad *se defază* prin timp cu o zguduitură ameţitoare şi se rostogoli în lumina soarelui.

Shrike îşi retrase braţele şi se dădu un pas îndărăt, iar ochii lui roşii păreră că reflectă sângele stropit pe costumul epidermic al lui Kassad. Sângele lui Kassad.

Colonelul privi în jur. Se aflau în apropiere de valea Criptelor Timpului, dar în altă epocă, una îndepărtată. În locul bolovanilor deşertului şi a dunelor sterpe, o pădure se vedea la o jumătate de kilometru de vale. Spre sud-vest, acolo unde pe vremea lui se aflaseră ruinele Oraşului Poeţilor, se ridica un oraş viu, cu turnuri, metereze şi galerii acoperite de cupole strălucind blând în lumina serii. Între oraşul de la marginea pădurii şi vale, pajişti de iarbă verde, înaltă, unduiau sub briza uşoară care sufla dinspre îndepărtatul Lanţ al Căpăstrului.

În stânga lui Kassad, valea Criptelor Timpului se întindea ca întotdeauna, atât doar că pereţii ei de stâncă erau năruiţi acum, tociţi de eroziune sau în urma unor alunecări de teren şi acoperiţi cu iarbă înaltă. Criptele însele păreau noi, recent construite, cu schelele încă fixate în jurul Obeliscului şi Monolitului. Fiecare Criptă aflată

deasupra solului strălucea ca aurul nou, de parcă ar fi fost turnată sau poleită cu metalul preţios. Uşile şi intrările erau sigilate. Maşinării masive şi necunoscute le înconjurau, încercuind Sfinxul cu cabluri groase şi traverse subţiri, întinse înainte şi înapoi. Kassad ştiu imediat că se afla în viitor – poate la secole sau milenii în viitor – şi că acele Cripte erau pe punctul de a fi lansate către propriul său timp şi mai înapoi.

Kassad privi în urma sa.

Câteva mii de bărbaţi şi femei stăteau, rânduri-rânduri, pe versantul lin şi ierbos în locul unde cândva se ridicase o stâncă. Erau tăcuţi, înarmaţi şi înşiruiţi, şi-l priveau pe Kassad ca o armată care-şi aştepta conducătorul. Câmpurile costumelor epidermice pâlpâiau în jurul câtorva, însă alţii purtau doar blănurile, aripile, solzii, armele exotice şi culorile complexe pe care colonelul le văzuse în incursiunea sa anterioară, cu Moneta, în locul/timpul unde fusese vindecat.

Moneta… Ea stătea între Kassad şi armată, cu câmpul costumului epidermic licărind deasupra taliei, dar purtând şi un combinezon spaţial uşor ce părea confecţionat din catifea neagră. În jurul gâtului purta o eşarfă roşie. Pe umăr avea o armă subţire ca o vergea. Privirea ei era fixată asupra lui Kassad.

El se clătină uşor şi simţi gravitatea rănilor de sub costumul epidermic, însă văzu de asemenea în ochii Monetei ceva ce-l surprinse.

Ea nu-l cunoştea. Faţa ei oglindea aceeaşi surpriză, uimire… veneraţie?... care se citea pe celelalte chipuri înşiruite. Valea era tăcută şi se auzeau doar ocazionalele pocnituri ale stindardelor sau foşnetul slab al vântului prin iarbă, când Kassad se uită la Moneta, iar ea îi întoarse căutătura.

Kassad privi peste umăr.

Shrike stătea imobil ca o statuie din metal, la zece metri mai încolo. Iarba înaltă îi ajungea până la genunchii cu ghimpi şi lame.

Dincolo de Shrike, peste capătul văii, în apropierea locului unde

începea dunga întunecată de arbori eleganţi, zeci de alţi Shrike, sute de Shrike, şir după şir de Shrike stăteau sclipitori şi tăioşi ca bisturiul sub razele slabe ale soarelui.

Colonelul îl recunoscu pe Shrike al său, *adevăratul* Shrike, numai pentru că era cel mai apropiat şi pentru că pe gheare şi pe carapace se vedea propriul său sânge. Ochii lui Shrike pulsau stacojiu.

– Tu eşti acela, nu? întrebă un glas încet dinapoia sa.

Kassad se răsuci şi pentru o clipă îl încercă ameţeala. Moneta se oprise la numai un metru de el. Avea părul pe cât de scurt şi-l reamintea din prima lor întâlnire, pielea părea la fel de catifelată, ochii tot atât de misterioşi cu adâncurile lor verzi presărate de punctuleţe cafenii. Kassad încercă imboldul de a ridica palma şi de a-i atinge uşor obrazul, de a plimba un deget peste curba familiară a buzei ei inferioare. Nu o făcu.

– Tu eşti acela, repetă Moneta şi de data aceasta nu mai era o întrebare. Războinicul pe care l-am profeţit oamenilor.

– Nu mă cunoşti, Moneta?

Unele dintre rănile lui Kassad fuseseră adânci aproape până la os, totuşi nici una nu-l durea pe cât îl duru momentul acesta.

Ea clătină din cap, îndepărtând un cârlionţ de păr de pe frunte cu un gest dureros de familiar.

– Moneta… Înseamnă atât „Fiica memoriei“, cât şi „admonestatoarea“. Este un nume bun.

– Nu este numele tău?

Ea zâmbi. Kassad îşi reaminti zâmbetul acela în luminişul din pădure, prima dată când făcuseră dragoste.

– Nu, spuse încet femeia. Nu încă. Eu abia am sosit aici. Călătoria şi custodia mea încă n-au început.

Îi spuse numele ei.

Kassad clipi, ridică mâna şi-şi puse palma pe obrazul femeii.

– Am fost iubiţi, rosti el. Ne-am întâlnit pe câmpuri de luptă pierdute în memorie. Ai fost cu mine peste tot. Se uită în jur. Totul duce spre momentul acesta, nu-i aşa?

– Da, zise Moneta.

Bărbatul se întoarse ca să privească armata de Shrike ce acoperea valea.

– Ce-i acesta, un război? Câteva mii împotriva câtorva mii?

– Un război, repetă Moneta. Câteva mii împotriva câtorva mii, pe zece milioane de planete.

Kassad închise ochii şi încuviinţă. Costumul epidermic îi sutura rănile, le pansa şi-i injecta ultramorfină, însă durerea şi slăbiciunea provocate de rănile teribile nu puteau fi înfrânate mult timp.

– Zece milioane de planete, spuse el şi deschise ochii. Aşadar, o bătălie finală?

– Da.

– Şi învingătorul câştigă Criptele?

Moneta se uită către vale.

– Învingătorul decide dacă Shrike deja îngropat acolo merge singur ca să deschidă calea pentru alţii… Arătă spre armata de Shrike. Sau dacă omenirea are un cuvânt de spus în trecutul şi în viitorul nostru.

– Nu înţeleg, rosti colonelul cu glas încordat, dar soldaţii înţeleg arar situaţia politică. Se aplecă, o sărută pe Moneta surprinsă şi-i scoase eşarfa roşie de la gât. Te iubesc, zise el şi legă bucata de ţesătură de ţeava carabinei sale de asalt.

Indicatoarele îl anunţară că-i mai rămăsese jumătate din muniţie şi din pulsurile energetice.

Fedmahn Kassad înaintă cinci paşi, îi întoarse spatele lui Shrike,

ridică braţele către oameni, care continuau să fie tăcuţi pe panta dealului, şi strigă:

– Pentru libertate!

Trei mii de voci îi răspunseră:

– Pentru libertate!

Vacarmul nu încetă odată cu ultimul cuvânt.

Kassad se răsuci, ţinând ridicată carabina-stindard. Shrike avansă o jumătate de pas, deschise braţele şi deplie lamele degetelor.

Kassad răcni şi atacă. După el, Moneta îl urmă, cu arma ridicată. După ea veniră miile.

Mai târziu, în carnajul din vale, Moneta şi câţiva dintre Războinicii Aleşi găsiră trupul lui Kassad încă încleştat într-o îmbrăţişare de moarte cu Shrike distrus. Îl desprinseră pe Kassad cu grijă, îl purtară la un cort ridicat în vale, îi spălară şi-i îngrijiră corpul ruinat şi-l duseră prin mulţime la Monolitul de Cristal.

Acolo trupul colonelului Fedmahn Kassad fu aşezat pe un catafalc de marmură albă şi armele îi fură puse la picioare. În vale, un rug uriaş umplea văzduhul cu lumină. Prin toată valea, bărbaţi şi femei mergeau purtând torţe, în vreme ce alţii coborau din cerul de lapislazuli, unii în aparate de zbor la fel de imateriale ca nişte spori de mucegai, alţii pe aripi de energie sau învăluiţi în cercuri verzi şi aurii.

Mai târziu, când stelele îşi ocupară locurile, arzând puternic şi nepăsător deasupra văii pline de lumină, Moneta îşi luă rămas-bun şi intră în Sfinx. Mulţimea cântă. Pe câmpurile din jur, rozătoare mici cercetau stindardele prăbuşite şi resturile împrăştiate de carapace şi armuri, lame metalice şi oţel topit.

Spre miezul nopţii mulţimea se opri din cântat, icni şi se retrase. Criptele Timpului străluceau. Talazuri violente de forţă antientropică împinseră oamenii şi mai în spate… până la intrarea în

vale, peste câmpul de bătălie, înapoi până la oraşul care sclipea blând în noapte.

În vale, Criptele uriaşe pâlpâiră, se întunecară de la auriu către bronz şi începură lunga lor călătorie în trecut.

Brawne Lamia trecu pe lângă Obeliscul strălucitor şi se luptă să înainteze împotriva unui zid de vânt urlător. Nisipul îi ciuruia pielea şi-i înţepa ochii. Fulgere statice pârâiau pe vârfurile stâncilor, sporind lumina stranie ce înconjura Criptele. Brawne îşi acoperi chipul cu palmele şi înaintă, privind printre degete în căutarea potecii.

Zări o lumină aurie mai intensă decât strălucirea generală, care curgea prin panourile sparte ale Monolitului de Cristal şi se revărsa peste dunele întortocheate ce acopereau fundul văii. Cineva era în interiorul Monolitului.

Brawne jurase să meargă direct la Palatul Shrike, să facă tot ce va putea pentru a-l elibera pe Silenus, şi apoi să revină la Sol, fără a se lăsa distrasă de diversiuni. Zărise însă silueta unei forme umane în mormânt. Kassad nu mai apăruse. Sol îi povestise despre misiunea Consulului, dar poate că diplomatul se întorsese în timp ce se dezlănţuise furtuna. Despre părintele Duré nu se ştia nimic.

Se apropie de lumina aurie şi se opri în intrarea neregulată a Monolitului.

Spaţiul din interior era vast şi impresionant, înălţându-se aproape o sută de metri până la o lucarnă doar pe jumătate percepută. Văzuţi din interior, pereţii erau translucizi; părea că o lumină solară îi transforma în auriu şi ocru. Lumina densă se concentra asupra scenei din centrul spaţiului larg din faţa femeii.

Fedmahn Kassad zăcea pe un soi de catafalc. Era îmbrăcat în uniformă FORŢĂ neagră, iar mâinile lui mari şi albe îi erau încrucişate pe piept. La picioare se aflau arme, necunoscute pentru Brawne, cu excepţia carabinei de asalt. Chipul colonelului era scofâlcit în moarte, dar nu mai scofâlcit decât fusese în viaţă.

Expresia îi era calmă. Nu exista nici o îndoială în privinţa faptului că era mort; tăcerea morţii învăluia totul în jur precum tămâia.

Silueta pe care o zărise în Criptă aparţinea însă celeilalte persoane din încăpere şi ea atrase acum atenţia lui Brawne.

O tânără de nici douăzeci şi cinci de ani stătea îngenuncheată lângă catafalc. Purta un combinezon spaţial negru, avea păr scurt, piele albă şi ochi mari. Brawne îşi aminti povestea pe care o spusese militarul în lungul lor drum spre vale şi-şi aminti detaliile amantei spectrale a lui Kassad.

– Moneta, şopti ea.

Tânăra stătuse într-un genunchi, cu braţul drept întins pentru a atinge piatra de lângă trupul colonelului. Câmpuri constrictive violete licăreau în jurul catafalcului, iar un alt tip de energie – o vibraţie puternică în aer – refracta lumina în jurul Monetei, astfel încât scena părea scăldată în halouri şi ceaţă.

Ea ridică fruntea, se uită la Brawne, se sculă în picioare şi încuviinţă din cap.

Brawne dădu să înainteze un pas, cu o mulţime de întrebări deja în minte, însă mareele temporale din interiorul mormântului erau prea puternice şi o împingeau îndărăt cu valuri de ameţeală şi déjà-vu.

Când ridică privirea în cele din urmă, catafalcul era tot acolo, Kassad zăcea sub câmpul său de forţă, dar Moneta pierise.

Brawne simţi imboldul de a se întoarce imediat la Sfinx, de a-l găsi pe Sol şi a-i spune totul, şi de a aştepta acolo până ce furtuna se domolea şi sosea dimineaţa. Însă peste scrâşnetele nisipului şi ţiuiturile vântului, i se păru că tot mai putea auzi zbieretele de pe arborele cu ţepe, invizibil îndărătul perdelei de nisip.

Ridicându-şi gulerul, se întoarse în furtună şi porni către Palatul Shrike.

Masa de rocă plutea în spaţiu ca desenul animat al unui munte:

piscuri zimţuite, muchii tăioase precum cuţitul, feţe absurd de verticale, platforme înguste, balcoane largi şi un vârf încununat de zăpezi pe care putea să stea doar o singură persoană… şi numai cu tălpile alipite.

Râul se răsucea prin văzduh, străbătea câmpul constrictiv multistratificat la depărtarea de o jumătate de kilometru de munte, traversa o vâlcea ierboasă aflată pe platforma de stâncă cea mai largă, pentru ca apoi să plonjeze mai bine de o sută de metri într-o cascadă a ralanti pe terasa următoare, de unde ricoşa în jerbe de stropi artistic direcţionate în şase pârâiaşe şi cascade mai mici, ce şiroiau în jos pe munte.

Tribunalul îşi ţinea sesiunea pe terasa cea mai de sus. Şaptesprezece Expulzaţi – şase bărbaţi, şase femei şi cinci indivizi de sex nedeterminat – stăteau într-un cerc de piatră clădit în cercul mai mare de iarbă cu pereţi de stâncă. Ambele cercuri îl aveau în centru pe Consul.

– Eşti conştient de faptul că *noi* ştim de trădarea ta? întrebă Om-liber Ghenga, Purtătoarea de cuvânt a Cetăţenilor Eligibili ai Clanului Oameni-liberi din Roiul Transtaural.

– Da, spuse Consulul.

Purta costumul său cel mai elegant din catifea reiată bleumarin, capă maronie şi tricornul de diplomat.

– Conştient de faptul că i-ai omorât pe Om-liber Andil, Om-liber Iliam, Puţ-central Betz şi Mizenspesh Torrence?

– Cunosc numele lui Andil, rosti încet Consulul. Tehnicienii nu mi-au fost prezentaţi.

– Dar i-ai omorât?

– Da.

– Fără provocare sau avertisment.

– Da.

– I-ai omorât pentru a intra în posesia dispozitivului pe care ei îl aduseseră pe Hyperion. Maşinăria despre care ţi s-a spus că va colapsa aşa-zisele maree temporale, va deschide Criptele Timpului şi-l va elibera pe Shrike din încătuşare.

– Da.

Privirea Consulului părea focalizată pe ceva aflat deasupra umărului lui Om-liber Ghenga, însă departe, foarte departe.

– Noi ţi-am explicat spuse Ghenga, că acest dispozitiv trebuia folosit *după* alungarea cu succes a navelor Hegemoniei. Atunci când invazia şi ocupaţia noastră aveau să fie iminente. Când Shrike putea fi… controlat.

– Da.

– Totuşi i-ai omorât pe oamenii noştri, ne-ai minţit pe noi despre cele întâmplate şi ai activat tu însuţi dispozitivul, cu mulţi ani mai devreme.

– Da.

Melio Arundez şi Theo Lane stăteau puţin în lateral şi cu un pas în spatele Consulului, iar chipurile lor erau încruntate.

Om-liber Ghenga îşi încrucişă braţele. Era o femeie înaltă cu aspect Expulzat clasic: pleşuvă, slabă, drapată în veşminte unduitoare bleumarin ce păreau să absoarbă lumina. Faţa îi era bătrână, dar aproape complet lipsită de riduri. Avea ochi negri.

– Deşi asta s-a întâmplat în urmă cu patru ani standard de-ai voştri, rosti ea, ai crezut că noi vom uita?

– Nu. Consulul coborî privirea înspre ea; păru gata să surâdă. Puţine culturi îi uită pe trădători, Om-liber Ghenga.

– Totuşi ai revenit.

Consulul nu răspunse. Stând lângă el, Theo Lane simţi o briză uşoară împingându-i tricornul oficial. I se părea că visează în continuare. Călătoria până aici fusese ireală.

Trei Expulzaţi îi aşteptaseră într-o gondolă lungă şi joasă, care plutea cu uşurinţă pe apele calme de sub nava Consulului. Cei trei vizitatori din Hegemonie se aşezaseră la mijlocul bărcii, iar Expulzatul de la pupa împinsese în mal cu o prăjină lungă şi gondola pornise înapoi pe drumul pe care venise, ca şi cum curentul râului acela imposibil îşi inversase direcţia. Theo chiar închisese ochii atunci când se apropiaseră de cascada unde cursul se ridica perpendicular pe suprafaţa asteroidului, dar când îi deschisese, după o secundă, jos continua să fie *jos* şi râul părea să curgă cât se poate de firesc, deşi sfera ierboasă a planetoidului atârna într-o parte ca un uriaş perete curbat, iar stelele erau vizibile prin panglica de apă groasă de doi metri de sub ei.

După aceea traversaseră câmpul constrictiv, ieşiseră din atmosferă şi viteza le sporise, urmând panglica răsucită de apă. În jurul lor exista un tub de sferă constrictivă – raţiunea şi absenţa morţii lor imediate şi spectaculoase dicta că aşa ceva *trebuia* să existe –, totuşi nu prezenta obişnuitele pâlpâieli şi textura vizuală care erau atât de liniştitoare pe navele-arbore Templiere sau în ocazionalele habitate turistice deschise spre spaţiul cosmic. Aici exista doar râul, ambarcaţiunea, oamenii şi imensitatea spaţiului.

– Este imposibil să utilizeze aşa ceva ca formă de transport între unităţile Roiului, rostise cu glas tremurat Melio Arundez.

Theo mai observase că arheologul se încleştase de copastia bărcii cu degete albite de strânsoare. Nici Expulzatul de la pupa, nici cei doi aşezaţi la prova nu comunicaseră altfel decât printr-o încuviinţare de confirmare când Consulul întrebase dacă acesta era mijlocul de transport care le fusese promis.

– Râul este mai degrabă o demonstraţie de forţă, spusese Consulul încetişor. Este utilizat când Roiul staţionează, dar în scopuri ceremoniale. Folosirea lui în timpul deplasării Roiului se face pur şi simplu pentru a impresiona.

– Pentru a ne impresiona pe noi cu tehnologia superioară? întrebase Theo în şoaptă.

Consulul aprobase din cap.

Râul şerpuia şi se răsucea prin spaţiu, uneori revenind aproape pe acelaşi drum, în meandre gigantice şi ilogice, alteori descriind spirale strânse ca o funie de fibroplastic, dar sclipind mereu în razele stelei lui Hyperion şi dispărând în infinit în faţa lor. Uneori oculta soarele şi atunci culorile erau magnifice; Theo icnise când se uitase la bucla râului aflată la o sută de metri deasupra lor şi văzuse siluetele peştilor conturate pe fundalul discului solar.

Însă fundul gondolei era mereu în *jos*, iar ei goniseră cu viteze ce trebuie să fi fost egale cu cele de transfer cislunar pe un râu care nu era întrerupt de bolovani sau cataracte. Era, aşa cum Arundez observase după câteva minute de la începutul călătoriei, ca şi când ai fi vâslit cu o canoe peste muchia unei cascade imense şi ai fi încercat să te bucuri de coborâre pe tot drumul până jos.

Râul trecea pe lângă unele dintre elementele Roiului, care acopereau cerul aidoma unor stele false: ferme masive de comete ale căror suprafeţe prăfoase erau întrerupte de formele geometrice ale plantaţiilor în vid; oraşe-globuri în imponderabilitate, sfere neregulate şi imense din membrană transparentă care semănau cu nişte amibe improbabile umplute cu faună şi floră animată; ciorchini propulsori lungi de zece kilometri, ce concrescuseră de-a lungul secolelor, cu modulele interioare, biocutiile şi arcologiile semănând cu ceva furat din nebuneştile colonii spaţiale ale lui O'Neill, din zorii epocii cosmice; păduri rătăcitoare care acopereau sute de kilometri precum imense şi plutitoare culturi de alge, conectate de ciorchinii lor propulsori şi nodurile de comandă prin câmpuri constrictive şi ghemuri încâlcite de rădăcini şi tentacule – formele arboricole sferice se legănau în brizele gravitaţionale şi ardeau în verde-viu, portocaliu închis şi sutele de nuanţe ale toamnei de pe Vechiul Pământ atunci când erau aprinse de razele directe ale soarelui; asteroizi cavi abandonaţi de multă vreme de locuitorii lor şi preluaţi acum de fabricile automate pentru reprocesarea metalelor grele, cu fiecare centimetru de rocă al suprafeţei acoperit de structuri preoxidate, furnale şi turnuri de răcire scheletice, cu strălucirea focurilor interioare de fuziune făcând fiecare planetoid de zgură să semene cu forja lui Vulcan; imense globuri sferice de andocare, a căror scară reală devenea vizibilă doar prin comparaţie cu crucişătoarele şi navele-torţă care se repezeau spre suprafeţele lor aidoma spermatozoizilor ce atacă un ovul; şi, cel mai de neuitat, organisme

de care râul se apropia sau care zburau aproape de râu… organisme care ar fi putut să fi fost fabricate sau născute, însă probabil erau din amândouă, forme uriaşe de fluturi ce deschideau aripi de energie spre soare, insecte care erau vehicule spaţiale sau invers, cu antenele întorcându-se către râu, gondolă şi pasagerii acesteia când treceau pe lângă ele, ochi multifaţetaţi ce scânteiau în lumina stelelor, forme înaripate mai mici – oameni – care intrau şi ieşeau printr-o deschidere într-un pântece de mărimea calei unui transportor de atac FORŢĂ.

În cele din urmă ajunseseră la munte – de fapt, un întreg lanţ muntos: unii acoperiţi cu bulele a o sută de ambienturi, alţii deschişi spre spaţiul cosmic, totuşi masiv populaţi, unii conectaţi de vecini prin poduri suspendate lungi de treizeci de kilometri sau prin râuri afluenţi, alţii regali în solitudinea lor, mulţi pustii şi sobri ca o grădină Zen. Ultimul munte se înălţa mai sus decât Mons Olympus ori Muntele Hillary de pe Asquith şi râul plonjă pentru penultima oară către vârful său. Theo, Consulul şi Arundez, palizi şi tăcuţi, strânseseră copastiile discret, dar ferm, când se prăbuşiseră pe ultimii kilometri cu o viteză brusc perceptibilă şi terifiantă. În cele din urmă, pe imposibila ultimă sută de metri, când râul pierduse energia fără să decelereze, o atmosferă mai largă îi înconjurase din nou şi gondola se oprise într-o luncă ierboasă, unde aştepta tribunalul clanului Expulzat, iar pietrele se ridicau în cercul Stonehenge de tăcere.

– Dacă au făcut asta ca să mă impresioneze, şoptise Theo când barca se lovise uşor de mal, atunci au reuşit.

– De ce te-ai întors la Roi? întrebă Om-liber Ghenga.

Femeia se plimba înainte şi înapoi, deplasându-se în gravitaţia infimă cu graţia comună doar celor născuţi în spaţiul cosmic.

– Mi-a cerut-o directorul executiv Gladstone, spuse Consulul.

– Şi ai venit, deşi ştiai că propria ta viaţă va fi ameninţată?

Consulul era prea gentleman şi prea diplomat ca să strângă din

umeri, dar expresia feţei sale transmise aceeaşi reacţie.

– Ce doreşte Gladstone? întrebă un Expulzat pe care Ghenga îl prezentase ca fiind Purtătorul de cuvânt al Cetăţenilor Eligibili Puţ-central Minmun.

Consulul repetă cele cinci puncte ale directorului executiv.

Purtătorul de cuvânt Minmun încrucişă braţele pe piept şi se uită la Om-liber Ghenga.

– Voi răspunde acum, zise Ghenga şi îi privi pe Theo şi Arundez. Ascultaţi cu atenţie, în eventualitatea în care omul care a adus aceste întrebări nu se mai întoarce la navă împreună cu voi.

– O clipă, rosti Theo şi păşi înainte, oprindu-se în faţa Expulzatei mai înalte decât el. Înainte de a vă anunţa verdictul, trebui să ţineţi seama de faptul că…

– Tăcere! porunci Om-liber Ghenga, însă Theo fusese deja redus la tăcere de mâna pe care Consulul i-o pusese pe umăr. Voi răspunde acum la aceste întrebări, repetă ea.

Hăt deasupra, o duzină de nave micuţe de război, pe care FORŢA le numea lăncieri, sclipiră silenţios, repezindu-se aidoma unui banc de peşti în zig-zaguri efectuate la o acceleraţie de 300 *g*.

– Mai întâi, zise Ghenga, Gladstone întreabă de ce atacăm Webul? Tăcu, îi privi pe ceilalţi şaisprezece Expulzaţi şi continuă: Nu-l atacăm. Cu excepţia acestui Roi, care încearcă să ocupe Hyperion înainte de deschiderea Criptelor Timpului, nici un Roi nu atacă Webul.

Cei trei bărbaţi din Hegemonie făcură simultan un pas în faţă. Chiar şi Consulul îşi pierduse masca de calm şi se bâlbâia surescitat.

– Nu-i adevărat! Am văzut…

– Am văzut imaginile sperlumice de pe…

– Poarta Raiului este distrusă! Crângul lui Dumnezeu arsă!

– *Tăcere!* ceru Om-liber Ghenga. În liniştea care se lăsă, continuă: Numai acest Roi se războieşte cu Hegemonia. Roiurile noastre surori sunt acolo unde le plasaseră din capul locului detectorii pe rază lungă a Webului. Ele se *îndepărtează* de Web şi de alte provocări aşa cum au fost atacurile Bressia.

Consulul îşi frecă faţa, ca un om care se trezeşte din somn.

– Atunci cine…?

– Exact, spuse Om-liber Ghenga. Cine ar deţine capacitatea de a derula o asemenea şaradă? Şi care ar fi motivul pentru măcelărirea unui miliard de oameni?

– Nucleul? şopti Consulul.

Muntele se rotea lent şi în clipa aceea ei pătrunseră în noapte. O briză de convecţie suflă peste terasa muntelui, foşnind robele Expulzaţilor şi capa Consulului. Deasupra, stelele părură să explodeze de lumină. Stâncile uriaşe ale cercului Stonehenge străluciră ca de o căldură interioară.

Theo avansă lângă Consul, temându-se ca acesta să nu se prăbuşească.

– În privinţa asta, se adresă el purtătoarei de cuvânt a Expulzaţilor, nu ne putem bizui decât pe cuvântul vostru. Este lipsit de sens…

Ghenga nici măcar nu clipi.

– Vă vom arăta dovezi. Locatori de transmisiuni Neantul Care Uneşte. Imagini în timp real ale câmpurilor stelare de la Roiurile noastre surori.

– Neantul Care Uneşte? repetă Arundez şi glasul său de obicei calm păru agitat.

– Ceea ce voi numiţi transmisiuni sperlumice.

Purtătoarea de cuvânt Om-liber Ghenga merse lângă cea mai apropiată stâncă şi-şi trecu palma peste suprafaţa ei neregulată, de parcă s-ar fi încălzit de la dogoarea dinăuntru. Deasupra lor se

roteau câmpuri stelare.

– Pentru a răspunde la a doua întrebare a lui Gladstone, zise ea, noi nu ştim unde se află Nucleul. Am fugit de el, ne-am luptat cu el, l-am căutat şi ne-am temut de el vreme de secole, dar nu l-am găsit. *Voi* trebuie să ne daţi răspunsul la întrebarea aceasta! *Noi* am declarat război entităţii parazite căreia îi spuneţi TehNucleu.

Consulul păru că se gârboveşte.

– Noi nu ştim. Autorităţile din Web au căutat Nucleul încă dinainte de Hegira, totuşi este la fel de bine ascuns ca El Dorado. Nu am găsit nici o planetă secretă, nici un asteroid masiv ticsit cu hardware şi nici un indiciu asupra lui pe planetele Webului. Schiţă un gest obosit din mâna stângă: Din câte ştim, este posibil ca *voi* să ascundeţi Nucleul într-unul dintre Roiurile voastre.

– Nu-l ascundem, replică Purtătorul de cuvânt Puţ-central Minmun.

În sfârşit, Consulul strânse din umeri.

– În Marea Căutare, Hegemonia a examinat mii de planete. S-a ignorat tot ce nu obţinea minimum nouă virgulă şapte pe scara terabază de zece puncte. Nucleul poate fi oriunde pe aceste prime rute de zboruri şi explorări. Nu-l vom găsi niciodată… iar dacă-l vom găsi, va fi cu ani după ce Webul a fost distrus. Voi eraţi ultima noastră speranţă de a-l descoperi.

Ghenga clătină din cap. Mult deasupra, piscul fu luminat de razele răsăritului, în vreme ce terminatorul se deplasa spre ei peste câmpurile de gheaţă cu o rapiditate alarmantă.

– În al treilea rând, Gladstone ne întreabă care sunt pretenţiile noastre pentru încetarea focului? Cu excepţia acestui Roi, localizat în acest sistem, nu noi suntem cei care atacă. Vom accepta o încetare a focului imediat ce Hyperion va fi sub controlul nostru… ceea ce se va întâmpla dintr-un moment în altul. Tocmai am fost informaţi că forţele noastre expediţionare deţin controlul capitalei şi astroportului.

– Să dea dracii! izbucni Theo şi palmele i se încleştară fără să vrea în

pumni.

– Să dea dracii, încuviinţă Om-liber Ghenga. Spuneţi-i lui Gladstone că acum ne vom alătura vouă într-o luptă comună împotriva TehNucleului. Îi privi pe ceilalţi membri, tăcuţi, ai tribunalului. Însă deoarece vă aflaţi la mulţi ani de călătorie de Web şi noi nu ne încredem în teleproiectoarele voastre controlate de Nucleu, ajutorul nostru nu poate să constea decât în răzbunare pentru distrugerea Hegemoniei voastre. Veţi fi răzbunaţi.

– M-am liniştit, comentă sec Consulul.

– În al patrulea rând, Gladstone întreabă dacă ne vom întâlni cu ea? Răspunsul este da… dacă, aşa cum a afirmat, este de acord să vină în sistemul Hyperion. Am cruţat teleproiectorul FORŢEI tocmai pentru această eventualitate. *Noi* nu vom călători cu teleproiectorul.

– De ce? întrebă Arundez.

Îi răspunse un al treilea Expulzat, care nu fusese prezentat, unul dintre cei îmblăniţi şi superb modificaţi.

– Dispozitivul căruia voi îi spuneţi teleproiector este o abominaţie… o pângărire a Neantului Care Uneşte.

– Aha, aprobă Consulul înţelegător, din motive religioase.

Expulzatul îmblănit şi acoperit de dungi bizare scutură ferm din cap.

– Nu! Reţeaua teleproiectoarelor este jugul de pe grumazul omenirii, contractul de sclavie care v-a încătuşat de stagnare. Noi nu dorim asta.

– În al cincilea rând, spuse Om-liber Ghenga, menţionarea de către Gladstone a dispozitivului exploziv bagheta-letală nu este altceva decât un ultimatum grosolan. Dar, aşa cum am spus, este îndreptat asupra oponentului greşit. Forţele care pătrund în Webul vostru fragil şi copleşit nu aparţin Clanurilor celor Douăsprezece Roiuri Surori.

– În privinţa asta nu ne putem bizui decât pe cuvântul vostru, zise

Consulul.

Privirea lui, care o fixa acum pe Ghenga, era fermă şi sfidătoare.

– Nu mi-am dat cuvântul faţă de voi, rosti Purtătoarea de cuvânt Ghenga. Vârstnicii clanului nu-şi dau cuvântul sclavilor Nucleului. Însă acesta este adevărul.

Consulul părea tulburat când se întoarse pe jumătate către Theo.

– Trebuie să transmitem toate astea imediat lui Gladstone. Reveni spre Ghenga: Prietenii mei pot să se întoarcă la navă ca să comunice răspunsul tău, Purtătoare de cuvânt?

Ghenga încuviinţă şi făcu semn să fie pregătită gondola.

– Nu plecăm fără tine, îi spuse Theo Consulului, păşind între el şi Expulzaţii cei mai apropiaţi, ca şi cum ar fi fost gata să-l protejeze cu corpul său.

– Ba da, răspunse Consulul atingându-l iarăşi pe braţ. Trebuie să plecaţi.

– Are dreptate, rosti Arundez desprinzându-l pe Theo înainte ca tânărul guvernator-general să poată vorbi din nou. Sunt lucruri prea importante ca să nu le comunicăm. Mergi tu. Rămân eu cu el.

Ghenga indică doi Expulzaţi exotici masivi.

– Amândoi vă veţi întoarce la navă. Consulul va rămâne. Tribunalul nu i-a decis încă soarta.

Arundez şi Theo înaintară la unison, ridicând pumnii strânşi, dar Expulzaţii îmblăniţi îi prinseră şi-i îndepărtară cu lipsa de efort vizibil a unor adulţi care pun la punct nişte copii mici, însă neastâmpăraţi.

Consulul îi privi aşezându-se în gondolă şi-şi înfrână imboldul de a-i saluta din mână, când ambarcaţiunea înaintă douăzeci de metri pe apa nemişcată, dispăru din vedere dincolo de curba terasei şi reapăru, suind cascada spre spaţiul cosmic negru. După câteva minute o pierdu din vedere în strălucirea puternică a soarelui. Se

răsuci lent, într-un cerc de trei sute şaizeci de grade, privindu-i drept în ochi pe cei şaptesprezece Expulzaţi.

– Haideţi să terminăm odată, rosti el. Am aşteptat asta de mult.

Sol Weintraub stătea între labele imense ale Sfinxului şi privea furtuna domolindu-se: vântul murea din urlet în suspin şi şoaptă, perdelele de nisip se diminuau şi după aceea se trăgeau în lături pentru a dezvălui stelele şi în cele din urmă noaptea cea lungă se instaură într-un calm cumplit. Criptele străluceau mai puternic decât înainte, însă nimic nu apărea în deschiderile orbitoare ale Sfinxului, iar bărbatul nu putea să intre; apăsarea luminii intense aducea cu cea a o mie de degete puternice pe pieptul lui şi oricât s-ar fi încordat şi luptat, nu se putea apropia la mai puţin de trei metri de uşă. În luminozitatea aceea nu se putea distinge indiferent ce anume ar fi stat, s-ar fi mişcat sau ar fi aşteptat înăuntru.

Sol se ţinu de scara de piatră, în timp ce mareele temporale traseră de el, îl împinseră şi-l făcură să plângă în şocul fals de déjà-vu. Întregul Sfinx părea să se legene şi să se clatine în vijelia violentă de dilatare şi contracţie a câmpurilor antientropice.

Rachel.

Sol nu avea să plece atâta timp cât exista măcar o şansă ca fiica lui să fie în viaţă. Întins pe piatra rece şi ascultând cum se stingeau zbieretele vântului, văzu cum apar stelele indiferente, văzu siajele de meteori şi suliţele de laser ale atacurilor şi contraatacurilor bătăliei spaţiale, ştiu în adâncul inimii că războiul era pierdut, că Webul era în pericol, că imperii imense se prăbuşeau chiar pe când privea, că rasa omenească se putea găsi pe muchie de cuţit în noaptea aceasta eternă… şi nu-i păsă.

Lui Sol Weintraub nu-i păsa decât de fiica lui.

Şi chiar în vreme ce zăcea acolo, înfrigurat, zgâlţâit de vânturi şi maree temporale, învineţit de istoveală şi înfometat, simţi cum o pace pogoară asupra lui. El îşi dăruise fiica unui monstru, dar *nu* fiindcă i-o poruncise Dumnezeu, *nu* fiindcă i-o dictaseră soarta sau teama, ci doar pentru că fiica lui îi apăruse într-un vis şi-i spusese că aşa era bine, că asta trebuia să facă, că o cerea iubirea lor – iubirea

lui, a lui Sarai şi a lui Rachel.

În cele din urmă, gândi Sol, *dincolo de logică şi de speranţe, visele şi iubirea pentru cei care ne sunt cel mai dragi alcătuiesc răspunsul lui Avraam pentru Dumnezeu.*

Comagenda nu-i mai funcţiona. Trecuse poate o oră, sau poate cinci de când el îi înmânase lui Shrike pruncul aflat pe moarte. Sol zăcea întins pe spate, încleştându-se cu mâinile de piatră împotriva mareelor temporale ce legănau Sfinxul ca o bărcuţă pe un ocean, şi privea stelele şi bătălia din înălţimi.

Scântei pluteau peste cer, sclipeau intens ca supernove, când erau atinse de suliţele laserelor, după care cădeau într-o ploaie de sfărâmături topite: flăcări alb-incandescent, apoi roşii, apoi albastre, apoi întuneric. Sol îşi închipui navete de asolizare care ardeau, îşi imagină trupe de Expulzaţi şi puşcaşi ai Hegemoniei care mureau în urlete de atmosferă şi titan care se topeşte… *încercă* să-şi închipuie toate astea… şi dădu greş. Înţelese că bătăliile spaţiale, deplasările flotelor şi prăbuşirile imperiilor erau mai presus de imaginaţia sa, ascunse de posibilităţile lui de înţelegere. Asemenea lucruri aparţineau lui Tucidide, Tacit, Cato şi Wu. În tentativa lui şi a lui Sarai de a o salva pe Rachel de maladia Merlin, Sol se întâlnise de câteva ori cu senatoarea de pe Lumea lui Barnard, însă el nu-şi putea închipui participarea lui Feldstein la scara războiului interstelar… sau în ceva cu mult mai mare decât inaugurarea unui nou centru medical în capitala lui Bussard, ori participarea alături de mulţime la un cros universitar în Crawford.

Sol nu o întâlnise niciodată pe actuala directoare executivă a Hegemoniei, totuşi, în calitate de cărturar, fusese încântat de felul în care ea reproducea cu subtilitate discursurile unor personaje clasice ca Lincoln, Churchill şi Alvarez-Temp. Acum însă, zăcând între labele unei uriaşe fiare din piatră şi plângând pentru fiica lui, el nu-şi putea imagina ce era în mintea acelei femei atunci când lua decizii ce puteau salva sau condamna miliarde, păstrând sau trădând cel mai măreţ imperiu din istoria omenirii.

Lui Sol nu-i păsa câtuşi de puţin de astea. El îşi dorea fiica înapoi. El dorea ca Rachel să fie în viaţă, în ciuda abundenţei de argumente raţionale care afirmau contrariul.

Zăcând între labele de piatră ale Sfinxului pe o planetă asediată dintr-un imperiu devastat, Sol Weintraub îşi şterse lacrimile pentru a vedea mai bine stelele şi se gândi la poemul lui Yeats, „Rugăciune pentru fiica mea“:

> Iar bântuie furtuna… Fata mea
> Visează dulce sub un pled de nea.
> Şi vântului iscat din valuri sure
> Un deal doar şi-a lui Gregory pădure
> Îi stau în van oprelişte-nainte.
> Cumplitul vânt căpiţele le-a ras
> Şi m-am plimbat, şi m-am rugat un ceas,
> Căci gânduri triste-mi bântuiau prin minte.
> Pentru fetiţă m-am rugat un ceas.
> Vuiau în turn vântoase de talaz,
> Vuia un vânt sub pod şi peste culmi,
> Vuia prin râul spumegând sub ulmi,
> Încât – stârnit de-a vântului dementă –
> Visam că viitorul a sosit
> Dansând în ritm de tobă,-nnebunit,
> Din criminala mării inocenţă.

Tot ce-şi dorea Sol – acum înţelegea asta – era să aibă iarăşi posibilitatea de a-şi face griji despre anii aceia viitori de care se teme orice părinte. Să nu îngăduie ca anii ei de copilărie, adolescenţă şi tinereţe stângace să fie furaţi şi distruşi de boală.

Sol îşi petrecuse viaţa, dorind întoarcerea lucrurilor ireversibile. Îşi aminti ziua în care o găsise pe Sarai împăturind hăinuţele de copil ale lui Rachel şi punându-le într-o cutie în pod, şi-şi aminti lacrimile ei şi propriul lui sentiment de pierdere pentru copilul pe care încă îl aveau, însă care era pierdut pentru ei prin simpla săgeată a timpului. Sol ştia că puţine lucruri se mai puteau întoarce cu excepţia amintirilor… că Sarai era moartă şi dincolo de orice posibilitate de a se întoarce, că prietenii şi lumea copilăriei lui Rachel pieriseră pe vecie, că până şi societatea pe care el o părăsise în urmă cu numai câteva săptămâni din timpul său se găsea în procesul de a fi pierdută fără posibilitate de întoarcere.

Şi gândindu-se la toate astea, întins între labele cu gheare ale Sfinxului, în vreme ce vântul murea şi falsele stele ardeau, Sol îşi reaminti o parte din alt poem de Yeats, cu totul diferit şi mult mai ameninţător:

> Cu siguranţă o revelaţie se apropie
> Cu siguranţă a Doua Venire se apropie.
> A Doua Venire! Abia rostesc cuvintele acestea
> Şi o imagine uriaşă ieşită din Spiritus Mundi
> Îmi tulbură vederea: undeva în nisipurile deşertului
> O formă cu trup de leu şi cap de om,
> Inexpresivă şi nemiloasă ca soarele,
> Îşi mişcă coapsele lente şi-n jurul ei
> Se leagănă umbrele revoltatelor păsări din pustiu.
> Întunericul se pogoară din nou; dar acum ştiu
> Că douăzeci de veacuri de somn împietrit
> Au fost tulburate în coşmar de un leagăn,
> Şi ce fiară cumplită, a cărei oră finală a sosit,
> Mătăhăieşte spre Betleem pentru a fi născută?

Sol nu ştie. Sol descoperă din nou că nu-i pasă. Sol îşi doreşte fiica înapoi.

În Consiliul de Război consensul părea să fie pentru lansarea bombei.

Meina Gladstone stătea în capul mesei lungi şi încerca senzaţia, specială şi nu neplăcută, de distanţare ce provine din prea puţin somn pe o perioadă prea lungă. Să-şi coboare pleoapele, fie şi pentru o secundă, însemna să lunece pe gheaţa neagră a oboselii, aşa că ea nu închise ochii, nici chiar atunci când o arseră şi când ritmul informărilor, discuţiilor şi dezbaterilor animate păli şi se îndepărtă prin perdele groase de epuizare.

Întregul Consiliu privise cum steluţele trupei FORŢĂ 181,2 – grupul de atac al comandorului Lee – se stinseseră una câte una, până ce numai câteva din cele şaptezeci şi patru iniţiale mai continuaseră să

înainteze către centrul Roiului care se apropia. Crucişătorul lui Lee se număra printre ele.

În timpul distrugerii silenţioase, a acelei reprezentări abstracte şi straniu atractive a unor morţi violente şi cât se poate de reale, amiralul Singh şi generalul Morpurgo încheiaseră evaluarea lor sumbră asupra războiului.

– …FORŢA şi Noul Bushido au fost concepute pentru conflicte limitate, hărţuieli minore, limite proscrise şi obiective modeste, sintetiză Morpurgo. Neavând nici o jumătate de milion de soldaţi, FORŢA nu se va putea compara cu armatele vreunui stat naţional de pe Vechiul Pământ de acum o mie de ani. Roiul ne poate copleşi pur şi simplu numeric, ne poate învinge prin simpla aritmetică.

Senatorul Kolchev clocotea din locul său, în capătul opus al mesei. În informări şi dezbateri, lususeanul fusese mult mai activ decât Gladstone – întrebările îi erau adresate mai degrabă lui, decât femeii –, aproape ca şi cum toţi cei din sală ar fi fost conştienţi la nivel subliminal de o deplasare a puterii, de o transmitere a torţei conducerii.

Nu încă, gândi Gladstone ciocănindu-şi bărbia cu vârfurile alăturate ale degetelor şi ascultându-l pe Kolchev care-l interoga pe general:

– …de a se retrage şi apăra planete esenţiale de pe lista celui de-al doilea val – Tau Ceti Central, bineînţeles, dar şi importante planete industriale ca Renaştere Minor, Fuji, Deneb Vier şi Lusus?

Generalul Morpurgo coborî ochii şi aranjă nişte hârtii, parcă încercând să-şi ascundă fulgerul brusc de iritare din ochi.

– Domnule senator, au rămas mai puţin de zece zile standard până ce al doilea val îşi va atinge ţintele. Renaştere Minor va cădea peste nouăzeci de ore. Ceea ce doresc să spun este că, ţinând seama de actuala dimensiune, structură şi tehnologie disponibilă pentru FORŢĂ, pare îndoielnic că am putea păstra controlul unui singur sistem… să zicem TC2.

Senatorul Kakinuna sări ca ars.

– Aşa ceva nu-i acceptabil, generale!

– De acord, domnule senator, ridică Morpurgo ochii. Însă este adevărat.

Preşedintele Pro Tem Denzel-Hiat-Amin clătină din capul său sur şi pestriţ.

– Este lipsit de sens… N-au existat planuri pentru apărarea Webului?

Amiralul Singh vorbi de la locul său.

– Cele mai bune estimări ale ameninţării ne-au anunţat că vom beneficia de minimum optsprezece luni înainte ca Roiurile măcar să se întoarcă.

Ministrul Diplomaţiei Persov îşi drese glasul.

– Amirale, dacă ar fi să… cedăm Expulzaţilor aceste douăzeci şi cinci de planete, cât timp va trece până ce primul sau al doilea val ar putea ataca alte planete din Web?

Singh nu trebui să-şi consulte însemnările sau comagenda.

– Asta depinde de ţinta lor, domnule Persov. Distanţa cea mai mică faţă de un Roi o are planeta Esperance – nouă luni standard. Ţinta cea mai îndepărtată – Sistemul Natal – ar fi la paisprezece ani cu propulsie Hawking.

– Timp suficient pentru a trece la o economie de război, comentă senatoarea Feldstein. (Electoratul ei de pe Lumea lui Barnard avea mai puţin de patruzeci de ore de trăit. Feldstein jurase să fie alături de ei în clipa sfârşitului. Glasul îi era limpede şi lipsit de patimă.) Este raţional. Minimizarea pierderilor. Chiar şi cu TC2 şi alte două duzini de planete pierdute, Webul poate produce cantităţi uriaşe de materiale pentru război… chiar şi în numai nouă luni. În anii care le vor fi necesari Expulzaţilor să înainteze şi mai mult în Web, ar trebui să-i învingem prin simplul volum industrial produs.

Ministrul Apărării Imoto scutură din cap.

– În primul şi al doilea val s-au pierdut materii prime ce nu pot fi înlocuite. Efectul negativ asupra economiei Webului va fi copleşitor.

– Avem de ales? întrebă senatorul Peters de pe Deneb Drei.

Toţi ochii se întoarseră către persoana de lângă Consilierul Albedo.

Parcă pentru a sublinia importanţa momentului, în Consiliul de Război fusese admisă o nouă personalitate IA ca să prezinte „dispozitivul baghetă-letală“, aşa cum fusese botezat în mod stângaci. Consilierul Nansen era un bărbat înalt, bronzat, relaxat, impresionant, convingător, demn de încredere şi deţinând acea rară charismă a conducătorului care-i determină instantaneu pe oameni să le placă şi să respecte persoana respectivă.

Meina Gladstone se temuse şi-l detestase pe noul consilier de cum îl văzuse. Simţise că proiecţia aceasta fusese concepută de IA-urile experte pentru a crea exact reacţia de încredere şi ascultare pe care simţea că alţii din jurul mesei o radiau deja. Iar mesajul lui Nansen, se temea ea, însemna moarte.

Bagheta-letală fusese tehnologie Web de secole; fusese proiectată de Nucleu şi limitată pentru uzul personalului FORŢĂ şi al câtorva trupe specializate de securitate, cum erau cele din Clădirea Guvernului şi garda pretoriană a lui Gladstone. Ea nu ardea, exploda, împuşca, topea sau incinera. Nu scotea nici un sunet şi nu proiecta vreo rază vizibilă sau amprentă sonică. Pur şi simplu ucidea ţinta.

Desigur, dacă ţinta era umană. Raza de acţiune a unei baghete-letale era limitată – nu depăşea cincizeci de metri –, dar în raza aceea omul ţintit murea, în timp ce animalele sau obiectele nu erau absolut deloc afectate. Autopsiile arătaseră sinapse dereglate, însă nici o altă vătămare. Baghetele-letale puneau simplu capăt vieţii oamenilor. De mai multe generaţii, ofiţerii FORŢĂ le purtaseră ca arme personale pe distanţă mică şi ca simboluri ale autorităţii.

Acum, dezvăluise consilierul Nansen, Nucleul perfecţionase un dispozitiv care utiliza principiul baghetei-letale la o scară mult mai mare. Nucleul ezitase în a-i face cunoscută existenţa, dar din cauza iminentei şi teribilei ameninţări a invaziei Expulzaţilor…

Întrebările fuseseră energice şi uneori cinice, cu militarii manifestând mai mult scepticism decât politicienii. Perfect, dispozitivul baghetă-letală ne poate scăpa de Expulzaţi, însă ce se va întâmpla cu populaţia Hegemoniei?

Mutaţi-i pe oameni pentru a se adăposti pe una dintre planetele labirintice, replicase Nansen, repetând planul anterior al consilierului Albedo. Cinci kilometri de rocă îi vor proteja de orice efecte ale undelor circulare ale baghetei-letale.

Cât de departe se propagă aceste raze ale morţii?

Efectul lor se diminuează sub nivelul letal la mai puţin de trei ani-lumină, răspunsese Nansen calm, sigur pe sine ca un agent de vânzări perfect ajuns în etapa penultimă a încheierii tranzacţiei, adică o rază suficient de largă pentru a scăpa orice sistem de Roiul atacator. În acelaşi timp, suficient de mică pentru a proteja toate sistemele stelare, cu excepţia celui mai apropiat. Nouăzeci şi doi la sută dintre planetele Webului nu au altă planetă locuită pe o rază de cinci ani-lumină în jurul lor.

Şi ce se va întâmpla cu persoanele care nu puteau fi evacuate? întrebase Morpurgo.

Consilierul Nansen zâmbise şi desfăcuse palmele, de parcă ar fi vrut să arate că nu avea nimic ascuns acolo. Nu activaţi dispozitivul până ce autorităţile voastre nu sunt sigure că toţi cetăţenii Hegemoniei sunt evacuaţi sau protejaţi, spusese el. La urma urmelor, va fi complet sub controlul *vostru.*

Feldstein, Sabenstorafem, Peters, Persov şi mulţi alţii fuseseră imediat entuziaşti. O armă secretă care nu se putea compara cu nici o altă armă secretă care existase vreodată. Expulzaţii puteau fi preveniţi… se putea aranja o demonstraţie.

Îmi pare rău, spusese consilierul Nansen. Când zâmbise, dinţii lui aveau acelaşi alb-perlat ca şi roba pe care o purta. Nu poate să existe o demonstraţie. Arma funcţionează exact ca o baghetă-letală, dar pe o regiune mult mai largă. Nu vor exista bunuri deteriorate, efecte de explozie sau o undă de şoc măsurabilă deasupra nivelului neutrino. Doar invadatori morţi.

Pentru o demonstraţie, explicase el, trebuie s-o folosiţi asupra unui Roi Expulzat.

Surescitarea din Consiliul de Război nu se diminuase. Perfect, spusese Gibbons, liderul majorităţii Totalităţii, alegeţi un Roi, testaţi dispozitivul, expediaţi rezultatele prin sperlumic celorlalte Roiuri şi acordaţi-le un termen de o oră pentru a-şi opri atacurile. Nu noi am provocat războiul acesta. Mai bine milioane de inamici morţi, decât un război care să revendice zeci de miliarde în următorul deceniu.

Hiroshima, rostise Gladstone, unicul ei comentariu de până atunci. Vorbise prea încet ca să fie auzită de altcineva decât Sedeptra.

Morpurgo întrebase: *Ştiţi* că razele ucigaşe vor deveni ineficiente după trei ani-lumină? Le-aţi testat?

Consilierul Nansen zâmbise. Dacă ar fi răspuns „da", însemna că undeva existau mormane de oameni morţi. Dacă ar fi răspuns „nu", fiabilitatea dispozitivului ar fi fost pusă serios sub semnul întrebării. Suntem siguri că va funcţiona, răspunsese consilierul Nansen. Simulările pe care le-am rulat au fost perfecte.

Aşa au zis şi IA-urile Echipei Kiev despre prima singularitate teleproiector, gândi Gladstone. *Cea care a distrus Pământul.* Nu rosti nimic cu glas tare.

Totuşi Singh, Morpurgo, Van Zeidt şi specialiştii lor domoliseră avântul lui Nansen, arătând că Mare Infinitus nu putea fi evacuată suficient de rapid şi că unica planetă Web din primul val care avea propriul ei labirint era Armaghast, aflată la mai puţin de un an-lumină de Pacem şi Svoboda.

Surâsul sincer, de fiinţă dispusă să dea o mână de ajutor, al consilierului Nansen nu dispăruse.

– Doriţi o demonstraţie şi este firesc, spuse el încet. Trebuie să le arătaţi Expulzaţilor că invazia nu va fi tolerată şi în acelaşi timp să înregistraţi un minimum de pierderi de vieţi omeneşti. De asemenea va trebui să vă adăpostiţi populaţia indigenă din Hegemonie. Se opri şi-şi încrucişă mâinile pe tăblia mesei: Ce părere aveţi despre Hyperion?

Zumzetele din jurul mesei deveniră mai grave.

– Nu-i tocmai o planetă Web, spuse liderul majorităţii Gibbons.

– Însă acum se află în Web, iar teleproiectorul FORŢEI este operabil! strigă Garion Persov, vădit convins de idee.

Expresia încruntată a generalului Morpurgo nu se schimbă.

– Va mai funcţiona acolo numai câteva ore. Acum protejăm sfera singularităţii, dar este posibil să cadă dintr-o clipă în alta. Mare parte din planetă se află deja în mâinile Expulzaţilor.

– Personalul Hegemoniei a fost evacuat? se interesă Persov.

– În totalitate, răspunse Singh, cu excepţia guvernatorului-general. Nu a putut fi găsit în haosul de acolo.

– Regretabil, comentă ministrul Persov fără multă convingere, totuşi populaţia rămasă este în majoritate indigenă şi are acces rapid la labirint, nu?

– În trei ore? întrebă Barbre Dan-Gyddis de la Ministerul Economiei, al cărei fiu fusese managerul unei plantaţii de fibroplastice lângă Port Romance. Imposibil!

– Eu nu cred asta, rosti Nansen şi se ridică în picioare. Putem expedia un avertisment sperlumic membrilor Consiliului Autoguvernării care au rămas în capitală şi ei pot începe imediat evacuarea. Pe Hyperion există mii de intrări în labirint.

– Capitala Keats este sub asediu, mârâi Morpurgo. Întreaga planetă este atacată.

Consilierul Nansen încuviinţă cu tristeţe.

– Şi în scurt timp va fi trecută prin tăişul sabiei de Expulzaţii barbari. Doamnelor şi domnilor, este o alegere dificilă, dar dispozitivul *va funcţiona.* Invazia va dispărea pur şi simplu din sistemul Hyperion. Milioane de oameni pot fi salvaţi pe planetă, iar efectul asupra forţelor de invazie Expulzate din alte regiuni va fi considerabil. Ştim că aşa-zisele lor Roiuri Surori comunică între ele prin sperlumice.

Distrugerea primului Roi care a invadat spaţiul Hegemoniei – Roiul Hyperion – poate fi argumentul decisiv.

Clătină iarăşi din cap şi privi în jur cu o expresie aproape de îngrijorare paternă. Sinceritatea aceea îndurerată nu putea fi simulată.

– Trebuie să fie decizia voastră. Arma este a voastră – s-o utilizaţi sau s-o ignoraţi. Nucleul suferă să ia viaţa oricărui om… sau, prin inacţiune, să îngăduie vătămarea vreunei fiinţe omeneşti. Însă în cazul acesta, când sunt periclitate miliarde de vieţi…

Deschise din nou braţele, dădu pentru ultima dată din cap şi se aşeză, lăsând în mod evident ca decizia să fie luată de minţile şi inimile oamenilor.

Hărmălaia din jurul mesei lungi crescu. Dezbaterile deveniră violente.

– Doamnă director executiv! strigă generalul Morpurgo.

În tăcerea care se lăsă brusc, Gladstone ridică ochii spre displayurile holografice din întunericul de deasupra lor. Roiul Mare Infinitus cădea spre planeta-ocean de acolo aidoma unui torent de sânge aţintit către o sferă mică, albastră. Numai trei dintre punctele portocalii ale trupei FORŢĂ 181,2 mai rămăseseră şi, chiar în vreme ce Consiliul privea amuţit, două se stinseră. Apoi dispăru şi ultimul.

Gladstone şopti în comagendă:

– Comunicaţiile, vreun ultim mesaj din partea amiralului Lee?

– Nici unul adresat centrului de comandă, doamnă director executiv, sosi răspunsul. Doar telemetria sperlumică standard din timpul bătăliei. Se pare că n-au ajuns în centrul Roiului.

Gladstone şi Lee nutriseră speranţa de a captura Expulzaţi, de a-i interoga, de a stabili mai presus de orice îndoială identitatea inamicului lor. Acum tânărul acela atât de energic şi plin de resurse murise – murise din ordinul Meinei Gladstone – şi şaptezeci şi patru de nave de război fuseseră irosite.

– Teleproiectorul Mare Infinitus a fost distrus de explozibilii cu plasmă presetaţi, anunţă amiralul Singh. Elementele ariergărzii Roiului pătrund în perimetrul defensiv cislunar.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Hologramele arătau torentul de lumini roşii ca sângele cuprinzând sistemul Mare Infinitus, cu ultimii tăciuni portocalii din jurul planetei aurii stingându-se unul câte unul.

Câteva sute de nave Expulzate rămaseră pe orbită, probabil transformând în ruine arzătoare elegantele oraşe plutitoare şi fermele oceanice de pe Mare Infinitus, dar majoritatea talazului sângeriu se rostogoli mai departe, ieşind din regiunea proiectată deasupra Consiliului de Război.

– Sistemul Asquith peste trei ore şi patruzeci şi unu de minute standard, intonă un tehnician de lângă consola displayului.

Senatorul Kolchev se ridică.

– Propun să votăm în privinţa demonstraţiei Hyperion, rosti el adresându-se aparent lui Gladstone, însă vizând de fapt Consiliul.

Meina Gladstone îşi ciocăni buza inferioară.

– Nu, spuse ea în cele din urmă, nu votăm. Vom folosi dispozitivul. Amirale, pregăteşte pentru translaţie în spaţiul Hyperion nava-torţă echipată cu dispozitivul şi după aceea trimite avertismente către planetă şi Expulzaţi deopotrivă. Acordă-le trei ore. Ministrul Imoto, trimite semnale sperlumice codificate spre Hyperion, anunţându-i că trebuie… repet, trebuie… să se adăpostească imediat în labirinturi. Anunţă-i că este testată o nouă armă.

Morpurgo îşi şterse chipul transpirat.

– Doamnă director executiv, nu ne putem asuma riscul ca acest dispozitiv să cadă în mâinile inamicului.

Gladstone se uită la consilierul Nansen şi se strădui ca expresia chipului ei să nu-i dezvăluie adevăratele sentimente.

– Consiliere, dispozitivul poate fi programat astfel încât să detoneze

automat dacă nava noastră este capturată sau distrusă?

– Da, doamnă director executiv.

– Programaţi-l. Explică toate protecţiile respective experţilor FORŢEI. Se întoarse spre Sedeptra: Pregăteşte-mi o declaraţie în tot Webul, care să înceapă la zece minute înainte de detonarea dispozitivului. Trebuie să le spun oamenilor despre ceea ce se întâmplă.

– Este înţelept…? începu senatoarea Feldstein.

– Da, rosti Gladstone. Se ridică şi cei treizeci şi opt de oameni din sală o imitară peste o secundă. Mă duc să mă odihnesc câteva minute, cât lucraţi voi. Doresc ca dispozitivul să fie pregătit şi translatat în sistem, iar Hyperion să fie avertizată imediat. Doresc ca planurile de rezervă şi priorităţile pentru negocierea unui acord cu Expulzaţii să fie gata peste treizeci de minute, când mă trezesc.

Privi grupul, ştiind că, într-un fel sau altul, majoritatea celor de acolo erau conştienţi de faptul că ea nu va mai fi la putere în următoarele douăzeci de ore. Într-un fel sau altul, era ultima ei zi ca director executiv.

Meina Gladstone surâse.

– Şedinţa s-a terminat, spuse ea şi se teleproiectă în apartamentul privat ca să doarmă.

43

Până atunci Leigh Hunt nu mai văzuse niciodată pe cineva murind. Ultimele douăzeci şi patru de ore pe care le petrecu alături Keats – continua să se gândească la el ca fiind Joseph Severn, dar era sigur că muribundul se considera ca fiind John Keats – fură cele mai dificile din viaţa lui Hunt. Hemoragiile abundară în ultima zi a poetului şi între crizele acelea de spasme, Hunt auzea flegma clocotind în gâtul şi pieptul omuleţului, care se lupta totuşi să trăiască.

Hunt stătu lângă patul din odăiţa din faţă în Piazza di Spagna şi-l ascultă pe Keats bolborosind, în timp ce soarele răsări, traversă dimineaţa şi porni pe drumul după-amiezii. Tânărul avea febră şi-şi pierdea des cunoştinţa, însă insista ca Hunt să asculte şi să scrie totul – în cealaltă odaie găsiseră cerneală, toc şi hârtie –, iar consilierul îl ascultase şi mâzgălea de zor, pe când cibridul muribund delira despre metasfere şi divinităţi rătăcite, responsabilităţile poeţilor şi amurgul zeilor, şi despre miltonianul război civil din Nucleu.

Hunt tresări şi strânse mâna fierbinte a lui Keats.

– Unde-i Nucleul, Sev… Keats? *Unde* este?

Muribundul asuda în şiroaie şi-şi feri chipul.

– Nu-mi sufla-n faţă… parcă-i gheaţă!

– Nucleul, repetă Hunt lăsându-se pe spate şi simţindu-se gata să

izbucnească în lacrimi de milă şi frustrare, unde este Nucleul?

Keats zâmbi şi clătină din cap într-o parte şi-n alta. Eforturile pe care le făcea pentru a respira se auzeau ca vântul prin nişte foale sparte.

– Ca păianjeni în plasa lor, murmură el, păianjeni în Web. Ţes… ne lasă pe noi să le-o ţesem… după care ne înhaţă şi ne sug. Ca muştele prinse de păianjeni în pânză.

Hunt încetă să mai scrie, ascultând alte bolboroseli aparent lipsite de sens. Apoi înţelese.

– Dumnezeule mare…, şopti el. Este în sistemul teleproiectoarelor.

Poetul încercă să se ridice în capul oaselor şi strânse braţul lui Hunt cu o forţă teribilă.

– Spune-i şefei tale! Gladstone trebuie s-o rupă. S-o sfâşie. Păianjeni în plasă. Zeul-om şi zeul-maşină… trebuie să găsească uniunea. Nu eu! Căzu pe spate în perne şi începu să plângă fără sunet. Nu eu…

Keats dormi o vreme în lunga după-amiază, deşi Hunt ştia că era mai aproape de moarte decât de somn. Cel mai slab sunet îl trezea pe poetul muribund şi-l făcea să se lupte pentru a respira. Până în amurg era prea slăbit ca să poată expectora şi Hunt trebui să-l ajute să-şi coboare capul peste lighean, îngăduind gravitaţiei să-i cureţe gura şi gâtlejul de mucusul însângerat.

În câteva rânduri, când Keats căzuse în moţăieli neregulate, Hunt se duse la fereastră, iar o dată chiar coborî pe scară şi merse la uşa din faţă ca să se uite în Piazza. Ceva înalt şi cu muchii precis conturate stătea în umbrele cele mai întunecate din partea opusă, lângă piciorul treptelor.

Seara, Hunt însuşi picoti în scaunul tare de lângă patul lui Keats. Se trezi dintr-un vis în care cădea şi întinse mâna ca să-şi găsească echilibrul, iar atunci văzu că tânărul era treaz şi-l privea.

– Ai mai văzut vreodată pe cineva murind? întrebă Keats între icnete slabe de respiraţie.

– Nu.

Lui Hunt i se păru că privirea tânărului era cumva stranie, de parcă s-ar fi uitat la el dar ar fi văzut pe altcineva.

– Te căinez, zise Keats. Din pricina mea ai intrat în năpastă şi primejdie. Trebuie să te ţii tare acum, căci mult nu va mai dura.

Hunt fu surprins nu numai de curajul blând din cuvintele acelea, ci şi de schimbarea bruscă a stilului vorbirii lui Keats din engleza seacă şi standard a Webului în ceva mult mai vechi şi mai interesant.

– Prostii, zise el din toată inima, apelând la un entuziasm şi o energie pe care nu le simţea. O să scăpăm de-aici înainte de zori. Imediat cum se-ntunecă, o să mă furişez afară şi-o să caut un portal teleproiector.

Keats negă fără putere.

– Shrike te va-nhăţa. Nu va-ngădui nimănui să m-ajute. Rolul lui este să se-ncredinţeze că eu mă voi mântui de mine prin mine.

Închise ochii şi răsuflarea îi deveni şi mai neregulată.

– Nu înţeleg, spuse Leigh Hunt şi-l prinse de mână.

Bănuia că fuseseră tot vorbe spuse în delir, totuşi simţea că merita efortul de a comunica, deoarece era unul dintre rarele momente din ultimele două zile în care Keats fusese pe deplin conştient.

– Ce-ai vrut să spui?

Pleoapele lui Keats fluturară şi se deschiseră. Ochii îi erau căprui şi mult prea strălucitori.

– Ummon şi ceilalţi caută să mă silească să mă eliberez de mine însumi şi să accept divinitatea, Hunt. Sunt momeala pentru prinderea balenei albe, mierea în care să se lipească musca mult căutată. Empatia fugară îşi va găsi sălaş în mine… în mine, domnul John Keats, înalt de cinci picioare… după care va-ncepe reconcilierea, da?

– Ce reconciliere?

Hunt se aplecă, apropiindu-se mai mult şi străduindu-se să nu sufle peste el. Keats părea să se fi zgârcit în aşternuturi, printre păturile răsucite, însă căldura care radia dinspre el umplea odaia. Chipul lui era un oval palid în lumina crepusculară. Leigh era doar vag conştient de o dâră aurie de lumină solară reflectată ce se mişca peste perete, imediat sub locul unde se unea cu tavanul, dar ochii lui Keats nu părăseau nici o clipă acea ultimă rămăşiţă a zilei.

– Reconcilierea dintre om şi maşină, dintre Creator şi creaţie, spuse poetul şi începu să tuşească, oprindu-se abia după ce scuipase flegmă roşie în ligheanul pe care i-l ţinea Hunt. Se lăsă pe spate, icni şuierat şi adăugă: Reconcilierea dintre omenire şi rasele pe care a-ncercat să le extermine, dintre Nucleu şi omenirea pe care a-ncercat s-o nimicească, dintre Dumnezeul cu greu evoluat al Neantului Care Uneşte şi strămoşii săi care au încercat să-l distrugă.

Hunt clătină din cap şi încetă să mai scrie.

– Nu-nţeleg. Tu poţi deveni acest… Mesia… părăsindu-ţi patul morţii?

Ovalul palid al feţei lui Keats se deplasă înainte şi înapoi pe pernă într-o mişcare care ar fi putut să fie substituentul râsului.

– Noi toţi am fi putut deveni, Hunt. Nebunia şi mândria cea mai mare a omenirii… Noi ne acceptăm durerea. Croim drum pentru copiii noştri. Asta ne-a câştigat dreptul de a deveni Dumnezeul la care am visat.

Hunt coborî ochii şi-şi zări pumnul încleştat în frustrare.

– Dacă tu poţi face asta… dacă poţi deveni această *putere…* atunci, fă-o! Scoate-ne de aici!

Keats închise iarăşi ochii.

– Nu pot. Eu nu sunt Cel Care Va Veni, ci Cel Dinainte. Nu botezatul, ci botezătorul. *Merde,* Hunt, eu sunt un ateu! Severn nu m-a putut convinge de toate astea pe când mă-necam în moarte! (Se încleştă de cămaşa lui cu o forţă care-l sperie pe celălalt.) Scrie!

Şi Hunt bâjbâi grăbit, găsi tocul antic şi hârtie grosolană şi mâzgăli

de zor cuvintele şoptite de Keats:

> Pe chipul tău o lecţie grozavă:
> Cunoaşterea prea multă Zeu mă face!
> Legende vechi, cărunte, răzvrătiri
> Şi fapte, nume, groaznice-ntâmplări,
> Regi, voci stăpâne, zbuciumări, creaţii
> Distrugeri – toate, toate, deodată
> Mi se revarsă-n golul vast din creier
> Şi mă zeifică – de parcă eu
> Aş fi băut o limpede licoare
> Şi-un vesel vin, un vin fără de seamăn,
> Aşa doar ajungând nemuritor!

Keats mai trăi trei ore de suferinţă, ca un înotător care se ridică ocazional din oceanul de agonie pentru a trage aer în piept sau a murmura un nonsens alarmat. O dată, mult după căderea întunericului, îl trase pe Hunt de mânecă şi-i şopti, destul de raţional:

– După ce voi muri, Shrike nu-ţi va face nici un rău. El mă aşteaptă pe mine. Poate că nu există nici un drum spre casă, dar el nu-ţi va face nici un rău în timp ce cauţi.

Şi din nou, în clipa când Hunt se apleca să audă dacă răsuflarea mai bolborosea în plămânii poetului, Keats începu să vorbească şi continuă între spasme, dând indicaţii clare pentru înmormântarea lui în cimitirul protestant din Roma, lângă Piramida lui Caius Cestius.

– Prostii, prostii, murmură Hunt iarăşi şi iarăşi ca o mantra, strângând mâna ce ardea de febră a tânărului.

– Flori…, şopti Keats ceva mai târziu imediat după ce Hunt aprinsese o lampă pe birou.

Ochii îi erau larg deschişi şi priveau tavanul cu uimire pură, copilărească. Hunt se uită şi el şi zări trandafirii galbeni, decoloraţi, pictaţi în pătrate albastre pe plafon.

– Flori… deasupra mea, şuieră Keats între strădaniile sale de a respira.

Hunt stătea la fereastră şi privea umbrele dinapoia Treptelor Spaniole, când şuierătura chinuită de răsuflare dinapoia lui se întrerupse, se opri şi Keats icni:

– Severn… ridică-mă! Mor…

Hunt se aşeză pe pat şi-l ţinu în capul oaselor. Căldura se revărsa din trupul micuţ, care părea lipsit de greutate, ca şi cum arsese substanţa în sine a bărbatului.

– Nu-ţi fie teamă. Fii hotărât. Şi mulţumeşte-i lui Dumnezeu că a venit! horcăi Keats, apoi şuierăturile înfiorătoare reîncepură.

Hunt îl ajută să se întindă pe spate mai confortabil, iar respiraţia i se domoli într-un ritm mai normal.

Consilierul schimbă apa din lighean, umezi o cârpă curată şi când se întoarse îl găsi pe Keats mort.

Mai târziu, imediat după răsăritul soarelui, Hunt ridică trupuşorul – învelit în cearşafuri curate din patul său – şi ieşi în Roma.

Furtuna se potolise până ce Brawne Lamia ajunse în capătul văii. Când trecuse pe lângă Criptele Grote, zărise aceeaşi strălucire stranie pe care o radiau şi celelalte Cripte, dar de acolo răzbătea şi un sunet teribil – de parcă ar fi zbierat mii de suflete –, reverberând şi gemând din pământ. Brawne iuţise pasul.

Cerul era senin până ce ajunse în faţa Palatului Shrike. Structura purta un nume potrivit: semicupola se arcuia în sus şi în exterior precum carapacea creaturii, elementele de susţinere se curbau în jos ca nişte lame ce se înfigeau în fundul văii, iar alte contraforturi ţâşneau în sus şi în afară aidoma ţepelor lui Shrike. Zidurile deveniseră translucide pe măsură ce strălucirea din interior sporise şi clădirea sclipea ca un lampion chinezesc gigantic, subţire ca hârtia; regiunile superioare luceau roşiatic precum ochii lui Shrike.

Brawne inspiră adânc şi-şi atinse abdomenul. Era însărcinată – o ştiuse încă dinainte de a pleca de pe Lusus – şi n-ar fi trebuit oare să aibă mai multă grijă de nenăscutul ei fiu sau fiică decât de bătrânul poet cu vorbă spurcată de pe arborele lui Shrike? Ştia că răspunsul era *da* şi mai ştia că asta nu conta câtuşi de puţin. Expiră şi se apropie de Palatul Shrike.

Din exterior acesta nu era mai lat de douăzeci de metri. Când intraseră prima dată aici, Brawne şi ceilalţi pelerini văzuseră interiorul ca un unic spaţiu deschis, gol, cu excepţia suporturilor ca nişte lame ce se întretăiau sub cupola sclipitoare. Acum, când Brawne se opri la intrare, interiorul era un spaţiu mai larg decât valea însăşi. O duzină de etaje de piatră albă se ridicau în trepte, întinzându-se în depărtarea înceţoşată. Pe fiecare treaptă de piatră zăceau corpuri omeneşti, fiecare altfel înveşmântat, fiecare legat prin acelaşi tip de soclu de şunt şi cablu, semiorganic, semiparazitic, despre care prietenii lui Brawne îi spuseseră că purtase şi ea. Atât doar că aceste cordoane ombilicale metalice, însă transparente, pulsau roşu şi se dilatau şi contractau regulat, ca şi când sângele ar fi fost recirculat prin ţestele formelor adormite.

Femeia se împletici spre înapoi, afectată de împingerea talazurilor antientropice la fel de mult ca şi de imagine în sine, dar când ajunse la zece metri în exteriorul Palatului, acesta avea aceeaşi mărime dintotdeauna. Brawne nu pretindea să înţeleagă felul în care kilometrii din interior puteau să încapă într-un înveliş atât de modest. Criptele Timpului se deschideau. Din câte ştia, ceea ce vedea putea să coexiste în momente temporale diferite. Ştia doar că atunci când se trezise din propriile ei călătorii efectuate sub şunt, văzuse arborele lui Shrike legat cu conducte şi liane de energie invizibile ochiului, dar conectat în chip destul de evident cu Palatul Shrike.

Se apropie din nou de intrare.

Shrike aştepta înăuntru. Carapacea lui, de obicei strălucitoare, părea neagră pe fundalul luminii şi marmurei sclipitoare din jur.

Brawne simţi cum o umple valul de adrenalină, simţi impulsul de a se întoarce şi a o lua la fugă, şi păşi înăuntru.

Intrarea dispăru aproape complet în urma ei, rămânând vizibilă doar ca o pâclă în scânteierea uniformă emanată de ziduri. Shrike nu se clinti. Ochii roşii luceau din umbrele ţestei sale.

Brawne înaintă şi cizmele nu-i scoaseră nici un sunet pe podeaua dură. Shrike era la zece metri în dreapta ei, acolo unde începeau catafalcurile de piatră ce se ridicau aidoma unor rackuri groteşti de prezentare spre plafonul pierdut în lumina intensă. Femeia nu-şi făcea vreo iluzie că ar fi putut ieşi pe uşă înainte de a fi ajunsă de creatură.

Shrike nu se mişcă. În aer se simţea iz de ozon şi de încă ceva, greţos de dulce. Brawne se deplasă în lungul zidului care-i proteja spatele şi cercetă şirurile de trupuri adormite în căutarea unui chip familiar. Cu fiecare pas către stânga, se îndepărta de ieşire şi-i uşura misiunea lui Shrike de a o bloca. Creatura stătea nemişcată, ca o statuie neagră într-un ocean de lumină.

Rândurile suprapuse se întindeau pe kilometri. Trepte de piatră, fiecare înaltă de un metru, întrerupeau liniile orizontale de corpuri întunecate. După câteva minute de mers, Brawne sui pe treimea inferioară a uneia dintre scările acelea, atinse corpul cel mai apropiat de pe al doilea nivel şi fu uşurată să simtă pielea caldă şi să vadă pieptul bărbatului ridicându-se şi coborând. Nu era Martin Silenus.

Înaintă, aşteptându-se pe jumătate să-i găsească pe Paul Duré ori pe Sol Weintraub ori chiar pe ea însăşi zăcând printre morţii-vii. În locul lor zări un chip pe care ultima dată îl văzuse cioplit în versantul unui munte. Tristul Rege Billy stătea nemişcat pe piatra albă, la cinci niveluri mai sus, având robele regale pârlite şi pătate. Chipul trist era – la fel ca toate din jur – contorsionat de o agonie interioară. Martin Silenus se afla la trei trupuri mai departe, cu un nivel mai jos.

Brawne se lăsă pe vine lângă poet şi privi peste umăr către pata neagră a lui Shrike, tot nemişcată la capătul rândurilor de corpuri. Aidoma celorlalţi, Silenus părea să fie viu, în agonie tăcută, şi era ataşat de un soclu de şunt conectat la un cordon ombilical pulsatoriu care intra în zidul alb dinapoia platformei de parcă ar fi fost una cu piatra.

Femeia gâfâia de teamă, când trecu palma peste craniul poetului, simţind fuziunea dintre plastic şi os, după care pipăi cordonul ombilical, dar nu găsi nici o îmbinare sau deschidere spre punctul în care se contopea cu piatra. Simţea un fluid pulsându-i sub degete.

– Căcat, şopti ea şi într-un acces brusc de panică se uită în spate, convinsă că Shrike se apropiase neauzit şi era înapoia umărului ei.

Forma întunecată nu se clintise din capătul sălii lungi.

Buzunarele ei erau goale. Nu avea nici o armă sau instrument. Îşi dădu seama că trebuia să se întoarcă la Sfinx, să găsească pachetele, să ia ceva de tăiat şi apoi să revină şi să-şi adune destul curaj pentru a mai intra o dată aici.

Ştia însă că nu avea să mai poată intra niciodată prin uşa aceea.

Îngenunche, inspiră adânc, ridică braţul încordat şi lovi cu putere. Muchia palmei izbi materialul care semăna cu plastic transparent, însă care se simţea mai dur decât oţelul. Braţul o duru din încheietură până la umăr după acea unică lovitură.

Brawne Lamia privi în dreapta. Shrike pornise spre ea, păşind încet, ca un bătrân ieşit să se plimbe fără grabă.

Urlă, îngenunche şi lovi din nou, cu palma rigidă şi degetul încremenit perpendicular pe ea. Sala lungă răsună de impact.

Brawne Lamia crescuse pe Lusus la 1,3 gravitaţie standard şi era atletică pentru rasa ei. De la nouă ani visase să devină detectiv şi acţionase în direcţia respectivă, iar o parte din pregătirea aceea, pe care o recunoştea ca fiind obsesivă şi total ilogică, fusese antrenamentul de arte marţiale. Acum icni, ridică braţul şi lovi iarăşi, dorind ca palma ei să fie o secure, *văzând* în minte lovitura retezătoare, tăierea cu succes.

Durul cordon ombilical se deformă imperceptibil, pulsă ca o fiinţă vie şi păru să se ghemuiască de frică atunci când ea lovi din nou.

Paşi deveniră audibili dedesubt şi în spatele ei. Brawne aproape că izbucni în râs. Shrike se putea deplasa fără să meargă, putea să ajungă de aici până acolo fără efortul străbaterii distanţei

intermediare. Probabil că-l amuza să-şi terorizeze prada. Brawne nu era speriată. Era prea ocupată.

Ridică mâna şi lovi din nou. La fel de bine ar fi putut izbi în stâncă. Lovi cu tăişul palmei încă o dată în cordonul ombilical şi simţi cum un oscior îi cedează în mână. Durerea era ca un zgomot îndepărtat, ca târşâitul de sub ea, ceva mai în urmă.

Te-ai gândit, se întrebă ea, *că dacă ai reuşi, printr-un miracol, să rupi asta, probabil că el va muri?*

Izbi iarăşi. Paşii se opriră la piciorul scării, dedesubt.

Brawne gâfâia de efort. De pe frunte şi obraji, sudoarea îi picura pe pieptul poetului adormit.

Nici măcar nu te plac, gândi ea către Martin Silenus şi lovi din nou. Era ca şi cum ar fi încercat să reteze piciorul unui elefant din metal.

Shrike începu să suie scara.

Brawne se ridică pe jumătate şi-şi propulsă întreaga greutate a corpului într-o lovitură care aproape îi dislocă umărul şi-i fractură încheietura, zdrobindu-i oscioarele palmei.

Şi reteză cordonul ombilical.

Fluid roşu, prea puţin vâscos ca să fie sânge ţâşni peste picioarele ei şi peste piatra albă. Cablul tăiat, încă ieşit din perete, vibră, apoi se zbătu ca un tentacul agitat înainte de a cădea moale, după care se retrase – un şarpe sângerând ce lunecă într-o gaură care încetă să existe de îndată ce cordonul ombilical dispăru din vedere. Ciotul care mai rămăsese ataşat de soclul de şunt neural al lui Silenus se veşteji în cinci secunde, uscându-se şi contractându-se aidoma unei meduze scoase din apă. Picături roşii împroşcară faţa şi umerii poetului, iar fluidul se învineţi sub privirea lui Brawne.

Ochii lui Martin Silenus zvâcniră şi se deschiseră ca ai unei bufniţe.

– Hei, rosti el, ştii că lăbaru' de Shrike e chiar în spatele tău?

Gladstone se teleproiectă în apartamentul ei privat şi merse imediat la cubiculumul sperlumic. O aşteptau două mesaje.

Primul provenea din spaţiul Hyperion. Gladstone clipi când glasul moale al fostului ei guvernator-general de pe Hyperion, tânărul Lane, făcu un rezumat rapid al întâlnirii cu tribunalul Expulzaţilor. Gladstone se lăsă pe spate în scaunul din piele şi-şi duse ambii pumni la obraji, când Lane repetă negaţiile Expulzaţilor. Ei nu erau invadatorii. Lane termină transmisiunea printr-o scurtă descriere a Roiului, opină că Expulzaţii spuneau adevărul, comentă că soarta Consulului era încă necunoscută şi solicită ordine.

– Răspuns? întrebă calculatorul sperlumic.

– Confirmă primirea mesajului, spuse Gladstone. Transmite – „stand-by“ în cod diplomatic de unică folosinţă.

Apelă al doilea mesaj.

Amiralul William Ajunta Lee apăru într-o imagine bidimensională întreruptă; în mod limpede, transmiţătorul sperlumic al navei sale funcţiona pe nivel de energie redus. Din coloanele periferice de date, Gladstone văzu că mesajul fusese încriptat printre transmisiile standard de telemetrie ale flotei: tehnicienii FORŢEI ar fi sesizat în cele din urmă discrepanţele sumei de control, însă asta se putea întâmpla peste ore sau peste zile.

Chipul lui Lee era însângerat şi fundalul era înceţoşat de fum. Din imaginea alb-negru nefocalizată, lui Gladstone i se păru că tânărul transmitea dintr-o cală de andocare a crucişătorului său. În spatele lui, pe o masă metalică, zăcea un cadavru.

– …grupă de puşcaşi a reuşit să ajungă la bordul unui aşa-zis lăncier, gâfâi Lee. Navele *au* echipaj – câte cinci într-una – şi ei *seamănă* cu Expulzaţii, dar iată ce se-ntâmplă când încercăm o autopsie.

Imaginea se mişcă şi Gladstone îşi dădu seama că Lee utiliza un imag manual conectat la transmiţătorul sperlumic al crucişătorului. Acum Lee dispăruse şi ea privea în jos spre faţa albă a unui Expulzat mort. După sângele prelins prin ochi şi urechi, bănui că murise de

decompresiune explozivă.

Mâna lui Lee apăru – o recunoştea după fireturile de amiral de pe mânecă – cu un scalpel laser. Tânărul comandant nu se mai sinchisi să scoată uniforma Expulzatului, ci începu o incizie verticală de la stern, coborând.

Mâna cu laserul tresări şi videocamera redeveni stabilă, dar ceva începu să se întâmple cu cadavrul Expulzatului. Pe pieptul mortului, porţiuni mari începură să fumege, ca şi când laserul ar fi aprins hainele. Apoi uniforma arse şi imediat deveni clar că pieptul bărbatului ardea în găuri neregulate, care creşteau, iar din interiorul lor răzbătea o lumină atât de intensă, încât imagul portabil trebuie să reducă receptivitatea. Porţiuni din craniul cadavrului începură de asemenea să ardă, lăsând imagini reziduale pe ecranul sperlumic şi pe retina lui Gladstone.

Videocamera se retrăsese înainte ca leşul să fi fost incinerat, ca şi cum căldura ar fi fost insuportabilă. Faţa lui Lee reapăru.

– Doamnă director executiv, ceea ce aţi văzut s-a întâmplat cu toate corpurile. Nu am capturat pe nimeni în viaţă. Deocamdată nu am găsit nici un centru al Roiului, ci doar alte şi alte nave de război, şi cred că…

Imaginea dispăru şi coloanele de date anunţară că mesajul încetase în timpul transmisiei.

– Răspuns?

Gladstone clătină din cap şi desigilă cubiculumul. Reveni în cabinetul ei, privi nostalgic sofaua lungă şi se aşeză la birou, ştiind că dacă va închide ochii pentru o secundă va adormi. Sedeptra o sună pe frecvenţa privată a comagendei şi o anunţă că generalul Morpurgo dorea să-i vorbească urgent.

Lususeanul intră şi porni să se plimbe de colo-colo, agitat.

– Doamnă director executiv, vă înţeleg motivul pentru care aţi autorizat folosirea baghetei-letale, totuşi trebuie să protestez!

– De ce, Arthur? întrebă ea, spunându-i pe nume pentru prima dată

după multe săptămâni.

– Pentru că, fir-ar al dracului, nu cunoaştem rezultatul! Este prea periculos. Şi este… este imoral!

Gladstone arcui o sprânceană.

– Pierderea a miliarde de cetăţeni într-un prelungit război de uzură ar fi morală, dar folosirea acestei arme pentru a ucide milioane ar fi imorală? Asta este poziţia FORŢEI, Arthur?

– Este poziţia mea, doamnă director executiv.

– Am înţeles-o, aprobă Gladstone, şi am luat notă, Arthur, însă decizia a fost luată şi va fi implementată.

Văzu că vechiul ei prieten luă poziţia de drepţi şi, înainte ca el să poată deschide gura pentru a protesta sau, mai probabil, pentru a-şi prezenta demisia, Gladstone rosti:

– Arthur, vrei să mă-nsoţeşti într-o plimbare?

Generalul FORŢĂ fu uluit.

– O plimbare? De ce?

– Avem nevoie de aer curat.

Fără să aştepte răspuns, Gladstone se apropie de teleproiectorul ei privat, acţionă diskeyul manual şi păşi prin portal.

Morpurgo trecu prin portalul opac, se uită la iarba aurie care îi ajungea până la genunchi şi se întindea către un orizont îndepărtat şi ridică faţa spre cerul galben-şofran pe care nori cumulus de bronz se înălţau în coloane neregulate. În urma lui, portalul dispăru, cu poziţia sa marcată doar de diskeyul de control înalt de un metru, unicul obiect făcut de mâna omului care era vizibil pe întinderea nesfârşită de iarbă aurie şi cer acoperit de nori.

– Unde dracu’ suntem? întrebă el.

Gladstone rupsese un fir lung de iarbă şi acum îl mesteca.

– Kastrop–Rauxel. Nu are datasferă, nici dispozitive orbitale… nici un fel de locuitori umani sau mecanici.

Morpurgo pufni:

– Meina, probabil că nu-i mai ferit de supravegherea Nucleului decât locurile în care obişnuia să ne ducă Byron Lamia.

– Poate că nu, spuse Gladstone. Ascultă, Arthur.

Activă înregistrările din comagendă ale celor două transmisiuni sperlumice pe care tocmai le auzise.

După ce se terminară, când chipul lui Lee dispăru, Morpurgo începu să meargă prin iarba înaltă.

– Ce spui? întrebă Gladstone, grăbindu-se după el.

– Prin urmare cadavrele de Expulzaţi se autodistrug în acelaşi fel în care se ştie că o făceau cadavrele de cibrizi, rosti el. Şi ce dacă? Crezi că Senatul sau Totalitatea va accepta asta ca dovadă a faptului că Nucleul se află în spatele invaziei?

Gladstone suspină. Iarba arăta moale şi ispititoare. Se imagină întinzându-se pe ea şi afundându-se într-un somn din care să nu fie nevoită niciodată să se mai întoarcă.

– Este o dovadă suficientă pentru noi. Pentru grup.

Nu trebuia să spună mai multe. Din primele ei zile în Senat, rămăseseră în contact prin suspiciunile lor vizavi de Nucleu, prin speranţa lor pentru adevărata eliberare, într-o bună zi, de dominarea IA. Pe atunci îi condusese senatorul Byron Lamia… dar asta fusese cu mult timp în urmă.

Morpurgo privi vântul care biciuia stepa aurie. În apropierea orizontului, un soi ciudat de fulger globular se juca în interiorul norilor de bronz.

– Şi ce dacă? *Cunoaşterea* este inutilă, dacă nu ştim unde să lovim.

– Dispunem de trei ore.

Morpurgo se uită la comagendă.

– Două ore şi patruzeci şi două de minute. Nu prea mai este timp pentru un miracol, Meina.

Gladstone nu zâmbi.

– Nu prea mai este timp pentru nimic altceva, Arthur.

Atinse diskeyul şi portalul bâzâi, înviind.

– Ce putem face? întrebă Morpurgo. IA-urile Nucleului îi informează chiar acum pe tehnicienii noştri despre dispozitivul baghetă-letală. Nava-torţă va fi gata într-o oră.

– Îl detonăm acolo unde efectul nu va face rău nimănui, zise Gladstone.

Generalul se opri şi o privi.

– Şi unde dracu-i asta? Nenorocitul ăla de Nansen spune că dispozitivul are o rază letală de minimum trei ani-lumină, însă cum ne putem încrede în el? Declanşăm un dispozitiv… lângă Hyperion sau oriunde altundeva… şi putem condamna la moarte omenirea de peste tot.

– Am o idee, dar mai întâi vreau să dorm, spuse Gladstone.

– *Să dormi?* mârâi generalul Morpurgo.

– O să moţăi niţel, Arthur, spuse Gladstone, şi-ţi sugerez şi ţie să faci la fel.

Păşi prin portal.

Morpurgo rosti un singur cuvânt vulgar, îşi aranjă chipiul şi trecu prin teleproiector cu capul sus, spatele drept şi privirea fermă: un soldat mărşăluind spre propria sa execuţie.

Pe cea mai înaltă terasă a unui munte care se deplasa prin spaţiu la

zece minute-lumină de Hyperion, Consulul şi şaptesprezece Expulzaţi stăteau pe un cerc de pietre joase, în interiorul unui cerc mai larg de pietre înalte şi decideau dacă Consulul va trăi.

– Soţia şi copilul tău au murit pe Bressia, spuse Om-liber Ghenga. În timpul războiului dintre planeta aceea şi Clanul Moseman.

– Da, rosti Consulul. Hegemonia credea că întregul Roi era implicat în atac. Nu am spus nimic care s-o fi făcut să-şi schimbe părerea.

– Totuşi soţia şi copilul tău au fost ucişi.

Consulul privi dincolo de cercul de pietre, spre vârful care se întorcea deja către noapte.

– Şi ce dacă? Nu cer milă din partea acestui tribunal. Nu sugerez circumstanţe atenuante. I-am *ucis* pe Om-liber Andil şi pe cei trei tehnicieni ai voştri. I-am ucis cu premeditare şi intenţie. I-am ucis fără a avea alt ţel decât să declanşez maşinăria voastră care să deschidă Criptele Timpului. N-a avut nici o legătură cu soţia şi copilul meu!

Un Expulzat bărbos pe care Consulul auzise că fusese prezentat drept Purtătorul de Cuvânt Îngrijire-înveliş Amnion păşi înainte spre cercul interior.

– Dispozitivul era inutil. Nu a acţionat nimic.

Consulul se întoarse, deschise gura şi o închise fără un cuvânt.

– A fost un test, zise Om-liber Ghenga.

Glasul Consulului abia se auzi.

– Dar Criptele… s-au deschis.

– Ştiam că se vor deschide, zise Puţ-central Minmun. Rata de dezintegrare a câmpurilor antientropice ne era cunoscută. Dispozitivul a fost un test.

– Un test, repetă Consulul. I-am ucis pe oamenii aceia degeaba. Un test…

– Soţia şi copilul tău au murit de mâna Expulzaţilor, rosti Om-liber Ghenga. Hegemonia a siluit planeta ta, Maui-Legământul. Acţiunile tale erau predictibile în limitele unor parametri. Gladstone s-a bizuit pe asta. La fel ca noi. Trebuia însă să cunoaştem parametrii aceia.

Consulul se ridică şi merse trei paşi, rămânând cu spatele la ei.

– În van…

– Poftim? întrebă Om-liber Ghenga.

Scalpul pleşuv al femeii înalte sclipi în lumina stelelor şi razele de soare reflectate dintr-o cometă-fermă care trecea prin apropiere.

Consulul râdea încetişor.

– Totul a fost în van. Până şi trădările mele. Nimic n-a fost real. În van!

Purtătorul de Cuvânt Puţ-central Minmun se ridică şi-şi netezi roba.

– Tribunalul acesta a decis sentinţa, anunţă el.

Ceilalţi şaisprezece Expulzaţi încuviinţară din capete.

Consulul se răsuci. Pe chipul lui obosit se vedea ceva ce semăna cu nerăbdarea.

– Daţi-i drumul, atunci. Pentru numele lui Dumnezeu, terminaţi o dată!

Purtătorul de Cuvânt Om-liber Ghenga se ridică şi-l privi.

– Eşti condamnat să trăieşti. Eşti condamnat să repari unele dintre daunele pe care le-ai produs.

Consulul se clătină, de parcă fusese lovit în faţă.

– Nu, nu puteţi… trebuie…

– Eşti condamnat să intri în era haosului care se apropie, zise Purtătorul de Cuvânt Îngrijire-înveliş Amnion. Condamnat să ne ajuţi să găsim fuziunea dintre familiile separate ale omenirii.

Consulul ridică braţele, ca şi cum ar fi încercat să se apere de nişte lovituri fizice.

– Nu pot… n-o să… vinovat…

Om-liber Ghenga făcu trei paşi iuţi, îl prinse pe Consul de pieptul jachetei sale protocolare din catifea reiată şi-l zgâlţâi neceremonial.

– *Eşti* vinovat. Şi exact acesta este motivul pentru care trebuie să ajuţi la ameliorarea haosului care va urma. Ai ajutat la eliberarea lui Shrike. Acum trebuie să te întorci pentru a te asigura că este din nou întemniţat. După aceea trebuie să înceapă lunga reconciliere.

Consulul fusese eliberat, dar umerii continuau să-i tremure. În clipa aceea muntele se roti în lumina soarelui şi lacrimile scânteiară în ochii lui.

– Nu, murmură el.

Om-liber Ghenga îi netezi jacheta mototolită şi-şi coborî degetele prelungi pe umerii diplomatului.

– Şi noi avem profeţii noştri. Templierii ni se vor alătura în reînsămânţarea galaxiei. Încet-încet, aceia care au trăit în minciuna numită Hegemonie vor ieşi din ruinele planetelor lor dependente de Nucleu şi ni se vor alătura în adevărata explorare… explorarea Universului şi a tărâmului mai mare care se află în fiecare dintre noi.

Consulul nu păruse să fi auzit. Se întoarse, cu un gest brusc.

– Nucleul vă va distruge, spuse el privind în gol. Tot aşa cum a distrus Hegemonia.

– Uiţi că planeta ta natală a fost întemeiată pe un legământ solemn de viaţă? întrebă Puţ-central Minmun.

Consulul se răsuci către Expulzat.

– Un astfel de legământ guvernează de asemenea şi vieţile şi acţiunile noastre, urmă Minmun. Nu numai pentru a păstra câteva specii de pe Vechiul Pământ, ci pentru a găsi unitate în diversitate. Pentru a răspândi sămânţa omenirii pe toate planetele, în medii

diverse şi în acelaşi timp tratând ca sacră diversitatea vieţii pe care o găsim altundeva.

Chipul lui Om-liber Ghenga strălucea în soare.

– Nucleul a oferit unitate prin subordonare ignorantă, spuse ea încet. Siguranţă prin stagnare. După Hegira, care au fost revoluţiile din gândirea, cultura şi acţiunile omenirii?

– Terraformare în clone palide ale Vechiului Pământ, răspunse Puţ-central Minmun. Noua eră a expansiunii umane nu va terraforma nimic. Ne vom desfăta cu greutăţile şi vom saluta stranietatea. Nu vom sili Universul să se adapteze… ne vom adapta *noi.*

Purtătorul de Cuvânt Îngrijire-înveliş Amnion ridică mâna spre stele:

– Dacă omenirea supravieţuieşte acestui test, viitorul nostru se află pe planetele luminate de soare în aceeaşi măsură ca şi în hăurile întunecate *dintre* ele.

Consulul oftă.

– Am prieteni pe Hyperion, spuse el. Mă pot întoarce să-i ajut?

– Da, zise Om-liber Ghenga.

– Şi să-l înfrunt pe Shrike? întrebă Consulul.

– O vei face, spuse Puţ-central Minmun.

– Şi să supravieţuiesc pentru a vedea această eră a haosului?

– Trebuie, răspunse Îngrijire-înveliş Amnion.

Consulul suspină încă o dată şi se trase într-o parte, odată cu ceilalţi, când un fluture uriaş cu aripi din celule solare şi epidermă sclipitoare neafectată de vidul cosmic sau de radiaţiile dure coborî către cercul Stonehenge şi-şi deschise pântecul pentru a-l primi pe Consul.

În infirmeria Clădirii Guvernului de pe Tau Ceti Central, părintele Paul Duré dormea un somn superficial şi indus medical, visând flăcări şi moartea planetelor.

Cu excepţia vizitei scurte a directorului executiv Gladstone şi o vizită şi mai scurtă a episcopului Edouard, Duré fusese singur toată ziua, afundându-se şi ieşind dintr-o pâclă ticsită de durere. Medicii ceruseră încă douăsprezece ore înainte ca pacientul lor să poată fi deplasat, şi Colegiul Cardinalilor de pe Pacem acceptase, dorind ca pacientul să fie sănătos şi pregătit pentru ceremonia – care urma să înceapă abia peste douăzeci şi patru de ore – în care preotul iezuit Paul Duré de Villefranche-sur-Saône avea să devină papa Teilhard I, al 487-lea Episcop al Romei, succesor direct al Apostolului Petru.

Încă vindecându-se, cu ţesuturile cărnii refăcându-se sub călăuzirea unui milion de directori ARN, cu nervii regenerându-se în mod similar, graţie miracolelor medicinii moderne – totuşi nu într-atât de miraculos, gândi Duré, ca să nu simt o mâncărime ce mă face să-mi doresc să mă scarpin până îmi rup pielea de pe mine –, iezuitul zăcea în pat şi se gândea la Hyperion, la Shrike, la viaţa lui îndelungată şi la situaţia confuză din universul lui Dumnezeu. În cele din urmă Duré adormi şi visă Crângul lui Dumnezeu care ardea, în timp ce Templierul Adevăratul Glas al Arborelui-lumii îl împingea prin portal, o visă pe mama lui şi pe o femeie numită Semfa, moartă acum, dar cândva lucrătoare pe plantaţia Perecebo din pustietatea Pustietăţii, în tărâmul fibroplasticelor la est de Port Romance.

Şi în visele acestea, în esenţă triste, Duré fu dintr-odată conştient de altă prezenţă: nu de o altă prezenţă în vis, ci de alt *visător.*

Duré mergea alături de cineva. Aerul era răcoros şi cerul de un azur sfâşietor. Tocmai cotiseră pe cărare şi în faţa lor se zărea acum un lac cu malurile străjuite de arbori graţioşi ce se profilau pe fundalul unor munţi, cu o linie de nori joşi ce adăuga scenei dramatism şi măreţie şi o insuliţă care părea să plutească în depărtare pe apele ca oglinda.

– Lacul Windermere, spuse tovarăşul lui Duré.

Iezuitul se întoarse încet, cu inima bubuind de nerăbdarea

anticipării. Indiferent la ce s-ar fi aşteptat, vederea tovarăşului său de drum nu inspira veneraţie.

Alături de el mergea un tânăr scund. Purta o jachetă arhaică, cu nasturi din piele, brâu lat din piele, încălţăminte butucănoasă, căciulă veche din blană, un rucsac ponosit, pantaloni straniu croiţi şi cu multe petice; pe un umăr avea un tartan mare, iar în mâna dreaptă un toiag solid de drumeţie. Duré se opri, iar celălalt îl imită, parcă salutând popasul acela.

– Fells din Furness şi munţii Cumbrian, zise tânărul folosindu-se de toiag pentru a arăta dincolo de lac.

Duré îi văzu cârlionţii castanii ieşind de sub căciula ciudată, ochii mari, căprui, şi statura scundă şi ştiu că visa, chiar în vreme ce-şi spuse *Nu visez!*

– Cum te…, începu şi simţi cum teama urcă prin el, iar inima îşi iuţeşte bătăile.

– John, rosti tovarăşul lui şi cumpătarea discretă a vocii aceleia alungă o parte din spaima lui Duré. Cred că vom putea înnopta în Bowness. Brown mi-a spus că acolo este un han minunat, chiar pe malul lacului.

Duré încuviinţă. Habar n-avea despre ce vorbea.

Tânărul scund se aplecă spre el şi-l prinse de antebraţ cu degete blânde, totuşi insistente.

– După mine va veni altul, zise John. Nici alfa, nici omega, dar esenţial pentru noi este să găsim calea.

Duré aprobă prosteşte. O briză încreţi lacul şi aduse iz de vegetaţie proaspătă dinspre dealurile îndepărtate.

– Acela va fi născut hăt departe, spuse John. Mai departe decât a ştiut de veacuri rasa noastră. Misiunea ta va fi aceeaşi ca a mea acum – să pregăteşti calea. Tu nu vei trăi să vezi ziua învăţăturilor sale, însă urmaşul tău o va vedea.

– Da, zise Paul Duré şi descoperi că gura i se uscase complet.

Tânărul îşi scoase căciula, o îndesă la brâu şi se aplecă să ridice o piatră rotunjită. O azvârli, departe în lac. Undele circulare se propulsară lent, mărindu-se.

– Fir-ar al naibii, spuse John, am vrut s-o fac să sară peste apă. Îl privi pe Duré. Trebuie să părăseşti infirmeria şi să te întorci imediat pe Pacem. Ai înţeles?

Duré clipi din ochi. Cuvintele acelea nu păreau să aparţină visului.

– De ce?

– Nu contează, răspunse John. *Fă-o!* Aştepţi degeaba. Dacă nu pleci imediat, mai târziu nu vei mai avea ocazia.

Duré se întoarse derutat, ca şi cum ar fi putut să meargă înapoi către patul lui din rezervă. Se uită peste umăr la tânărul scund şi zvelt care stătea pe malul cu prundiş.

– Şi tu?

John ridică altă piatră, o azvârli şi clătină din cap când aceasta ricoşă doar o dată, după care dispăru sub suprafaţa ca oglinda.

– Deocamdată sunt fericit aici, spuse el mai mult pentru sine decât pentru Duré. Am fost *cu adevărat* fericit în călătoria asta. Păru să se scuture din reverie şi ridică fruntea, zâmbindu-i iezuitului. Dă-i drumul! Mişcă-ţi târtiţa, Sfinţia Ta!

Şocat, amuzat, iritat, Duré deschise gura ca să răspundă şi se trezi întins în patul din infirmeria Clădirii Guvernului. Medicii reduseseră iluminatul pentru ca să nu-i tulbure somnul. Senzori de monitorizare îi erau lipiţi de piele.

Duré rămase nemişcat vreme de un minut, suferind mâncărimile şi disconfortul produse de vindecarea arsurilor de gradul trei, şi se gândi la vis, se gândi că nu fusese *decât* un vis, că putea să mai doarmă câteva ore înainte de a sosi Monseniorul… *episcopul* Edouard şi ceilalţi pentru a-l escorta. Închise ochii şi-şi aminti chipul masculin, dar blând, ochii căprui, dialectul arhaic.

Părintele Paul Duré din Societatea lui Iisus se ridică în capul oaselor,

se strădui să se scoale în picioare, descoperi că hainele îi dispăruseră şi nu avea altă îmbrăcăminte decât pijamaua spitalului, îşi puse o pătură pe umeri şi porni desculţ, înainte ca medicii să poată reacţiona la indicaţiile senzorilor.

În capătul îndepărtat al holului existase un teleproiector pentru uzul personalului medical. Dacă acela nu-l putea duce acasă, avea să găsească altul.

Purtând corpul lui Keats, Leigh Hunt ieşi din umbra clădirii în razele soarelui din Piazza di Spagna, aşteptându-se să-l găsească acolo pe Shrike. Nu zări decât un cal. Hunt nu era expert în recunoaşterea cailor, întrucât specia fusese deja dispărută în epoca lui, dar părea să fie tot cel care-i adusese la Roma. Identificarea era uşurată de faptul că era ataşat la aceeaşi şaretă mică – Keats o numise *vettura* – în care sosiseră aici.

Hunt aşeză trupul pe băncuţa din şaretă, îndoind cu grijă în jurul lui cearşafurile din in, şi merse alături, cu o mână pe linţoliu, pe când şareta porni să se mişte încet. În orele sale finale, Keats ceruse să fie înmormântat în cimitirul protestant, lângă Zidul Aurelian şi Piramida lui Caius Cestius. Hunt îşi reamintea vag că trecuseră prin Zidul Aurelian în decursul bizarei lor călătorii, dar nu l-ar fi putut găsi nici dacă ar fi fost în joc viaţa lui… sau înmormântarea lui Keats. Oricum, calul părea să cunoască drumul.

Bărbatul îşi târî picioarele pe lângă şareta care mergea încet şi simţi în aer aromele minunate ale dimineţii de primăvară, dublate însă de un iz de vegetaţie putredă. Era posibil ca trupul lui Keats să fi început deja să se descompună? Hunt cunoştea puţine despre detaliile morţii; nu dorea să afle altele. Lovi crupa calului, pentru a-l zori, dar animalul se opri, se întoarse fără grabă şi-l privi reprobator, după care îşi continuă înaintarea netulburată.

Mai degrabă întrezărirea cu coada ochiului a unei scânteieri, decât vreun zgomot, cât de mic, îl avertiză pe Hunt, însă când se răsuci rapid, Shrike era acolo – la zece–cincisprezece metri în spatele său, mergând în acelaşi ritm cu al calului, într-un marş solemn, totuşi cumva comic, ridicând mult la fiecare pas genunchii cu ghimpi şi

ţepi. Razele soarelui sclipeau pe carapace, dinţii de metal şi lame.

Primul impuls al lui Hunt fu să abandoneze şareta şi să fugă, însă simţul datoriei şi conştiinţa mai profundă a faptului că era complet rătăcit îi înfrânară imboldul acela. N-ar fi putut fugi decât înapoi în Piazza di Spagna… iar Shrike îi bloca unicul drum de întoarcere.

Acceptând creatura ca pe un participant la cortegiul acela incredibil, Hunt întoarse spatele monstrului şi continuă să meargă pe lângă şaretă, ţinând ferm o mână pe glezna prietenului său, peste giulgiu.

Pe tot timpul drumului, fu cu ochii în patru după orice semn al vreunui portal de teleproiector, al vreunei tehnologii mai recente decât secolul al XIX-lea, sau al altei fiinţe umane. Nu văzu nimic. Iluzia că mergea printr-o Romă abandonată, în vremea primăvăratică a lunii februarie din Anul Domnului 1821, era perfectă. Calul sui o colină, la o intersecţie depărtare de Scara Spaniolă, coti de mai multe ori pe bulevarde late şi străduţe înguste şi trecu destul de aproape de ruina rotundă şi năruită pe care bărbatul o recunoscu ca fiind Coliseumul.

Când calul şi şareta se opriră, Hunt se trezi din picoteala cu ochii deschişi în care lunecase în timpul mersului şi privi în jur. Se aflau în exteriorul maldărului de pietre acoperite de buruieni despre care bănuia că ar fi fost Zidul Aurelian şi într-adevăr se zărea o piramidă scundă, însă cimitirul protestant – dacă acesta era – părea mai degrabă păşune, decât loc de veci. Oi păşteau la umbra chiparoşilor, cu tălăngile răsunând straniu în aerul dens, care începea să se încălzească, şi iarba creştea peste tot până la genunchi sau mai înaltă. Hunt clipi şi văzu pietre funerare, risipite ici şi colo, pe jumătate ascunse de smocuri, iar mai aproape, imediat după grumazul calului care începuse să pască, o groapă proaspăt săpată.

Shrike rămase la zece metri în urmă, printre ramurile foşnitoare ale chiparoşilor, însă Hunt îi vedea strălucirea ochilor roşii fixată asupra mormântului.

Consilierul ocoli calul, preocupat numai de iarba înaltă, şi se apropie de groapă. Nu exista nici un coşciug. Groapa era cu puţin mai adâncă de un metru şi movila de pământ de alături mirosea a humus reavăn. În ea era înfipt un hârleţ cu coadă lungă, lăsat parcă

acolo de gropari. La un capăt al gropii se găsea o lespede verticală de piatră, dar fără nici un însemn pe ea… o piatră funerară goală. Hunt întrezări o sclipire metalică pe partea ei superioară şi, grăbindu-se într-acolo, găsi primul artefact modern pe care-l văzuse de când fusese răpit şi adus pe Vechiul Pământ: un toc-laser mic, dintre cele utilizate de muncitorii constructori sau de artiştii plastici pentru a scrie chiar şi pe aliajele cele mai dure.

Hunt se întoarse cu tocul în mână, simţindu-se înarmat, deşi ideea că fasciculul acela subţire l-ar fi putut opri pe Shrike părea ridicolă. Puse tocul în buzunarul cămăşii şi începu să-l îngroape pe John Keats.

Peste câteva minute, Hunt stătea lângă movila de pământ, cu hârleţul în mână, privea la forma micuţă şi învelită în cearşaf din mormântul deschis şi încerca să se gândească ce să spună. Bărbatul participase la numeroase funeralii naţionale, ba chiar îi scrisese panegirice lui Gladstone, şi cuvintele nu fuseseră niciodată o problemă pentru el. Acum însă îşi simţea mintea golită. Unicii spectatori erau tăcutul Shrike, care rămăsese în umbra chiparoşilor, şi oile cu tălăngi ce răsunau când se îndepărtau neliniştite de monstru, apropiindu-se de mormânt ca un grup de bocitoare apatice.

Hunt se gândi că poate că ar fi fost cuvenite nişte versuri ale adevăratului John Keats, dar el era un consilier politic – nu un bărbat dedat lecturării sau memorării de poezii antice. Îşi aminti, prea târziu, că scrisese fragmentul de poem pe care prietenul său i-l dictase în ziua precedentă, însă carneţelul rămăsese pe masa din apartamentul din Piazza di Spagna. Fusese ceva despre a deveni zeu sau aidoma unui zeu, despre conştiinţa a prea multe lucruri care-ţi dau năvală în minte… sau ceva la fel de lipsit de sens. Hunt avea o memorie excelentă, totuşi nu-şi putea reaminti nici măcar primul vers al ghiveciului acela arhaic.

În cele din urmă se mulţumi cu un moment de reculegere tăcută, ţinând capul plecat şi ochii închişi, doar ocazional aruncând o privire furişă spre Shrike, care păstra distanţa, pentru ca în cele din urmă să înceapă să umple groapa cu pământ. Dură mai mult decât şi-ar fi putut închipui. După ce termină de bătătorit uşor solul, suprafaţa rămase niţel concavă, de parcă trupul n-ar fi fost într-atât

de însemnat încât să formeze un morman corespunzător. Oile se atinseră de picioarele lui Hunt, păscând iarba înaltă, margaretele şi violetele ce creşteau în jurul mormântului.

Hunt nu mai ţinuse minte versurile bărbatului, dar nu avu nici o greutate în a-şi aminti inscripţia pe care Keats ceruse să i-o scrie pe piatra funerară. Activă tocul, îl testă, arzând o brazdă de trei metri prin iarbă şi sol, apoi fu nevoit să stingă focul mic pe care-l stârnise, călcându-l în picioare. Inscripţia îl tulburase când o auzise prima dată; singurătatea şi amărăciunea răsunaseră limpede îndărătul eforturilor şuierătoare, icnitoare ale lui Keats, totuşi Hunt nu crezuse că ar fi fost cazul să-l contrazică. Acum nu mai trebuia decât s-o sape în piatră, să părăsească locul acesta şi să-l evite pe Shrike în timp ce încerca să-şi găsească drumul către casă.

Tocul săpa destul de uşor în piatră şi Hunt trebui să exerseze pe partea din spate a lespezii funerare, înainte de a găsi adâncimea corectă a liniei şi calitatea controlului. Cu toate acestea ansamblul părea neregulat şi grosolan, când bărbatul termină, după cincisprezece sau douăzeci de minute.

Făcuse mai întâi desenul rudimentar pe care-l ceruse Keats; îi arătase lui Hunt câteva schiţe, mâzgălite cu mână tremurătoare, ale unei lire greceşti cu patru dintre cele opt coarde rupte. Hunt nu fu satisfăcut după ce-l termină – era pictor chiar într-o măsură mai mică decât cititor de poezie –, dar probabil că obiectul putea fi recunoscut de oricine care *ştia* ce naiba era o liră grecească. Apoi urma textul în sine, scris exact aşa cum i-l dictase Keats:

AICI ODIHNEŞTE CEL
AL CĂRUI NUME
A FOST SCRIS ÎN APĂ

Nimic altceva; nici o dată a naşterii sau a morţii, nici măcar numele poetului. Hunt se retrase, îşi examină opera, clătină din cap, închise tocul însă îl păstră în mână şi reveni spre oraş, descriind un arc de cerc larg în jurul creaturii dintre chiparoşi.

La deschiderea prin Zidul Aurelian, se opri să privească îndărăt.

Calul, încă ataşat de şareta sa, coborâse pe panta lungă pentru a paşte iarba mai dulce de lângă un pârâiaş. Oile se strângeau una în alta, molfăind flori şi lăsând urme de copite în pământul umed al mormântului. Shrike rămăsese locului, abia vizibil sub un umbrar de ramuri de chiparos. Hunt era aproape sigur că făptura continua să privească mormântul.

Se făcuse târziu după-amiază când găsi teleproiectorul: un dreptunghi bleumarin opac care bâzâia exact în centrul Coliseumului năruit. Nu exista vreun diskey sau placă de tastare. Portalul atârna acolo ca o uşă mată.

Nu era însă deschisă pentru Hunt.

Bărbatul încercă de vreo cincizeci de ori, însă suprafaţa era solidă şi rezistentă ca piatra. O atinsese într-o doară cu vârfurile degetelor, păşise plin de încredere înainte şi ricoşase din suprafaţa ei, se repezise în dreptunghiul albastru, azvârlise pietre spre intrare, doar pentru a vedea cum revin îndărăt, încercase din ambele părţi, ba chiar şi dinspre muchiile lui, şi sfârşise prin a se izbi din nou şi din nou de portalul inutil până ce îşi învineţise umerii şi braţele.

Era un teleproiector. Era sigur de asta. Dar nu-i permitea să treacă prin el.

Hunt scotoci prin restul Coliseumului, până şi prin pasajele subterane care picurau de umezeală şi erau pline de excremente de lilieci, însă nu dădu peste alt portal. Căută pe străzile din apropiere şi în toate clădirile lor. Nici un alt portal. Cercetă toată după-amiaza, prin bazilici şi catedrale, vile şi colibe, clădiri cu apartamente măreţe şi ulicioare strâmte. Ba reveni chiar în Piazza di Spagna, înfulecă un prânz grăbit la parter, strecură în buzunar carneţelul şi tot ce mai găsi interesant în odăile de la etaj, după care plecă pentru totdeauna, ca să găsească un teleproiector.

Nu găsi altul cu excepţia celui din Coliseum. Până la apusul soarelui, trăsese cu unghiile de el până ce le însângerase. Părea autentic, zumzăia autentic, *îl simţea* autentic, totuşi nu-l lăsa să treacă prin el.

O lună, nu cea a Vechiului Pământ, judecând după furtunile de praf

şi norii vizibili pe suprafaţa ei, răsărise şi spânzura deasupra curbei negre a zidului Coliseumului. Hunt stătea în centrul pietros şi privea încruntat strălucirea albastră a portalului. De undeva dindărătul lui se auzi fâlfâitul agitat al aripilor de porumbei şi scrâşnetul unei pietricele pe stâncă.

Hunt se ridică cu greu, bâjbâi după tocul laser din buzunar şi rămase, cu picioarele depărtate, aşteptând şi căznindu-se să distingă ceva în umbrele numeroaselor nişe şi arcade ale Coliseumului. Nu se clintea nimic.

Un sunet brusc îndărătul lui îl făcu să se rotească şi aproape să baleieze raza subţire de laser peste suprafaţa portalului teleproiector. Un braţ apăru acolo. Apoi un picior. Ieşi o persoană. Şi încă una.

Coliseumul reverberă sub strigătele lui Leigh Hunt.

Meina Gladstone ştiuse că, aşa obosită cum era, ar fi fost o greşeală să doarmă chiar şi numai treizeci de minute. Din fragedă copilărie însă se antrenase să picotească cinci, până la cincisprezece minute, eliminând toxinele oboselii prin acele scurte respiro de la gânduri.

Acum, simţind că-i venea să vomite de epuizare şi de ameţeala confuziei din ultimele patruzeci şi opt de ore, se întinse pe sofaua lungă din cabinetul ei, golindu-şi mintea de banalităţi şi redundanţe, lăsând subconştientul să găsească o cale prin jungla de idei şi evenimente. Pentru câteva minute, aţipi şi, în timp ce dormea, visă.

Meina Gladstone se sculă în capul oaselor, azvârlind pătura uşoară, şi acţionă comagenda chiar înainte de a fi deschis ochii.

– Sedeptra! Convoacă-i pe generalul Morpurgo şi pe amiralul Singh în cabinetul meu în trei minute.

Intră în baia alăturată, îşi făcu duş cu apă şi unde sonice, îmbrăcă haine curate – costumul ei cel mai oficial din catifea reiată neagră, moale, cu o eşarfă în culorile roşu şi auriu ale Senatului fixată cu un ac de aur care arăta simbolul geodezic al Hegemoniei, cu cercei ce

datau de pe Vechiul Pământ pre-Greşeală şi brăţara-comagendă de topaz pe care o primise de la senatorul Byron Lamia înainte de însurătoarea acestuia – şi reveni în cabinet la timp pentru a-i întâmpina pe cei doi ofiţeri FORŢĂ.

– Doamnă director executiv, momentul este extrem de nepotrivit, începu amiralul Singh. Datele finale primite de la Mare Infinitus au fost analizate şi discutam mişcările flotei pentru apărarea lui Asquith.

Gladstone îşi materializă teleproiectorul privat şi le făcu semn s-o urmeze.

Singh privi în jur, când păşi pe iarba aurie sub cerul de bronz ameninţător.

– Kastrop–Reuxel, spuse el. Au existat zvonuri potrivit cărora o administraţie anterioară a trimis FORŢA:spaţiu aici pentru a construi un teleproiector privat.

– Directorul executiv Ievşenski l-a adăugat Webului, zise Gladstone. Făcu un gest din mână şi uşa teleproiectorului dispăru. El considera că directorul executiv are nevoie de un loc unde să fie improbabile dispozitivele de ascultare ale Nucleului.

Morpurgo privi neliniştit spre zidul de nori de lângă orizont, unde jucau fulgere globulare.

– Nici un loc, declară el, nu este total sigur de Nucleu. I-am spus amiralului Singh despre suspiciunile noastre.

– Nu sunt suspiciuni, spuse Gladstone. Sunt fapte. Şi ştiu unde este Nucleul.

Ambii ofiţeri FORŢĂ reacţionară de parcă un fulger globular i-ar fi trăsnit pe ei.

– Unde?

Gladstone se plimbă de colo-colo. Părul ei sur, scurt, părea să strălucească în aerul încărcat.

– *În* reţeaua teleproiectoarelor, rosti ea. Între portaluri. IA-urile trăiesc în pseudo-lumea singularităţilor, ca păianjenii pe o plasă neagră. Şi *noi* suntem cei care le-am ţesut plasa aceea.

Morpurgo fu primul dintre cei doi care izbuti să vorbească.

– Dumnezeule! zise el. Ce facem acum? Avem mai puţin de trei ore înainte ca nava-torţă cu dispozitivul Nucleului să translateze în spaţiul Hyperion.

Gladstone le spuse exact ce aveau să facă.

– Imposibil, rosti Singh. Fără să-şi dea seama, se trăgea întruna de bărbuţa lui scurtă. Pur şi simplu, imposibil!

– Ba nu, îl contrazise Morpurgo. Va merge. Avem destul timp. Iar pe cât de disperate şi aleatorii au fost mişcările flotei în ultimele două zile…

Amiralul scutură din cap.

– Logistic poate fi posibil. Raţional şi etic, nu. Nu, este imposibil.

Meina Gladstone se apropie de el.

– Kushwant, rosti ea prenumele amiralului pentru prima dată de când fusese o tânără senatoare şi el un şi mai tânăr comandant în FORŢĂ:spaţiu, mai ţii minte când senatorul Lamia ne-a pus în legătură cu Stabilele? Mai ţii minte o IA pe nume Ummon? Mai ţii minte predicţia ei despre două viitoruri: unul conţinând haos şi celălalt extincţia certă a omenirii?

Singh îi întoarse spatele.

– Datoria mea este faţă de FORŢĂ şi de Hegemonie.

– Datoria ta este aceeaşi cu a mea! lătră Gladstone. Faţă de rasa umană.

Pumnii lui Singh se ridicară, de parcă ar fi fost gata să lupte cu un duşman invizibil, dar puternic.

– Nu ştim cu *siguranţă!* De unde deţii informaţiile?

– De la Severn, răspunse Gladstone. Cibridul.

– Cibridul? pufni generalul. Te referi la *pictorul* acela. Mai precis copia jalnică a unui pictor.

– Cibridul, repetă directorul executiv şi le explică.

– Severn este o personalitate recuperată? Morpurgo părea neîncrezător. Şi cum l-ai găsit?

– El m-a găsit *pe mine.* Într-un vis. Cumva, a izbutit să comunice de acolo unde se află. Ăsta a fost rolul lui. De asta, Ummon l-a *trimis* pe el în Web.

– Un vis, ricană amiralul Singh. Acest… cibrid… ţi-a spus că Nucleul este ascuns în reţeaua teleproiectoarelor… într-un *vis.*

– Da, spuse Gladstone, şi avem la dispoziţie foarte puţin timp în care să acţionăm.

– Însă, zise Morpurgo, pentru a face ceea ce ai sugerat…

– Ar însemna pierirea a milioane de oameni, termină Singh. Poate a miliarde. Economia va colapsa. TC2, Renaştere Vector, Noul Pământ, Deneburile, Noua Mecca – *Lusus,* Arthur! – şi alte zeci de planete depind de altele pentru hrana lor. Planetele urbane nu pot supravieţui pe cont propriu.

– Nu ca planete urbane, aprobă Gladstone. Totuşi ele pot învăţa agricultură, până la renaşterea comerţului interstelar.

– Pe naiba! izbucni Singh. *După* molime, *după* disocierea autorităţii, *după* milioanele de morţi datorate lipsei de echipamente corespunzătoare, medicamente şi susţinere din datasferă.

– M-am gândit la toate astea, spuse Gladstone cu glas mai ferm decât îl auzise Morpurgo vreodată. Voi fi autoarea celui mai mare genocid din istorie – mai mare decât Hitler, Tze Hu sau Horace Glennon-Height. Singurul lucru mai rău decât asta este să continuăm aşa cum suntem. Caz în care, eu şi dumneavoastră,

domnilor, vom fi cei mai mari trădători din istoria omenirii.

– Nu putem *şti* asta, mârâi Kushwant Singh ca şi cum cuvintele i-ar fi fost scoase în urma unor lovituri în abdomen.

– Ba *ştim* asta, rosti Gladstone. Nucleul nu mai are nevoie de Web. De acum înainte, Volatilele şi Esenţialele vor ţine milioane de sclavi întemniţaţi în subteranele celor nouă planete labirintice, utilizându-le sinapsele pentru calculele necesare.

– Nonsens, zise Singh. Oamenii aceia vor muri.

Meina Gladstone suspină şi clătină din cap.

– Nucleul a conceput un dispozitiv organic parazit, numit cruciform, spuse ea. El… învie morţii. După câteva generaţii, oamenii vor fi retardaţi, letargici şi fără viitor, dar neuronii lor vor continua să slujească interesele Nucleului.

Singh le întoarse iarăşi spatele. Silueta lui micuţă se contura pe un zid de fulgere, în vreme ce furtuna se apropia într-un tumult de nori clocotitori de bronz.

– Visul tău ţi-a spus toate astea, Meina?

– Da.

– Şi ce altceva ţi-a mai spus? se răsti amiralul.

– Că Nucleul nu mai are nevoie de Web, răspunse Gladstone. Nu mai are nevoie de Webul *oamenilor.* IA-urile vor continua să locuiască acolo, ca nişte şobolani în pereţii unei case, însă ocupanţii iniţiali nu mai sunt necesari. Inteligenţa Finală IA va prelua sarcinile majore de calcul.

Singh se răsuci către ea.

– Eşti nebună, Meina. Realmente nebună.

Gladstone se mişcă iute, prinzându-i mâneca înainte să poată activa teleproiectorul.

– Kushwant, te rog, ascultă…

Singh scoase din tunică un pistol de paradă cu fleşete şi-l lipi de pieptul femeii.

– Îmi pare rău, doamnă director executiv, dar eu slujesc Hegemonia şi…

Gladstone se retrase un pas şi duse palma la gură când amiralul Kushwant Singh încetă să mai vorbească, privi în gol o secundă şi căzu în iarbă. Pistolul cu fleşete se rostogoli puţin mai departe.

Morpurgo înaintă, îl luă de jos şi-l vârî la brâu, fără să fi dat drumul baghetei-letale din mână.

– L-ai omorât, rosti directorul executiv. Dacă nu coopera, intenţionam să-l las aici. Naufragiat pe Kastrop–Reuxel.

– Nu puteam să riscăm, spuse generalul şi îndepărtă corpul de teleproiector. Totul depinde de următoarele ore.

Gladstone îşi privi vechiul prieten.

– Eşti de acord să faci asta?

– Trebuie s-o facem, răspunse Morpurgo. Va fi ultima noastră şansă de a scăpa de jugul acesta. Voi transmite imediat ordinele de desfăşurare şi voi livra personal ordinele sigilate. Va însemna majoritatea flotei…

– Dumnezeule, şopti Meina Gladstone privind leşul amiralului Singh. Fac toate astea bizuindu-mă pe puterea unui vis.

– Uneori, spuse generalul Morpurgo şi o prinse de mână, visele sunt tot ceea ce ne separă de maşini.

44

Moartea nu este, am descoperit, o experienţă plăcută. Părăsirea odăilor familiare din Piazza di Spagna şi răcirea rapidă a trupului de acolo sunt similare cu a fi azvârlit afară, în noapte, din cauza unui incendiu sau a unei inundaţii. Aruncat cu capul înainte în metasferă, încerc o aceeaşi senzaţie de ruşine şi revelaţia bruscă şi stingheritoare pe care am avut-o toţi în vise când ne dăm seama că am uitat să ne îmbrăcăm şi am apărut în pielea goală într-un loc public sau la o reuniune mondenă.

„În pielea goală" este expresia corectă acum, când mă străduiesc să păstrez o formă a personalităţii mele analoge zdrenţuite. Izbutesc să mă concentrez suficient pentru a modela acest nor electronic aproape aleatoriu de amintiri şi asocieri într-un simulacru rezonabil al omului care am fost… sau cel puţin al omului a cărui memorie am împărtăşit-o.

Domnul John Keats, înalt de cinci picioare.

Metasfera nu este defel un loc mai puţin înspăimântător decât înainte – ba este chiar mai rău acum, când nu am un adăpost muritor în care să mă refugiez. Forme vaste se mişcă dincolo de orizonturi îndepărtate, sunete răsună în Neantul Care Uneşte aidoma paşilor pe lespezile dintr-un castel abandonat. Un huruit constant şi iritant, ca roţile unei şarete pe o şosea de ardezie, se aude dedesubt şi înapoia a tot ce întrezăresc.

Sărmanul Hunt! Sunt ispitit să revin la el, să apar pe neaşteptate ca fantoma lui Marley din povestea lui Dickens pentru a-l asigura că o duc mai bine decât arăt, dar Vechiul Pământ este un loc periculos pentru mine în momentul de faţă: prezenţa lui Shrike arde pe dataplanurile metasferei ca flacăra pe o catifea neagră.

Nucleul mă cheamă cu o forţă mai mare, însă el este încă şi mai primejdios. Mi-l amintesc pe Ummon distrugându-l pe celălalt Keats în faţa lui Brawne Lamia – strivind personalitatea analogă, până ce pur şi simplu se dizolvase, cu memoria bărbatului lichefiindu-se ca un melc peste care s-a turnat sare.

Nu, mulţumesc!

Am ales moartea, nu starea divină, dar înainte de a dormi trebuie să rezolv nişte sarcini.

Metasfera mă înspăimântă, Nucleul mă înspăimântă şi mai tare, tunelurile întunecate ale singularităţilor datasferei prin care trebuie să călătoresc mă îngrozesc până în măduva oaselor mele analoge. Nu am însă ce face.

Plonjez în primul con negru şi mă rotesc prin el ca o frunză metaforică într-o furtună mult prea reală, ieşind pe dataplanul cuvenit, dar sunt prea ameţit şi dezorientat pentru a face altceva decât să stau locului – vizibil pentru orice IA din Nucleu care accesează aceşti ganglioni ROM sau pentru rutinele fage care sălăşluiesc în interstiţiile violete din aceste lanţuri muntoase de date –, totuşi haosul din TehNucleu mă salvează: giganticele personalităţi ale Nucleului sunt prea ocupate cu asedierea Troilor lor personale pentru a-şi mai supraveghea uşile dosnice.

Găsesc codurile de acces în datasferă pe care le doresc şi sinapsele ombilicale de care am nevoie, şi nu-mi trebuie decât o microsecundă ca să urmez căi vechi spre Tau Ceti Central, Clădirea Guvernului… infirmeria de acolo… şi visele somnului indus de tranchilizante al lui Paul Duré.

Ceva ce personalitatea mea face excepţional de bine este să viseze şi descopăr, cu totul accidental, că amintirile mele despre excursia prin Scoţia alcătuiesc decorul plăcut al unui vis în care să-l

conving pe preot să fugă. Ca englez şi liber cugetător, mă opusesem cândva faţă de orice mirosea a papistaşi, totuşi trebuie să le recunosc iezuiţilor că sunt învăţaţi să se supună mai presus de logică şi pentru prima dată asta este de folos întregii omeniri. Duré nu întreabă *de ce* atunci când îi spun să plece… se trezeşte ca un băiat cuminte, se înveleşte într-o pătură şi pleacă.

Meina Gladstone se gândeşte la mine ca fiind Joseph Severn, dar îmi acceptă mesajul ca şi cum i-ar fi fost adus de Dumnezeu. Vreau să-i spun că nu, eu nu sunt Alesul, eu sunt doar Cel Care Vine Înainte, însă important este mesajul, aşa că-l transmit şi plec.

Trecând prin Nucleu în drumul meu către metasfera lui Hyperion, simt izul de metal arzând al războiului civil şi întrezăresc o lumină uriaşă care poate foarte bine să fie procesul distrugerii lui Ummon. Bătrânul maestru Zen, dacă într-adevăr este el, nu citează koanuri când moare, dar răcneşte în agonie la fel de sincer ca orice entitate conştientă care a fost aruncată vreodată în cuptor.

Mă grăbesc mai departe.

Conexiunea teleproiectoare spre Hyperion este în cel mai bun caz firavă: un singur portal teleproiector militar şi o singură NavăSalt, avariată, într-un perimetru tot mai strâmt apărat de nave ale Hegemoniei sfârtecate de război. Sfera constrictivă de singularitate mai poate fi protejată doar câteva minute împotriva atacurilor Expulzaţilor. Nava-torţă a Hegemoniei care transportă dispozitivul baghetă-letală al Nucleului este pregătită să translateze în sistem chiar atunci când sosesc eu şi mă orientez în nivelul limitat al datasferei ce permite observarea. Mă opresc să privesc ce se întâmplă în continuare.

– Hristoase! spuse Melio Arundez. Meina Gladstone are un mesaj de prioritate unu.

Theo Lane i se alătură şi priviră datele prioritare coagulându-se ca o ceaţă deasupra holonişei. Consulul coborî scara spiralată de fier din dormitor, unde se retrăsese ca să mediteze.

– Alt mesaj de pe TC2? se răsti el.

– Nu ne este adresat în mod explicit, răspunse Theo citind codurile roşii ce se formau şi se destrămau. Este un mesaj sperlumic prioritar adresat tuturor oamenilor, de pretutindeni.

Arundez se afundă în pernele nişei.

– Ceva nu mi se pare în regulă. Directorul executiv a mai emis vreodată pe bandă de lăţime totală?

– Niciodată, răspunse Theo Lane. Simpla codificare a unui asemenea mesaj ar necesita o energie incredibilă.

Consulul se apropie şi arătă codurile care dispăreau.

– Nu este un mesaj arhivat. Priviţi: este o transmisiune în timp real.

Theo clătină din cap.

– Pentru aşa ceva ar fi necesare valori de transmisie de ordinul câtorva sute de milioane de gigaelectronvolţi.

Arundez fluieră încetişor.

– Chiar şi numai pentru un singur GeV, ar trebui să fie al naibii de importantă.

– O capitulare generală, rosti Theo. Este singurul lucru care ar cere un mesaj universal în timp real. Gladstone emite nu numai spre Web, ci şi spre Expulzaţi, planetele din Pustietate şi cele cucerite. Este probabil difuzat pe toate frecvenţele de comunicaţii, HTV şi benzile din datasferă. Trebuie să fie vorba de capitulare.

– Gura! rosti Consulul.

Băuse.

Începuse să bea imediat după ce revenise de la Tribunal, iar dispoziţia lui, care fusese mohorâtă, deşi Theo şi Arundez îl bătuseră pe spate şi-i sărbătoriseră supravieţuirea, nu se îmbunătăţise după ce decolaseră şi părăsiseră Roiul, şi nici în cele

două ore pe care le petrecuse singur, bând, în timp ce accelerau către Hyperion.

– Meina Gladstone n-o să capituleze, rosti el cu limba împleticită. Nu dăduse drumul sticlei de scotch din mână. Fiţi atenţi!

În nava-torţă HS *Stephen Hawking*, a douăzeci şi treia navă spaţială care purtase numele venerat al savantului clasic, generalul Arthur Morpurgo ridică ochii de la tabla C^3 şi ceru linişte din partea celor doi ofiţeri de punte. În mod obişnuit, clasa aceea de nave-torţă avea un echipaj de şaptezeci şi cinci de persoane. Acum, cu dispozitivul baghetă-letală al Nucleului încărcat şi armat în compartimentul pentru armament, Morpurgo şi patru voluntari formau tot echipajul. Displayuri şi glasuri sintetice discrete îi asigurau că *Stephen Hawking* se afla pe curs, conform graficului şi accelera constant către viteze aproape cuantice şi portalul teleproiector militar din punctul Lagrange 3 dintre Madhya şi uriaşul ei satelit natural. Portalul Madhya se deschidea direct la teleproiectorul apărat cu eroism spre spaţiul Hyperion.

– Un minut şi optsprezece secunde până la translatare, anunţă ofiţerul de punte Salumun Morpurgo.

Era fiul generalului.

Morpurgo încuviinţă şi deschise transmisia care se efectua pe bandă largă. Proiecţiile punţii erau îndeajuns de ocupate cu datele misiunii, aşa că generalul îngădui doar semnalul audio al mesajului directorului executiv. Zâmbi fără să vrea. Ce ar fi spus Meina dacă ar fi ştiut că el se afla la cârma lui *Stephen Hawking*? Mai bine să nu ştie. El nu putea face altceva. Prefera să nu vadă rezultatele ordinelor sale precise, pe care le înmânase personal în ultimele două ore.

Generalul îşi privi fiul cel mai mare cu o mândrie atât de aprigă, încât era aproape dureroasă. Pentru această misiune putuse apela la un număr limitat de persoane care erau în stare să comande o navă-torţă, iar fiul lui fusese primul care se oferise voluntar. Dacă nu altceva, măcar entuziasmul familiei lui Morpurgo ar fi putut deştepta unele suspiciuni ale Nucleului.

– Concetăţeni, spunea Gladstone, aceasta este ultima mea transmisiune către voi în calitate de director executiv. Aşa cum ştiţi, războiul teribil care a devastat deja trei dintre planetele noastre şi este pe punctul de a se abate asupra celei de-a patra a fost anunţat ca fiind o invazie a Roiurilor Expulzate. Aceasta este o minciună!

Benzile de comunicaţii se învăpăiară de interferenţe şi amuţiră.

– Comutare pe sperlumic, rosti generalul Morpurgo.

– Un minut şi trei secunde până la translatare, intonă fiul lui.

Vocea lui Gladstone reveni, filtrată şi uşor deformată de încriptarea şi decodarea sperlumică.

– …să-şi dea seama că strămoşii noştri… şi noi înşine… făcuserăm un pact faustian cu o putere pe care n-o preocupa soarta omenirii. *Nucleul* se află înapoia actualei invazii. *Nucleul* este răspunzător pentru lungul şi confortabilul nostru Ev Mediu al sufletului. *Nucleul* este răspunzător pentru actuala tentativă de distrugere a omenirii, de înlăturare a noastră din Univers pentru a fi înlocuiţi cu un zeu-maşină conceput de el.

Ofiţerul de punte Salumun Morpurgo nu-şi desprinse nici o secundă privirea de pe semicercul de instrumente.

– Treizeci şi opt de secunde până la translatare.

Morpurgo aprobă din cap. Ceilalţi doi membri de echipaj de pe puntea C^3 aveau feţele scăldate în sudoare. Generalul îşi dădu seama că propriul său chip era transpirat.

– …au dovedit că Nucleul sălăşluieşte… că a sălăşluit dintotdeauna… în locurile întunecate dintre portalurile teleproiectoare. IA-urile se consideră stăpânii noştri. Atât timp cât Webul există, atâta vreme cât iubita noastră Hegemonie este legată prin teleproiectoare, ele vor fi într-adevăr stăpânii noştri.

Morpurgo îşi privi propriul cronometru. *Douăzeci şi opt de secunde.* Translaţia în sistemul Hyperion avea să fie – pentru ochiul omenesc – instantanee. Morpurgo era convins că dispozitivul baghetă-letală al Nucleului fusese programat să detoneze imediat ce pătrundeau în

spaţiul Hyperion. Unda de şoc a morţii avea să atingă planeta Hyperion în mai puţin de două secunde şi să învăluie până şi cele mai îndepărtate elemente ale Roiului Expulzat în mai puţin de zece minute.

– Astfel, rosti Meina Gladstone şi vocea ei trădă emoţie pentru prima dată, în calitate de director executiv al Senatului Hegemoniei Omului, am autorizat elemente ale FORŢEI:spaţiu să distrugă toate sferele constrictive de singularitate şi dispozitivele teleproiectoare cunoscute. Această distrugere… această *cauterizare…* va începe peste zece secunde. Dumnezeu să salveze Hegemonia! Dumnezeu să ne ierte pe toţi!

Ofiţerul de punte Salumun Morpurgo vorbi sec:

– Cinci secunde până la translatare, tată.

Morpurgo privi peste punte în ochii fiului său. Proiecţiile dinapoia acestuia arătau portalul crescând, crescând, înconjurându-i.

– Te iubesc, spuse generalul.

Două sute şaizeci şi trei de sfere constrictive de singularitate ce conectau peste şaptezeci şi două de milioane de portaluri teleproiectoare au fost distruse în 2,6 secunde. Unităţile flotei FORŢĂ, desfăşurate de Morpurgo în conformitate cu Ordinul Executiv şi implementând ordine desigilate cu mai puţin de trei minute în urmă, au acţionat prompt şi profesional, distrugând fragilele sfere teleproiectoare servindu-se de proiectile, lasere şi explozive cu plasmă.

Peste trei secunde, în timp ce norii sfărâmăturilor încă se dilatau, sutele de nave FORŢĂ s-au trezit izolate, separate una de cealaltă şi de alte sisteme planetare prin săptămâni sau luni de zbor cu propulsie Hawking şi prin ani de datorie temporală.

Mii de oameni au fost prinşi în tranzitul teleproiectării. Mulţi au murit instantaneu, dezmembraţi sau rupţi în două. Şi mai mulţi au suferit amputări de membre, când portalurile au colapsat în spatele

sau în faţa lor. Unii au dispărut pur şi simplu.

Aceasta a fost soarta lui HS *Stephen Hawking* – exact aşa cum fusese planificat –, deoarece atât portalul de intrare, cât şi cel de ieşire au fost distruse expert în nanosecunda de translatare a navei. Nici o parte din nava-torţă n-a supravieţuit în spaţiul real. Testele ulterioare au dovedit în mod concludent că aşa-numitul dispozitiv baghetă-letală a detonat în echivalentul de timp şi spaţiu din straniile geografii ale Nucleului dintre portaluri.

Efectul n-a fost cunoscut niciodată.

Efectul asupra Webului şi cetăţenilor săi a fost evident imediat.

După şapte secole de existenţă şi cel puţin patru secole în care puţini cetăţeni existaseră fără ea, datasfera – incluzând Totalitatea şi toate benzile de comunicaţii şi acces – a încetat pur şi simplu să mai existe. Sute de mii de cetăţeni au înnebunit în momentul acela, şocaţi şi intraţi în catatonie după dispariţia unor simţuri care deveniseră pentru ei mai importante decât văzul sau auzul.

Sute de mii de operatori de dataplanuri, incluzând mulţi dintre aşa-zişii cibervome şi cowboy de sistem, au fost pierduţi, cu personalităţile analoge prinse în prăbuşirea datasferei, cu creierii arşi de suprasarcina de şunt neural sau din cauza unui efect cunoscut ulterior ca feedback zero–zero.

Milioane de oameni au murit când habitatele lor, accesibile doar prin teleproiectoare, au devenit capcane letale izolate.

Episcopul Bisericii Ispăşirii Finale – liderul sectei Shrike – aranjase să-şi petreacă Zilele Finale în confort, într-un munte cav, cu provizii abundente, adânc în Lanţul Corbului din regiunea nordică a planetei Nevermore. Unicul mod de acces îl reprezentau teleproiectoarele redundante. Episcopul şi-a găsit sfârşitul împreună cu câteva mii de acoliţi, exorcişti, lectori şi diaconi care şi-au însângerat degetele pentru a intra în Sanctuarul Interior şi să împărtăşească ultimele guri de aer ale Sfinţiei Sale.

Editoarea milionară Tyrena Wingreen-Feif, în vârstă de nouăzeci şi şapte de ani standard şi aflată în atenţia publicului de peste trei sute de ani graţie miracolelor tratamentelor Poulsen şi criogeniei, a făcut greşeala de a petrece ziua aceea fatală în biroul ei accesibil doar prin teleproiector de la nivelul 435 al Turnului Transline din secţiunea Babel a Oraşului 5 de pe Tau Ceti Central. După cincisprezece ore în care a refuzat să creadă că serviciul de teleproiectare nu va fi restabilit în scurt timp, Tyrena a cedat înaintea rugăminţilor fierbinţi făcute prin intercom de angajaţii ei şi şi-a dezactivat pereţii de câmp constrictiv, astfel ca să poată fi preluată de un VEM.

Tyrena nu ascultase însă cu atenţie instrucţiunile primite. Decompresia explozivă a propulsat-o de pe etajul 435 ca un dop dintr-o sticlă de şampanie agitată zdravăn. Angajaţii şi membrii echipei de recuperare din VEM-ul care aştepta au jurat că bătrâna doamnă a înjurat încontinuu cele patru minute cât a durat căderea.

Pe majoritatea planetelor, haosul şi-a câştigat o nouă definiţie.

Majoritatea economiei Webului a dispărut odată cu datasferele locale şi cu megasfera Webului. Trilioane de mărci câştigate cu trudă sau furate cu nepăsare au încetat să mai existe. Cardurile universale n-au mai funcţionat. Maşinăria vieţii cotidiene a tuşit, a scrâşnit şi s-a oprit. Timp de săptămâni sau luni sau ani, în funcţie de planetă, avea să fie imposibil să plăteşti pentru alimente, să foloseşti transportul public, să achiţi cea mai simplă datorie ori să primeşti servicii fără să fi avut acces la monedele şi bancnotele de pe piaţa neagră.

Însă criza economică generală care lovise ca un tsunami a fost un detaliu minor, rezervat pentru analizele ulterioare. Pentru majoritatea familiilor, efectul a fost imediat şi intens personal.

Tatăl sau mama se teleproiectaseră spre serviciu ca de obicei, să spunem de pe Deneb Vier pe Renaştere V, dar în loc să ajungă acasă seara cu o întârziere de o oră, aveau să ajungă cu o întârziere de unsprezece ani… cu condiţia să fi putut găsi tranzit imediat pe una dintre puţinele nave-spin cu propulsie Hawking care mai călătoreau la modul clasic între planete.

Membrii familiilor înstărite care ascultaseră discursul lui Gladstone în reşedinţele lor multiplanetare la modă ridicaseră ochii pentru a se privi, despărţiţi numai de câţiva metri şi portaluri deschise între camere, clipiseră şi fuseseră separaţi de ani-lumină şi ani reali, cu odăile lor deschise acum spre neant.

Copii aflaţi la puţine minute depărtare, la şcoală, în tabără, la joacă, sau la babysitter aveau să fie adulţi înainte de a se reîntâlni cu părinţii.

Grand Concourse, deja uşor ciopârţită de război, s-a trezit trimisă în uitare, cu bucla ei nesfârşită de magazine elegante şi restaurante de prestigiu îmbucătăţită în secţiuni de calitate inferioară ce n-aveau să mai fie niciodată reunite.

Fluviul Tethys a încetat să mai curgă, când portalurile gigantice s-au opacizat şi au murit. Apa s-a revărsat din albie, s-a evaporat şi peştii au putrezit sub două sute de sori.

Au existat revolte. Lusus s-a autosfâşiat aidoma unui lup care-şi mestecă propriile măruntaie. Noua Mecca a fost cuprinsă de spasmele martiriului. Tsingtao-Hsishuang Panna a celebrat izbăvirea de hoardele de Expulzaţi şi apoi a spânzurat câteva mii de foşti birocraţi ai Hegemoniei.

Maui-Legământul s-a răsculat de asemenea, cu sutele de mii de descendenţi ale Primelor Familii navigând cu insulele motrice pentru a-i strămuta pe extraplanetarii care preluaseră atât de mult din planetă. Ulterior, milioanele de proprietari de case de vacanţă şocaţi şi deportaţi au fost puşi la muncă pentru a demonta miile de sonde de petrol şi centre turistice care pătaseră Arhipelagul Ecuatorial aidoma vărsatului de vânt.

Pe Renaştere Vector a avut loc o răbufnire scurtă de violenţă, urmată de restructurare socială eficientă şi de un efort serios de a alimenta o planetă urbană lipsită de ferme.

Pe Nordholm, oraşele s-au golit, iar oamenii au revenit pe coaste, la oceanul rece şi străvechile lor bărci de pescuit.

Pe Parvati au domnit confuzia şi războiul civil.

Pe Sol Draconi Septem după festivităţi şi revoluţie a urmat epidemia declanşată de o tulpină nouă de retrovirus.

Pe Fuji s-a instaurat resemnarea filozofică, urmată de construirea imediată de şantiere navale orbitale pentru a crea o flotă de nave-spin cu propulsii Hawking.

Pe Asquith au izbucnit imputări, urmate de victoria Partidului Socialist al Muncitorilor în Parlamentul Planetar.

Pe Pacem s-au auzit rugăciuni. Noul papă, Sfinţia Sa Teilhard I, a convocat sesiunea conciliului papal – Vatican XXXIX –, a anunţat o nouă eră în existenţa Bisericii şi a împuternicit conciliul să pregătească misionari pentru voiajuri îndelungate. Mulţi misionari… Pentru multe voiajuri… Papa Teilhard a anunţat că aceşti misionari nu aveau să fie racoleri, ci căutători. Aidoma atâtor specii care învăţaseră să trăiască la limita extincţiei, Biserica s-a adaptat şi a rezistat.

Pe Tempe s-au consemnat răscoale, morţi şi ridicarea demagogilor.

Pe Marte, Comanda Olympus a rămas o vreme în contact cu forţele ei îndepărtate prin intermediul mesajelor sperlumice. Olympus a confirmat că „valurile de invazii ale Expulzaţilor“ de peste tot, cu excepţia sistemului Hyperion, se opriseră pur şi simplu. Navele Nucleului care fuseseră interceptate erau pustii şi neprogramate. Invazia se terminase.

Pe Metaxas au fost revolte şi represalii.

Pe Qom–Riyadh, un autointitulat ayatolah şiit fundamentalist a ieşit din pustiu, a chemat o sută de mii de discipoli şi în câteva ore a ras de pe faţa pământului Autoguvernarea Suni. Noul guvern revoluţionar a restituit puterea mullahilor şi a dat ceasul înapoi cu două mii de ani. Oamenii au demonstrat fericiţi.

Pe Armaghast, o planetă de frontieră, lucrurile au continuat aproape ca şi până atunci, cu excepţia dispariţiei turiştilor, arheologilor şi importurilor de lux. Armaghast era o planetă labirintică. Labirintul de acolo a rămas gol.

Pe Hebron s-a declanşat panică în centrul Noul Ierusalim, dar bătrânii sionişti au restaurat iute ordinea în oraş şi pe planetă. Au fost întocmite planuri. Puţinele necesităţi extraplanetare au fost raţionalizate şi împărţite între toţi. Pustiul a fost exploatat. Fermele au fost extinse. S-au plantat arbori. Oamenii s-au văicărit unii altora, i-au mulţumit lui Dumnezeu pentru mântuire, s-au plâns lui Dumnezeu despre disconfortul aceleiaşi mântuiri şi şi-au văzut de treburile lor.

Pe Crângul lui Dumnezeu, continente întregi au continuat să ardă şi un giulgiu de fum a acoperit cerul. La scurt timp după trecerea ultimului „Roi", zeci de nave-arbori s-au ridicat prin nori, înălţându-se lent pe propulsoare cu fuziune şi protejate de câmpuri constrictive generate de ergi. După ce au scăpat de puţul gravitaţional, majoritatea lor s-au întors către exterior într-o multitudine de direcţii în lungul planului galactic al eclipticii şi au început lungul drum spre saltul cuantic. Mesaje sperlumice au ţâşnit de la navele-arbori către Roiuri îndepărtate, care aşteptau. Reînsămânţarea începuse.

Pe Tau Ceti Central, sediul puterii, bogăţiei, afacerilor şi guvernării, supravieţuitorii flămânzi au părăsit turnurile periculoase, oraşele inutile şi habitatele orbitale neajutorate şi au plecat în căutarea cuiva pe care să-l învinovăţească. A cuiva pe care să-l pedepsească.

N-au fost nevoiţi să caute prea departe.

Generalul Van Zeidt se aflase în Clădirea Guvernului când portalurile fuseseră distruse şi acum îi comanda pe cei două sute de puşcaşi marini şi şaizeci şi opt de membri ai forţei de securitate rămaşi însărcinaţi cu paza complexului. Fostul director executiv Meina Gladstone continua să dispună de cei şase pretori pe care Kolchev îi lăsase atunci când plecase împreună cu ceilalţi senatori în prima şi ultima navetă de asolizare FORŢĂ care răzbătuse. Cumva, gloata pusese mâna pe proiectile anti-spaţiu şi lasere şi de aceea nici unul dintre ceilalţi trei mii de angajaţi şi refugiaţi în Clădirea Guvernului nu aveau să plece nicăieri până ce asediul nu era ridicat sau până ce câmpurile cedau.

Gladstone stătea la postul de observaţie frontal şi privea carnajul. Gloata distrusese mare parte din Parcul Căprioarelor şi din grădinile oficiale înainte de a fi oprită de ultimele linii ale câmpurilor constrictive şi interdictive. Cel puţin trei milioane de oameni turbaţi se împingeau în barierele acelea şi numărul lor creştea cu fiecare minut.

– Poţi retrage câmpurile cu cincizeci de metri şi după aceea să le restabileşti înainte ca mulţimea să acopere terenul? îl întrebă Gladstone pe general.

Fumul acoperea cerul dinspre oraşele care ardeau în vest. Mii de bărbaţi şi femei fuseseră striviţi de pâcla câmpului constrictiv de către gloata din spatele lor, până ce primii doi metri de la sol în sus ai peretelui tremurător păruseră acoperiţi cu gem sângeriu. Alte zeci de mii apăsau scutul interior, în ciuda durerilor agonizante pe care le cauza câmpul interdictiv.

– Putem face asta, spuse Van Zeidt, dar în ce scop?

– Ies să vorbesc cu ei.

Gladstone părea foarte obosită.

Generalul o privi, convins că făcuse o glumă proastă.

– Doamnă, peste o lună ei vor fi pregătiţi să vă asculte… sau să-l asculte pe oricare dintre noi… la radio sau HTV. Peste un an, poate doi, după ce ordinea va fi restabilită şi raţionalizarea va fi implementată cu succes, s-ar putea să fie pregătiţi să ierte. Însă va trece o generaţie înainte să înţeleagă realmente ce aţi făcut… că i-aţi salvat… că ne-aţi salvat pe toţi.

– Vreau să le vorbesc, repetă Meina Gladstone. Trebuie să le dau ceva.

Van Zeidt clătină din cap şi se uită la cercul de ofiţeri FORŢĂ care priviseră gloata prin fantele din buncăr şi care acum se holbau la Gladstone cu neîncredere şi oroare.

– Va trebui să iau legătura cu directorul executiv Kolchev, rosti el.

– Nu, zise Meina Gladstone obosită. El conduce un imperiu care nu mai există. Eu încă mai conduc lumea pe care am distrus-o.

Încuviinţă spre pretorieni şi aceştia scoaseră baghete-letale din tunicile cu dungi portocalii şi negre.

Nici unul dintre ofiţerii FORŢĂ nu se clinti. Generalul Van Zeidt spuse:

– Meina, următoarea navetă de evacuare va reuşi.

Gladstone aprobă cu un aer absent.

– Aş zice să coboare în grădina interioară. Mulţimea va fi derutată pentru câteva clipe. Retragerea câmpurilor exterioare o va dezechilibra.

Privi în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu uitase nimic, apoi îi întinse mâna lui Van Zeidt.

– La revedere, Mark. Mulţumesc. Te rog să ai grijă de oamenii mei.

Van Zeidt îi strânse mâna şi privi femeia care-şi aranjă eşarfa, atinse cu un aer distrat o comagendă-brăţară, parcă pentru a-i purta noroc, după care ieşi din buncăr însoţită de patru pretorieni. Grupul mic traversă grădinile călcate în picioare şi se apropie fără grabă de câmpurile constrictive. Gloata dinapoia lor păru să reacţioneze ca un unic şi lipsit de minte organism, împingându-se prin câmpul interdictiv violet şi urlând cu glasul unei creaturi demente.

Gladstone se întoarse, ridică un braţ ca şi când şi-ar fi luat rămas-bun şi le făcu semn pretorienilor să se retragă. Cei patru se grăbiră peste iarba strivită.

– Dezactivează-l! vorbi cel mai vârstnic dintre pretorienii rămaşi în buncăr şi arătă spre telecomanda câmpului constrictiv.

– Du-te-n mă-ta, articulă clar generalul Van Zeidt.

Cât timp trăia el, nimeni nu avea să se apropie de telecomanda aceea.

Van Zeidt uitase că Gladstone continua să aibă acces la coduri şi la conexiunile tactice pe fascicul îngust. O văzu ridicându-şi comagenda, dar reacţionă prea lent. Ledurile de pe telecomandă licăriră roşu, apoi verde, câmpurile exterioare dispărură şi se reformară cu cincizeci de metri mai în spate şi, pentru un moment, Meina Gladstone rămase singură, fără nimic între ea şi gloata formată din milioane de oameni, doar câţiva metri de iarbă şi nenumărate cadavre predate brusc gravitaţiei de către zidurile protectoare ce se retrăseseră.

Gladstone ridică ambele mâini, parcă îmbrăţişând mulţimea. Liniştea şi absenţa mişcării se prelungiră pentru trei secunde parcă nesfârşite, după care gloata mugi cu glasul unei singure şi uriaşe fiare şi mii de oameni se năpustiră înainte cu beţe şi pietre şi cuţite şi sticle sparte.

Pentru o clipă lui Van Zeidt i se păru că Gladstone rămase ca o stâncă impenetrabilă împotriva acelui talaz uman; îi putu vedea costumul întunecat şi eşarfa strălucitoare, o vedea stând dreaptă, cu braţele tot înălţate, însă după aceea alte sute se revărsară, gloata se apropie şi fostul director executiv dispăru.

Pretorienii coborâră armele şi fură arestaţi imediat de puşcaşii marini.

– Opacizaţi câmpurile constrictive, ordonă Van Zeidt. Anunţaţi navetele de asolizare să coboare în grădina interioară la intervale de cinci minute. *Grăbiţi-vă!*

Generalul se întoarse cu spatele.

– Dumnezeule! rosti Theo Lane pe măsură ce rapoartele fragmentate continuau să sosească sperlumic.

Mesajele lungi de milisecunde erau atât de numeroase, încât calculatorul nu mai izbutea să le separe. Rezultatul era un melanj de demenţă.

– Rulează încă o dată distrugerea sferei constrictive de singularitate,

rosti Consulul.

– Da, domnule, spuse nava şi întrerupse mesajele sperlumice pentru un replay al rafalei bruşte de alb, urmată de înflorirea scurtă de sfărâmături şi colapsul fulgerător când singularitatea se înghiţi pe sine şi tot ce exista pe o rază de şase mii de kilometri.

Instrumentele arătau efectul mareelor gravitaţionale; de la distanţa aceea, ajustarea era uşoară, dar afecta puternic navele Hegemoniei şi Expulzaţilor care continuau să fie încleştate în luptă lângă Hyperion.

– Bine, zise Consulul şi rapoartele sperlumice îşi reîncepură avalanşa.

– Nu-i nici o îndoială? întrebă Arundez.

– Nu, răspunse Consulul. Hyperion este din nou o planetă din Pustietate. Numai că acum nu mai există un Web care să fie înconjurat de Pustietate.

– Aproape că nu-mi vine să cred, rosti Theo Lane.

Fostul guvernator-general stătea aşezat şi bea scotch; era singura dată când Consulul îşi văzuse fostul asistent recurgând la o substanţă din categoria drogurilor. Theo îşi mai turnă patru degete.

– Webul… dispărut. Cinci sute de ani de expansiune şterşi cu buretele.

– Nu sunt şterşi cu buretele, îl contrazise Consulul. Îşi lăsă propriul pahar, nebăut, pe o masă. Planetele rămân. Culturile se vor diferenţia, totuşi am păstrat propulsia Hawking. Unicul atu tehnologic pe care l-am inventat noi înşine, pe care nu l-am preluat de la Nucleu.

Melio Arundez se aplecă în faţă şi-şi lipi palmele ca într-o rugăciune.

– Este posibil ca Nucleul să fi dispărut cu adevărat? Să fi fost distrus?

Consulul ascultă câteva clipe vacarmul de glasuri, ţipete, rugi, rapoarte militare şi implorări de ajutor care răzbăteau din mesajele sperlumice exclusiv audio.

– Poate că nu este distrus, răspunse el, dar este izolat şi etanşeizat.

Theo îşi termină băutura şi aşeză paharul cu grijă pe masă. Ochii lui verzi aveau o uitătură placidă, sticloasă.

– Crezi că există… şi alte plase de păianjeni pentru IA-uri, alte sisteme de teleproiectoare? Nuclee de rezervă?

Consulul flutură din mână.

– Ştim că au reuşit să-şi creeze Inteligenţa Finală. Poate că acea Inteligenţă Finală a permis această… triere… a Nucleului. Poate că mai păstrează unele dintre vechile IA-uri – la capacitate redusă –, aşa cum plănuiseră să păstreze nişte miliarde de oameni în rezervă.

Brusc hărmălaia sperlumică încetă, parcă retezată cu cuţitul.

– Navă? întrebă Consulul, suspectând o întrerupere a alimentării în receptor.

– Toate mesajele sperlumice au încetat, majoritatea în mijlocul transmisiei, anunţă nava.

Consulul îşi simţi inima bubuind, gândindu-se: *Dispozitivul baghetă-letală.* Totuşi nu, înţelese el aproape imediat, dispozitivul nu putea să afecteze simultan toate planetele. Chiar dacă sute de baghete-letale ar fi detonat în aceeaşi milisecundă, tot ar fi existat un decalaj temporal în care navele FORŢĂ şi alte surse de transmisie îndepărtate şi-ar fi transmis mesajele finale. Atunci ce fusese?

– Se pare că mesajele au încetat din cauza unei perturbări în mediul de transmisie, spuse nava. Ceea ce, conform cunoştinţelor mele actuale, este imposibil.

Consulul se ridică în picioare. *O perturbare în mediul de transmisie?* Mediul sperlumic, din câte îl înţelegeau oamenii, era topografia hiperstring infinită Planck a continuumului spaţio-temporal în sine: ceea ce IA-urile numeau criptic Neantul Care Uneşte. În mediul acela nu puteau exista perturbări.

Brusc nava anunţă:

– Receptez mesaj sperlumic. Sursa de transmisie, generală; baza de încriptare, infinită; rata de arhivare, în timp real.

Consulul deschise gura pentru a-i cere navei să termine cu enunţarea de nonsensuri, când aerul de deasupra holonişei se înceţoşă în ceva ce nu era nici imagine, nici coloană de date, iar un glas vorbi:

– CANALUL ACESTA NU VA MAI FI UTILIZAT ÎN MOD IMPROPRIU… ÎI PERTURBAŢI PE ALŢII CARE-L UTILIZEAZĂ ÎN SCOPURI SERIOASE. ACCESUL VA FI RESTABILIT CÂND VEŢI ÎNŢELEGE PENTRU CE ESTE. LA REVEDERE.

Cei trei bărbaţi rămaseră într-o tăcere întreruptă doar de susurul liniştitor al ventilatorului şi al nenumăratelor sunete slabe pe care o navă le produce în timpul zborului. În cele din urmă Consulul spuse:

– Navă, trimite, te rog, un mesaj sperlumic standard de localizare temporală, fără codificare. Adaugă „solicitare răspuns staţii receptoare“.

Urmă o pauză de secunde – un timp de răspuns infinit pentru calculatorul de calibru IA care era nava.

– Îmi pare rău, dar nu este posibil, anunţă ea în cele din urmă.

– De ce? întrebă Consulul.

– Transmisiile sperlumice nu mai sunt… permise. Mediul hiperstring nu mai este receptiv la modulaţii.

– Nu există nimic pe sperlumic? întrebă Theo, holbându-se la spaţiul gol de deasupra holonişei, de parcă cineva ar fi oprit un holo tocmai când ajungea la partea cea mai interesantă.

Nava făcu din nou o pauză apreciabilă.

– Domnule Lane, răspunse ea, se poate spune că, de fapt, nu mai există sperlumic.

– Doamne Dumnezeule, murmură Consulul. Îşi termină paharul

dintr-o înghiţitură prelungă şi merse la bar să-l reumple. Vechiul blestem chinezesc, mormăi el.

Melio Arundez ridică privirea.

– Poftim?

Consulul trase o altă duşcă zdravănă.

– Vechiul blestem chinezesc, răspunse el. Să-ţi fie dat să trăieşti în vremuri interesante.

Ca o compensare pentru pierderea sperlumicelor, nava rulă conversaţiile radio din sistem şi bolboroselile interceptate pe fascicul îngust, proiectând în acelaşi timp o imagine în timp real a sferei alb-albastre a lui Hyperion, care se rotea şi creştea în timp ce decelera spre ea cu două sute *g*.

45

Scap din datasfera Webului exact înainte ca scăparea să înceteze a mai fi o opţiune.

Vederea megasferei care se autoînghite este o imagine incredibilă şi vag tulburătoare. Părerea lui Brawne Lamia despre megasferă ca fiind o entitate organică, un organism semiconştient mai degrabă analog unei ecologii decât unui oraş, era în esenţă corectă. Acum, când legătura prin teleproiectoare a încetat să mai existe şi lumea *din interiorul* acelor artere se pliază şi colapsează, cu datasfera externă colapsând simultan aidoma unui gigantic cort de circ incendiat, care brusc a rămas fără stâlpi de susţinere, parâme sau ţăruşi de ancorare, megasfera vie se autodevorează ca un prădător vorace care a înnebunit – mestecându-şi coada, pântecul, măruntaiele, labele şi inima –, până ce rămân numai fălcile fără minte care clănţănesc în gol.

Megasfera rămâne. Dar acum este mai sălbatică decât oricând.

Păduri negre de timp şi spaţiu necunoscute.

Sunete în noapte.

Lei.

Şi tigri.

Şi urşi.

Când Neantul Care Uneşte convulsionează şi-şi trimite unicul şi banalul mesaj către universul uman, este ca şi cum un cutremur ar fi trimis unde de şoc prin roca solidă. Grăbindu-mă prin metasfera schimbătoare de deasupra lui Hyperion, nu pot să nu zâmbesc. Este ca şi cum analogul Dumnezeului s-ar fi săturat de furnicile care mâzgăleau graffiti pe degetul Lui mare de la picior.

Nu-l văd pe Dumnezeu – pe nici unul dintre ei – în metasferă. Nu încerc. Am şi aşa destule probleme.

Vortexurile negre ale intrărilor în Web şi Nucleu au dispărut acum, şterse din spaţiu şi timp ca nişte negi cauterizaţi, dispărute tot atât de complet, pe cât vârtejurile într-o apă după trecerea furtunii.

Sunt împotmolit aici, dacă nu cumva doresc să provoc metasfera.

Ceea ce nu fac. Nu încă.

Totuşi acesta este locul unde doresc să fiu. Datasfera a dispărut complet aici, în sistemul Hyperion, cu jalnicele rămăşiţe ale planetei înseşi şi ale resturilor flotei FORŢĂ evaporându-se precum băltoacele rămase sub soare după reflux, însă Criptele Timpului strălucesc prin metasferă ca nişte faruri în beznă. Dacă legăturile teleproiectoarelor fuseseră vortexuri negre, Criptele sclipesc ca găuri albe ce revarsă o lumină care se intensifică.

Mă deplasez către ele. Deocamdată, în calitate de Cel Care Vine Înainte, nu am făcut altceva decât să apar în visele altora. Este vremea să întreprind ceva *practic*.

Sol aştepta.

Trecuseră ore de când îşi înmânase unicul copil lui Shrike. Trecuseră zile de când mâncase sau dormise. În jurul lui, furtuna urlase şi se domolise, Criptele străluciseră şi uruiseră ca nişte reactoare, iar mareele temporale îl biciuiseră cu forţă de tsunami. Dar Sol se agăţase de treptele de piatră ale Sfinxului şi aşteptase prin toate. Aştepta şi acum.

Pe jumătate conştient, asaltat de oboseală şi de teamă pentru fiica lui, Sol constata că mintea sa de cărturar funcţiona în ritm rapid.

Pe mare parte a vieţii şi pe toată durata carierei sale, Sol Weintraub, istoricul–clasicist–filozof se ocupase de morala comportamentului religios uman. Religia şi morala nu erau întotdeauna – nici măcar frecvent – compatibile reciproc. Cererile absolutismului religios, ale fundamentalismului sau relativismului dement reflectau adesea aspectele cele mai rele ale culturii contemporane sau ale prejudecăţilor, în loc să reflecte un sistem în care atât omul, cât şi Dumnezeu puteau convieţui cu un simţ al justiţiei reale. Cea mai faimoasă carte a lui Sol, intitulată în cele din urmă *Dilema lui Avraam*, când fusese tipărită într-o ediţie de masă al cărui tiraj bărbatul nu-l visase niciodată pe când produsese volume pentru editurile universitare, fusese scrisă în timp ce Rachel se stingea treptat de maladia lui Merlin şi tratase, în mod evident, alegerea dificilă a lui Avraam între a asculta sau nu porunca directă a lui Dumnezeu de a-şi sacrifica fiul.

Sol scrisese că epocile primitive necesitaseră obedienţă primitivă, că generaţiile ulterioare evoluaseră până în punctul în care părinţii se oferiseră ei înşişi ca sacrificiu – ca în nopţile negre ale cuptoarelor ce pătaseră istoria Vechiului Pământ – şi că generaţiile actuale trebuiau să nege orice porunci care le-ar fi cerut sacrificii. Sol scrisese că indiferent de forma pe care Dumnezeu o lua în prezent în conştiinţa umană – fie ca o simplă manifestare a subconştientului în toate nevoile sale revanşarde, fie ca o tentativă mai conştientă spre evoluţie filozofică şi etică –, omenirea nu mai putea fi de acord să ofere sacrificii în numele lui Dumnezeu. Sacrificiile şi *acceptul* sacrificării scriseseră cu sânge în istoria omenirii.

Cu toate acestea, cu numai ore în urmă… cu o eternitate în urmă, Sol Weintraub înmânase singurul său copil unei creaturi a morţii.

Ani de zile, glasul din visele lui îi poruncise s-o facă. Ani de zile, Sol refuzase. El acceptase, în cele din urmă, doar când timpul se scursese, când orice altă speranţă pierise şi când înţelesese că vocea din visele sale şi ale lui Sarai din toţi anii aceia nu fusese a lui Dumnezeu şi nici a vreunei forţe întunecate aliată cu Shrike.

Fusese a fiicei lor.

Cu o claritate bruscă, ce depăşise caracterul imediat al durerii sau mâhnirii sale, Sol Weintraub înţelese perfect motivul pentru care Avraam acceptase să-l sacrifice pe Isaac, fiul său, când Domnul îi poruncise s-o facă.

Nu fusese obedienţă.

Nu însemnase nici măcar a pune iubirea pentru Dumnezeu mai presus de iubirea pentru fiul său.

Avraam îl pusese la încercare pe Dumnezeu.

Renunţând la sacrificiu în ultima clipă, oprind cuţitul, Dumnezeu îşi câştigase dreptul – în ochii lui Avraam şi în inimile vlăstarelor sale – de a deveni Dumnezeul lui Avraam.

Sol se înfioră, gândindu-se la felul în care absenţa oricărui comportament fals din partea lui Avraam, nesimularea acceptului său de a sacrifica băiatul dusese la consolidarea acelei legături dintre puterea mai mare şi omenire. Avraam trebuise să fi ştiut în adâncul inimii sale că el îşi va ucide fiul. Zeitatea, indiferent de forma pe care o avea, trebuise să fi ştiut determinarea lui Avraam, trebuise să fi *simţit* mâhnirea aceea şi hotărârea de a distruge lucrul cel mai important pentru Avraam din Univers.

Avraam ajunsese nu să comită sacrificiul, ci să ştie o dată pentru totdeauna dacă Dumnezeul acela era o divinitate în care se putea încrede şi pe care o putea asculta. Nici un alt test nu ar fi izbutit să-l lămurească.

De ce atunci, se întrebă Sol cu mâna încleştată de scara de piatră în timp ce Sfinxul părea că se ridică şi coboară pe mările furtunoase ale timpului, se repeta testul acela? Ce revelaţii noi şi teribile aşteptau omenirea?

Înţelese – din puţinul pe care i-l spusese Brawne, din poveştile pe care le împărtăşiseră în pelerinaj, din propriile sale revelaţii din ultimele săptămâni – că efortul Inteligenţei Finale maşină, indiferent ce ar fi fost ea, de a descoperi şi elimina entitatea Empatie care fugise din Divinitatea oamenilor era inutil. Sol nu mai vedea arborele de ţepe pe vârful stâncii sale, cu crengile metalice şi

mulţimile ce sufereau, dar înţelegea acum în mod clar că era o maşinărie organică în aceeaşi măsură ca şi Shrike: un instrument pentru răspândirea suferinţei în Univers, astfel ca partea din Dumnezeul oamenilor să fie silită să răspundă, să se releve.

Dacă Dumnezeu evolua, şi Sol era sigur de asta, atunci evoluţia respectivă era spre empatie – spre un simţ împărtăşit al suferinţei, nu către putere şi dominare. Însă arborele obscen pe care îl întrezăriseră pelerinii – şi a cărui victimă fusese sărmanul Martin Silenus – nu era modul prin care să atragă puterea care lipsea.

Sol înţelese că divinitatea maşină, indiferent care i-ar fi fost forma, era îndeajuns de perspicace ca să-şi dea seama că empatia însemna un răspuns faţă de durerea altora, dar aceeaşi IF era prea stupidă ca să înţeleagă că empatia – atât în termeni umani, cât şi în termenii IF a omenirii – însemna mult mai mult. Empatia şi iubirea erau inseparabile şi inexplicabile. IF maşină nu avea s-o înţeleagă niciodată – nici măcar într-atât încât s-o utilizeze ca pe o nadă pentru partea din IF umană care se săturase de războaie în viitorul îndepărtat.

Iubirea, lucrul cel mai banal, motivaţia religioasă cea mai stereotipă, avea mai multă putere – Sol o ştia acum – decât forţa nucleară tare sau decât forţa nucleară slabă, decât electromagnetism sau decât gravitaţie. Iubirea *era* toate acele alte forţe, înţelese Sol. Neantul Care Uneşte, imposibilitatea subcuantică ce purta informaţia de la foton la foton, nu era nici mai mult, nici mai puţin decât iubire.

Însă putea oare iubirea, simpla şi banala *iubire,* să explice aşa-numitul principiu antropic în privinţa căruia toţi savanţii clătinaseră din capete de peste şapte secole – acel şirag aproape infinit de coincidenţe care conduseseră la un Univers care să aibă exact numărul cuvenit de dimensiuni, exact valorile corecte pentru electron, exact regulile precise pentru gravitaţie, exact vârsta potrivită pentru stele, exact pre-biologiile adecvate pentru a crea exact viruşii corecţi care să devină exact ADN-ul necesar… pe scurt, o serie de coincidenţe atât de absurde în precizia şi *corectitudinea* lor, încât sfidau logica, sfidau înţelegerea şi sfidau chiar interpretarea religioasă. *Iubirea?*

Vreme de şapte secole, existenţa Marilor Teorii Unificatoare, fizicilor

hiperstring post-cuantice şi înţelegerilor oferite de Nucleu asupra Universului ca autonom şi nelimitat, fără singularităţi Big Bang sau puncte finale corespondente, eliminase în mare măsură orice rol al lui Dumnezeu – primitiv antropomorf sau sofisticat post-einsteinian – fie şi ca păzitor sau creator pre-Creaţie al regulilor. Universul modern, aşa cum ajunseseră să-l înţeleagă maşina şi omul, nu avea nevoie de un Creator; de fapt, *nu îngăduia* un Creator. Regulile sale permiteau foarte puţine intervenţii şi nici o revizie majoră. El nu începuse şi nu avea să se sfârşească, dincolo de ciclurile de expansiune şi contractare, tot atât de regulate şi autoreglate ca anotimpurile de pe Vechiul Pământ. Acolo nu exista loc pentru iubire.

Se părea că Avraam se oferise să-şi ucidă fiul pentru a pune la încercare o fantomă.

Se părea că Sol îşi adusese fiica aflată pe moarte, străbătând sute de ani-lumină şi nenumărate greutăţi, ca răspuns la nimic.

Acum însă, când Sfinxul se ridica uriaş deasupra sa şi primele indicii ale răsăritului luminau cerul lui Hyperion, Sol îşi dădu seama că răspunsese unei forţe mai elementare şi mai convingătoare decât teroarea lui Shrike sau decât stăpânirea durerii. Dacă el avea dreptate – şi nu ştia lucrul acesta, dar îl simţea –, atunci iubirea era la fel de cablată în structura Universului ca şi gravitaţia şi materia/antimaterie. Pentru un soi de Dumnezeu exista loc nu în pânzele dinapoia pereţilor, nu în fisurile singularităţilor din pavaj, şi nici altundeva în exteriorul şi dincolo de sfera lucrurilor… ci în însuşi fundamentul acestora. Care să evolueze aşa cum evolua Universul. Care să înveţe aşa cum învăţau părţile capabile de învăţătură ale Universului. Care să iubească aşa cum iubea omenirea.

Sol se ridică în genunchi, apoi în picioare. Furtuna mareelor temporale părea să se mai fi domolit puţin şi se gândi că ar fi putut să încerce pentru a suta oară să intre în criptă.

Lumină strălucitoare continua să radieze din locul de unde apăruse Shrike, o luase pe fiica lui şi dispăruse. Acum însă stelele piereau, pe măsură ce firmamentul însuşi pălea spre dimineaţă.

Sol sui treptele.

Îşi aminti episodul de acasă, de pe Lumea lui Barnard, când Rachel – pe atunci avusese zece ani – încercase să se suie în cel mai înalt ulm din oraş şi căzuse la numai cinci metri de vârf. Sol alergase la Centrul Medical şi-şi găsise copila plutind în baia de soluţie nutritivă recuperatoare, cu un plămân perforat, un picior şi coaste rupte, un maxilar fracturat şi nenumărate tăieturi şi vânătăi. Ea îi zâmbise, ridicase degetul mare şi, în ciuda sârmelor care-i imobilizau falca, rostise:

– Data viitoare, o să reuşesc!

Sol şi Sarai rămăseseră în noaptea aceea în Centrul Medical, în timp ce Rachel dormea, şi aşteptaseră dimineaţa. Sol o ţinuse de mână toată noaptea.

El aştepta şi acum.

Mareele temporale dinspre intrarea deschisă a Sfinxului continuau să-l ţină la depărtare aidoma unor vânturi insistente, totuşi bărbatul se aplecă împotriva lor ca o stâncă impenetrabilă şi rămase locului, la cinci metri în exterior, aşteptând, mijind ochii către strălucire.

Ridică privirea, dar nu se retrase când văzu flama de fuziune a unei nave spaţiale coborând şi brăzdând cerul dinaintea zorilor. Se întoarse să privească, însă nu se dădu vreun pas îndărăt, când auzi nava asolizând şi văzu trei siluete ieşind dinăuntru. Se uită, dar nu bătu în retragere când auzi alte zgomote, strigăte, de mai departe din vale şi zări o siluetă familiară purtând în cârcă altă formă, venind spre el de dincolo de Cripta de Jad.

Nimic din toate acestea nu avea vreo legătură cu copila lui. Sol o aştepta pe Rachel.

Chiar şi fără datasferă este perfect posibil ca personalitatea mea să călătorească prin supa groasă a Neantului Care Uneşte ce înconjoară acum Hyperion. Reacţia mea imediată este dorinţa de a-l vizita pe Cel Care Va Fi, dar deşi scânteierea sa domină metasfera, nu sunt încă pregătit pentru aşa ceva. Eu sunt, la urma urmelor, micul John Keats, nu Ioan Botezătorul.

Sfinxul – o criptă construită după o creatură reală care nu va fi proiectată decât după multe secole de către inginerii genetici – este un vârtej de energii temporale. De fapt există mai mulţi Sfincşi vizibili pentru vederea mea extinsă: mormântul antientropic care-şi poartă încărcătura Shrike înapoi prin timp ca un container sigilat cu un bacil mortal, Sfinxul activ, instabil, care a contaminat-o pe Rachel Weintraub în eforturile sale iniţiale de a deschide un portal prin timp, şi Sfinxul care s-a deschis şi se mişcă din nou prin timp, dar o face spre viitor. Acest ultim Sfinx este portalul orbitor de lumină, care, mai palid doar decât Cel Care Va Fi, iluminează Hyperion prin rugul său metaforic.

Cobor spre acest loc strălucitor la timp pentru a-l vedea pe Sol Weintraub înmânându-şi propria fiică lui Shrike.

Nu aş fi putut interveni aici, chiar dacă aş fi sosit mai devreme. Nu aş fi făcut-o, nici dacă aş fi putut. Lumi mai presus de raţiune depind de această acţiune.

Aştept însă, în Sfinx, ca Shrike să treacă cu povara lui fragilă. Acum pot vedea pruncul. Are vârsta de câteva secunde, este pătat, umed şi zbârcit. Ţipă din toată puterea plămânilor săi de nou-născut. Din vechile mele atitudini de holtei şi din postura reflectivă a poetului, îmi vine greu să înţeleg atracţia pe care acest copil urlător şi inestetic o exercită asupra tatălui sau şi a cosmosului.

Totuşi vederea unui prunc gingaş – oricât de neatrăgător poate fi nou-născutul – ţinut în ghearele tăioase ale lui Shrike mişcă ceva din mine.

Trei paşi în Sfinx i-au purtat pe Shrike şi prunc câteva ore înainte în timp. Imediat după intrare, fluxul temporal accelerează. Dacă nu acţionez în următoarele momente, va fi prea târziu. Shrike va folosi portalul acesta pentru a purta copila în necunoscuta gaură neagră a îndepărtatului viitor pe care-l caută.

Neapelate, sosesc imagini de păianjeni golindu-şi victimele de fluide, de viespi cu aripi galbene îngropându-şi larvele în trupurile paralizate ale prăzilor lor, surse perfecte pentru incubaţie şi hrană.

Trebuie să acţionez, dar nu am mai multă materialitate aici decât avusesem în Nucleu. Shrike trece prin mine, de parcă aş fi o hologramă invizibilă. Personalitatea mea analogă este inutilă aici, fără braţe şi inconsistentă ca un fuior de gaze de mlaştină.

Însă gazele de mlaştină nu au creier, iar John Keats a avut.

Shrike mai face doi paşi şi alte ore trec pentru Sol şi pentru ceilalţi de afară. Pot vedea sânge pe pielea pruncului care plânge, acolo unde degetele-scalpele ale lui Shrike au tăiat în carne.

La dracu' cu toate astea!

Afară, pe platforma lată de piatră a Sfinxului, prinsă acum în potopul de energii temporale ce curge în criptă şi prin criptă, se află raniţe, pături, containere abandonate de hrană şi toate gunoaiele lăsate acolo de Sol şi de pelerini.

Inclusiv un cub Möbius.

Cutia fusese sigilată cu un câmp constrictiv de clasă VIII pe nava-arbore Templieră *Yggdrasill*, când Glasul Arborelui Het Masteen se pregătise pentru lungul său voiaj. Ea conţinea un singur erg, una dintre creaturile micuţe care pot să nu fie inteligente potrivit criteriilor omeneşti, însă care au evoluat în jurul unor stele îndepărtate şi şi-au dezvoltat abilitatea de a controla câmpuri de forţă mai puternice decât orice maşină cunoscută omenirii.

Templierii şi Expulzaţii comunicaseră de generaţii cu creaturile acelea. Templierii le foloseau pentru control redundant pe frumoasele, dar neprotejatele lor nave-arbori.

Het Masteen adusese obiectul acesta cale de sute de ani-lumină pentru a duce la bun sfârşit acordul dintre Templieri şi Biserica Ispăşirii Finale de a ajuta zborul arborelui lui Shrike. Dar, văzându-l pe Shrike şi arborele de cazne, Masteen nu mai fusese în stare să respecte contractul. De aceea, murise.

Cubul Möbius rămăsese. Ergul era vizibil pentru mine ca o sferă restricţionată de energie roşie în fluxul temporal.

Afară, Sol Weintraub era abia vizibil printr-o perdea de beznă – o

siluetă trist de comică, accelerată ca un personaj din filmele mute de către goana subiectivă a timpului dincolo de câmpul temporal al Sfinxului –, însă cubul Möbius se afla în raza Sfinxului.

Rachel ţipă cu frica pe care o poate cunoaşte chiar şi un nounăscut. Frica de cădere. Frica de durere. Frica de despărţire.

Shrike făcu un pas şi altă oră fu pierdută pentru cei de afară.

Eu eram imaterial pentru Shrike, totuşi până şi noi, fantomele analoge ale Nucleului, putem atinge câmpurile energetice. Am anulat câmpul constrictiv al cubului Möbius. Am eliberat ergul.

Templierii comunică cu ergii prin intermediul radiaţiilor electromagnetice, impulsuri codificate, simple recompense de radiaţie când creatura face ceea ce doresc ei… dar în primul rând printr-o formă cvasimistică de contact cunoscută doar de Frăţie şi de câţiva Expulzaţi. Oamenii de ştiinţă o numesc telepatie rudimentară. De fapt, este empatie aproape pură.

Shrike mai face un pas în portalul care se deschide spre viitor. Rachel ţipă cu energia pe care o poate mobiliza numai cineva nounăscut în Univers.

Ergul se extinde, înţelege şi se contopeşte cu personalitatea mea. John Keats capătă substanţă şi formă.

Mă grăbesc cei cinci paşi către Shrike, îi iau pruncul din mâini şi mă retrag. Chiar şi în vârtejul de energie care este Sfinxul, pot simţi prospeţimea copilei, când o ţin la piept şi-i lipesc căpşorul umed de obrazul meu.

Shrike se roteşte surprins. Patru braţe se extind, lamele ţăcănesc, deschizându-se şi ochii roşii se focalizează asupra mea. Însă creatura este prea aproape de portal. Fără să se mişte, se îndepărtează în drenajul furtunos al fluxului temporal. Fălcile de excavator i se deschid, dinţii din oţel scrâşnesc, dar este deja pierit, un punct în depărtare. Chiar mai puţin de atât.

Mă răsucesc spre intrare, însă este prea departe. Energia secătuitoare a ergului m-ar putea duce acolo, târându-mă în

amonte împotriva fluxului, dar nu cu Rachel. Purtarea unei fiinţe vii atât de departe împotriva unei asemenea forţe este mai mult decât aş fi în stare, chiar şi beneficiind de ajutorul ergului.

Copila plânge şi o legăn uşor, şoptind poezioare fără noimă în urechiuşa ei caldă.

Dacă nu ne putem întoarce şi nu putem înainta, va trebui să rămânem aici în aşteptare pentru o vreme. Poate va apărea cineva.

Ochii lui Martin Silenus se lărgiră şi Brawne Lamia se întoarse iute, văzându-l pe Shrike care plutea în aer deasupra şi înapoia ei.

– Ce mama dracului! şopti ea respectuos.

În Palatul Shrike, niveluri de trupuri de oameni care dormeau pieriră în depărtare şi penumbră, toţi cu excepţia lui Martin Silenus, care era conectat încă la arborele cu ţepe, IF maşină şi Dumnezeu mai ştie ce prin ombilicale pulsatorii.

Ca şi când ar fi vrut să-şi demonstreze puterea aici, Shrike încetase să mai suie pe trepte, deschisese braţele şi se ridicase trei metri prin văzduh, până ce atârna în aer la cinci metri de platforma de piatră pe care Brawne era ghemuită lângă Martin Silenus.

– Fă ceva, şuieră poetul, care nu mai era ataşat de cordonul ombilical al şuntului neural, însă era prea slăbit ca să-şi ţină măcar capul ridicat.

– Ai vreo idee? rosti Brawne şi întrebarea ei curajoasă fu oarecum afectată de tremurul vocii.

– Încrede-te, rosti un glas de sub ei şi Brawne se mişcă puţin pentru a vedea podeaua.

Mult mai jos se afla tânăra pe care, în mormântul lui Kassad, Brawne o recunoscuse ca fiind Moneta.

– Ajutor! strigă Brawne.

– Încrede-te, repetă Moneta şi dispăru.

Shrike nu fusese distras. Coborî braţele şi păşi înainte de parcă ar fi călcat pe piatră solidă, nu pe aer.

– Căcat, şopti Brawne.

– Exact, aprobă Martin Silenus. Din lac în puţul pizdei mă-sii.

– Gura, spuse Brawne. Apoi vorbi ca pentru ea: În ce să mă-ncred? În cine?

– Poţi să te-ncrezi că labă ăsta de Shrike o să ne-omoare sau o să ne-nfigă pe-amândoi în copacul lui, icni Silenus. Izbuti să se mişte într-atât, încât să-şi încleşteze degetele în braţul lui Brawne. Mai bine mor decât să mă-ntorc pe copac!

Brawne îi atinse uşor mâna şi se ridică, privindu-l pe Shrike la cinci metri deasupra lor.

Încredere? Brawne întinse piciorul, pipăi în gol, închise ochii pentru o secundă şi-i deschise când piciorul păru să atingă o treaptă solidă. Deschise ochii.

Sub piciorul ei nu exista nimic.

Încredere? Îşi lăsă greutatea pe piciorul din faţă şi făcu un pas, şovăind o clipă înainte de a aşeza celălalt picior.

Ea şi Shrike stăteau faţă în faţă, la zece metri deasupra podelei de piatră. Creatura păru că-i rânjeşte, când îşi desfăcu braţele. Carapacea îi strălucea opac în lumina slabă. Ochii roşii erau foarte lucitori.

Încredere? Simţind valul de adrenalină, Brawne merse înainte pe treptele invizibile, urcând pe măsură ce pătrundea în îmbrăţişarea lui Shrike.

Simţi degetele-lame tăind prin ţesătură şi piele, când creatura începu s-o strângă în îmbrăţişare, aducând-o către lamele curbate ce-i creşteau din pieptul de metal, spre fălcile deschise şi şirurile de dinţi oţeliţi. Dar pe când stătea ferm pe aerul imaterial, Brawne se aplecă

în faţă, îşi puse mâna nerănită cu palma pe pieptul lui Shrike şi simţi răceala carapacei, dar în acelaşi timp un torent de căldură când energia năvăli dinspre ea, din ea, *prin* ea.

Lamele se opriră din tăiat, înainte de a fi crestat altceva decât pielea. Shrike încremeni, ca şi cum fluxul de energie temporală care-i înconjura se transformase într-un bulgăre de chihlimbar.

Tânăra puse palma pe pieptul creaturii şi *împinse.*

Creatura îngheţă complet locului şi deveni casant; sclipirea metalului păli şi fu înlocuită de strălucirea transparentă a cristalului, de luciul scânteietor al sticlei.

Brawne stătea pe aer, îmbrăţişată de sculptura din sticlă înaltă de trei metri a lui Shrike. În pieptul lui, acolo unde ar fi putut să fie o inimă, ceva care semăna cu un fluture negru, mare, bătea în sticlă cu aripi de funingine.

Femeia inspiră adânc şi împinse din nou. Shrike lunecă înapoi pe platforma invizibilă pe care o împărţea cu ea, se legănă şi căzu. Lamia se plecă pe sub braţele încercuitoare, auzind şi simţindu-şi jacheta cum se rupe, când degetele-lame, încă ascuţite, se agăţară de material şi-l sfâşiară, când creatura se rostogoli, apoi ea însăşi se dezechilibră şi flutură din braţul sănătos pentru a contrabalansa, iar Shrike din sticlă se roti o dată şi jumătate prin aer, lovi podeaua şi se sparse într-o mie de cioburi tăioase.

Brawne pivotă, căzu în genunchi pe pasarela invizibilă şi se târî înapoi către Martin Silenus.

Pe ultima jumătate de metru încrederea o trădă, suportul invizibil încetă pur şi simplu să mai existe şi ea căzu greoi, răsucindu-şi glezna când lovi marginea platformei de piatră şi izbuti să-şi oprească prăbuşirea mai jos doar prinzându-se de genunchiul lui Silenus.

Blestemând durerea din umăr, încheietura ruptă, glezna scrântită şi palmele şi genunchii jupuiţi, se trase în sus, în siguranţă, lângă poet.

– E clar că după plecarea mea s-au întâmplat multe chestii ciudate,

rosti răguşit Martin Silenus. Acum putem pleca sau vrei să mergi şi pe apă, ca un bis?

– Gura, zise Brawne zguduită.

Cele două silabe sunară aproape afectuos.

Se odihni o vreme, după care descoperi că modul cel mai uşor de a-l coborî pe trepte pe poetul slăbit şi apoi de a-l transporta peste podeaua acoperită cu cioburi de sticlă a Palatului Shrike era să-l poarte în spinare. Ajunseseră la intrare, când el o lovi neceremonios în spate şi întrebă:

– Şi ce se-ntâmplă cu Regele Billy şi cu ceilalţi?

– Mai târziu, icni Brawne şi păşi afară în lumina dinaintea zorilor.

Se împleticise pe distanţa a două treimi din vale, cu Silenus atârnându-i peste umeri ca o rufă udă, când poetul spuse:

– Mai eşti gravidă?

– Da, răspunse ea rugându-se să fie adevărat după eforturile depuse în ziua aceea.

– Vrei să te duc eu?

– Gura, spuse ea şi urmă cărarea ce cobora şi ocolea Cripta de Jad.

– Ia uită-te, făcu Martin Silenus răsucindu-se pentru a arăta cu degetul, deşi atârna cu capul în jos pe umărul ei.

În lumina tot mai clară a dimineţii, Brawne văzu că nava de abanos a Consulului se afla pe terenul înalt de la intrarea în vale. Totuşi nu către ea indica poetul.

Sol Weintraub se zărea conturat pe strălucirea puternică dinspre intrarea Sfinxului. Avea braţele ridicate.

Ceva sau cineva ieşea din strălucire.

Sol o zări primul. O siluetă care mergea în mijlocul torentului de lumină şi timp lichid ce se revărsa din Sfinx. O femeie, văzu el, când ea se contură limpede pe portalul scânteietor. O femeie care purta ceva.

O femeie care purta un prunc.

Fiica lui, Rachel, ieşi… Rachel aşa cum o văzuse ultima oară ca adult sănătos, plecând să-şi facă doctoratul pe o planetă numită Hyperion, Rachel la douăzeci şi ceva de ani, poate chiar niţel mai vârstnică acum, dar Rachel, nu putea fi nicio îndoială în privinţa asta, Rachel cu părul roşcat-castaniu încă scurt şi căzându-i pe frunte, cu obrajii învăpăiaţi aşa cum se întâmpla de câte ori era entuziasmată de ceva, cu surâsul blând, aproape temător, şi ochii – ochii enormi şi verzi cu punctuleţe cafenii abia vizibile – fixaţi asupra lui Sol.

Rachel o purta pe Rachel. Pruncul se foia cu chipul lipit de umărul femeii, cu mânuţele încleştându-se şi descleştându-se, ca şi cum ar fi încercat să decidă dacă să înceapă sau nu să plângă.

Sol rămase stupefiat. Încercă să vorbească, nu izbuti şi încercă din nou.

– Rachel…

– Tată, spuse tânăra şi înaintă, cuprinzându-l cu braţul ei liber şi întorcându-se puţin în acelaşi timp pentru a nu strivi pruncul între ei.

Sol îşi sărută fata matură, o îmbrăţişă, îi mirosi izul curat al părului, percepu *realitatea* ei fermă, după care luă pruncul în braţe şi simţi zbuciumul trupuşorului atunci când trase aer în plămâni înainte de a începe să plângă. Rachel pe care o adusese pe Hyperion era în siguranţă în mâinile lui, micuţă, cu faţa roşie şi zbârcită, încercând să-şi focalizeze ochişorii ce rătăceau aleatoriu asupra chipului tatălui ei. Sol îi cuprinse căpşorul în podul palmei şi o ridică, cercetându-i feţişoara înainte de a reveni spre femeia tânără.

– Ea este…

– Acum îmbătrâneşte normal, zise fiica lui.

Purta ceva ce era parţial rochie, parţial robă, dintr-un material moale, castaniu. Sol clătină din cap, se uită la ea, o văzu surâzând şi zări gropiţa de sub gură, în partea stângă, care era vizibilă şi la pruncul pe care-l ţinea el.

Scutură iarăşi din cap.

– Cum… cum e posibil aşa ceva?

– Nu va fi pentru mult timp, răspunse Rachel.

Sol se aplecă şi sărută din nou obrazul fiicei sale adulte. Îşi dădu seama că plângea, dar nu voia să-şi descleşteze nici o mână pentru a-şi şterge lacrimile. O făcu pentru el Rachel cea matură, atingându-i blând obrazul cu dosul palmei.

Pe treptele de sub ei se auziră zgomote. Sol se uită peste umăr şi văzu acolo pe cei trei bărbaţi din navă, roşii la faţă din cauza efortului alergării, şi pe Brawne Lamia care-l ajuta pe Silenus să se aşeze pe lespedea albă a pietrei ce forma parapetul.

Consulul şi Theo priveau în sus spre ei.

– Rachel…, şopti Melio Arundez şi ochii i se umplură de lacrimi.

– *Rachel?* repetă Martin Silenus, încruntându-se şi uitându-se la Brawne Lamia.

Brawne se holba, cu gura pe jumătate deschisă.

– Moneta, spuse ea arătând cu degetul întins, apoi îşi coborî braţul. Tu eşti Moneta. Kassad… Moneta…

Rachel încuviinţă şi zâmbetul îi dispăru.

– Nu pot rămâne decât un minut sau două aici, zise ea, şi am multe să vă spun.

– Nu, spuse Sol şi-şi prinse de mână fiica adultă, trebuie să rămâi. Vreau să rămâi cu mine.

Rachel surâse încă o dată.

– Voi rămâne cu tine, tată, vorbi ea încetişor şi ridică cealaltă mână ca să atingă capul pruncului. Însă numai una dintre noi poate rămâne… şi ea are mai multă nevoie de tine. Se întoarse către grupul strâns pe trepte, mai jos. Vă rog acum să mă ascultaţi, toţi.

Soarele răsări şi razele lui mângâiară clădirile năruite din Oraşul Poeţilor, nava Consulului, stâncile din vest şi Criptele Timpului cele mai înalte, iar Rachel le spuse scurta şi chinuitoarea ei istorie de a fi fost aleasă să fie crescută într-un viitor în care izbucnise războiul final între IF creată de Nucleu şi spiritul uman. Era, le spuse ea, un viitor cu mistere terifiante şi minunate, în care omenirea se răspândise în toată galaxia aceasta şi începuse să călătorească şi mai departe.

– În alte *galaxii?* întrebă Theo Lane.

– În alte universuri, zâmbi Rachel.

– Colonelul Kassad te cunoştea sub numele Moneta, zise Martin Silenus.

– *Mă va cunoaşte* sub numele Moneta, rosti Rachel şi ochii i se înnegurară. L-am văzut murind şi i-am vegheat mormântul în trecut. Ştiu că o parte din misiunea mea este să-l întâlnesc pe acest războinic legendar şi să-l conduc spre bătălia finală. Încă nu l-am întâlnit cu adevărat. Privi în vale, către Monolitul de cristal. *Moneta,* reflectă ea. În latină înseamnă „admonestatoare“. Un nume potrivit. Îl voi lăsa să aleagă între el şi *Mnemosyne* – „memorie“ – pentru numele meu.

Sol nu dăduse drumul mâinii fetei sale. Nu o făcu nici acum.

– Călătoreşti *în trecut* cu Criptele? De ce? Cum?

Rachel ridică fruntea şi lumina reflectată din stâncile îndepărtate îi zugrăvi chipul în căldură.

– Ăsta este rolul meu, tată. Sarcina mea. Ei mi-au pus la îndemână mijloacele prin care să-l controlez pe Shrike. Şi numai eu eram… pregătită.

Sol o ridică mai sus pe fiica sa prunc. Aceasta se trezi, făcu o

băşicuţă de salivă pe buze, întoarse faţa către gâtul tatălui ei, căutând căldura, şi-şi încleştă pumnişorii de cămaşa lui.

– Pregătită, repetă Sol. Te referi la maladia lui Merlin?

– Da, spuse Rachel.

– Dar tu n-ai fost crescută într-o misterioasă lume a viitorului, zise Sol. Ai crescut în oraşul Crawford, pe strada Fertig, pe Lumea lui Barnard, iar…

Se opri.

Rachel încuviinţă.

– *Ea* va creşte… acolo, în viitor. Tată, îmi pare rău, însă trebuie să plec. Îşi eliberă mâna, coborî treptele şi atinse pentru o clipă obrazul lui Melio Arundez. Îmi pare rău pentru durerea amintirilor, rosti încet spre arheologul surprins. Pentru mine a fost, literalmente, altă viaţă.

Arundez clipi şi-i ţinu încă o secundă palma pe obrazul său.

– Eşti însurat? întrebă Rachel. Ai copii?

El aprobă, mişcă mâna cealaltă, parcă gata să-şi scoată din buzunar fotografiile cu soţia şi copiii lui mari, după care se opri şi mai dădu o dată din cap.

Rachel surâse, îl sărută scurt pe obraz şi sui treptele. Cerul strălucea la răsărit, însă uşa Sfinxului continua să fie mai luminoasă.

– Tată, spuse ea, te iubesc.

Sol încercă să vorbească şi-şi drese glasul.

– Cum… cum mă alătur ţie… acolo… în viitor?

Rachel arătă uşa deschisă a Sfinxului.

– Pentru unii va fi un portal spre timpul despre care vorbesc. Dar, tată… Şovăi. Va însemna să mă creşti din nou. Va însemna să treci

pentru a treia oară prin copilăria mea. Nici unui părinte nu ar trebui să i se ceară să facă asta.

Sol izbuti să zâmbească.

– Nici un părinte nu ar trebui să refuze asta, Rachel. Trecu pruncul adormit pe celălalt braţ şi clătină iarăşi din cap. Va exista un timp când… voi două…?

– Dacă vom mai coexista? surâse Rachel. Nu. Eu merg acum în cealaltă direcţie. Nu-ţi poţi imagina dificultatea cu care am convins Consiliul Paradoxului să aprobe întâlnirea aceasta.

– Consiliul Paradoxului? repetă Sol

Rachel inspiră brusc. Se retrase până ce doar vârfurile degetelor ei le atinseră pe ale lui Sol, amândoi cu braţele întinse.

– Trebuie să plec, tată.

– Eu o să… Se uită la prunc. Eu voi fi singur… acolo?

Rachel râse şi sunetul era atât de familiar, încât se închise în jurul inimii lui Sol ca o palmă caldă.

– Oh, nu, răspunse ea, nu vei fi singur. Acolo există oameni minunaţi. Lucruri minunate de învăţat şi făcut. Locuri minunate de văzut… Privi în jur. Locuri pe care noi nu ni le-am imaginat încă nici în visele cele mai înflăcărate. Nu, tată, nu vei fi singur. Iar eu voi fi acolo, cu stângăciile mele adolescentine şi excesul de încredere al tinerilor.

Se mai retrase un pas şi degetele i se desprinseră de ale lui Sol.

– Aşteaptă un timp înainte de a trece dincolo, tată, spuse ea şi pătrunse în lumina orbitoare. Nu va fi rău, dar odată ce vei trece, nu te mai poţi întoarce.

– Rachel, stai, zise Sol.

Fiica lui mai făcu un pas îndărăt şi roba lungă mătură piatra, până ce lumina o cuprinse. Ridică un braţ.

– Te-am pupat şi-am plecat! strigă ea.

Sol înălţă mâna

– Aferim… mai vorbim…

Adulta Rachel dispăru în lumină.

Copila se trezi şi începu să plângă.

Trecu mai bine de o oră până ce Sol şi ceilalţi reveniră la Sfinx. Merseseră la nava Consulului pentru ca să se ocupe de rănile lui Brawne şi Martin Silenus, să mănânce şi să-i pregătească pe Sol şi pe prunc pentru călătorie.

– Mi se pare prosteşte să-mi fac bagajele pentru ceva ce va fi ca o trecere prin teleproiector, spuse Sol, dar, oricât de minunat ar fi acest viitor, dacă nu are truse de alăptare şi pamperşi, am încurcat-o.

Consulul rânji şi bătu cu palma în raniţa ticsită de pe treaptă.

– Astea ar trebui să vă ajungă pentru primele două săptămâni. Dacă până atunci nu găseşti pamperşi, pleacă în unul dintre celelalte universuri despre care povestea Rachel.

Sol scutură din cap.

– Este chiar adevărat ce se-ntâmplă?

– Mai aşteaptă câteva zile sau săptămâni, zise Melio Arundez. Stai aici, cu noi, până se clarifică lucrurile. N-ai nici un motiv pentru care să te grăbeşti. Viitorul va exista mereu acolo.

Sol îşi scărpină barba, în timp ce hrănea pruncul cu o trusă de alăptare fabricată de navă.

– Nu avem certitudinea că portalul acesta va rămâne mereu deschis, rosti el. În plus, s-ar putea să-mi pierd curajul. Sunt destul de bătrân ca să mai cresc un copil… mai ales ca străin într-o ţară străină.

Arundez îşi puse palma puternică pe umărul cărturarului.

– Dă-mi voie să te însoţesc. Mor de curiozitate în privinţa locului acela.

Sol surâse larg, întinse mâna şi o strânse ferm pe a arheologului.

– Îţi mulţumesc, prietene. Tu ai însă o soţie şi copii în Web… pe Renaştere Vector… care-ţi aşteaptă întoarcerea. Ai propriile tale îndatoriri.

Arundez încuviinţă şi ridică ochii spre cer.

– Dacă *ne putem* întoarce…

– O să putem, declară sec Consulul. Vechile zboruri spaţiale cu propulsii Hawking continuă să funcţioneze, chiar dacă Webul a dispărut pentru totdeauna. Va însemna o datorie temporală de câţiva ani, Melio, dar te vei întoarce.

Sol aprobă tăcut, termină de alăptat copila, îşi puse pe umăr un scutec curat şi o bătu uşor pe spate ca să eructeze. Privi după aceea micul cerc de oameni din jurul său.

– Toţi avem îndatoririle noastre.

Dădu mâna cu Martin Silenus. Poetul refuzase să intre în baia de soluţie nutritivă recuperatoare, ori să-i fie înlăturat chirurgical soclul şuntului neural.

– Am mai avut chestii de-astea, spusese el.

– Îţi vei continua poemul? îl întrebă Sol.

Silenus clătină din cap.

– L-am terminat pe arbore, zise el. Şi acolo am mai descoperit ceva, Sol.

Cărturarul arcui o sprânceană.

– Am aflat că poeţii nu sunt Dumnezeu, însă dacă există un

Dumnezeu… sau altceva care să se apropie de Dumnezeu… el este un poet. Mai exact, un poet ratat.

Pruncul eructă sonor.

Martin Silenus rânji şi-i mai scutură o dată mâna lui Sol.

– Freacă-le ridichea în viitor, Weintraub! Zi-le că tu eşti stră-stră-stră-stră-străbunicul lor şi dacă nu se comportă frumos o să le-nvineţeşti dosurile.

Sol încuviinţă şi se apropie de Brawne Lamia.

– Te-am văzut interogând terminalul medical al navei, îi spuse. Totu-i în regulă cu tine şi cu copilul pe care-l porţi?

Brawne surâse larg.

– Totu-i perfect!

– Băiat sau fată?

– Fată.

Sol o sărută pe obraz. Brawne îi atinse barba şi-şi feri chipul ca să ascundă lacrimile necuvenite pentru un fost detectiv particular.

– Fetele sunt groaznice, comentă Sol desfăcând degeţelele lui Rachel din barba sa şi din cârlionţii lui Brawne. Schimb-o pentru un băiat cu prima ocazie care ţi se iveşte.

– Bine, zise Brawne şi se retrase.

Sol dădu mâna pentru ultima dată cu Consulul, Theo şi Melio, îşi puse raniţa pe umeri în vreme ce Brawne ţinea pruncul, apoi o luă pe Rachel în braţe.

– Ar fi tare al naibii dacă drăcia asta n-o să funcţioneze şi o să sfârşesc rătăcind prin interiorul Sfinxului, comentă el.

Consulul miji ochii spre uşa strălucitoare.

– Va funcţiona. Deşi nu ştiu cum anume. Nu cred că-i vreun gen de

teleproiector.

– Este un tempoproiector, sugeră Silenus şi ridică braţul pentru a bloca loviturile lui Brawne. Poetul se dădu înapoi un pas şi înălţă din umeri. Dacă va continua să funcţioneze, cred că nu vei mai fi aşa singur, Sol. Mii de oameni ţi se vor alătura.

– Dacă va permite Consiliul Paradoxului, aminti Sol trăgându-se de barbă aşa cum făcea întotdeauna când era cu gândurile în altă parte.

Clipi, aranjă raniţa şi pruncul şi făcu un pas înainte. De data aceasta câmpurile de forţă dinspre uşa deschisă îl lăsară să avanseze.

– Adio, tuturor! strigă el. Dumnezeule, ştiu c-a meritat, nu?

Se întoarse către lumină, după care dispăru împreună cu copila.

Tăcerea absolută ce urmă se întinse vreme de câteva minute. În cele din urmă Consulul vorbi aproape stânjenit:

– Mergem la navă?

– Pentru noi coboară liftul, zise Martin Silenus. Doamna Lamia va sui pe aer.

Brawne îl fulgeră cu privirea pe micuţul poet.

– Crezi c-a fost aranjat de Moneta? întrebă Arundez, referindu-se la ceva ce Brawne sugerase mai devreme.

– Trebuie să fi fost, încuviinţă ea. Ceva din ştiinţa viitorului probabil.

– Da, da, suspină Martin Silenus, *ştiinţa viitorului…* expresia aceea familiară pentru cei prea timizi ca să fie superstiţioşi. Alternativa, draga mea, este că tu deţii această putere, anterior neutilizată, de levitaţie şi transformare a monştrilor în gargui de sticlă casanţi.

– Gura, spuse Brawne, dar acum lipsită de vreun ton de afecţiune. Privi peste umăr. Cine poate garanta că alt Shrike nu va apărea dintr-o clipă în alta?

– Chiar aşa – cine? aprobă Consulul. Eu suspectez că vom avea mereu un Shrike sau zvonuri despre un Shrike.

Întotdeauna stânjenit de neînţelegeri, Theo Lane îşi drese glasul şi rosti:

– Ia priviţi ce am găsit printre bagajele risipite în jurul Sfinxului! Ridică un instrument cu trei coarde, gât prelung şi desene viu colorate pe corpul triunghiular. Ce este – o chitară?

– O balalaică, răspunse Brawne. A fost a părintelui Hoyt.

Consulul luă instrumentul şi ciupi coardele.

– Ştiţi cântecul ăsta?

Cântă câteva note.

– „Futaiul ţâţoasei"? propuse Martin Silenus.

Consulul negă şi continuă să cânte.

– Ceva vechi? ghici Brawne.

– *Somewhere Over the Rainbow,* spuse Melio Arundez.

– Asta trebuie să fie dinainte de vremea mea, zise Theo Lane dând din cap în ritmul muzicii.

– E dinainte de vremea tuturor, spuse Consulul. Haideţi, o să vă-nvăţ cuvintele pe drum.

Mergând împreună sub soarele fierbinte, cântând mai mult sau mai puţin fals, pierzând ritmul, apoi reîncepând, ei suiră spre nava care-i aştepta.

Epilog

După cinci luni şi jumătate, însărcinată în şapte luni, Brawne Lamia luă dirijabilul matinal din capitală spre nord, către Oraşul Poeţilor, pentru petrecerea de adio a Consulului.

Capitala, care acum era numită Jacktown de indigeni, membrii navelor FORŢĂ aflaţi în vizită şi Expulzaţi deopotrivă, arăta albă şi curată în lumina dimineţii când dirijabilul părăsi turnul de amarare din centru şi porni spre nord-vest în amontele râului Hoolie.

Cel mai mare oraş de pe Hyperion suferise de pe urma luptelor, totuşi mare parte din el fusese reconstruit şi trei milioane de refugiaţi de pe plantaţiile de fibroplastice şi oraşele mai mici de pe continentul sudic optaseră să rămână aici, în ciuda valului recent de interes faţă de fibroplastice al Expulzaţilor. Oraşul se dezvoltase de aceea haotic, cu electricitatea, canalizarea şi serviciile de cablu HTV abia ajungând la labirinturile de pe culmea colinelor, între astroport şi oraşul vechi.

Clădirile erau însă albe în lumina dimineţii, aerul primăverii bogat în promisiuni şi Brawne consideră trasarea noilor drumuri şi animaţia traficului riveran de dedesubt ca semne bune pentru viitor.

Luptele din spaţiul Hyperion nu se prelungiseră după distrugerea Webului. Ocupaţia *de facto* de către Expulzaţi a astroportului şi capitalei fusese tradusă în recunoaşterea sfârşitului Webului şi comanagementului cu noul Consiliu al Autoguvernării în tratatul

negociat în principal de Consul şi fostul guvernator-general Theo Lane. Însă în cele aproape şase luni trecute de la moartea Webului, singurul trafic pe astroport fusese alcătuit din navete de asolizare provenite din rămăşiţele flotei FORŢĂ încă aflate în sistem şi excursii planetare frecvente din partea Roiului. De acum nu mai era neobişnuit să vezi siluetele înalte ale Expulzaţilor făcând cumpărături în Piaţa Jacktown sau versiunile lor mai exotice bând în Cicero's.

Brawne locuise în Cicero's în ultimele luni, în una dintre odăile cele mai mari de la nivelul al patrulea al vechii aripi a hanului, în timp ce Stan Leweski reconstruise şi extinsese secţiunile avariate ale clădirii legendare.

– Dumnezeule, n-am nevoie de ajutor de la gravide! tuna Stan de fiecare dată când Brawne se oferea să-i fie de folos, însă ea sfârşea invariabil prin a face una sau alta, pe când Leweski bombănea şi mârâia.

Poate că era gravidă, totuşi era o lususeană şi muşchii nu i se atrofiaseră complet după numai câteva luni petrecute pe Hyperion.

În dimineaţa aceea, Stan o condusese la turnul de amarare, ajutând-o cu bagajele şi cu pachetul pe care-l ducea Consulului. După aceea îi întinsese un pacheţel din partea sa.

– I-o călătorie a naibii de plictisitoare-n regiune aia uitată de Dumnezeu, mormăise el. E bine să ai ceva de citit, nu?

Cadoul era o reproducere a ediţiei din 1817 a *Poemelor* lui John Keats, legată în piele de Leweski însuşi.

Brawne îl făcu să roşească pe uriaş şi-i încântase pe pasagerii care priveau, strângându-l în braţe până îi trosniseră coastele.

– Ajunge, fir-ar a dracu', murmurase el frecându-şi flancurile. Spune-i Consulului ăluia că vreau să-i văd pielea netrebnică aici înainte de a lăsa fiului meu hanul ăsta lipsit de valoare. Să-i spui, ai auzit?

Brawne încuviinţase din cap şi fluturase din braţ alături de ceilalţi

pasageri, salutându-i pe cei care îi conduseseră. Ea continuase să dea din mână din mezaninul de observare, în vreme ce dirijabilul îşi desprinsese legătura, aruncase balastul şi pornise să înainteze greoi peste acoperişuri.

Acum, după ce nava depăşise suburbiile şi cotise către vest, pentru a urma albia râului, Brawne văzu pentru prima oară în mod clar creasta muntelui dinspre sud, acolo unde chipul Tristului Rege Billy continua să vegheze peste oraş. Pe obrazul lui Billy se zărea o cicatrice proaspătă lungă de zece metri, uşor erodată de intemperii, acolo unde raza unui laser brăzdase în timpul luptelor.

Însă atenţia ei fu atrasă de sculptura mai mare care începea să capete formă pe flancul nord-vestic al muntelui. În ciuda echipamentelor de tăiere moderne împrumutate de la FORŢĂ, munca înainta încet şi nasul acvilin, fruntea masivă, gura largă şi ochii inteligenţi şi trişti abia începeau să poată fi recunoscute. Mulţi dintre refugiaţii Hegemoniei abandonaţi pe Hyperion obiectaseră ca figura Meinei Gladstone să fie adăugată pe munte, dar Rithmet Corber III, strănepotul sculptorului care crease acolo chipul Tristului Rege Billy – şi întâmplător actualul proprietar al muntelui –, spusese, pe cât mai diplomatic cu putinţă, „Hai sictir“ şi-şi văzuse de treabă. Încă un an, cel mult doi, şi avea să termine.

Brawne suspină, îşi frecă abdomenul deformat – un gest pe care-l detestase dintotdeauna la femeile gravide, dar pe care acum îl găsea imposibil de evitat – şi porni greoi spre un şezlong de pe puntea de observare. *Dacă era atât de masivă la şapte luni ce avea să se întâmple până în momentul naşterii?* Ridică ochii la curba imensă a uriaşului înveliş al dirijabilului de deasupra ei şi făcu o grimasă.

Beneficiind de vânt bun de la pupa, voiajul aerian dură numai douăzeci de ore. Brawne moţăi o parte din drum, însă petrecu majoritatea timpului privind peisajul familiar care se derula dedesubt.

Pe la mijlocul dimineţii trecură de ecluzele Karla, iar Brawne surâse şi mângâie uşor pachetul pe care i-l ducea Consulului. Până spre sfârşitul după-amiezii se apropiau de portul Naiad şi de la

altitudinea de o mie de metri, femeia privi în jos către o veche barjă de pasageri, care era trasă în amonte de calcani ce lăsau în urmă siajul lor caracteristic în formă de V. Se întrebă într-o doară dacă nu putea fi chiar *Benares*.

Zburară peste Margine, pe când cina le era servită în salonul superior, şi începură traversarea Oceanului de Iarbă tocmai când apusul lumină în culori stepa gigantică şi milioane de fire de iarbă unduiră în aceeaşi briză care purta dirijabilul. Brawne îşi luă cafeaua pe şezlongul favorit de la mezanin, deschise larg o fereastră şi privi Oceanul de Iarbă desfăcându-se aidoma postavului senzual al unei mese de biliard, odată cu lăsarea întunericului. Cu câteva clipe înainte ca luminile să fie aprinse pe puntea mezanin, fu răsplătită cu vederea unei goelete-eoliene, care mergea de la nord spre sud, cu felinarele legănându-se la prova şi la pupa. Brawne se aplecă mult şi auzi limpede uruitul volantului mare şi pocnetele velelor pe focuri, când goeleta se înclină accentuat pentru a începe altă voltă.

Patul îi era pregătit în compartimentul cuşetă şi Brawne se instală în el, îmbrăcată în halat, dar după ce citi puţin reveni pe puntea de observaţie, unde stătu până în zori, moţăind în scaunul favorit şi inspirând izul proaspăt al ierbii de dedesubt.

Amarară în Popasul Pelerinilor doar atât cât să îmbarce alimente şi apă proaspătă, să reînnoiască balastul şi să schimbe echipajul, totuşi Brawne nu coborî ca să se plimbe. Putea zări luminile din jurul staţiei de funicular şi, când voiajul reîncepu în cele din urmă, dirijabilul păru să urmărească şiragul de piloni de susţinere ai cablului în Lanţul Căpăstrului.

Era încă destul de întuneric când traversară munţii şi un steward sosi ca să etanşeze ferestrele lungi, deoarece compartimentele erau presurizate, însă Brawne reuşi să distingă telecabine trecând de la un pisc la altul între norii de sub ei şi câmpurile de gheaţă ce scânteiau în lumina stelelor.

Trecură peste Donjonul Cronos imediat după zori, iar pietrele castelului degajau prea puţină căldură chiar şi sub lumina trandafirie. După aceea apăru deşertul înalt, Oraşul Poeţilor străluci alb la babord şi dirijabilul coborî către turnul de amarare amplasat în extremitatea estică a noului astroport de acolo.

Brawne nu se aşteptase să fie întâmpinată la sosire. Toţi cei care o cunoşteau credeau că avea să vină cu Theo Lane în forfecarul acestuia, mai târziu, spre după-amiază. Ea însă considerase că voiajul aerian ar fi fost modul cel mai bun de a călători, singură cu propriile-i gânduri. Şi avusese dreptate.

Dar chiar înainte să fie întins cablul de amarare şi să fie coborâtă rampa, Brawne zări chipul familiar al Consulului în mulţimea mică. Lângă el se afla Martin Silenus, încruntându-se şi mijind ochii în nefamiliara lumină a dimineţii.

– Fir-ai al naibii, Stan, murmură femeia reamintindu-şi că legăturile prin microunde fuseseră restabilite şi noii sateliţi de comunicaţii se aflau pe orbită.

Consulul o îmbrăţişă. Martin Silenus căscă, îi strânse mâna şi spuse:

– Nu puteai să găseşti o oră mai proastă pentru a veni?

Seara avu loc petrecerea. Nu numai Consulul avea să plece în dimineaţa următoare, ci şi majoritatea flotei FORŢĂ care mai rămăsese şi care urma să fie însoţită de o porţiune însemnată din Roiul Expulzaţilor. O duzină de navete de asolizare erau risipite pe câmpul mic, în apropiere de nava Consulului; Expulzaţii vizitau pentru ultima dată Criptele Timpului şi ofiţerii FORŢĂ aduceau omagiul final la mormântul lui Kassad.

Oraşul Poeţilor avea acum aproape o mie de rezidenţi permanenţi, în majoritare pictori şi poeţi, deşi Silenus susţinea că erau simpli exhibiţionişti. Ei încercaseră în două rânduri să-l aleagă primar pe Martin Silenus; în două rânduri, el refuzase şi înjurase copios viitorul electorat. Totuşi bătrânul poet continua să se ocupe de toate, supraveghind restaurările, judecând dispute, repartizând locuinţe şi aranjând zborurile de aprovizionare din Jacktown şi din sud. Oraşul Poeţilor nu mai era Oraşul Mort.

Martin Silenus spunea că IQ-ul colectiv avusese un nivel mai ridicat pe vremea când locul fusese părăsit.

Banchetul se ţinu în pavilionul pentru cină care fusese reconstruit şi cupola cea mare reverberă râsetele stârnite de Martin Silenus, care citi poezii licenţioase, şi de artişti comici. Pe lângă Consul şi Silenus, la masa rotundă a lui Brawne se mai găseau şase invitaţi Expulzaţi, printre care Om-liber Ghenga şi Puţ-central Minmun, ca şi Rithmet Corber III, îmbrăcat în petice de blănuri însăilate şi cu o pălărie ţuguiată şi înaltă ca un con. Theo Lane apăru târziu, cerându-şi scuze, spuse publicului cele mai recente glume din Jacktown şi se apropie de masa lor pentru a li se alătura la desert. Recent, Lane fusese menţionat ca opţiunea cea mai populară pentru postul de primar al lui Jacktown în alegerile din Lunapatru – atât indigenii, cât şi Expulzaţii păreau să fie încântaţi de stilul lui – şi deocamdată Theo nu lăsase să înţeleagă că ar fi declinat onoarea, dacă i-ar fi fost oferită.

După ce băură mult vin la banchet, Consulul îi invită în mod discret pe câţiva dintre ei în navă, ca să asculte muzică şi să mai bea ceva. Brawne, Martin şi Theo merseră şi stătură la înălţime pe balconul navei, iar Consulul cântă, foarte sobru, dar în acelaşi timp pasional, Gershwin, Studeri, Brahms, Luser şi Beatles, apoi din nou Gershwin, pentru a încheia cu incredibilul *Concert pentru pian nr. 2 în do minor* de Rahmaninov.

După aceea rămaseră în lumina slabă şi priviră peste oraş şi vale, mai băură puţin şi vorbiră până târziu în noapte.

– Ce te aştepţi să găseşti în Web? îl întrebă Theo pe Consul. Anarhie? Domnia gloatei? Revenire la epoca de piatră?

– Toate astea şi probabil multe altele, surâse Consulul şi roti uşor coniacul din pahar. Vorbind serios, înainte ca sperlumicele să înceteze au fost transmise destule mesaje ca să ştim că, în ciuda unor probleme reale, majoritatea vechilor planete din Web se vor descurca.

Theo Lane rămăsese în mână cu acelaşi pahar de vin pe care-l adusese din pavilionul pentru cină.

– De ce crezi că au încetat sperlumicele?

Martin Silenus pufni:

– Dumnezeu s-a plictisit să-i mai mâzgălim graffiti pe pereţii casei.

Povestiră despre prieteni vechi şi se întrebară ce făcea părintele Duré. În unul dintre ultimele mesaje sperlumice interceptate aflaseră despre alegerea lui ca Papă. Îl reamintiră pe Lenar Hoyt.

– Credeţi că el va deveni Papă în mod automat după moartea lui Duré? întrebă Consulul.

– Mă-ndoiesc, răspunse Theo. Cel puţin, el va mai avea şansa de a trăi încă o dată, dacă mai funcţionează cruciformul suplimentar purtat de Duré pe pieptul lui.

– Mă-ntreb dacă va veni să-şi caute balalaica, făcu Silenus ciupind coardele instrumentului.

În lumina slabă lui Brawne i se părea că bătrânul poet continua să arate ca un satir.

Vorbiră despre Sol şi Rachel. În ultimele şase luni, sute de oameni încercaseră să intre în Sfinx; unul singur reuşise – un Expulzat tăcut pe nume Mizenspesht Ammenyet.

Experţii Expulzaţi petrecuseră luni de zile analizând Criptele şi urmele de maree temporale ce mai dăinuiau. Pe unele structuri, după deschiderea Criptelor apăruseră hieroglife şi cuneiforme straniu familiare, care duseseră la ipoteze cel puţin erudite asupra diverselor funcţii ale Criptelor Timpului.

Sfinxul era un portal unisens către viitorul despre care pomenise Rachel/Moneta. Nimeni nu ştia cum îi selecta pe cei pe care accepta să-i lase să treacă, dar pentru toţi turiştii devenise popular să încerce să intre prin portal. Nu fusese descoperită nici o urmă a destinului lui Sol şi al fiicei sale. Brawne constatase că se gândea frecvent la bătrânul cărturar.

Brawne, Consulul şi Martin Silenus toastară şi băură în cinstea lui Sol şi Rachel.

Cripta de Jad părea să aibă o legătură cu planetele gazoase gigantice. Nimeni nu fusese acceptat prin portalul ei, însă Expulzaţi exotici, concepuţi şi crescuţi pentru a trăi în habitate jupiteriene, soseau

zilnic pentru a încerca să intre. Experţii Expulzaţi şi FORŢĂ explicaseră în mod repetat că acele Cripte nu erau teleproiectoare, ci cu totul altă formă de conexiune cosmică. Turiştilor nu le păsa.

Obeliscul rămânea un mister negru. Continua să strălucească, totuşi nu avea nici o uşă. Expulzaţii presupuneau că înăuntru aşteptau armate de Shrike. Martin Silenus credea că Obeliscul era un simplu simbol falic, introdus în ultima clipă în decorul văii. Alţii bănuiau că ar fi avut vreo legătură cu Templierii.

Brawne, Consulul şi Martin Silenus toastară şi băură în cinstea Adevăratului Glas al Arborelui Het Masteen.

Resigilatul Monolit de Cristal era mormântul colonelului Fedmahn Kassad. Decodificarea însemnelor săpate în piatră dăduse la iveală legenda unei bătălii cosmice şi a unui mare războinic din trecut care apăruse pentru a-l înfrânge pe Stăpânul Durerii. Tinerii recruţi din navele-torţă şi crucişătoarele de atac erau fascinaţi de mitul acela. Legenda lui Kassad avea să se răspândească pe măsură ce tot mai multe nave aveau să revină pe planete din vechiul Web.

Brawne, Consulul şi Martin Silenus toastară şi băură în cinstea lui Fedmahn Kassad.

Prima şi a doua Criptă Grotă păreau să nu ducă nicăieri, dar a Treia se deschidea în labirinturi de pe o mulţime de planete. După dispariţia câtorva cercetători, autorităţile cercetării Expulzate reamintiră turiştilor că labirinturile se aflau într-un segment temporal diferit – posibil la sute de mii de ani în trecut sau în viitor –, ca şi în alt spaţiu. Ele sigilară grotele, permiţând doar accesul experţilor calificaţi.

Brawne, Consulul şi Martin Silenus toastară şi băură în cinstea lui Paul Duré şi Lenar Hoyt.

Palatul Shrike rămânea un mister. Platformele suprapuse şi acoperite cu trupuri dispăruseră când Brawne şi ceilalţi reveniseră acolo, peste câteva ore; interiorul criptei avea aceeaşi mărime ca întotdeauna, însă cu o singură uşă de lumină arzând în centru. Oricine păşea prin ea dispărea. Nimeni nu se întorsese.

Cercetătorii interziseseră accesul în interior, până aveau să decodifice literele săpate în piatră, dar foarte erodate de timp. Deocamdată erau siguri de trei cuvinte – toate în latina Vechiului Pământ –, traduse ca „ROMA“ „COLISEUM“, şi „REPOPULARE“. Deja luase naştere mitul potrivit căruia portalul acesta se deschidea pe Vechiul Pământ dispărut şi că acolo fuseseră transportate victimele arborelui cu ţepe.

– Vezi, îi spuse Martin Silenus lui Brawne, dacă n-ai fi fost aşa de grăbită să mă salvezi, aş fi putut merge acasă.

Theo Lane se aplecă înspre el.

– Ai fi ales realmente să te-ntorci pe Vechiul Pământ?

Martin îşi afişă cel mai dulce zâmbet de satir.

– Nici într-un milion de ani! Viaţa era plictisitoare acolo şi va fi mereu plictisitoare. *Aici* e locul unde se-ntâmplă chestiile interesante.

Silenus toastă şi bău în cinstea sa.

Dintr-un punct de vedere, îşi dădu seama Brawne, asta era adevărat. Hyperion era locul unde se întâlneau Expulzaţii şi foştii cetăţeni ai Hegemoniei. Criptele Timpului în sine însemnau viitoare posibilităţi de comerţ, turism şi călătorii, pe măsură ce universul omenesc se adapta unei vieţi fără teleproiectoare. Încercă să-şi imagineze viitorul aşa cum îl vedeau Expulzaţii, cu flote mari extinzând orizonturile omenirii, cu oameni adaptaţi genetic colonizând gigante gazoase, asteroizi şi planete mai aspre decât fuseseră Marte sau Hebron înainte de terraformare. Nu reuşi să şi-l imagineze. Acesta era un univers pe care-l putea vedea copilul ei… sau nepoţii.

– La ce te gândeşti? o întrebă Consulul după un moment prelungit de tăcere.

Brawne surâse.

– La viitor. Şi la Johnny.

– Ah, da, făcu Silenus, poetul care ar fi putut să fie Dumnezeu, dar

care n-a fost.

– Ce credeţi că s-a întâmplat cu a doua personalitate? întrebă Brawne.

Consulul făcu un gest scurt din mână.

– Nu văd cum ar fi putut supravieţui morţii Nucleului. Voi ce credeţi?

Brawne clătină din cap.

– Sunt pur şi simplu geloasă. Se parte că o sumedenie de oameni au apucat să-l vadă. Până şi Melio Arundez zicea că l-a întâlnit în Jacktown.

Toastară şi băură în cinstea lui Melio, care plecase cu cinci luni mai devreme cu prima navă-spin FORŢĂ care revenea în Web.

– Toţi l-au văzut, mai puţin eu, se încruntă Brawne spre coniacul ei şi-şi dădu seama că trebuia să fi luat mai multe pilule antialcoolice prenatale înainte să fi venit aici.

Era uşor ameţită; dacă lua pilulele, băutura nu-i putea face rău fătului, însă în mod clar i se suise la cap.

– Am plecat, anunţă ea şi se ridică, îmbrăţişându-l pe Consul. Dimineaţă trebuie să mă scol devreme şi să fiu cu capul limpede ca să-ţi urmăresc lansarea.

– Eşti sigură că nu vrei să-ţi petreci noaptea în navă? o întrebă Consulul. Cabina de oaspeţi are o panoramă frumoasă peste vale.

– Toate lucrurile mele sunt în palatul vechi.

– O să mai vorbim înainte să plec, spuse Consulul şi se îmbrăţişară din nou, scurt, înainte ca vreunul să fi observat lacrimile ei

Martin Silenus o conduse înapoi în Oraşul Poeţilor. Se opriră în galeria luminată dinafara apartamentelor.

– Ai fost realmente pe arbore sau era doar un simstim în timp ce

dormeai în Palatul Shrike? întrebă Brawne.

Poetul nu zâmbi. Îşi atinse pieptul în locul unde fusese străpuns de ţeapa din oţel.

– Eram un filozof chinez visând că eram un fluture sau un fluture visând că eram un filozof chinez? Asta mă-ntrebi, puştoaico?

– Da.

– Corect, spuse Silenus încet. Da. Am fost ambele. Şi ambele au fost reale. Şi ambele au durut. Şi te voi iubi şi păstra în suflet pentru totdeauna, Brawne, fiindcă m-ai salvat. Pentru mine, tu vei putea mereu să păşeşti pe aer. Îi ridică mâna şi i-o sărută. Intri?

– Nu, cred c-o să mă mai plimb puţin prin grădină.

Poetul ezită.

– Bine. Cred… Avem patrule – meci şi oameni –, iar Grendel–Shrike n-a reapărut deocamdată… dar fii atentă, da?

– Nu uita, zise Brawne, că eu sunt ucigaşa lui Grendel. Eu merg pe aer şi-i transform în gargui de sticlă, care se sparg.

– Mda, totuşi nu ieşi din grădină. Da, puştoaico?

– Am înţeles, încuviinţă Brawne şi-şi atinse abdomenul. Amândoi vom fi atenţi.

El aştepta în grădină, acolo unde lumina nu pătrundea şi videocamerele de monitorizare nu acopereau complet zona.

– Johnny! icni Brawne şi păşi iute înainte pe aleea din dale.

– Nu, răspunse el şi clătină din cap, poate puţin trist.

Semăna cu Johnny. Avea exact acelaşi păr roşcat-castaniu, ochi căprui, bărbie fermă, pomeţi înalţi şi zâmbet blând. Era îmbrăcat oarecum straniu, cu o jachetă din piele groasă, centură lată, încălţăminte butucănoasă, toiag de drumeţie şi o căciulă grosolană din blană, pe care o scoase când femeia se apropie.

Brawne se opri la mai puţin de un metru.

– Bineînţeles, murmură ea aproape neauzit.

Se întinse să-l atingă şi mâna îi trecu prin el, deşi nu se văzu pâlpâitul sau desincronizarea unei holograme.

– Locul ăsta continuă să fie bogat în câmpurile metasferei, zise el.

– Aha, aprobă Brawne neavând habar despre ce vorbea. Tu eşti celălalt Keats. Geamănul lui Johnny.

Bărbatul scund zâmbi şi întinse o mână, parcă dorind să-i atingă abdomenul proeminent.

– Asta mă face un fel de unchi, nu-i aşa?

Brawne încuviinţă.

– Tu ai salvat pruncul… pe Rachel… nu?

– M-ai putut zări?

– Nu, murmură femeia, dar am *simţit* că erai acolo. Şovăi o clipă. Totuşi nu erai cel despre care vorbea Ummon – partea Empatie a IF umană?

El clătină din cap şi cârlionţii îi sclipiră în lumina slabă.

– Am descoperit că eu sunt Cel Dinainte. Eu pregătesc drumul pentru Învăţătoare şi mă tem că unicul meu miracol a fost de a ridica un prunc şi de a aştepta până când cineva mi l-a putut lua.

– Nu m-ai ajutat şi *pe mine…* cu Shrike? Să plutesc?

John Keats izbucni în râs.

– Nu. Şi nici Moneta. Ai fost chiar tu, Brawne.

– Imposibil!

– Nu este imposibil, rosti el încet. Se întinse din nou pentru a-i atinge abdomenul şi femeii i se păru că putea simţi apăsarea palmei

sale. Şopti: Mireasa tihnei nerăpită încă,/ Tăcerii pruncă. Timpului domol… Ridică ochii spre Brawne şi spuse: Cu siguranţă, mama Învăţătoarei poate exercita unele prerogative.

– Mama…

Brawne fu brusc nevoită să se aşeze şi găsi la timp o bancă. În viaţa ei nu fusese stângace, însă acum, însărcinată în şapte luni, îi venea imposibil să se poată aşeza cu graţie. Cu totul irelevant, îşi aminti de dirijabilul care se îndreptase în dimineaţa aceea către locul de amarare.

– Învăţătoarea, repetă Keats. Nu ştiu ce va învăţa, dar va transforma Universul şi va pune în mişcare idei care vor fi vitale peste zece mii de ani.

– Copilul *meu?* izbuti ea în cele din urmă, luptându-se să-şi regăsească respiraţia. Copilul meu şi al lui Johnny?

Personalitatea Keats îşi frecă obrazul.

– Confluenţa dintre spiritul uman şi logica IA pe care Ummon şi Nucleul au căutat-o atâta vreme, dar au murit fără s-o înţeleagă, spuse el. Aş dori să fiu de faţă când ea va învăţa ceea ce are de învăţat. Să văd ce efect are asupra acestei planete şi asupra altora… asupra lumii.

Gândurile lui Brawne se roteau, însă simţise ceva în tonul lui.

– De ce? Tu unde vei fi? Ce s-a-ntâmplat?

Keats suspină.

– Nucleul nu mai există. Datasferele de aici sunt prea mici pentru a mă conţine, chiar în formă redusă… cu excepţia IA-urilor din nava FORŢĂ şi nu cred că mi-ar plăcea acolo. Niciodată nu mi-a plăcut să mă supun ordinelor.

– Şi altundeva nu există? întrebă Brawne.

– Metasfera, răspunse el şi privi peste umăr. Dar e plină de lei şi tigri şi urşi. Iar eu încă nu sunt pregătit.

Brawne nu-i comentă cuvintele.

– Am o idee, zise ea.

I-o spuse.

Imaginea iubitului femeii se apropie, îşi puse braţele în jurul ei şi rosti:

– *Tu* eşti un miracol, doamnă.

Se retrase în umbre.

Brawne clătină din cap.

– Nu sunt decât o femeie însărcinată. Puse palma pe pântecele bombat de sub rochie. Învăţătoarea…, murmură ea apoi se adresă lui Keats: Perfect, tu eşti arhanghelul care anunţă totul. Ce nume ar trebui să-i pun?

Când nu primi nici un răspuns, ridică ochii.

Umbrele erau pustii.

Brawne ajunse la astroport înainte de răsăritul soarelui. Grupul care-şi lua rămas-bun nu era tocmai vesel. Pe lângă tristeţea firească a despărţirii, Martin, Consulul şi Theo erau buimaci, deoarece pe Hyperionul post-Web se terminaseră de mult pastilele antimahmureală. Numai Brawne era binedispusă.

– Nenorocitul de calculator al navei a luat-o razna-n dimineaţa asta, mormăi Consulul.

– Cum aşa? zâmbi Brawne.

Consulul miji ochii spre ea.

– Îi cer să-mi ruleze verificările standard dinaintea decolării şi tâmpita de navă îmi răspunde-n versuri.

– În versuri? repetă Martin Silenus arcuind o sprânceană de satir.

– Da… fiţi atenţi…

Consulul tastă pe comagendă.

Un glas familiar lui Brawne rosti:

> Adio, voi trei Umbre!... Faţa mea, oricum,
> Din ierbi şi flori nu poate fi întoarsă;
> Eu hrana laudei n-o vreau, precum
> Răsfăţuri în sentimentală farsă!
> Pieriţi domol… Figuri rămâneţi numa
> Cu măşti pe chip, pe urna doar visată.
> Adio! Alte viziuni m-aşteaptă
> Şi noaptea ca şi ziua, de acum.
> Pieriţi în nori din lenea mea deşteaptă
> Şi nu vă mai întoarceţi niciodată!

– O IA defectă? Crezusem că nava ta avea una dintre cele mai excepţionale inteligenţe din exteriorul Nucleului.

– Aşa şi este, întări Consulul. Nu-i defectă. Am rulat o verificare cognitivă şi funcţională completă. Totu-i în regulă. Atât doar că-mi spune… *asta!*

Indică afişajul înregistrării comagendei.

Martin Silenus aruncă o privire spre Brawne Lamia, îi cercetă cu atenţie surâsul, după care reveni către Consul.

– Se pare că-i posibil ca nava ta să devină cultă. Nu-ţi face griji în privinţa asta. Va însemna o tovărăşie plăcută în lunga călătorie acolo şi-napoi.

În pauza care urmă, Brawne scoase un pachet voluminos.

– Un cadou de rămas-bun, spuse ea.

Consulul îl despachetă, fără grabă la început, apoi rupând şi sfâşiind ambalajul, când zări covoraşul împăturit, decolorat şi foarte uzat. Îşi trecu palma peste el, ridică ochii şi vorbi cu glas plin de emoţie:

– Unde… cum l-ai…

Brawne zâmbi.

– O refugiată băştinaşă l-a găsit în aval de ecluzele Karla. Încerca să-l vândă pe piaţa din Jacktown, când s-a întâmplat să trec pe-acolo. Nimeni nu era interesat să-l cumpere.

Consulul inspiră adânc şi-şi purtă mâinile peste desenele din covoraşul-şoim care-l purtase pe bunicul său Merin spre profetica întâlnire cu bunica Siri.

– Mă tem că nu mai zboară, spuse Brawne.

– Trebuie reîncărcate filamentele pentru zbor, zise Consulul. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc…

– Nu-mi mulţumi, replică femeia. Este ca să-ţi aducă noroc în călătorie.

Consulul clătină din cap, o îmbrăţişă, dădu mâna cu ceilalţi şi sui cu liftul în navă. Brawne şi cei doi bărbaţi reveniră la terminal.

Pe cerul de lapislazuli al lui Hyperion nu se zărea nici un nor. Soarele zugrăvea piscurile îndepărtate ale Lanţului Căpăstrului în tonuri profunde şi promitea o zi călduroasă.

Brawne privi peste umăr către Oraşul Poeţilor şi valea de dincolo de acesta. Cele mai înalte vârfuri ale Criptelor Timpului abia erau vizibile. O aripă a Sfinxului reflecta lumina solară.

Aproape fără zgomot şi doar cu o boare caldă, nava de abanos a Consulului se ridică pe o văpaie albastru pur şi porni spre stele.

Brawne încercă să-şi reamintească poeziile pe care le citise recent şi ultimele versuri ale celei mai lungi, şi neterminate, opere a iubitului ei:

> Atunci năvăli strălucitorul Hyperion
> Cu straiele-i de foc unduitoare-n urmă
> Şi scoase-un răget, ca de vâlvătaie pământeană,

Care alungă sfioasele şi gingaşele Ore,
-Cutremurându-le aripele de hulubi. El arse mai departe…

Simţi cum vântul cald îi răvăşea părul. Înălţă faţa către cer şi flutură din braţ, neîncercând să-şi ascundă sau şteargă lacrimile, apoi făcu semne tot mai energice când nava splendidă se înclină şi se ridică spre ceruri cu apriga ei flacără albastră şi – ca un strigăt îndepărtat – născu un boom sonic care sfâşie deşertul şi reverberă din culmile îndepărtate.

Brawne îşi îngădui să plângă şi flutură iarăşi din braţ, continuă să-l fluture, spre Consulul care pleca, şi spre cer, către prieteni pe care n-avea să-i mai revadă, şi spre o parte din trecutul ei, ca şi spre nava ce se ridica deasupra ca o perfectă săgeată din abanos trasă din arcul unui zeu.

El arse mai departe…

Nota traducătorului

Traducerea acestei cărţi s-a inspirat sau a folosit tălmăciri în limba română cuprinse în următoarelor volume:

Keats John, *Poezii,* Ed. Albatros, Bucureşti, 2001, trad. de Miron Kiropol;

Keats John, *Scrisori,* Ed. Univers, Bucureşti, 1974, trad. de Cecilia Melinescu-Burcescu;

Keats John, *Versuri,* Ed. Pandora-M, Bucureşti, 2000, trad. de Aurel Covaci;

Teatrul englez în epoca Renaşterii, Editura pentru literatură universală, Bucureşti, 1964;

Versuri, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1965.

Note

1 - 1,52 metri, 1,55 metri, 1,67 metri, respectiv 1,83-2,13 metri (n.tr.).

2 - Lucrul în sine, noumenon (n.tr.).